

ข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์

เรียบเรียงโดยท่านมัทธิว

ทำความเข้าใจพระคัมภีร์

(อธิบายข้อพระคัมภีร์แบบเบ๊ปติสอัสสระ)

โดย ดร. เดวิด เอช. ซอเรนสัน

นอร์ธสตาร์ มินิสตรีส์

(พันธกิจของคริสตจักรเบ๊ปติสนอร์ธสตาร์)

1820 ถ. เวสต์ มอร์แกน

คิ้วลัซ, มินเนโซต้า 55811

218-726-0209

ปรับปรุงครั้งที่สอง

สงวนลิขสิทธิ์ 2007

นอร์ธสตาร์ มินิสตรีส์

1820 ถ. เวสต์ มอร์แกน

คิวลัธ, มินเนโซต้า 55811

มิชชันนารีชาวอเมริกันควรติดต่อ คร. เดวิด ซอเรนสัน

เพื่อขออนุญาตก่อนใช้เนื้อหาอธิบายชื่อพระคัมภีร์นี้

davidsorenson@juno.com

ข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์

เรียบเรียงโดยท่านมัทธิว

บทนำสู่หนังสือมัทธิว: ข่าวประเสริฐที่เรียบเรียงโดยท่านมัทธิวถูกเขียนโดยอัครทูตมัทธิว ซึ่งมีอีกชื่อว่าเลวี วันที่หนังสือนี้ถูกเขียนขึ้นไม่เป็นที่ทราบแน่ชัด ถึงแม้ว่าบางคนเสนอว่าน่าจะถูกเขียนขึ้นในปี ค.ศ. 37 มัทธิวเป็นหนึ่งในอัครทูตสิบสองคนของพระเยซู และเป็นคนที่เก็บภาษีให้กับชาวโรมันด้วยก่อนที่จะกลับใจรับเชื่อพระคริสต์

ข่าวประเสริฐของท่านมัทธิวมีความเป็นเอกลักษณ์จากกิตติคุณทั้งสี่เล่มตรงที่ว่ามันนำเสนอการรับใช้ของพระคริสต์จากมุมมองของชนชาติยิว เขาจึงเขียนจากมุมมองของคนยิวและให้รายละเอียดหลายประการที่คนที่มีความคิดแบบยิวจะเข้าใจได้ มัทธิวนำเสนอพระคริสต์ในฐานะเป็นจอมกษัตริย์และกล่าวถึงอาณาจักรที่จะมาถึงของพระองค์ด้วย ดังนั้นเนื้อหาส่วนใหญ่ของหนังสือเล่มนี้จึงจะถูกนำเสนอจากมุมมองของอาณาจักรของพระเจ้า อาณาจักรนั้นเป็นสิ่งที่พวกยิวในสมัยนั้นโหยหาในการที่จะโยนทิ้งแอกทราชของโรมและสถาปนาอาณาจักรในประวัติศาสตร์ของพวกเขาขึ้นมาใหม่ ซึ่งถูกตัดขาดไปนานนับตั้งแต่การที่พวกเขาถูกจับเป็นเชลยไปยังกรุงบาบิโลน อย่างไรก็ตามพระเยซูทรงบรรยายและนิยามเกี่ยวกับอาณาจักรที่จะมานั้นในแง่ฝ่ายวิญญาณ อาณาจักรนั้นจะถูกค้นพบในตัวพระองค์ผู้ทรงเป็นจอมกษัตริย์ของอาณาจักรนั้น พระองค์ทรงนำเสนอตัวเองแก่ประชาชนของพระองค์ตลอดการรับใช้ของพระองค์ อย่างไรก็ตาม คนอิสราเอลส่วนใหญ่ก็ปฏิเสธพระองค์ทันที

หนังสือมัทธิวจึงเป็นข่าวประเสริฐสำหรับชนชาติอิสราเอล โดยเฉพาะ ถึงแม้จะเป็นเช่นนั้นเพราะมันเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับการสิ้นพระชนม์และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระคริสต์ มันจึงเป็นข่าวประเสริฐสำหรับคนทั้งโลกด้วย

ภาพรวมของมัทธิว 1: บทที่ 1 บันทึกที่อยู่สองเรื่อง นั่นคือ (1) ลำดับพงศ์ของโยเซฟ และ (2) การประสูติของพระเยซูคริสต์

มธ 1:1 หนังสือลำดับพงศ์พันธุ์ของพระเยซูคริสต์ ผู้ทรงเป็นบุตรของดาวิด ผู้ทรงเป็นบุตรของอับราฮัม อัครทูตมัทธิวเริ่มต้นข่าวประเสริฐของเขาด้วยความเห็นเกริ่นนำที่ว่า "หนังสือลำดับพงศ์พันธุ์ของพระเยซูคริสต์" คำที่แปลว่า ลำดับพงศ์พันธุ์ คือ *เกะเนะซิส* สิ่งที่ถูกบันทึกไว้ตรงนี้จึงเป็นลำดับเชื้อสายและวงศ์ตระกูล (นั่นคือ แหล่งกำเนิด) ของพระเยซูคริสต์ ในระดับธรรมชาติแล้ว มันคือลำดับพงศ์พันธุ์ฝ่ายมนุษย์ของพระองค์ เราควรหมายเหตุไว้ว่ามัทธิวพยายามอย่างมากที่จะสืบค้นลำดับพงศ์พันธุ์ฝ่ายยิวของพระเยซูคริสต์ผ่านทางดาวิดย้อนกลับไปถึงอับราฮัม

มัทธิวจึงกล่าวว่างค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงเป็น "บุตรของดาวิด ผู้ทรงเป็นบุตรของอับราฮัม" เพราะเหตุที่กลุ่มผู้อ่านเป้าหมายของมัทธิวคือ พวกยิว เขาจึงพุ่งตรงไปที่ลำดับพงศ์พันธุ์ของพระเยซูคริสต์ จริงๆแล้วพระองค์ทรงเป็นบุตรของดาวิด พระองค์จึงทรงเป็นทายาทของพันธสัญญาของดาวิดที่พระเจ้าได้ทรงกระทำกับชนชาติอิสราเอล พระองค์จึงทรงเป็นเชื้อสายกษัตริย์และเป็นทายาทสืบราชบัลลังก์ของชนชาติอิสราเอล

นอกจากนี้ พระเยซูยังทรงเป็นบุตรของอับราฮัมและเป็นทายาทของพันธสัญญาที่ทรงกระทำไว้กับอับราฮัมด้วย ในฐานะเป็นเชื้อสายของอับราฮัม พระองค์จึงทรงเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับยิวทุกคนที่จะได้ยินเกี่ยวกับพระองค์สักวันหนึ่ง พระองค์ทรงเป็นพวกเดียวกับคนเหล่านั้น ด้วยเหตุนี้พระองค์จึงไม่เพียงเป็นยิวเท่านั้น แต่ยังเป็นเชื้อสายกษัตริย์ของอิสราเอลด้วย

มธ 1:2-5 ตรงนี้มัทธิวเริ่มต้นลำดับพงศ์พันธุ์ของพระคริสต์ตั้งแต่อับราฮัมและเปลี่ยนมาพูดถึงตระกูลยูดาห์ทันที อับราฮัมให้กำเนิดบุตรชื่ออิสอัค อิสอัคให้กำเนิดบุตรชื่อยาโคบ ยาโคบให้กำเนิดบุตรชื่อยูดาห์และพี่น้องของเขา 3 ยูดาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อเปเรศกับเศ-ราห์ เกิดจากนางทามาร์ เปเรศให้กำเนิดบุตรชื่อเฮสโรน เฮสโรนให้กำเนิดบุตรชื่อราม 4 รามให้กำเนิดบุตรชื่ออัมมีนาดับ อัมมีนาดับให้กำเนิดบุตรชื่อนาโชน นาโชนให้กำเนิดบุตรชื่อสัลโมน 5 สัลโมนให้กำเนิดบุตรชื่อโอบาสเกิดจากนางราหับ โอบาสให้กำเนิดบุตรชื่อโอเบดเกิดจากนางรูธ

โอบอดให้กำเนิดบุตรชื่อเจสซี เห็นได้ชัดว่าลำดับพงศ์พันธุ์ของพระเยซูคริสต์มีรากเหง้าอยู่ในบรรดาพ่อหมู่ของชาติอิสราเอล นั่นคือ ในอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ มัทธิวต้องการที่จะแน่ใจว่าผู้อ่านที่เป็นยิวของเขานั้นเข้าใจในเรื่องนี้

จากนั้น เราสังเกตว่าลำดับพงศ์ของพระเยซูสืบต่อมาผ่านทางตระกูลของโบอาสและผ่านทางนางราหับผู้เป็นหญิงโสเภณี ถึงแม้ว่ามีช่องว่างในด้านอายุอยู่บ้าง แต่เห็นได้ชัดว่านางราหับผู้เป็นหญิงโสเภณีแห่งเมืองเยรีโค เป็นมารดาของโบอาส สุดท้ายโบอาสก็แต่งงานกับนางรูธผู้ให้กำเนิดโอบอด เขาเป็นปู่ของดาวิด เราอาจกล่าวได้ว่าผู้หญิงทั้งสามคนในลำดับพงศ์นี้ คือ นางทามาร์ นางราหับ และนางรูธ เป็นคนต่างชาติ นั่นไม่ใช่เรื่องบังเอิญ พระเจ้าทรงวางรากฐานสำหรับชาติอิสราเอลไว้ตั้งแต่แรกเพื่อที่จะเตรียมเจ้าสาวต่างชาติไว้สำหรับพระบุตรที่จะเสด็จมาของพระองค์

มธ 1:6-11 จากนั้นลำดับพงศ์ของพระคริสต์ก็สืบต่อมาผ่านทางเชื้อสายกษัตริย์ของดาวิดเท่านั้นจนถึงสมัยที่พวกยิวถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยยังกรุงบาบิโลน **เจสซี** ให้กำเนิดบุตรชื่อดาวิดผู้เป็นกษัตริย์ ดาวิดผู้เป็นกษัตริย์ให้กำเนิดบุตรชื่อซาโลมอน เกิดจากนางซึ่งแต่ก่อนเป็นภรรยาของอูรีอาห์ 7 ซาโลมอนให้กำเนิดบุตรชื่อเรโหโบอัม เรโหโบอัมให้กำเนิดบุตรชื่ออาบียาห์ อาบียาห์ให้กำเนิดบุตรชื่ออาสา 8 อาสาให้กำเนิดบุตรชื่อเยโฮชาฟัท เยโฮชาฟัทให้กำเนิดบุตรชื่อโยรัม โยรัมให้กำเนิดบุตรชื่ออูสซียาห์ 9 อูสซียาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อโยธาม โยธามให้กำเนิดบุตรชื่ออาหัส อาหัสให้กำเนิดบุตรชื่อเฮเซคียาห์ 10 เฮเซคียาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อมนัสเสห์ มนัสเสห์ให้กำเนิดบุตรชื่ออาโมน อาโมนให้กำเนิดบุตรชื่อโยสิยาห์ 11 โยสิยาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อเยโคนิยาห์ กับพวกพี่น้องของเขา เกิดเมื่อคราวพวกเขาต้องถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยยังกรุงบาบิโลน คนเหล่านี้คือกษัตริย์ของยูดาห์ตามที่มิบ้นทีกไว้ ใน 2 พงศาวดาร ไปจนถึงการกวาดต้อนไปเป็นเชลยยังกรุงบาบิโลนซึ่งเป็นตอนที่อาณาจักรของยูดาห์ถูกตัดออกไป ถึงแม้ว่าเศเดคียาห์เป็นกษัตริย์องค์สุดท้ายของยูดาห์ แต่ชื่อของเขาก็ไม่ได้ถูกเอ่ยถึงสิ่งๆที่เขาเป็นพี่น้องของเยโคนิยาห์ อย่างไรก็ตาม มัทธิวก็กล่าวว่า “เยโคนิยาห์กับพวกพี่น้องของเขา” ซึ่งเท่ากับเขาหมายรวมถึงเยโฮยาคิมและเศเดคียาห์ด้วย

มธ 1:12-15 จากนั้นลำดับพงศ์ของพระคริสต์ก็สืบต่อมาทางเชื้อสายกษัตริย์ในช่วงการกวาดต้อนไปเป็นเชลย การกลับจากการเป็นเชลย และช่วงระหว่างพระคัมภีร์เดิมและพระคัมภีร์ใหม่ หลังจากพวกเขาต้องถูกกวาดไปยังกรุงบาบิโลนแล้ว เยโคนิยาห์ก็ให้กำเนิดบุตรชื่อเซอัลทิเอล เซอัลทิเอลให้กำเนิดบุตรชื่อเศรบบาเบล 13 เศรบบาเบลให้กำเนิดบุตรชื่ออาบีอูด อาบีอูดให้กำเนิดบุตรชื่อเอลียาคิม เอลียาคิมให้กำเนิดบุตรชื่ออาซอร์ 14 อาซอร์ให้กำเนิดบุตรชื่อศาโดก ศาโดกให้กำเนิดบุตรชื่ออาคิม อาคิมให้กำเนิดบุตรชื่อเอลีอูด 15 เอลีอูดให้กำเนิดบุตรชื่อเอเลอาซาร์ เอเลอาซาร์ให้กำเนิดบุตรชื่อมัทธาน มัทธานให้กำเนิดบุตรชื่อยาโคบ

มธ 1:16 จากนั้นมัทธานก็ได้ลำดับพงศ์มาจนถึงโยเซฟ ผู้เป็นสามีของนางมารีย์ ยาโคบให้กำเนิดบุตรชื่อโยเซฟ สามีของนางมารีย์ พระเยซูที่เรียกว่าพระคริสต์ก็ทรงบังเกิดมาจากนางมารีย์ เราควรหมายเหตุไว้ว่ามีการเปลี่ยนวิธีใช้คำพูดครั้งนี้โยเซฟไม่ได้ให้กำเนิดพระเยซู คำที่แปลว่า ให้กำเนิด (เกินนาโอ) เป็นคำที่สื่อถึงบทบาทของผู้ชายในการสืบพันธุ์ มารีย์เป็นผู้คลอดพระเยซู แต่โยเซฟไม่ได้เป็นผู้ให้กำเนิดพระเยซู เห็นได้ชัดว่ามัทธานกำลังวางรากฐานความจริงเรื่องการประสูติจากหญิงพรหมจารีซึ่งจะถูกเปิดเผยในข้อ 23 กระนั้น ข้อเท็จจริงก็ยังอยู่เหมือนเดิมที่ว่า มารีย์เป็นผู้คลอดพระเยซู แต่โยเซฟไม่ได้เป็นผู้ให้กำเนิดพระองค์

ตรงนี้คำว่า *พระคริสต์* ปรากฏเป็นครั้งที่สองในพระคัมภีร์ ครั้งแรกอยู่ในมัทธีว 1:1 คำที่แปลเช่นนั้น (*คริสตอส*) มีความหมายตรงตัวว่า 'ผู้ได้รับการเจิม' หรือ 'พระเมสสิยาห์' ในความคิดของพวกยิวแล้ว ผู้ที่ได้รับการเจิมก็คือกษัตริย์ของอิสราเอล หรือพระเมสสิยาห์นั่นเอง คำๆนี้ชวนให้เรานึกถึงวิธีการเจิมกษัตริย์ของพวกยิวเพื่อเข้ารับตำแหน่ง ดังนั้นผู้ได้รับการเจิมจึงหมายถึงพระเยซูผู้ทรงเป็นกษัตริย์หรือพระเมสสิยาห์ ซึ่งเป็นกษัตริย์ของอิสราเอลที่มีคำสัญญาไว้มานานว่าจะเสด็จมา มัทธีวจึงพยายามอย่างมากในการเขียนลำดับพงศ์พันธุ์ยาวเหยียดเพื่อที่จะแสดงให้เห็นถึงการเป็นทายาทกษัตริย์ของพระเยซูซึ่งทรงสืบเชื้อสายมาจากกษัตริย์ดาวิด

มธ 1:17 มัทธีวจึงหมายเหตุไว้ที่น่าสนใจว่า ดังนั้น ตั้งแต่อับราฮัมลงมาจนถึงดาวิดจึงเป็นสิบสี่ชั่วคน และนับตั้งแต่ดาวิดลงมาจนถึงต้องถูกกวาดไปเป็นเชลยยังกรุงบาบิโลนเป็นเวลา สิบสี่ชั่วคน และนับตั้งแต่ต้องถูกกวาดไปเป็นเชลยยังกรุงบาบิโลนจนถึงพระคริสต์เป็น

สิบสี่ ชั่วคน มีสิบสี่ชั่วอายุคนไล่ตั้งแต่อับราฮัมจนถึงดาวิด สิบสี่อายุคนไล่ตั้งแต่ดาวิดจนถึงการกวาดต้อนไปยังบาบิโลน และสิบสี่ชั่วอายุคนตั้งแต่การกวาดต้อนมาจนถึงพระคริสต์ นั่นเท่ากับมีทั้งหมดสี่สิบสองชั่วอายุคน (อ่าน *Chronology of the Old Testament* ของ Floyd Jones สำหรับรายละเอียดทางคณิตศาสตร์เพิ่มเติมเกี่ยวกับสี่สิบสองชั่วอายุคนที่ว่านี้) ปกติแล้วพระเจ้าทรงกระทำกิจตามลำดับเลขเจ็ด ในสี่สิบสองชั่วอายุคนนี้มีเจ็ดอยู่หกชุด นี่อาจสื่อว่าเจ็ดชั่วอายุคนชุดสุดท้ายที่เป็นของพระคริสต์และอาณาจักรที่จะมาของพระองค์นั้นยังมาไม่ถึง นั่นอาจมาถึงในช่วงยุคเจ็ดปีเมื่อพระเยซูคริสต์จะทรงเป็นกษัตริย์จริงๆ นี่จึงสื่อว่าอาจมีคนยิวเจ็ดชั่วอายุคนในวันนั้น

มธ 1:18 ตั้งแต่ตรงนี้ไปจนจบบทนี้ คือ บันทึกเกี่ยวกับการประสูติของพระเยซูคริสต์ อีกครั้งที่มีมันถูกเล่าจากมุมมองของคนยิวและถูกเขียนเพื่อให้คนยิวได้อ่าน มัทธิวจึงเขียนว่า เรื่องพระกำเนิดของพระเยซูคริสต์เป็นดังนี้ คือมารีย์ผู้เป็นมารดาของพระเยซู นั้น เดิมโยเซฟได้ลู่ขอหมั้นกันไว้แล้ว ก่อนที่จะได้อยู่กินด้วยกันก็ปรากฏว่า มารีย์มีครรภ์แล้วด้วยเดชพระวิญญูณบริสุทธิ์

เราเห็นว่านางมารีย์ได้ถูก 'ลู่ขอหมั้นกันไว้' กับโยเซฟแล้วในตอนนั้น อย่างไรก็ตามธรรมเนียมการหมั้นของพวกยิวก็ถือว่าทั้งสองคนได้แต่งงานกันอย่างถูกต้องตามกฎหมายแล้ว แม้จะไม่มีการจัดพิธีสมรสก็ตาม มัทธิวกล่าวต่อไปว่า “ก่อนที่จะได้อยู่กินด้วยกัน” ในฐานะที่เป็นคนยิวที่ชอบธรรมและดำเนินตามทางของพระเจ้า พวกเขาไม่ได้มีเพศสัมพันธ์กันก่อนแต่งงาน ถึงแม้ว่าพวกเขาได้หมั้นกันไว้แล้วก็ตาม

กระนั้น มารีย์ก็ “มีครรภ์แล้วด้วยเดชพระวิญญูณบริสุทธิ์” มารีย์มีครรภ์ไม่ใช่เพราะโยเซฟ แต่เป็นมาจากพระวิญญูณบริสุทธิ์ ตรงนี้เราเห็นชัดเจนถึงการปฏิสนธิอย่างมหัศจรรย์ของพระเยซูคริสต์ พระองค์ทรงถูกให้กำเนิดโดยพระเจ้า คือ พระวิญญูณบริสุทธิ์

มธ 1:19 ลองคิดถึงความตกใจและความสับสนที่โยเซฟคงมี แต่โยเซฟสามีของเธอเป็นคนชอบธรรม ไม่พอใจที่จะแพร่พรายความเป็นไปของเธอ หมายถึงตอนหมั้นเสียลับ ๆ ก่อนหน้านั้นเขาคิดว่าผู้ที่จะเป็นเจ้าสาวของเขานั้นเป็นคนบริสุทธิ์และเป็นหญิงพรหมจารี ตอน

นี่โยเซฟมารู้ว่านางตั้งครรภ์แล้วและเด็กในท้องไม่ได้เป็นลูกของเขา ภายใต้บัญญัติของยิว การถอนหมั้นก็เป็นเรื่องที่ทำได้ในสถานการณ์เช่นนั้น อันที่จริงแล้ว ภายใต้บัญญัติของยิวเขาสามารถพานางไปอยู่ต่อหน้าสภาซานเฮดรินและตั้งข้อหาว่าเล่นชู้ก็ได้ โทษของนางก็คือความตาย (การหมั้นก็ถือว่าเป็นการแต่งงานแล้วภายใต้บัญญัติของยิว) แต่โยเซฟเป็นคนชอบธรรมและนี่ก็สื่อด้วยว่าเขาเป็นคนมีใจเมตตา แทนที่จะทำให้นางได้รับความอับยศต่อหน้าธารกำนัลโดยตั้งข้อหา นาง เขากลับคิดที่จะหย่านางอย่างเงียบๆ เขาคงรู้สึกหนักใจและเครียดอย่างมากแน่นอน เราคงได้แต่จินตนาการบทสนทนาที่เกิดขึ้นระหว่างเขาและมารีย์ในตอนนั้น มารีย์ทราบแล้วว่าเกิดอะไรขึ้นกับตัวเอง (ลูกา 1:30-35) แต่เห็นได้ชัดว่าโยเซฟไม่เชื่อนาง

มธ 1:20 แต่เมื่อโยเซฟยังคิดในเรื่องนี้อยู่ ตูเถิด มีทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้ามาปรากฏแก่โยเซฟในความฝันว่า “โยเซฟ บุตรดาวิด อย่ากลัวที่จะรับมารีย์มาเป็นภรรยาของเจ้าเลย เพราะว่าผู้ซึ่งปฏิสนธิในครรภ์ของเธอเป็นโดยเดชพระวิญญาณบริสุทธิ์ ขณะที่เขากำลังใคร่ครวญเรื่องทั้งหมดนี้อยู่ ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็ปรากฏแก่เขาในความฝันและกล่าวว่า “โยเซฟ บุตรดาวิด อย่ากลัวที่จะรับมารีย์มาเป็นภรรยาของเจ้าเลย เพราะว่าผู้ซึ่งปฏิสนธิในครรภ์ของเธอเป็น โดยเดชพระวิญญาณบริสุทธิ์”

คำที่แปลว่า ปฏิสนธิ (เกินนาโอ) เป็นคำกรีกคำเดียวกับที่ถูกแปลเป็น ให้กำเนิด ในข้อ 16 อีกครั้งนี่เป็นคำที่สื่อถึงการปฏิสนธิของผู้ชาย นางตั้งครรภ์โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ดังนั้นการปฏิสนธิของมารีย์จึงเป็นมาโดยพระวิญญาณของพระเจ้า ที่น่าสนใจอีกก็คือว่า “ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า” เรียกโยเซฟว่า “บุตรดาวิด” โยเซฟคงไม่เคยคิดถึงตัวเองในแง่นั้นบ่อยนัก อย่างไรก็ตาม พระเจ้าคงกำลังเตือนความจำโยเซฟถึงการเป็นเชื้อสายกษัตริย์ของเขาขณะที่เขารู้ว่าเขาจะได้เป็นพ่อเลี้ยงของพระบุตรของพระเจ้า ทูตสวรรค์ที่ถูกพูดถึงตรงนี้ไม่ปรากฏชื่อ เขาอาจเป็นคนเดียวกับที่มาแจ้งข่าวให้นางมารีย์ทราบในลูกา 1:26 ก็ได้ ซึ่งก็คือ กาเบรียล

มธ 1:21 ทูตสวรรค์องค์นี้จึงประกาศว่า และเธอจะประสูติบุตรชาย และเจ้าจะเรียกนามของท่านว่า เยชู ชื่อ เยชู จริงๆแล้วแปลว่า 'ผู้ช่วยให้รอด' อย่างไรก็ตาม ก็มีความหมายตรงตัวว่า 'พระเยโฮวาห์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด' หรือ 'องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นความรอด'

มันมีที่มาจากคำในพระคัมภีร์เดิมว่า *เยโฮชัว* ซึ่งปกติแล้วแปลว่า 'โยชูวา' (นี่สื่อชัดเจนว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นองค์เดียวกับพระเยโฮวาห์ในพระคัมภีร์เดิม) ทูตสวรรค์องค์นี้กล่าวต่อไปอีกว่า "เพราะว่าท่านจะไปรอดช่วยชนชาติของท่านให้รอดจากความพิชิตบาปของเขาทั้งหลาย" จุดประสงค์ของการเสด็จมาของพระคริสต์ก็ถูกแสดงในการแจ้งข่าวเกี่ยวกับการปฏิสนธิของพระองค์ให้โยเซฟทราบ พระองค์เสด็จมาเพื่อแสวงหาและช่วยผู้ที่หลงหายให้รอด เราสังเกตเห็นอีกว่าทูตสวรรค์องค์นี้สั่งให้โยเซฟตั้งชื่อบุตรของมารีย์ ในฐานะเป็นหัวหน้าครอบครัวใหม่ นี่ โยเซฟก็ทำตามที่ถูกสั่ง ดู ข้อ 25

มธ 1:22-23 ตรงนี้เราก็มาถึงที่หนึ่งจากหลายที่ในหนังสือมัทธิวที่เขาบอกคำพูดจากพระคัมภีร์เดิมโดยตรง (ในหนังสือมัทธิว มีการยกข้อความจากพระคัมภีร์เดิมโดยเฉลี่ยแล้วคือ หนึ่งครั้งต่อหนึ่งบท) บัดนี้บรรดาสิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นเพื่อจะให้สำเร็จตามคำตรัสขององค์พระผู้เป็นเจ้า โดยศาสดาพยากรณ์ว่า 23 'ดูเถิด หญิงพรหมจารีคนหนึ่งจะตั้งครรภ์ และจะคลอดบุตรชายคนหนึ่ง และเขาจะเรียกนามของท่านว่า อิมมานูเอล ซึ่งแปลว่า พระเจ้าทรงอยู่กับเรา' ข้อความนี้ยกมาจากอิสยาห์ 7:14

อิสยาห์พยากรณ์ไว้ว่าสักวันหนึ่งหญิงพรหมจารีคนหนึ่งจะคลอดพระเมสสิยาห์ นี่เป็นการทำให้คำพยากรณ์นั้นสำเร็จจริงๆ การปฏิเสศคำสอนเรื่องการประสูติจากหญิงพรหมจารีของพระเยซูคริสต์(เหมือนอย่างที่เราเห็นแนวคิดเสรีส่วนใหญ่กระทำ) ก็เท่ากับเป็นการปฏิเสธคำกล่าวที่ชัดเจนของพระวจนะของพระเจ้า รวมถึงหลักฐานแวดล้อมอื่นๆด้วยซึ่งสนับสนุนเรื่องดังกล่าว

ข้อพระคัมภีร์ที่ยกมานี้กล่าวล่วงหน้าถึงการที่ "เขาจะเรียกนามของท่านว่า อิมมานูเอล" เราควรหมายเหตุไว้ว่ามารีย์และโยเซฟไม่ได้ถูกสั่งให้ตั้งชื่อพระองค์ว่าอิมมานูเอล แต่พวกเขาได้รับคำสั่งให้ตั้งชื่อพระองค์ว่าเยซู แต่คนอื่นๆจะเรียกพระองค์ว่าอิมมานูเอลเพื่อทำให้คำพยากรณ์ในพระคัมภีร์เดิมสำเร็จ ชื่ออิมมานูเอล ในภาษาฮีบรูมีความหมายตรงตัวว่า "พระเจ้าทรงอยู่กับเรา" เหมือนที่มัทธิวได้เขียนไว้แล้ว

มธ 1:24-25 ด้วยเหตุนี้ ครั้นโยเซฟตื่นขึ้นก็กระทำตามคำซึ่งทูตสวรรค์ขององค์พระผู้

เป็นเจ้าของเจ้าชู้ นั่นคือได้รับมารีย์มาเป็นภรรยา โยเซฟไม่เสียเวลาเลย เขาทำตามที่ถูกสั่งให้ทำ และรับนางมาเป็นภรรยาของเขา เพื่อรักษาความจริงแท้ของการประสูติจากหญิงพรหมจารีของพระคริสต์ 25 แต่มีได้ร่วมรู้กับเธอจนประสูติบุตรชายหัวปีแล้ว กล่าวง่าย ๆ ก็คือ โยเซฟไม่ได้ร่วมหลับนอนกับมารีย์จนกว่านางคลอดพระเยซูแล้ว และโยเซฟเรียกนามของบุตรนั้นว่า เยชู ตามที่ทูตสวรรค์องค์นั้นสั่ง เห็นได้ชัดว่าโยเซฟเป็นคนชอบธรรมและดำเนินตามทางของพระเจ้าจริงๆ โดยเห็นได้จากสิ่งที่เขาเชื่อฟังคำบัญชาต่างๆของพระเจ้า

*****

ภาพรวมของมัทธิว 2: บทที่เราคุ้นเคยนี้เป็นเรื่องที่มีเก่าในเทศกาลคริสตมาส มันมีเนื้อหาเกี่ยวกับการมาของพวกนักปราชญ์ การที่เฮโรดสังหารเด็ก และการที่ครอบครัวของพระเยซูหนีเข้าไปในอียิปต์ ประเด็นหลักของบทนี้คือ การเสด็จมาของกษัตริย์ของพวกยิว เฮโรดเข้าใจเรื่องนี้ดีเขาจึงรีบลงมือ

มธ 2:1 ครั้นพระเยซูได้ทรงบังเกิดที่บ้านเบธเลเฮมแคว้นยูเดียในรัชกาลของกษัตริย์เฮโรด ดุเลติส มีพวกนักปราชญ์จากทิศตะวันออกมายังกรุงเยรูซาเล็ม พระเยซูทรงประสูติในเบธเลเฮมในช่วงปีหลังๆของรัชกาลของเฮโรดมหาราช เฮโรดเป็นผู้นำที่มีอำนาจมากและเหี้ยมโหดซึ่งปกครองแคว้นยูเดียซึ่งตกอยู่ในอำนาจของโรม และเป็นไปได้ที่เฮโรดเสียชีวิตหลังจากที่พระเยซูประสูติได้ไม่นาน มัทธิวกว่าถึง “พวกนักปราชญ์จากทิศตะวันออก” คนเหล่านี้น่าจะเป็นผู้ที่ชาวบาบิโลนถือว่าเป็นพวกนักดาราศาสตร์ แพทย์ หรือธรรมาจารย์ เพราะคำที่แปลว่า **พวกนักปราชญ์ (มากอส)** เป็นคำของบาบิโลนหรือไม่กี่ของเปอร์เซีย มันจึงเป็นไปได้ว่าคนเหล่านี้มาจากดินแดนดังกล่าว นั่นเป็นไปได้เพราะว่าพวกเขาจะรู้จักพระคัมภีร์ของคนฮีบรู พวกยิวจำนวนมหาศาลเคยอยู่ในพื้นที่ดังกล่าวเป็นเวลาหลายร้อยปีซึ่งเป็นผลสืบเนื่องจากการถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยยังกรุงบาบิโลน

มีการคาดเดาไปต่าง ๆ นานาเกี่ยวกับว่านักปราชญ์เหล่านี้เห็นดาวนั้นตอนไหน บางคนคิดว่ามันเป็นเวลาหลายปีก่อนหน้านั้นเพราะระยะเวลาที่พวกเขาต้องใช้ในการเดินทางมายังประเทศอิสราเอล อย่างไรก็ตาม พวกเขาคงใช้เวลาแค่หนึ่งเดือนหรือประมาณนั้นเพื่อที่จะเดินทางจาก

บริเวณอ่าวเปอร์เซียมาจนถึงกรุงเยรูซาเล็มถึงแม้พวกเขาจะเดินเท้ามาก็ตาม อีกเบาะแสหนึ่งก็คือ การประหารเด็กทารกตั้งแต่อายุสองขวบลงมา ตามที่มีบอกไว้ใน 2:16 อาจเป็นไปได้ว่านักปราชญ์เหล่านี้เห็นดาวดวงนั้นก่อนการมาถึงยังกรุงเยรูซาเล็มของพวกเขาเป็นเวลาสองปี พวกเขาคนสมัยโบราณเป็นนักดาราศาสตร์ที่ช่างสังเกตและคุ้นเคยกับท้องฟ้ายามค่ำคืนเป็นอย่างดี ดาวดวงใหม่ที่ส่องสว่างจึงเป็นอะไรที่ควรค่าแก่การตรวจสอบ พวกเขาคงพิจารณาดาวดวงนั้นและสืบสาวเกี่ยวกับมันจนได้ข้อสรุปว่ามันเป็นการทำให้กัณดารวิถี 24:17 สำเร็จ ด้วยเหตุนี้เราจึงอาจสรุปได้ว่าพระเยซูคงมีอายุได้สองปีตอนที่พวกเขามาถึง

มธ 2:2 ให้เราสังเกตว่าพวกเขาถามว่า “กุมารที่บังเกิดมาเป็นกษัตริย์ของชนชาติยิวนั้นอยู่ที่ไหน เราได้เห็นดาวของท่านปรากฏขึ้นในทิศตะวันออก เราจึงมาหวังจะนมัสการท่าน” เห็นได้ชัดว่าพวกเขารู้จักคำพยากรณ์ในกัณดารวิถี 24:17 ในข้อนั้นมีคำพยากรณ์ไว้ว่าสักวันหนึ่งกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่จะปรากฏตัวจากชนชาติอิสราเอล ผู้ซึ่งจะไม่เพียงดีโมอับเท่านั้น แต่จะดีพวกลูกหลานของเสทด้วย เสทก็คือบุตรชายคนที่สามของอาดัมและเป็นผู้ให้กำเนิดวงศ์วานที่ดำเนินตามทางของพระเจ้าในสมัยโบราณ เห็นได้ชัดว่าคำพยากรณ์ในกัณดารวิถีนี้กล่าวว่า กษัตริย์ของอิสราเอลที่จะเสด็จมานั้นจะครอบครองมนุษยชาติทั้งปวง (นั่นคือ โลก) โดยยกขุบรรดาคนที่ดำเนินตามทางของพระเจ้าและทำลายบรรดาคนที่ไม่เอาพระเจ้า นั่นจะเกิดขึ้นจริงในยุคพันปี

สัญลักษณ์ที่แสดงว่าคำพยากรณ์นี้จะเกิดขึ้นจริงก็คือ ดาวดวงหนึ่งที่ปรากฏขึ้นออกมาจากยาโคบ (ดินแดนของอิสราเอล) พวกนักดาราศาสตร์และพวกโหราจารย์ในดินแดนตะวันออกกลางสมัยโบราณรู้จักเกี่ยวกับดวงดาวในท้องฟ้าเป็นอย่างดี พวกเขาได้ทำแผนที่ดวงดาวมาเป็นเวลาหลายร้อยปีและศึกษาเกี่ยวกับดวงดาวอย่างขมิ้มมัน เมื่อดาวอันแปลกประหลาดดวงนี้ (ซึ่งคงมีขนาดใหญ่โตมหึมาอย่างแน่นอน) ปรากฏขึ้นทางทิศตะวันตก พวกเขาก็ตกใจมากๆ พระเจ้าทรงทำให้แน่ใจว่ามีนักปราชญ์บางคนในพวกเขาที่รู้จักคำพยากรณ์ดังกล่าวในหนังสือกัณดารวิถี พวกเขาเห็นว่าพระองค์ผู้ทรงเป็นจอมกษัตริย์ได้ทรงประสูติแล้ว พวกเขาจึงเริ่มออกเดินทางไปยังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อที่จะนมัสการพระองค์

มธ 2:3   นี่เป็นข่าวสำหรับเฮโรด กษัตริย์ผู้ทรงอำนาจซึ่งรักษาการแทนชาวโรมัน ครั้นกษัตริย์เฮโรดได้ยินดังนั้นแล้ว ท่านก็ว่านวยพระทัย ทั้งชาวกรุงเยรูซาเล็มก็พลอยว่านวยใจไปกับท่านด้วย แต่แหล่งข้อมูลที่น่าเชื่อถือก็สนับสนุนสิ่งที่เขาได้ยิน มันจึงทำให้เฮโรดต้องใส่ใจเรื่องนี้อย่างจริงจัง

มธ 2:4   แล้วท่านให้ประชุมบรรดาปุโรหิตใหญ่กับพวกธรรมจารย์ของประชาชน ตรัสถามเขาว่า พระคริสต์นั้นจะบังเกิดแห่งใด เฮโรดจึง “ให้ประชุมบรรดาปุโรหิตใหญ่กับพวกธรรมจารย์ของประชาชน ถามเขาว่า พระคริสต์นั้นจะบังเกิดแห่งใด” นี่บ่งบอกว่าเขาน่าจะรู้ว่าผู้ที่ทรงประสูติมานี้จะก่อให้เกิดผลกระทบอะไรต่อเขาบ้าง

มธ 2:5-6   ปุโรหิตและพวกธรรมจารย์จึงบอกเขาว่า เขาทูลท่านว่า “ที่บ้านเบธเลเฮมแคว้นยูเดีย เพราะว่าศาสดาพยากรณ์ได้เขียนไว้ดังนี้ว่า 6 ‘บ้านเบธเลเฮมในแผ่นดินยูเดีย จะเป็นบ้านเล็กน้อยที่สุดท่ามกลางบรรดาผู้ครอบครองของยูเดียก็หามิได้ เพราะว่าเจ้านายคนหนึ่ง จะออกมาจากท่าน ผู้ซึ่งจะปกครองอิสราเอลชนชาติของเรา’” ให้เราสังเกตคำพูดที่ว่า “เขียนไว้ดังนี้ว่า” (วลีนี้แปลจาก *เกะกราฟไท* และอยู่ในรูปบุรุษที่สาม สมบูรณ์กาล และประธานถูกกระทำ) นี่สื่อว่าคำพูดที่ถูกยกมานี้ได้ถูกเขียนไว้แล้วและยังถูกเขียนต่อไป ซึ่งสื่อถึงการเก็บรักษาพระวจนะของพระเจ้า) มันเป็นข้อที่ยกมาจากพระคัมภีร์เดิมอีกข้อหนึ่ง เราจะพบเห็นการยกข้อพระคัมภีร์จากพระคัมภีร์เดิมแบบนี้หลายครั้งตลอดหนังสือมัทธิว มัทธิวตั้งใจที่จะจูงใจผู้อ่านที่เป็นยิวให้เชื่อว่าพระคัมภีร์ของพวกเขาสำเร็จแล้วเกี่ยวกับตัวตนของพระเยซูคริสต์ ข้อที่ยกมานี้มาจากมีคาห์ 5:2

มธ 2:7   ด้วยเหตุนี้ แล้วเฮโรดจึงเชิญพวกนักปราชญ์เข้ามาเป็นการลับ สอบถามเขาอย่างถ้วนถี่ถึงเวลาที่ดาวนั้นได้ปรากฏขึ้น การที่เฮโรดถามพวกเขาว่าดาวนั้นปรากฏเมื่อไร เมื่อนำมาพิจารณาพร้อมกับคำสั่งของเขาที่ให้ฆ่าเด็กทุกคนอายุตั้งแต่สองขวบลงมาในเบธเลเฮม ก็บ่งชี้ว่านักปราชญ์พวกนี้อาจได้เห็นดาวนั้นเป็นครั้งแรกเมื่อสองปีก่อนหน้านั้น เราทำได้เพียงคาดเดาว่าดาวนั้นปรากฏขึ้นในตอนที่พระคริสต์ประสูติหรือไม่ หรือพระเจ้าทรงให้ดาวนั้นปรากฏขึ้นบนท้องฟ้าก่อนการประสูติของพระองค์เพื่อประกาศถึงการเสด็จมาของพระองค์ ไม่

ว่าจะในกรณีใด นักปราชญ์เหล่านี้ก็ใคร่ครวญเกี่ยวกับเรื่องนี้มาพักใหญ่ๆแล้ว พวกเขาจึงเดินทางมายังกรุงเยรูซาเล็ม ดูเหมือนว่าช่วงเวลาทั้งหมดนี้จะกินเวลาหลายปีทีเดียว

มธ 2:8 เฮโรดจึงได้ให้พวกนักปราชญ์ไปยังบ้านเบธเลเฮมสั่งว่า “จงไปค้นหากุมารนั้นอย่างถี่ถ้วนกันเถิด เมื่อพบแล้วจงกลับมาแจ้งแก่เรา เพื่อเราจะได้ออกไปนมัสการท่านด้วย” เราเห็นได้ชัดถึงการตีสองหน้าและความขี้อิจฉาของเฮโรด ถึงแม้ว่าเขาเป็นผู้ใหญ่ที่สูงอายุแล้ว แต่เขาก็ขี้อิจฉาเหลือเกิน นอกจากนี้ ตามที่ข้อพระคัมภีร์จะเปิดเผยให้เห็น เฮโรดไม่มีความกระดากใจเลยในการที่จะกำจัดพระเยซู วิวรรณ์ 12:3-4 กล่าวชัดเจนว่า จริงๆแล้วซาตานที่อยู่เบื้องหลังการกระทำอันชั่วร้ายนี้ นอกจากนี้ พญามารเองก็ดูเหมือนพร้อมที่จะกำจัดพระคริสต์ผู้ทรงเป็นทารกคนที่ที่พระองค์ประสูติ ตามที่วิวรรณ์ 12:4 ได้กล่าวไว้

มธ 2:9-10 ดังนั้น เมื่อพวกนักปราชญ์ได้ฟังกษัตริย์แล้ว เขาก็ได้ลาไป และดูเถิด ดาวซึ่งเขาได้เห็นในทิศตะวันออกนั้นก็ได้นำหน้าเขาไป จนมาหยุดอยู่เหนือสถานที่ที่กุมารอยู่นั้น 10 เมื่อพวกนักปราชญ์ได้เห็นดาวนั้นแล้ว เขาก็มีความชื่นชมยินดียิ่งนัก

นี่เป็นการอัศจรรย์ที่ปรากฏชัดเจนของพระเจ้า ดูเหมือนว่า เดิมทีดาวนั้นก็ปรากฏในท้องฟ้าเหมือนกับดาวอื่นๆทั่วไป แต่พอถึงตอนนี้ เมื่อพวกนักปราชญ์เดินทางระยะสั้นๆจากกรุงเยรูซาเล็มไปยังบ้านเบธเลเฮม ดาวนั้นก็ปรากฏอีกครั้ง โดยน่าจะอยู่ระดับยอดต้นไม้และนำพาพวกเขาไปยังสถานที่ที่กุมารอยู่นั้น น่าสังเกตว่าคำที่แปลว่า กุมาร คือ *ไฟคืออน* มันไม่ใช่คำที่ปกติแล้วแปลว่า ‘ทารก’ หรือ ‘เด็กอ่อน’ (*เบระฟอส*) เหมือนกับใน ลูคา 2:12 นี่สื่อว่าเมื่อนักปราชญ์เหล่านั้นไปถึงที่นั่น พระเยซูก็ไม่ได้เป็นเด็กทารกแรกเกิดอีกต่อไปแล้ว

มธ 2:11 ให้เราสังเกตว่า ครั้นพวกเขาเข้าไปในบ้านก็พบกุมารกับนางมารีย์มารดา จึงกราบถวายนมัสการกุมารนั้น แล้วเปิดหีบหีบทรัพย์ของเขาออกมาถวายแต่กุมารเป็นเครื่องบรรณาการ คือ ทองคำ กำยาน และมดยอบ เห็นได้ชัดว่าเมื่อนักปราชญ์เหล่านั้นมาถึงครอบครัวที่บริสุทธิ์นี้ ตอนนี้อยู่ในบ้านและไม่ได้อยู่ในคอกสัตว์แล้ว เพราะรู้ว่าพวกเขาได้มาพบเจอใคร พวกเขา ก็ “กราบถวายนมัสการกุมารนั้น” ถึงแม้พระคัมภีร์ไม่ได้บอกเราว่ามีนักปราชญ์กี่คนที่มานั้น แต่เพราะมีการถวายเครื่องบรรณาการสามอย่าง คนจึงสันนิษฐานกันว่ามีนัก

ปราชญ์สามคน อย่างไรก็ตาม นั่นก็เป็นเพียงการสันนิษฐาน เราควรหมายเหตุด้วยการถวายเป็น
พระองค์ผู้เป็นกษัตริย์ก็เป็นส่วนที่เกี่ยวข้องกับการนมัสการของพวกเขาโดยตรง

มีการคาดเดาไปต่าง ๆ นานาเกี่ยวกับความหมายของเครื่องบรรณาการทั้งสาม ทองคำมีค่า
มากอย่างชัดเจนและเป็นสกุลเงินสำหรับเหล่ากษัตริย์ กายาน เป็นเครื่องหอมที่มีราคาแพง มันใช้
ในการนมัสการที่พระวิหารของพวกยิว (เลวีนิติ 24:7) มันจึงมีความสัมพันธ์กับตำแหน่งปุโรหิต
มดยอบ เป็นน้ำหอมราคาแพงที่คนใช้กันในตะวันออกกลาง ในพระคัมภีร์เดิม มันเป็นส่วนผสม
หลักในน้ำมันเจิมอันบริสุทธิ์ซึ่งมีสั่งไว้ในอพยพ 30:23-25 น้ำมันดังกล่าวถูกใช้เพื่อเจิมบรรดาผู้
พยากรณ์ ดังนั้น เราจึงอาจสรุปได้ว่าเครื่องบรรณาการทั้งสามนี้เป็นสัญลักษณ์แสดงถึงหน้าที่
สามประการของพระคริสต์ในฐานะผู้พยากรณ์ ปุโรหิต และกษัตริย์ มดยอบยังเป็นส่วนผสม
หนึ่งที่พวกยิวใช้เพื่ออาบศพคนตายด้วย ดังนั้น มันจึงอาจสื่อความหมายในเชิงพยากรณ์ถึงการ
สิ้นพระชนม์ของพระคริสต์ (ยอห์น 19:39)

มธ 2:12 มัทธีวเขียนต่อไปว่า และพวกนักปราชญ์ได้ยื่นคำเตือนจากพระเจ้าใน
ความฝัน มิให้กลับไปเฝ้าเฮโรด เขาจึงกลับไปยังบ้านเมืองของตนทางอื่น พระเจ้าทรงเตือนนัก
ปราชญ์เหล่านี้ให้ทราบถึงความโหดร้ายที่จะเกิดขึ้นของเฮโรด พวกเขาจึงกลับไปบ้านเมืองของ
ตนทางอื่น

มธ 2:13-14 พระเจ้าจึงทรงพิทักษ์รักษาพระบุตรของพระองค์โดยการเตือนพวกเขาให้
หนีไปยังอียิปต์ ครั้นเขาไปแล้ว ดุเถิด ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้มาปรากฏแก่โยเซฟใน
ความฝันแล้วบอกว่า "จงลุกขึ้นพากุมารกับมารดาหนีไปประเทศอียิปต์ และคอยอยู่ที่นั่นจนกว่า
เราจะบอกเจ้า เพราะว่าเฮโรดจะแสวงหากุมารเพื่อจะประหารชีวิตเสีย" 14 ในเวลากลางคืนโย
เซฟจึงลุกขึ้นพากุมารกับมารดาไปยังประเทศอียิปต์ ประวัติศาสตร์ของเฮโรดมหาราชแสดงให้เห็น
เห็นว่าเขาเป็นคนวิตกจริต เขาได้ก้าวขึ้นเรื่องอำนาจโดยการเหยียบย่ำศพของเหล่าคู่อริ คู่แข่ง
และครอบครัวของเขา เขาถึงขนาดฆ่าภรรยาของตัวเองด้วยซ้ำเพราะเชื่อว่านางคิดร้ายต่อเขา เขา
จึงมีความกลัวตลอดเวลาว่าจะถูกทรยศและถูกโค่นอำนาจโดยทุกคนที่อยู่รอบข้างเขา ดังนั้น จึง

ไม่แปลกที่เขาจะสั่งฆ่าเด็กทารกทุกคนที่อยู่ในและรอบๆเบธเลเฮมถ้าเขาเชื่อว่าคู่แข่งได้ถือกำเนิดขึ้นมาแล้ว

พระเจ้าจึงทรงเตือนโยเซฟและมารีย์ผ่านทางทูตสวรรค์องค์หนึ่งในความฝันให้หนีไปยังอียิปต์พร้อมกับกุมารนั้น เราเห็นถึงความเร่งด่วนตรงที่ว่าพวกเขาออกเดินทางตอนกลางคืน โดยเห็นได้ชัดว่าในคืนนั้นเลย

มธ 2:15 และได้อยู่ที่นั่นจนเฮโรดสิ้นพระชนม์ ทั้งนี้เกิดขึ้นเพื่อจะให้สำเร็จตามพระวาทะขององค์พระผู้เป็นเจ้าซึ่งได้ตรัสไว้โดยศาสดาพยากรณ์ว่า 'เราได้เรียกบุตรชายของเราออกมาจากประเทศอียิปต์' ครอบครว้ใหม่นี้จึง "อยู่ที่นั่นจนเฮโรดสิ้นพระชนม์" อีกครั้งที่พระคัมภีร์สำเร็จและถูกกล่าวเช่นนั้น นี่เป็นการทำให้โยเซฟ 11:1 สำเร็จที่ว่า "ทั้งนี้เกิดขึ้นเพื่อจะให้สำเร็จตามพระวาทะขององค์พระผู้เป็นเจ้าซึ่งได้ตรัสไว้โดยศาสดาพยากรณ์ว่า 'เราได้เรียกบุตรชายของเราออกมาจากประเทศอียิปต์'" คุณเหมือนจะปรากฏชัดเจนว่า การที่พระเจ้าทรงช่วยอิสราเอลให้พ้นจากอียิปต์ตามที่มีบันทึกไว้ในหนังสืออพยพนั้นเป็นแบบที่แสดงถึงพระคริสต์ โยเซฟ 11:1 กล่าวชัดเจนถึงอิสราเอลในบริบทของมัน อย่างไรก็ตาม พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ทรงเปิดเผยให้มัทธิวทราบว่า พระเยซูทรงเป็นผู้ที่ทำให้คำพยากรณ์นั้นในพระคัมภีร์เดิมสำเร็จ ด้วยเหตุนี้ คำพยากรณ์อีกข้อเกี่ยวกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจึงสำเร็จ แม้กระทั่งในขณะที่พระองค์ยังทรงเป็นเด็กทารกก็ตาม

มธ 2:16 มัทธิวกว่าต่อไปว่า ครั้นเฮโรดเห็นว่าพวกนักปราชญ์หลอกท่าน ก็กริ้วโกรธยิ่งนัก จึงใช้คนไปฆ่าเด็กทั้งหมดในบ้านเบธเลเฮมและที่ใกล้เคียงทั้งสิ้น ตั้งแต่อายุสองขวบลงมา ซึ่งพอดีกับเวลาที่ท่านได้ถามพวกนักปราชญ์อย่างถ้วนถี่นั้น การที่เฮโรดสั่งประหารเด็ก ๆ อายุตั้งแต่สองขวบลงมาก็บอกเป็นนัยว่า พวกนักปราชญ์นั้นได้เห็นดาวนั้นเป็นครั้งแรกเมื่อสองปีก่อนหน้านั้น เราไม่ทราบแน่ชัดว่านี่เป็นเวลาที่พระเยซูประสูติหรือไม่ อย่างไรก็ตาม คุณเหมือนมันจะสนับสนุนความเชื่อดังกล่าว ดังนั้น นี่จึงดูเหมือนว่าพระเยซูน่าจะมีอายุได้ประมาณสองขวบแล้ว

เฮโรดจึงส่งฆ่าเด็กผู้ชายอายุตั้งแต่สองขวบลงมาทุกคนทั้งในและรอบเบธเลเฮม ถึงแม้ว่า พระคัมภีร์ฉบับคิงเจมส์ใช้คำว่า *เด็ก* แต่คำที่แปลเช่นนั้น (*ไฟคาส*) ก็เป็นคำนามเพศชายและสื่อชัดเจนถึงเด็กผู้ชายเล็กๆ ความโหดเหี้ยมของเฮโรดนั้นอยู่ในระดับเป็นตำนาน ซิซาร์ออกัสตัส เคยกล่าวไว้ว่า เขาขอเป็นสุนัขของเฮโรดมากกว่าที่จะเป็นบุตรชายของเฮโรด

มธ 2:17-18 กระนั้น ข้อพระคัมภีร์ก็สำเร็จอีกครั้ง ครั้นนั้นก็สำเร็จตามพระวจนะที่ ตรัสโดยเยเรมีย์ศาสดาพยากรณ์ว่า 18 'ได้ยินเสียงในหมู่บ้านรามาคห์ เป็นเสียงโอดครวญและ ร้องไห้และร่ำไห้เป็นอันมาก คือนางราเชลร้องไห้เพราะบุตรทั้งหลายของตน นางไม่รับฟังคำ เล้าโลม เพราะว่าบุตรทั้งหลายนั้นไม่มีแล้ว'

ตรงนี้มีบทวิพากษ์ข้อพระคัมภีร์จากเยเรมีย์ 31:15 แน่่อนที่นางราเชลเป็นมารดาของเบนยามินและรามาคห์เป็นส่วนหนึ่งของอาณาเขตของเบนยามินในสมัยโบราณ โดยอยู่ไม่ห่างจากเบธเลเฮมบนพรมแดนสมัยโบราณระหว่างยูดาห์และเบนยามิน (ในปัจจุบัน มันถูกเรียกว่า *รามาลาคห์* และเป็นกองบัญชาการใหญ่ของปาเลสไตน์ มาโดยตลอด) สิ่งสำคัญก็คือว่าคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์เดิมอีกเรื่องเกี่ยวกับพระเยซูก็สำเร็จขณะที่พระองค์ยังทรงเป็นเด็กเล็กๆ มัทธิวจะกล่าวถึงคำพยากรณ์ทุกข้อที่สำเร็จเกี่ยวกับพระเยซูบ่อยๆ เพื่อให้คนยิวได้เห็น พวกเขาเชื่อพระคัมภีร์เดิม และพวกเขาก็เป็นผู้ที่มัทธิวพยายามที่จะชักจูงให้เชื่อ

มธ 2:19-22 พระเจ้าทรงเตือนโยเซฟผ่านทางทูตสวรรค์องค์หนึ่งอีกครั้ง ครั้นเฮโรด สิ้นพระชนม์แล้ว ดูเถิด ทูตสวรรค์องค์หนึ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้า มาปรากฏในความฝันแก่โยเซฟที่ประเทศอียิปต์ 20 สั่งว่า "จงลุกขึ้นพากุมารกับมารดามายังแผ่นดินอิสราเอล เพราะคน เหล่านั้นที่แสวงหาชีวิตของกุมารนั้นตายแล้ว" 21 โยเซฟจึงลุกขึ้นพากุมารกับมารดามายังแผ่นดินอิสราเอล

เห็นได้ชัดว่าโยเซฟรู้ว่าตัวเองเป็นคนหลบหนีตอนที่เขาหนีเข้าไปในเบธเลเฮมก่อนหน้านั้น ทั้งๆที่เฮโรดตายแล้ว แต่เขาก็หลีกเลี่ยงที่จะไปที่นั่นอยู่ดี เพราะกลัวอารเคลาอัสโอรสของเฮโรด โยเซฟจึงตัดสินใจไม่กลับไปยังแคว้นยูเดีย แต่เดินทางไปยังแคว้นกาลิลีบ้านเกิดของเขา

แทน 22 แต่เมื่อได้ยืมว่า อารเคลอัสครอบครองแคว้นยูเดียแทนเฮโรดผู้เป็นบิดา จะไปที่นั่นก็
กลัว และเมื่อได้ทราบการเตือนจากพระเจ้าในความฝัน จึงเลี้ยวไปยังบริเวณแคว้นกาลิลี

มธ 2:23 อีกครั้งที่คำพยากรณ์ก็สำเร็จในการที่พระเยซูทรงเติบโตมาในเมืองนาซา
เรธ ไปอาศัยในเมืองหนึ่งชื่อนาซาเรธ เพื่อจะสำเร็จตามพระวอนะซึ่งตรัสโดยพวกศาสดา
พยากรณ์ว่า 'เขาจะเรียกท่านว่าชาวนาซาเรธ' คำว่า *ชาวนาซาเรธ* (Nazarene) หมายถึง คนที่มา
จากเมืองนาซาเรธ ความหมายตรงตัวของคำๆ นี้คือ *นาซีร์* (Nazarite) ตามที่มีบรรยายไว้ใน
กัณดารวิถี 6 มันมีความหมายว่า 'ผู้ที่ถูกแยกไว้' พระเยซูทรง "แยกจากคนบาปทั้งปวง" จริงๆ
(ฮีบรู 7:26) ไม่มีผู้พยากรณ์คนใดที่ประกาศชัดเจนว่าพระองค์จะได้ชื่อว่าเป็นชาวนาซาเรธ
อย่างไรก็ตาม พวกนาซีร์ ซึ่งแซมสันก็เป็นหนึ่งในนั้น ก็ถือว่าเป็นแบบที่แสดงถึงพระคริสต์ การ
ที่เมืองนาซาเรธถูกดูหมิ่นและเหยียดหยามก็เป็นคำพยากรณ์ในตัวเองถึงพระองค์ผู้ทรงถูกคน "ดู
หมิ่นและปฏิเสธ" ดู อิสยาห์ 11:1, 53:3, เยเรมีย์ 23:5, 33:15 และเศคาริยาห์ 3:8, 6:12

*****

*ภาพรวมของมัทธิว 3: มัทธิว 3 มีเนื้อหาเกี่ยวกับการรับใช้ของยอห์นผู้ให้บัพติศมา ซึ่ง
สำเร็จในการให้บัพติศมาพระเยซู คำพื้นฐานของพระกัมภีร์ใหม่หลายคำถูกใช้เป็นครั้งแรกตรง
นี้*

มธ 3:1-2 ก่อนการรับใช้ของพระเยซูคริสต์ ยอห์นผู้ให้บัพติศมาก็เป็นผู้นำทางที่
พระเจ้าทรงใช้มาเพื่อจัดเตรียมทางไว้สำหรับการรับใช้ของพระคริสต์ มัทธิวจึงเขียนว่าคราวนั้น
ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา มาประกาศในถิ่นทุรกันดารแคว้นยูเดีย 2 กล่าวไว้ว่า "ท่านทั้งหลายจงกลับ
ใจเสียใหม่ เพราะว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์มาใกล้แล้ว" การรับใช้ของยอห์นเริ่มต้นขึ้นโดยการ
ประกาศในพื้นที่ถิ่นทุรกันดารของแคว้นยูเดีย ซึ่งอยู่ทางใต้ของกรุงเยรูซาเล็ม การรับใช้ของเขามี
พวกยิวเป็นเป้าหมายหลักโดยมีจุดประสงค์เพื่อเตรียมตัวพวกเขาให้พร้อมสำหรับพระเมสสิยาห์
ของพวกเขา

ข้อความที่เขาประกาศมีสองเรื่อง นั่นคือ (1) "จงกลับใจเสียใหม่" และ (2) "อาณาจักร
แห่งสวรรค์มาใกล้แล้ว" ขั้นตอนแรกสำหรับพวกยิวในตอนนั้น (และสำหรับคนต่างชาติในตอน

นี่ คือ การกลับใจใหม่ มันไม่เพียงสื่อถึงการเสียใจต่อความบาปเท่านั้นแต่สื่อถึงความเต็มใจที่จะเปลี่ยนแปลงด้วย จริงๆแล้วมันก็คือ การหันกลับจากทางของเราเองและความบาปและหันมาหาพระเจ้านั่นเอง การกลับใจใหม่เป็นส่วนสำคัญของความเชื่อที่ช่วยให้รอด (กิจการ 20:21) และเป็นขั้นตอนแรกของมันด้วย หากผู้ใดไม่เต็มใจที่จะหันกลับจากทางของตนและหันมาพึ่งพระเจ้า เขาก็ไม่พร้อมที่จะวางใจพระองค์

อาณาจักรแห่งสวรรค์เป็นคำที่น่าสนใจ ก่อนอื่นเลยก็คือ คำๆนี้ปรากฏในกิตติคุณของมัทธิวเท่านั้น มันจึงสื่อความหมายแบบยิวอย่างชัดเจน ประการที่สอง ในทางการใช้งานแล้ว คำๆนี้ก็เหมือนของคำว่าอาณาจักรของพระเจ้า ประการที่สาม มันเป็นคำที่มีความหมายเจาะจงถึงอาณาจักรของพวกยิวที่พวกเขาเรียกขานมานาน อาณาจักรแห่งสวรรค์ (หรือของพระเจ้า) จะมาโดยทางพวกยิวและกษัตริย์องค์นั้นก็ย่อมมีลักษณะเฉพาะตัวแบบยิวด้วย

ส่วนหนึ่งแล้วอาณาจักรแห่งสวรรค์ก็หมายถึง อาณาจักรจริงๆที่พระเยซูคริสต์ผู้ทรงเป็นกษัตริย์จะทรงสถาปนาขึ้นเมื่อพระองค์เสด็จกลับมาหลังยุคเจ็ดปี มันไม่เกี่ยวข้องกับคริสตจักรโดยตรงและตอนนี้มันก็ยังมาไม่ถึงในความหมายที่ครบถ้วนของมัน เพราะเหตุที่กษัตริย์องค์นั้นปรากฏในตัวตนของพระเยซู อาณาจักรนั้นจึงปรากฏในตอนนั้นด้วย แต่อาณาจักรนั้นจะไม่ถูกสถาปนาขึ้นจริงๆจนกว่าพระเยซูจะเสด็จกลับมา กระนั้น อาณาจักรของพระเจ้าก็อยู่ภายในเรา (ลูกา 17:21) ผ่านทางการสถิตอยู่ภายในของพระวิญญาณบริสุทธิ์และธรรมชาติใหม่ที่พระเจ้าทรงโปรดประทานให้ในตอนที่เราบังเกิดใหม่ นอกจากนี้ คริสตจักรท้องถิ่นก็ถูกพูดถึงในเชิงอุปมาอุปไมยบางครั้งว่าเป็นอาณาจักรนั้นด้วยในจดหมายฝากหลายฉบับในพระคัมภีร์ใหม่ คริสตจักรที่เชื่อพระคัมภีร์ทั้งหลายจึงเป็นเกาะแห่งแบบอย่างของพระเจ้าที่อยู่ท่ามกลางทะเลแห่งโลก คริสตจักรต่างๆจึงเป็นตัวแทนฝ่ายวิญญาณของอาณาจักรของพระเจ้าในยุคนี้ แต่อาณาจักรที่ว่ามันจริงๆแล้วก็ยังมาไม่ถึง มันเป็นอาณาจักรที่ยอห์นประกาศ

อาณาจักรนั้นถูกสัญญาไว้แก่ชนชาติอิสราเอลผ่านทางดาวิดในพันธสัญญาที่ทรงกระทำไว้กับดาวิดใน 2 ซามูเอล 7 พระเจ้าทรงยืนยันพันธสัญญานั้นผ่านทางดาเนียล (ดาเนียล 2:34-36, 44; 7:23-27) และทรงบรรยายถึงอาณาจักรนั้นในหนังสือผู้พยากรณ์ต่างๆตั้งแต่อิสยาห์ไปจนถึงมาลาคี พวกยิวในสมัยพระคริสต์ก็สนใจเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างมาก พวกเขาจึงเฝ้าคอย

การเสด็จมาของพระเมสสิยาห์ผู้ทรงเป็นกษัตริย์ของพวกเขา ในตอนนั้นพวกเขาเป็นประชาชนที่ ถูกพิชิตและครอบงำภายใต้การปกครองของโรม เรื่องน่าเศร้าก็คือว่า พวกกษัตริย์ของพวกเขา เสด็จมา พวกเขาก็ปฏิเสธพระองค์เสีย (ยอห์น 1:10-11)

ข้อความที่ยอห์นประกาศแก่ชนชาติอิสราเอลก็คือว่า อาณาจักรนั้นที่ทรงสัญญาไว้ตั้ง นานแล้วก็ใกล้เข้ามาแล้วเพราะว่ากษัตริย์ได้เสด็จมาถึงแล้ว น่าเศร้าที่คนส่วนใหญ่ไม่สนใจหรือ ปฏิเสธข้อความที่ยอห์นประกาศ

มธ 3:3 อีกครั้งมีทิวอ้างสิทธิอำนาจของพระคัมภีร์เดิมโดยยกข้อความจากอิสยาห์ 40:3 ยอห์นผู้ให้บัพติศมาซึ่งตรัสถึงโดยอิสยาห์ศาสดาพยากรณ์ว่า 'เสียงผู้ร้องในถิ่นทุรกันดาร ว่า ท่านจงเตรียมมรรคาขององค์พระผู้เป็นเจ้า จงกระทำหนทางของพระองค์ให้ตรงไป'

ข้อความและการรับใช้ของยอห์นก็คือ การจัดเตรียมสำหรับการเสด็จมาของกษัตริย์พระองค์นั้น การรับใช้ของยอห์นเริ่มต้นในถิ่นทุรกันดารแคว้นยูเดีย (เยซีโมน) และเป็นบริเวณที่รกร้างว่างเปล่า แนนอนที่มันเป็นแบบที่แสดงถึงสภาพฝ่ายวิญญาณของชนชาติอิสราเอลในขณะนั้น การ "กระทำหนทางของพระองค์ให้ตรงไป" ก็หมายถึงการจัดเตรียมทุกสิ่งให้เหมาะสมสำหรับ กษัตริย์องค์นั้นที่จะเสด็จมา คำที่แปลว่า **ตรง** (เอะอูฐ) มีความหมายตรงตัวว่า 'ตรง', 'ราบ', 'เที่ยงตรง', 'จริง' หรือ 'จริงใจ' นี้ไม่ได้หมายถึงสภาพของถนน แต่หมายถึงสภาพของจิตใจฝ่าย วิญญาณของชนชาติอิสราเอลมากกว่า พระเจ้าทรงแสวงหาใจที่จริงแท้ เที่ยงตรง และชอบธรรม มาโดยตลอด นอกจากนี้ใจที่พระองค์แสวงหาต้องราบเรียบ ไม่คดงอ หรือคดโกงด้วย

มธ 3:4 ยอห์นมีวิถีชีวิตแบบเรียบง่าย เสื้อผ้าของยอห์นผู้ให้บัพติศมาทำด้วยขนอูฐ และท่าน ใช้หนังสัตว์คาคอเว อาหารของท่านคือตั๊กแตนและน้ำผึ้งป่า ยอห์นใช้ชีวิตแบบธรรมชาติและ แต่งกายด้วยเสื้อผ้าขนบแบบง่ายๆ เสื้อผ้าขนอูฐเป็นเครื่องแต่งกายของพวกเร่ร่อนที่อยู่ยากินง่ายในภูมิภาคนั้น เข็มขัดหนังสัตว์ก็เป็นของที่พวกกรรมกรในสมัยนั้นใช้ บัญญัติของคนเลวีอนุญาตให้รับประทานตั๊กแตนได้ (เลวีนิติ 11:22) ความหมายตรงนี้ก็คือ เขาอยู่โดยใช้ของจาก ธรรมชาติ โดยรับประทานน้ำผึ้งป่าที่เขาหาได้ในภูมิภาคนั้นด้วย นี่สื่อให้เห็นว่าเขาไม่ได้รับ อิทธิพลหรือแปดเปื้อนจากวัฒนธรรมที่เสื่อมทรามของสมัยนั้นเลย

มธ 3:5   ดังนั้น ยอห์นจึงเป็นคนที่น่าแปลก เขาสวมชุดและมีรัศมีของผู้พยากรณ์
สมัยพระคัมภีร์เดิมและหลายคนก็อาจถือว่าเขาเป็นผู้พยากรณ์ด้วย ด้วยเหตุนี้ขณะนั้นชาวกรุง
เยรูซาเล็ม และคนทั่วแคว้นยูเดีย และคนทั่วบริเวณรอบแม่น้ำจอร์แดน ก็ออกไปหาจอห์น คน
มากมายจากทั่วแคว้นยูเดีย กรุงเยรูซาเล็ม และหุบเขาบริเวณแม่น้ำจอร์แดนต่างพากันออกไปฟัง
เขาเทศนา

มธ 3:6   นอกจากนี้ คนมากมายก็ได้รับบัพติศมาจากจอห์นในแม่น้ำจอร์แดน ด้วย
การสารภาพความผิดบาปของตน บัพติศมาของจอห์นเป็นบัพติศมาของพวกยิวและไม่ใช่บัพติศ
มาของคริสเตียนอย่างที่เรารู้จัก ดู กิจการ 19:3-5 เขาประกาศให้ผู้คนกลับใจเสียใหม่เพราะว่า
กษัตริย์องค์นั้นกำลังจะเสด็จมาแล้ว บัพติศมาของจอห์นจึงเป็นการแสดงออกให้ผู้คนเห็นถึง
การกลับใจใหม่ของผู้ฟังชาวยิว มันมีลักษณะคล้ายกับบัพติศมาของคริสเตียนตรงที่ว่า มันใช้วิธี
การจุ่มลงในน้ำ และมันเป็นการแสดงออกภายนอกถึงการตัดสินใจฝ่ายวิญญาณที่อยู่ภายใน พวก
ลัทธิยิวที่ชื่อว่า พวกเอสเซนส์ (Essenes) ซึ่งอยู่ตามแนวชายฝั่งทะเลตายที่ควมราน (Qumran) ก็มี
พิธีจุ่มลงในน้ำเช่นกันซึ่งเป็นพิธีที่พวกเขาจุ่มลงในน้ำเพื่อชำระตัว นอกจากนี้ ศาสนายิวของพวก
รับบีในสมัยนั้นก็สนับสนุนการจุ่มลงในน้ำเพื่อเป็นพิธีชำระตัวเช่นกัน ซึ่งมีชื่อว่า *มิคว* (หรือ
มิควาห์) ประเด็นก็คือว่า การบัพติศมาโดยใช้วิธีจุ่มลงในน้ำเป็นเรื่องปกติสำหรับพวกยิวในสมัย
นั้น มันสื่อถึงการเป็นพวกเดียวกับผู้นำสารหรือเห็นด้วยกับสารนั้น โดยเป็น*สัญลักษณ์*แสดงถึง
การชำระให้สะอาดด้วย

มธ 3:7   แน่นอนที่เหตุการณ์อันแปลกประหลาดครั้งนี้ได้ยื่นไปถึงหูพวกฟาริสี
และพวกสะดูสีด้วย ซึ่งพวกเขาประจำการอยู่ที่กรุงเยรูซาเล็ม คนสองกลุ่มนี้เป็นสองนิกายหลัก
ในศาสนายิวในสมัยนั้นและเป็นพวกชนชั้นสูงในกรุงเยรูซาเล็ม พวกเขาจึงมาดูการให้บัพติศมา
ของจอห์น ครั้นจอห์นเห็นพวกฟาริสีและพวกสะดูสีพากันมาเป็นอันมากเพื่อจะรับบัพติศมา
ท่านจึงกล่าวแก่เขาว่า "โอ เจ้าชาตุงูร้าย ใครได้เตือนเจ้าให้หนีจากพระอาชญาซึ่งจะมาถึงนั้น

น่าสังเกตว่าไม่มีการพูดถึงอะไรเลยที่ว่าพวกผู้นำทางศาสนาเหล่านี้มาเพื่อรับบัพติศมาจาก
จอห์น พวกฟาริสีเป็นคณะที่ถือเคร่งในศาสนายิว ซึ่งชื่อฟาริสีมีความหมายตรงตัวว่า 'ผู้ที่ถูกแยก

'ไว้' (ในประวัติศาสตร์ยิวสมัยหลัง พวกเขาเป็นที่รู้จักในชื่อ ฟารูซิม (ผู้ตีความ) เพราะการที่พวกเขาเน้นการตีความพระบัญญัติจนเกินพอดี) พวกฟาริซีนี่เองที่เป็นผู้ที่เริ่มการถ่ายทอดศาสนายิวแบบรับบีโดยการเล่าสืบต่อกันมา ในช่วงระหว่างและหลังจากการถูกกวาดต้อนไปยังกรุงบาบิโลน โดยวิธีนี้ยังคงปฏิบัติต่อมาจนถึงทุกวันนี้

ประเพณีที่เล่าสืบต่อกันมาของการตีความและขยายความพระราชบัญญัติของโมเสสเริ่มมีความน่าเชื่อถือพอๆกับพระราชบัญญัติและบ่อยครั้งก็มีความสำคัญมากกว่าพระราชบัญญัติเองด้วยซ้ำในส่วนที่เกี่ยวข้องกับหลักปฏิบัติในความคิดของพวกเขามาก นอกจากนี้ พวกเขาก็เชื่อด้วยว่าพระเจ้าทรงสื่อสารคำอธิบายพระราชบัญญัติของพวกเขาผ่านทางโมเสสด้วย ด้วยเหตุนี้ คำอธิบายของพวกเขา (ประเพณีต่างๆ) ที่พวกเขายึดมั่นเหลือเกินจึงมีน้ำหนักเทียบเท่ากับพระราชบัญญัติของโมเสสในความคิดของพวกเขา

พวกฟาริซีนี่เป็นผู้ที่ช่วยพัฒนาระบบธรรมศาลาในช่วงที่พวกยิวกระจัดกระจายไปทั่วโลก และได้กลายมาเป็นผู้ดูแลธรรมศาลา พวกเขาเป็นผู้ที่ถูกต้อง มีศีลธรรม ร้อนรน และปฏิเสธตัวเอง แต่พวกเขาก็เป็นคนที่คิดว่าตัวเองชอบธรรมและมองว่าตัวเองไม่จำเป็นต้องกลับใจใหม่ด้วย พวกเขาเป็นพวกถือบัญญัติตรงที่ว่าพวกเขาเชื่อว่าการถือรักษาตามตัวอักษรของพระราชบัญญัติ (โดยเฉพาะตามที่พวกเขาตีความมัน) พวกเขาจะกลายเป็นคนชอบธรรมจำเพาะพระเจ้า

พวกสะดูสีเป็นพวกนักศาสนาแบบเสรีนิยมในสมัยนั้น พวกเขาปฏิเสธหรือสงสัยอะไรก็ตามที่เป็นเรื่องเหนือธรรมชาติ เช่น ทูตสวรรค์ การอัศจรรย์ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งการเป็นขึ้นจากตาย ในสมัยพระเยซูคนเหล่านี้ทำหน้าที่ปุโรหิตและเป็นสมาชิกสภาซานเฮดริน (ทำหน้าที่ปกครอง) พวกเขาจึงควบคุมบริเวณพระวิหาร

ยอห์นทำให้คนสองกลุ่มนี้เดือดดาล เขาเรียกคนพวกนี้ทุกคนว่าเป็นชาติจิวร้าย เขาจึงถามเห็นคนเหล่านี้ว่า "ใครได้เตือนเจ้าให้หนีจากพระอาชญาซึ่งจะมาถึงนั้น" คำถามนี้เจือไปด้วยการถากถาง ความหมายก็คือ 'ใครเตือนพวกเจ้า บรรดาผู้นำที่เยอหีงและหลงคิดว่าตัวชอบธรรมให้หนีจากการพิพากษาที่จะมานั้น ข้าคิดว่าพวกเจ้าไม่จำเป็นต้องกลับใจเสียใหม่เพราะพวกเจ้าไม่มีบาปเสียอีก'

มธ 3:8 ในทางกลับกัน ยอห์นประกาศแก่พวกเขาว่า เหตุฉะนั้นจงพิสูจน์การกลับใจของเจ้าด้วยผลที่เกิดขึ้น กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ การกลับใจใหม่จะแสดงผลของมันออกมา การกลับใจใหม่ที่แท้จริงจะแสดงผลออกมาเป็นชีวิตที่ถูกเปลี่ยนแปลง นี่คือการที่พวกผู้นำทางศาสนาในสมัยนั้นจำเป็นต้องกลับใจใหม่จริงๆ

มธ 3:9 ยอห์นยังนึกหน้าพวกเขาต่อไปอีกว่า อย่างนี้ก็เหมาะเอาใจว่า เรามีอับราฮัมเป็นบิดา เพราะเราบอกเจ้าทั้งหลายว่า พระเจ้าทรงฤทธิ์สามารถจะให้บุตรเกิดขึ้นแก่อับราฮัมจากก้อนหินเหล่านี้ได้ พวกฟาริสีและพวกสะดูสีภาคภูมิใจในการที่ตัวเองเป็นลูกหลานของอับราฮัม ยอห์นประกาศเสียงดังว่าพระเจ้าทรงสามารถให้บุตรเกิดขึ้นแก่อับราฮัมจากก้อนหินเหล่านี้ได้ (ดินแดนอิสราเอลอุดมไปด้วยก้อนหิน พวกมันมีอยู่เกลื่อนกลาดเหมือนที่อเมริกามีภูเขาอยู่เต็มไปหมด) อย่างไรก็ตาม พระเจ้าทรงให้ลูกหลานเกิดแก่อับราฮัมจากพวกคนต่างชาติในพระคริสต์ซึ่งพวกยิวถือว่าเป็นก้อนหินที่กองอยู่เกลื่อนกลาดตามพื้นดิน (คำว่า คนต่างชาติ ในความคิดของพวกยิวก็มีความหมายว่า 'พวกสามัญชนธรรมดา')

มธ 3:10 ยอห์นเตือนว่าการพิพากษาของพระเจ้ากำลังจะมาถึงหากไม่มีผลอันดีของการกลับใจใหม่ในชนชาติอิสราเอล บัดนี้ขวานางไวที่โคนต้นไม้แล้ว ดังนั้นทุกต้นไม้ที่ไม่เกิดผลดีจะต้องตัดแล้วโยนทิ้งในกองไฟ มีการเล่นคำตรงนี้ซึ่งพวกยิวบางคนเข้าใจอย่างไม่ต้องสงสัย ในอิสยาห์ 5 ชนชาติอิสราเอลเปรียบเหมือนเถาองุ่นที่พระเจ้าทรงปลูกไว้ในแผ่นดิน ยอห์นบอกว่าพระเจ้ากำลังจะ โคนมันทิ้งแล้ว หากต้นไม้ที่ควรออกผลไม่ออกผลดี มันก็ถูกตัดทิ้งเพื่อใช้เป็นฟืน ผลดีที่พระเจ้าทรงแสวงหาจะเกิดจากการกลับใจใหม่ในส่วนของชนชาติอิสราเอล น่าเศร้าที่ชนชาติอิสราเอลส่วนใหญ่ไม่ได้แสดงผลดังกล่าว ในอีกชั่วอายุคนต่อมา เถาองุ่นของอิสราเอลซึ่งแสดงเป็นแบบในกรุงเยรูซาเล็มก็จะถูก โคนลงและโยนทิ้งในกองไฟแห่งการพิพากษาของโรมภายใต้ทิศ

มธ 3:11 ยอห์นกล่าวอีกครั้งถึงการที่บัพติศมาของเขาเกี่ยวข้องกับ การกลับใจใหม่ เราให้เจ้าทั้งหลายรับบัพติศมาด้วยน้ำ แสดงว่ากลับใจใหม่ก็จริง แต่พระองค์ผู้จะมาภายหลังเรา

ทรงมีอิทธิฤทธิ์ยิ่งกว่าเราอีก ซึ่งเราไม่คู่ควรแม้จะถือนมงพระบาทของพระองค์ พระองค์จะทรงให้เจ้าทั้งหลายรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และด้วยไฟ

แต่คราวนี้ขอหันพูดถึงพระองค์ผู้ที่จะเสด็จมาภายหลังเขา เขากล่าวอย่างถ่อมใจว่าตัวเองไม่สมควรที่จะถือนมงพระบาทของพระองค์ด้วยซ้ำ นอกจากนี้ เขาก็พยากรณ์ว่าพระคริสต์จะทรงให้บัพติศมาด้วยไฟและด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ การบัพติศมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์จะเกิดขึ้นในวันเพ็นเทคอสต์ประมาณอีกสามปีนับจากนั้น การบัพติศมาด้วยไฟที่ถูกพูดถึงตรงนี้ไม่ได้เกี่ยวข้องกับกิจการ 2 แต่เป็นคำพยากรณ์เกี่ยวกับการพิพากษาเมื่อกรุงเยรูซาเล็มจะถูกพิชิตทำลายในปี ค.ศ. 70 ให้เราสังเกตว่าการพูดถึงบัพติศมาด้วยไฟนี้อยู่ในบริบทของการตำหนิพวกฟาริสีและพวกฟาริสีอย่างรุนแรง และก็มาก่อนคำพยากรณ์เกี่ยวกับการพิพากษาที่จะมาในข้อต่อไปด้วย

มธ 3:12   มีคำพยากรณ์อัน โดดเด่นตรงนี้ พระหัตถ์ของพระองค์ถือพลั่วพร้อมแล้ว และจะทรงชำระลานข้าวของพระองค์ให้ทั่ว พระองค์จะทรงเก็บข้าวของพระองค์ไว้ในยุ้งฉาง แต่พระองค์จะทรงเผาแกลบด้วยไฟที่ไม่รู้ดับ”

ขอหันพยากรณ์ว่าวันนั้นกำลังจะมาถึงเมื่อพระเมสสิยาห์จะทรงฝัดร่อน (โดยใช้พลั่ว) ข้าวสาลีออกจากแกลบ ในสมัยโบราณ ข้าวสาลีจะถูกฝัดร่อนหรือถูกคัดแยกออกจากแกลบ ตอนแรกก็โดยการขำบนลานนวดข้าว จากนั้นก็โยนข้าวสาลีขึ้นไปในลมเบาๆ ข้าวสาลีก็จะตกลงมาในผ้าที่เตรียมไว้รองรับ แต่แกลบจะถูกพัดลอยไปกับสายลม หลังจากเสร็จกระบวนการนี้แล้ว แกลบก็จะถูกรวบรวมบนลานนวดข้าวและเอาไปเผาไฟ นี่หมายถึงการพิพากษาชนชาติอิสราเอลที่กำลังจะมาถึง

ขณะที่คริสตจักรเริ่มก่อตัวขึ้น บรรดาผู้เชื่อก็ถูกแยกออกจากพวกยิวส่วนใหญ่และถูกละเว้นเสียจากการถูกพิพากษาที่มาถึงในปี ค.ศ. 70 ในตอนนั้นกรุงเยรูซาเล็มก็ถูกทำลายและชาวยิวนับล้านคนเสียชีวิต นอกจากนี้ นี่อาจเป็นคำพยากรณ์แฝงถึงการที่คริสตจักรจะถูกพาออกไปในการถูกรับขึ้นก่อนที่ไฟแห่งการพิพากษาจะตกลงมาในยุคเจ็ดปี ดู มาลาคี 3:2-4 และ 2 เธสะโลนิกา 1:7-10

มธ 3:13-14 หลังจากนั้นพระเยซูก็เสด็จมายังแม่น้ำจอร์แดนเพื่อรับบัพติศมาจาก ยอห์น แล้วพระเยซูเสด็จจากแคว้นกาลิลีมาหายอห์นที่แม่น้ำจอร์แดน เพื่อจะรับบัพติศมาจาก ท่าน 14 แต่ยอห์นทูลห้ามพระองค์ว่า "ข้าพระองค์ต้องการจะรับบัพติศมาจากพระองค์ ควร หรือที่พระองค์จะเสด็จมาหาข้าพระองค์" ไม่มีหลักฐานที่พิสูจน์ว่ายอห์นเคยเจอพระเยซูมาก่อนหน้านั้นหรือไม่ ถึงแม้ว่าทั้งสองเป็นญาติกันผ่านทางมารดาของทั้งคู่ก็ตาม กระนั้น เห็นได้ชัดว่า ยอห์นรับรู้เลยว่าพระเยซูทรงเป็นผู้ใด เรื่องนี้ปรากฏชัดจากยอห์น 1:29 นี้ น่าจะเกิดขึ้นผ่านทาง การรับใช้ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในตัวของยอห์น ดู ยอห์น 1:33

มธ 3:15 ถึงแม้ว่ายอห์นคัดค้าน แต่พระเยซูก็ทรงขอให้ยอห์นให้บัพติศมาพระองค์ และพระเยซูตรัสตอบยอห์นว่า "บัดนี้จึงยอมเถิด เพราะสมควรที่เราทั้งหลายจะกระทำตามสิ่งชอบธรรมทุกประการ" แล้วท่านก็ยอมทำตามพระองค์ คำที่แปลว่า ยอม (อาฟีเอมิ) ในบริบทนี้มีความหมายว่า 'อนุญาต' หรือ 'ยินยอม' บัพติศมาของพระเยซูเป็นการทำให้ความชอบธรรมสำเร็จ นั่นคือ มันเป็นการทำสิ่งที่ถูกต้อง ถึงแม้ว่าพระเยซูไม่ทรงมีบาปให้ต้องกลับใจเสียใหม่ แต่พระองค์ก็ทรงทำสิ่งที่ควรกระทำและทรงวางแบบอย่าง โดยการกระทำเช่นนั้น พระเยซูจึงทรงแสดงตัวว่าเป็นพวกเดียวกับพระบิดาในสวรรค์ของพระองค์ นอกจากนี้ในการรับบัพติศมา จากยอห์น พระองค์ก็ทรงให้การรับรองของพระเจ้าแก่การรับใช้ของยอห์นด้วย ถึงแม้ว่าในตอนนั้นยอห์นอาจไม่เห็นเช่นนั้น แต่เมื่อมองย้อนกลับ ไป บัพติศมาของพระเยซูก็ให้การรับรอง การรับใช้ของยอห์นอย่างชัดเจน

มธ 3:16 และพระเยซูเมื่อพระองค์ทรงรับบัพติศมาแล้ว ในทันใดนั้นก็เสด็จขึ้น จากน้ำ และดูเถิด ท้องฟ้าก็แหวกออก และพระองค์ได้ทอดพระเนตรเห็นพระวิญญาณของ พระเจ้าเสด็จลงมาดุจนกเขาและสถิตอยู่บนพระองค์ คำที่แปลว่า บัพติศมา (บัพติศ โซ) มีความหมายตรงตัวว่า 'จุ่มลง' นอกจากนี้ ยังมีหลักฐานเพิ่มเติมที่สนับสนุนวิธีการบัพติศมาที่เหมาะสม ด้วยในการที่พระเยซู "ในทันใดนั้นก็เสด็จขึ้นจากน้ำ" หากยอห์นประพรมน้ำหรือเทน้ำบนพระ เยซู พระองค์ก็ไม่จำเป็นต้องลง ไปในแม่น้ำจอร์แดน (มาระโก 1:9) และจากนั้นก็เสด็จขึ้นมาจาก

น้ำตามที่มีกล่าวไว้ตรงนี้ การประพรมน้ำสามารถกระทำที่ไหนก็ได้ที่มีน้ำในปริมาณเพียงเล็กน้อย

หลังจากที่พระเยซูทรงรับบัพติศมาแล้ว พระวิญญาณของพระเจ้ก็เสด็จลงมาดุนกเขา พระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ได้เสด็จลงมาเป็นนกเขา แต่ดุนกเขามากกว่า ประเด็นสำคัญกว่าก็คือว่าการสถิตที่มองเห็นได้ของพระเจ้ได้ลงมาเหนือพระองค์ อันบ่งบอกถึงพระพรและความเห็นชอบของพระเจ้ การใช้สัญลักษณ์นกเขาในปัจจุบันเพื่อแสดงถึงพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็เป็นสิ่งที่ใช่เยอะไป การรับใช้ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในตอนอื่นๆก็ไม่ได้ถูกเปรียบว่าเป็นเหมือนนกเขาแต่อย่างใด

มธ 3:17 พระเจ้ไม่เพียงให้การรับรองบัพติศมาของพระเยซูเป็นภาพเท่านั้น แต่ยังทรงให้การรับรองด้วยพระพรที่เป็นเสียงด้วย และคูเถิด มีพระสุรเสียงตรัสจากฟ้าสวรรค์ว่า "ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจท่านมาก" พระพรเดียวกันนี้ยังทรงประทานให้ที่ภูเข่าจำแลงพระกายด้วย (มัทธิว 17:5) เห็นได้ชัดว่าพระเจ้ทรงอวยพรบัพติศมาครั้งนี้และการเริ่มการรับใช้ของพระเยซูด้วย คำพูดเดียวกันนี้ยังถูกพบในเพลงสดุดี 2:7 ซึ่งเห็นได้ชัดว่าอยู่ในบริบทของพระเมสสิยาห์ ถึงแม้ว่าน้อยคนนักเข้าใจถึงความหมายนี้ในตอนนั้น แต่พระเจ้ก็ทรงแต่งตั้งพระเยซูให้เป็นทั้ง (1) พระบุตรของพระองค์ และ (2) พระเมสสิยาห์ของพระองค์ด้วย พระเจ้ทรงพอพระทัยในความเชื่อฟังของพระบุตรของพระองค์ จะว่าไปแล้ว พระเจ้ก็อาจตรัสแบบเดียวกันเวลาที่บุตรคนใหม่แต่ละคนดำเนินตามองค์พระผู้เป็นเจ้ในการรับบัพติศมาด้วยน้ำ

*****

ภาพรวมของมัทธิว 4: บทที่ 4 ของมัทธิวบ่งบอกถึงการเริ่มต้นการรับใช้ประชาชนของพระเยซูคริสต์ บัพติศมาของพระองค์ในบทที่ 3 เริ่มต้นการรับใช้นี้และในบทที่ 4 พญามารก็ริบมาท้าทายพระองค์ ต่อไปในบทนี้เราจะเห็นบันทึกเกี่ยวกับคำตรัสแรกของพระเยซูและการทรงเรียกสาวกพวกแรกของพระองค์

มธ 4:1 บทนี้เริ่มต้นด้วยการที่มัทธิวเขียนว่า ครั้งนั้นพระวิญญาณทรงนำพระเยซูเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร เพื่อพญามารจะได้มาทดลอง เห็นได้ชัดว่าพระเจ้โดยพระวิญญาณ

บริสุทธิ์ไม่เพียงทรงอนุญาตให้การทดลองนี้เกิดขึ้นเท่านั้น แต่ยังทรงนำพระเยซูเข้าสู่การทดลองนี้ด้วย นั่นเป็นพระประสงค์ของพระเจ้าที่จะให้พระองค์ทรงถูกทดลองเหมือนเราทุกประการ กระนั้นก็แสดงให้เห็นว่าพระองค์ทรงปราศจากบาป ดู ฮีบรู 4:15 อย่างไรก็ตาม ผู้ที่ทดลองพระองค์ก็คือ พญามาร หาใช่พระเจ้าไม่ คำที่แปลว่า ทดลอง (เพะฮีราโช) ในบริบทนี้หมายความว่า ‘ชักชวนให้กระทำผิด’ ซาตานเป็นแหล่งที่มาของการกระทำผิดจริงๆ เมื่อพระเยซูทรงเริ่มการรับใช้ของพระองค์ นำสังเกตว่าซาตานก็โจมตีพระองค์ทันที นี่เป็นบทเรียนสำหรับเราด้วย เมื่อเราก้าวออกไปเพื่อที่จะรับใช้องค์พระผู้เป็นเจ้า เราก็คาดหวังได้เลยว่าจะเจอกับการต่อต้านจากซาตาน พระคัมภีร์ไม่ได้กล่าวชัดเจนว่าพระเยซูทรงเข้าไปในถิ่นทุรกันดารใด เดิมทีผู้คนเชื่อว่าดินแดนทางทิศตะวันออกหรือใต้ของกรุงเยรูซาเล็มคือถิ่นทุรกันดารดังกล่าว มันเป็นที่ดินทุรกันดารและรกร้างว่างเปล่าจริงๆ อย่างไรก็ตาม ข้อพระคัมภีร์ก็ไม่ได้ให้เบาะแสะอะไร

มธ 4:2 และเมื่อพระองค์ทรงอดพระกระยาหารสี่สิบวันสี่สิบคืนแล้ว ภายหลังพระองค์ก็ทรงอยากพระกระยาหาร มีการอดอาหารหลายระดับในพระคัมภีร์ ในกรณีของการอดอาหารเป็นเวลาหนึ่งวัน ปกติแล้วมันก็คือการไม่รับประทานอาหารและอาจไม่ดื่มน้ำด้วย หากการอดอาหารกินเวลามากกว่าหนึ่งวัน มันก็อาจหมายถึงการไม่รับประทานอาหารโปรดหรืออาหารที่รับประทานเป็นประจำ กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ การอดอาหารทุกแบบก็ใช้ได้หมด เราไม่ทราบว่าพระเยซูทรงอดอาหารแบบใด แต่ไม่ว่าในกรณีใด พระองค์ก็ทรงไม่ทรงรับประทานอาหารที่ปกติรับประทานเพื่อที่จะถ่อมพระองค์ลงจำเพาะพระเจ้า และเพื่อที่จะมีใจจดจ่อในเรื่องฝ่ายวิญญาณมากขึ้นด้วย เห็นได้ชัดว่า หลังจากนั้นพระองค์ก็ทรงหิว

มธ 4:3 ตรงนี้ซาตานถูกเรียกว่า ‘ผู้ทดลอง’ เมื่อผู้ทดลองมาหาพระองค์ มันก็พูดว่า "ถ้าท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า จงสั่งก้อนหินเหล่านี้ให้กลายเป็นพระกระยาหาร" ให้เราสังเกตว่าพญามารเข้าหาพระเยซูด้วยคำถามที่แสดงถึงความสงสัย “ถ้าท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า” มันเข้าหาเราในรูปแบบเดียวกันในสวนเอเดนและถามว่า “จริงหรือที่พระเจ้าตรัสว่า” ซาตานเป็นผู้ก่อให้เกิดความสงสัย มันเป็นกลยุทธ์ที่มันใช้มาตลอดตั้งแต่วันแรก

สี่สิบวันก่อนหน้านั้น พระเจ้าได้ทรงอวยพรพระเยซูตอนที่พระองค์รับบัพติศมาและทรงเรียกพระองค์ว่าพระบุตรผู้เป็นที่รักของพระองค์ บัดนี้ซาตานตั้งคำถามในเรื่องดังกล่าว นี่เท่ากับ

มันพูดว่า “หากท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้าจริงๆ ทำไมท่านไม่เปลี่ยนก้อนหินพวกนี้ให้กลายเป็นขนมปังและรับประทานเสียหน่อยล่ะ”

มธ 4:4 ให้เราสังเกตวิธีที่พระเยซูทรงปกป้องการโจมตีของซาตาน ฝ่ายพระองค์ตรัสตอบว่า “มีพระคัมภีร์เขียนไว้ว่า ‘มนุษย์จะบำรุงชีวิตด้วยอาหารสิ่งเดียวหาмиได้ แต่บำรุงด้วยพระวจนะทุกคำซึ่งออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า’” ในการทดลองแต่ละครั้งของซาตาน พระเยซูทรงยกข้อความจากหนังสือพระราชบัญญัติ ตรงนี้ข้อความที่ยกมานั้นมาจากพระราชบัญญัติ 8:3 “มนุษย์จะบำรุงชีวิตด้วยอาหารสิ่งเดียวหาмиได้ แต่บำรุงด้วยพระวจนะทุกคำซึ่งออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า” ชีวิตเรานั้นมีอะไรมากกว่าร่างกาย สิ่งสำคัญในชีวิตจริงๆ แล้วก็คือเรื่องฝ่ายวิญญาณ สิ่งที่เราต้องการมากกว่าอาหารฝ่ายร่างกายก็คือพระวจนะของพระเจ้าในชีวิตของเรา

น่าสังเกตว่าพระเยซูไม่ได้ตรัสว่า ‘แต่โดยพระวจนะของพระเจ้า’ สิ่งที่พระองค์ตรัสก็คือ ‘โดยพระวจนะทุกคำของพระเจ้า’ พระเยซูทรงหมายถึงบรรดาถ้อยคำต่างๆของพระคัมภีร์ นอกจากนี้คำที่แปลว่า **มีพระคัมภีร์เขียนไว้ว่า** (*เกาะกราฟไท*) ตามที่มีบอกไว้ในมัทธิว 2:5 ถูกผันให้อยู่ในรูปสมบุรณ์กาลและประธานถูกกระทำ ดังนั้นความหมายก็คือว่า ‘มีเขียนไว้แล้วและยังมีเขียนไว้ต่อไป’ นี่สื่อชัดเจนว่าพระวจนะทุกคำของพระเจ้าไม่เพียงได้รับการดูแลเท่านั้น (การดูแลด้านถ้อยคำ) แต่สื่อด้วยว่าพระวจนะทุกคำของพระเจ้าได้ถูกเก็บรักษาไว้ (การเก็บรักษาด้านถ้อยคำ) บางคนตั้งคำถามว่ามีหลักคำสอนเรื่องการเก็บรักษาไว้ด้วยหรือ บางคนก็ปฏิเสธว่าการเก็บรักษาไว้นั้นหมายรวมถึงถ้อยคำต่างๆของพระเจ้าด้วย กระนั้น ตรงนี้พระเยซูก็ทรงสื่อชัดเจนว่าถ้อยคำต่างๆของพระเจ้าได้ถูกเก็บรักษาไว้แล้ว วลีที่ว่า “มีเขียนไว้ว่า” ตามที่บรรยายไว้ข้างบนปรากฏหกสิบสามครั้งในพระคัมภีร์ใหม่

มธ 4:5-6 ซาตานทดลองพระเยซูอีกครั้งโดยพาพระองค์ขึ้นไปบนยอดพระวิหาร แล้วพญามารก็นำพระองค์ขึ้นไปยังนครบริสุทธิ และให้พระองค์ประทับที่ยอดหลังคาพระวิหาร ยอดหลังคาพระวิหารถูกเชื่อกันว่าเป็นยอดพระวิหารทางหัวมุมด้านทิศตะวันออกเฉียงใต้ของพระวิหาร ตรงนั้นยกพื้นของพระวิหารและกำแพงก็ตั้งตระหง่านสูงถึง 300 ฟุตเหนือฐานของ

มันที่อยู่ในหุบเขาด้านล่าง หากคำนวณถึงส่วนลึกสุดของหุบเขาจิตโรนที่อยู่เบื้องล่าง ระยะตกทั้งหมดก็คงมากถึง 450 ฟุตเลยทีเดียว

อีกครั้งที่พญามารพยายามที่จะหว่านเมล็ดพันธุ์แห่งความสงสัยโดยการตั้งคำถามอีกว่า พระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าหรือไม่ 6 แล้วทูลพระองค์ว่า "ถ้าท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า จงโยนลงไปเถิด เพราะพระคัมภีร์มีเขียนไว้ว่า 'พระองค์จะรับสั่งให้เหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์ในเรื่องท่าน และเหล่าทูตสวรรค์จะเอามือประคองชูท่านไว้ เกรงว่าในเวลาหนึ่งเวลาใดเท้าของท่านจะกระแทกหิน'" หนึ่งในกลยุทธ์หลักของซาตานตลอดทุกยุคสมัยก็คือ การโจมตีที่ตัวบุคคลของพระเยซูคริสต์ ตรงนี้มันขอให้พระเยซูกระโจนลงไป จากนั้นมันก็ยกเพลงสดุดี 91:11-12 มาอย่างผิดๆ ลัทธิเทียมเท็จต่างๆ จะใช้ข้อพระคัมภีร์บ่อยๆ แต่ส่วนใหญ่แล้วพวกเขาก็จะยกมาแบบนอกบริบทหรือไม่ก็ยกมาแบบตัดตอนบางส่วนออกไป

มธ 4:7 พระเยซูทรงยกข้อพระคัมภีร์อีกครั้ง (พระราชาบัญญัติ 6:16) เพื่อป้องกันการทดลองของซาตาน พระเยซูจึงตรัสตอบมันว่า "พระคัมภีร์มีเขียนไว้อีกว่า 'อย่าทดลององค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่าน'" พระเยซูมิได้ทรงโต้เถียงกับพญามาร พระองค์แค่ยกข้อพระคัมภีร์ให้มันได้ฟังและตรัสว่าสิ่งที่พญามารเสนอแนะมานั้นเป็นสิ่งที่พระเจ้าไม่ทรงอนุญาต

มธ 4:8-9 พญามารทดลองพระคริสต์อีกครั้งโดยแสดงให้พระองค์เห็นอาณาจักรทั้งสี่ของโลก (*คอสโมส*) ในช่วงหนึ่ง อีกครั้งหนึ่งพญามารได้นำพระองค์ขึ้นไปบนภูเขาอันสูงยิ่งนัก และได้แสดงบรรดาราชอาณาจักรในโลก ทั้งความรุ่งเรืองของราชอาณาจักรเหล่านั้นให้พระองค์ทอดพระเนตร แน่นอนที่พระคัมภีร์ไม่ได้บอกว่าภูเขาที่พระองค์ทรงถูกทดลองนี้คือภูเขาใด ประเพณีอ้างว่ามันคือยอดเขาที่อยู่ทางทิศตะวันตกของเมืองเยรีโคโดยมองลงไปยังหุบเขาของแม่น้ำจอร์แดน อย่างไรก็ตาม มันก็ไม่มีการบ่งบอกเช่นนั้นในพระคัมภีร์ น่าสังเกตด้วยว่าซาตานไม่ได้แสดงให้พระเยซูเห็นอาณาจักรทั้งปวงของแผ่นดินโลกนี้ อย่างไรก็ตาม อาณาจักรของโลกนี้ก็เป็นที่ของมันเพราะว่ามันเป็นพระและเป็นเจ้าแห่งโลกนี้

ไม่ว่าจะเป็นที่ใด พญามารก็เสนอ "บรรดาราชอาณาจักรในโลก ทั้งความรุ่งเรืองของราชอาณาจักรเหล่านั้น" ให้แก่พระเยซู หากพระองค์จะทรงยอมกราบลงนมัสการมัน มันกล่าวต่อไป

ว่า 9 แล้วได้ทูลพระองค์ว่า "ถ้าท่านจะกราบลงนมัสการเรา เราจะให้สิ่งทั้งปวงเหล่านี้แก่ท่าน" ตรงนี้ซาตานใช้ลูกไม้อีกอันเพื่อทดลองพระองค์และนั่นก็คือ การหลอกลวง พญามารเป็นพระเจ้าแห่งโลกนี้เพียงเพราะว่าพระเจ้าทรงอนุญาต อาณาจักรต่างๆของแผ่นดินโลกนี้ไม่ได้เป็นของมันที่จะยกให้ใคร่ อย่างไรก็ตาม อาณาจักรของโลกนี้ก็เป็นของมัน กระนั้น มันก็แสวงทำเป็นสื่อถึง อาณาจักรทั้งปวงของแผ่นดินโลก เจ็ดครั้งในหนังสือวิวรณ์มันถูกเรียกว่า ผู้หลอกลวง ในยอห์น 8:44 พระเยซูทรงเรียกมันว่า ผู้มูสา และเป็นพ่อของการมูสา ให้เราสังเกตด้วยถึงการสนใจแต่ตัวเองของพญามาร มันขอให้พระเยซูก็มลงกราบนมัสการ "เรา" นี่ทำให้เราเห็นถึงคนชั่วอายุนี้ที่สนใจแต่ตัวเอง มันไม่ใช่เรื่องใหม่แต่อย่างใด ซาตานส่งเสริมให้คนสนใจแต่ตัวเองมาตั้งแต่ไหนแต่ไรแล้ว มันเป็นผู้ให้กำเนิดแนวคิดที่เน้นการสนใจตัวเองเป็นหลัก

มธ 4:10 อีกครั้งที่พระเยซูทรงป้องกันการโจมตีของพญามารโดยการยกข้อความจากพระราชบัญญัติ 6:13 ให้มันฟัง พระเยซูจึงตรัสตอบมันว่า "อ้ายซาตาน จงไปเสียให้พ้น เพราะพระคัมภีร์มีเขียนไว้ว่า 'จงนมัสการองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่าน และปรนนิบัติพระองค์แต่ผู้เดียว'" พระเยซูไม่เพียงยกข้อพระคัมภีร์เพื่อเอาชนะพญามารเท่านั้น แต่พระองค์ยังทรงขัดขืนมันด้วย ยากอบ 4:7 สอนว่า "จงต่อสู้พญามาร และมันจะหนีไปจากท่าน" พระเยซูก็ทรงทำเช่นนั้น ให้เราสังเกตว่าพระเยซูตรัสถึงข้อพระคัมภีร์ที่ยกมาว่า "มิเขียนไว้ว่า" คำอธิบายเกี่ยวกับเรื่องนี้ได้ใน 4:4

มธ 4:11 ด้วยเหตุนี้ แล้วพญามารจึงละพระองค์ไป และดูเถิด มีเหล่าทูตสวรรค์มาปรนนิบัติพระองค์ พระเยซูทรงต่อสู้ซาตานด้วยใจหนักแน่นมั่นคง นอกจากนี้พระองค์ยังทรงขัดขวางความพยายามของซาตานที่จะทดลองพระองค์โดยใช้พระวณะของพระเจ้าด้วย เราจึงเห็นเหตุผลอีกประการที่เราควรเชื่อซาตานในพระคัมภีร์ มันเป็นดาบที่ไว้ใช้ป้องกันและป้องกันการโจมตีทุกอย่างของมันผู้ชั่วร้ายนั้น ในฐานะมนุษย์ พระเยซูยอมทรงหมดแรงอยู่แล้วหลังจากอดอาหารมาเป็นเวลาสี่สิบวันและยังเผชิญกับการทดลองของพญามารอีก ด้วยพระเมตตาพระเจ้าจึงทรงใช้พวกทูตสวรรค์มาปรนนิบัติพระองค์ คำที่ใช้คือ *คิอาคอนะ โอ* ซึ่งมีความหมายตรงตัวว่าเอาอาหารมาเสิร์ฟ นี่สื่อว่าพวกทูตสวรรค์นำอาหารมาถวายพระองค์ให้รับประทานเพื่อที่จะ

ได้มีแรง พวกเขาคงเสริมกำลังฝ่ายวิญญาณและให้กำลังใจพระองค์ด้วยเป็นแน่ พระเจ้าทรงดูแลคนของพระองค์จริงๆ!

มธ 4:12-13 พอได้ยินว่ายอห์นถูกข่มเหง พระเยซูก็ทรงเดินทางกลับไปยังแคว้นกาลิลี ครั้นพระเยซูทรงได้ยินว่ายอห์นถูกขังไว้อยู่ในเรือนจำ พระองค์ก็เสด็จไปยังแคว้นกาลิลี 13 เมื่อเสด็จออกจากเมืองนาซาเร็ธแล้ว พระองค์ก็มาประทับที่เมืองคาเปอร์นาอุม ซึ่งอยู่ริมทะเลที่เขตแดนเศบูลุนและนัฟทาลี

เห็นได้ชัดว่าพระองค์เสด็จกลับไปยังเมืองนาซาเร็ธซึ่งเป็นที่ๆพระองค์ทรงถูกเลี้ยงดูจนเติบโต จากนั้นพระองค์ก็ “มาประทับที่เมืองคาเปอร์นาอุม” นี่สื่อว่าพระองค์ทรงประทับที่นั่นแค่ชั่วคราว เมืองคาเปอร์นาอุมตั้งอยู่บนชายฝั่งทางตอนเหนือของแคว้นกาลิลี ในสมัยพระเยซู เมืองนี้อาจเป็นเมืองที่โดดเด่นและมั่งคั่งมากที่สุดในแคว้นกาลิลี โดยตั้งอยู่บนเส้นทางการค้าสายสำคัญซึ่งนำพวกพ่อค้าสัญจรผ่านเข้าออกเมือง จนถึงทุกวันนี้เมืองคาเปอร์นาอุมก็ยังอวดตัวว่าเป็น ‘เมืองของพระเยซู’ อยู่

เห็นได้ชัดว่ามัทธิวชี้ให้เห็นว่าเมืองคาเปอร์นาอุมตั้งอยู่บนชายแดนสมัยโบราณซึ่งแยกตระกูลเศบูลุนและตระกูลนัฟทาลีออกจากกัน คาเปอร์นาอุมอาจเป็นเมืองของผู้พยากรณ์ที่มีชื่อเดียวกัน ชื่อ *คาเปอร์นาอุม* ในภาษาฮีบรูมีความหมายตรงตัวว่า ‘หมู่บ้านแห่งการปลอบประโลม’ เมืองนี้ตั้งอยู่บนชายฝั่งทางตอนเหนือของแคว้นกาลิลี สายลมเย็นๆจากทิศใต้จึงพัดผ่านเมืองนี้ในช่วงฤดูร้อน จึงทำให้เมืองนี้กลายเป็นที่พักตากอากาศสำหรับนักท่องเที่ยว พระเยซูทรงใช้เวลาส่วนใหญ่ของพระองค์ที่เมืองนี้เอง

มธ 4:14-16 อีกครั้งที่พระกัมภีร์เดิมถูกกล่าวว่าเป็นความสำเร็จในชีวิตของพระคริสต์ เพื่อจะสำเร็จตามพระวจนะซึ่งตรัสไว้โดยอิสยาห์เสนาบดีว่า 15 ‘แคว้นเศบูลุนและแคว้นนัฟทาลีทางข้างทะเลฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น คือกาลิลีแห่งบรรดาประชาชาติ 16 ประชาชนผู้นั่งอยู่ในความมืดได้เห็นความสว่างยิ่งใหญ่ และผู้ที่นั่งอยู่ในแดนและเงาแห่งความตาย ก็มีความสว่างขึ้นส่องถึงเขาแล้ว’ ตรงนี้มัทธิวก่อความจากอิสยาห์ 9:1-2 ตอนที่พระเยซูทรงอยู่ในเมืองคาเป

อรนาอุม พระองค์ก็ทรงทำให้คำพยากรณ์สำเร็จที่ว่า ความสว่างของพระเมสสิยาห์จะสาดส่องใน
ตระกูลเศบูลุนและตระกูลนัฟทาลีซึ่งตั้งอยู่ทางเหนือสุด

เพราะว่าแคว้นกาลิลีอยู่ห่างไกลจากอิทธิพลของศาสนายิวในกรุงเยรูซาเล็ม มันจึงเป็น
แคว้นที่อยู่ในความมืดฝ่ายวิญญาณมากกว่ามาตลอดหลายร้อยปี แคว้นนี้มักตกเป็นเป้าหมายของ
การโจมตีทางทหารจากผู้รุกรานชาวต่างชาติได้ตั้งแต่อัสซีเรียไปจนถึงโรม นั่นน่าจะเป็นความ
หมายของการนั่งอยู่ “ในแดนและเงาแห่งความตาย” กระนั้นในแคว้นที่อยู่ห่างไกลของอิสราเอล
นี้ ความสว่างของพระเมสสิยาห์ก็สาดส่องมาถึงพวกเขาเป็นพวกแรกตามที่มีพยากรณ์ไว้ใน
หนังสืออิสยาห์

มธ 4:17 ตั้งแต่นั้นมาพระเยซูได้ทรงตั้งต้นประกาศว่า "จงกลับใจเสียใหม่ เพราะ
ว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์มาใกล้แล้ว" ข้อความแรกที่พระเยซูคริสต์ทรงประกาศแก่ชนชาติ
อิสราเอลก็เป็นแบบเดียวกับของยอห์น "จงกลับใจเสียใหม่ เพราะว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์มาใกล้
แล้ว" คำอธิบายเกี่ยวกับอาณาจักรแห่งสวรรค์ได้ในมัทธิว 3:2 การรับใช้เบื้องต้นของพระเยซูก็
คือ การเสนอพระองค์เองแก่ชนชาติอิสราเอลในฐานะพระเมสสิยาห์-กษัตริย์ที่พวกเขารอคอยมา
นาน กระนั้น เพราะสภาพฝ่ายวิญญาณของพวกเขา พวกเขาจึงจำเป็นต้องกลับใจเสียใหม่ก่อน
การกลับใจใหม่ยังคงเป็นส่วนสำคัญของความเชื่อที่ช่วยให้รอดและจริงๆ แล้วก็เป็นส่วนแรก
ของมันด้วย ก่อนที่ชนชาติอิสราเอลจะเชื่อในพระเมสสิยาห์ของพวกเขาได้ พวกเขาจำเป็นต้อง
หันมาหาพระองค์ก่อน นั่นคือการกลับใจใหม่ การรับใช้เบื้องต้นของพระเยซูอยู่ในบริบทของ
อาณาจักรนั้น นำเสรีภาพที่พวกเขาและชาวโลกในทุกวันนี้ต่างหันไปหาทางของตัวเองแทนที่จะ
กลับใจมาหาพระเจ้าและพระคริสต์

ในตอนนั้นชนชาติอิสราเอลตกอยู่ใต้อำนาจของโรมที่ไม่เอาพระเจ้า พวกเขาโหยหา
อิสราภาพทางการเมืองและการกลับคืนสู่อาณาจักรกษัตริย์สมัยโบราณที่เริ่มต้นที่ดาวิดและถูกตัด
ออกไปในตอนที่พวกเขาถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยยังกรุงบาบิโลน พวกเขาวิงวอนใหญ่ต่างรู้ดีถึงคำ
พยากรณ์ต่างๆที่ว่าพระเมสสิยาห์จะทรงนำสง่าราศีใหญ่ยิ่ง ความโดดเด่นท่ามกลางประชาชาติ
ต่างๆ และความเจริญรุ่งเรืองมาสู่อิสราเอล พวกเขาจึงรอคอยผู้นำทางทหารและเป็นผู้นำทางการ

เมืองที่จะปลดแอกของพวกโรมทิ้งไป และนำความเจริญรุ่งเรืองและความเป็นใหญ่มาสู่
อิสราเอล

ข้อความที่พระเยซูทรงประกาศแก่อิสราเอลนั้นแตกต่างไปอย่างสิ้นเชิง พระองค์เสด็จมา
ประกาศเรื่อง*การกลับใจใหม่* นั่นไม่ใช่สิ่งที่พวกเขาอยากได้ยิน อันที่จริงแล้ว สำหรับพวกยิว
จำนวนมาก ข้อความดังกล่าวก็ไม่เกี่ยวข้องเลย พวกเขาคิดแต่เรื่องความเจริญรุ่งเรือง สิทธิมนุษย
ชน และเรื่องการเมือง ‘คืนดีกับพระเจ้าเนี่ยนะ? ใครจะไปสนใจ!’ แต่อาณาจักรแห่งสวรรค์ก็เข้ามา
ใกล้แล้วเพราะว่ากษัตริย์องค์นั้นได้เสด็จมาแล้ว น้อยคนนักที่ตระหนักถึงเรื่องนี้

มธ 4:18-20 คราวนี้มี¹มัทธิว²บันทึกเกี่ยวกับการทรงเรียกสาวกพวกแรกของพระเยซู
ขณะที่พระเยซูทรงดำเนินอยู่ตามชายทะเลกาลิลี ก็ทอดพระเนตรเห็นพี่น้องสองคน คือซีโมน³ที่
เรียกว่าเปโตร กับอันดรูว์⁴น้องชายของเขา กำลังทอดอวนอยู่ที่ทะเล เพราะเขาเป็นชาวประมง
ทะเลกาลิลีเป็นทะเลสาบสวยงามในตอนเหนือของอิสราเอล โดยมีขนาดยาวประมาณสิบสาม
ไมล์และกว้างหกไมล์ ทางทิศตะวันออก ที่ราบสูงโกแลน (หรือ กาดารา) ก็ทอดยาวโดยมีเนินเขา
สูงๆแบบเดียวกันบนชายฝั่งตะวันตก แม่น้ำจอร์แดนไหลลงไปในทะเลสาบนี้จากทิศเหนือซึ่ง
เป็นที่ๆสภาพภูมิประเทศไม่ขรุขระเท่า แม่น้ำนี้ไหลออกไปทางใต้เหมือนกันสู่สภาพภูมิประเทศ
ที่ราบเรียบกว่า

การทรงเรียกพวกสาวกของพระเยซูก็คือ **19** พระองค์ตรัสกับเขาว่า "จงตามเรามาเถิด
และเราจะตั้งท่านให้เป็นผู้หาคนตั้งหาปลา" หากเราต้องการเป็นสาวกของพระเยซูคริสต์ เราก็
ต้องเป็นผู้หาคนตั้งหาปลาเช่นกัน มัทธิวบันทึกว่า **20** เขาทั้งสองได้ละอวนตามพระองค์ไปทันที
คำที่แปลว่า **ทันที** (*เอะฮูระะ โอส*) มีความหมายว่า ‘ในทันที’ น่าสนใจที่คำตรัสแรกและสุดท้าย
ของพระเยซูที่ตรัสแก่เปโตรก็คือ “จงตามเรามาเถิด” (ดู ยอห์น 21:22) การทรงเรียกที่เราได้รับก็
คือ ให้เราตามพระองค์ไป เช่นกัน นั่นคือแก่นแท้ของการเป็นสาวก

มธ 4:21-22 มัทธิวเล่าต่อไปว่า ครั้นพระองค์เสด็จต่อไป ก็ทอดพระเนตรเห็นพี่น้อง
อีกสองคน คือยากอบบุตรชายเศเบดีกับยอห์นน้องชายของเขา กำลังชุนอวนอยู่ในเรือกับเศเบดี
บิดาของเขา พระองค์ได้ทรงเรียกเขา พระเยซูทรงเรียกสาวกอีกสองคนเช่นกัน คือ ยากอบและ

ยอห์น (ผู้ซึ่งต่อมากลายเป็นอัครทูตยอห์น) สองคนนี้เป็นบุตรของเศเบดี พวกเขาติดตามพระองค์ไปทันทีเช่นกัน ยอห์น 1:35-51 ให้อารยะเยือกที่สอดคล้องกันถึงแม้แตกต่างอยู่บ้างเกี่ยวกับการทรงเรียกสาวกพวกแรกของพระเยซู เราเห็นถึงพระคุณของพระองค์ในการที่พระองค์ทรงเรียกพวกเขาฝ่ายเดียว นอกจากนี้ เราอาจสรุปได้ว่าพระองค์ทรงเห็นอุปนิสัย การดำเนินตามทางของพระเจ้าอยู่ภายใน และความซื่อตรงในตัวชายหนุ่มพวกนี้ซึ่งจำเป็นสำหรับการรับใช้ที่พระองค์ทรงทราบว่ารอคอยอยู่เบื้องหน้า มันคงเป็นสิทธิพิเศษเหลือเกินกับการถูกเลือกโดยพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด กระนั้นเมื่อพูดถึงการทรงเรียกในขอบเขตที่ใหญ่กว่า เราก็ถูกเลือกในพระองค์แล้วในฐานะเป็นพระกายของพระคริสต์แม้กระทั่งในปัจจุบันนี้

ชายหนุ่มชาวแคว้นกาลิลีที่ถ่อมใจเหล่านี้คงไม่ตระหนักถึงพระพรและการข่มเหงในอนาคตที่พวกเขาจะได้รับ กระนั้น 22 ในทันใดนั้นเขาทั้งสองก็ละเรือและลาบิดาของเขาตามพระองค์ไป พวกเขาไม่เพียงกลับใจมารับเชื่อพระเยซูคริสต์และติดตามพระองค์ไปเท่านั้น แต่พวกเขายังทิ้งวิถีชีวิตของตัวเองและทิ้งครอบครัวของตัวเองด้วย เราเห็นถึงการอุทิศตัวของพวกเขาแม้กระทั่งในระยะแรกๆนี้ พวกเขาอาจรู้จักพระเยซูแล้วและอาจเป็นผู้เชื่อแล้วก็ได้ก่อนที่พระองค์ทรงเรียกพวกเขาให้มารับใช้

มธ 4:23 พระเยซูได้เสด็จไปทั่วแคว้นกาลิลี ทรงสั่งสอนในธรรมศาลาของเขา ทรงประกาศข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรนั้น และทรงรักษาโรคภัยไข้เจ็บทุกอย่างของชาวเมืองให้หาย ข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรนั้นจริงๆแล้วก็คือ การที่กษัตริย์องค์นั้นได้เสด็จมาแล้วและจะรื้อฟื้นอาณาจักรแห่งอิสราเอลภายใต้พระเจ้าหากพวกเขายอมกลับใจจากวิถีอันบาปหนานาต่างๆของตัวเอง นำเสรีภาพที่พวกเขาไม่ยอม น่าสนใจตรงที่ว่าการรับใช้สาธารณชนของพระองค์นั้นรวมทั้งการเทศนาและการสั่งสอน เหมือนกับหน้าที่รับใช้ของศิษยาภิบาลจนถึงปัจจุบันนี้ นอกจากนี้ พระเยซูยังทรงรักษาคนเหล่านั้นที่เจ็บป่วยและเป็นโรคอีกด้วย ส่วนหนึ่งแล้วการรักษาโรคของพระองค์ก็เป็นวิธีหนึ่งในการรับรองพระองค์เองต่อบรรดาคนขี้สงสัยและคนที่ไม่เชื่อ อีกส่วนหนึ่งมันก็เป็นมาจากพระทัยอันเปี่ยมพระกรุณาของพระองค์ที่จะตอบสนองความจำเป็นต่างๆของบรรดาคนที่อยู่รอบตัวพระองค์ด้วย

มธ 4:24 ชื่อเสียงของพระองค์ก็ขจรขยายไปถึงแคว้นใกล้เคียงด้วย กิตติศัพท์ของพระองค์ก็เลื่องลือไปทั่วประเทศซีเรีย เขาจึงพาบรรดาคนป่วยเป็นโรคต่างๆ คนที่ทนทุกข์เวทนา คนผีเข้า คนบ้า และคนเป็นอัมพาตมาหาพระองค์ พระองค์ก็ทรงรักษาเขาให้หาย น่าสนใจที่ว่า กิตติศัพท์เรื่องพระองค์ได้เลื่องลือไปถึงประเทศซีเรียไปทางทิศเหนือและตะวันออกด้วย คนเหล่านี้เป็นคนต่างชาติและพวกเขาก็ฟังพระองค์ด้วยความยินดี พระองค์ทรงรักษาความเจ็บป่วยของพวกเขาก็หายและทรงขับผีออกจากบรรดาคนที่ถูกผีเข้า คำที่แปลว่า *คนบ้า (เสะเลนีอา ซอไม)* หมายถึงคนเหล่านั้นที่เป็นโรคลมชัก และ “อัมพาต” ก็หมายถึงคนที่เป็นอัมพาต คำที่แปลว่า *คนผีเข้า (ไคมอนิซอไม)* มีความหมายตรงตัวว่า ‘ถูกผีสิง’ หรือตกอยู่ใต้อำนาจของผีปิศาจ

มธ 4:25 นอกจากนี้ คนหมู่ใหญ่ก็ติดตามพระองค์มาจากอิสราเอลและจากแคว้นต่างๆของคนต่างชาติที่อยู่ใกล้เคียง และมีคนหมู่ใหญ่มาจากแคว้นกาลิลี และแคว้นทศบุรี และกรุงเยรูซาเล็ม และแคว้นยูเดีย และแม่น้ำจอร์แดนฟากข้างโน้น ติดตามพระองค์ไป แคว้นกาลิลีในสมัยนั้นจริงๆแล้วก็ประกอบไปด้วยคนยิวเสียเป็นส่วนใหญ่ อย่างไรก็ตาม แคว้นทศบุรีในตอนนั้นก็ประกอบไปด้วยสิบเมืองซึ่งในภูมิศาสตร์ปัจจุบันก็คงเป็นจอร์แดนทางตอนเหนือและซีเรียทางตอนใต้ ถึงแม้ว่ามีพวกยิวอยู่ที่นั่นในตอนนั้น แต่มันก็เป็นแคว้นของคนต่างชาติเป็นหลัก นอกจากนี้ฝูงชนก็เดินทางขึ้นเหนือจากกรุงเยรูซาเล็มและจากแคว้นยูเดียทางใต้และจากบริเวณแม่น้ำจอร์แดนซึ่งอยู่ไปทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ พระเยซูทรงกลายเป็นผู้ที่มีชื่อเสียงโด่งดังจริงๆ โดยเฉพาะในสมัยที่การติดต่อสื่อสารเป็นไปอย่างจำกัดเช่นนั้น

*****

ภาพรวมของมัทธิว 5: บทที่ห้าของหนังสือมัทธิวเริ่มต้นด้วยคำเทศนาบนภูเขา ที่ถูกเรียกเช่นนี้เพราะว่าพระเยซูเสด็จขึ้นบนภูเขา (หรือเนินเขา) เพื่อสั่งสอนและเทศนา คำเทศนานี้ดำเนินต่อไปจนจบบทที่ 7 คำเทศนาบนภูเขานี้ไม่มีอยู่ในหนังสือมาระโกหรือหนังสือยอห์น และมันอยู่ในรูปแบบย่อในหนังสือลูกา เมื่อเรานึกถึงบริบทของบทก่อนๆในหนังสือมัทธิว เราก็เห็นถึงการเน้นย้ำเรื่องกษัตริย์องค์นั้นและอาณาจักรของพระองค์ที่จะมา

บางคนเรียกคำเทศนาบนภูเขาที่ว่ารัฐธรรมนูญแห่งอาณาจักรนั้น นั่นคือ มันให้รายละเอียดเกี่ยวกับสภาพฝ่ายวิญญาณและศีลธรรมที่จะมีอยู่เมื่อกษัตริย์องค์นั้นประทับบนพระที่นั่งของพระองค์ในกรุงเยรูซาเล็มในที่สุด ในฐานะที่เป็นส่วนที่ได้รับการคล้อยตามของพระคัมภีร์ คำเทศนาบนภูเขานี้ย่อมมีคุณค่าสำหรับเราในคริสตจักรในปัจจุบันนี้ด้วย อย่างไรก็ตาม การประยุกต์ใช้แบบเต็มตัวของมันจะเกิดขึ้นในอาณาจักรที่จะมาถึงนั้น ขณะที่คำเทศนาบนภูเขานี้ดำเนินต่อไป พระเยซูก็ทรงใช้คำเปรียบหลายประการเพื่อหมายถึงประชาชนของพระเจ้า จากนั้นพระองค์ก็ทรงเริ่มเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างบัญญัติของโมเสสกับคำสอนของพระองค์ ซึ่งในแต่ละกรณีก็ทำให้พระราชบัญญัติสำเร็จ

ขณะที่คำเทศนาบนภูเขาดำเนินต่อไป พระเยซูก็ทรงบรรยายต่อไปว่าพระองค์และคำสอนของพระองค์ทำให้บัญญัติของโมเสสในพระคัมภีร์เดิมสำเร็จ พระเยซูทรงชี้ให้เห็นหลายครั้งว่า “ท่านทั้งหลายได้ยินที่คนสมัยก่อนกล่าวไว้” นี่หมายถึงบัญญัติของโมเสส จากนั้นพระองค์ก็ตรัสว่า “แต่เราขอบอกท่านทั้งหลาย” พระองค์มิได้ทรงตรัสแย้งพระบัญญัติ แต่ทรงไปเกินกว่าพระบัญญัติในแต่ละกรณี พระเยซูจึงทรงทำให้พระบัญญัติสำเร็จและทำมากยิ่งขึ้นว่า นั่นอีก อีกครั้งนี่เป็นส่วนหนึ่งของ ‘รัฐธรรมนูญแห่งอาณาจักรนั้น’ หลักการเหล่านี้จะเป็นแบบฉบับของสภาพต่างๆที่ชอบธรรมในอาณาจักรของพระองค์ กระนั้น หลักการเหล่านี้ก็เป็นบทเรียนและเป้าหมายสำหรับพวกเราในทุกวันนี้ด้วย

มธ 5:1-2 ครั้นทอดพระเนตรเห็นคนมกดังนั้น พระองค์ก็เสด็จขึ้นไปบนภูเขา และเมื่อประทับแล้ว เหล่าสาวกของพระองค์มาเฝ้าพระองค์ พระเยซูเสด็จขึ้นภูเขาแห่งหนึ่งซึ่งไม่ได้ระบุว่าเป็นภูเขาใด พระคัมภีร์ไม่ได้บอกว่าเป็นลูกใด แต่คนก็เชื่อกันว่ามันเป็นแนวข้างเขาซึ่งมองลงไปเห็นทะเลกาลิลีทางด้านตะวันตกเฉียงเหนือ มีการเอ่ยถึงฝูงชน แต่มีแต่พวกสาวกของพระองค์เท่านั้นที่ถูกกล่าวถึงว่าฟังพระองค์ ฝูงชนมาฟังพระองค์ด้วยไหมนั้นก็เป็นเรื่องที่ถกเถียงกันอยู่ ในมัทธิว 8:1 ซึ่งเกิดขึ้นต่อจากคำเทศานานี้เลย มีการเอ่ยถึงฝูงชนหมู่ใหญ่ที่ติดตามพระองค์ไปต่อไป เราจึงสันนิษฐานได้ว่าพวกเขาก็ได้ยินคำเทศานานี้ด้วยเหมือนกัน ดังนั้น

2 “พระองค์ทรงเอ่ยพระโอษฐ์ตรัสสอนเขาว่า”

มธ 5:3 ข้อ 3 ถึง 12 ถูกคนเรียกว่า ความเป็นสุขต่างๆ (Beatitudes) นี่เป็นพระพร
แก่ประชากรที่พระเยซูตรัสถึง พระพรเหล่านี้ น่าจะกลายเป็นจริงในอาณาจักรของพระเจ้า (นั่นคือ
ยุคพันปี) ถึงแม้ว่ามันมีการประยุกต์ใช้ฝ่ายวิญญาณต่างๆของคำสอนแต่ละอันเช่นกัน แม้กระทั่ง
ในยุคนี้ก็ตาม นี่น่าจะเป็นส่วนหนึ่งของข่าวประเสริฐเรื่องอาณาจักรนั้น แต่ละเรื่องก็มีคำว่า
เป็นสุข คำที่แปลเช่นนั้น (*มาคาริออส*) มีความหมายว่า (1) ได้รับพระพรจากพระเจ้า และ (2) มี
ความสุขเป็นผลที่ตามมา พระพรของพระเจ้ายกมาให้เกิดความสุขจริงๆ ชาวโลกไม่มีวันพบความ
สุขที่แท้จริงเพราะว่าพวกเขาไม่เคยได้รับพระพรจากพระเจ้าจริงๆ

ด้วยเหตุนี้ พระเยซูจึงทรงสอนว่า "**บุคคลผู้ใดรู้จักบพร่องฝ่ายจิตวิญญาณ ผู้นั้นเป็นสุข**
ความบกพร่องที่ถูกพูดถึงตรงนี้ไม่ใช่เรื่องเงินทอง แต่เป็นเรื่องของจิตวิญญาณ มันสื่อถึงการมี
จิตใจที่ถ่อมซึ่งตรงข้ามกับความเย่อหยิ่ง ความจองหอง และการอวดตัว

สำหรับคนเช่นนั้น พระเยซูทรงสัญญาว่า **เพราะอาณาจักรแห่งสวรรค์เป็นของเขา** อีก
ครั้งที่อาณาจักรแห่งสวรรค์หมายถึงอาณาจักรที่พระเยซูคริสต์จะทรงสถาปนาขึ้นเมื่อพระองค์
เสด็จกลับมายังแผ่นดินโลกนี้ (มันยังถูกเรียกโดยทั่วไปว่า ยุคพันปีด้วย จริงๆแล้วอาณาจักรนี้ก็
สืบต่อไปถึงอาณาจักรนิรันดร์นั้นซึ่งจะคงอยู่ตลอดไปเป็นนิรันดร์) นี่หมายความว่า คนเหล่านั้นที่มี
ใจถ่อมจะได้อยู่ในอาณาจักรนั้น ดู 1 เปโตร 5:5-6 และยากอบ 4:6-7 กระนั้น คนทั้งหลายที่ถ่อม
ใจจริงๆในชีวิตนี้ก็จะพบพระพรของพระเจ้าและความสุขอันเป็นผลที่ตามมา

มธ 5:4 พระเยซูประกาศต่อไปว่า **บุคคลผู้ใดโศกเศร้า ผู้นั้นเป็นสุข** นี่อาจหมายถึง
ความโศกเศร้าเพราะความบาป ดู ยากอบ 4:9 และ 2 โครินธ์ 7:9-11 **เพราะว่าเขาจะได้รับการ**
ทรงปลอบประโลม ในฐานะที่ทรงเป็นพระเจ้าแห่งการปลอบประโลมใจทุกอย่าง พระองค์จึง
ทรงปลอบประโลมคนที่ทุกข์ใจ (2 โครินธ์ 1:3) อีกทรรศนะหนึ่งก็เชื่อว่า คนของพระเจ้าที่โศก
เศร้าเพราะเจอกับโศกนาฏกรรมหรือความสูญเสียก็จะได้รับการปลอบประโลมจากพระองค์ ใน
ข้อพระคัมภีร์อ้างอิงไว้ที่ยกมานั้น เราเห็นชัดเจนว่าพระเจ้าจะทรงเสริมกำลังและปลอบ
ประโลมอิสราเอลเมื่อพวกเขาถูกนำกลับคืนสู่ดินแดนของตนในอาณาจักรที่จะมานั้น ดู เพลง
สดุดี 40:1, อีสยาห์ 12:1, 25:8, 35:10, 51:11, วิวรณ์ 21:4 คำที่แปลว่า **ได้รับการทรงปลอบ**

ประโลม (พาราคาและ โอ) อาจเป็นที่เข้าใจในความหมายปัจจุบันว่า ‘การให้กำลังใจ’ พระเจ้าทรงเป็นแหล่งที่มาแห่งการให้กำลังใจอย่างแท้จริง โดยเฉพาะในช่วงเวลาแห่งความสูญเสียและความโศกเศร้า

มธ 5:5   **ความเป็นสุขอย่างที่สามก็คือ บุคคลผู้มีใจอ่อนโยน ผู้นั้นเป็นสุข** คำที่แปลว่า **ผู้มีใจอ่อนโยน (พราอูส)** ในพระคัมภีร์ใหม่มักถูกเข้าใจผิดบ่อยๆ มันไม่ได้สื่อถึงการเหนียมอายหรือความอ่อนแอ แต่มันหมายถึงความอ่อนโยนของจิตวิญญาณเพราะว่าจิตวิญญาณของผู้นั้นถูกกำกับควบคุมด้วยความชอบธรรมต่างหาก ในพระคัมภีร์เดิม มันหมายถึงคนเหล่านั้นที่พึ่งพาพระเจ้าอย่างสุดจิตสุดใจเพื่อที่จะให้พระองค์ปกป้องพวกเขา ดังนั้น ในบริบทนี้ มันหมายถึงคนเหล่านั้นที่เป็นคนมีใจชอบธรรม โดยวางใจองค์พระผู้เป็นเจ้า ในทางปฏิบัติแล้ว การมีใจอ่อนสุภาพก็หมายถึง การมีวินัยในอารมณ์ รู้จักควบคุม โทสะ ถิ่น และทัศนคติ ผลที่แสดงออกมาก็คือ การมีสภาพอารมณ์ที่คงที่หรือมีใจสงบนั่นเอง นอกจากนี้ มันยังเป็นส่วนหนึ่งของผลของพระวิญญาณตามที่มีบอกไว้ในกาลาเทีย 5:23 ด้วย องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรายังทรงบรรยายถึงพระองค์เองว่าทรงมีใจอ่อนสุภาพด้วยในมัทธิว 11:29

พระเยซูทรงสัญญาว่า **เพราะว่าเราจะได้รับแผ่นดินโลกเป็นมรดก** พระเจ้ามิได้ทรงสัญญาว่าจะให้มรดกในอาณาจักรของพระองค์แก่คนเหล่านั้นที่ยกตัวเองหรือคนที่มีใจเย่อหยิ่ง **คนที่มีใจอ่อนสุภาพ** จะไม่เพียงได้รับแผ่นดินโลกในอาณาจักรของพระเจ้าเป็นมรดกเท่านั้นแต่ยังจะได้อาศัยอยู่ในนั้นด้วย คำที่แปลว่า **แผ่นดินโลก** ตรงนี้คือคำกรีก *เก* คนเหล่านั้นที่ถือลัทธินิวเอจและพวกนักสิ่งแวดล้อมหัวรุนแรงทั้งหลายต่างบูชาแผ่นดินโลกนี้ (*เก*) ไม่ในระดับใดก็ระดับหนึ่ง นอกจากนี้ มันไม่ใช่เรื่องบังเอิญเลยที่กระแสนี้รวมเพศจะเรียกตัวเองว่า ‘เกย์’ แน่นอนที่การเล่นคำตรงนี้ไม่น่าใช่เรื่องบังเอิญ เรื่องตลกก็คือว่า พวกถือลัทธินิวเอจ พวกนักสิ่งแวดล้อมหัวรุนแรง และ ‘พวกเกย์’ ทั้งหลายจะไม่ได้รับแผ่นดินโลกที่พวกเขาบูชาหนักหนาเป็นมรดก แต่คนที่มีใจอ่อนสุภาพจะได้รับมันเป็นมรดกในสักวันหนึ่งในอาณาจักรของพระเจ้า

มธ 5:6   **ความเป็นสุขอย่างที่สองก็คือ บุคคลผู้ใดหิวกระหายความชอบธรรม ผู้นั้นเป็นสุข** รูปกาลของคำกริยาตรงนี้อาจแปลได้ว่า ‘บุคคลผู้ใดที่กำลังหิวและกำลังกระหายความ

ชอบธรรม ผู้นั้นเป็นสุข' แม้กระทั่งในโลกที่ชั่วร้ายนี้ พระเจ้าก็จะทรงอวยพรคนเหล่านั้นที่กำลัง
กระหายหาความชอบธรรม แต่ในอาณาจักรของพระองค์ “ที่ซึ่งความชอบธรรมดำรงอยู่” (2 เป
โตร 3:13) เขาจะได้อิมบริบูรณ์ น่าสนใจตรงที่ว่าเราอ่านเจอในหนังสืออิสยาห์ว่า ความชอบ
ธรรมจะมีอยู่อย่างบริบูรณ์ในอาณาจักรของพระองค์ ดู อิสยาห์ 11:4,5; 59:17; 61:3; 61:10; 62:2
 ฯลฯ อย่างไรก็ตาม ความชอบธรรมที่ครบบริบูรณ์จะไม่มีบนแผ่นดิน โลกนี้จนกว่ากษัตริย์แห่ง
ความชอบธรรมจะทรงขึ้นครอง

มธ 5:7 ในความเป็นสุขที่ห้า พระเยซูตรัสว่า **บุคคลผู้ใดมีใจกรุณา ผู้นั้นเป็นสุข**
ในโลกที่ชั่วร้ายนี้ ความเมตตากรุณามักถูกมองข้ามหรือถูกมองว่าเป็นเครื่องหมายของความ
อ่อนแอ แต่ในตอนนั้น บุคคลที่มีใจกรุณาจะได้รับพระกรุณา ดู อิสยาห์ 57:1

มธ 5:8 ความเป็นสุขที่หกคือ **บุคคลผู้ใดมีใจบริสุทธิ์ ผู้นั้นเป็นสุข** ใจบริสุทธิ์ก็
เป็นความบริสุทธิ์จริงๆ ฮีบรู 12:14 กล่าวว่าหากปราศจากความบริสุทธิ์แล้ว จะไม่มีผู้ใดได้เห็น
พระเจ้าเลย การเป็นคนบริสุทธิ์เป็นข้อกำหนดแรกของการเข้าเฝ้าพระเจ้า ขอขอบคุณพระเจ้าที่ใน
พระคริสต์เราได้ถูกทำให้เป็นคนบริสุทธิ์และชอบธรรมแล้วโดยพระองค์ ดังนั้น ในการดำเนิน
ชีวิตแต่ละวัน ประชาชนของพระเจ้าควรพากเพียรที่จะบรรลุถึงความบริสุทธิ์ ในที่สุดแล้ว เขาจะ
ได้เห็นพระเจ้า ดู เพลงสดุดี 119:1, เพลงสดุดี 15:1-4, 24:3-5 และอิสยาห์ 33:14-17 ในข้อพระ
คำภีร์เดิมแต่ละตอนเหล่านี้ ผู้ที่จะเข้าเฝ้าจอมกษัตริย์ในอาณาจักรของพระองค์ได้นั้นจะต้องมี
ชีวิตที่บริสุทธิ์

มธ 5:9 ความเป็นสุขที่เจ็ดคือ **บุคคลผู้ใดสร้างสันติ ผู้นั้นเป็นสุข** พระเจ้าทรงพอ
พระทัยเมื่อประชาชนของพระองค์แสวงหาที่จะสร้างสันติสุข ทว่าพระคำภีร์ตลอดทั้งเล่ม เราได้
รับการเตือนสติให้ดำเนินชีวิตในสันติสุข ดู เพลงสดุดี 34:12-14, โรม 12:18, เอเฟซัส 4:1-3,
โคโลสี 3:13, 2 ทิโมธี 2:22, ฮีบรู 12:14 ฯลฯ เพราะว่าจะได้เรียกเขาว่าเป็นบุตรของพระเจ้า
พระเจ้าทรงได้รับการขนานนามว่าพระเจ้าแห่งสันติสุขใน โรม 15:33 พระเยซูทรงเป็นองค์สันติ
ราช (อิสยาห์ 9:6) นอกจากนี้ ส่วนหนึ่งของผลของพระวิญญูณก็คือ สันติสุข ดังที่มีบอกไว้ใน

กาลาเทีย 5:22 นอกจากนี้แล้ว ผลของความชอบธรรมก็คือสันติภาพ (อิสยาห์ 32:17) ดังนั้น ประชาชนของพระเจ้าจึงควรเป็นผู้สร้างสันติ

มธ 5:10 ในความเป็นสุขที่แปดนี้ พระเยซูตรัสว่า บุคคลผู้ใดต้องถูกข่มเหงเพราะเหตุความชอบธรรม ผู้นั้นเป็นสุข ตลอดหลายยุคสมัย ประชาชนของพระเจ้าล้วนถูกข่มเหง เพราะทำสิ่งที่ถูกต้อง ยกตัวอย่างเช่น คุณคิดว่าเกิดอะไรขึ้นกับโยเซฟในหนังสือปฐมกาล หรือดาเนียล หรือผู้พยากรณ์คนอื่นๆ เช่น เยเรมีย์ เป็นต้น พวกเขาถูกข่มเหงอย่างรุนแรงเพราะว่าพวกเขาทำสิ่งที่ถูกต้อง เมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมา สำหรับคนเหล่านั้นที่ถูกข่มเหงเพราะเหตุดังกล่าว อาณาจักรแห่งสวรรค์เป็นของเขา เราอาจอนุมานได้ด้วยว่าพวกเขาจะได้รับบำเหน็จใหญ่ยิ่งในวันนั้น ดู 5:12

มธ 5:11 ในความเป็นสุขอันที่สิบและเป็นอันสุดท้ายนี้ คำกริยาเปลี่ยนรูปกาลไปจนถึงตอนนี้ มีการใช้รูปกาลปัจจุบันหรือไม่ก็สมบุรณ์กาลอันบ่งบอกถึงภาระต่างๆ ที่คนชอบธรรมได้สู้ทนมาแล้วในอดีตหรือไม่ก็กำลังสู้ทนอยู่ตอนนี้ แต่คราวนี้ ความหมายนั้นบ่งชี้ถึงอนาคตแทน เมื่อเขาจะติเตียนข่มเหงและนิทาว่าร้ายท่านทั้งหลายเป็นความเท็จเพราะเรา พระเยซูทรงชี้ให้พวกสาวกของพระองค์คิดถึงสิ่งที่รอคอยพวกเขาอยู่ในภายหน้า ประชาชนของพระเจ้าตลอดทุกยุคสมัยล้วนถูกติเตียน ข่มเหง และว่าร้ายเพราะพวกเขาปรนนิบัติพระองค์ บัดนี้ พระเยซูทรงเตือนพวกสาวกว่า พวกเขาก็จะสู้ทนสิ่งเหล่านี้แบบเดียวกันเพราะเห็นแก่พระองค์ แต่พระองค์ก็ตรัสว่า ท่านก็เป็นสุข

มธ 5:12 ในทางกลับกัน จงชื่นชมยินดีอย่างเหลือล้น เพราะว่าบำเหน็จของท่านมีบริบูรณ์ในสวรรค์ องค์กษัตริย์จะไม่ทรงลืมคนเหล่านั้นที่ได้ปรนนิบัติพระองค์และทนทุกข์ เพราะการทำเช่นนั้น (วิวรณ์ 22:12) เราอยู่ในกลุ่มคนที่ได้รับเกียรติ เพราะเขาได้ข่มเหงศาสตพยากรณ์ทั้งหลายที่อยู่ก่อนท่านเหมือนกัน ดู เยเรมีย์ 26:21, 2 พงสาวดาร 36:16, เนหะมีย์ 9:26, 2 พงสาวดาร 24:22 และ 1 พงศ์กษัตริย์ 22:27 แน่นอนที่มีพระพรสำหรับคนอย่างโยเซฟ ดาเนียล หรืออับราฮัมเพราะว่าพวกเขาทำสิ่งที่ถูกต้องจำเพาะพระเจ้า มีบำเหน็จสำหรับคนชอบธรรมจริงๆ (เพลงสดุดี 58:11)

มธ 5:13 ขณะที่พระเยซูตรัสคำเทศนาบนภูเขาต่อไป คราวนี้พระองค์ก็เปลี่ยนมาตรัสคำเปรียบหลายประการบ้าง **ท่านทั้งหลายเป็นเกลือแห่งโลก** ในสมัยโบราณ เกลือถูกใช้เพื่อชะลอการบูดเน่าเสียของอาหาร ดังนั้น อาหารหลายอย่างจึงถูกเคล้าด้วยเกลือ (ตั้งแต่ปลาเค็มไปจนถึงผักคอง) เมื่อเกลือสูญเสียคุณสมบัติในเรื่อง ‘ความเค็ม’ ของมันไป มันก็หมดประโยชน์ **แต่ถ้าเกลือนั้นหมดรสเค็มไปแล้ว จะทำให้กลับเค็มอีกอย่างไรได้ แต่นั่นไปก็ไม่เป็นประโยชน์อะไร มีแต่จะทิ้งเสียสำหรับคนเหยียบย่ำ** พระเยซูทรงเปรียบประชาชนของพระเจ้าว่าเป็นเหมือนกับเกลือ เมื่อเราหมดความสามารถที่จะชะลอความบาปและความเสื่อมทรามที่อยู่รอบตัวเรา เราก็สูญเสียคุณค่าของเราไปแล้ว ดังนั้น เกลือจึงกลายเป็นสัญลักษณ์ที่แสดงถึงความชอบธรรม

มธ 5:14 พระเยซูตรัสคำเปรียบอีกประการเกี่ยวกับชีวิตคริสเตียน **ท่านทั้งหลายเป็นความสว่างของโลก** ในยอห์น 8:12 พระเยซูตรัสว่า “เราเป็นความสว่างของโลก” ขณะที่พระเยซูเสด็จดำเนินอยู่บนแผ่นดินโลกนี้ พระองค์ก็ทรงเป็นความสว่างของโลก อย่างไรก็ตาม เมื่อพระองค์ไม่อยู่แล้ว บัดนี้เราจึงเป็นความสว่างของโลกแทน เพราะว่าพระคริสต์ทรงสถิตอยู่ในเราและทรงส่องสว่างผ่านตัวเรา เราจึงกลายเป็นความสว่างของโลกในยามที่พระองค์ไม่อยู่แล้ว ชาวโลกที่อยู่รอบตัวเรากำลังอยู่ในความมืดฝ่ายวิญญาณ ส่วนหนึ่งของหน้าที่เราในฐานะคริสเตียนก็คือ การเป็นปริซึมที่แสงแห่งข่าวประเสริฐจะส่องผ่านสู่โลกที่มีมืดมิดได้

นครซึ่งอยู่บนภูเขาจะปิดบังไว้ไม่ได้ เพราะพระเยซูทรงเทศนาจากภูเขาแห่งความเป็นสุขทั้งหลาย เมืองทิเบเรียสจึงปรากฏชัดเจนตามแนวเขาด้านข้างที่หันหน้าสู่ทิศใต้ เมืองทิเบเรียสตั้งอยู่บนเนินเขา (ภูเขา) สูงซึ่งทอดยาวตลอดแนวชายฝั่งด้านตะวันตกเฉียงใต้ของแคว้นกาลิลี เมืองนี้จึงเห็นได้ชัดเมื่อมองจากภูเขาแห่งความเป็นสุขต่างๆ ในตอนกลางวัน ตอนกลางคืนแสงไฟที่ส่องออกมาจากเมืองนี้จึงเป็นเหมือนประกายการ ใครๆ ก็มองเห็นเมืองนี้ พระเจ้าจึงทรงเรียกเราให้เป็นประกายการที่ส่องสว่างแก่ชาวโลกที่กำลังจะพินาศ

มธ 5:15 พระเยซูจึงทรงตรัสคำสุภาษิตอีกประการที่เป็นความจริง **ไม่มีผู้ใดจุดเทียนแล้วนำไปวางไว้ในถัง** ความโง่เขลาของคำเปรียบนี้ก็ปรากฏชัดเจน ไม่ว่ามันจะเป็นเทียนคนสมัยก่อนเพื่อไว้ใช้หรือจะเป็นหลอดไฟแบบในปัจจุบัน ก็ไม่มีใครเปิดไฟหรือจุดไฟแล้วเอา

อะโรมาปิดบังมันไว้ นอกจากนี้ ในสมัยโบราณ ดังก็เป็นเครื่องดวงของแห่งอย่างหนึ่งที่ปกติแล้ว ก็ถูกใส่อยู่ในตะกร้า การเอาเทียน ไปใส่ไว้ได้ถึงจะทำให้เทียนดับหรือไม่ก็ทำให้ตะกร้าไหม้ การทำแบบนั้นย่อมไม่เข้ากันอย่างสิ้นเชิง

ประภาคารสปลิทร็อก (The Split Rock Lighthouse) ที่ตั้งอยู่ทางชายฝั่งตอนเหนือของ ทะเลสาบซูพีเรีย (Lake Superior) มีที่บังแดดอยู่ตรงบานกระจกหน้าต่างของเลนส์ของ ประภาคาร ที่บังแดดเหล่านี้มีไว้เพื่อบังความร้อนของดวงอาทิตย์ในช่วงกลางวันเพื่อที่ว่าคนจะ ได้ทำความสะอาดและบำรุงรักษาเลนส์ประภาคารได้สะดวกๆ อย่างไรก็ตาม มันก็เป็นเรื่องโง่ที่ จะดึงที่บังแดดลงตอนกลางคืน ในเมื่อแสงจากประภาคารควรส่องออกไปเพื่อเตือนนักเดินเรือให้ ระวังก้อนหินต่างๆที่อยู่เบื้องล่าง กระนั้น คริสเตียนมากมายก็มักดึงที่บังแดดลงเป็นประจำใน ประภาคารของตัวเองและไม่เคยเป็นพยานเรื่องข่าวประเสริฐของพระคริสต์เลย ดู 2 โครินธ์ 4:3

มธ 5:16 พระเยซูจึงทรงสั่งว่า จงให้ความสว่างของท่านส่องไปต่อหน้าคนทั้งปวง อย่างนั้น พระเจ้าทรงเรียกเราให้สาธยายความสว่างแห่งข่าวประเสริฐออกไป นอกจากนี้ พระ เยซูยังทรงสอนพวกสาวกของพระองค์ด้วยว่าชีวิตของพวกเขาต้องมีลักษณะเช่นนั้น **เพื่อว่าเขา ได้เห็นความดีที่ท่านทำ และจะได้สรรเสริญพระบิดาของท่านผู้ทรงอยู่ในสวรรค์** คำที่แปลว่า **ความดี (กาลอส)** ตรงนี้บางครั้งก็แปลว่า ‘ซื่อตรง’ มิใช่มีสิ่งที่ดีที่สอดคล้องในฝ่ายวิญญาณกับความ สว่างมากไปกว่าความซื่อตรง ผลลัพธ์ก็คือว่า พระบิดาในสวรรค์ของเราจะทรงได้รับเกียรติ เพราะความซื่อตรงหรือการกระทำดีอื่นๆที่สะท้อนให้เห็นถึงความสว่างแห่งข่าวประเสริฐ

มธ 5:17 พระเยซูตรัสต่อไปอีกว่าพระองค์มิได้เสด็จมาเพื่อทำลาย (หรือล้มล้าง) “พระราชบัญญัติหรือคำของศาสดาพยากรณ์” คำนี้หมายถึงพระคัมภีร์เดิมทั้งเล่ม การรับใช้ของ พระองค์ก็คือ เพื่อทำให้มันสำเร็จหรือสมบูรณ์ พระองค์เองทรงเป็นการทำให้พระราชบัญญัติ สำเร็จ มันชี้ถึงพระองค์และจริงๆแล้วก็เป็นเตรียมพร้อมสำหรับการเสด็จมาของพระองค์ ด้วยเหตุนี้ พระองค์จึงทรงประกาศว่า **อย่าคิดว่าเรามาเพื่อจะทำลายพระราชบัญญัติหรือคำของ ศาสดาพยากรณ์เสีย เรามิได้มาเพื่อจะทำลาย แต่มาเพื่อจะให้สำเร็จ** การที่พระเยซูตรัสถึง ‘พระ ราชบัญญัติหรือคำของศาสดาพยากรณ์’ ก็เป็นวิธีหนึ่งที่พวกยิวในสมัยนั้นใช้เรียกพระคัมภีร์เดิม

พระองค์มิได้เสด็จมาเพื่อล้มล้างพระราชบัญญัติที่พวกยิวยกย่องบูชาเหลือเกิน แต่พระองค์เสด็จมาเพื่อทำให้มันสำเร็จต่างหาก

มธ 5:18 ตั้งแต่นี้ไปจนจบบทนี้ พระเยซูทรงขยายความหลักการที่ว่าพระองค์เสด็จมาเพื่อทำให้บัญญัติของโมเสสสำเร็จ รูปแบบสำหรับเนื้อหาส่วนที่เหลือของบทนี้ก็คือ พระเยซูทรงยกข้อความจากบัญญัติของโมเสสหรือไม่ก็ทรงออกความเห็นเกี่ยวกับมัน อย่างไรก็ตามพระองค์ก็มักแย้งว่า “แต่เราบอกท่านทั้งหลาย” ดังนั้นพระองค์จึงกำลังนำเสนอสิ่งที่ต่อไปจะถูกเรียกว่าบัญญัติของพระคริสต์ บัญญัตินี้นำเสนอสภาพฝ่ายศีลธรรมและฝ่ายวิญญาณที่จะมีอยู่ในอาณาจักรที่จะมานั้นเมื่อพระองค์ทรงเป็นพระมหากษัตริย์

พระเยซูทรงรับรองและยกชูพระราชบัญญัติ แต่นี่ก็รวมถึงพระคัมภีร์ทั้งหมดเองด้วย เพราะเราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถึงฟ้าและดินจะล่องไป แม้อักษรหนึ่งหรือจุดๆหนึ่งก็ จะไม่สูญไปจากพระราชบัญญัติ จนกว่าจะสำเร็จทั้งสิ้น อักษร (หรือ ยอดท) คือ ตัวอักษรขนาดเล็กที่สุดในพยัญชนะฮีบรู จุด ก็เป็นส่วนประกอบของตัวอักษรฮีบรูบางตัว มันก็เหมือนกับการขีดเส้นขวางในตัวอักษร ‘e’ ในภาษาอังกฤษนั่นเอง ความหมายก็คือว่าแม้แต่ส่วนที่เล็กน้อยที่สุดของพระวจนะของพระเจ้าของเราก็จะสำเร็จ ถ้อยคำต่างๆของพระเจ้าไม่เพียงถูกเก็บรักษาไว้เท่านั้น แต่ส่วนที่เล็กน้อยที่สุดของมันก็ถูกเก็บรักษาไว้ด้วย หากแม้แต่อักษรและจุดของพระวจนะของพระเจ้าจะสำเร็จ ถ้อยคำต่างๆ ซึ่งได้รับการคลไจและถูกเก็บรักษาไว้โดยพระเจ้าจะสำคัญมากยิ่งขึ้นกว่าขนาดไหน

มธ 5:19 พระเยซูตรัสเตือนต่อไปว่า ผู้ใดละเมิดบัญญัติข้อเล็กน้อยที่สุดและส่งเสริมให้คนอื่นทำเช่นนั้นด้วย ผู้นั้นก็จะเป็นคนเล็กน้อยที่สุดในอาณาจักรที่จะมานั้น เหตุฉะนั้นผู้ใดได้ทำให้ข้อเล็กน้อยสักข้อหนึ่งในพระบัญญัตินี้เบาลง ทั้งสอนคนอื่นให้ทำอย่างนั้นด้วย ผู้นั้นจะได้ชื่อว่า เป็นผู้น้อยที่สุดในอาณาจักรแห่งสวรรค์ แต่ผู้ใดที่ประพฤติและสอนตามพระบัญญัติ ผู้นั้นจะได้ชื่อว่า เป็นใหญ่ในอาณาจักรแห่งสวรรค์ ผู้ใดระมัดระวังในการรักษารายละเอียดทุกอย่างของพระวจนะของพระเจ้าจะได้ชื่อว่า เป็นใหญ่ในวันนั้น ปัญหาของศาสนายิวของพวกเร่บิซึ่งถูกแสดงออกในพวกฟาริสีก็คือว่า พวกเขาได้แทนที่พระวจนะของพระเจ้าด้วย

ประเพณีที่เล่าสืบต่อกันมาของพวกเขา โดยให้ความสำคัญต่อประเพณีเหล่านั้นมากกว่าสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงเขียนไว้ ถึงแม้พวกเขาจะเป็นเช่นนั้น แต่การตั้งใจเชื่อฟังพระวาทะของพระเจ้ายังเป็นหน้าที่หลักของประชาชนของพระเจ้าจนถึงทุกวันนี้

มธ 5:20 นี่เป็นหนึ่งในใจเจ็ดคำตอบของพระเยซู มันไม่เพียงเป็นการทำให้พระราชบัญญัติสำเร็จเท่านั้น แต่จริงๆแล้วยังเป็นการเสริมเพิ่มเข้ากับพระราชบัญญัติด้วย ต่อไปนี้จะเป็นสภาพต่างๆในอาณาจักรนั้น

เพราะเราบอกท่านทั้งหลายว่า ถ้าความชอบธรรมของท่านไม่ยิ่งกว่าความชอบธรรมของพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี ท่านจะไม่มีวันได้เข้าในอาณาจักรแห่งสวรรค์ พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีเป็นพวกผู้นำทางศาสนาที่เคร่งมากๆ พวกเขาเชื่อว่า ผู้ใดที่รักษาประเพณีของรับบี 613 ข้อซึ่งเป็นการขยายความพระราชบัญญัติของพระเจ้า จะทำให้คนๆนั้นเป็น ‘คนชอบธรรม’ พระเยซูตรัสว่า ความชอบธรรมของคนๆหนึ่งจะต้องเป็นมากกว่าของเขา เขาถึงจะเข้าในอาณาจักรแห่งสวรรค์ได้

แน่นอนที่สิ่งที่พระเยซูกำลังตรัสถึงนี้ก็คือ ข้อเท็จจริงที่ว่า นอกจากจะถูกประกาศว่าเป็นคนชอบธรรมในพระคริสต์(การทำให้เป็นคนชอบธรรม) แล้ว ไม่มีผู้ใดสามารถไปสวรรค์ได้หรือเข้าในอาณาจักรแห่งสวรรค์นั้นได้ ความชอบธรรมทั้งสิ้นของเราเป็นเหมือนผ้าขี้ริ้วสกปรกๆตามที่อิสยาห์ 64:6 ได้กล่าวไว้ มีแต่ความชอบธรรมของพระคริสต์เท่านั้นที่พระเจ้าจะทรงยอมรับ พวกฟาริสีและพวกธรรมาจารย์คิดว่าหากพวกเขาถือรักษาข้อปลีกย่อยของประเพณีรับบีทั้ง 613 ข้อ พวกเขา ก็จะเป็นคนชอบธรรม พวกเขาสร้างทำตัวว่าเป็นคนเคร่งศาสนาสุดๆ พระเยซูทรงเห็นทะลุเปลือกนอกของคนเหล่านี้

มธ 5:21-22 พระเยซูจึงทรงตรัสถึงประเด็นที่น่าคุ้นเคยของพระราชบัญญัติ โดยกล่าวว่า ท่านทั้งหลายได้ยินว่ามีคำกล่าวในครั้งโบราณว่า ‘อย่าฆ่าคน’ ถ้าผู้ใดฆ่าคน ผู้นั้นจะต้องถูกพิพากษาลงโทษ พระองค์ทรงอ้างอิงถึงอพยพ 20:13 และพระราชบัญญัติ 5:17 (“คำกล่าวในครั้งโบราณ”) นอกจากนี้ ใครก็ตามที่ถูกกล่าวหาว่ามีความผิดในเรื่องนี้ก็จะถูกนำตัวไปอยู่ต่อหน้าระบบศาลยุติธรรมซึ่งมีอยู่ที่ตัวดินแดนอิสราเอล

อย่างไรก็ตาม พระเยซูทรงเสริมต่อไปว่า 22 ฝ่ายเราบอกท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดโกรธพี่น้องของตนโดยไม่มีเหตุ ผู้นั้นจะต้องถูกพิพากษาลงโทษ ถ้าผู้ใดจะพูดกับพี่น้องว่า 'อ้ายบ้า' ผู้นั้นต้องถูกนำไปที่ศาลสูงให้พิพากษาลงโทษ และผู้ใดจะว่า 'อ้ายโง่' ผู้นั้นจะมีโทษถึงไฟนรก

อย่างไรก็ตาม ในอาณาจักรที่จะมานั้น แม้แต่การ โกรธคนอื่นโดยไม่มีเหตุอันควรก็จะทำให้เรามีความผิดถึงขั้นโดนพิพากษาได้แล้ว

นอกจากนี้ ในวันนั้น หากผู้ใดเรียกพี่น้องของตนว่า 'อ้ายบ้า' เขาก็จะเจอปัญหาใหญ่ คำว่า 'อ้ายบ้า' แปลมาจากคำว่า *รากา* และใช้เป็นคำพุดดูถูกเหยียดหยามในสมัยพระกัมภีร์ใหม่ มันมีความหมายตรงตัวเท่ากับการเรียกใครสักคนว่า 'สมองกลวง' ในอาณาจักรนั้นสักวันหนึ่ง การพุดดูถูกใครสักคนเช่นนั้นจะทำให้คนพุดดูถูกนำตัวไปที่ศาลสูง

คำที่แปลเช่นนั้น (*ซุเนครีออน* หรือเรียกอีกแบบว่า *ซานเฮดริน*) นอกจากจะหมายถึงคณะที่มีทำหน้าที่ทางนิติบัญญัติ/ยุติธรรมในประเทศอิสราเอลสมัยพระเยซูแล้ว ยังหมายถึงสภาท้องถิ่นประจำเมืองด้วย นั่นน่าจะใช่ความหมายตรงนี้ ความหมายสำคัญก็คือว่า ในอาณาจักรของพระเจ้าที่จะมานั้น แม้แต่การออกความเห็นด้วยคำพุดที่เล็งน้ำใจเช่นนั้นก็ไม่อาจกระทำได้เลย ความชอบธรรมแบบเตี๊ตซาจะถูกบังคับใช้ในวันนั้น แม้แต่การพุดจาถูกคนอื่นก็เป็นสิ่งที่ห้ามกระทำเตี๊ตซา

อย่างไรก็ตาม หากผู้ใดในวันนั้นจะแสดงนิสัยหยาบคายและถึงกับเรียกคนอื่นว่า อ้ายโง่ (*โมรอส* หรือภาษาอังกฤษ 'moron') ผู้นั้นก็จะมีโทษถึงไฟนรก (*เกะเฮ็นนา*) ประเด็นของพระเยซูก็คือว่าในอาณาจักรที่จะมานั้น การกระทำที่แสดงถึงความอธรรมทั้งหลาย เช่น การมีใจขมขื่นหรือการดูถูกคนอื่น จะไม่ได้รับอนุญาตให้กระทำได้เลย

คำที่แปลว่า นรก ตรงนี้ (*เกะเฮ็นนา*) หมายถึงหุบเขาแห่งฮินโนม คำภาษาฮีบรูเดิมก็คือ *เกฮินโนม* และคำนี้ในภาษากรีกก็กลายเป็น *เกะเฮ็นนา* มันคือที่ทิ้งขยะในหุบเขาลึกซึ่งอยู่ต่ำกว่ากำแพงด้านตะวันตกเฉียงใต้ของกรุงเยรูซาเล็มเดิม มันมีไฟลุกไหม้อยู่เสมอจากการติดไฟขึ้นเอง มันจึงกลายมาเป็นคำพุดเปรียบเปรยเพื่อหมายถึงไฟที่ลุกไหม้อยู่เป็นนิรันดร์ ในสมัยโบราณ การถูกโยนทิ้งลงไปที่นั่นก็คือ การถูกโยนออกไปนอกเมืองนั่นเอง บางครั้ง คำเปรียบนี้ก็หมายถึงนรก

จริงๆตามที่มีสื่อไว้ในพระคัมภีร์ฉบับแปลภาษาอังกฤษ อย่างไรก็ตาม ตรงนี้มันน่าจะเป็นความหมายในบริบทของการถูกโยนทิ้งออกไปนอกเมือง โดยถูกปล่อยทิ้งไว้ให้หิวเฉียดหาเศษอาหารกินเองตามกองขยะ

ประเด็นที่พระเยซูทรงต้องการสื่อก็คือว่าในอาณาจักรของพระองค์ การแสดงโทสะ การตั้งฉายาให้กัน และการดูถูกคนอื่น จะไม่ได้รับอนุญาตให้กระทำเลยเด็ดขาด กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ ความชอบธรรมอย่างแท้จริงจะมีชัยแม้กระทั่งในรายละเอียดเล็กน้อยที่สุดของชีวิตส่วนตัว

มธ 5:23-26 ไม่ต้องสงสัยเลยว่า นี่จะเป็นกฎหมายของแผ่นดินนั้น (อย่างน้อยก็ในประเทศอิสราเอล) ในอาณาจักรนั้น ดังนั้น พระเยซูทรงให้คำแนะนำเพิ่มเติมเกี่ยวกับวิธีการดำเนินชีวิตในตอนนั้น เหตุฉะนั้น ถ้าท่านนำเครื่องบูชามาถึงแท่นบูชาแล้ว และระลึกขึ้นได้ว่า พี่น้องมีเหตุขัดเคืองข้อหนึ่งข้อใดกับท่าน 24 จงวางเครื่องบูชาไว้ที่หน้าแท่นบูชา กลับไปคืนดีกับพี่น้องผู้นั้นเสียก่อน แล้วจึงค่อยมาถวายเครื่องบูชาของท่าน ในอาณาจักรนั้นจะมีการรื้อฟื้นระบบการถวายเครื่องบูชาต่างๆในพระวิหาร พระเยซูจึงตรัสว่า ก่อนที่ คุณจะมาถวายเครื่องบูชา คุณต้องคืนดีกับพี่น้องเสียก่อน

25 จงปรองดองกับคู่ความโดยเร็วขณะที่พากันไป เกือบกว่าในเวลาหนึ่งเวลาใดคู่ความนั้นจะมอบท่านไว้กับผู้พิพากษา แล้วผู้พิพากษาจะมอบท่านไว้กับผู้คุม และท่านจะต้องถูกขังไว้ในเรือนจำ 26 เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ท่านจะออกจากที่นั่นไม่ได้กว่าท่านจะได้ใช้หนี้จนครบ นอกจากนี้ ความหมายก็คือ จงใช้หนี้ทุกอย่างตรงเวลา เกรงว่าคู่ความตามกฎหมายของคุณ (ผู้ที่คิดหนี้อยู่) จะพาคุณไปขึ้นศาล หลักการสำคัญที่พระเยซูทรงสอนก็คือว่าในวันนั้น เราต้องระวังที่จะทำสิ่งที่ถูกต้องต่อคนที่อยู่รอบข้างเรา ไม่ว่าจะด้วยคำพูดของเราหรือในการทำธุรกิจของเราด้วย หลักการเหล่านี้ย่อมเป็นประโยชน์แม้กระทั่งในปัจจุบันนี้ด้วย การมีใจกรุณาต่อผู้ใดก็ตามรวมถึงการมีความซื่อตรงและตรงเวลาในการทำกิจธุระต่างๆย่อมเป็นสิ่งที่ชอบธรรม ในวันนั้น ความไม่ชอบธรรมแม้ในเรื่องเล็กน้อยที่สุดของชีวิตก็เป็นสิ่งที่ไม่ได้รับอนุญาตให้กระทำเลย นี่อาจเป็นภาพประกอบที่แสดงถึงการครอบครองของพระเยซูในวันนั้นว่าเป็นการ

ครอบครองด้วยคทาเหล็ก ดู เพลงสดุดี 2:9, วิวรรณ์ 2:27 และ 12:5 ความบาปแม้จะดูเหมือนเล็กน้อยสักปานใดก็จะไม่เป็นสิ่งที่ยอมให้กระทำได้เลย

มธ 5:27-28 พระเยซูทรงใช้รูปแบบประโยคที่ว่า “ท่านทั้งหลายได้ยืนยันว่ามีคำกล่าวในครั้งโบราณว่า” อีกครั้ง “ท่านทั้งหลายได้ยืนยันว่ามีคำกล่าวในครั้งโบราณว่า ‘อย่าล่วงประเวณีฟัวเมียเขา’ 28 ฝ่ายเราบอกท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดมองผู้หญิงเพื่อให้เกิดใจกำหนดในหญิงนั้น ผู้นั้นได้ล่วงประเวณีในใจกับหญิงนั้นแล้ว ตรงนี้พระองค์ตรัสถึงบัญญัติข้อที่เจ็ดของบัญญัติสิบประการที่ว่า “อย่าล่วงประเวณีฟัวเมียเขา” แต่พระองค์ก็ทรงไปไกลกว่านั้นอีกชั้น พระองค์ตรัสว่าการมองผู้หญิงเพื่อให้เกิดใจกำหนดในหญิงนั้นก็เป็นการล่วงประเวณีในใจกับหญิงนั้นแล้ว

เราเห็นได้ชัดถึงความเห็นอื่นๆหลายประการ (1) การมองผู้หญิงสวยๆและชื่นชมเธอนั้นไม่ใช่การล่วงประเวณี มันคือการมองด้วยใจกำหนดในหญิงนั้นต่างหากที่เป็นการล่วงประเวณี มันมีความแตกต่างอยู่ (2) เราจำได้ว่าการล่วงประเวณีฟัวเมียเขานั้นออกมาจากใจ (มัทธิว 15:19) นอกจากนี้ ความคิดของเราก็นำไปสู่การกระทำของเรา (3) ชาวโลกทุกวันนี้เสนอว่าการมีจินตนาการเพื่อฝันในเรื่องเพศนั้นเป็นเรื่องไม่อันตรายและเป็นสิ่งที่น่ารัก คำสอนของพระเยซูก็บอกว่ามันก็เป็นการล่วงประเวณีในใจแล้ว (4) ผู้ชายทั้งหลายจำเป็นต้องฝึกวินัยสายตาและความคิดของตัวเองเพื่อที่จะทำสิ่งที่ถูกต้องยามที่ผู้หญิงสวยๆปรากฏตัว (5) ผู้หญิงทั้งหลายต้องแต่งกายสุภาพเรียบร้อยและระมัดระวังเกรงว่าพวกเธอจะกระตุ้นให้ผู้ชายเกิดความคิดที่ไม่ดีไม่งาม (และคำสั่งนี้สำหรับผู้หญิงก็เช่นเดียวกัน คือ อย่ามีใจกำหนดในตัวผู้ชาย)

ประเด็นสำคัญก็คือว่าขณะที่บัญญัติในพระคัมภีร์เดิมนิยามว่าการล่วงประเวณีฟัวเมียเขาเป็นการกระทำอย่างหนึ่ง พระเยซูทรงนิยามมันว่าเป็นความคิดที่ประกอบด้วยใจกำหนดด้วย นั่นจะเป็นหลักการที่ใช้ในอาณาจักรของพระเจ้า ถึงแม้มันไม่ได้ถูกมองว่าเป็นบัญญัติในตอนนี้อยู่ แต่หลักการก็ใช้ได้กับในสมัยนี้ด้วยอย่างแน่นอน นอกจากนี้ในวันนั้น พระเยซูผู้ทรงทราบความคิดและความมุ่งหมายต่างๆในจิตใจก็จะทรงเป็นผู้พิพากษาจิตใจมนุษย์ทั้งปวง เห็นได้ชัดว่า ความสุภาพเรียบร้อยและการมีศีลธรรมจะมีชัยเมื่อวันอันเปี่ยมสุขนั้นมาถึง

มธ 5:29-30 ในแบบเดียวกัน พระเยซูทรงเตือนอีกว่าหากอวัยวะบางส่วนของเรา (เช่น ตาของเราหรือมือของเรา) จะทำให้เราทำผิด เราก็ควรอยู่โดยไม่มีมันดีกว่าที่จะทุกข์

ทรมานในนรกเพราะการที่อวัยวะเหล่านั้นทำบาป คำเตือนนี้อยู่ในบริบทของคำตรัสก่อนหน้า
นั่นที่ว่า “ฝ่ายเราบอกท่านทั้งหลายว่า” ซึ่งเตือนให้ระวังการมองผู้อื่นด้วยใจกำหนด ถ้าตาข้าง
ขวาของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงควักออกและโยนมันทิ้งเสียจากท่าน เพราะว่าจะจะเป็นประโยชน์
แก่ท่านมากกว่าที่จะเสียอวัยวะไปอย่างหนึ่ง แต่ทั้งตัวของท่านไม่ต้องถูกทิ้งลงในนรก 30 และถ้า
มือข้างขวาของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงตัดออกและโยนมันทิ้งเสียจากท่าน เพราะว่าจะจะเป็น
ประโยชน์แก่ท่านมากกว่าที่จะเสียอวัยวะไปอย่างหนึ่ง แต่ทั้งตัวของท่านไม่ต้องถูกทิ้งลงในนรก

ดวงตาที่มักแอบมองด้วยใจกำหนดควรถูกควักออกมาดีกว่าที่จะต้องทนทุกข์กับการ
พิพากษาของพระเจ้าเพราะเหตุดังกล่าว หลักการเดียวกันนี้ยังประยุกต์ใช้กับมือที่ชอบทำบาป
ด้วย นี่สื่อด้วยว่าเวลาที่คนไม่รอดถูกทิ้งลงในนรก พวกเขาจะถูกทิ้งพร้อมกับร่างกาย ไม่ใช่แค่จิต
วิญญาณของพวกเขาเท่านั้นที่ต้องตกนรกแต่ร่างกายที่เปี่ยมด้วยบาปก็ต้องถูกทิ้งลงในนรกด้วย เมื่อ
เราคิดถึงความเจ็บปวดและความไม่สบายต่างๆที่มีอยู่แล้วในร่างกายมนุษย์ การทุกข์ทรมานของ
ร่างกายนี้ในนรกก็ยังเป็นสิ่งเจ็บปวดมากยิ่งขึ้นกว่าสักเท่าใด

มธ 5:31-32 คราวนี้พระเยซูเริ่มตรัสถึงเรื่องทีละเอียดอ่อนบ้างคือ เรื่องการหย่าร้าง
และการแต่งงานใหม่ ยังมีคำกล่าวไว้ว่า ‘ผู้ใดจะหย่าภรรยา ก็ให้เขาทำหนังสือหย่าให้แก่ภรรยา
นั้น’ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงอ้างอิงถึงพระราชบัญญัติ 24:1 ภายใต้บัญญัติข้อนี้ของพระ
คัมภีร์เดิม ผู้หญิงสักคนจะถูกขืนใจโดยสามีได้หากนางแสดงให้เห็นว่าเป็นคนไร้ศีลธรรม (นั่นคือ
เป็นมลทิน) นอกจากนี้ตามที่ พระราชบัญญัติ 24:2 ได้กล่าวไว้ นางก็มีอิสระที่จะแต่งงานใหม่ได้
ด้วยหลังจากนั้น

อย่างไรก็ตาม พระเยซูทรงไปไกลกว่านั้นอีกก้าว 32 ฝ่ายเราบอกท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดจะ
หย่าภรรยา เพราะเหตุอื่นนอกจากการเล่นชู้ ก็เท่ากับว่าผู้นั้นทำให้หญิงนั้นล่วงประเวณี และถ้าผู้
ใดจะรับหญิงซึ่งหย่าแล้วเช่นนั้นมาเป็นภรรยา ผู้นั้นก็ล่วงประเวณีด้วย พระเยซูทรงกล่าวย้ำหลัก
การนี้ของพระราชบัญญัติที่ว่า การทำผิดศีลธรรมเป็นมูลเหตุให้หย่าร้างได้ (ถึงแม้พระองค์มิได้
ทรงบัญญัติก็ตาม) อย่างไรก็ตาม พระเยซูทรงไปไกลกว่านั้นอีกและตรัสว่าหากผู้หญิงที่เล่นชู้ภายหลัง
ได้เสียดใจเหล่านี้หย่าและไปแต่งงานใหม่ นางก็ยังอยู่ในการล่วงประเวณีชั่วเวียงเขาต่อไป

ตรงนี้เราพูดถึงพระราชบัญญัติของพระเจ้าและหลักการเกี่ยวกับชีวิตสมรส น้ำพระทัยที่
สมบูรณ์แบบของพระเจ้านั้นคือ ชีวิตสมรสนั้นต้องอยู่ถาวร ดู มัทธิว 19:3-8 อย่างไรก็ตาม มีหลัก
ฐานมากมายในพระราชบัญญัติ 24 ตรงนี้ มัทธิว 19 และ 1 โครินธ์ 7 ที่ว่าน้ำพระทัยที่ทรง
อนุญาตของพระเจ้านั้นอนุญาตให้ทำการหย่าร้างได้ อันที่จริงพระองค์ก็ได้ทรงตั้งกฎระเบียบต่างๆ
ไว้แล้วสำหรับควบคุมการหย่าร้าง อย่างไรก็ตาม น้ำพระทัยที่สมบูรณ์แบบของพระเจ้าเสมอมาก็
คือ ที่จะให้ชีวิตคู่ดำรงอยู่ถาวรและมีความสัจซื่อต่อกัน นั่นเป็นเช่นนั้นเสมอ อย่างไรก็ตาม เมื่อ
ได้กล่าวเช่นนั้นแล้ว พระเจ้าก็ทรงอนุญาตให้หย่าร้างได้เพราะพระองค์ทรงเห็นว่าเราเป็นสิ่งทรง
สร้างที่อ่อนแอและบกพร่อง แต่การหย่าร้างก็ไม่เคยเป็นน้ำพระทัยที่สมบูรณ์แบบของพระเจ้า
เลย คุณอธิบายเกี่ยวกับเรื่องนี้ในมัทธิว 19:3-8

มธ 5:33-37 องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราตรัสต่อไปถึงอีกข้อในพระราชบัญญัติของพระ
คัมภีร์เดิมและทรงเสริมเข้าไปกับข้อนั้นด้วย อีกประการหนึ่ง ท่านทั้งหลายได้ยินว่ามีคำกล่าวใน
ครั้งโบราณว่า `อย่าเสียคำสัตย์ปฏิญาณ แต่จงปฏิบัติตามคำสัตย์ปฏิญาณของท่านต่อองค์พระผู้
เป็นเจ้า' 34 ฝ่ายเราบอกท่านทั้งหลายว่า อย่าปฏิญาณเลย จะอ้างถึงสวรรค์ก็ดี เพราะสวรรค์เป็น
บัลลังก์ของพระเจ้า 35 หรือจะอ้างถึงแผ่นดินโลกก็ดี เพราะแผ่นดินโลกเป็นที่รองพระบาทของ
พระองค์ หรือจะอ้างถึงกรุงเยรูซาเล็มก็ดี เพราะกรุงเยรูซาเล็มเป็นราชธานีของพระมหากษัตริย์
36 อย่าปฏิญาณโดยอ้างถึงศีรษะของตน เพราะท่านจะกระทำให้ผมขาวหรือดำไปสักเส้นหนึ่งก็
ไม่ได้ 37 จริงก็จงว่าจริง ไม่ก็ว่าไม่ พูดแต่เพียงนี้ก็พอ คำพูดเกินนี้ไปมาจากความชั่ว

ตรงนี้พระเยซูทรงอ้างถึงเลวีนิติ 19:12 ในข้อนั้นมนุษย์ถูกกำชับมิให้สาบานพล่อยๆ หาก
ผู้ใดถวายคำสัตย์ปฏิญาณไว้แล้ว ผู้นั้นก็ต้องกระทำตามที่ได้ปฏิญาณไว้ แต่พระเยซูทรงไปไกล
กว่านั้นอีกก้าว พระองค์จึงตรัสว่า อย่าสาบานเลย (มีความแตกต่างระหว่างการให้คำสัตย์อย่าง
เป็นทางการในศาลพิจารณาคดีที่คนๆหนึ่งปฏิญาณว่าจะพูดแต่ความจริง อย่างไรก็ตาม ในชีวิต
ปกติประจำวัน ผู้คนก็มักกล่าวสาบานหรือให้คำสัตย์แบบพล่อยๆ นี่เป็นที่พระเยซูทรงหมายถึง
ถึงตรงนี้)

พวกยิวในสมัยพระเยซูทรงทราบว่าพวกเขาไม่ควรปฏิบัติด้วยพระนามของพระเจ้า มันถือว่าการพุดหมิ่นประมาทพระเจ้าและถือว่าการกระทำผิดอย่างร้ายแรงในประเทศอิสราเอลในศตวรรษแรก นำเสียดายที่ทุกวันนี้คนไม่เชื่อพระเจ้าส่วนใหญ่ไม่ได้รู้จักบังคับปากของตัวเองเช่นนั้น แต่กระนั้นพระเยซูก็ตรัสต่อไปว่า อย่าสาบานโดยอ้างถึงแผ่นดินโลก หรือโดยอ้างถึงกรุงเยรูซาเล็ม (เมืองหลวง) หรือโดยอ้างคนอื่น ๆ อันที่จริงแล้วพระเยซูทรงสอนว่า คำพุดของเราควรเป็นคำพุดที่ซื่อตรง ไม่ใช่ ‘ใช่’ หรือ ‘ไม่ใช่’ แบบนั้นๆ ขอบใจไปที เหมือนที่ชาวโลกมักกระทำกัน พระเยซูตรัสว่าเมื่อเรายกสิ่งอื่น ๆ มาเสริม สิ่งที่เกิดขึ้นนั้นก็ล้วนมาจากพญามารทั้งสิ้น ให้เราสังเกตว่าไม่เคยมีใครเคยพุดสบถสาบานโดยอ้างนามของซาตานเลย แต่ผู้คนมักแข่งด่ากันโดยใช้พระนามของพระเจ้าหรือพระนามของพระเยซูคริสต์ เราเลยเห็นว่าใครอยู่เบื้องหลังการพุดหมิ่นประมาทเช่นนั้น

คริสเตียนทั้งหลายควรหลีกเลี่ยงการเที่ยวพุดว่า ‘ฉันขอยก...มาเป็นพยานเลยว่า ฉัน...’ ดูยากอบ 5:12 ที่แยกย่อยกว่านั้นก็คือ การสบถโดยคำใช้พุดแบบเปลี่ยนแปลงเล็กน้อย เช่น ‘บ๊ะเจ้า’ ‘พระเจ้าจอร์จ’ ฯลฯ ทั้งหมดนี้ล้วนมาจากการสบถโดยใช้พระนามต่างๆ ของพระเจ้า แม้จะเป็นการสบถในรูปที่เปลี่ยนแปลงเล็กน้อยก็ตาม

มธ 5:38-42 ในอพยพ 21:24 พระราชบัญญัติสอนว่า คนสามารถแก้แค้นได้ตามการร้ายที่เขาได้รับ ถึงแม้ว่ามันเป็นสิ่งที่รุนแรง แต่มันก็ยุติธรรม ท่านทั้งหลายเคยได้ยินคำซึ่งกล่าวไว้ว่า ‘ตาแทนตา และฟันแทนฟัน’ 39 ฝ่ายเราบอกท่านว่า อย่าต่อสู้คนชั่ว ถ้าผู้ใดตบแก้มขวาของท่าน ก็จงหันแก้มอีกข้างหนึ่งให้เขาด้วย 40 ถ้าผู้ใดอยากจะฟ้องศาลเพื่อจะริบเอาเสื้อของท่าน ก็จงให้เสื้อคลุมแก่เขาด้วย 41 ถ้าผู้ใดจะเกณฑ์ท่านให้เดินทางไปหนึ่งกิโลเมตร ก็ให้เลยไปกับเขาถึงสองกิโลเมตร 42 ถ้าเขาจะขอลืมมือจากท่านก็จงให้ อย่าเมินหน้าจากผู้ที่อยากขอยืมจากท่าน อย่างไรก็ตาม ตรงนี้พระเยซูตรัสว่า จงลืมเรื่องการแก้แค้นไปเลย

หลักการสำคัญที่พระเยซูทรงสอนตรงนี้ไม่ใช่ว่า คริสเตียนควรเป็นพรมเช็ดเท้าหน้าประตูและยอมให้ชาวโลกเหยียบย่ำเราได้ตามใจชอบ แต่หลักการตรงนี้ก็คือ ให้เราเป็นคนมีใจกรุณา ออกทน เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ และยอมรับสิ่งใดก็ตามที่เกิดขึ้นโดยไม่แก้แค้น แทนที่จะหาวิธีแก้

แค่นั้น จงแสดงความกรุณากลับไป แทนที่จะเอาคืน จงแสดงความเอื้อเฟื้อ การทำเช่นนั้นอาจต่อสู้กับเนื้อหนังของเรา แต่มันก็สอดคล้องกับผลของพระวิญญาณ มันแสดงออกถึงใจที่อ่อนหวาน และเป็นตามทางของพระเจ้า ซึ่งตรงข้ามกับใจที่ขมขื่น น่าเกลียด และอาฆาตพยาบาท ใจแบบแรกบ่งบอกถึงมนุษย์ใหม่ในพระคริสต์ ใจแบบหลังก็สื่อถึงมนุษย์เก่า แน่่อนที่การดำเนินชีวิต เช่นนั้นเป็นส่วนหนึ่งของบัญญัติของพระคริสต์ ถ้ามันไม่ใช่ส่วนหนึ่งของข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรนั้นก็ตาม แน่่อนที่มันเป็นหลักการหนึ่งสำหรับการดำเนินชีวิตคริสเตียนในปัจจุบัน ในอาณาจักรที่จะมานั้น มันก็น่าจะเป็นกฎหมายของแผ่นดินนั้นด้วย

มธ 5:43-47 พระเยซูทรงอ้างถึงเลวีนิติ 19:18 ท่านทั้งหลายเคยได้ยินคำซึ่งกล่าวไว้ว่า 'จงรักเพื่อนบ้าน และเกลียดชังศัตรู' 44 ฝ่ายเราบอกท่านว่า จงรักศัตรูของท่าน จงอวยพรแก่ผู้ที่สาปแช่งท่าน จงทำดีแก่ผู้ที่เกลียดชังท่าน และจงอธิษฐานเพื่อผู้ที่ปฏิบัติต่อท่านอย่างเหยียดหยามและข่มเหงท่าน 45 จงทำดังนี้เพื่อท่านทั้งหลายจะเป็นบุตรของพระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์ เพราะว่าพระองค์ทรงให้ดวงอาทิตย์ของพระองค์ขึ้นส่องสว่างแก่คนดีและคนชั่ว และให้ฝนตกแก่คนชอบธรรมและแก่คนอธรรม

อย่างไรก็ตาม พระเยซูทรงยกข้อความเหล่านี้มาในแบบที่พวกเรารับบีตีความมัน ประเพณีของพวกเรารับบีสอนว่า คนเราควรรักคนที่ เป็นเพื่อนบ้านหรือคนที่ มีบ้านเรือนอยู่ติดกัน แต่มันไม่ใช่เรื่องเสียหายที่จะเกลียดชังศัตรูของคุณ เช่น พวกคนสะมาเรีย ผู้ซึ่งจริงๆแล้วก็อยู่ถัดจากแค่วันยูเดีย

อย่างไรก็ตาม พระเยซูทรงตำหนิการบิดเบือนพระราชบัญญัติแบบนี้และทรงไปไกลกว่านั้น พระองค์ทรงบัญชาให้เรารักศัตรูของเรา จงอวยพรคนเหล่านั้นที่แช่งคำเรา จงทำดีต่อคนที่เกลียดชังเรา จงอธิษฐานเพื่อคนเหล่านั้นที่เอาเปรียบเราหรือข่มเหงเรา พระเยซูทรงทำแบบนี้จริงๆบนกางเขน พระเจ้าพระบิดาก็ทรงทำแบบนี้ด้วยในการที่พระองค์ทรงให้ฝนตกแก่คนอธรรม

พระเยซูตรัสต่อไปว่า 46 แม้ว่าท่านรักผู้ที่รักท่าน ท่านจะได้บำเหน็จอะไร ถึงพวกเก็บภาษีก็กระทำอย่างนั้นมิใช่หรือ 47 ถ้าท่านทักทายแต่พี่น้องของตนฝ่ายเดียว ท่านได้กระทำอะไร

เป็นพิเศษยิ่งกว่าคนทั้งปวงเล่า ถึงพวกเก็บภาษีก็กระทำอย่างนั้นมิใช่หรือ มันไม่ใช่เรื่องยิ่งใหญ่เลยกับการที่เรารักคนเหล่านั้นที่รักเราหรือที่เป็นมิตรกับเรา แม้แต่พวกคนเก็บภาษีก็ทำแบบเดียวกัน พวกคนเก็บภาษีเป็นคนที่ทำงานให้กับพวกโรม โดยพวกเขามีโอกาสที่จะชูศรีดเอาภาษีมากเท่าไรก็ได้ (พวกเขาเป็นพนักงานรับจ้างของโรมซึ่งมีหน้าที่เรียกเก็บภาษีให้ได้ตามอัตราที่กำหนด ภาษีส่วนเกินที่พวกเขาเรียกเก็บมาได้ก็จะตกเป็นของพวกเขา พวกคนเก็บภาษีนี้มักเป็นคนโหดร้าย โลภมาก และอำมหิต และพวกเขาก็ได้รับการปกป้องจากโรมด้วย ดังนั้น คนพวกนี้จึงเป็นที่เกลียดชังราวกับเป็นกากเดนของสังคม พระเยซูทรงยกพวกเขาเป็นตัวอย่างตรงนี้ แม้แต่พวกคนเก็บภาษีก็รักมิตรสหายและครอบครัวของตัวเอง)

ดังนั้น มันจึงไม่ใช่เรื่องใหญ่โตอะไรกับการที่เรารักเฉพาะคนเหล่านั้นที่รักเรา แต่บทเรียนจริงๆของเราก็คือ การที่เรารักศัตรูของเราด้วยต่างหาก นั่นคือประเด็นสำคัญของบัญญัติของพระคริสต์ พระราชบัญญัติของพระกัมภีร์เดิมบัญชาให้เรารักเพื่อนบ้านของเรา พระเยซูทรงใช้หลักการนั้นและขยายมันต่อด้วยโดยให้เรารักศัตรูของเราด้วย นั่นเป็นส่วนที่ยาก

มธ 5:48   สูดทัยพระเยซูตรัสว่า เหตุฉะนี้ ท่านทั้งหลายจงเป็นคนดีรอบคอบเหมือนอย่างพระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์เป็นผู้ดีรอบคอบ” มีหลายความเห็นตามมาตรงนี้ 1) คำที่แปลว่า ดีรอบคอบ (ทะเลและอืออส) มีความหมายว่า ‘ความครบสมบูรณ์’ หรือ ‘ความเป็นผู้ใหญ่’ คำนี้ถูกใช้เพื่อแยกแยะผู้ใหญ่จากเด็ก ความเป็นผู้ใหญ่จะมีลักษณะเด่นคือ ความไม่เห็นแก่ตัว ขณะที่ความไม่เป็นผู้ใหญ่จะมีลักษณะเด่นเป็นความเห็นแก่ตัว บริบทที่มา ก่อนหน้านั้นก็สื่อถึงความไม่เห็นแก่ตัวอย่างชัดเจน

2) บางคนมองว่ารูปกาลของคำกริยาตรงนี้คือ อนาคตกาล ในทำนองเดียวกัน ความหมายตรงนี้อาจแปลได้ว่า ‘ท่านทั้งหลายจะเป็นคนดีรอบคอบ’ เมื่อดูจากบริบทแล้ว การแปลเช่นนั้นก็เหมาะสมทีเดียว แต่ความหมายตรงนี้ก็น่าจะเป็นเชิงคำสั่งมากกว่าดังที่ถูกแปลมาแล้ว ในกรณีนี้ พระเยซูทรงสั่งให้เราเป็นผู้ใหญ่ตามความหมายที่นิยามไปแล้วด้านบน นั่นคือ ไม่เห็นแก่ตัวและคิดถึงคนอื่น แน่แน่นอนที่พระบิดาของเราในสวรรค์ทรงเป็นผู้ใหญ่และไม่เห็นแก่ตัวเลยแม้แต่คนเดียว พระองค์ยังทรงเป็นแบบอย่างที่ยอดเยี่ยมสำหรับเราเหมือนเดิม

กล่าวโดยสรุปแล้วก็คือ พระเยซูทรงสะท้อนให้เห็นถึงคำสอนของพระราชบัญญัติและทรงแสดงให้เห็นว่าพระองค์ได้เสด็จมาทำให้มันสำเร็จแล้ว ในแต่ละกรณีในบทนี้ พระองค์ได้ทรงให้ความเห็นชอบพระราชบัญญัติอย่างมีชั้นเชิง อย่างไรก็ตาม จากนั้นพระองค์ก็ทรงไปไกลกว่านั้นโดยใช้หลักการที่สูงส่งกว่าทั้งในด้านศีลธรรมและจิตวิญญาณ หลักการเหล่านี้ย่อมเป็นสิ่งที่เราควรปฏิบัติตามด้วยเช่นกันในปัจจุบัน แต่ในอาณาจักรที่จะมานั้น หลักการเหล่านี้จะกลายเป็นกฎหมายของแผ่นดิน

*****

ภาพรวมของมัทธิว 6: บทที่หกนำเสนอคำเทศนาบนภูเขาต่อไป ในส่วนแรกของบทนี้ พระเยซูตรัสถึงการแสวงเป็นคนเคร่งศาสนา นั่นคือ การแสวงว่าอยู่ฝ่ายวิญญาณเพื่อทำให้คนอื่นประทับใจ จากนั้นพระองค์ก็ตรัสถึงวิธีที่เราควรจัดการกับเงินและวิธีที่มันจัดการกับเรา ในการทำเช่นนั้นพระองค์ก็ทรงไล่ตั้งแต่ลำดับความสำคัญเกี่ยวกับเงิน ไปจนถึงความกังวลต่างๆเกี่ยวกับเงิน

มธ 6:1-2 พระเยซูตรัสถึงการปฏิบัติของบางคนในอิสราเอลที่อยากแน่ใจว่าการกระทำของตนนั้นเป็นที่ปรากฏต่อสายตาคนอื่น "จงระวังให้ดี ท่านอย่าทำทานต่อหน้ามนุษย์ เพื่อจะให้เขาเห็น มิฉะนั้นท่านจะไม่ได้รับบำเหน็จจากพระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์ คำที่แปลว่า ทาน (อะละอะมอซุเน) หมายถึงการให้ด้วยใจเมตตา หรือการบริจาคให้แก่คนยากจน พระเยซูมิได้กำลังวิจารณ์การให้แก่คนขัดสน พระองค์ทรงวิจารณ์แรงจูงใจที่เห็นได้ชัดของคนเหล่านั้นที่ให้เพื่อที่คนอื่นจะได้เห็น

2 เหตุฉะนั้น เมื่อท่านทำทาน อย่าเป่าแตรข้างหน้าท่านเหมือนคนหน้าซื่อใจคดกระทำในธรรมศาลาและตามถนน เพื่อจะได้รับการสรรเสริญจากมนุษย์ เราบอกความจริงแก่ท่านว่า เขาได้รับบำเหน็จของเขาแล้ว พระองค์ตรัสถึงการที่คนหน้าซื่อใจคดป่าวประกาศการให้ด้วยใจกุศลของตนที่ธรรมศาลาและแม้แต่ตามท้องถนน แรงจูงใจของพวกเขาก็คือ เพื่อที่จะได้รับการสรรเสริญจากมนุษย์ พระเยซูตรัสว่า พวกเขาได้รับบำเหน็จของตนแล้ว ไม่ว่าพวกเขาจะได้รับคำชมเชยใดก็ตาม มันก็จบแค่นั้น พวกเขาจะไม่ได้รับอะไรจากพระเจ้าเลย วิธีที่พุดถึงการเป่าแตร

อาจเป็นคำเปรียบเกินจริงที่หมายถึงการโอ้อวดถึงการให้ของตน อย่างไรก็ตาม ในแถบตะวันออก มีรายงานว่าผู้คนเป่าแตรเพื่อประกาศถึงการกระทำดีของตนจริงๆ

มธ 6:3-4 พระเยซูจึงทรงใช้คำเปรียบทั่วไปเกี่ยวกับมือซ้ายและมือขวาของเรา ฝ่ายท่านทั้งหลายเมื่อทำทาน อย่าให้มือซ้ายรู้การซึ่งมือขวากระทำนั้น 4 เพื่อทานของท่านจะเป็นการลับ และพระบิดาของท่านผู้ทอดพระเนตรเห็นในที่ลับ พระองค์เองจะทรงโปรดประทานบำเหน็จแก่ท่านอย่างเปิดเผย เจตนาที่ชัดเจนก็คือว่า การกระทำดีด้วยใจกว้างขวางควรถูกกระทำอย่างเงียบๆเพื่อที่จะไม่ดึงความสนใจมายังผู้ให้ “เพื่อทานของท่านจะเป็นการลับ” นอกจากนี้พระเจ้าจะทรงประทานบำเหน็จอย่างเปิดเผยแก่ผู้บริจาคเพราะการกระทำดีอย่างแท้จริงของเขา พระเยซูจึงทรงนำเสนอบทเรียนง่ายๆนี้ นั่นคือ จงทำดีอย่างเงียบๆและได้รับบำเหน็จจากพระเจ้า หากทำดีอย่างโอ้อวด คุณก็จะถูกพระเจ้าเมิน น่าเสียดายที่ว่าพวกนักศาสนาสัมพันธ์นั้นชอบโอ้อวดถึงการดีใดๆก็ตามที่พวกเขากระทำ

มธ 6:5-6 จากนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงตำหนิพวกคนที่แสวงทำเป็นเครื่องศาสนาที่ทำที่ว่าอยู่ฝ่ายวิญญาณอย่างเปิดเผยเพื่อที่คนอื่นจะได้มองพวกเขาว่าเป็นคนอยู่ฝ่ายวิญญาณ เมื่อท่านทั้งหลายอธิษฐาน อย่าเป็นเหมือนคนหน้าซื่อใจคด เพราะเขาชอบยืนอธิษฐานในธรรมศาลาและที่มุมถนน เพื่อให้คนทั้งปวงได้เห็น เราบอกความจริงแก่ท่านว่า เขาได้รับบำเหน็จของเขาแล้ว คำที่แปลว่า คนหน้าซื่อใจคด (*ฮูปอคริตอส*) มีความหมายว่า ‘คนเสแสร้ง’, ‘นักแสดง’, หรือ ‘คนหลอกหลวง’

ตรงนี้ความหน้าซื่อใจคดก็คือ การยืนอธิษฐานเสียงดังที่ธรรมศาลาและแม้แต่ตามหัวมุมถนน แรงจูงใจของพวกเขาก็คือ เพื่อที่จะให้คนอื่นเห็น คนเหล่านี้เช่นกันที่ได้รับบำเหน็จทุกอย่างที่พวกเขาควรจะได้แล้ว นี่สื่อว่าบำเหน็จที่แท้จริงนั้นก็รอคอยคนเหล่านั้นที่รับใช้พระเจ้าอย่างชอบธรรมและด้วยความจริง

แต่พระเยซูทรงสอนว่า เราควรอธิษฐานส่วนตัว 6 ฝ่ายท่านเมื่ออธิษฐานจงเข้าในห้องชั้นใน และเมื่อปิดประตูแล้ว จงอธิษฐานต่อพระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในที่ลับ และพระบิดาของท่านผู้ทอดพระเนตรเห็นในที่ลับจะทรงโปรดประทานบำเหน็จแก่ท่านอย่างเปิดเผย คำที่แปล

ว่า **ห้องชั้นใน** (ทาเมะฮิออน) หมายถึง ห้องเก็บของ ห้องด้านหลัง หรือตู้เสื้อผ้า กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ มันเป็นสถานที่ส่วนตัว การอธิษฐานส่วนตัวไม่เพียงเป็นสิ่งที่ควรกระทำมากกว่าเท่านั้น เพื่อที่จะไม่เป็นการเสแสร้ง แต่มันยังมีประสิทธิภาพกว่าด้วยตรงที่ว่าผู้ที่อธิษฐานจะไม่ได้ถูกรบกวนด้วยคนหรือสิ่งต่างๆที่เกิดขึ้น

มธ 6:7 คราวนี้พระเยซูคริสต์ถึงเรื่องการทำซ้ำๆอย่างเปล่าประโยชน์บ้าง แต่เมื่อท่านอธิษฐาน อย่าใช้คำซ้ำซากไร้ประโยชน์เหมือนคนต่างชาติ เพราะเขาคิดว่าพูดมากหลายคำพระเจ้าจะทรงโปรดฟัง ในด้านหนึ่ง พระคัมภีร์กล่าวชัดเจนว่า เราควรนำคำขอของเราพูดต่อพระเจ้าเสมอๆ (ลูกา 11:9-10, ลูกา 18:1-5) อย่างไรก็ตาม ในทางกลับกัน พระเยซูคริสต์ถึงการใช้คำซ้ำซากไร้ประโยชน์ นั่นคือ การอธิษฐานเรื่องเดิมๆซ้ำแล้วซ้ำอีกอย่างเปิดเผย

คำที่แปลว่า **ใช้คำซ้ำซากไร้ประโยชน์** (βάττολοκε ο) หมายถึง การพูดเรื่องเดิมซ้ำแล้วซ้ำอีก พวกเขาถึงทุกวันนี้ก็ยังยื่นหน้ากำแพงร้องไห้ โดยผงกหัวและยกไหล่ขณะที่พวกเขาอธิษฐานไปด้วยเรื่องเดิมๆซ้ำแล้วซ้ำอีก อันที่จริงแล้ว พวกเขาในปัจจุบันที่กำลังร้องไห้ก็อ่านคำอธิษฐานจากหนังสือคำอธิษฐาน นอกจากนี้ คำอธิษฐานที่พวกเขาอ่านก็ได้ถูกเลือกมาก่อนแล้วโดยประเพณีของพวกเร้าบีเพื่อที่จะให้อ่านในวันหรือโอกาสสำคัญๆ เห็นได้ชัดว่ามันเป็นการทำพ้อเป็นพิธีเท่านั้น

เพราะว่าศาสนายิวแบบเร้าบีในปัจจุบันมีพื้นฐานอยู่บนประเพณีของพวกเร้าบีที่มาก่อนสมัยของพระเยซูเสียอีก มันจึงเป็นไปได้ว่าพวกเขาในสมัยพระเยซูก็ทำแบบเดียวกัน คืออธิษฐานเป็นประเพณีเหมือนที่พวกเขาวอร์โซคือกซ์ในปัจจุบันกระทำ พวกเขาอาจผงกหัวและไหล่เหมือนที่พวกเขาวอร์โซคือกซ์สมัยนี้กระทำเวลาอธิษฐานก็ได้

พวกเขาทอลิกและคริสตจักรอื่นๆที่เน้นการสวดก็อธิษฐานโดยใช้คำอธิษฐานเดิมๆทุกวันอาทิตย์ พวกโรมันคาทอลิกอธิษฐาน “ข้าแต่พระบิดาผู้สถิตในสวรรค์” และ “วันทามาริอา” ซ้ำๆ พวกคนที่ประกอบพิธีที่ทอ “คำอธิษฐานขององค์พระผู้เป็นเจ้า” ซ้ำๆซึ่งเดียวเราจะเห็นในข้อต่อๆไป พระเจ้าไม่ทรงสนพระทัยคำอธิษฐานที่ซ้ำๆพ้อเป็นพิธีและไม่ได้ออกมาจากใจ

มธ 6:8 พระเยซูจึงทรงนำเสนอสสิ่งทีเรียกกันตามประเพณีว่า คำอธิษฐานขององค์พระผู้เป็นเจ้า อย่างไรก็ตาม คำอธิษฐานนี้ก็ไม่ได้มีไว้เพื่อที่จะให้อธิษฐานซ้ำๆทุกสัปดาห์อย่างไว้ประโยชน์แต่อย่างใด แต่พระองค์ทรงให้คำอธิษฐานนี้เป็นแบบอย่างในเรื่องของรูปแบบและเนื้อหาว่าเราควรอธิษฐานอย่างไร เหตุฉะนั้นท่านอย่าเป็นเหมือนเขาเลย เพราะว่าสิ่งไรซึ่งท่านต้องการ พระบิดาของท่านทรงทราบก่อนที่ท่านทูลขอแล้ว เห็นได้ชัดว่าเราถูกสั่งมิให้อธิษฐานตามแบบที่ได้อธิษฐานไปแล้วข้างบน นอกจากนี้ พระบิดาผู้สถิตในสวรรค์ของเราก็ทรงทราบแล้วถึงความจำเป็นต่างๆของเรา ช่างเป็นคำที่ทำให้เรารู้ใจจริงๆ พระบิดาผู้สถิตในสวรรค์ของเราทรงทราบแล้วถึงความจำเป็นต่างๆของเราก่อนที่จะเราขออธิษฐานเสียอีก พระองค์กำลังรอคอยให้เราทูลขอพระองค์เท่านั้น

มธ 6:9 ตรงนี้พระเยซูทรงวางรูปแบบ หรือแบบอย่างของวิธีที่เรควรอธิษฐาน เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงอธิษฐานตามอย่างนี้ว่า ประเด็นหลักตรงนี้ถูกพบในคำที่แปลว่า ตามอย่างนี้ (ฮออุโท) คำนี้แปลว่า ‘ตามแบบนี้’ หรือ ‘ในลักษณะนี้’ ตามความหมายที่ถูกสื่อ ดังนั้น พระเยซูจึงทรงนำเสนอสสิ่งทีประเพณี เรียกว่า ‘คำอธิษฐานขององค์พระผู้เป็นเจ้า’ จริงๆแล้วมันเป็นคำอธิษฐานที่ไว้ใช้สอนเพื่อประโยชน์ของพวกสาวกมากกว่า มันไม่เคยมีไว้เพื่อให้อธิษฐานแบบลวกๆเหมือนอย่างทีกระทำกัน ในคริสตจักรที่ทำพิธีสวดต่างๆที่มีอยู่ทั่วโลกเลย

ข้าแต่พระบิดาของข้าพระองค์ทั้งหลาย ผู้ทรงสถิตในสวรรค์ ขอให้พระนามของพระองค์เป็นที่เคารพสักการะ พระเยซูทรงขึ้นต้นคำอธิษฐานแบบอย่างนี้ด้วยการสรรเสริญพระเจ้า วลีที่ว่า “ขอให้พระนามของพระองค์เป็นที่เคารพสักการะ” มีความหมายตรงตัวว่า ‘บริสุทธิ์’ หรือ ‘ได้รับการชำระ’ โดยพระนามของพระองค์ พระเยซูจึงทรงสรรเสริญพระลักษณะอันบริสุทธิ์ของพระบิดาของพระองค์ ในแบบเดียวกัน ชีวิตการอธิษฐานของเราก็ควรรวมการสรรเสริญเข้าไว้ด้วย บางทีมันควรมาอันดับแรกในรายการอธิษฐานของเราด้วยซ้ำ ตรงนี้เราเห็นถึงเรื่องของการนมัสการส่วนตัว รูปแบบของการนมัสการขั้นพื้นฐานที่สุดก็คือ เมื่อผู้เชื่อใช้เวลาดำฟังกับพระเจ้าและสรรเสริญและเทิดทูนพระองค์ การนมัสการจึงเริ่มต้นในห้วงอธิษฐาน

มธ 6:10 พระเยซูอธิษฐานต่อไปว่า ขอให้อาณาจักรของพระองค์มาตั้งอยู่ ขอให้
เป็นไปตามพระทัยของพระองค์ในสวรรค์เป็นอย่างไร ก็ให้เป็นไปอย่างนั้นในแผ่นดินโลก นี่
เท่ากับว่าพระเยซูทรงยอมถวายตัวของพระองค์เองให้อยู่ภายใต้การปกครองของพระเจ้า วลีที่ว่า
“ขอให้อาณาจักรของพระองค์มาตั้งอยู่” ไม่เพียงเป็นคำขอให้เวลาอันเปี่ยมสุขนั้นมาปรากฏ
เท่านั้น แต่ยังเป็นคำพูดที่แสดงถึงการบนอบเชื่อฟังพระบรมมหาภักดิ์ด้วย ในแบบเดียวกัน
การทูลขอให้ น้ำพระทัยของพระองค์สำเร็จบนแผ่นดินโลกก็เป็นการยอมจำนนต่อความเป็นเจ้านาย
ของพระองค์ด้วย มันจึงเท่ากับเป็นการพูดว่า ‘อย่าให้เป็นตามใจปรารถนาของข้าพระองค์
แต่ให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์’

มธ 6:11 จากนั้นพระเยซูก็หันมาตรัสถึงการทูลขอสำหรับความจำเป็นต่างๆบ้าง
ขอทรงโปรดประทานอาหารประจำวันแก่ข้าพระองค์ทั้งหลายในกาลวันนี้ คำภาษาอังกฤษ
prayer มีความหมายตรงตัวว่า การทูลขอหรือการเสนอชื่อเรียกชื่อ หลังจากที่ได้ทรง
สรรเสริญและยอมจำนนต่อพระเจ้าแล้วเท่านั้น พระเยซูถึงทรงทูลขอ

มธ 6:12 ต่อมาพระเยซูตรัสถึงเรื่องการสารภาพบาป และขอทรงโปรดยกหนี้ของ
ข้าพระองค์ เหมือนข้าพระองค์ยกหนี้ผู้ที่เป็หนี้ข้าพระองค์นั้น คำที่แปลว่า หนี้ (*ออฟเอดิเลมา*)
ถึงแม้มีความหมายตรงตัวว่าสิ่งที่ติดค้างอยู่ แต่มันก็มีความหมายเชิงเปรียบเทียบได้ด้วยว่า ‘ความบาป’
หรือ ‘การกระทำผิด’ นั้นน่าจะใช่ความหมายตรงนี้ พระเยซูทรงสอนให้เราแสวงหาการ
อภัยโทษจากพระเจ้าเมื่อเราทำบาป (1 ยอห์น 1:9) นอกจากนี้ การที่เราได้รับการยกโทษยังขึ้นอยู่กับ
ความเต็มใจของเราในการที่จะยกโทษคนอื่นด้วย (ดู ข้อ 15)

มธ 6:13 นอกจากนี้แล้ว พระองค์ยังทรงสอนให้เราขอกำลัง การทรงนำ และความ
ช่วยเหลือจากพระเจ้าด้วย และขออย่านำข้าพระองค์เข้าไปในการทดลอง แต่ขอทรงช่วยข้า
พระองค์ให้พ้นจากความชั่วร้าย เราควรอธิษฐานเช่นนั้นเพื่อขอความช่วยเหลือ พละกำลัง และ
การทรงนำจากพระองค์ เหตุว่าอาณาจักรและฤทธิ์เดชและสง่าราศีเป็นของพระองค์สืบๆไปเป็น
นิรันดร์ เอเมน พระเยซูทรงปิดท้ายคำอธิษฐานที่เป็นแบบอย่างนี้โดยการสรรเสริญพระเจ้าเพิ่มเติม
การกล่าวว่อาณาจักรที่จะมานั้นรวมถึงฤทธิ์เดชและสง่าราศีเป็นของพระองค์ยอมเป็นคำสรรเส

ริญจริง ๆ ตั้งแต่การเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระองค์แล้ว ความหมายตรงนี้ก็สอดคล้องกับการแสวงหาการเสด็จกลับมาในไม่ช้าขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา พระองค์ทรงปิดท้ายด้วยคำว่า *เอเมน* ซึ่งในบริบทนี้มีความหมายว่า ‘ขอให้เป็นอย่างนั้น’

มธ 6:14-15 จากนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงตรัสถึงเงื่อนไขของการได้รับการยกโทษจากพระเจ้า เพราะว่าถ้าท่านยกการละเมิดของเพื่อนมนุษย์ พระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์จะทรงโปรดยกโทษให้ท่านด้วย 15 แต่ถ้าท่านไม่ยกการละเมิดของเพื่อนมนุษย์ พระบิดาของท่านจะไม่ทรงโปรดยกการละเมิดของท่านเหมือนกัน หากเรายกโทษคนอื่น พระเจ้าก็จะทรงยกโทษเราด้วย หากเราไม่ยกโทษคนอื่น พระเจ้าก็จะไม่ทรงยกโทษเราเหมือนกัน มันง่ายแบบนั้นเลย ดังนั้นเราจึงควรสำรวจใจเราเองเพื่อดูว่ามีความขมขื่น ใจอาฆาตแค้น หรือการที่เราไม่ยอมยกโทษให้คนอื่นบ้างหรือไม่ สำนึกศีลธรรมที่ถูกต้องกับพระบิดาในสวรรค์ของเราจึงขึ้นอยู่กับสำนึกศีลธรรมที่ถูกต้องกับคนทั้งหลายที่อยู่รอบตัวเรา

มธ 6:16-18 พระเยซูจึงทรงย้อนกลับมาตรัสถึงหัวข้อหลักที่ถูกกล่าวถึงไปก่อนหน้านี้ในบทนี้ นั่นคือ การแสวงหาตัวว่าเป็นน่าเลื่อมใสและเป็นผู้อยู่ฝ่ายวิญญาณต่อหน้าคนอื่น ยิ่งกว่านั้นเมื่อท่านถืออดอาหาร อย่าทำหน้าที่แสрамองเหมือนคนหน้าซื่อใจคด ด้วยเขาแสวงหาทำให้ผิดปกติ เพื่อจะให้คนอื่นเห็นว่าเขาถืออดอาหาร เราบอกความจริงแก่ท่านว่า เขาได้รับบำเหน็จของเขาแล้ว

ตรงนี้เรื่องที่ถูกพูดถึงคือการอดอาหาร การอดอาหารเป็นวิธีปฏิบัติตามพระคัมภีร์ที่คนจะไม่ยอมรับประทานอาหารเพื่อที่จะ (1) ถ่อมจิตถ่อมใจของเขาต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้า และ (2) มีใจจดจ่ออยู่กับสิ่งต่างๆที่เป็นเรื่องฝ่ายวิญญาณซึ่งเป็นสิ่งที่ตรงข้ามกับสิ่งต่างๆที่เป็นฝ่ายเนื้อหนัง บางครั้งในสมัยพระคัมภีร์เดิม ผู้คนมีธรรมเนียมในการสวมผ้ากระสอบ (ผ้าเนื้อหยาบ) และเอาจี๊เข้าโปรยศีรษะของตนเพื่อแสดงให้เห็นถึงความเสียใจและการถ่อมใจ อย่างไรก็ตาม ในสมัยพระเยซู พวกคนหน้าซื่อใจคดก็แสวงหาตัวทุกข์โศกและอดอาหาร อีกครั้งที่พวกเขาได้รับบำเหน็จของตนแล้ว พวกเขาจะไม่ได้รับอะไรจากพระเจ้าเลย

พระเยซูกลับสอนว่า หากคุณจะอดอาหาร จงทำแบบลับๆ 17 ฝ่ายท่านเมื่อถืออดอาหาร จงขโมยทานอาหารและล้างหน้า 18 เพื่อท่านจะไม่ปรากฏแก่คนอื่นว่าถืออดอาหาร แต่ให้ปรากฏแก่พระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในที่ลับ และพระบิดาของท่านผู้ทอดพระเนตรเห็นในที่ลับ จะทรงโปรดประทานบำเหน็จแก่ท่านอย่างเปิดเผย พระเยซูตรัสว่า จงล้างหน้าของท่าน หวีผมให้เรียบร้อย และจงใช้ชีวิตในแบบที่คนอื่นไม่รู้เลยว่าท่านใช้เวลาพิเศษกับพระเจ้าอยู่ เวลาที่ท่านอยู่ในช่วงแสวงหาพระพักตร์ของพระเจ้าผ่านทาง การอธิษฐานและอดอาหาร จงทำมันแบบลับๆ แล้วพระเจ้าจะทรงประทานบำเหน็จแก่ท่านอย่างเปิดเผย

มธ 6:19-20 คราวนี้พระเยซูทรงเปลี่ยนมาตรัสถึงหัวข้อสำคัญอีกเรื่อง นั่นคือ วิธีที่เราจัดการกับเงินและวิธีที่มันจัดการกับเรา พระองค์ทรงเริ่มต้นด้วยการตรัสถึงเป้าหมายของความมั่งคั่งและการแสวงหาความมั่งคั่ง อย่าสะสมทรัพย์สมบัติไว้สำหรับตัวในโลก ที่ตัวมอดและสนิมอาจทำลายเสียได้ และที่ขโมยอาจขูดช่องลักเอาไปได้ พระเยซูมิได้กำลังตรัสถึงการเก็บหอมรอมริบด้วยความรอบคอบ แต่พูดถึงแรงจูงใจมากกว่า ในที่นี้พระองค์ตรัสถึงการมีชีวิตอยู่เพื่อความมั่งคั่งและการได้มาเพิ่ม (นั่นคือ ความโลก) ดู 1 ทิโมธี 6:5-11 คำที่แปลว่า สนิม (โบริชิส) ไม่ได้หมายถึงการเกิดสนิมของเหล็กจริงๆอย่างที่เรารู้ แต่หมายถึงการเน่าเสีย เช่น การเน่าเสียของเนื้อสัตว์มากกว่า (นั่นคือ ความเปื่อยเน่า) ประเด็นสำคัญก็คือว่า ความมั่งคั่งใดก็ตามที่เราสะสมไว้นั้นอาจเสื่อมสูญไปได้หรือถูกขโมยไปได้นั่นเอง มันเป็นเรื่องที่ไม่จริงยั่งยืน

ในทางกลับกัน พระเยซูตรัสว่า 20 แต่จงสะสมทรัพย์สมบัติไว้สำหรับตัวในสวรรค์ ที่ตัวมอดและสนิมทำลายเสียไม่ได้ และที่ไม่มียขโมยขูดช่องลักเอาไปได้ แทนที่จะทำเช่นนั้น เราควรลงทุนชีวิตของเราในสวรรค์ซึ่งเป็นที่ๆเวลาและแรงที่เราได้ลงไปนั้นตั้งมั่นคงอยู่เป็นนิรันดร์ คำสอนรวมๆของพระคัมภีร์ใหม่บ่งบอกชัดเจนว่าการทำงานและการรับใช้ที่เราได้กระทำเพื่อพระเยซูคริสต์วันนี้ก็เป็นการลงทุนไว้ในสวรรค์ ถึงแม้ว่าพระเจ้ามิทรงมีวันจ่ายเงินเดือนสำหรับการรับใช้พระองค์ตอนนี้ แต่เมื่อเราไปถึงสวรรค์ เราก็จะได้รับค่าตอบแทน นั่นเป็นสิ่งที่เรามองเห็นได้และเข้าใจได้โดยใช้ความเชื่อเท่านั้น

กระนั้น การปรนนิบัติพระคริสต์ในตอนนี้จะได้รับบำเหน็จสักวันหนึ่งในตอนนั้นในสวรรค์ นอกจากนี้ สิ่งที่เราลงทุนไว้ที่นั่นตอนนี้กำลังมีมูลค่าเพิ่มขึ้นด้วย ไม่มีขโมยคนไหนสามารถขโมยการลงทุนนั้นไปได้ เศรษฐกิจตกต่ำหรือเศรษฐกิจทรุดอันใดก็จะไม่ส่งผลกระทบต่อมันเช่นกัน ทรัพย์สินเหล่านั้นจะไม่มีวันเสื่อมค่าด้วย และสุดท้ายแล้ว ทรัพย์สินเหล่านั้นจะไม่โดนเรียกเก็บภาษีด้วย เห็นได้ชัดเลยว่าสถานที่ๆดีที่สุดที่จะลงทุนก็คือในสวรรค์ ไม่มีการลงทุนใดบนโลกนี้ที่จะให้ผลตอบแทนได้เท่ากับที่พระเจ้าจะทรงให้สำหรับการลงทุนที่นั่น

มธ 6:21 นอกจากนี้ เพราะว่าทรัพย์สมบัติของท่านอยู่ที่ไหน ใจของท่านก็จะอยู่ที่นั่นด้วย หากเราให้คุณค่ากับสิ่งต่างๆของโลกนี้ ใจของเราก็จะอยู่ที่สิ่งเหล่านั้น ในทางกลับกัน หากเราให้คุณค่ากับสิ่งต่างๆที่เป็นของสวรรค์และงานของพระเจ้า ใจของเราก็จะอยู่ที่สิ่งเหล่านั้นเช่นกัน ใจของเราจะอยู่ที่ๆเราได้ลงทุนไว้ หากเราลงทุนในชีวิตนี้และคุณค่าต่างๆของมัน ใจของเราก็จะอยู่ในโลกนี้ อย่างไรก็ตาม หากเราลงทุนชีวิตของเราในสวรรค์ ใจของเราก็จะอยู่ที่นั่น

มธ 6:22 ดูเหมือนว่าพระเยซูทรงเปลี่ยนเรื่องพูดครั้งนี้ อย่างไรก็ตาม สิ่งที่พระองค์ทรงทำตรงนี้ก็ คือ ออกนอกเรื่องชั่วคราวเพื่อที่จะยกเรื่องประกอบหัวข้อที่กำลังพูดถึงอยู่ตอนนี้ นั่นคือ ที่ๆลำดับความสำคัญของเราอยู่ ตามเป็นประทีปของร่างกาย คำที่แปลว่า ประทีป (ลูคนอส) ไม่ใช่คำที่ปกติแล้วแปลว่า ความสว่าง (โฟส) แต่ความหมายตรงนี้คือ ‘เทียน’ หรือ ‘ตะเกียง’ มากกว่า ในภาษาพูดปัจจุบัน มันก็คงหมายถึงไฟหน้ารถที่ใช้ส่องนำทางนั่นเอง เหตุฉะนั้นถ้าตาของท่านดี ทั้งตัวก็จะเต็มไปด้วยความสว่าง คำที่แปลว่า ดี (ฮัลลอส) มีความหมายว่า ‘สมบูรณ์’ หรือ ‘อยู่ในสภาพดี’ ความหมายที่พระเยซูทรงต้องการจะกล่าวตรงนี้ก็ คือว่า หากตาของท่านอยู่ในสภาพดี ทั้งร่างกายของท่านก็就会有ความสว่าง

มธ 6:23 นี่ก็เป็นจริงในทางกลับกันด้วย แต่ถ้าตาของท่านชั่ว ทั้งตัวของท่านก็จะเต็มไปด้วยความมืด เหตุฉะนั้นถ้าความสว่างซึ่งอยู่ในตัวท่านมืดไป ความมืดนั้นจะหนาที่บดบังเพียงใด คำที่แปลว่า ชั่ว (พอนيروس) ในบริบทนี้หมายถึง ‘ป่วย’ หรือ ‘เป็นโรค’ ดังนั้น ตาที่เป็นโรคก็จะนำความมืดหรือความบอดมาสู่ทั้งร่างกาย

ประเด็นสำคัญในบริบทนี้ก็คือว่า หากเรามีลำดับความสำคัญผิด ทั้งชีวิตของเราก็จะได้รับการผลกระทบไปด้วย ในแบบเดียวกัน หากตาของเราอยู่ในสภาพดี มันก็จะส่งผลต่อวิถีชีวิตทั้งหมดของเราด้วย ความคิดที่ถูกต้องอย่างชัดเจนก็คือว่า เราต้องแน่ใจว่าตาฝ่ายวิญญาณแห่งการจัดลำดับความสำคัญของเรานั้นอยู่ในสภาพดี หาไม่แล้ว ไม่เพียงชีวิตของเราจะได้รับการกระทบในตอนนี้เท่านั้น แต่นิรันดรกาลในตอนนั้นก็จะได้ผลกระทบไปด้วย

มธ 6:24 คราวนี้พระเยซูทรงย้อนกลับมาพูดถึงเรื่องสำคัญ **ไม่มีผู้ใดปรนนิบัตินายสองนายได้** เพราะเขาจะชังนายข้างหนึ่งและจะรักนายอีกข้างหนึ่ง หรือเขาจะนับถือนายฝ่ายหนึ่งและจะดูหมิ่นนายอีกฝ่ายหนึ่ง มีหลายความเห็นตามมา (1) เนื้อหาหลักยังคงดำเนินต่อไป นั่นคือการจัดลำดับความสำคัญของชีวิตเราให้ถูกต้อง (2) คำที่แปลว่า **นาย (คูรีออส)** เป็นคำธรรมดาที่ปกติแล้วแปลว่า ‘เจ้านาย’ พระเยซูตรัสว่า ไม่มีผู้ใดปรนนิบัตินายสองคนได้ นั่นเป็นความจริงอย่างลึกซึ้งทีเดียว ไม่พระองค์เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าหรือไม่ก็คนอื่นหรือสิ่งอื่นที่เป็นนายของเรา ผู้ที่เป็นนายของเราได้นั้นอาจเป็นตัวเราเองหรือไม่ก็ซาตานเองเลย (3) คำที่แปลว่า **ชัง (มิสะ โอ)** เป็นคำที่ขึ้นอยู่กับบริบท ตรงนี้มันมีความหมายว่า ‘สะอิดสะเอียน’ ใครสักคนหรือบางสิ่งบางอย่าง (4) ความหมายของคำที่แปลว่า **ดูหมิ่น (คาทาฟรอนะ โอ)** ก็มีความหมายด้วยว่า ‘เมินเฉย’ คนอื่น นั่นอาจเป็นความหมายตรงนี้ ดังนั้น พระเยซูจึงกำลังตรัสว่าหากผู้ใดพยายามที่จะรับใช้นายสองคน เขาก็จะเกลียดชังนายคนหนึ่งและรักนายอีกคน หรือไม่ก็เมินเฉยคนหนึ่งและลำเอียงเข้าข้างอีกคน

คราวนี้พระองค์ทรงตรงเข้าประเด็นของพระองค์ **ท่านจะปรนนิบัติพระเจ้าและเงินทองพร้อมกันไม่ได้** นี่เป็นส่วนที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับบริบทใหญ่ คำที่แปลว่า **เงินทอง (มัโมนาส)** มีความหมายว่า ‘ความมั่งคั่ง’ หรือ ‘การได้มาซึ่งความมั่งคั่ง’ พระเยซูตรัสว่าเราไม่สามารถแสวงหาพระเจ้าและแสวงหาความมั่งคั่งไปพร้อมๆกันได้ ทั้งสองสิ่งไปด้วยกันไม่ได้เลย ดู 1 ทิโมธี 6:5-11 อีกครั้ง

มธ 6:25 คราวนี้พระเยซูทรงเปลี่ยนเรื่องจากการให้ความสำคัญกับเงินเป็นอันดับแรกซึ่งเป็นสิ่งที่ผิดไปยังเรื่องสุดโต่งอีกด้านบ้าง นั่นคือ การวิตกกังวลว่าจะไม่มีเงิน เหตุฉะนั้น

เราบอกท่านทั้งหลายว่า อย่ากระวนกระวายถึงชีวิตของท่านว่า จะเอาอะไรกิน หรือจะเอาอะไรดื่ม และอย่ากระวนกระวายถึงร่างกายของท่านว่า จะเอาอะไรนุ่งห่ม นี่เป็นเรื่องของการวิตกกังวล คำที่แปลว่า กระวนกระวาย (เมะริมนาโอ) เป็นคำเดียวกับที่ใช้ในฟิลิปปี 4:6 ที่เปาโลกล่าวว่า “อย่าทุกข์ร้อนในสิ่งใดๆเลย” ความหมายก็คือ ‘อย่ากังวล’ อย่ากังวลว่าเราจะกินอะไร อย่ากังวลว่าเราจะดื่มอะไร อย่ากังวลว่าเราจะสวมใส่อะไร ชีวิตสำคัญยิ่งกว่าอาหารมิใช่หรือ และร่างกายสำคัญยิ่งกว่าเครื่องนุ่งห่มมิใช่หรือ พระเยซูตรัสถึงเรื่องหลักการพื้นฐานของชีวิตอีกครั้ง นั่นคือ สิ่งต่างๆของชีวิตนั้น โดยพื้นฐานแล้วก็เป็นเรื่องฝ่ายวิญญาณ เหมือนกับที่พระเยซูตรัสแก่พญามารว่า “มนุษย์จะดำรงชีวิตด้วยอาหารอย่างเดียวก็น่ามิได้” แก่นแท้ของชีวิตจึงเป็นเรื่องฝ่ายวิญญาณ และไม่ใช่เรื่องของร่างกาย

มธ 6:26-29 จากนั้นพระองค์ก็ทรงถามคำถามหลายประการซึ่งไม่จำเป็นต้องตอบ (เพราะเป็นคำถามที่สื่อถึงคำตอบชัดเจนอยู่แล้ว) จงดูนกในอากาศ มันมิได้หว่าน มิได้เกี่ยว มิได้สะสมไว้ในยุ้งฉาง แต่พระบิดาของท่านทั้งหลายผู้ทรงสถิตในสวรรค์ทรงเลี้ยงนกไว้ ท่านทั้งหลายมิประเสริฐกว่านกหรือ พระเจ้ามิได้ทรงดูแลนกหรือ 27 มีใครในพวกท่าน โดยความกระวนกระวาย อาจต่อความสูงให้ยาวออกไปอีกสักศอกหนึ่งได้หรือ ผู้ใดที่วิตกกังวลเกี่ยวกับชีวิตจะสามารถทำให้ตัวเองสูงขึ้นได้หรือ 28 ท่านกระวนกระวายถึงเครื่องนุ่งห่มทำไม จงพิจารณาดอกไม้ที่ทุ่งนาว่า มันงอกงามเจริญขึ้นได้อย่างไร มันไม่ทำงาน มันไม่ปั่นด้าย 29 และเราบอกท่านทั้งหลายว่า ชาโลมอนเมื่อบริบูรณ์ด้วยสง่าราศีของท่าน ก็ได้ทรงเครื่องงามเท่าดอกไม้ชนิดหนึ่ง ทำไมต้องกังวลว่าจะไม่มีเสื้อผ้าเพียงพอด้วย คุณดอกไม้ป่าสิ แม้แต่ชาโลมอนในอาภรณ์ที่งามสง่าก็ไม่ได้ทรงเครื่องงามเท่าดอกไม้ชนิดหนึ่ง

มธ 6:30 เหตุฉะนั้น จงหยุดคิดให้ดีๆ ถ้าพระเจ้าทรงตกแต่งหญ้าที่ทุ่งนาอย่างนั้น ซึ่งเป็นอยู่วันนี้และรุ่งขึ้นต้องทิ้งในเตาไฟ โอ ผู้มีความเชื่ออ่อน พระองค์จะไม่ทรงตกแต่งท่านมากยิ่งขึ้นหรือ วลีที่พูดถึงการทิ้งในเตาไฟก็หมายถึงการที่หญ้าที่ทุ่งนาจะถูกตัดและตากแห้งกลางแดดยามเที่ยงวัน จากนั้นก็ถูกนำไปใช้อบขนมปังในวันถัดไป ภาชนะดินเผาที่มีชื่อว่า *คลิบานัส* ถูกใช้เพื่ออบขนมปังแถวหนึ่ง แป้งขนมปังถูกใส่ไว้ข้างในนั้น และปกติแล้วหญ้าแห้ง

ก็ถูกใช้เป็นเชื้อเพลิงเพื่ออบขนมปังแถวหนึ่งอันนั้น การประยุกต์ใช้ของพระเยซูก็คือว่า หากพระเจ้าทรงดูแลสิ่งที่ต่ำต้อยอย่างหญ้าที่ทุ่งนา ซึ่งเป็นอยู่วันหนึ่งและถูกนำไปใช้ออบขนมปังในวันถัดไป พระองค์จะทรงดูแลเรามากยิ่งกว่าขนาดไหน

“โอ ผู้ที่มีความเชื่อน้อย” เมื่อเรากังวลอย่างไม่สมควรว่าเราจะอยู่รอดได้อย่างไร เราก็แสดงให้เห็นว่าเราขาดความเชื่อว่าพระเจ้าทรงสามารถและทรงยินดีที่จะเลี้ยงดูเรา (เหตุผลหนึ่งที่คริสเตียนในปัจจุบันกังวลเรื่องเงินทองก็เกิดจาก (1) การจับจ่ายซื้อสิ่งต่างๆอย่างโง่เขลาที่ไม่ใช่อาหารและเสื้อผ้า และ (2) การซื้อเงินผ่อนที่คอยมาหลอกหลอนพวกเขาทุกเดือนด้วยใบแจ้งหนี้แบบไม่รู้จบสิ้น)

มธ 6:31-32 เหตุฉะนั้น อย่ากระวนกระวายว่า เราจะเอาอะไรกิน หรือจะเอาอะไรดื่ม หรือจะเอาอะไรนุ่งห่ม ความหมายก็คือ อย่ากังวลว่าเราจะมีชีวิตอยู่รอดได้อย่างไร **32** (เพราะว่าพวกต่างชาติแสวงหาสิ่งของทั้งปวงนี้) แต่พระเจ้าบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์ทรงทราบแล้วว่า ท่านต้องการสิ่งทั้งปวงเหล่านี้

(1) โดยการเปรียบเทียบกับคนต่างชาติดังนี้ พระเยซูก็ทรงสื่อชัดเจนว่าพระสัญญาเหล่านี้เป็นของประชาชนของพระเจ้า คำที่แปลว่า *พวกต่างชาติ (เฮ็ธนอส)* ถึงแม้มีความหมายตรงตัวว่า ผู้ที่มีชีวิต แต่มันก็มีความหมายว่าชาวโลกโดยทั่วไปด้วย นั่นน่าจะใช่ความหมายตรงนี้ ด้วยเหตุนี้ พระสัญญานี้จึงเป็นของประชาชนของพระเจ้าและมีชีวิตชาวโลกโดยทั่วไป (2) พระเจ้าทรงทราบว่าเราจำเป็นต้องมีสิ่งจำเป็นต่างๆของชีวิต เราควรหมายเหตุไว้ว่าในบริบทที่มาก่อนนั้น พระเยซูตรัสเฉพาะเจาะจงเกี่ยวกับความจำเป็นต่างๆของชีวิต พระองค์มิได้ตรัสถึงความต้องการต่างๆและความสะดวกสบายต่างๆของชีวิตที่ผู้คนมักซื้อ ที่เยื้องไปกว่านั้นก็คือ เมื่อพวกเขาซื้อเงินผ่อนและต้องมาพบว่าตัวเองเป็นหนี้เป็นสินจนไม่สามารถมีปัญญาซื้อของที่จำเป็นได้

มธ 6:33 พระเยซูกลับสอนว่า แต่ท่านทั้งหลายจงแสวงหาอาณาจักรของพระเจ้า และความชอบธรรมของพระองค์ก่อน นี่เป็นจุดสุดยอดของเนื้อหาตอนนี้ มันช่วยขจัดปัญหาทั้งสองประการซึ่งถูกพูดถึงไปแล้วในบทนี้ นั่นคือ การจัดลำดับความสำคัญผิดและการกังวลว่าจะมีไม่พอ พระเยซูทรงบัญชาเราให้ยกสิ่งต่างๆของพระเจ้า (และสิ่งที่ถูกต้อง) ให้เป็นสิ่งที่สำคัญ

อันดับแรกในชีวิตของเรา จากนั้นพระองค์ทรงสัญญาว่า แล้วพระองค์จะทรงเพิ่มเติมถึงทั้งปวงเหล่านี้ให้แก่ท่าน สิ่งที่ชัดเจนก็คือว่าเมื่อเราแสวงหาสิ่งต่างๆของพระเจ้าและความชอบธรรมของพระองค์ก่อน พระเจ้าก็ทรงสัญญาแล้วว่า จะจัดเตรียมสำหรับสิ่งจำเป็นต่างๆของชีวิต นั่นอาจหมายถึงสิ่งต่างๆที่ดีกว่าในชีวิตด้วยซึ่งถูกพูดถึงไปแล้วในเนื้อหาตอนนี้ หากไม่ใช่ในชีวิตนี้ ก็ในชีวิตหน้า เมื่อเราจัดลำดับความสำคัญสิ่งต่างๆตามที่มันควรจะเป็นและดำเนินชีวิตอย่างสอดคล้องกับมัน พระเจ้าก็จะทรงเลี้ยงดูและอวยพร

มธ 6:34 เหตุฉะนั้น อย่ากระวนกระวายถึงพรุ่งนี้ ความหมายก็คือว่า อย่ากังวลว่าเราจะมีชีวิตรอดอย่างไรในวันพรุ่งนี้ เพราะว่าพรุ่งนี้ก็จะมีการกระวนกระวายสำหรับพรุ่งนี้เอง พรุ่งนี้ก็จะดูแลตัวมันเอง แต่ละวันก็มีทุกข์พอกอยู่แล้ว" วันนี้เรามีเรื่องต้องกังวลมากพอกอยู่แล้ว โดยยังไม่ต้องคิดกังวลถึงวันพรุ่งนี้ด้วยซ้ำ หลักการที่สำคัญยิ่งก็คือ การที่เราให้องค์พระผู้เป็นเจ้า และสิ่งต่างๆของพระเจ้ามาเป็นหนึ่งในชีวิตของเรา (รวมถึงความชอบธรรมของพระองค์ด้วย) และพระองค์จะทรงตอบสนองความจำเป็นทุกเรื่องของเรา นั่นจะทำให้เราไม่วิตกกังวลและเป็นแก่นแท้ของการดำเนินชีวิตโดยความเชื่อ

พระเยซูจึงตรัสถึงปัญหาสำคัญสองเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการจัดการกับเงินในชีวิต (1) เรื่องแรกคือ การลงทุนในสวรรค์มากกว่าที่จะแสวงหาความมั่งคั่งในชีวิตนี้ อีกเรื่องก็คือ (2) การแสวงหาสิ่งต่างๆของพระเจ้าก่อนและพระองค์จะทรงตอบสนองความจำเป็นต่างๆของเรา อันที่จริงแล้ว แก่นของเรื่องทั้งหมดก็คือ “ท่านทั้งหลายจงแสวงหาอาณาจักรของพระเจ้า และความชอบธรรมของพระองค์ก่อน แล้วพระองค์จะทรงเพิ่มเติมสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ให้แก่ท่าน” นั่นจะทำให้เราไม่ต้องประสบกับปัญหาเหล่านั้นที่พระเยซูได้ตรัสถึงในเนื้อหาส่วนท้ายของบทนี้

*****

ภาพรวมของมัทธิว 7: คำเทศนาบนภูเขายังมีต่ออีก พระเยซูตรัสสั่งสอนหลายเรื่องต่อไป ซึ่งรวมถึงการหลีกเลี่ยงใจที่ชอบวิพากษ์วิจารณ์ การมีความเพียรในการอธิษฐาน กฎทองคำ และประตูแคบกับประตูกว้าง ในเนื้อหาส่วนท้ายของบทนี้ (ซึ่งเป็นบทสรุปของคำเทศนาบนภูเขา) พระเยซูตรัสคำเตือนสามเรื่อง นั่นคือ พวกผู้พยากรณ์เท็จ การรับเชื่อแบบเท็จๆ และรากฐานจอมปลอม

มธ 7:1-2 องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราตรัสถึงความผิดที่เรามักกระทำ นั่นคือ การมีใจชอบตัดสินคนอื่น "อย่ากล่าวโทษเขา เพื่อท่านจะไม่ต้องถูกกล่าวโทษ คำที่แปลว่า กล่าวโทษ (ครีโน) มีความหมายได้หลายแบบ แต่ตรงนี้มันถูกใช้ในความหมายว่า ‘ประณาม’ หรือ ‘วิพากษ์วิจารณ์’ คนอื่น ในชีวิตประจำวันเรานั้น มันก็คือการชอบติคนอื่นนั่นเอง เราควรหมายเหตุไว้ว่า คำเดียวกันนี้ (กล่าวโทษ) มีความหมายอีกอย่างด้วย นั่นคือ มันหมายถึงการ ‘แยกแยะ’ หรือ ‘เข้าใจ’ ในความหมายดังกล่าว พระเยซูตรัสให้เราตัดสินตามชอบธรรมในยอห์น 7:24

อย่างไรก็ตาม เมื่อเรามีทัศนคติที่ชอบวิจารณ์คนอื่น เราเองก็จะถูกวิพากษ์วิจารณ์

2 เพราะว่าท่านทั้งหลายจะกล่าวโทษเขาอย่างไร ท่านจะต้องถูกกล่าวโทษอย่างนั้น และท่านจะตวงให้เขาด้วยทะนานอันใด ท่านจะได้รับตวงด้วยทะนานอันนั้น นอกจากนี้ เมื่อเราปฏิบัติต่อผู้อื่นอย่างไร เราก็จะได้รับการปฏิบัติในแบบเดียวกัน คำที่แปลว่า ตวง (เมตเรโอ) มีความหมายว่า ‘ตวงออกให้’ มันเป็นที่มาของคำภาษาอังกฤษ *meter* กล่าวโดยกว้างและในบริบทนี้ คำนี้ก็หมายถึงวิธีที่เราปฏิบัติต่อผู้อื่น หากเราชอบกล่าวโทษผู้อื่น เราก็คาดหวังได้ว่าเราจะโดนกล่าวโทษเช่นกัน หากเรามีใจกรุณาและเห็นอกเห็นใจผู้อื่น เราก็น่าจะได้รับสิ่งเหล่านี้กลับคืนมาเช่นกัน

มธ 7:3-5 พระเยซูตรัสถึงเรื่องที่ขัดแย้งกันเองในชีวิต เหตุไฉนท่านมองดูผงที่อยู่ในตาพี่น้องของท่าน แต่ไม่ยอมพิจารณาไม้ทั้งท่อนที่อยู่ในตาของท่านเอง 4 หรือเหตุไฉนท่านจะกล่าวแก่พี่น้องของท่านว่า 'ให้เราขี้ผงออกจากตาของท่าน' แต่ดูเถิด ไม้ทั้งท่อนที่อยู่ในตาของท่านเอง มันง่ายมากที่เราจะเห็นความผิดพลาดเล็กๆน้อยๆในคนเหล่านั้นที่อยู่รอบตัวเรา ขณะที่เรามักมองไม่เห็นความผิดพลาดใหญ่ๆในชีวิตของเราเอง พระเยซูทรงยกเรื่อง ผง มาประกอบความจริงนี้ ซึ่งตรงตัวแล้วก็หมายถึงฟางเส้นหนึ่งหรือเศษธุลี พระองค์ทรงเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างมันกับ ไม้ทั้งท่อนซึ่งหมายถึงท่อนไม้ที่ใช้ในการก่อสร้าง พระองค์ทรงกล่าวเกินจริงเพื่อดึงความสนใจเรามาสู่เรื่องที่ขัดแย้งกันนี้ 5 ท่านคนหน้าชื่อใจจด จงชักไม้ทั้งท่อนออกจากตาของท่านก่อน แล้วท่านจะเห็นได้ถนัด จึงจะขี้ผงออกจากตาพี่น้องของท่านได้ เมื่อเรา

จับผิดคนที่อยู่รอบตัวเรา โดยที่เราไม่สนใจความผิดพลาดของตัวเอง พระเยซูก็ตรัสว่าเราเป็นคนหน้าซื่อใจคด

มธ 7:6 คราวนี้พระเยซูทรงเปลี่ยนเรื่องและนำเสนอคำสุภาษิตที่ค่อนข้างคลุมเครือ อย่าให้สิ่งซึ่งบริสุทธิ์แก่สุนัข และอย่าโยนไข่มุกของท่านให้แก่สุกร เกลือกว่ามันจะเหยียบย่ำเสีย และจะหันกลับมากัดตัวท่านด้วย การโยนสิ่งซึ่งบริสุทธิ์แก่สุนัขอาจหมายถึงการให้เศษอาหารเหลือๆจากแท่นบูชาที่พระวิหารแก่พวกสุนัขที่คอยหากินเศษอาหาร นอกจากนี้พวกหมูปาก็มีอยู่เยอะแยะในหุบเขาจอร์แดนในสมัยนั้นและพวกมันก็ชอบเศษอาหารที่คล้ายกับถั่วฝักด้วย อย่างไรก็ตาม เมื่อพวกเขาเห็นว่าสิ่งที่มันกินเป็นไข่มุก พวกมันก็จะคายทิ้งและเหยียบย่ำไข่มุก หรือถึงกับหันมากัดคนที่ให้อาหารพวกมันด้วย (คำกรีกที่แปลว่าไข่มุก คือ *มาร์การิตอส* ซึ่งเป็นที่มาของชื่อภาษาอังกฤษ *Margaret*)

การประยุกต์ใช้คำอุปมาสั้นๆนี้ก็คือ บางครั้งก็เป็นการฉลาดที่เราจะไม่เสนอสิ่งต่างๆที่มีค่าของพระวาระของพระเจ้าแก่พวกสุนัขและสุกรของโลก ในศตวรรษแรกคนมักตั้งฉายาสุนัขให้กับพวกคนที่ต่ำช้า เลวทราม และชั่วร้าย พวกสุนัขในสมัยนั้นเป็นสัตว์ที่ชอบอยู่ตามป่าและคอยหากินเศษอาหารตามท้องถนน โดยผู้คนมักดูถูกพวกมัน บางครั้งมันก็เป็นการมีปัญญามากกว่าที่เราจะไม่เป็นพยานหรือสอนสิ่งต่างๆของพระเจ้าแก่บางคนที่มีแต่จะเหยาะเหยียดสิ่งที่เราแบ่งปันแก่พวกเขา

มธ 7:7-8 ต่อมาพระเยซูก็ตรัสหลักการที่สำคัญอย่างหนึ่งเกี่ยวกับการอธิษฐาน จงขอแล้วจะได้ จงหาแล้วจะพบ จงเคาะแล้วจะเปิดให้แก่ท่าน 8 เพราะว่าทุกคนที่ขอก็ก็นำได้รับ คนที่แสวงหาก็ก็นำพบ และคนที่เคาะก็เปิดให้เขา ความหมายที่สำคัญก็คือว่า จงอธิษฐานต่อไปอย่าหยุด คำกริยาขอ หา และ เคาะ อยู่ในรูปปัจจุบันกาลซึ่งสื่อถึงการกระทำที่เกิดขึ้นต่อเนื่อง ดังนั้น พระเยซูจึงตรัสว่า ‘จงขอต่อไป แสวงหาต่อไป และเคาะต่อไป’ คนทั้งหลายที่จะพากเพียรต่อไปในการอธิษฐานจะได้รับคำตอบในเวลาอันควร ดู ลูกา 11:5-7, 18:1-7 กุญแจที่นำไปสู่คำอธิษฐานที่ได้รับคำตอบก็คือ การไม่ยอมแพ้ในการทูลขอ

มีอยู่สามขั้นตอนในข้อนี้ การขอคือ การเสนอความต้องการต่างๆ การหาคือ การทูลขอ การทรงนำของพระเจ้า การเคาะคือ การขอความช่วยเหลือจากพระเจ้า ไม่ว่าจะในกรณีใด หลักการสำคัญก็คือ การอธิษฐานต่อไปให้นานเท่าที่จะทำได้จนกว่าพระเจ้าจะทรงตอบ การอธิษฐานเป็นกิจกรรมสำคัญที่แสดงถึงความเชื่อ トラバドที่เรากำลังขอ แสวงหา หรือเคาะอยู่ เรากำลังดำเนินชีวิตโดยความเชื่ออยู่ นอกจากนี้ ความเชื่อก็เป็นสิ่งที่พอพระทัยพระเจ้าด้วย (ฮีบรู 11:6) พระเจ้าอาจไม่ทรงตอบสักกระยะหนึ่งเพื่อให้เรามีสามัคคีธรรมอย่างต่อเนื่องกับพระองค์ต่อไป และแน่นอนว่าการเดินทางแห่งความเชื่อมักจะคิดว่าจุดหลายปลายทางที่เราแสวงหา

มีหลักการที่สำคัญตรงนี้ เมื่อเราพากเพียรในการอธิษฐาน พระเยซูก็ตรัสว่าพระเจ้าจะทรงให้ จะทรงช่วยเหลือ และจะทรงนำพา สิ่งเหล่านี้เป็นพระสัญญาของพระเจ้าที่เกี่ยวข้องกับการอธิษฐาน โดยตรง พระเจ้าจะทรงตอบเราเมื่อเราพากเพียรในการอธิษฐาน

มธ 7:9-10 คราวนี้พระเยซูทรงเน้นย้ำพระสัญญาเรื่องคำอธิษฐานที่ได้รับคำตอบ โดยใช้เรื่องที่เราพบเห็นทุกวันสองเรื่อง ทั้งสองเรื่องเป็นคำถามที่คำตอบชัดเจนอยู่แล้ว ในพวกท่านมีใครบ้างที่จะเอาก้อนหินให้บุตร เมื่อเขาขอขนมปัง 10 หรือให้ถุงเมื่อบุตรขอปลา พระเยซูถามว่า ‘ถ้าลูกเจ้าขอขนมปัง เจ้าจะให้ก้อนหินแก่เขาหรือ’ คำตอบนั้นชัดเจนอยู่แล้ว หรือ ‘ถ้าลูกเจ้าขอปลากิน เจ้าจะให้ถุงแก่เขาหรือ’ อีกครั้งที่คำตอบนั้นชัดเจนอยู่แล้ว ในบริบทที่มาก่อนหน้าและที่ตามมานั้น เห็นได้ชัดว่าเมื่อเราอธิษฐานทูลต่อพระบิดาในสวรรค์ของเรา พระองค์ก็จะทรงตอบ เหมือนกับที่พ่อที่ดีสักคนจะกระทำ บทเรียนสำคัญก็คือว่า พระเจ้าทรงตอบคำอธิษฐานของลูกๆ ของพระองค์ แน่แน่นอนที่การอธิษฐานนั้นย่อมมีเงื่อนไขและคุณสมบัติหลายประการ แต่หลักการพื้นฐานก็คือ พระเจ้าทรงตอบคำอธิษฐานของประชาชนของพระองค์

มธ 7:11 หลักการนี้ยังถูกตอกย้ำเพิ่มตรงนี้ เหตุฉะนั้น ถ้าท่านทั้งหลายเองผู้เป็นคนชั่ว ยังรู้จักให้ของดีแก่บุตรของตน ยิ่งกว่านั้นสักเท่าใดพระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์จะประทานของดีแก่ผู้ที่ขอจากพระองค์ หากเราที่เป็นคนบาปยังรู้จักที่จะให้ของดีๆ แก่ลูกๆ ของเรา พระเจ้าจะทรงตอบเรามากยิ่งกว่าเท่าใดเมื่อเราขอพระองค์อย่างเหมาะสม

มธ 7:12 สิ่งที่เราเรียกกันตามประเพณีว่ากฎทองคำจึงถูกนำเสนอโดยพระเยซู เหตุฉะนั้น สิ่งสารพัดซึ่งท่านปรารถนาให้มนุษย์ทำแก่ท่าน จงกระทำอย่างนั้นแก่เขาเหมือนกัน เพราะว่าเป็นที่พระราชาบัญญัติและคำของศาสดาพยากรณ์ คนมักบิดเบือนคำสอนนี้โดยการทำกับคนอื่นเหมือนกับที่เขาทำกับเรา อย่างไรก็ตาม นี่ไม่ใช่สิ่งที่พระเยซูตรัส สิ่งซึ่งพระองค์ตรัสจริงๆก็คือ “สิ่งสารพัดซึ่งท่านปรารถนาให้มนุษย์ทำแก่ท่าน จงกระทำอย่างนั้นแก่เขาเหมือนกัน” กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ จงทำกับคนอื่นเหมือนกับที่เราอยากให้เราทำกับเรา จงเป็นคนใส่ใจคนอื่น มีใจกรุณา ชอบช่วยเหลือ ไม่เห็นแก่ตัว ใจกว้าง ฯลฯ ดังที่ได้กล่าวไปแล้วในบทนี้ “ท่านจะดวงไฟเขาด้วยเทียนอันใด ท่านจะได้รับดวงด้วยเทียนอันนั้น”

พระองค์ทรงปิดท้ายคำสอนนี้โดยตรัสว่า “เพราะว่าเป็นที่พระราชาบัญญัติและคำของศาสดาพยากรณ์” หัวใจหลักของพระคัมภีร์เดิม (พระราชาบัญญัติและคำของศาสดาพยากรณ์) ก็คือการดำเนินชีวิตเช่นนั้น ดังนั้นพระเยซูจึงทรงสอนให้เราเป็นคนไม่เห็นแก่ตัวมากกว่าที่จะเห็นแก่ตัว ให้เป็นคนที่สนใจคนอื่นมากกว่าสนใจตัวเอง นี่เป็นแก่นแท้ของความรักแบบอากาเป่ ดู โรม 13:9-10

มธ 7:13-14 จากนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างประตูแคบกับประตูใหญ่และทางกว้าง จงเข้าไปทางประตูแคบ เพราะว่าประตูใหญ่และทางกว้างนั้นนำไปถึงความพินาศ และคนที่เข้าไปทางนั้นมีมาก 14 เพราะว่าประตูซึ่งนำไปถึงชีวิตนั้นก็คับและทางก็แคบ ผู้ที่หาพบก็มีน้อย คำที่แปลว่า แคบ คือ *สเตรนอส* นี้หมายถึงประตูที่คนไม่ค่อยใช้หรือทางที่คนไม่ค่อยสัญจร กรุงเยรูซาเล็มมีหลายประตู บ้างก็เป็นประตูกว้างสวยงามที่คนรวยๆและคนที่มีอำนาจผ่านเข้าพระวิหาร บ้างก็เป็นประตูเล็กๆแคบๆที่มีไว้สำหรับส่งของทิ้งขยะ หรือให้สัตว์เดินผ่าน คำที่แปลว่า ความพินาศ (*ฮา โปและเอีย*) เป็นคำที่หมายถึงการ ‘พินาศ’ หรือ ‘เสียไป’

มีอยู่สองทรรศนะดั้งเดิมเกี่ยวกับการประยุกต์ใช้ความจริงนี้ (1) พระเยซูกำลังตรัสถึงข้อเท็จจริงที่ว่าถนนเส้นที่คนส่วนใหญ่ชอบสัญจร ถึงแม้จะกว้างขวางและมีคนมาก แต่ก็เส้นทางที่พลาดไปจากเส้นทางที่นำไปสู่ชีวิตนิรันดร์โดยทางพระคริสต์ (ดู ยอห์น 14:6) ชาวโลกกำลังมุ่ง

หน้าไปด้วยความเรื่อว้ไปตามทางคว่นแห่งชีวิตที่นำไปสู่สรก โดยส่วนใหญ่มักไม่สนใจทางออกที่นำไปสู่ชีวิตนิรันครในพระคริสต

อีกทรศนะหนึ่งก็คือว่า (2) พระเยซูกำลังหมายถึงประชาชนของพระเจ้าในบริบทนี้และการที่พวกเขาหลายคนดูเหมือนจะไม่พบทางแคบแห่งความชอบธรรมและความเชื่อฟังซึ่งนำไปสู่ชีวิตคริสเตียนที่เต็มบริบูรณ์และเปี่ยมด้วยพระพร คนที่กล่าวป้องกันทรศนะนี้อ้างว่า ถึงแม้มีการเอ่ยถึงชีวิต แต่มันก็ไม่ได้ถูกเรียกว่าชีวิตนิรันคร และแน่นอนที่คริสเตียนมากมายใช้ชีวิตบนถนนกว้างโดยทำเหมือนกับคนอื่นๆ แต่ก็เก็บเกี่ยวความทุกข์ใจและความปวดร้าวเพราะว่าพวกเขาไม่เคยยอมที่จะใช้ทางแคบแห่งความสตั้ชื่อ ความสม่ำเสมอ การแยกออก และการดำเนินชีวิตฝ่ายวิญญาณอย่างแท้จริงเลย

ไม่ว่าจะในกรณีใด ทางของพระเจ้ก็เป็นทางของคนส่วนน้อย ไม่ว่ามันจะหมายถึงคนที่ไม่เอาข่าวประเสริฐเลยหรือหมายถึงพวกคริสเตียนที่พลาดไปจากเส้นทางแห่งความเป็นผู้ใหญ่อฝ่ายวิญญาณ คนที่ไปตามทางของพระเจ้ก็เป็นคนส่วนน้อย

มธ 7:15 ข้อ 15-20 เตือนเราให้ระวังพวกผู้พยากรณ์เท็จ จงระวังผู้พยากรณ์เท็จที่มาหาท่านนุ่นห่มดจแกะ แต่ภายในเขาร้ายกาจดุสนัขป่า ในพระราชบัญญัติ 13:1-5 พระเจ้ทรงให้คำเตือนเกี่ยวกับพวกผู้พยากรณ์เท็จ ในพระคัมภีร์เดิม หลักเกณฑ์พื้นฐานที่ใช้เพื่อดูว่าคนๆนั้นเป็นผู้พยากรณ์เท็จหรือไม่ก็คือ ดูว่าคำพยากรณ์ของเขาเป็นจริงตามที่กล่าวหรือไม่ อย่างไรก็ตาม มันก็ไม่ง่ายเสมอไปที่จะรู้ว่าคำพยากรณ์หนึ่งๆเกิดขึ้นจริงหรือไม่ ดังนั้นพระเยซูจึงทรงให้หลักเกณฑ์อีกประการ นั่นคือ ให้ดูผลแห่งชีวิตของพวกเขา “ท่านจะรู้จักเขาได้ด้วยผลของเขา”

พระเยซูทรงเปรียบผู้พยากรณ์เท็จว่าเป็นเหมือนสุนัขป่าที่นุ่นห่มดจแกะ นั่นคือ พวกเขาแสวงทำตัวว่าเป็นคนที่ตัวเองไม่ได้เป็น หากเราดูประวัติศาสตร์โดยรวมหรือแม้กระทั่งเหตุการณ์ต่างๆในปัจจุบัน เราก็จะเห็นว่าพวกนักศาสนาจอมปลอมนั้นมีมาไม่เคยขาดเลย พวกเขาทำตัวราวกับว่าเป็นคนของพระเจ้า แต่ความเป็นจริงก็คือ พวกเขาเป็นสิ่งที่ตรงกันข้ามเลย

พระองค์ทรงใช้ภาพเปรียบของสุนัขป่า คนทั้งโลกรู้ว่าพวกสุนัขป่าขึ้นชื่อในเรื่องการเป็นสัตว์นักล่า ในฐานะที่พวกมันเป็นสัตว์กินเนื้อ พวกมันจึงกินสัตว์อื่นเป็นอาหาร ดู เอเสเกียล

22:25-27 ที่ผู้พยากรณ์เอเสเคียลเปรียบพวกผู้นำทางศาสนาจอมปลอมว่าเป็นเหมือนกับพวกสุนัขป่าที่กินคนที่ไม่รู้อิโหน่อิเหน่เป็นอาหาร ประวัติศาสตร์ทางศาสนาในอเมริกาเมื่อไม่นานมานี้ได้เผยให้เห็นว่า ‘พวกผู้ประกาศข่าวประเสริฐทางโทรทัศน์’ ที่ต่างๆ ได้ถอนขนสาวกของพวกเขาไปทั่วประเทศ กลับกลายเป็นว่าพวกเขาคือฝูงสุนัขป่าในคราบแกะไปเสียนี้

มธ 7:16-20 ในทำนองเดียวกัน พระเยซูทรงใช้ภาพเปรียบเทียบประการจากธรรมชาติ และจากการปลูกพืชสวน ท่านจะรู้จักเขาได้ด้วยผลของเขา มนุษย์เก็บผลงุ่นจากต้นไม้หนาม หรือ หรือว่าเก็บผลมะเดื่อจากต้นผักหนาม 17 ดังนั้นแหละต้นไม้ดีทุกต้นย่อมให้แต่ผลดี ต้นไม้เลวก็ย่อมให้ผลเลว 18 ต้นไม้ดีจะเกิดผลเลวไม่ได้ หรือต้นไม้เลวจะเกิดผลดีก็ไม่ได้ 19 ต้นไม้ทุกต้นซึ่งไม่เกิดผลดีย่อมต้องถูกฟันลงและทิ้งเสียในไฟ 20 เหตุฉะนั้น ท่านจะรู้จักเขาได้เพราะผลของเขา

องุ่นไม่ได้เกิดจากต้นไม้หนามและมะเดื่อไม่ได้ออกผลบนต้นไม้หนาม ต้นไม้ในป่าก็ไม่ได้ออกผลอันหวานอร่อยของต้นที่ปลูกไว้ในสวน และต้นที่ปลูกไว้ในสวนก็ไม่ได้ออกผลเปรี้ยวของต้นในป่า (ต้นส้มในป่าออกผลขมและเปรี้ยว ส้มที่เรากินมาจากต้นที่ถูกเพาะและต่อกิ่งมาเป็นเวลาหลายร้อยปีเพื่อออกผลหวานอร่อย) นอกจากนี้ คนปลูกผลไม้ก็จะไม่ลงแรงกับต้นที่ไม่ยอมออกผลดี ต้นไม้เช่นนั้นสุดท้ายแล้วก็ถูกฟันลงและเอาไปเผาไฟ

ต้นไม้เลวนี้อาจหมายถึงต้นไม้ป่า คำที่แปลว่า เลว (ซาพรอส) ในบริบทนี้หมายถึง มีคุณภาพเลวหรือไม่เหมาะที่จะนำไปใช้ ต้นไม้ป่าจึงออกผลเปรี้ยวและขม ในทางกลับกัน ต้นไม้ดีก็ออกผลดีและหวานอร่อยซึ่งเป็นที่น่าปรารถนา

การประยุกต์ใช้ภาพเปรียบเทียบนี้ก็คือว่า ผลของผู้นำทางศาสนาหรือผู้พยากรณ์จะเผยให้เห็นตัวตนที่แท้จริงของพวกเขา ศีลธรรม ความซื่อตรง การวางตัว ความถ่อมใจ และแม้แต่ครอบครัวของพวกเขาก็เป็นตัวบ่งชี้ที่ดีถึงสภาพฝ่ายวิญญาณที่แท้จริงของพวกเขา นำเสรีที่คนมากมายได้พบ ว่า วิถีชีวิตที่เสื่อมทรามของพวกผู้ประกาศข่าวประเสริฐทางโทรทัศน์ได้เผยให้เห็นตัวตนที่แท้จริงของพวกเขาแล้ว

มธ 7:21 ข้อ 21-23 นำเสนอคำเตือนให้ระวังการรับเชื่อแบบปลอมๆ มิใช่ทุกคนที่ร้องแก่เราว่า 'พระองค์เจ้าข้า พระองค์เจ้าข้า' จะได้เข้าในอาณาจักรแห่งสวรรค์ แต่ผู้ที่ปฏิบัติตามพระทัยพระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์ก็จะเข้าได้ พระเยซูทรงเตือนว่าไม่ใช่ทุกคนที่พูดว่ารู้จักพระองค์จะได้เข้าแผ่นดินสวรรค์ กฎเกณฑ์คือ การทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้า ในเรื่องของความรอดนั้น คือ การหันมาพึ่งวางใจในพระเยซูคริสต์ให้เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของคุณ ยอห์น 6:28-29, 40 นั้นเป็นวิธีที่ไม่ผิดพลาดแน่นอน

มธ 7:22 นำเสรีที่พวกคนเคร่งศาสนามากมาย และแม้แต่คนเหล่านั้นที่เรียกตัวเองว่าคริสเตียนด้วย จะต้องพบกับความตกใจในวันนั้น เมื่อถึงวันนั้นจะมีคนเป็นอันมากร้องแก่เราว่า 'พระองค์เจ้าข้า พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์ได้พยากรณ์ในพระนามของพระองค์ และได้ขับผีออกในพระนามของพระองค์ และได้กระทำการหัตถกรรมเป็นอันมากในพระนามของพระองค์ มิใช่หรือ' วลีที่ว่า "วันนั้น" หมายถึงวันพิพากษา ซึ่งน่าจะเป็นการพิพากษาที่พระที่นั่งใหญ่ชาวพวกคริสเตียนแต่ปากมากมายจะไม่ได้ตื่นขึ้นเพื่อพบกับชีวิตนิรันดร์และมันจะไม่ใช่ที่ๆพวกเขาคิดว่าจะได้เจออย่างแน่นอน พระเยซูตรัสต่อไปถึงพวกคนเคร่งศาสนาที่ (1) ได้พยากรณ์ในพระนามของพระองค์ (2) ขับผีออกในพระนามของพระองค์ (3) และได้ทำการหัตถกรรมในพระนามของพระองค์ โดยอาจเป็นการรักษาโรค

(ถึงแม้อาจฟังดูเป็นการตัดสินใจเกินไปหน่อย แต่เราควรหมายเหตุไว้ว่าพวกคาริสมาติกในปัจจุบันให้ความสำคัญกับ 'คำพยากรณ์' การขับผีออก และการรักษาโรค โดยทำในพระนามของพระเยซูทั้งสิ้น อย่างไรก็ตาม วิถีชีวิตของพวกเขาก็มักเผยให้เห็นผลที่ไม่ได้สอดคล้องกับผลของพระวิญญาณบริสุทธิ์เลย ผู้เขียนเองก็ได้รู้จักเป็นการส่วนตัวกับพวกคาริสมาติกบางคนที่ยังอ้างว่าตัวเองมีการเฝ้ามองของพระวิญญาณบริสุทธิ์พร้อมกับ 'หมายสำคัญต่างๆ' ของพระวิญญาณ กระนั้นชีวิตส่วนตัวของพวกเขาก็เลวทราม พวกเขาอาจเคยมีประสบการณ์กับวิญญาณหนึ่ง แต่นั่นไม่ใช่พระวิญญาณบริสุทธิ์)

มธ 7:23 พระเยซูตรัสว่า เมื่อนั้นเราจะแจ้งแก่เขาว่า 'เราไม่เคยรู้จักเจ้าเลย เจ้าผู้กระทำความชั่วช้า จงไปเสียให้พ้นจากเรา' เรื่องน่าเศร้าก็คือว่า คนมากมายที่แม้จะเป็นคนเคร่ง

ศาสนา แต่ก็ไม่ได้รอดจริงๆและจะไม่รอดพ้นในการพิพากษาด้วย พระเยซูตรัสว่า เราจะรู้จักคนเหล่านั้นได้ด้วยผลของพวกเขา (ข้อ 16) ในแบบเดียวกันเราควรที่จะสำรวจใจเราเองเพื่อที่จะรู้ว่าเรารอดแล้วจริงๆหรือไม่และไม่ได้เป็นแค่คนเคร่งศาสนา มีสมาชิกมากมายในคริสตจักรที่เน้นความเชื่อเดิมรู้ภาษาและคำตอบที่ถูกต้องหมด แต่ก็ไม่เคยบังเกิดใหม่อย่างแท้จริงเลย มันจะเป็นเวลาที่เลวร้ายขนาดไหนที่คริสเตียนแต่ปากที่ไม่รอดจะได้ยินพระเยซูคริสต์ตรัสว่า “เราไม่เคยรู้จักเจ้าเลย เจ้าผู้กระทำความชั่วช้า จงไปเสียให้พ้นจากเรา”

มธ 7:24-27 ในข้อ 24-27 พระเยซูทรงเตือนให้ระวังรากฐานเทียม พระองค์ทรงนำเสนอบททดสอบง่ายๆที่มาพร้อมกับเรื่องประกอบง่ายๆ เหตุฉะนั้นผู้ใดที่ได้ยินคำเหล่านี้ของเราและประพฤติตาม เขาก็เปรียบเสมือนผู้ที่มีสติปัญญาสร้างเรือนของตนไว้บนศิลา การฟังพระวจนะของพระองค์อย่างเดียวนั้นไม่พอ แต่ต้องประพฤติตามด้วย (ดู ยากอบ 1:22-25) การประพฤติเช่นนั้นเริ่มต้นด้วยการวางใจพระคริสต์ แต่จากนั้นมันก็ดำเนินต่อไปด้วยการประพฤติตามหลักการต่างๆของพระคัมภีร์ พระเยซูทรงใช้ภาพประกอบอีกเรื่องจากชีวิต นั่นคือ บ้านและรากฐานของมัน

25 ฝนก็ตกและน้ำก็ไหลท่วม ลมก็พัดปะทะเรือนั้น แต่เรือนมิได้พังลง เพราะว่ารากตั้งอยู่บนศิลา **26** แต่ผู้ที่ได้ยินคำเหล่านี้ของเราและไม่ประพฤติตาม เขาก็เปรียบเสมือนผู้ที่โง่เขลาสร้างเรือนของตนไว้บนทราย **27** ฝนก็ตกและน้ำก็ไหลท่วม ลมก็พัดปะทะเรือนั้น เรือนนั้นก็พังทลายลง และการซึ่งพังทลายนั้นก็ใหญ่ยิ่งนัก

อาคารที่สร้างบนศิลานั้นก็จะมั่นคงแข็งแรง ส่วนอาคารที่สร้างบนชายฝั่งที่เต็มไปด้วยทรายซึ่งมีน้ำขังก็อาจมองเห็นทิวทัศน์สวยอยู่เพียงชั่วคราว แต่เมื่อพายุที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้พัดโหมเข้ามา รากของบ้านนั้นก็จะถูกน้ำพัดไปและบ้านหลังนั้นก็พังทลายลง

การประยุกต์ใช้ที่ชัดเจนและง่ายๆของภาพประกอบนี้ก็คือ ที่เราจะไม่ใช่แค่ฟังเท่านั้น แต่จะประพฤติตามพระวจนะของพระเจ้าทุกเรื่องในชีวิตของเราด้วย ไม่ได้มีเพียงรากฐานแห่งความรอดเท่านั้น แต่ยังมีหลักการอื่นๆอีกหลายประการในพระวจนะของพระเจ้าด้วย คนบางคนพลาดความรอดไปเพราะพวกเขาสร้างชีวิตของตนบนทรายที่ยุบยวบแห่งศาสนา

กระนั้น ให้เราประยุกต์ใช้หลักการนี้กับชีวิตของผู้คนที่บังเกิดใหม่แล้วจริงๆบ้าง มีคริสเตียนมากมายที่ถึงแม้ว่ารอดแล้วก็ตาม แต่พวกเขาก็ไม่เคยสร้างชีวิตคริสเตียนของตนบนรากฐานที่แข็งแรงเลย นั่นคือ การอ่านพระคัมภีร์ การดำเนินชีวิตอย่างชอบธรรม การดำเนินฝ่ายวิญญาณ การสละชีวิตต่อสิ่งต่างๆของพระเจ้า และการแยกตัวออกจากโลก ไม่ช้าก็เร็ว เมื่อพายุชีวิตพัดเข้ามา ชีวิตและครอบครัวของพวกเขาจะล้มครืนลง ดู ยากอบ 1:22

การประพฤติตามพระวาทะของพระเจ้าเป็นรากฐานที่นำมาซึ่งผลกำไร ความมั่นคงปลอดภัย และพระพร นี่เป็นความจริงในเรื่องของการได้รับความรอดตั้งแต่แรกและมันยังเป็นความจริงในชีวิตคริสเตียนที่ต่อเนื่องด้วย บางคนสันนิษฐานว่าศิลาที่พระเยซูตรัสถึงนี่คือพระองค์เอง ในความหมายรองแล้วมันก็จริง อย่างไรก็ตาม บริบทตรงนี้ก็บ่งชี้ชัดเจนว่าการประพฤติตามพระวาทะของพระเจ้าต่างหากที่เป็นรากฐานที่ทำให้เกิดความมั่นคงในชีวิตคริสเตียน ผู้ที่ประพฤติตามพระวาทะนั้นก็เป็นเหมือนเรือที่สร้างไว้บนศิลา ส่วนผู้ที่ไม่ประพฤติตามพระวาทะนั้นก็เปรียบเหมือนเรือที่สร้างไว้บนทราย

มธ 7:28-29 สามัญชนในสมัยนั้นต่างทั้งในสิทธิอำนาจและความชัดเจนของคำเทศนาของพระเยซู ต่อมาครั้นพระเยซูตรัสถ้อยคำเหล่านี้เสร็จแล้ว ประชาชนก็อัศจรรย์ใจด้วยคำสั่งสอนของพระองค์ 29 เพราะว่าพระองค์ได้ทรงสั่งสอนเขาด้วยสิทธิอำนาจ ไม่เหมือนพวกธรรมจารย์ พวกธรรมจารย์และพวกรับบีในสมัยนั้นมีธรรมเนียมในการยกประเพณีต่างๆของรับบีมาใช้เป็นสิทธิอำนาจเพื่อสนับสนุนคำพูดของตน คำสอนของพวกเขาจึงจัดชิด ไร้รสชาติ และน่าเบื่อ นอกจากนี้ พวกเขายังถือว่าการตีความตามประเพณีของพวกเขายังมีความน่าเชื่อถือพอๆกับพระวาทะของพระเจ้าเองด้วย

พระเยซูทรงสอนและตรัสด้วยสิทธิอำนาจของพระเจ้าและฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระองค์ไม่จำเป็นต้องใส่ ‘หมายเหตุ’ ทุกสิ่งที่พระองค์ตรัสจากหนังสืออธิบายพระคัมภีร์ใด พระองค์เพียงแต่เทศนาพระวาทะของพระเจ้า จึงเปี่ยมด้วยฤทธิ์เดชและสิทธิอำนาจ หลักการเดียวกันนี้ก็ใช้ได้อยู่จนถึงทุกวันนี้

*****

ภาพรวมของมัทธิว 8: บทที่แปดบันทึกเกี่ยวกับการอัศจรรย์แรกๆของพระเยซูในพระคัมภีร์ใหม่ ตรงนี้มี (1) การรักษาคนโรคเรื้อนให้หาย (2) การรักษาคนรับใช้ของนายร้อย (3) การรักษาแม่ยายของเปโตรให้หาย (4) การห้ามลมพายุให้สงบ (5) และการขับพวกผีแห่งกาการาออก นอกจากนี้ พระเยซูยังทรงรับมือกับพวกสาวกที่แค่มาลองชิมดูด้วย

มธ 8:1-4 หลังจากคำเทศนาบนภูเขาแล้ว มัทธิวบันทึกว่า เมื่อพระองค์เสด็จลงมาจากภูเขาแล้ว คนเป็นอันมากได้ติดตามพระองค์ไป 2 คนติด มีคนโรคเรื้อนมานมัสการพระองค์ แล้วทูลว่า "พระองค์เจ้าข้า เพียงแต่พระองค์จะโปรด ก็จะทรงบันดาลให้ข้าพระองค์สะอาดได้" มีหลายความเห็นตามมา (1) คนโรคเรื้อนคนนี้กราบนมัสการพระองค์และพระเยซูก็ทรงยอมรับ นี่บ่งชี้ชัดเจนถึงความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์ (2) ให้เราสังเกตความเชื่อที่ชัดเจนในตัวชายโรคเรื้อนคนนี้: "พระองค์เจ้าข้า เพียงแต่พระองค์จะโปรด ก็จะทรงบันดาลให้ข้าพระองค์สะอาดได้" (3) เขาได้รับการรักษาให้หายโดยสมบูรณ์ 3 พระเยซูทรงยื่นพระหัตถ์ถูกต้องเขา แล้วตรัสว่า "เราพอใจแล้ว จงสะอาดเถิด" ในทันใดนั้นโรคเรื้อนของเขาก็หาย 4 ฝ่ายพระเยซูตรัสสั่งเขาว่า "อย่าบอกเล่าให้ผู้ใดฟังเลย แต่จงไปสำแดงตัวแก่ปุโรหิต และถวายเครื่องถวายตามซึ่งโมเสสได้สั่งไว้ เพื่อเป็นหลักฐานต่อคนทั้งหลาย"

(4) คำสั่งที่ว่า "อย่าบอกเล่าให้ผู้ใดฟังเลย" น่าจะหมายความว่า เวลาที่พระเยซูจะทรงเปิดเผยพระองค์เองแก่ชนชาติอิสราเอลในฐานะพระเมสสิยาห์และกษัตริย์ของพวกเขา นั้นยังมาไม่ถึง เมื่อเวลานั้นมาถึง พระองค์ก็จะทรงเปิดเผยพระองค์เองแก่ชนชาติอิสราเอล ในระหว่างนี้ พระองค์ก็ทรงพยายามที่จะแตะต้องจิตใจของชนชาติอิสราเอลมากกว่าที่จะประกาศก้องว่า พระองค์เองทรงเป็นพระเมสสิยาห์

การอัศจรรย์ต่างๆของพระเยซูคริสต์ในการรับใช้บนโลกนี้ของพระองค์มีไว้เพื่อเหตุผลหลายประการ สิ่งที่ชัดเจนที่สุดก็คือ พระกรุณาและความห่วงใยที่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงมีต่อผู้อื่น เมื่อพระองค์ทรงเห็นความทุกข์อยู่รอบตัวพระองค์ พระองค์ก็ทรงบรรเทาโดยการรักษาให้หาย แต่ก็มีอีกเหตุผลหนึ่งที่ชัดเจนน้อยกว่า การอัศจรรย์ต่างๆของพระองค์รับรองความจริงแท้ของสารที่พระองค์ประกาศและรับรองคำกล่าวอ้างของพระองค์ที่ว่าพระองค์ทรงเป็นพระ

บุตรของพระเจ้า เราควรหมายเหตุไว้ว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงคลอใจมัทธิวให้เขียนรายการการ
อัศจรรย์เด่นๆทันทีหลังจากคำเทศนาบนภูเขา การอัศจรรย์เหล่านี้ช่วยสนับสนุนสิ่งที่พระเยซูได้
ทรงสอนและเทศนา

มธ 8:5-13 ต่อไปนี้เป็นบันทึกเรื่องราวของนายร้อยชาวโรมันและคนรับใช้ที่ป่วย
ของเขา เมื่อพระเยซูเสด็จเข้าไปในเมืองคาเปอร์นาอุม มีนายร้อยคนหนึ่งมาอ่อนนวยพรองค์
6 ทูลว่า "พระองค์เจ้าข้า ผู้รับใช้ของข้าพระองค์เป็นอัมพาตอยู่ที่บ้าน ทนทุกข์เวทนามาก" เมือง
คาเปอร์นาอุมตั้งอยู่ทางด้านปลายตอนเหนือของทะเลกาลิลีและเป็นทางแยกเส้นหนึ่งที่สำคัญ มี
การสัญจรของพวกพ่อค้าเยอะแยะและเมืองนี้ก็มั่งคั่ง พวกโรมันมีสำนักงานเก็บภาษีที่เมืองนี้และ
ถึงแม้ไม่มีบันทึกว่ามีกองทหารรักษาการอยู่ที่เมืองคาเปอร์นาอุม แต่เห็นได้ชัดว่ามันต้องมีทหาร
โรมอยู่ใกล้เคียงโดยเห็นได้จากนายร้อยชาวโรมันคนนี้ เขาอาจเกี่ยวข้องกับกรรมสรรพากรของโรม
โดยมีหน้าที่ในการปกป้องคุ้มครองและใช้อำนาจจับกุม ไม่ว่าจะในกรณีใด ชายคนนี้ก็มาหาพระ
เยซู สิ่งที่เขาโคตรก็คือความกรุณาปรานีที่นายร้อยชาวโรมันนี้มีต่อผู้รับใช้ของตนและความเชื่อ
ที่เขามีในพระคริสต์

พอได้ยินคำขอเช่นนี้ 7 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า "เราจะไปรักษาเขาให้หาย" ให้เรา
สังเกตในข้อ 8 ถึงความถ่อมใจของนายร้อยคนนี้และความเชื่อที่เขาเป็นอย่างสุดจิตสุดใจในการขอ
ให้พระเยซูช่วยเหลือ 8 นายร้อยผู้นั้นทูลว่า "พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์ไม่สมควรที่จะรับเสด็จ
พระองค์เข้าได้ชายคาของข้าพระองค์ ขอพระองค์ตรัสเท่านั้น ผู้รับใช้ของข้าพระองค์ก็จะหาย
โรค 9 เพราะเหตุว่าข้าพระองค์เป็นคนอยู่ใต้วินัยทหาร แต่ก็ยังมีทหารอยู่ใต้บังคับบัญชาข้า
พระองค์ ข้าพระองค์จะบอกแก่คนนี่ว่า 'ไป' เขาก็ไป บอกแก่คนนั้นว่า 'มา' เขาก็มา บอกผู้รับใช้
ของข้าพระองค์ว่า 'จงทำสิ่งนี้' เขาก็ทำ"

ข้อ 9 เปิดเผยให้เห็นเพิ่มเติมถึงระดับความเชื่อที่ชายคนนี้มี พระเยซูตรัสว่ามันเป็นความ
เชื่อที่ยิ่งใหญ่ในข้อ 10 10 ครั้นพระเยซูทรงได้ยินดังนั้น ก็ประหลาดพระทัยนัก ตรัสกับบรรดา
คนที่ตามพระองค์ว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า เราไม่เคยพบความเชื่อที่ไหนมากเท่า

นี่แม่ในอิสราเอล นายร้อยชาวโรมซึ่งเป็นคนต่างชาติคนนี้แสดงให้เห็นถึงความเชื่อมากกว่าที่พระเยซูเคยเห็นในชนชาติอิสราเอลที่ได้ชื่อว่าดำเนินตามทางของพระเจ้า

ในข้อ 11-12 พระเยซูตรัสถึงการที่ในอนาคตอันใกล้ ข่าวประเสริฐจะไปถึงสุดปลายแผ่นดินโลก ในวันนั้น พวกคนต่างชาติ จากทั่วโลกจะมานั่งกับอับราฮัม อิสอัค และยาโคบในอาณาจักรแห่งสวรรค์ของพวกเขา แต่บรรดาลูก (ชาวยิว) ของอาณาจักรนั้นจะถูกขับไล่ออกไป 11 เรบอกท่านทั้งหลายว่า คนเป็นอันมากจะมาจากทิศตะวันออกและทิศตะวันตก จะมาเอนกายลงก้นกับอับราฮัมและอิสอัคและยาโคบในอาณาจักรแห่งสวรรค์ 12 แต่บรรดาลูกของอาณาจักรจะต้องถูกขับไล่ไสส่งออกไปในที่มืดภายนอก ที่นั่นจะมีเสียงร้องให้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน"

นี่เป็นคำพยากรณ์ที่ว่าข่าวประเสริฐจะไปถึงสุดปลายแผ่นดินโลก คนต่างชาติทั่วโลกจะกลับใจมารับเชื่อพระเยซูคริสต์ กระนั้น ประชาชนของพระองค์ (พวกยิว) ส่วนใหญ่ก็จะไม่ยอมกลับใจรับเชื่อ ดู ยอห์น 1:11-12 แต่คำพยากรณ์นี้จะสำเร็จจริงๆก็ต่อเมื่ออาณาจักรนั้นมาถึงเมื่อพวกคนต่างชาติที่ดำเนินตามทางของเจ้านั่งกับอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ นำเศร้าที่เมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมา จะมีพวกยิวที่ยังไม่เชื่ออยู่ ถึงแม้ว่ามีพวกยิวจำนวนมากได้รับความรอดในช่วงยุคเจ็ดปีก็ตาม

นี่อาจเป็นคำพยากรณ์แบบแฝงด้วยที่ว่า เมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมา ชนชาติอิสราเอลตั้งแต่หลายยุคสมัยก่อนจะถูกซุบให้เป็นขึ้นเพื่อมารับการพิพากษาของตน ดู ดาเนียล 12:1-2 พวกยิวจำนวนมากซึ่งตลอดหลายยุคสมัย ได้ปฏิเสธพระคริสต์และประพฤติดัวชั่วจะต้องตกใจที่ได้เห็นพวกคนต่างชาติเข้าในอาณาจักรนั้นและตัวเองถูกปรับโทษ

ให้เราสังเกตในข้อ 13 ว่าเป็นเพราะความเชื่อของนายร้อยคนนี้ พระเยซูถึงทรงรักษาผู้รับใช้ของเขาให้หาย แม้จะเป็นการรักษาจากระยะไกลก็ตาม 13 แล้วพระเยซูจึงตรัสกับนายร้อยว่า "ไปเถิด ท่านได้เชื่ออย่างไร ก็ให้เป็นแก่ท่านอย่างนั้น" และในเวลานั้นเอง ผู้รับใช้ของเขาก็หายเป็นปกติ สิ่งที่เป็นตัวกำหนดการอัศจรรย์ต่างๆของพระเยซูก็คือ ความเชื่อในส่วนของผู้รับ ความเชื่อของนายร้อยต่างชาติผู้นี้เป็นตัวกลางที่ทำให้พระองค์ทรงรักษาผู้รับใช้ของเขาให้หาย

มธ 8:14-15 เปโตรแต่งงาน ครั้นพระเยซูเสด็จเข้าไปในเรือนของเปโตร พระองค์ก็ทอดพระเนตรเห็นแม่ยายของเปโตรนอนป่วยจับไข้อยู่ 15 พระองค์ทรงถูกต้องมือนาง ใช้นั้นก็หาย นางจึงลุกขึ้นปรนนิบัติเขาทั้งหลาย ไม่ว่าใครจะแย้งว่าอย่างไร แต่ภรรยาของเปโตรก็ถูกพุดถึงตรงนี้ ด้วยพระกรุณาที่ทรงมีต่อสาวกของพระองค์ พระเยซูจึงทรงรักษานาง (แม่ยายของเปโตร) ให้หาย ทุกวันนี้ในซากปรักหักพังของเมืองคาเปอร์นาอุมสมัยโบราณ มีการค้นพบซากของบ้านหลังหนึ่งซึ่งในทางโบราณคดีมีความเกี่ยวข้องกับซีโมนเปโตร คนเชื่อกันว่านี่เป็นบ้านของแม่ยายเปโตร

มธ 8:16-17 ต่อมา พอค่ำลง เขาพาคนเป็นอันมากที่มีผีเข้าสิงมาหาพระองค์ พระองค์ก็ทรงจับผีออกด้วยพระดำรัสของพระองค์ และบรรดาคนเจ็บป่วยนั้น พระองค์ก็ได้ทรงรักษาให้หาย 17 ทั้งนี้เพื่อให้สำเร็จตามพระวจนะโดยอิสยาห์เสนาบดีพยากรณ์ที่ว่า 'ท่านได้แบกความเจ็บไข้ของเราทั้งหลาย และหอบโรคของเราไป' มีการพุดถึงความเกี่ยวข้องกันระหว่างกิจกรรมของผีปีศาจกับความเจ็บป่วยทางร่างกายตรงนี้ ความเจ็บป่วยของมนุษย์ทุกอย่างไม่ใช่เรื่องทางสรีรวิทยาเท่านั้น บ้างครั้งขาดานก็ทำให้เกิดความเจ็บป่วยได้เช่นกัน มีการพุดถึงข้อพระคัมภีร์ที่สำเร็จอีกครั้งเมื่อมัทธิวก้อความจากอิสยาห์ 53:4 โดยอ้างอิงถึงการที่พระเยซูทรงรักษาโรค

มธ 8:18 พอถึงตอนนี้ดวงอาทิตย์ก็ตกแล้วและครั้นพระเยซูทอดพระเนตรเห็นประชาชนเป็นอันมากมาล้อมพระองค์ไว้ พระองค์จึงตรัสสั่งให้ข้ามฟากไป เพราะทรงต้องการแสวงหาความเป็นส่วนตัวสักหน่อยหนึ่ง พระเยซูจึงทรงสั่งพวกสาวกให้ลงเรือข้ามไปยังอีกฟากของทะเลกาลิลีโดยทรงตั้งพระทัยว่าจะเสด็จไปกับพวกเขาด้วย

มธ 8:19-22 อย่างไรก็ตาม ก่อนที่พวกเขาจะไป ขณะนั้นมีธรรมจารย์คนหนึ่งมาหาพระองค์ทูลว่า "อาจารย์เจ้าข้า ท่านไปทางไหน ข้าพเจ้าจะตามท่านไปทางนั้น" เห็นได้ชัดว่าเขาเป็นสาวกแบบแอบๆ โดยกล่าวคำพุดที่แสดงถึงการสวามิภักดิ์ต่อพระองค์ พระเยซูตรัสตอบว่า 20 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า "สุนัขจิ้งจอกยังมีโพรง และนกในอากาศยังมีรัง แต่บุตรมนุษย์ไม่มีที่ที่จะวางศีรษะ" นี่เท่ากับพระเยซูตรัสว่า หากท่านจะตามเรามา ท่านก็จะไม่มีที่ซุกหัวนอน กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ เขาจะประสบกับการขาดแคลนสิ่งต่างๆนั่นเอง การเป็นสาวกแบบทุ่มทั้ง

ตัวของพระเยซูคริสต์จึงจำเป็นต้องมีการเสียสละ นั่นไม่ได้หมายความว่าสาวกทุกคนจะไม่มีวันมีที่ซุกหัวนอน สาวกส่วนใหญ่ก็มีที่ซุกหัวนอน แต่พระเยซูกำลังทรงเตือนเกี่ยวกับสิ่งที่สาวกต้องแลก นี่เป็นครั้งแรกที่พระองค์ทรงใช้คำว่า “บุตรมนุษย์” ในพระคัมภีร์ใหม่ มันอ้างอิงถึงความ เป็นมนุษย์ของพระองค์เหมือนกับที่ พระบุตรของพระเจ้า อ้างอิงถึงความเป็นพระเจ้าของพระองค์

ดูเหมือนว่าหลังจากที่พระเยซูทรงจากบ้านมาและเริ่มการรับใช้ของพระองค์หลังรับบัพติศมา พระองค์ก็ได้ทรงมีบ้านอยู่ถาวรในช่วงเวลาสามปีนั้น พระองค์และพวกสาวกของพระองค์ ‘คำไหนนอนนั่น’ ในที่ใดก็ตามที่พวกเขาไป (มัทธิว 9:7 กล่าวถึงบ้านของพระองค์ที่เมืองคาเปอร์นาอุม แต่นั่นก็เป็นเพียงที่อยู่อาศัยชั่วคราว) เมื่ออยู่แถวกรุงเยรูซาเล็ม พวกเขาก็มักจะหลับนอนที่สวนเกทเสมนีซึ่งมีลักษณะเป็นเหมือนสวนสาธารณะที่มีไม้พุ่มอ่อนหย่อนใจ พระองค์ทรงรับประทานอาหารในที่ๆผู้คนชนพระองค์เข้าบ้าน ในช่วงสามปีสุดท้ายของพระชนม์ชีพของพระองค์ๆ ก็ทรงใช้ชีวิตแบบเดินทางตลอดและยากจน

ขณะเดียวกัน 21 อีกคนหนึ่งในพวกสาวกของพระองค์ทูลพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์ไปฝังศพบิดาข้าพระองค์ก่อน" นี่เท่ากับชายคนนี้ก็กล่าวว่า ‘พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์จะติดตามพระองค์ไป แต่ขออนุญาตให้ข้าพระองค์จัดการธุระของตัวเองก่อน’ 22 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า "จงตามเรามาเถิด ปล่อยให้คนตายฝังคนตายของเขาเองเถิด" ถึงแม้ว่าฟังดูเป็นคำพูดที่รุนแรง แต่นี่เท่ากับพระองค์ตรัสว่า ‘หากท่านจะติดตามเรามาจริงๆ เราจำเป็นต้องสำคัญกว่าสิ่งอื่นๆทุกสิ่งในชีวิตของท่าน’ การอุทิศตัวอย่างสิ้นสุดใจจึงหมายถึงการเสียสละ บางครั้งนั้นก็หมายความว่าครอบครัวเราต้องเป็นรอง

มธ 8:23-27 สุดท้าย พระเยซูก็ทรงสามารถลงเรือไปพร้อมกับพวกสาวกของพระองค์ได้เสียที เมื่อพระองค์เสด็จลงเรือ พวกสาวกของพระองค์ก็ติดตามพระองค์ไป ท่ามกลางพายุจริงๆ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงแสดงให้เห็นว่าพระองค์ทรงเป็นกบฏเจที่นำไปสู่สันติสุข 24 ภูเถิด เกิดพายุใหญ่ในทะเลจนคลื่นซัดท่วมเรือ แต่พระองค์บรรทมหลับอยู่ ขณะที่พวกเขาข้ามทะเลกาลิลีในเรือที่ไม่มีที่กำบัง พายุใหญ่ก็โหมกระหน่ำรอบตัวพวกเขา มันไม่ใช่เรื่องผิดปกติที่พายุจะ

พัดลงสู่ทะเลนี้จากทิศตะวันตกหรือทิศตะวันออกเฉียงเหนือ ทะเลกาลิลีอยู่ใต้ภูเขาสูงๆซึ่งตั้งอยู่บนชายฝั่งด้านตะวันตกและตะวันออกของมัน เมื่อสภาพอากาศพัดขึ้นฝั่งจากทะเล เมดิเตอร์เรเนียนซึ่งอยู่ไม่กี่ไมล์ มันก็สามารถก่อให้เกิดลมพายุรุนแรงได้บนทะเลกาลิลี โดยเฉพาะสำหรับคนที่ใช้เรือลำเล็กๆซึ่งเป็นที่แพร่หลายในสมัยนั้น

เรือหาปลาที่ใช้กันในทะเลสาบก็ถูกออกแบบมาให้มีกราบเรือค่อนข้างต่ำเพื่อช่วยให้ดึงอวนขึ้นเรือได้ง่าย อันตรายของการออกแบบเช่นนี้ก็คือ ทะเลที่มีคลื่นแรงจึงสามารถซัดข้ามส่วนบนของกราบเรือเข้ามาได้ เห็นได้ชัดว่านี่เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นในคืนนั้น การนั่งเรือเล็กไปกลางพายุจึงเป็นสิ่งที่ชวนประสพาศเสียได้จริงๆ อย่างไรก็ตาม ในความมืดแห่งค่ำคืนนั้น มันก็ยิ่งน่ากลัวเข้าไปใหญ่ ดังนั้น 25 และพวกสาวกของพระองค์ก็ได้มาปลุกพระองค์ ทูลว่า "พระองค์เจ้าข้า ขอโปรดช่วยพวกเราเถิด เรากำลังจะพินาศอยู่แล้ว" เราเห็นชัดเจนถึงความเป็นมนุษย์ของพระเยซู ในการที่พระองค์ทรงบรรทมหลับ อย่างไรก็ตาม ความเป็นพระเจ้าของพระองค์ก็เริ่มปรากฏชัดในทันทีเมื่อพระองค์ทรงห้ามพายุให้สงบ นี่เป็นการทำให้ เพลงสดุดี 89:9 สำเร็จแบบหลายๆ รวมถึงเพลงสดุดี 65:7; 93:3,4 และ 107:29 ด้วยซึ่งทุกข้อนี้ต่างชี้ถึงความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์

พระเยซูจึง 26 ตรัสกับเขาว่า "เหตุไฉนเจ้าจึงหวาดกลัว โอ เจ้าผู้มีความเชื่อน้อย" แล้วพระองค์ทรงลุกขึ้นห้ามลมและทะเล คลื่นลมก็สงบเงียบทั่วไป นี่เป็นความเกี่ยวข้องกันที่น่าสนใจระหว่างความกลัวกับความเชื่อ ความกลัวของพวกสาวกเกิดขึ้นเพราะพวกเขาขาดความเชื่อในองค์พระผู้เป็นเจ้า แต่พอพวกเขาหันมาขอให้พระองค์ทรงช่วยพวกเขาให้พ้น พระองค์ก็ทรงช่วยพวกเขาให้รอด (ทางร่างกาย) นี่เป็นภาพที่น่ารักของความรอดของเรา นอกจากนี้ ความสงบมาได้ก็ต่อเมื่อพวกสาวกหันมาขอความช่วยเหลือจากองค์พระผู้เป็นเจ้าโดยความเชื่อ

หลังจากนั้น 27 คนเหล่านั้นก็อัศจรรย์ใจพูดกันว่า "ท่านผู้นี้เป็นคนอย่างไรหนอ จนห้ามลมและทะเลก็เชื่อฟังท่าน" เป็นความจริงที่ ใครกันเล่าจะพูดแล้วสามารถสั่งให้ลมและคลื่นสงบได้ ในตอนนั้นพวกสาวกไม่น่าจะคิดในเชิงศาสนศาสตร์ อย่างไรก็ตาม พวกเขาก็ได้เห็นใน

ตัวพระเยซูถึงผู้หนึ่งที่โดยคำพูดของเขาสามารถสั่งลมและคลื่นได้ จริงแท้ที่เดียวที่มีแต่พระเจ้าเท่านั้นที่ทรงสามารถทำเช่นนั้นได้

การอัศจรรย์นี้มีความโดดเด่นมากยิ่งขึ้นตรงที่ว่าคลื่นสงบทันที บนผิวน้ำแม่หลังจากที่ลมได้สงบแล้ว แต่ระลอกคลื่นก็ยังคงอยู่เพราะพลังของคลื่นยังแกว่งไกวไปมาเหนือพื้นผิวทะเลอยู่ ปกติแล้วถึงแม้ว่าลมอาจหยุดพัดแล้ว แต่ระลอกคลื่นก็ยังอยู่ต่อไปชั่วระยะเวลาหนึ่ง แต่ในกรณีนี้ ทุกอย่างเงียบสงบทันทีเมื่อพระเยซูตรัส ความเงียบสงบของทะเลในคืนนั้นก็สอนเราเกี่ยวกับสันติสุขฝ่ายวิญญาณที่มีแต่พระองค์เท่านั้นที่ให้ได้ พระองค์ทรงเป็นองค์สันติราชจริงๆ เมื่อเราวางใจพระองค์ พระองค์ก็ทรงประทานสันติสุขของพระเจ้าซึ่งเกินความเข้าใจทุกอย่างให้แก่เรา นั่นจะขจัดไปซึ่งปัญหามากมาย คือ ความโกรธ ความกลัว ความกระวนกระวาย ความขมขื่น และความซึมเศร้าที่จิตวิหยาตมัยใหม่พยายามที่จะรักษาอย่างไรผล

มธ 8:28-34 วันต่อมา ครั้นพระองค์ทรงข้ามฟากไปถึงแดนกาการาแล้ว มีคนสองคนที่มิผีสิงได้้ออกจากอุโมงค์ฝังศพมาพบพระองค์ พวกเขาคร่ำครวญนัก จนไม่มีผู้ใดอาจผ่านไปทางนั้นได้ หลังจากพายุครั้งนั้น เรือที่พาพระเยซูและพวกสาวกไปก็ไปถึงฝั่งตะวันออกของกาลิลี พื้นที่บริเวณนั้นในปัจจุบันมีชื่อว่าที่ราบสูง โกลาน ที่ราบสูงเหล่านี้เป็นเขาสูงชันและบางครั้งก็เลยขอบน้ำมานิดเดียว จนถึงทุกวันนี้เนินเขาเหล่านี้ก็มีถ้ำเต็มไปหมด พื้นที่นี้ในตอนนั้นมีชื่อว่าเกอร์กาซา และเมืองกาการาก็ตั้งอยู่เข้าไปข้างในแผ่นดินหลายไมล์ มีชายสองคนที่ “มีผีสิง” มาพบพระเยซู คำที่แปลเช่นนั้น (*ไคมอนิซอไม*) มีความหมายตรงตัวว่ามีผีปิศาจสิง

ในบันทึกเกี่ยวกับชายมีผีสิงสองคนนี้ มีสิ่งที่เราต้องหมายเหตุหลายประการ (1) พฤติกรรมดังกล่าว ถ้าเป็นในสมัยนี้ ก็คงถูกเรียกว่า ความเจ็บป่วยทางจิต แต่ตรงนี้มันเกิดจากกิจกรรมของผีปิศาจ คนเหล่านี้จึง **29** ร้องตะโกนว่า "พระเยซูผู้เป็นพระบุตรของพระเจ้า เราเกี่ยวข้องอะไรกับท่านเล่า ท่านมาที่นี่เพื่อจะทรมานพวกเราก่อนเวลาหรือ" (2) ปิศาจพวกนี้รู้ดีเลยว่าพระเยซูทรงเป็นผู้ใด พวกมันยอมรับว่าพระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า (3) คำพูดของพวกผีที่บอกพระเยซูเกี่ยวกับการถูกทรมานก่อนเวลาก็ย่อมหมายถึงการที่พวกมันรู้ว่าพระเยซูจะพิพากษาพวกมันสักวันหนึ่ง โดยโยนพวกมันทิ้งในบึงไฟ พวกมันกลัวว่าพระองค์จะทรงทำเช่นนั้นในตอนนั้นเลย

มีทิวทัศน์ที่กว่า 30 โกลจากที่นั่นมีสุกรฝูงใหญ่กำลังหากินอยู่ 31 ผีเหล่านั้นได้อ้อนวอน พระองค์ว่า "ถ้าท่านขับพวกเร่ออก ก็ขอให้เข้าอยู่ในฝูงสุกรนั้นเถิด" 32 พระองค์จึงตรัสแก่ผี เหล่านั้นว่า "ไปเถอะ" ผีเหล่านั้นก็ออกไปเข้าสิงอยู่ในฝูงสุกร ดูเถิด สุกรทั้งฝูงนั้นก็วิ่งกระโดด จากหน้าผาชันลงไปในทะเล และจมน้ำตายจนสิ้น 33 ฝ่ายคนเลี้ยงสุกรก็หนีเข้าไปในนคร เล่า บรรดาเหตุการณ์ซึ่งเป็นไปนั้น กับเหตุที่เกิดขึ้นแก่คนที่มิผีเข้าสิงอยู่นั้น

(4) เห็นได้ชัดว่าพวกผี (พวกปีศาจ) อยากที่จะมีร่างกายไว้สิง ถึงแม้นั้นจะเป็นร่างกาย ของสัตว์ก็ตาม เช่นกรณีของสุกรฝูงนี้ (เกอร์กาซาเป็นพื้นที่ของคนต่างชาติในพื้นที่ๆปัจจุบัน เรียกว่าซีเรีย พวกยิวในสมัยนั้นและในปัจจุบันเกลียดหมูเอามากๆ)

หลังจากนั้น 34 ดูเถิด คนทั้งนครพากันออกมาพบพระเยซู เมื่อพบพระองค์แล้ว เขาจึง อ้อนวอนขอให้พระองค์ไปเสียจากเขตแดนของเขา (5) ข้อเท็จจริงที่ว่าชาวแดนเกอร์กาซาขอให้ พระองค์เสด็จไปจากพวกเขาก็อาจหมายถึงข้อเท็จจริงที่ว่าฝูงสัตว์ของพวกเขาถูกฆ่าตายและพวก เขากลับพระองค์ อาจเป็นไปได้ด้วยว่าชุมชนนี้มีกิจกรรมของซาตานอยู่อีกพวกเขาจึงไม่ขอให้ พระองค์ประทับอยู่ที่นั่น

*****

ภาพรวมของมัทธิว 9: ในบทที่ 9 ของมัทธิวพระเยซูยังรักษาโรคผู้คนและขยายการรับ ใช้ของพระองค์ต่อไป แต่ตอนนี้พระองค์เริ่มได้รับการต่อต้านจาก 'ชุมชนเคร่งศาสนา' แล้ว พระองค์ยังทรงตรัสเป็นนัยถึงการมาของยุคใหม่และกลุ่มคนฝ่ายวิญญาณใหม่ด้วย นั่นคือ คริสต จักร ในครึ่งท้ายของบทนี้ พระเยซูทรงกระทำการอัศจรรย์สี่ประการ แต่ละครั้งก็เชื่อมโยงกับ ความเชื่อที่อย่างชัดเจนและแบบเป็นนัย บทนี้ปิดท้ายด้วยการเผยให้เห็นความกรุณาขององค์ พระผู้เป็นเจ้าของเรา

มธ 9:1 พอเสด็จมาจากแดนกาเดราซึ่งอยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ของแคว้นกาลิ ลี และพระองค์ก็เสด็จลงเรือข้ามฟากไปยังเมืองของพระองค์ "เมืองของพระองค์" ในที่นี้คือ เมืองคาเปอร์นาอุมซึ่งพระเยซูทรงถือให้เป็นบ้านเกิดของพระองค์หลังจากเสด็จเข้าสู่การรับใช้ ของพระองค์ มันตั้งอยู่บนชายฝั่งตอนเหนือของแคว้นกาลิลี

มธ 9:2 พอเสด็จไปถึงที่นั่น ดูเถิด เขาหามคนอัมพาตคนหนึ่งซึ่งนอนอยู่บนที่นอนมาหาพระองค์ เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นความเชื่อของเขาทั้งหลาย จึงตรัสกับคนอัมพาตว่า "ลูกเอ๋ย จงขึ้นใจเถิด บาปของเจ้าได้รับการอภัยแล้ว" บันทึกตรงนี้ก็เป็นเรื่องเดียวกับในลูกา 5:18-26 ที่เล่าถึงชายคนนั้นที่ถูกห่อหุ้มลงมาทางหลังคา ให้เราสังเกตว่าหลักเกณฑ์ที่ทำให้พระเยซูทรงรักษาชายคนนั้นให้หายก็คือความเชื่อของพวกเขา ในกรณีส่วนใหญ่ของการรักษาโรคของพระเยซูนั้น ย่อมมีความเชื่อเข้ามาเกี่ยวข้องด้วยเสมอ ดู มัทธิว 8:10, 26, 9:22, 29 เราควรหมายเหตุไว้ว่าพระเยซูมิได้ทรงรักษาชายคนนั้นในทันที แต่พระองค์ทรงอภัยโทษบาปเขา (คำที่แปลว่า อัมพาต (*พาราไลติกอส*) เป็นที่มาของคำภาษาอังกฤษ *paralytic* ไม่ว่าจะในกรณีใด ชายคนนี้ก็น่าจะเป็นอัมพาต)

มธ 9:3 การต่อต้านที่เกิดขึ้นกับการรับใช้ของพระเยซูก็เริ่มปรากฏ ดูเถิด พวกธรรมจารย์บางคนคิดในใจว่า "คนนี้พูดหมิ่นประมาท" เราควรหมายเหตุว่าการต่อต้านดังกล่าวมีรากเหง้ามาจาก 'ชุมชนคนเคร่งศาสนา' บ่อยครั้งการต่อต้านที่รุนแรงที่สุดที่เกิดกับความเชื่อแบบคริสเตียนที่เชื่อพระกัมภีร์นั้นก็มาจากพวกนักศาสนา คำที่แปลว่า พวกธรรมจารย์ (*กรามมาเทออส*) หมายถึง คนที่มีความรู้ในบัญญัติของโมเสสและในข้อเขียนอันบริสุทธิ์ ซึ่งเป็นผู้ตีความหรือครุสอนบัญญัตินั้น พวกธรรมจารย์คอยสำรวจคำถามซับซ้อนต่างๆของพระราชบัญญัติและใส่ความเห็นเพิ่มเติมรวมถึงการตีความของรับบีหลายคนเพื่อไขความหมายและขอบเขตของพระราชบัญญัติ ในการทำเช่นนั้น จริงๆแล้วพวกเขาก็ทำให้พระราชบัญญัติคลุมเครืออันส่งผลเสียต่อศาสนายิว เพราะเหตุที่คำแนะนำของกลุ่มคนที่เชี่ยวชาญในบัญญัติเป็นที่ต้องการในการสำรวจและแก้ไขคำถามยากๆ พวกเขาจึงได้เข้าอยู่ในสภาซานเฮดริน บ่อยครั้งพวกเขาถูกกล่าวถึงว่ามีส่วนเกี่ยวข้องกับพวกปุโรหิตและพวกรับบี อันที่จริงแล้ว ศาสนายิวแบบรับบีในปัจจุบันก็มีรากเหง้าอยู่ในการตีความและวิธีปฏิบัติต่างๆของพวกธรรมจารย์สมัยโบราณ คนเหล่านี้ยังเป็นนักคัดลอกสำเนาพระราชบัญญัติแบบมีอาซิฟด้วย พวกเขาจึงได้ชื่อว่า เป็นผู้เชี่ยวชาญในเรื่องพระราชบัญญัติ

มธ 9:4-6 เบาะแสที่มีน้ำหนักซึ่งบ่งชี้ถึงความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์ถูกพบตรง
นี้ ฝ่ายพระเยซูทรงทราบความคิดของเขาจึงตรัสว่า "เหตุไฉนท่านทั้งหลายคิดชั่วอยู่ในใจเล่า
พระองค์ทรงทราบความคิดของพวกเขา ดู 2 พงสาวดาร 6:30 พระเยซูทรงถามต่อไปว่า 5 ที่จะว่า
'บาปของเจ้าได้รับการอภัยแล้ว' หรือจะว่า 'จงลุกขึ้นเดินไปเถิด' นั้น ข้างไหนจะง่ายกว่ากัน
6 แต่เพื่อท่านทั้งหลายจะได้รู้ว่า บุตรมนุษย์มีสิทธิอำนาจในโลกที่จะโปรดยกความผิดบาป
ได้" (พระองค์จึงตรัสสั่งคนอัมพาตว่า) "จงลุกขึ้นยกที่นอนกลับไปบ้านเถิด" องค์พระผู้เป็นเจ้า
ทรงทำให้พวกวิจารณ์พระองค์เป็นฝ่ายตั้งรับ เพราะว่าการยกโทษบาปและการรักษาโรคนั้นเป็น
มาจากพระเจ้าทั้งคู่ ดังนั้น เพื่อรับรองสิทธิอำนาจแบบพระเจ้าของพระองค์ พระองค์จึงไม่เพียง
ยกโทษชายผู้นั้นเท่านั้น แต่ยังทรงรักษาเขาให้หายสนิทด้วย

ให้เราสังเกตคำว่า "บุตรมนุษย์" ที่พระเยซูทรงใช้เรียกตัวพระองค์เองประมาณแปดสิบ
ครั้งในพระคัมภีร์ใหม่ มันสื่อถึงความเป็นมนุษย์ของพระองค์เหมือนกับคำว่า "บุตรของดาวิด"
เป็นคำที่สื่อถึงความเป็นเชื้อสายกษัตริย์ของพระองค์ และชื่อ "พระบุตรของพระเจ้า" ก็เผยให้เห็น
ถึงความ เป็นพระเจ้าของพระองค์

มธ 9:7-8 มีการพูดถึงบ้านของพระเยซูตรงนี้ เขาจึงลุกขึ้นไปบ้านของตน เห็นได้ชัด
ว่าเมื่ออยู่ที่เมืองคาเปอร์นาอุมหรือใกล้เมืองนี้ มีบ้านหนึ่งให้พระเยซูพักเสมอ เชื่อกันว่าเปโตรมี
ญาติอยู่ที่เมืองคาเปอร์นาอุม บางทีเพราะเปโตรมีคนรู้จักเช่นนี้ พระเยซูจึงทรงมีบ้านไว้พักอาศัย
ในยามจำเป็น อย่างไรก็ตาม เห็นได้ชัดว่าทุกทีที่คิดถึงสิ่งเลื่องลือว่าพระเยซูมิได้ทรงใช้เวลาใน
เมืองคาเปอร์นาอุม

มัทธิวจึงย้อนกลับมาพูดถึงการรักษาชายที่เป็นอัมพาตคนนั้นให้หาย 8 เมื่อประชาชน
เป็นอันมากเห็นดังนั้น เขาก็อัศจรรย์ใจ แล้วพากันสรรเสริญพระเจ้า ผู้ได้ทรงประทานสิทธิ
อำนาจเช่นนั้นแก่มนุษย์ ชายที่เป็นอัมพาตคนนี้ก็ยกแคร่ของตนกลับบ้านไป มันขัดแย้งกันตรงที่
บรรดาสามัญชนต่างฟังและเฝ้าสังเกตพระองค์โดยไม่วิพากษ์วิจารณ์ โดยสรรเสริญพระเจ้า
สำหรับการรับใช้ของพระองค์ อย่างไรก็ตาม พวกนักศาสนาในสมัยนั้นก็ต่อต้านพระองค์อย่าง
ไม่ลดละ นั่นน่าจะทำให้เราเข้าใจมากขึ้นเกี่ยวกับโลกของ 'ศาสนาแบบเป็นอาชีพ'

มธ 9:9   รัฐบาลโรมมีสำนักงานเก็บภาษีประจำแคว้นอยู่ที่เมืองคาเปอร์นาอุม ตั้งอยู่ตรงทางแยกของถนนที่มีการค้าค้ำคั่ง กรมสรรพากรของโรมก็มุ่งมั่นที่จะบูคริดให้ได้ทุกเซเซลที่มันทำได้ ครั้นพระเยซูเสด็จเลยที่นั่นไป ก็ทอดพระเนตรเห็นชายคนหนึ่งชื่อมัทธิวนั่งอยู่ที่ด่านเก็บภาษี จึงตรัสกับเขาว่า "จงตามเรามาเถิด" เขาก็ลุกขึ้นตามพระองค์ไป คำที่แปลว่า ด่านเก็บภาษี (*เทะ โลนีออน*) หมายถึงด่านเก็บค่าผ่านทาง หรือสำนักงานท้องถิ่นของกรมสรรพากร เห็นได้ชัดว่ามัทธิวเป็นคนเก็บภาษี ถึงแม้ว่าจริงๆ แล้วเขาจะเป็นยิวก็ตาม พระคัมภีร์ไม่ได้บอกอะไรเราเลยเกี่ยวกับสภาพจิตวิญญาณของเขาหรือการกลับใจรับเชื่อของเขา แต่พระเยซูยอมทรงทราบจิตใจของเขา เพราะประทับอยู่ในเมืองคาเปอร์นาอุมในขณะนั้น พระเยซูจึงอาจทรงรู้จักเขาก็ได้ ถึงแม้รู้จักเพียงผิวเผินก็ตาม มาระโกและลูกาเรียกเขาว่าเลวีและในฐานะคนเก็บภาษี (ตัวแทนสรรพากรที่ทำงานให้กับรัฐบาลโรม)

พวกคนเก็บภาษีขึ้นชื่อในเรื่องการรับสินบน ถึงแม้ว่ามัทธิวไม่ได้ถูกหาว่ารับสินบน แต่พระเยซูก็ทรงเรียกผู้ที่มีภูมิหลังน่าสงสัย บทเรียนก็คือว่า พระเจ้าทรงสามารถใช้การใคร่ก็ได้ในการรับใช้ของพระองค์ การทรงเรียกของพระองค์ที่มีถึงมัทธิวนั้นเรียบง่าย "จงตามเรามาเถิด" การทรงเรียกแบบเดียวกันนี้ก็มาถึงสาวกคนอื่นๆ ของพระเยซูและเป็นแก่นแท้ของการเป็นสาวก มัทธิวจึง "ลุกขึ้นตามพระองค์ไป" เห็นได้ชัดว่าเขาลุกขึ้นและเลิกอาชีพที่ทำเงินให้แก่เขา เพื่อติดตามพระเยซู นี่จึงสื่อและไม่ได้มีบรรยายถึงการที่มัทธิวเชื่อพระเยซู นั่นอาจเกิดจากการที่ก่อนหน้านี้เขาได้ยินพระเยซูสอนและเทศนาในชุมชนนั้นและได้เห็นการอัศจรรย์ต่างๆ ของพระองค์

มธ 9:10-13   ต่อมาเมื่อพระเยซูเอนพระกายลงเสวยอยู่ในเรือน ดูเถิด มีคนเก็บภาษีและคนบาปอื่นๆ หลายคนเข้ามาเอนกายลงร่วมสำรับกับพระองค์และกับพวกสาวกของพระองค์ 11 เมื่อพวกฟาริสีเห็นแล้ว ก็กล่าวแก่พวกสาวกของพระองค์ว่า "ทำไมอาจารย์ของท่านจึงรับประทานอาหารร่วมกับคนเก็บภาษีและคนบาปเล่า" 12 เมื่อพระเยซูทรงได้ยินเช่นนั้นจึงตรัสกับพวกเขาว่า "คนปกติไม่ต้องการหมอ แต่คนเจ็บป่วยต้องการหมอ อีกครั้งที่ผู้คนที่เป็คนักศาสนาในสมัยนั้นวิพากษ์วิจารณ์พระเยซูที่ไปสูงส่งกับผู้ที่ได้ชื่อว่าเป็นคนบาป คำตอบของ

พระองค์นั้นทั้งเรียบง่ายและลึกซึ้ง หมอนั้นมีไว้สำหรับคนป่วยมิใช่คนที่แข็งแรงดี พระองค์มิได้เสด็จมานำวิญญาณคนที่ชอบธรรมแต่มาเรียกคนบาปให้กลับใจเสียใหม่

คำที่แปลว่า **คนเก็บภาษี (เทะ โดเนส)** หมายถึง พวกคนเก็บภาษีที่ทำงานให้กับโรมซึ่งมัทธิวก็นับเป็นหนึ่งในนั้น คนพวกนี้เป็นยิวที่ตกลงทำงานให้กับรัฐบาลโรมซึ่งเป็นที่เกลียดชังเพื่อเก็บภาษีให้กับคนโรม พวกเขาจึงมีหน้าที่เก็บภาษีให้ได้ตามอัตราที่กำหนดโดยใช้วิธีใดก็ได้ ภาษีส่วนเกินที่พวกเขาขูดรีดมาได้จึงตกเป็นของพวกเขา พวกเขาจึงเป็นที่รู้จักในเรื่องความโหด ความโลภ และการหลอกลวง นอกจากนี้พวกเขายังได้รับการหนุนหลังจากโรมด้วย ดังนั้น คนเก็บภาษีเหล่านี้จึงเป็นที่เกลียดชังในหมู่เพื่อนร่วมชาติของตน

ไม่มีการเอ่ยถึงว่าบ้านที่พระเยซูทรงรับประทานอาหารกับพวกคนเก็บภาษีและ ‘พวกคนบาป’ อื่นๆนั้นเป็นบ้านใคร อย่างไรก็ตาม ในบันทึกของลูกา ก็มีบอกไว้ว่าเป็นบ้านของเลวี (ขอ มัทธิว)

เห็นได้ชัดว่าพระเยซูทรงยกข้อความจาก โสเซยา 6:6 **13 ท่านทั้งหลายจงไปเรียนรู้ความหมายของข้อความที่ว่า ‘เราประสงค์ความเมตตา ไม่ประสงค์เครื่องสัตวบูชา’** ด้วยว่าเรามีได้มาเพื่อจะเรียกคนชอบธรรม แต่มาเรียกคนบาปให้กลับใจเสียใหม่” ด้วยการประชดประชันที่แทงใจดำพวกเขา พระองค์ทรงบอกให้พวกคนชอบดีไปเรียนรู้ว่าข้อนี้หมายความว่าอะไร คำพูดที่ยกมา “เราประสงค์ความเมตตา ไม่ประสงค์เครื่องสัตวบูชา” สื่อความหมายชัดเจนถึงการที่พระเจ้าทรงสนพระทัยในการเป็นคนมีใจเมตตามากกว่าการมุ่งเน้นตัวอักษรของพระราชบัญญัติ (เครื่องสัตวบูชา) พระเยซูมิได้ทรงฝ่าฝืนความเชื่อตรงของพระวาระของพระเจ้าแต่อย่างใด แต่พระองค์ทรงแสดงให้เห็นว่าในงานของพระเจ้านั้นก็มิลำดับความสำคัญก่อนหลัง (ความเมตตามาก่อนเครื่องสัตวบูชา) การที่พระองค์ไปยุ่งเกี่ยวกับพวกคนบาปนั้น ไม่ได้เป็นการฝ่าฝืนหลักการเรื่องการแยกออกแต่อย่างใดเพราะว่าแรงจูงใจของพระองค์ก็คือ การแสวงหาที่จะนำวิญญาณพวกเขาด้วยข่าวประเสริฐ

ไม่ต้องสงสัยเลยว่ามี การเสียดสีแฝงอยู่ในการที่พระองค์ตรัสถึงคนชอบธรรม พวกฟาริสีที่ตำหนิพระเยซูนั้นคิดว่าตัวเองเป็นคนชอบธรรมเพราะว่าพวกเขาคิดว่าตัวเองรักษาข้อปลีกย่อยของประเพณีรับบีทั้ง 613 ข้อได้หมด พระเยซูทรงบอกพวกเขาด้วยน้ำเสียงประชดว่าพระองค์

มิได้เสด็จมาเพื่อเรียก ‘คนชอบธรรม’ คนเหล่านั้นที่จะยอมรับว่าตัวเองเป็นคนบาปต่างหากที่ เป็นผู้ที่งกกลับใจใหม่ ก่อนที่คนๆหนึ่งจะได้รับความรอด เขาต้องยอมรับความบาปของตนและ การที่เขาต้องการพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด พวกเขาไร้ความสามารถในความชอบธรรมของตนก็ไม่ ยอมรับเช่นนั้น พวกเขาจึงไม่มีสิทธิ์ที่จะได้รับพระเมตตาและความรอดของพระเจ้า

มธ 9:14-15 ในข้อนี้พวกสาวกของยอห์นผู้ให้บัพติศมาได้มาหาพระเยซูและอยากรู้ว่า ทำไมพวกสาวกของพระเยซูจึงมิได้ระมัดระวังเกี่ยวกับการอดอาหารแบบยิว แล้วพวกสาวกของ ยอห์นมาหาพระองค์ทูลว่า "เหตุไฉนพวกข้าพระองค์และพวกฟาริสีถืออดอาหารบ่อยๆ แต่พวก สาวกของพระองค์ไม่ถืออดอาหาร" เห็นได้ชัดว่าพวกสาวกของยอห์นก็หลงติดกับวินัยของคน สมัยนั้นในการอดอาหารเพื่อให้คนเห็น พวกฟาริสีทำเช่นนั้นเหมือนกับที่พวกเขากระทำ พวกสาวกของพระเยซูมิได้กระทำเพราะว่าพระอาจารย์ของพวกเขามีได้ทรงกระทำ

คำตอบของพระเยซูอ้างอิงถึงการถือกำเนิดของคริสตจักรซึ่งยังไม่ถูกเปิดเผย 15 พระเยซู จึงตรัสกับเขาว่า "สหายของเจ้าบ่าวเป็นทุกข์โศกเศร้าเมื่อเจ้าบ่าวยังอยู่กับเขาได้หรือ แต่วันนั้น จะมาถึงเมื่อเจ้าบ่าวจะต้องจากเขาไป เมื่อนั้นเขาจะถืออดอาหาร

พระเยซูตรัสในเชิงของงานแต่งงาน (การสมรสในอนาคตของพระเมษโปดกกับคริสต จักร) ซึ่งย่อมเป็นช่วงเวลาแห่งการชื่นชมยินดีและไม่ใช้เวลาของการอดอาหาร อย่างไรก็ตาม พระองค์ก็ตรัสว่าวันนั้นกำลังจะมาเมื่อเจ้าบ่าว (พระคริสต์) จะถูกพรากไปจากพวกสาวกและเมื่อ ถึงตอนนั้นพวกเขาก็จะอดอาหาร แน่แน่นอนที่พวกเขาอดอาหารในช่วงเวลาหลังจากการ สิ้นพระชนม์และการเสด็จกลับสู่สวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า ในตอนนั้นพวกสาวกโศกเศร้าที่ พระองค์ทรงสิ้นพระชนม์ แม้หลังจากการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์และการเสด็จกลับสู่ สวรรค์ พวกสาวกก็เผชิญกับการข่มเหงอย่างหนัก ในตอนนั้นเองพวกเขาก็เรียนรู้ที่จะอดอาหาร ในยามที่พระองค์ไม่อยู่แล้ว ดู กิจการ 13:2-3 และ 14:23 (การอดอาหารในพระคัมภีร์เป็นวิธีหนึ่ง ในการถ่อมจิตถ่อมใจตัวเองต่อพระพักตร์พระเจ้าในยามที่มีปัญหาและมีการอธิษฐานอย่างหนัก) ตรงนี้พระเยซูเริ่มตรัสถึงข้อเท็จจริงที่ว่ายุคใหม่ กายวิญญูณใหม่ (คริสตจักร) และเหตุการณ์ ใหม่ (การสิ้นพระชนม์และการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระองค์) กำลังใกล้เข้ามา

มธ 9:16-17 ในบริบทเดียวกันนี้ พระเยซูทรงนำเสนอคำอุปมาหนึ่งที่ว่าของใหม่และแตกต่างไม่อาจใส่เพิ่มเข้ากับของเก่าได้ **ไม่มีผู้ใดเอาท่อนผ้าทอใหม่มาปะเสื้อเก่า** เพราะถ้าผ้าที่ปะเข้านั้น เมื่อหดจะทำให้เสื้อเก่าขาดกว้างออกไปอีก 17 และไม่มีผู้ใดเอาน้ำองุ่นใหม่มาใส่ในถุงหนังเก่า ถ้าทำอย่างนั้นถุงหนังจะขาด น้ำองุ่นจะรั่ว ทั้งถุงหนังก็จะเสียไปด้วย แต่เขาเย็บเอาน้ำองุ่นใหม่ใส่ในถุงหนังใหม่ แล้วทั้งสองอย่างก็อยู่ดีด้วยกันได้" พระองค์ตรัสถึงการที่ผ้าชิ้นใหม่ปกติแล้วก็ไม่ได้ถูกเอาไปปะเข้ากับเสื้อผ้าตัวเก่า และน้ำองุ่นใหม่ก็ไม่ได้ถูกไปใส่ไว้ในถุงหนังเก่าที่ผ่านการใช้งานมานานแล้ว ในกรณีของผ้าขนสัตว์หรือผ้าป่านนั้น มันก็จะหด การเย็บผ้าใหม่ที่ไม่หดเพื่อปะเสื้อผ้าตัวเก่าก็มีแต่จะทำให้รอยขาดเดิมนั้นยิ่งแยกว่าเดิม พอเอาไปซัก ผ้าใหม่นั้นก็จะหดตัวและดึงรอยขาดให้กว้างมากกว่าเดิม

ในกรณีของถุงหนัง หนังสัตว์ก็ถูกนำมาเย็บเข้าด้วยกันเพื่อใช้บรรจุน้ำองุ่นใหม่ในภาชนะที่คล้ายขวด น้ำองุ่นใหม่หากถูกปล่อยให้เกิดการหมัก ก็จะปล่อยแก๊สออกมาซึ่งจะทำให้ถุงหนังเก่าที่แห้งเกิดรอยแตกและแยกออกจากกัน แต่น้ำองุ่นสดก็ถูกใส่ไว้ในถุงหนังใหม่ อันเป็นการรักษาไว้ทั้งน้ำองุ่นและ ‘ถุงหนัง’

ไม่ต้องสงสัยเลยว่า การประยุกต์ใช้อุปมานี้ก็คือ การที่คริสตจักรที่จะมานั้นจะเป็นกลุ่มคนใหม่ที่แตกต่างอย่างสิ้นเชิงจากพันธสัญญาในพระคัมภีร์เดิมที่ทรงกระทำกับชนชาติอิสราเอล พระเจ้ามิได้ทรงเทคริสตจักรลงไปในภาชนะเก่าแห่งอิสราเอล และพระองค์ก็ได้ทรงเย็บมันเข้ากับผ้าเก่าแห่งพันธสัญญานั้นที่พระองค์ได้ทรงกระทำกับอิสราเอลด้วย บริบทของข้อ 15 ก็สนับสนุนแนวคิดเรื่องเจ้าสาวที่เป็นกลุ่มคนฝ่ายวิญญาณใหม่ นั่นคือ คริสตจักร

นี่เป็นการบ่งชี้ที่ชัดเจนว่าคริสตจักรนั้นแตกต่างจากอิสราเอล ตรงข้ามกับศาสนศาสตร์เชิงพันธสัญญาและศาสนศาสตร์เชิงปฏิรูป คริสตจักรมิได้เป็นความต่อเนื่องหรือ ‘ตัวแปร’ ของอิสราเอล แต่มันก็ไม่ได้แตกต่างไปอย่างสิ้นเชิง อิสราเอลและพันธสัญญาที่พระเจ้าได้ทรงกระทำกับมันยังมีอยู่เหมือนเดิม แต่คริสตจักรก็อยู่อย่างเป็นเอกเทศและเคียงคู่ไปกับอิสราเอล

มธ 9:18-19 เมื่อพระองค์กำลังตรัสคำเหล่านี้แก่เขานั้น ดูเถิด มีขุนนางคนหนึ่งมานมัสการพระองค์แล้วทูลว่า "ลูกสาวของข้าพระองค์เพิ่งตาย ขอพระองค์เสด็จไปวางพระหัตถ์

ของพระองค์บนตัวเขา แล้วเขาจะฟื้นขึ้นอีก" เราควรหมายเหตุไว้ว่าพระเยซูทรงยอมรับการนมัสการของเขาซึ่งสื่อถึงความเป็นพระเจ้าของพระองค์ ชายคนนี้ทูลพระเยซูว่าลูกสาวของเขา นั้นพึ่งตาย ใ้เราสังเกตความเชื่อของชายผู้นี้ "แต่ขอพระองค์เสด็จไปวางพระหัตถ์ของพระองค์บนตัวเขา แล้วเขาจะฟื้นขึ้นอีก" ในแต่ละกรณีในบทนี้ พระเยซูทรงรักษาโรคเมื่อผู้คนวางใจพระองค์ ด้วยเหตุนี้ 19 ฝ่ายพระเยซูจึงทรงลุกขึ้นเสด็จตามเขาไป และพวกสาวกของพระองค์ก็ตามไปด้วย เหตุการณ์นี้ยังเกิดขึ้นในหรือแถวๆเมืองคาเปอร์นาอุมอยู่

มธ 9:20-22 ขณะเดียวกัน พระเยซูก็ทรงถูกขัดจังหวะโดยผู้หญิงคนหนึ่งซึ่งเห็นได้ชัดว่ามีปัญหาสุขภาพขั้นรุนแรงมาสิบสองปีแล้ว แต่นางมีความเชื่อว่าหากนางได้เพียงแตะต้องเสื้อผ้าของพระเยซู นางก็จะหายโรค ดูเถิด มีผู้หญิงคนหนึ่งเป็นโรคตกเลือดได้สิบสองปีมาแล้ว แอบมาข้างหลัง ถูกต้องชายฉลองพระองค์ 21 เพราะนางคิดในใจว่า "ถ้าเราได้แตะต้องฉลองพระองค์เท่านั้น เราก็จะหายโรค"

เราควรหมายเหตุไว้ว่าเสื้อผ้าของพระเยซูนั้นมีได้มีฤทธิ์เดชอะไร แต่เพราะทรงรู้ว่ากำลังเกิดอะไรขึ้น พระเยซูจึงทรงหันไปและรักษานางให้หาย 22 ฝ่ายพระเยซูทรงเหลียวหลังทอดพระเนตรเห็นนางจึงตรัสว่า "ลูกสาวเอ๋ย จงชื่นใจเถิด ความเชื่อของเจ้าทำให้เจ้าหายเป็นปกติ" นับตั้งแต่นั้น ผู้หญิงนั้นก็หายป่วยเป็นปกติ คำที่แปลว่า หายป่วยเป็นปกติ (โศโศ) เป็นคำที่มักแปลเป็น 'ได้รับความรอด' เห็นได้ชัดว่า พระเยซูมิได้เพียงรักษาร่างกายของนางเท่านั้น แต่ยังทรงช่วยนางให้รอดไปพร้อมๆกันด้วย ใ้เราสังเกตอีกครั้งว่ามันเป็นเพราะความเชื่อของหญิงคนนี่ที่ทำให้นางได้รับการช่วยให้พ้นทั้งฝ่ายร่างกายและฝ่ายวิญญาณ ความเชื่อจึงเป็นสิ่งที่กระตุ้นให้พระเจ้าทรงกระทำส่วนของพระองค์

มธ 9:23-26 หลังจากนั้นพระเยซูก็ทรงมาถึงที่บ้านของขุนนางคนนี่ในที่สุดและเห็นธรรมเนียมการคร่ำครวญ โศกเศร้าแบบชาวตะวันออกกลางกำลังเกิดขึ้นอยู่ ครั้นพระเยซูเสด็จเข้าไปในเรือนของขุนนางนั้น ทอดพระเนตรเห็นพวกเป่าปี่และคนเป็นอันมากชุลมุนกันอยู่ บางคนก็ร้องไห้ด้วยความเศร้าโศก บ้างก็คร่ำครวญ และบ้างก็ทำเสียงชุลมุนวุ่นวาย คำที่แปลว่า พวก

เปาปี (เอาเลเทส) มีความหมายตรงตัวว่า ‘คนเล่นขลุ่ย’ จะกล่าวไปแล้วนี่ก็หมายถึง พวกนักดนตรี ซึ่งสื่อว่าพวกเขาอาจเป็นพวกมืออาชีพด้วย

เมื่อพระเยซูทรงสั่งให้พวกเขาออกไป 24 พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า "จงถอยออกไปเถิด ด้วยว่าเด็กหญิงคนนี้ยังไม่ตาย เป็นแต่นอนหลับอยู่" เขาก็พากันหัวเราะเยาะพระองค์ ความหมายของประโยคหลังนี้ก็คือ พวกเขาหัวเราะพระองค์อย่างดูถูกดูแคลน พวกเขาไม่เชื่อก็มักเขี่ยหยันและดูถูกคนที่เชื่อว่าพระเจ้าทรงสามารถเข้ามาแทรกแซงได้อย่างอัศจรรย์ อย่างไรก็ตาม 25 แต่เมื่อทรงจับฝูงคนออกไปแล้ว พระองค์ได้เสด็จเข้าไปจับมือเด็กหญิง และเด็กหญิงนั้นก็ลุกขึ้น เพราะความเชื่อที่ไม่ลดละของผู้เป็นพ่อ พระเยซูจึงทรงชุบเด็กสาวฟื้นคืนชีพ นี่เป็นอีกครั้งที่เราเห็นถึงหลักการแห่งความเชื่อ ชายคนนี้ได้ความสิ้นหวังที่จะเห็นลูกสาวของตนได้รับการรักษา เขาจึงทำสุดความสามารถ เขาฝากลูกสาวไว้ให้พระเยซูทรงดูแล พ่อที่เป็นทุกข์จึงไม่ต้องแบกรับปัญหาอีกต่อไป บัดนี้มันเป็นปัญหาที่พระเยซูจะทรงจัดการแล้ว ชายคนนี้ได้ละความกระวนกระวายทุกอย่างไว้กับพระองค์ ด้วยความเชื่อที่ไม่สลับซับซ้อน เขาทูลขอให้พระเยซูทรงแทรกแซงและรักษา และพระองค์ก็ทรงกระทำเช่นนั้นจริงๆ ดังนั้น 26 แล้วกิตติศัพท์นี้ก็ลือไปทั่วแคว้นนั้น ดังนั้น ชื่อเสียงของพระเยซูจึงแพร่กระจายไปทั่วแคว้นกาลิลี

มธ 9:27-31 ครั้นพระเยซูเสด็จไปจากที่นั่น ก็มีชายตาบอดสองคนตามพระองค์มา ร้องว่า "บุตรดาวิดเจ้าข้า ขอเมตตาข้าพระองค์ทั้งหลายเถิด" น่าสนใจตรงที่ว่าพวกเขารู้จักเชื้อสายของพระเยซู ("บุตรดาวิดเจ้าข้า") และอาจรู้ด้วยว่าจริงๆ แล้วพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ ด้วยความเชื่ออันเรียบง่าย พวกเขาทูลขอพระเมตตาของพระองค์ นี่เป็นอีกครั้งที่ไม่มีการเอ่ยถึงว่าเป็นบ้านใคร นี่อาจเป็นที่ๆพระเยซูทรงพำนักยามอยู่ที่เมืองคาเปอร์นาอุม 28 และเมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในเรือน ชายตาบอดทั้งสองก็เข้ามาหาพระองค์ ชายตาบอดสองคนนี้ตามพระเยซูเข้าไปในบ้านนี้และพระเยซูก็ตรัสถามพวกเขาด้วยคำถามง่ายๆว่า "เจ้าเชื่อหรือว่าเราสามารถจะกระทำการนี้ได้" คำตอบของพวกเขา ก็เรียบง่ายเช่นกัน เขาทูลพระองค์ว่า "เชื่อพระเจ้าข้า" 'เชื่ออยู่แล้ว พระองค์เจ้าข้า!'

29 แล้วพระองค์ทรงถูกต้องตาของพวกเขาตรัสว่า "ให้เป็นไปตามความเชื่อของเจ้าเถิด" เมื่อพระองค์ทรงแตะต้องตาของพวกเขา พระเยซูก็ตรัสว่า "ให้เป็นไปตามความเชื่อของเจ้าเถิด" นี่เป็นบทเรียนอันลึกซึ้ง เมื่อเราวางใจพระองค์ ก็ไม่มีอะไรที่เป็นไปไม่ได้ ความเชื่ออันจริงแท้คือกุญแจ มันคือการพึ่งพาพระองค์อย่างสุดจิตสุดใจ ด้วยเหตุนี้ **30** แล้วตาของพวกเขา ก็กลับเห็นดี พระเยซูได้ทรงกำชับเขาอย่างแข็งขันว่า "จงระวังอย่าให้ผู้ใดรู้เลย" พระเยซูทรงเตือนพวกเขาอีกว่าให้เก็บเรื่องนี้ไว้เป็นความลับ เหตุผลที่พระองค์ทรงทำเช่นนี้ก็คือนั้น เมื่อพิจารณาถึงแผนการของเหตุการณ์ต่างๆแล้ว เวลาที่พระองค์จะทรงสำแดงตัวเป็นกษัตริย์แห่งอิสราเอลนั้น ยังมาไม่ถึง ดังนั้น พระองค์จึงทรงพยายามเก็บเรื่องการอัศจรรย์ต่างๆของพระองค์ไว้เป็นความลับอยู่ชั่วคราว แต่นั่นก็ไร้ผล **31** แต่เมื่อเขาไปจากที่นั่นแล้ว ก็เผยแพร่กิตติศัพท์ของพระองค์ทั่วแคว้นนั้น พวกเขาประกาศไปทั่วแคว้นกาลิลีว่าผู้ใดได้รักษาพวกเขาให้หาย พวกเขาตื่นตื่นกับสิ่งที่พระเยซูได้ทรงกระทำเพื่อพวกเขาและพวกเขาจะไม่ยอมปิดปากเงียบ

มธ 9:32-34 ขณะที่พระเยซูและเหล่าสาวกกำลังเสด็จออกไปจากที่นั่น ดูเถิด มีผู้พาคนใบ้คนหนึ่งที่มีผีสิงอยู่มาหาพระองค์ ชายคนนั้นพูดไม่ได้และอาจหูหนวกด้วย ให้เราสังเกตว่าเขา "มีผีสิงอยู่" คำที่แปลเช่นนั้น (*ไดมอนิชอ ไม*) มีความหมายตรงตัวว่า 'ถูกผีสิง' หรือตกอยู่ใต้การควบคุมของผี พวกสมุนของซาตาน ซึ่งเป็นที่รู้จักในชื่อผีปิศาจ คือวิญญาณชั่วและพวกมันพยายามที่จะเข้าสิงหรือควบคุมร่างกาย โดยเฉพาะร่างกายคน บางครั้งการมีอยู่ของพวกมันก็ถูกเข้าใจผิดว่าเป็นความเจ็บป่วยทางกายหรือทางจิต

33 เมื่อทรงขับผีออกแล้วคนใบ้นั้นก็พูดได้ หมุ่คนก็อัศจรรย์ใจพูดกันว่า "ไม่เคยเห็นการกระทำเช่นนี้ในอิสราเอลเลย" **34** แต่พวกฟาริสีกล่าวว่า "คนนี้ขับผีออกด้วยฤทธิ์ของนายผี" ให้เราสังเกตว่า 'นักศาสนามีอาชีพ' พวกนี้พยายามปิดบังฤทธิ์เดชของพระเจ้าโดยอ้างว่าพระเยซูทรงขับผีออกโดยนายผี (นั่นคือ ซาตาน) พวกเขาไม่เพียงปฏิเสธที่จะยอมรับฤทธิ์เดชแบบพระเจ้าของพระองค์เท่านั้น แต่พวกเขายังพูดหมิ่นประมาทพระองค์โดยกล่าวหาว่าพระองค์ทรงกระทำกิจในนามของซาตานด้วย พวกเขาละทิ้งความจริง พวกเขาเสรีนิยม และพวกเขาประเพณีนิยมมัก

ดำรงตำแหน่งของตนโดยมีจุดประสงค์แอบแฝงและไม่ค่อยยอมรับรู้ฤทธิ์เดชของพระเจ้า พวกเขาจะพยายามยกเหตุผลอื่นมาประกอบเสมอ

มธ 9:35   มัทธิวสรุปย่อการรับใช้ของพระเยซูในแคว้นกาลิลีตรงนี้ พระเยซูได้เสด็จดำเนินไปตามนครและหมู่บ้านโดยรอบ ทรงสั่งสอนในธรรมศาลาของเขา ประกาศข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรนั้น ทรงรักษาโรคและความป่วยไข้ทุกอย่างของพลเมืองให้หาย ให้เราสังเกตว่าพระเยซูเสด็จไป การรับใช้ของพระองค์นั้นเกิดขึ้นเสมอในที่ๆชีวิตที่ขัดสนอยู่ มีหมู่บ้านและเมืองอยู่กระจัดกระจายทั่วเนินเขาต่างๆของแคว้นกาลิลี พระเยซูทรงไปเยือนหมู่บ้านและเมืองเหล่านี้ให้เยอะที่สุดเท่าที่พระองค์จะทรงทำได้ โดยเทศนาสั่งสอนในธรรมศาลาของพวกเขา ข่าวสารของพระองค์คือ “ข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรนั้น” ซึ่งได้ถูกกล่าวถึงไปก่อนหน้านั้นแล้ว โดยเฉพาะในคำเทศนาบนภูเขา ข่าวนั้นก็คือ “อาณาจักรสวรรค์มาใกล้แล้ว” เพราะว่าพระบรมมหาราชย์ตรียัมได้เสด็จมาถึงแล้ว (มัทธิว 10:7) นอกจากนี้มันก็คือการประกาศแก่อิสราเอลว่าพวกเขาจำเป็นต้องกลับใจใหม่เพื่อเตรียมตัวสำหรับอาณาจักรที่จะมาขึ้น ต่อมาในการรับใช้ของพระองค์ ข่าวสารของพระเยซูจะเปลี่ยนไปเน้นเรื่องกางเขน ดู มัทธิว 16:21 อย่างไรก็ตาม ณ จุดนี้ข่าวสารของพระองค์ยังคงเป็นข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรนั้นอยู่ พระเยซูยังพยายามที่จะตอบสนองความจำเป็นต่างๆของประชาชนที่อยู่รอบตัวพระองค์ ต่อไปในกร “รักษาโรคและความป่วยไข้ทุกอย่างของพลเมืองให้หาย” การรับใช้ของพระองค์จึงมีลักษณะเป็นยุทธศาสตร์ในการเสนออาณาจักรของพระเจ้าในขณะที่ตอบสนองความจำเป็นต่างๆของคนเหล่านั้นที่จะมาหาพระองค์โดยความเชื่อด้วย

มธ 9:36   มัทธิวเปลี่ยนไปพูดถึงปัจจัยที่สำคัญอีกประการในการรับใช้ของพระองค์ และเมื่อพระองค์ทอดพระเนตรเห็นประชาชนก็ทรงสงสารเขา ด้วยเขาอดโรยกระจัดกระจายไปดุจฝูงแกะไม่มีผู้เลี้ยง เราควรหมายเหตุไว้ว่าก่อนที่พระองค์เห็นความจำเป็นต่างๆของผู้คนรอบตัวพระองค์ พระองค์ก็เสด็จไปก่อน หลักการนั้นยังเป็นจริงอยู่จนถึงทุกวันนี้ เราไม่ค่อยมีภาระใจให้กับผู้คนและความจำเป็นฝ่ายวิญญาณของพวกเขาจนกว่าเราไปหาพวกเขา ในการทำเช่นนั้น พระองค์จึงได้เห็นสภาพฝ่ายวิญญาณที่แท้จริงของพวกเขา คนเหล่านี้กำลังเหนื่อยล้าและ

ใกล้ตายฝ่ายวิญญาณ นอกจากนี้ พระองค์ยังทรงเห็นฝูงชนที่อยู่รอบกายพระองค์เป็นเหมือนฝูงแกะที่ไม่มีผู้เลี้ยง เราควรหมายเหตุไว้ว่าถึงแม้พระเยซูทรงทราบดีถึงความบาปหนาและใจที่แข็งกระด้างของผู้คนที่อยู่รอบกายพระองค์ แต่พระองค์ก็มุ่งเน้นที่ข้อเท็จจริงที่ว่าพวกเขาเป็นเหมือนแกะที่ไม่มีผู้เลี้ยง เราจึงเห็นชัดเจนถึงพระเมตตาและความกรุณาปรานีของพระองค์

มธ 9:37-38 ขณะที่พระเยซูทรงสำรวจฝูงชนที่อยู่รอบตัวพระองค์ พระองค์ก็ทรงประกาศว่า แล้วพระองค์ตรัสกับพวกสาวกของพระองค์ว่า "การเก็บเกี่ยวนั้นเป็นการใหญ่นักหนา แต่คนงานยังน้อยอยู่ 38 เหตุฉะนั้น พวกท่านจงอ้อนวอนพระองค์ผู้ทรงเป็นเจ้าของการเก็บเกี่ยวนั้น ให้ส่งคนงานมาในการเก็บเกี่ยวของพระองค์" นั่นเป็นความจริงในขณะนั้นแน่นอนที่มันย่อมเป็นความจริงในวันนี้ด้วย งานของพระเจ้าที่ยังขาดอยู่ก็คือ คนเหล่านั้นที่ยอมไปแสวงหาการเก็บเกี่ยวดวงวิญญาณ

ทางออกสำหรับความจำเป็นดังกล่าวก็คือ การอธิษฐานขอให้พระเจ้าทรงใช้คนงานเพิ่มเข้ามาในการเก็บเกี่ยวฝ่ายวิญญาณของพระองค์ ที่น่าสนใจก็คือคำที่แปลว่า อ้อนวอน (เดอะอไม) อยู่ในรูปคำสั่ง เราได้รับคำบัญชาให้อธิษฐานขอให้พระองค์ผู้เป็นเจ้าของการเก็บเกี่ยวทรงใช้คนงานออกไปในการเก็บเกี่ยวของพระองค์ เหตุผลง่ายๆก็คือแล้วว่าผู้แรกที่ควรออกไปก็คือตัวเราเอง จากนั้นเราจำเป็นต้องอธิษฐานต่อไปเพื่อที่พระเจ้าจะทรงใช้คนอื่นออกไปด้วย นอกจากนี้การเก็บเกี่ยวนั้นไม่ใช่แค่การข้ามน้ำข้ามทะเลไปประกาศในดินแดนอื่นเท่านั้น ถึงแม้ว่านั่นเป็นส่วนหนึ่งของการเก็บเกี่ยวนั้นก็ตาม จริงๆแล้วมันก็เริ่มต้นที่คนที่อยู่บ้านตรงข้ามเรา

*****

ภาพรวมของมัทธิว 10: บทที่สิบนั้นเป็นบทที่น่าทึ่ง มัทธิวบั้นก็เกี่ยวกับการทรงเรียกสาวก/อัครทูตสิบสองคน เมื่อพระเยซูทรงมอบหมายหน้าที่พวกเขาในการรับใช้ ก็มีแนวคิดสองประการเกิดขึ้นตลอดเนื้อหาของบทนี้ สิ่งที่น่าประหลาดใจก็คือการรับใช้ของพวกเขาในแคว้นกาลิลี อย่างไรก็ตาม นี่ก็เป็นภาพที่แสดงให้เห็นล่วงหน้าถึงพวกผู้นำสารที่จะเที่ยวประกาศในช่วงยุคเจ็ดปีหลังการรับขึ้นและก่อนการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์ด้วย บทนี้ค่อนข้างอยู่ในบริบทของอาณาจักรนั้นและอิสราเอล ข่าวสารสำหรับพวกสาวกในตอนนั้น (และอาจในช่วงยุคเจ็ดปีด้วย) ก็คือว่า อาณาจักรสวรรค์นั้นมาใกล้แล้ว

ในเนื้อหาส่วนหลังของบทนี้ พระเยซูทรงสั่งสอนและหนุนใจพวกสาวกของพระองค์ต่อไปสำหรับการรับใช้ของพวกเขาที่จะมา อีกครั้งที่มีการบอกเป็นนัยถึงเวลานั้นเมื่อพวกสาวกยิว 144,000 คนจะประกาศข่าวประเสริฐเรื่องพระมหากษัตริย์นั้นและอาณาจักรนั้น พระเยซูยังตรัสถึงการอุทิศตัวแบบเต็มร้อยและบำเหน็จในอนาคตด้วย

มธ 10:1 เห็นได้ชัดว่าเรื่องที่ถูกพูดถึงตรงนี้อ้างอิงย้อนกลับไปยังการทรงเรียกสาวกทั้งสิบสองคน เมื่อพระองค์ทรงเรียกสาวกสิบสองคนของพระองค์มาแล้ว พระองค์ก็ประทานอำนาจให้เขาขับผีโสโครกออกได้ และให้รักษาโรคและความเจ็บไข้ทุกอย่างให้หายได้จากกิตติคุณเล่มอื่นๆเราทราบว่าสาวกเหล่านี้ได้รับการทรงเรียกจากพระเยซูก่อนคำเทศนาบนภูเขา อย่างไรก็ตาม มัทธิวกี่ให้รายละเอียดตรงนี้เกี่ยวกับการทรงเรียกดังกล่าว แนวคิดเรื่องสาวกก็คือ ผู้ติดตามซึ่งได้ฝึกวินัยตัวเองเพื่อติดตามนายของตน องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงประทานสิทธิอำนาจในการเป็นอัครทูตให้แก่ชายทั้งสิบสองคนนี้เพื่อกระทำการอัศจรรย์ต่างๆและประกาศข่าวประเสริฐ การอัศจรรย์ต่างๆที่ทรงอนุญาตให้พวกเขากระทำได้ก็มีไว้เพื่อรับรองว่าพระเจ้าทรงแต่งตั้งพวกเขา

มธ 10:2-4 ให้เราสังเกตความแตกต่างตรงนี้กับข้อ 1 ที่ว่าชายทั้งสิบสองคนนี้ก็มิชื่ออัครทูตด้วย คำที่แปลว่า อัครทูต (อาพอสตอลอส) มีความหมายตรงตัวว่า ‘ผู้ที่ถูกใช้ไป’ อัครทูตสิบสองคนนั้นมีชื่อดังนี้ คนแรกชื่อซีโมนที่เรียกว่าเปโตร กับอันดรูว์น้องชายของเขา ยากอบบุตรชายเศเบดี กับยอห์นน้องชายของเขา 3 ฟิลิปและบาร์โธโลมิว โทมัสและมัทธิวคนเก็บภาษี ยากอบบุตรชายอัลเฟอัส และเลบเบอัสผู้ที่มีชื่ออีกว่าธัดเดอัส 4 ซีโมนชาวคานาอันและยูดาสอิสคาริโอทผู้ที่ได้ทรยศพระองค์นั้น คนเหล่านี้ถูกใช้ไปพร้อมกับสิทธิอำนาจของพระเจ้า อัครทูตแต่ละคนได้รับการทรงเลือกโดยตรงจากองค์พระผู้เป็นเจ้าเองและได้รับพระราชทานสิทธิอำนาจและฤทธิ์เดชจากพระเจ้า คุณสมบัติสุดท้ายก็คือการที่อัครทูตแต่ละคนจะได้เป็นประจักษ์พยานถึงการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์

อัครทูตบางคนก็เป็นที่ยู้งักติและถูกเอ่ยถึงที่อื่นในพระคัมภีร์ใหม่ เช่น เปโตร พี่น้องยากอบและยอห์น อันดรูว์ ฟิลิป มัทธิว และ โทมัส ที่ไม่ค่อยมีใครรู้จักคือ บาร์โธโลมิว ยากอบบุตร

อัลเฟัส (บางครั้งก็เป็นที่รู้จักในชื่อยากอบน้อย) และเลบเบอัสซึ่งมีชื่อต่อท้ายว่าซัดเคอัส คน
หลังนี้ก็เป็นที่ยอมรับในชื่อยูดาสด้วย ดู ลูกา 6:16 และกิจการ 1:13 ซีโมนชาวคานาอันก็เป็นที่รู้จัก
ในชื่อซีโมน เกลเท ในลูกา 6:15 สูดท้ายยูดาส อิสคาริโอท (หรือยูดาส แห่งเครีโธ) ก็เป็น
สาวกคนเดียวเท่านั้นที่ไม่ได้มาจากแคว้นกาลิลี เครีโธอยู่ในแคว้นยูเดีย มัทธิวกล่าวอย่างเป็น
กลางบอกเหตุผลล่วงหน้าว่ายูดาสคนนี้คือ “ผู้ที่ได้ทรยศพระองค์นั้น”

มธ 10:5-6 ลิบสองคนนี้พระเยซูทรงใช้ให้ออกไปและสั่งเขาว่า "อย่าไปทางที่ไปสู่
พวกต่างชาติ และอย่าเข้าไปในเมืองของชาวสะมาเรีย 6 แต่ว่าจะไปหาแกะหลงของวงศ์วาน
อิสราเอลดีกว่า คำที่แปลว่า ใช้ให้ออกไป แปลมาจากคำกริยาของคำว่า ‘อัครทูต’ (อาพอสเทิลโล)
อัครทูตเหล่านี้จึงถูกใช้ไปโดยพระเยซูคริสต์พร้อมกับข่าวสารของพระองค์

กิตติคุณของลูกาบันทึกเหตุการณ์สองครั้งที่พระเยซูทรงใช้พวกสาวกออกไปประกาศ
ครั้งแรกคือในลูกา 9 และครั้งที่สองในลูกา 10 ที่มีสาวกเจ็ดสิบคนถูกใช้ออกไป เห็นได้ชัดว่าการ
รับใช้ในตอนต้นของพวกสาวกมีขึ้นในแคว้นกาลิลี บันทึกของมัทธิวก็ดูเหมือนสอดคล้องกับ
บันทึกในลูกา 9 ในด้านหนึ่งชนชาติอิสราเอลก็ทำใจของตัวเองให้แข็งกระด้างต่อบรรดาผู้
พยากรณ์และไม่ยอมรับข่าวสารของพระเจ้าตั้งแต่สมัยพระคัมภีร์เดิมเป็นต้นมา กระนั้นในอีก
ด้านหนึ่งแล้ว พระเยซูก็ทรงเห็นถึงความจำเป็นในหัวใจของพวกเขา พวกเขาหลงหาย เช่นเดียวกับ
บรรดาคนบาปในสมัยนี้ ที่ถึงแม้ว่าจะถูกความบาปทำให้ใจแข็งกระด้างไป แต่พวกเขาก็ไม่
เข้าใจจริงๆถึงสภาพที่สิ้นหวังของตัวเอง เราจึงเห็นตรงนี้ถึงพระทัยอันน่ารักขององค์พระผู้เป็น
เจ้าของเรา เห็นได้ชัดว่าพระองค์ทรงมีพระทัยกรุณาต่อคนเหล่านั้นที่หลงหายในความบาปของ
ตน

มธ 10:7 ข่าวสารของพวกเขานั้นก็เรียบง่าย **จงไปปลางประกาศปลางว่า**
‘อาณาจักรแห่งสวรรค์มาใกล้แล้ว’ เห็นได้ชัดว่านั่นเป็นแก่นแท้ของข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักร
นั้น ในบริบทของสมัยนั้น พระมหากษัตริย์ของพวกเขาได้เสด็จมาถึงแล้วและกำลังหยิบยื่น
โอกาสแก่ชนชาติอิสราเอลที่จะสถาปนาราชอาณาจักรที่พวกเขาปรารถนา มันมาใกล้แล้ว
มันเกือบจะเกิดขึ้นจริงแล้ว พวกเขาปรารถนาการสถาปนาประเทศของตนขึ้นอีกครั้งในฐานะเป็น

รัฐอิสระที่มีสง่าราศีซึ่งมันเคยมีท่ามกลางบรรดาประชาชาติ นำเสรีภาพที่ชนชาติอิสราเอลปฏิเสธ กษัตริย์ของตนและพลาดอาณาจักรของพระองค์ไป

นี่ก็เป็นภาพที่แสดงให้เห็นถึงเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นในยุคเจ็ดปีด้วย เราซึ่งได้เปรียบตรงที่มีพระคัมภีร์ใหม่ฉบับสมบูรณ์ รู้ว่าเมื่อยุคคริสตจักรสิ้นสุดลงตอนที่ถูกรับขึ้นไป พระราชกิจของพระเจ้าก็จะมุ่งเน้นที่อิสราเอลอีกครั้ง เมื่อถึงตอนนั้น ความสนใจของพระเจ้าก็จะมาอยู่ที่ชนชาติอิสราเอลทั้งหมด ในช่วงยุคเจ็ดปี พระเจ้าจะทรงแต่งตั้งพยานสองคน จากนั้นก็นักเทศน์ยิวอายุ น้อยจำนวน 144,000 คน (ดู วิวรรณ์บทที่ 11, 7 และ 14) เห็นได้ชัดว่าผู้นำสารเหล่านี้จะเที่ยวออกไปทั่วโลกในช่วงยุคเจ็ดปี โดยไปหาพวกยิวก่อนและประกาศว่า “อาณาจักรแห่งสวรรค์มาแล้ว” ก่อนที่ยุคเจ็ดปีจะสิ้นสุดลง พระมหากษัตริย์ก็จะเสด็จกลับมาและสถาปนาอาณาจักรของพระองค์ ตลอดเนื้อหาส่วนที่เหลือของบทนี้ มีการแสดงภาพลวงหน้าถึงการรับใช้ของยิว 144,000 คนซึ่งมีลักษณะคล้ายคลึงกับการรับใช้ของสาวกสิบสองคนตามที่มีบันทึกไว้ตรงนี้

มธ 10:8 การรับใช้ของสิบสองคนนี้ในตอนนั้นก็คือ การทำการอัศจรรย์ที่ปรากฏชัดเจนซึ่งรับรองสิทธิอำนาจจากพระเจ้าของพวกเขา พระเยซูทรงสั่งว่า จงรักษาคนเจ็บป่วยให้หาย คนโรคเรื้อนให้หายสะอาด คนตายแล้วให้ฟื้น และจงขับผีให้ออก ท่านทั้งหลายได้รับเปล่าๆ ก็จงให้เปล่าๆ พวกเขาได้รับข่าวประเสริฐและของประทานแห่งความรอดอันเปี่ยมด้วยคุณของพระเจ้ามาแบบเปล่าๆ บัดนี้พระเยซูจึงบัญชาให้พวกเขาส่งต่อมันแก่ผู้อื่นด้วย หากนี่เป็นภาพที่แสดงลวงหน้าถึงพวกยิว 144,000 คนในช่วงยุคเจ็ดปี เราก็อาจสันนิษฐานได้ว่าพวกเขาก็จะได้รับพระราชทานฤทธิ์เดชแบบเดียวกัน ถึงแม้ว่าไม่มีข้อพระคัมภีร์ยืนยันก็ตาม

มธ 10:9-10 พระเยซูทรงกำชับต่อไปว่า อย่าหาเหรียญทองคำ หรือเงิน หรือทองแดง ไว้ในไม้เท้าของท่าน 10 หรืออย่ามียี่ตามทาง หรือเสื้อคลุมสองตัว หรือรองเท้า หรือไม้เท้า เพราะว่าผู้ทำงานสมควรจะได้อาหารกิน การเอ่ยถึงทองคำ เงิน หรือทองแดงก็หมายถึงเงินทองที่มีมูลค่าต่ำลงไปเรื่อยๆ ไม้ ในสมัยนั้น (โชน) หมายถึงกระเป๋าคาดเอวที่มีไว้ใส่เงิน จะว่าไปมันก็เหมือนกระเป๋าตังค์ในสมัยนี้นั่นเอง คำที่แปลว่า ยี่ตาม (เพ ร่า) หมายถึงกระเป๋าหนังซึ่งใช้กันแพร่

หลายในสมัยนั้น มันคงเหมือนกับกระเป่าเป่าสะพายในปัจจุบัน นอกจากนี้พวกสาวก็ยังถูกห้ามมิให้เอาเสื้อผ้าไปเพื่อหรืออุปกรณ์เดินทางอื่นใดไปด้วย

ความหมายที่ถูกสื่อตรงนี้อาจเป็นเรื่องความเร่งด่วน พวกเขาต้องไม่ค้นหาและเตรียมการสำหรับความจำเป็นต่างๆในการเดินทางของตน (เราต้องระลึกว่านี่หมายถึงความเร่งด่วน ณ เวลานั้น พระเยซูกำลังนำเสนอพระองค์เองในฐานะกษัตริย์ หากมีความเกี่ยวข้องกับอันใดกับยุคเจ็ดปีเราก็อาจอนุมานได้ว่า พวกยิว 144,000 คนในตอนนั้นก็จะมีเวลาจำกัดเช่นกัน บริบทตรงนี้ก็แสดงให้เห็นว่ามันแตกต่างอย่างสิ้นเชิงจากกระแสนิยมของมิชชันนารีในยุคคริสตจักรสิ่งที่พระเยซูทรงบัญชาตรงนี้ไม่ใช่แผนการของพระเจ้าสำหรับการเตรียมการและการสนับสนุนงานมิชชันในปัจจุบัน)

อย่างไรก็ตามความคิดที่สอดคล้องกันก็อาจเป็นการฝึกพวกสาวของพระองค์ให้ดำเนินชีวิตโดยความเชื่อ พระเจ้าทรงตอบสนองความจำเป็นต่างๆของผู้รับใช้ของพระองค์ พระองค์ทรงกระทำเช่นนี้ในตอนนั้นและยังทรงกระทำอยู่ในปัจจุบัน

อัครทูตเปาโลจะยกคำตรัสของพระเยซูและบันทึกความเห็นของพระองค์ที่ว่า “เพราะว่าคนทำงานสมควรได้อาหารกิน” เช่นใน 1 ทิโมธี 5:18 ทั้งตรงนั้นและใน 1 โครินธ์ 9:7-14 อัครทูตเปาโลประยุกต์ใช้หลักการนี้ว่าคนเหล่านั้นที่ทำงานรับใช้ควรได้รับการเลี้ยงดูโดยงานรับใช้นั้น

มธ 10:11-15 พระเยซูทรงกำชับเพิ่มเติมว่า เมื่อท่านมาถึงนครใดหรือเมืองใด จงสืบดูว่าใครเป็นคนเหมาะสมในทีนั้น แล้วจงไปอาศัยกับผู้นั้นจนกว่าจะจากไป 12 ขณะเมื่อท่านขึ้นเรือนจงให้พรแก่ครัวเรือนนั้น 13 ถ้าครัวเรือนนั้นสมควรรับพร ก็ให้สันติสุขของท่านอยู่กับเรือนนั้น แต่ถ้าครัวเรือนนั้นไม่สมควรรับพร ก็ให้สันติสุขนั้นกลับคืนมาสู่ท่าน 14 ถ้าผู้ใดไม่ต้อนรับท่านทั้งหลายและไม่ฟังคำของท่าน เมื่อจะออกจากเรือนนั้นเมืองนั้น จงสะบัดผงคลีที่ติดเท้าของท่านออกเสีย

พวกสาวกต้องไปที่ๆพวกเขาได้รับการต้อนรับและได้รับการเลี้ยงดูเพื่อ ในเมืองใดก็ตามเมื่อพวกเขาได้ที่พักแล้ว พวกเขาต้องไม่ไปหาที่อยู่อื่น พวกเขาถูกสั่งให้คำนับ (ให้พร) ให้

ครัวเรือนนั้นที่ต้อนรับพวกเขา หากครัวเรือนหรือเมืองใดไม่ต้อนรับพวกเขาๆ ก็ถูกสั่งให้สะบัด
ผงคลิดินที่ติดเท้าของพวกเขาออกเสีย ดินแดนอิสราเอลจนถึงทุกวันนี้ก็ยังคงเป็นที่ฝุ่นเยอะอยู่ ใน
สมัยนั้นยังฝุ่นเยอะเข้าไปใหญ่ การสะบัดผงคลิออกจากเท้าของตนก็เป็นธรรมเนียมของยิวใน
การแข่งค่าคนอื่นโดยไม่ใช่คำพูด ผงคลิจากพื้นดินถือว่าเป็นสิ่งมลทินเหมือนกับคนต่างชาติ ดัง
นั้น การที่ยิวคนใดสะบัดผงคลิออกจากเท้าของตนใส่ยิวอีกคนก็เป็นการถือว่ายิวอีกคนนั้นเป็น
เหมือนคนต่างชาติ นั่นเป็นการแข่งค่าที่แสบสันมากสำหรับพวกยิว

ความหมายฝ่ายวิญญาณของการกระทำดังกล่าวก็เชื่อมโยงกับข่าวสารที่สิบสองคนนี้ถูก
ใช้ไปประกาศ พวกเขาประกาศว่าดีเรื่องอาณาจักรนั้นซึ่งก็คือว่า พระเมสสิยาห์/พระมหา
กษัตริย์ได้เสด็จมาถึงแล้วและอาณาจักรนั้นก็ใกล้เข้ามาแล้ว ดังนั้น จงกลับใจเสียใหม่ คนเหล่านี้
นั้นที่ต้อนรับสาวกเหล่านี้จึงน่าจะยอมรับข่าวสารนั้น โดยมีใจเอนเอียงไปในทางกลับใจใหม่
และความเชื่อ คนเหล่านั้นที่ไม่ยอมรับข่าวสารนั้นก็กำลังปฏิเสธพระเมสสิยาห์และพระมหา
กษัตริย์ของตนอยู่แล้ว พระเยซูทรงสั่งให้พวกสิบสองคนสะบัดผงคลิออกจากเท้าของตนใส่คน
พวกหลังนี้เอง

ในบริบทนั่นเอง พระเยซูทรงเตือนว่า 15 เรบอกความจริงแก่ท่านว่า ในวันพิพากษา
โทษของเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ จะเบาว่าโทษของเมืองนั้น ถึงแม้ว่าในการรับใช้ที่เมื่อ
อันทิโอกแคว้นปีสิเดีย เปาโลได้สะบัดผงคลิที่ติดเท้าเขาใส่พวกผู้นำชาวยิวที่ไม่ยอมเชื่อ แต่
ส่วนใหญ่แล้วมันก็เป็นธรรมเนียมของคนยิว พวกอัครทูตในช่วงยุคต้นได้รับคำสั่งให้ทำเช่นนั้น
ต่อชุมชนอิสราเอลที่ไม่ยอมรับข่าวสารแห่งพระมหากษัตริย์องค์นั้น

ชุมชนต่างๆที่ไม่ยอมรับแนวคิดเรื่องพระเมสสิยาห์ของพวกเขาและอาณาจักรที่จะมาถึง
ของพระองค์ก็ตั้งตาคอยการพิพากษาได้ซึ่งจะเลวร้ายกว่าที่เกิดขึ้นกับเมืองโสโดมและเมืองโก
โมราห์ การพิพากษานั้นอาจเกิดขึ้นโดยน้ำมือของติตัสในช่วงปี ค.ศ. 68-70 หรืออาจเป็นการ
ปราบปรามการกบฏลูกธนูของบารคอคบา (Bar Kokhba Revolt) ในปี ค.ศ. 135 นับแต่นั้น
เป็นต้นมาตลอดหลายร้อยปี เมืองของยิวหลายเมืองก็ต้องทนทุกข์กับผลพวงของสงครามมาโดย
ตลอด สำหรับบางคน นี่อาจหมายถึงคนเหล่านั้นที่ข่าวสารแห่งกษัตริย์ของพวกเขาได้มาถึงแล้ว
และพวกเขาก็ไม่ต้อนรับพระองค์

มธ 10:16 พระเยซูจึงทรงเตือนพวกสาวกของพระองค์ให้ระวังสิ่งทีรอคอยพวกเขา อยู่ ดูเถิด เราใช้พวกท่านไปคูแคะอยู่ท่ามกลางฝูงสุนัขป่า เหตุฉะนั้นท่านจงฉลาดเหมือนงู และไม่มีภัยเหมือนนกเขา เหล่าผู้รับใช้ของพระคริสต์มักออกไปเหมือนแคะในโลกของสุนัขป่า พวกเขาได้รับการปกป้องจากเบื้องบนเพียงเท่านั้น เราจึงควรฉลาดเหมือนงูและไม่มีพิษภัยเหมือนนกเขา บทเรียนนี้ง่ายนิดเดียว ประชาชนของพระเจ้าจำเป็นต้องมีสติปัญญาและการแยกแยะที่มาพร้อมกับความถ่อมใจและความอ่อนสุภาพของนกเขา

มธ 10:17-18 พระเยซูทรงเตือนต่อไปว่าในวันนั้น (และนี่ก็อาจเป็นคำเตือนสำหรับพยานชาวยิวทั้งหลายในช่วงยุคเจ็ดปีด้วย) เหล่าผู้นำสารของพระองค์จะประสบกับการต่อต้านอย่างรุนแรงจากคนของพวกเขาเอง แต่จงระวังผู้คนไว้ให้ดี เพราะพวกเขาจะมอบท่านทั้งหลายไว้กับศาล และจะเขี่ยท่านในธรรมศาลาของเขา 18 และท่านจะถูกลำตัวไปอยู่ต่อหน้าเจ้าเมืองและกษัตริย์เพราะเห็นแก่เรา เพื่อท่านจะได้เป็นพยานต่อเขาและต่อคนต่างชาติ เห็นได้ชัดว่าบริบทนี้พูดถึงการข่มเหงผู้เชื่อชาวยิวโดยพวกผู้มีอำนาจชาวยิวในท้องถิ่น คำที่แปลว่า ศาล (ซุเนครีออน หรือ ‘ซานเฮดริน’) ไม่ได้หมายถึงสภาศาลประจำชาติของอิสราเอลเท่านั้น แต่หมายถึงสภาศาลประจำท้องถิ่นในแต่ละเมืองด้วย ทั้งคำว่า ซุเนครีออน และ ธรรมศาลา เป็นคำศัพท์ที่พวกยิวใช้ ดังนั้นนี่จึงหมายถึงพวกยิวในดินแดนนั้น

ไม่มีบันทึกทางประวัติศาสตร์ที่บ่งบอกถึงสภาซานเฮดรินท้องถิ่นที่ถูกยึดต่อต้านพวกผู้เชื่อชาวยิวในช่วงคริสตศตวรรษแรก พวกผู้เชื่อในยุคต้นถูกข่มเหงทั้งจากธรรมศาลาและพวกผู้มีอำนาจชาวโลกซึ่งถูกพูดถึงในข้อ 18 อย่างไรก็ตาม เหตุการณ์เหล่านี้ไม่ได้เกิดขึ้นอย่างแน่นอน เพราะว่าพระเยซูทรงใช้พวกสิบสองคนออกไปทั่วแคว้นกาลิลีและแคว้นยูเดียเพื่อประกาศ (ตามที่มิบบอกไว้ตรงนี้) นอกจากนี้บริบทที่ตามมาก็บ่งชี้ชัดเจนถึงเหตุการณ์ต่างๆที่ยังไม่สำเร็จ ดังนั้น เหตุการณ์เหล่านี้ น่าจะเกิดขึ้นจริงกับพวกผู้เชื่อชาวยิวในช่วงยุคเจ็ดปี บริบทตรงนี้และที่ตามมา เป็นหลักฐานที่เอนเอียงไปในทางสิ่งที่จะสำเร็จจริงในอวสานกาล จะว่าไปแล้ว คำพยากรณ์นี้จะเกิดขึ้นจริงกับพวกพยานชาวยิว 144,000 คนในช่วงยุคเจ็ดปี

มธ 10:19-20 ในทำนองเดียวกัน พระเยซูคริสต์ต่อไปว่า แต่เมื่อเขามอบท่านไว้นั้น อย่าเป็นกังวลว่าจะพูดอะไรหรืออย่างไร เพราะเมื่อถึงเวลา คำที่ท่านจะพูดนั้นจะทรงประทานแก่ท่านในเวลานั้น 20 เพราะว่าผู้ที่พูดมิใช่ตัวท่านเอง แต่เป็นพระวิญญาณแห่งพระบิดาของท่าน ผู้ตรัสทางท่าน เหตุการณ์เหล่านี้ไม่ได้เกิดขึ้นจริงในตอนนั้น เพราะว่าพวกสิบสองคนนี้ได้กระจายออกไปทั่วแคว้นกาลิลีในการตระเวนประกาศครั้งแรกของพวกเขา นอกจากนี้ คำพยากรณ์นี้ก็ยังไม่สำเร็จจริงในตอนนั้นด้วย

สิ่งที่พระเยซูตรัสตรงนี้จึงเป็นคำพยากรณ์ถึงเหตุการณ์ต่างๆ ในยุคสุดท้ายที่พวกผู้เชื่อชาวยิวจะถูกจับกุมในช่วงยุคเจ็ดปีในดินแดนนี้และถูกลากตัวไปอยู่ต่อหน้าพวกผู้มีอำนาจประจำท้องถิ่นทั้งทางศาสนาและทางพลเรือน กระนั้น เมื่อพวกเขาถูกนำตัวไปพิพากษา พระเยซูก็ตรัสล่วงหน้าว่าพวกเขาไม่ต้องกังวลว่าจะตอบอย่างไร แต่ในวันนั้นพระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงใส่คำพูดในปากของพวกเขาเอง ถึงแม้ว่าคำพยากรณ์นี้จะสำเร็จไปบ้างแล้วในการที่พี่น้องของเราถูกข่มเหงมาตลอดทุกยุคสมัย แต่มันก็จะสำเร็จจริงๆ ในอนาคตกับพวกยิวที่กลับใจรับเชื่อในช่วงยุคเจ็ดปี

มธ 10:21-22 ความหมายของคำพูดตรงนี้น่าจะเกี่ยวข้องกับพวกยิวที่กลับใจรับเชื่อในช่วงยุคเจ็ดปี แม้ว่าพี่ก็จะมอบน้องให้ถึงความตาย พ่อจะมอบลูก และลูกก็จะทรยศต่อพ่อแม่ให้ถึงแก่ความตาย 22 ท่านจะถูกคนทั้งปวงเกลียดชังเพราะเห็นแก่นามของเรา แต่ผู้ใดที่ทนได้ถึงที่สุด ผู้นั้นจะรอด ในวันนั้นความโกลาหลภายในประเทศอิสราเอลจะรุนแรงมาก คนในครอบครัวของยิวจะทรยศกันเองจนถึงความตาย สาเหตุของความแตกแยกดังกล่าวก็คือ คนเหล่านั้นที่หันมารับเชื่อพระเมสสิยาห์ คือ พระเยซูคริสต์

ถึงแม้ว่ามีการข่มเหงทั้งคริสเตียนและยิวมาตลอดหลายยุคสมัย แต่จะไม่มี ความเกลียดชังใดที่เกิดขึ้นภายในครอบครัวที่รุนแรงเหมือนกับที่จะเกิดในวันนั้นอีกแล้ว ทั้งยิวและคริสเตียนต่างเป็นที่เกลียดชังมาตลอดทุกยุคสมัย แต่ในวันนั้นจะเกิดความเกลียดชังในแบบที่จะเผยให้เห็นถึงความชั่วร้ายในใจมนุษย์ บริบทบอกชัดเจนว่ามันเป็นช่วงเวลาที่ไม่เคยมีมาก่อนในประวัติศาสตร์มนุษย์ กระนั้นคนที่ทนจนถึงที่สุด (คือ จนถึงสิ้นยุคเจ็ดปี) ก็จะรอด (คือ ได้รับการ

ช่วยให้พ้น) เมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมา บริบทกล่าวชัดเจนถึงพวกยิวที่กลับใจรับเชื่อซึ่งมีชีวิตรอดในยุคเจ็ดปี มันไม่เกี่ยวข้องกับอะไรเลยกับการสูญพันธุ์ชีวิตจนในที่สุดก็ได้รับความรอด (ฝ่ายวิญญาณ) เมื่อทุกอย่างสำเร็จเรียบร้อยแล้ว

มธ 10:23 เห็นได้ชัดว่านี่ยังเป็นเรื่องของช่วงวันท้ายๆ ของยุคเจ็ดปีในประเทศอิสราเอลอยู่ ดูเหมือนว่าไม่มีเหตุการณ์ใดในชีวิตของเหล่าอัครทูตที่บ่งบอกว่าคำตรัสนี้สำเร็จแล้วในวันเวลาของพวกเขา แต่มันเกี่ยวข้องกับช่วงวันสุดท้ายในอิสราเอลในช่วงยุคเจ็ดปีก่อนการเสด็จกลับมาของพระเยซูมากกว่า แต่เมื่อเขาข่มเหงท่านในเมืองนี้ จงหนีไปยังอีกเมืองหนึ่ง เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ก่อนที่ท่านจะไปทั่วเมืองต่างๆ ในอิสราเอล บุตรมนุษย์จะเสด็จมาเมื่อพวกนักเทศน์ชาวยิวในวันนั้น (ยิว 144,000 คน) ออกไปทั่วแผ่นดินอิสราเอลเพื่อประกาศข่าวดีว่าพระเมสสิยาห์ที่พวกเขาบอกคอยมานานนั้นใกล้จะเสด็จมาแล้ว พระองค์ก็จะเสด็จกลับมาด้วยฤทธานุภาพและสง่าราศีใหญ่ยิ่งจริงๆ ตามที่เหตุการณ์ต่างๆ จะเผยให้เห็น พวกผู้เชื่อที่ถูกข่มเหงจะยังไปไม่ทั่วเมืองต่างๆ ในอิสราเอลก่อนที่พระเยซูคริสต์จะเสด็จมา

มธ 10:24-25 เช่นเดียวกับที่องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงถูกเกลียดชัง (ข้อ 22) พวกเขาก็คาดหวังได้เลยว่าจะถูกเกลียดชังเช่นกัน พวกเขาจะไม่ได้รับการต้อนรับดีไปกว่าที่พระองค์ทรงได้รับ ศิษย์ไม่ใหญ่กว่าครู และทาสไม่ใหญ่กว่านายของตน 25 ซึ่งศิษย์จะได้เป็นเสมอครูของตน และทาสเสมอนายของตนก็พออยู่แล้ว ถ้าเขาได้เรียกเจ้าบ้านว่าเบเอลเซบูล เขาจะเรียกลูกบ้านของเขามากยิ่งขึ้นสักเท่าใด เบเอลเซบูลเป็นชื่อในเชิงดูถูกที่หมายถึงซาตาน (ชื่อนี้มีที่มาจากภาษาอาราเมคและเป็นสำนวนที่รวมความหมายของ ‘เจ้าแห่งเรือน’ และ ‘เจ้าแห่งแมลงวัน’ เข้าไว้ด้วยกัน มันอาจมีความหมายเชิงดูถูกว่า ‘เจ้าแห่งห้องส้วม’ ชื่อนี้จึงกลายมาเป็นชื่อดูถูกสำหรับซาตาน) นี่เท่ากับพระเยซูตรัสว่า หากพวกเขาเรียกเราเช่นนั้น พวกเขาก็จะเรียกท่านเช่นนั้น เหมือนกันเช่นเดียวกับที่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงถูกข่มเหงจนถึงความตาย บรรดาสาวกของพระองค์ก็คาดหวังได้ว่าจะเจอแบบเดียวกัน บริบทยังสื่อถึงพวกยิวที่กลับใจรับเชื่อในยุคเจ็ดปีอยู่

มธ 10:26 นี่เป็นหนึ่งในคำตรัสที่ว่า ‘อย่ากลัวเลย’ ซึ่งพบหลายครั้งในพระคัมภีร์ เหตุฉะนั้นอย่ากลัวเขา เพราะว่าไม่มีสิ่งใดปิดบังไว้ที่จะไม่ต้องเปิดเผย หรือการลับที่ที่จะไม่เผยให้

ประจักษ์ ถึงแม้ว่านี่เป็นคำพูดที่คลุมเครือ แต่บริบทก็ช่วยไขความหมาย ท่ามกลางการข่มเหงอันรุนแรงในวันนั้น พระเยซูทรงอธิบายว่าสิ่งใดก็ตามที่พวกเขาคิดจะทำแก่พวกท่านจะเป็นที่ประจักษ์ ถึงแม้ว่าพวกผู้เชื่อชาวยิวในยุคเจ็ดปีจะถูกข่มเหงอย่างรุนแรง พระเยซูก็ทรงพยากรณ์ถึงการให้กำลังใจและพวกเขาไม่ต้องกลัวในวันนั้น สิ่งใดก็ตามที่พวกเขาที่ทรมาณพวกเขาจะกระทำก็จะเป็นที่ทราบในการพิพากษา

มธ 10:27 ไม่ว่าจะในกรณีใด นี่เท่ากับพระเยซูตรัสว่า สิ่งที่เราได้สอนท่านอย่างลับๆ จงประกาศมันอย่างเปิดเผย ซึ่งเรากล่าวแก่พวกท่านในที่มืด ท่านจงกล่าวในที่สว่าง และซึ่งท่านได้ยื่นกระซิบบอก ท่านจงประกาศจากดาดฟ้าหลังคาบ้าน ดูเหมือนว่าพวกสาวกไม่น่าจะเทศนาจากดาดฟ้าหลังคาบ้านในสมัยของพระเยซู (ถึงแม้ว่านั่นจะเป็นไปได้ก็ตาม) แต่คำตรัสนี้จะสำเร็จจริงในช่วงยุคเจ็ดปี บ้านมากมายในอิสราเอลแม้กระทั่งในสมัยนี้ก็ตามมีหลังคาราบซึ่งมีไว้ให้คนยื่นเทศนาได้ ด้วยเหตุผลที่ไม่ปรากฏชัดเจน พระเยซูทรงสั่งให้เหล่านักเทศน์ในสมัยนั้นเทศนาจากหลังคาบ้าน พวกเขาได้ยื่นข่าวประเสริฐอย่างลับๆ (ในความมืดและกระซิบข้างหู) พระองค์ตรัสว่า บัดนี้จึงประกาศมันในที่สาธารณะ พวกมุสลิมจนถึงวันนี้ก็ขึ้นไปบนหอสูงติดกับสุเหร่าเพื่อประกาศเวลาอธิษฐานแม้กระทั่งในอิสราเอล อาจเป็นไปได้ว่าพระเยซูจะทรงให้พวกนักเทศน์พิเศษของพระองค์ในวันนั้นทำแบบเดียวกัน

มธ 10:28 พระเยซูทรงสอนอีกครั้งว่า อย่ากลัวผู้ที่อย่างเลวร้ายที่สุดก็ทำได้แค่ฆ่าร่างกายของท่าน แต่จงกลัวพระเจ้าผู้ทรงมีอำนาจที่จะไม่เพียงที่จะจัดการกับท่านฝ่ายร่างกายเท่านั้นแต่ฝ่ายวิญญาณด้วย อย่ากลัวผู้ที่ฆ่าได้แต่กาย แต่ไม่มีอำนาจที่จะฆ่าจิตวิญญาณ แต่จงกลัวพระองค์ผู้ทรงฤทธิ์ที่จะให้ทั้งจิตวิญญาณทั้งกายพินาศในนรกได้ ดู สุภาษิต 23:17 ถึงแม้ว่าหลักการนี้ย่อมมีการประยุกต์ใช้ที่สากล แต่บริบทก็ยังเกี่ยวข้องกับพวกยิวที่กลับใจรับเชื่อในช่วงเวลาทุกข์ใจของยาโคบ ในตอนนั้นทั้งกองกำลังของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์และพวกยิวที่ไม่เชื่อจะหันมาเล่นงานพวกคนที่กลับใจเชื่อพระคริสต์ด้วยความเกลียดชังอันเหลือเชื่อ เราควรกลัวพระเจ้าผู้ทรงมีอำนาจที่จะทำลายคนบาปตลอดกาลในนรกได้มากกว่า

มธ 10:29-31 ใจความหลัก ‘อย่ากลัวเลย’ ยังดำเนินต่อไป นกกระจอกสองตัวเขายายบาทหนึ่งมีโซ่หรือ แต่ถ้าพระบิดาของท่านไม่ทรงเห็นชอบ นกนั้นแม้สักตัวเดียวจะตกลงถึงดินก็ไม่ได้ 30 ถึงผมของท่านทั้งหลายก็ทรงนับไว้แล้วทุกเส้น 31 เหตุฉะนั้นอย่ากลัวเลย ท่านทั้งหลายก็มีค่ากว่านกกระจอกหลายตัว ไม่มีนกกระจอกตัวใดที่ตกลงถึงพื้น โดยที่พระเจ้าพระบิดาไม่ทรงทราบและอนุญาตให้มันเกิดขึ้น นอกจากนี้ พระเจ้าได้ทรงนับเส้นผมบนศีรษะเราไว้แล้วทุกเส้น (และจำนวนเส้นผมนั้นของเราที่เปลี่ยนไปวันต่อวันด้วย) ดังนั้น “ท่านทั้งหลายอย่ากลัวเลย” เรามีค่ามากกว่านกกระจอกหลายตัวนัก หากพระเจ้าทรงดูแลนกที่พบเห็นได้ดาษดื่นพระองค์จะมีทรงดูแลประชาชนของพระองค์เหมือนกันหรือ (นอกจากนี้ นี่ยังเป็นคำตอบที่แสนสั้นที่ทรงตอบพวกรณรงค์สิทธิสัตว์ที่อ้างว่าสัตว์มีค่าเท่ากับชีวิตมนุษย์ด้วย)

พระสัญญาของพระเยซูเรื่องการปกป้องดูแลของพระเจ้าย่อมประยุกต์ใช้ได้กับผู้เชื่อทุกคน อย่างไรก็ตาม บริบทก็ยังสื่อถึงพวกยิวที่กลับใจรับเชื่อในยุคเจ็ดปีอยู่ดี

มธ 10:32-33 พระเยซูตรัสต่อไปว่า เหตุฉะนั้นผู้ใดจะรับเราต่อหน้ามนุษย์ เราจะรับผู้นั้นต่อพระพักตร์พระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์ด้วย 33 แต่ผู้ใดจะปฏิเสธเราต่อหน้ามนุษย์ เราจะปฏิเสธผู้นั้นต่อพระพักตร์พระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์ด้วย เมื่อเราได้เห็นถึงการดูแลอันเปี่ยมด้วยพระกรุณาและฤทธิ์เดชแล้ว หากเราจะไม่ยอมรับพระองค์ต่อหน้ามนุษย์ พระเยซูก็ตรัสว่า พระองค์ก็จะไม่ทรงยอมรับเราต่อพระพักตร์พระบิดาในสวรรค์ของพระองค์เช่นกัน พระเยซูมิได้กำลังพูดถึงการสูญเสียความรอดสำหรับการทำชั่วดังกล่าว แต่ทรงหมายถึงการที่เราจะไม่ได้รับการยอมรับ คำชมเชย และบำเหน็จต่อพระพักตร์พระองค์สักวันหนึ่ง ถึงแม้ว่าหลักการนี้ยอมใช้ได้สากล แต่บริบทตรงนี้ก็สื่อถึงการข่มเหงอันรุนแรงที่พวกยิวที่กลับใจรับเชื่อจะเผชิญในช่วงยุคเจ็ดปีเหมือนเดิม

มธ 10:34-36 เมื่อข่าวสารเรื่องพระคริสต์จะเข้าสู่บ้านของยิวบางคน พวกยิวบางคนก็จะเชื่อและบ้างก็จะไม่เชื่อ อย่าคิดว่าเรามาเพื่อจะนำสันติภาพมาสู่โลก เรามิได้นำสันติภาพมาให้ แต่เรานำดาบมา 35 ด้วยว่าเรามาเพื่อจะให้ลูกชายหมางใจกับบิดาของตน และลูกสาวหมางใจกับ

มารดาและลูกสะใภ้หมางใจกับแม่สามี 36 และผู้ที่อยู่ร่วมเรือนเดียวกัน ก็จะเป็นศัตรูต่อกัน พระเยซูตรัสว่าพระองค์จะทรงก่อให้เกิดความแตกแยกขึ้นในครอบครัวต่างๆ

ดูเหมือนว่าคำพยากรณ์นี้จะเป็นจริงที่สุดในช่วงยุคเจ็ดปีเมื่อการข่มเหงจะทวีความรุนแรงถึงขีดสุดเท่าที่มีมาในประวัติศาสตร์ เมื่อถึงตอนนั้น เมื่อสมาชิกในครอบครัวของยิวบางคนกลับใจรับเชื่อพระคริสต์ เขาก็จะเจอกับการข่มเหงอย่างรุนแรง แม้กระทั่งจากคนในครอบครัวตัวเอง นี่ก็เป็นจริงอยู่บ้างในหมู่ผู้เชื่อที่เป็นคนต่างชาติซึ่งโดนครอบครัวของตนต่อต้านเพราะการที่เขามารับเชื่อพระคริสต์ แต่ครอบครัวชาวยิวแม้กระทั่งในตอนนั้นก็ถือว่าเป็นการทรยศขั้นร้ายแรงเมื่อสมาชิกครอบครัวคนใดหันมารับเชื่อพระคริสต์ บ่อยครั้งที่คนพวกนี้ถูกมองว่าเป็นคนที่ตายแล้วในสายตาของครอบครัวตนเอง พระเยซูจึงทรงเตือนพี่น้องชาวยิวของพระองค์เกี่ยวกับความรุนแรงของการต่อต้านที่พวกเขาจะเจอเมื่อกลับใจรับเชื่อพระองค์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงยุคเจ็ดปี

มธ 10:37 องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจึงทรงนำเสนอหลักการง่ายๆ ผู้ใดที่รักบิดามารดา ยิ่งกว่ารักเราก็ไม่สมกับเรา และผู้ใดที่รักบุตรชายหญิง ยิ่งกว่ารักเรา ผู้นั้นก็ไม่สมกับเรา ถึงแม้ว่าครอบครัวเป็นสิ่งสำคัญที่สุดอันดับสองในชีวิต แต่สิ่งหนึ่งที่สำคัญยิ่งกว่า นั่นคือ พระเยซูคริสต์ การให้ครอบครัวของเรามาก่อนพระองค์ก็เท่ากับให้พระองค์เป็นที่สอง พระองค์ต้องทรงเป็นที่หนึ่งเสมอ หลักการนี้ย่อมเป็นจริงในปัจจุบัน และมันจะยิ่งเป็นจริงมากขึ้นอีกในวันนั้น

มธ 10:38 พระเยซูจึงทรงสั่งสอนพวกสาวกของพระองค์ต่อไปก่อนที่พวกเขาจะเริ่มออกเดินทาง และผู้ใดที่ไม่รับเอากางเขนของตนตามเราไป ผู้นั้นก็ไม่สมกับเรา การรับเอากางเขนของตนนั้นเป็นสำนวนที่คนเข้าใจกันดีในศตวรรษแรก

การตรึงกางเขนเป็นวิธีประหารชีวิตที่แพร่หลายของพวกโรม คนที่ถูกตัดสินให้รับโทษประหารชีวิตปกติแล้วก็ถูกบังคับให้แบกบางชิ้นส่วนของกางเขนของตนไปยังสถานที่ๆจะมีการตรึงกางเขน ดังนั้น พระเยซูจึงกำลังตรัสว่า หากท่านไม่ยอมสละชีวิตของท่านเพื่อเรา ท่านก็ไม่คู่ควรกับเรา พระองค์จึงนำเสนอตรงนี้ถึงหลักการที่เรียบง่ายแต่ลึกซึ้งเกี่ยวกับการอุทิศตัวเต็มร้อยแด่พระองค์ ในเมื่อพระองค์ได้ทรงทำเช่นนั้นเพื่อเราแล้ว เราไม่ควรเต็มใจที่จะทำเช่นนั้น

เพื่อพระองค์หรือ อีกครั้งที่หลักการนี้ก็กินความถึงคนในยุคคริสตจักรด้วย อย่างไรก็ตาม บริบท
ตรงนี้ก็ยังคงเกี่ยวข้องกับพวกผู้เชื่อชาวยิวในยุคเจ็ดปีเหมือนเดิม

มธ 10:39 ความเชื่อแบบคริสเตียนเป็นสิ่งที่ดูเหมือนขัดแย้งกันเอง ผู้ที่จะเอาชีวิต
ของตนรอดจะกลับเสียชีวิต แต่ผู้ที่สูญเสียชีวิตของตนเพราะเห็นแก่เราก็จะได้ชีวิตรอด ผู้ที่จะมี
ชีวิตอยู่เพื่อตัวเองและสนใจแต่ตัวเองจะไม่เพียงสูญเสียพระพรอันเต็มเปี่ยมของพระเจ้าในตอน
นี้เท่านั้น แต่ยังจะสูญเสียบำเหน็จใดก็ตามในนิรันดร์กาลด้วย (สมมติว่าเขาได้รับความรอดตั้งแต่
แรก) อย่างไรก็ตาม ผู้ที่จะเสียสละตัวเองเพื่อพระคริสต์จะพบกับชีวิตอันเต็มเปี่ยมและบริบูรณ์
ไม่เพียงในตอนนี้นี้เท่านั้นแต่ในยุคต่างๆที่จะมาด้วย ดูข้ออ้างอิงคล้ายๆกันในมัทธิว 16:25, มาระ
โก 8:35, ลูกา 17:33, ยอห์น 12:25

มธ 10:40-42 พระคัมภีร์ตอนนี้อันแสนมหัศจรรย์ปิดท้ายด้วยการที่พระเยซูตรัสว่า ผู้ที่
รับท่านทั้งหลายก็รับเรา และผู้ที่รับเราก็รับพระองค์ที่ทรงใช้เรามา 41 ผู้ที่รับศาสดาพยากรณ์
เพราะนามแห่งศาสดาพยากรณ์นั้น ก็จะได้บำเหน็จอย่างที่ศาสดาพยากรณ์พึงได้รับ และผู้ที่รับผู้
ชอบธรรมเพราะนามแห่งผู้ชอบธรรมนั้น ก็จะได้บำเหน็จอย่างกับผู้ชอบธรรมพึงได้รับ คนเหล่า
นั้นที่ต้อนรับพวกสาวกของพระเยซูสุดท้ายแล้วก็กำลังต้อนรับพระเจ้าผู้ทรงใช้พวกเขา มา การ
ต้อนรับผู้พยากรณ์หรือคนชอบธรรมสักคนเพราะเห็นแก่พระองค์ก็เท่ากับเป็นการได้รับบำเหน็จ
ของพวกเขา

นอกจากนี้ 42 และผู้ใดจะเอาน้ำเย็นสักถ้วยหนึ่งให้คนเล็กน้อยเหล่านี้คนใดคนหนึ่งดื่ม
เพราะนามแห่งศิษย์ของเรา เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนนั้นจะขาดบำเหน็จก็
หาไม่ได้” อันที่จริงแล้ว การต้อนรับแม้แต่ผู้เชื่อใหม่ก็เป็นที่ยอมรับในสายพระเนตรของ
พระเจ้า ดู มัทธิว 25:40 บทเรียนที่สำคัญก็คือ การต้อนรับบรรดาผู้รับใช้ของพระเจ้าและ
ประชาชนของพระเจ้า จะมีบำเหน็จสักวันหนึ่งในกาลนิรันดร์สำหรับการทำเช่นนั้น นั่นเป็นจริง
ในสมัยพระเยซู มันก็เป็นจริงในวันนี้ด้วย มันจะเป็นจริงมากยิ่งขึ้นไปอีกในช่วงยุคเจ็ดปี

*****

ภาพรวมของมัทธิว 11: ในบทนี้ยอห์นผู้ให้บัพติศมาสงสัยว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์จริงๆหรือไม่ พระเยซูทรงตอบคำถามนั้นและถือโอกาสนี้ตอบคำถามเกี่ยวกับตัวตนและการรับใช้ของพระองค์ บทนี้ปิดท้ายด้วยการที่พระเยซูทรงดำเนินเมืองต่างๆในแคว้นกาลิลีที่ไม่สนใจข่าวสารของพระองค์เกี่ยวกับการกลับใจใหม่ พระองค์ทรงปิดท้ายด้วยคำเชิญชวนผู้ใดก็ตามที่เต็มใจมาหาพระองค์

มธ 11:1 ข้อ 1 อาจถือได้ว่าเป็นส่วนหนึ่งของบทที่แล้ว ต่อมาเมื่อพระเยซูตรัสสั่งสาวกสิบสองคนของพระองค์เสร็จแล้ว พระองค์ได้เสด็จจากที่นั่นไปเพื่อจะสั่งสอนและประกาศในเมืองต่างๆของเขา ให้เราสังเกตส่วนสำคัญของการรับใช้ของพระองค์ นั่นคือ การสั่งสอนและการประกาศ นั่นกลายเป็นแบบอย่างสำหรับการรับใช้แม้กระทั่งจนถึงทุกวันนี้ เมืองต่างๆที่ถูกเอ่ยถึงน่าจะเป็นเมืองในแคว้นกาลิลี

มธ 11:2-3 มัทธิวบั้นที่กล่าว ฝ่ายยอห์นเมื่อติดอยู่ในเรือนจำได้ยินถึงกิจการของพระคริสต์ จึงได้ใช้สาวกสองคนของท่านไป 3 ทูลถามพระองค์ว่า "ท่านเป็นผู้ที่จะมานั้นหรือ หรือเราจะต้องคอยหาผู้อื่น" ยอห์นผู้ให้บัพติศมาตอนนี้ก็ถูกเฮโรดสั่งจำคุกแล้ว (ดู มัทธิว 14:3) เขาสงสัยว่าพระเยซูทรงเป็นผู้นั้นหรือไม่ สารสำคัญของการรับใช้ของยอห์นก็คือการประกาศว่าพระมหากษัตริย์กำลังจะปรากฏพระองค์และสถาปนาอาณาจักรของพระองค์แล้ว ข่าวสารของพระองค์คือ การกลับใจใหม่มาสู่การดังกล่าวนั่นเอง บัดนี้เมื่อถูกจำคุกและยังไม่เห็นการปรากฏของอาณาจักรยิว ยอห์นจึงสงสัยว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์จริงๆหรือ บางที่ยอห์นก็มีความคิดฝังหัวอยู่นิดๆว่าพระเมสสิยาห์จะเสด็จมาเพื่อมีชัยในทางการเมืองและทางทหาร โดยปลดแอกของพวกโรมทิ้งเสีย กระนั้นเขาก็ทราบเกี่ยวกับการอัศจรรย์ต่างๆและข้อความของพระเยซู เขาจึงอาจรู้สึกสับสนน้อยๆ

มธ 11:4-6 คำตอบของพระเยซูที่ทรงมีแก่พวกสาวกของยอห์นก็คือ จงไปบอกยอห์นถึงสิ่งพวกท่านได้เห็นและได้ยินในการรับใช้ของเรา ฝ่ายพระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า "จงไปแจ้งแก่ยอห์นอีกครั้งถึงสิ่งที่ท่านได้ยินและได้เห็น 5 คือว่าคนตาบอดก็หายบอด คนง่อยเดินได้ คนโรคเรื้อนหายสะอาด คนหูหนวกได้ยินได้ คนตายแล้วเป็นขึ้นมา หลังจากทบทวน

เกี่ยวกับการอัศจรรย์หลายอย่างของพระองค์แล้ว พระเยซูคริสต์ว่า และข่าวประเสริฐก็ประกาศ แก่คนอนาถา

คำที่แปลว่า คนอนาถา (พโทคอส) มีความหมายว่า ‘คนต่ำต้อย’ ข่าวประเสริฐนั้นกำลัง เลยผ่านพวกนักศาสนาตำแหน่งสูงๆและตรงเข้าหาพวกสามัญชนที่ยอมฟังและเชื่อ นอกจากนี้ พระเยซูคริสต์เสริมว่า 6 บุคคลผู้ใดไม่สะดุดเพราะเรา ผู้นั้นเป็นสุข" มีพระพรที่ทรงสัญญาไว้ สำหรับผู้ใดก็ตามที่ไม่สะดุดเพราะพระนามและข่าวสารของพระเยซูคริสต์ ข่าวสารที่ทรงส่งถึง ยอห์นนั้นชัดเจน นั่นคือ จงแบกรับความอัปยศเพื่อข่าวประเสริฐและเพราะเห็นแก่พระองค์

มธ 11:7-9 ในการรับใช้ช่วงแรกๆของยอห์น ผู้ชนได้พากันไปในถิ่นทุรกันดารเพื่อ ไปดูและฟังยอห์น พระเยซูจึงตรัสถึงช่วงเวลานั้นหลังจากที่พวกสาวกของยอห์นจากไปแล้วว่า พระเยซูเริ่มตรัสกับคนหมู่นั้นถึงยอห์นว่า "ท่านทั้งหลายได้ออกไปในถิ่นทุรกันดารเพื่อดูอะไร ดูต้นอ้อไหว่โดยถูกลมพัดหรือ 8 แต่ท่านทั้งหลายออกไปดูอะไร ดูคนนุ่งห่มผ้าเนื้ออ่อนนุ่มหรือ ดูเถิด คนนุ่งห่มผ้าเนื้อนุ่มก็อยู่ในพระนิเวศของกษัตริย์ 9 แต่ท่านทั้งหลายออกไปดูอะไร ดู ศาสดาพยากรณ์หรือ แม่ที่เดียว และเราบอกท่านว่า ท่านนั้นเป็นยิ่งกว่าศาสดาพยากรณ์เสียอีก

พระเยซูตรัสคำถามสามประการ (1) พวกท่านออกไปในถิ่นทุรกันดารเพื่อไปดูต้นอ้อ ไหว่โดยถูกลมพัดหรือ เห็นได้ชัดว่าคำตอบนั้นไม่ใช่ อย่างไรก็ตาม คำเปรียบนี้ก็ไม่ใช่เรื่อง บังเอิญ ยอห์น ไม่ยอมอ่อนข้อเลย ถึงแม้สายลมแห่งการต่อต้านเขาจะโหมกระหน่ำสักปานใด ก็ตาม (2) พวกท่านออกไปดูคนนุ่งห่มผ้าเนื้ออ่อนนุ่มหรือ อีกครั้งที่คำตอบนั้นชัดเจนอยู่แล้ว นอกจากนี้พระเยซูก็ทรงทราบดีว่าเครื่องแต่งกายของยอห์นคือ ขนอฐและหนังสัตว์ (3) พวก ท่านออกไปดูศาสดาพยากรณ์หรือ เห็นได้ชัดว่าคำตอบตรงนี้คือใช่ แต่พระเยซูตรัสต่อไปว่า ยอห์นเป็นยิ่งกว่าผู้พยากรณ์ธรรมดาๆ

มธ 11:10 พระองค์ตรัสชัดเจนว่ายอห์นเป็นผู้เบิกทางซึ่งมีพยากรณ์ไว้ในหนังสืออิสยาห์และมาลาคี คือผู้หนึ่งเองที่พระคัมภีร์ได้เขียนถึงว่า ‘ดูเถิด เราใช้ทูตของเราไปข้างหน้าท่าน ผู้ นั้นจะเตรียมทางของท่านไว้ข้างหน้าท่าน’ ดุอิสยาห์ 40:3 และมาลาคี 3:1

มธ 11:11 พระเยซูคริสต์ชมยอห์นมากมายทีเดียว เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ในบรรดาคนซึ่งเกิดจากผู้หญิงมานั้น ไม่มีผู้ใดใหญ่กว่ายอห์นผู้ให้รับบัพติศมา แต่เป็นผู้ที่ต่ำต้อยที่สุดในอาณาจักรแห่งสวรรค์ก็ยิ่งใหญ่กว่ายอห์นเสียอีก พระเยซูทรงสำแดงให้เห็นชัดเจนว่าคุณค่าต่างๆ ฝายวิญญาณย่อมอยู่กับคุณค่าต่างๆ ตามแบบของโลก ยอห์นเป็นนักเทศน์และเป็นคนของพระเจ้า ชาวโลกมองว่าเขาเป็นคนประหลาด แต่พระเยซูก็ตรัสว่าเขายิ่งใหญ่กว่าบรรดากษัตริย์และคนใหญ่คนโตของโลกที่เคยมีมาเสียอีก กระนั้น ยอห์นก็จะไม่ได้มีโอกาสได้เห็นอาณาจักรนั้นในวันของเขา ด้วยเหตุนี้เขาจึงต่ำต้อยกว่าคนที่ต่ำต้อยที่สุดซึ่งจะได้อยู่ในอาณาจักรนั้นในวันหนึ่ง นี่จึงสื่อถึงความยิ่งใหญ่ของอาณาจักรนั้น นอกจากนี้ เห็นได้ชัดอีกว่าอาณาจักรนั้นยังมาไม่ถึง ถึงแม้ว่าพระมหากษัตริย์ได้เสด็จมาถึงแล้วท่ามกลางพวกเขา แต่อาณาจักรนั้นก็ยังไม่ถึงและจะยังไม่มาจนกว่าพระมหากษัตริย์จะเสด็จมาเพื่อสถาปนามัน

มธ 11:12 ข่าวสารสำหรับอาณาจักรนั้น (นั่นคือ การกลับใจใหม่) ได้ถูกพวกผู้นำของอิสราเอลเพิกเฉย แถมพวกเขาก็ปฏิเสธหลักการของมันด้วย และตั้งแต่สมัยยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาถึงทุกวันนี้ อาณาจักรแห่งสวรรค์ก็เป็นสิ่งที่คนได้แสวงหาด้วยใจร้อนรน และผู้ที่ใจร้อนรนก็เป็นผู้ที่ชิงเอาได้ คำที่แปลว่า เป็นสิ่งที่คนได้แสวงหาด้วยใจร้อนรน (*บิอาโซ*) หมายถึง ‘การใช้กำลัง’ หรือ ‘บังคับ’ ในแบบเดียวกัน คำที่แปลว่า ผู้ที่ใจร้อนรน (*บิอาสเทส*) มีความหมายว่าผู้ที่ ‘แข็งแรง’ หรือ ‘มีกำลังมาก’

ความหมายตรงนี้อาจเป็นว่า พวกยิวจำนวนมากได้พยายามที่จะก่อการกบฏเพื่อล้มล้างการปกครองของพวกโรมเพื่อที่จะสถาปนาอาณาจักรของพวกเขาอีกครั้ง สิ่งนี้เกิดขึ้นเป็นประจำและเป็นเหตุว่าทำไมบาร์บัสจึงถูกจำคุกในเวลาต่อมา พวกเศโลเทปประสบความสำเร็จเพียงชั่วคราวในการลุกฮือต่อต้านโรมในปี ค.ศ. 66 เพียงเพื่อที่จะถูกบดขยี้ทั้งหมดในอีกหลายปีต่อมา เมื่อโรมกลับมาพร้อมกับกองกำลังเหลือคณานับ มีอยู่ครั้งหนึ่งในการรับใช้ของพระเยซู บางคนในแคว้นกาลิลีก็ถึงกับคิดที่จะตั้งพระองค์เป็นกษัตริย์ด้วยซ้ำ นอกจากนี้ ยอห์นก็คิดคุกเพราะความเชื่อมั่นของเขาด้วย ประเด็นสำคัญที่พระเยซูทรงต้องการสื่อก็คือว่า อาณาจักรนั้นจะไม่มา

โดยวิธีการทางการเมืองหรือแบบมนุษย์ มันจะไม่มาโดยการใช้อำนาจถึงแม้ว่าบางคนกำลังพยายามที่จะทำให้มันเกิดขึ้นโดยการใช้กำลังก็ตาม

มธ 11:13 พระเยซูตรัสต่อไปว่า เพราะคำของศาสดาพยากรณ์ทั้งหลายและพระราชบัญญัติได้พยากรณ์มาจนถึงยอห์นนี้ การตรัสถึง “คำของศาสดาพยากรณ์ทั้งหลายและพระราชบัญญัติ” หมายถึงพระคัมภีร์เดิม ความหมายที่น่าจะถูกสื่อตรงนี่ยังชัดเจนก็คือว่า ยอห์นเป็นผู้พยากรณ์คนสุดท้ายของพระคัมภีร์เดิม ถึงแม้ว่าการรับใช้ของยอห์นถูกบันทึกอยู่ในพระคัมภีร์ใหม่ แต่จริงๆแล้วเขาก็เป็นผู้พยากรณ์คนสุดท้ายของเหล่าผู้พยากรณ์สมัยพระคัมภีร์เดิม พระเยซูทรงสื่อชัดเจนว่ายอห์นดำรงตำแหน่งผู้พยากรณ์ของพระคัมภีร์เดิม เพราะสามัญชนแห่งอิสราเอลเห็นว่ายอห์นเป็นผู้พยากรณ์ที่แท้จริง พวกเขาจึงถูกรังไปหาบุคคลแห่งประวัติศาสตร์คนนี้ ผู้พยากรณ์ที่แท้จริงคนสุดท้ายคือ มาลาคี ซึ่งมาก่อนมากกว่าสี่ร้อยปีก่อนหน้านั้น

มธ 11:14 คราวนี้พระเยซูทรงอ้างอิงถึงหนังสือมาลาคีอย่างชัดเจน ถ้าท่านทั้งหลายจะยอมรับในเรื่องนี้ ก็ยอห์นนี่แหละเป็นเอลียาห์ซึ่งจะมานั้น ในมาลาคี 4:5 มาลาคีกล่าวชัดเจนว่าผู้พยากรณ์เอลียาห์จะปรากฏตัวอีกครั้งก่อนวันขององค์พระผู้เป็นเจ้า พระเยซูตรัสว่าหากพวกเขาจะยอมรับในเรื่องนี้ (คือข้อความทั้งหมดเกี่ยวกับอาณาจักรนั้น นั่นคือ การกลับใจใหม่) จริงๆแล้วยอห์นก็เป็นเอลียาห์ซึ่งจะมานั้น เขาอาจไม่ใช่ตัวตนเอลียาห์จริงๆ แต่เขาก็ทำให้คำพยากรณ์นี้สำเร็จ และจริงๆแล้วก็มีความคล้ายคลึงกันหลายประการระหว่างการรับใช้ของเอลียาห์และยอห์น ถึงแม้ว่าก่อนหน้าที่ยอห์นได้ปฏิเสธว่าตัวเองเป็นเอลียาห์ (ยอห์น 1:21) แต่พระเยซูก็ตรัสว่าจริงๆแล้วเขาก็ทำให้คำพยากรณ์นั้นสำเร็จ ด้วยเหตุนี้ยอห์นจึงเป็นการทำให้คำพยากรณ์เกี่ยวกับเอลียาห์สำเร็จ *ฝ่ายวิญญูณ*

เราเห็นได้ว่าเอลียาห์อาจกลับมาจริงๆในฐานะเป็นหนึ่งในผู้พยากรณ์สองคนนั้นที่มีบรรยายไว้ในวิวรณ์ 11 ดู คำอธิบายในข้อนั้นได้ นั่นย่อมเป็นช่วงเวลาที่ผ่านมาการมาถึงของอาณาจักรนั้นจริงๆและการเสด็จกลับมาของพระมหากษัตริย์องค์นั้น

มธ 11:15 พระเยซูจึงปิดท้ายเนื้อหาตอนนี้ด้วยความเห็นว่า **ใครมีหูจงฟังเถิด** พระเยซูทรงใช้สำนวนนี้สี่ครั้งต่างกัน ในหนังสือกิตติคุณสี่เล่ม กล่าวอีกนัยหนึ่งความหมายของคำพูด

นี่ก็คือ จงฟังให้ดีฯ พระองค์ตรัสเป็นนัยว่า สิ่งที่พระองค์เพิ่งกล่าวออกไปนั้นมีอะไรมากกว่าที่เห็น ดังนั้น จงตั้งใจฟังให้ดีฯ

มธ 11:16-19 คราวนี้พระเยซูตรัสถึงความขัดแย้งกันเองของพวกคนที่มาจับผิดพระองค์ เราจะเปรียบคนยุคนี้เหมือนกับอะไรดี เปรียบเหมือนเด็กนั่งที่กลางตลาดร้องแก้อเพื่อน 17 กล่าว ว่า ‘พวกฉันได้เป่าปี่ให้พวกเธอ และเธอมิได้เต้นรำ พวกฉันได้พิลาปร่ำไห้แก่พวกเธอ และพวกเธอมิได้คร่ำครวญ’ 18 ด้วยว่ายอห์นมาก็ไม่ได้กินหรือดื่ม และเขาว่า ‘มีผีเข้าสิงอยู่’ 19 ฝ่ายบุตรมนุษย์มาทั้งกินและดื่ม เขาก็ว่า ‘ดูเถิด นี่เป็นคนกินดื่มและดื่มน้ำองุ่นมาก เป็นมิตรสหายกับคนเก็บภาษีและคนบาป’ แต่พระปัญญาธิ์ปรากฏว่าชอบธรรมแล้วโดยผลแห่งพระปัญญานั้น”

ไม่ว่าพระเยซูหรือยอห์นทำอะไร พวกเขาก็โค่นวิจารณ์ พระเยซูทรงเปรียบพวกชอบวิจารณ์พระองค์ว่าเป็นเหมือนพวกเด็กเล็กๆที่เอาแต่ใจตัวเองในที่สาธารณะ พวกเขาถามคำถาม โง่ๆ จากนั้นก็เปลี่ยนเรื่องไปยังความโง่เขลาแบบอื่น

ยอห์นมาพร้อมกับวิถีชีวิตแบบเรียบง่าย พวกเขาจึงกล่าวหาเขาว่าถูกผีสิง พระเยซูเสด็จมาพร้อมกับชีวิตปกติธรรมดาหากพูดถึงนิสัยการกินของพระองค์แล้ว ชาวโลกรอบตัวพระองค์ จึงกล่าวหาพระองค์ว่าเป็นคนกินดื่ม คำตอบของพระเยซูซึ่งลึกซึ้งและสั้น ได้ใจความ “พระปัญญาธิ์ปรากฏว่าชอบธรรมแล้วโดยผลแห่งพระปัญญานั้น” พระปัญญาธิ์ปรากฏว่าชอบธรรมแล้วโดยดูจากผลลัพธ์ของมัน การที่พระองค์ตรัสถึงผล (บุตรทั้งหลาย) นั้นไม่ใช่เรื่องบังเอิญ บางทีสิ่งที่เผยให้เห็นสติปัญญาในชีวิตของเรามากที่สุดก็จะปรากฏในชีวิตเล็กๆของเรา ในแบบเดียวกัน สติปัญญาธิ์ปรากฏว่าชอบธรรมในผลลัพธ์ต่างๆของมัน ด้วยถ้อยคำมากมาย พระเยซูทรงตอบพวกชอบติพระองค์โดยตรัสว่าข้อพิสูจน์นั้นปรากฏชัดอยู่แล้ว พวกเขาวิจารณ์ทุกสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำ แต่พระปัญญาแห่งชีวิตและการรับใช้ของพระองค์ก็ปรากฏชัดแล้วในผลลัพธ์ต่างๆของมัน

มธ 11:20 แล้วพระองค์ก็ทรงตั้งต้นตีเตียนเมืองต่างๆที่พระองค์ได้ทรงกระทำการอิทธิฤทธิ์เป็นจำนวนมาก เพราะเขามิได้กลับใจเสียใหม่ ข้อ 20 ก็บ่งบอกถึงจุดเปลี่ยนสำคัญในการรับใช้ของพระคริสต์ เราเห็นชัดเจนมากขึ้นเรื่อยๆว่าชนชาติอิสราเอลโดยรวมแล้วก็กำลังปฏิเสธ

ข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรนั้น ใจความสำคัญของข่าวสารนั้นก็คือ การกลับใจใหม่ แม้แต่แคว้นกาลิลีซึ่งน่าจะยอมรับความจริงนั้นมากกว่าพวกนักศาสนามืออาชีพทั้งหลายแห่งกรุงเยรูซาเล็ม และแคว้นแคว้นโดยรอบ ก็ปฏิเสธพื้นฐานทางศีลธรรมและฝ่ายวิญญาณของอาณาจักรนั้น นั่นคือการกลับใจใหม่มาหาพระเจ้า ถึงแม้ว่าการปฏิเสธกษัตริย์องค์นั้นยังไม่ถึงที่สุดจนกว่าจะถึงกางเขน แต่พวกมันตามจริงมันก็ปรากฏชัดมากพอแล้วแม้ในตอนนั้น การรับใช้ในตอนแรกของพระเยซูมีอยู่ในแคว้นกาลิลี ในแคว้นนั้นการอัศจรรย์ต่างๆของพระองค์ก็ปรากฏชัดและพระสุรเสียงของพระองค์ก็เป็นที่ได้ยินแล้ว กระนั้นเมืองต่างๆในแคว้นนั้นก็ไม่ยอมกลับใจใหม่ (แคว้นกาลิลีนั้นถือได้ว่ามีลักษณะ ‘อนุรักษนิยม’ และมีแนวโน้มที่จะตอบรับมากกว่ากรุงเยรูซาเล็มซึ่งเป็นเมืองของชนชั้นสูง กระนั้น แม้แต่พวกเขาส่วนใหญ่ก็ไม่ยอมรับข่าวสารของพระคริสต์) ด้วยเหตุนี้ พระองค์จึงทรงเริ่มเตือนพวกเขาแรงๆ

มธ 11:21-22 "วิบัติแก่เจ้า เมืองโคราซิน วิบัติแก่เจ้า เมืองเบธไซดิกา เพราะถ้าการอิทธิฤทธิ์ซึ่งได้กระทำท่ามกลางเจ้าได้กระทำในเมืองไทระและเมืองไซดอน คนในเมืองทั้งสองจะได้นุ่งห่มผ้ากระสอบ นั่งบนจี๊เถ่า กลับใจเสียใหม่มานานมาแล้ว 22 แต่เราบอกเจ้าว่าในวันพิพากษา โทษเมืองไทระและเมืองไซดอนจะเบากว่าโทษของเจ้า

ผ้ากระสอบและจี๊เถ่าเป็นวิธีของคนตะวันออกกลางสมัยโบราณในการแสดงออกถึงการกลับใจใหม่และการคร่ำครวญ เมืองโคราซินและเมืองเบธไซดิกา เป็นเมืองเล็กๆของพวกยิวในแคว้นกาลิลีซึ่งได้เห็นการรับใช้ของพระคริสต์แล้ว กระนั้นพระเยซูก็ตรัสว่าถ้าเมืองไทระและเมืองไซดอนซึ่งเป็นเมืองของคนต่างชาติและนอกศาสนา (ในเลบานอน) ได้เห็นการอัศจรรย์เหล่านั้น พวกเขาก็คงกลับใจใหม่ไปแล้ว (ทั้งเมืองไทระและเมืองไซดอนได้ถูกทำลายอย่างรุนแรงในประวัติศาสตร์ก่อนหน้านั้น พระคัมภีร์เดิมกล่าวชัดเจนว่า เมืองทั้งสองได้โดนพระเจ้าพิพากษา ดู อิสยาห์ 23:1, 4-12 และเอเสเกียล 26-29) เมืองคนต่างชาติเหล่านี้จะได้รับโทษเบากว่าในวันพิพากษาเมื่อเทียบกับเมืองเหล่านี้ซึ่งได้ปฏิเสธการรับใช้ของพระคริสต์

มธ 11:23-24 พระเยซูทรงสงวนการพิพากษาเดียวกันนี้ไว้สำหรับเมืองคาเปอร์นาอุมซึ่งเป็นเมืองที่พระองค์ทรงรับไว้เป็นบ้านเกิดด้วย และฝ่ายเจ้า เมืองคาเปอร์นาอุม ซึ่งถูกยกขึ้นเทียม

ฟ้าแล้ว เจ้าจะต้องลงไปถึงนรกต่างหาก ด้วยว่าการอิทธิฤทธิ์ซึ่งได้กระทำในท่ามกลางเจ้านั้น ถ้าได้กระทำในเมืองโสโดม เมืองนั้นจะได้ตั้งอยู่จนทุกวันนี้ เมืองคาเปอร์นาอุมถือว่าเป็นเมืองที่ร่ำรวยพร้อมกับบรรยากาศการค้าที่รุ่งเรือง ตั้งอยู่บนชายฝั่งตอนเหนือของแคว้นกาลิลี เมืองนี้จึงได้รับลมพัดเย็นสบายจากทะเลสาบกาลิลี ชื่อของเมืองนี้ *คาเปอร์นาอุม* แปลว่า ‘หมู่บ้านแห่งความสบาย’ ดังนั้น มันจึงเป็นเมืองหนึ่งที่พวกยิวที่มั่งมีมักไปพักตากอากาศ มีธรรมศาลาที่หรูหราถูกก่อสร้างขึ้นที่นั่น อย่างไรก็ตาม ในความมั่งมีของพวกเขา เมืองนี้ก็เริ่มที่จะไม่แยแสสิ่งต่างๆของพระเจ้า พวกเขาจึงจับผิดการรับใช้ของพระเยซู ความมั่งคั่งและความเจริญของพวกเขาทำให้พวกเขาต้านทานต่อเรื่องต่างๆที่เป็นฝ่ายวิญญาณ

คำที่แปลว่า *นรก (ฮาเดส)* สามารถหมายถึง ‘หลุมศพ’ หรือ ‘แดนคนตาย’ ได้เช่นกัน พระเยซูอาจกำลังตรัสถึงบรรดาผู้อยู่อาศัยในเมืองคาเปอร์นาอุมหรือพระองค์อาจกำลังตรัสถึงเมืองนี้เอง ถึงแม้ว่าหลายเมืองและหมู่บ้านในอิสราเอลยังคงอยู่จนถึงทุกวันนี้ โดยมีชื่อแบบในสมัยโบราณ แต่เมืองคาเปอร์นาอุมพร้อมกับเมืองโคราซินและเมืองเบธไซดาก็ถูกทำลายไปตั้งนานแล้วและมีแต่ซากปรักหักพังเหลืออยู่จนถึงทุกวันนี้

กระนั้น พวกเขาก็อาจได้เห็นฤทธิ์เดชของพระเจ้าผ่านทางพระเยซูมากกว่าเมืองอื่นๆ **24** แต่เราบอกเจ้าว่า ในวันพิพากษา โทษเมืองโสโดมจะเบากว่าโทษของเจ้า” พระเยซูตรัสว่า หากการอิทธิฤทธิ์แบบเดียวกันนี้ได้กระทำในเมืองโสโดม มันก็คงกลับใจใหม่ไปตั้งนานแล้ว ในแบบเดียวกัน เมืองโสโดมก็จะได้รับโทษเบากว่าพวกเขาในการพิพากษา นี่สื่อถึงใจแข็งกระด้างฝ่ายวิญญาณของเมืองเหล่านี้

มธ 11:25-26 บางทีด้วยจิตวิญญาณของอิสยาห์ 6:9-11 พระเยซูทรงอธิษฐานและขอบพระคุณพระเจ้าที่บรรดาคนที่มีความรู้และชนชั้นสูงในสมัยนั้น ไม่นึกถึงความจริงนั้นเลย กระนั้น *ผู้น้อย* (นั่นคือ เด็กๆ) กลับเข้าใจและยอมรับความจริงนั้น **ขณะนั้นพระเยซูทูลตอบว่า** “โอ ข้าแต่พระบิดา ผู้เป็นเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์และแผ่นดิน ข้าพระองค์ขอบพระคุณพระองค์ที่พระองค์ได้ทรงปิดบังสิ่งเหล่านี้ไว้จากผู้มีปัญญาและผู้ฉลาด และได้สำแดงให้ผู้น้อยรู้ การที่พระองค์ตรัสถึง “ผู้มีปัญญาและผู้ฉลาด” ก็หมายถึงพวกชนชั้นสูงในสมัยนั้น ความหมายรวมก็

คือว่า บางทีพวกสามัญชนและพวกคนที่ถ่อมใจได้ยอมรับพันธกิจของพระคริสต์ขณะที่พวก
ชนชั้นสูงและพวกมีอำนาจกลับไม่ยอมรับ พระเยซูจึงตรัสเสริมว่า 26 ข้าแต่พระบิดา ที่เป็นอย่าง
นั้นก็เพราะเป็นที่ชอบพระทัยในสายพระเนตรของพระองค์ ให้เราสังเกตด้วยว่าพระเยซูทรง
เรียกพระบิดาของพระองค์ว่า “ผู้เป็นเจ้าของฟ้าสวรรค์และแผ่นดิน” พระองค์ทรงเป็นเช่นนั้น
จริงๆ!

มธ 11:27 ตรงนี้เราได้เห็นถึงความสัมพันธ์อันใกล้ชิดระหว่างพระเยซูและพระบิดา
ผู้ทรงสถิตในสวรรค์ของพระองค์ ซึ่งมีลักษณะคล้ายกับในข้อที่ 17 พระเยซูตรัสถึงการมี
สามัคคีธรรมระหว่างพระองค์เองและพระบิดาดังต่อไปนี้ **พระบิดาของเราได้ทรงมอบสิ่ง**
สารพัดให้แก่เรา และไม่มีใครรู้จักพระบุตรนอกจากพระบิดา และไม่มีใครรู้จักพระบิดา
นอกจากพระบุตรและผู้ใดก็ตามที่พระบุตรประสงค์จะสำแดงให้รู้ พระเจ้าได้ทรงสำแดงทุกสิ่งแก่พระ
บุตร มีแต่พระองค์ทั้งสองที่รู้จักกันและกันอย่างแท้จริง ความหมายตรงนี้ก็สอดคล้องกับสิ่งที่
พระเยซูได้ตรัสกับฟิลิปในข้อที่ 14:9 “ผู้ที่ได้เห็นเราก็ได้เห็นพระบิดา” เมื่อเราได้มารู้จักพระ
เยซูคริสต์ เราก็ได้มารู้จักพระบิดาด้วย

มธ 11:28-30 ข่าวสารของพระเยซูตรงนี้เริ่มเปลี่ยนแปลงอย่างแยกย่อย ขณะที่จนถึงจุดนี้
จุดสนใจของการรับใช้ของพระองค์ก็คือ อาณาจักรนั้นและการเตรียมการสำหรับอาณาจักรนั้น
บัดนี้พระองค์ทรงเริ่มเปลี่ยนมาตรฐานถึงความสัมพันธ์ส่วนตัว สามัคคีธรรม และการเป็นสาวก นี้
ยังเป็นเรื่องที่รุนแรงเพราะการที่ประชาชนของพระองค์ปฏิเสธและไม่สนใจพระองค์ ดู ข้อที่
1:11 พระเยซูจึงทรงหยิบยื่นคำเชิญให้แก่ผู้ใดก็ตามที่ประสงค์จะมา **บรรดาผู้ทำงานเหน็ดเหนื่อย**
และแบกภาระหนัก จงมาหาเรา และเราจะให้ท่านทั้งหลายหายเหนื่อยเป็นสุข 29 จงเอาแอกของ
เราแบกไว้ แล้วเรียนจากเรา เพราะว่าเรามีใจอ่อนสุภาพและถ่อมลง และท่านทั้งหลายจะพบที่
สงบสุขในใจของตน

ถึงแม้ว่าไม่ได้มีบอกไว้โดยเฉพาะเจาะจง แต่นี่ก็สื่อว่าการรับใช้ขององค์พระผู้เป็น
เจ้าของเรากำลังจะหันไปหาคนต่างชาติแล้ว ชนชาติอิสราเอลโดยทั่วไปและพวกคนใหญ่คนโต
ในอิสราเอลโดยเฉพาะได้ปฏิเสธพระองค์และข้อเสนอของพระองค์เรื่องอาณาจักรนั้น บัดนี้

พระองค์ได้ทรงเสนอพระคุณของพระองค์แก่คนทั้งปวงแล้ว ถึงแม้ไม่ได้กล่าวถึงคนต่างชาติโดยเฉพาะ แต่ข้อเสนอของพระองค์แก่บรรดาคนทั้งหลายก็สื่อว่านี่เป็นการหยิบยื่นพระคุณแก่พวกคนต่างชาติอย่างชัดเจน จริงแท้ที่เดียวที่เราได้มาถึงจุดเปลี่ยนในการรับใช้ของพระองค์แล้ว

มีคำสั่งสามประการดังนี้ (1) “จงมาหาเรา”, (2) “จงเอาแอกของเราแบกไว้” และ (3) “จงเรียนจากเรา” เมื่อเรามาหาพระองค์เท่านั้นเราจึงสามารถพบที่สงบสุขสำหรับจิตวิญญาณของเราได้ พระสัญญาของพระองค์จริงๆแล้วคือสันติสุขในใจซึ่งก็คือความสงบสุขแห่งจิตวิญญาณ คำที่แปลว่า **ที่สงบสุข** (*อานาพาโอ*) มีความหมายด้วยว่า เฝ้ายและสงบ ที่สงบสุขแห่งจิตวิญญาณและสันติสุขแห่งใจนั้นเป็นคุณธรรมที่มีค่ามากที่สุดท้ายแล้วก็มาโดยทางพระคริสต์เท่านั้น

ปัญหาค้าน ‘จิตวิทยา’ ส่วนใหญ่ที่ผู้คนมีก็มีรากเหง้าอยู่ในข้อเท็จจริงที่ว่าพวกเขาไม่มีที่สงบสุขแห่งจิตวิญญาณหรือสันติสุขในใจ ในการมาหาพระคริสต์และติดตามพระองค์ไปด้วย คนๆนั้นก็ได้รับความสงบสุขและสันติสุขที่ไม่มีจิตแพทย์หรือนักจิตวิทยาคนไหนสามารถให้ได้ แต่มันก็ต้องอาศัยการหันกลับมาหาพระองค์จริงๆ นั่นเรียกว่าการกลับใจใหม่และความเชื่อ

มันยังรวมถึงการรับเอาแอกของพระองค์ด้วย แอกเป็นเครื่องมือสมัยโบราณที่มีไว้เพื่อเทียมวัวหรือสัตว์ชนิดอื่นๆเพื่อให้งานด้วยกัน มันสื่อถึงทั้งการทำงานและการร่วมมือกัน มันเป็นสัญลักษณ์ของการรับใช้ สันติสุขและที่สงบสุขนั้นซึ่งมีในพระคริสต์จะมาได้ก็ต่อเมื่อเราเริ่มเต็มใจที่จะปรนนิบัติพระองค์ โดยรับแอกแห่งการรับใช้ของพระองค์แบกไว้บนตัวเรา นี่ยังสื่อด้วยว่าเราได้กลายเป็นผู้ร่วมทำการด้วยกันกับพระองค์ตามที่เปาโลได้กล่าวไว้ใน 1 โครินธ์ 3:9

ตรงนี้ดูเหมือนเป็นสิ่งที่ขัดแย้งกันเองของความเชื่อแบบคริสเตียนที่แท้จริง เมื่อเราเหน็ดเหนื่อยและแบกภาระหนักด้วยปัญหาต่างๆของชีวิต พระเยซูก็ทรงบัญชาให้เราเอาแอกของพระองค์แบกไว้ ในการทำเช่นนั้น พระองค์ก็จะทรงประทานที่สงบสุขให้แก่จิตวิญญาณของเรา นอกจากนี้ พระองค์ยังทรงบัญชาให้เราเรียนจากพระองค์ด้วย นอกจากการมาหาพระองค์และปรนนิบัติพระองค์แล้ว พระองค์ยังตรัสด้วยว่า “จงเรียนจากเรา” มันเป็นส่วนหนึ่งของสมการที่ใหญ่กว่า

พระเยซูคริสต์อย่างสิ้นๆ ได้ใจความเกี่ยวกับลักษณะเฉพาะตัวสองประการของพระองค์ พระองค์ทรง (1) *มีใจอ่อนสุภาพ* และ (2) *ถ่อมลง* คุณสมบัติอันนำมาห้ศรัทธาในตัวผู้เป็นเจ้านาย คือสิ่งเหล่านี้ ถึงแม้ว่าทั้งสองคำนี้ค่อนข้างเชื่อมโยงกัน แต่ทั้งสองคำก็ไม่ใช่คำเหมือนกัน

คำที่แปลว่า *มีใจอ่อนสุภาพ* (*พราออส*) มีที่มาจากคำว่า *พราออส* คำหลังนี้มีความหมายว่า สภาพอารมณ์คงที่ มันสื่อถึงการมีวินัยในเรื่องอารมณ์ ทัศนคติ และคำพูดของคนๆหนึ่ง ความอ่อนสุภาพในความหมายตามพระคัมภีร์แล้วจึงแสดงออกมาเป็นการมีใจอ่อนโยนและมีวินัยในการแสดงอารมณ์ต่างๆ มันทำให้คนๆนั้นเป็นคนมีสภาพอารมณ์คงที่ สงบเยือกเย็น และไม่หุนหันพลันแล่น มันเป็นที่ตรงข้ามกับการบันดาลโทสะหรือการตีโพยตีพายร้องห่มร้องไห้ มันสื่อถึงความชอบธรรมในด้านจิตวิญญาณและทัศนคติ

คำที่แปลว่า *ถ่อมลง* (*ทาพะอีโนส*) หมายถึงการมีใจถ่อม ดังนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ทรงตรัสว่าลักษณะเฉพาะตัวของพระองค์ก็คือ มีสภาพอารมณ์คงที่และถ่อมใจ นี่ยิ่งเป็นเรื่องพิเศษเมื่อเราระลึกว่าพระองค์ทรงเป็นจอมกษัตริย์และจอมเจ้านาย พระองค์ทรงเป็นพระผู้สร้าง และองค์ผู้พิพากษา ทรงเป็นปฐมและอวสาน เราจึงเห็นแบบอย่างสำหรับนิสัยและทัศนคติของเราในการที่เราจะมีสภาพตามแบบพระฉายของพระบุตรของพระองค์

นอกจากพระองค์จะทรงบัญชาให้เรามาหาพระองค์ รับแอกของพระองค์แบกไว้ และเรียนจากพระองค์แล้ว พระองค์ยังทรงเตือนความจำเราอีกว่า **30** *ด้วยว่าแอกของเราก็แบกง่าย และภาระของเราก็เบา*" คำที่แปลว่า *ง่าย* (*เครสทอส*) มีความหมายด้วยว่า 'มีใจกรุณา' และมีความหมายเพิ่มเติมอีกว่า 'อ่อนโยน' คำที่แปลว่า *เบา* (*อะลาฟรอส*) มีความหมายง่ายๆว่า 'ไม่หนัก' ถึงแม้ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้ทรงเรียกเราให้มาถึงความรอดและการรับใช้ แต่เมื่อเรารับแอกของพระองค์มาแบกแล้ว มันก็ไม่ได้ยากหรือเป็นภาระหนักเลย นั่นเกิดจากข้อเท็จจริงที่ว่าพระองค์ทรงมีใจอ่อนสุภาพและมีใจถ่อมลง องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราไม่ทรงมีอารมณ์ฉุนเฉียวหรือความหยิ่งยะโสเลย เมื่อเรายอมจำนนต่อความเป็นจอมเจ้านายของพระองค์ พระองค์ก็ทรงประทานสันติสุขและที่สงบสุขให้

คริสเตียนใหม่อาจรู้สึกขยาดเกี่ยวกับการรับใช้พระองค์ โดยกลัวสิ่งที่พระองค์อาจทรงเรียกร้องจากพวกเขา แต่เมื่อพวกเขายอมจำนนน้ำพระทัยของพระองค์ มันก็ไม่เคยเป็นเรื่อง

ไม่น่าอภิมรย์หรือเป็นภาระเลย ผู้เขียนเองในวัยหนุ่มก็ต่อต้านการทรงเรียกของพระองค์ให้มารับใช้ อย่างไรก็ตาม หลังจากที่ในที่สุดก็ยอมจำนน มันก็นำมาซึ่งพระพรมากกว่าสามสิบปี อะไรที่น้อยกว่านั้นก็คงเป็นเรื่องที่น่าเศร้า ทางของพระองค์นั้นดีที่สุดเสมอ ดู โรม 12:2

*****

ภาพรวมของมัทธิว 12: เมื่อการรับใช้ของพระเยซูเพิ่มพูนขึ้น การต่อต้านพระองค์ก็เพิ่มขึ้นเช่นกัน ในบทที่ 12 การต่อต้านนั้นก็มาจากพวกฟาริสีเป็นหลัก สิ่งที่ปรากฏชัดในตัวพวกเขาก็คือ จิตใจที่ชอบวิพากษ์วิจารณ์ จุดสนใจหลักแห่งการต่อต้านของพวกเขาก็คือ การประพடுத்தของพระองค์ในวันสะบาโต จากนั้นพระเยซูก็ตรัสถึงห้าด้านของการสั่งสอนในเนื้อหาส่วนสุดท้ายของบทนี้ (1) การหมิ่นประมาทพระวิญญาณบริสุทธิ์ (2) คำพูดสื่อให้เห็นจิตใจ (3) หมายสำคัญของโยนาห์ (4) คำเตือนถึงพวกอิสราเอลเกี่ยวกับการพิพากษาที่จะมา และ (5) พื้นฐานแห่งครอบครัวฝ่ายวิญญาณของพระเยซู

มธ 12:1-2 พระเยซูทรงถูกพวกฟาริสีวิพากษ์วิจารณ์อย่างหนักสำหรับการที่พระองค์ยอมให้พวกสาวกเด็ดรวงข้าวมากินในวันสะบาโต ในคราวนั้นพระเยซูเสด็จไปในนาในวันสะบาโต และพวกสาวกของพระองค์หิวจึงเริ่มเด็ดรวงข้าวมากิน 2 แต่เมื่อพวกฟาริสีเห็นเข้า เขาจึงทูลพระองค์ว่า "ดูเถิด สาวกของท่านทำการซึ่งพระราชบัญญัติห้ามไว้ในวันสะบาโต" พวกฟาริสีกล่าวหาพวกสาวกของพระเยซูว่าละเมิดพระราชบัญญัติของพระเจ้า เราควรหมายเหตุไว้ว่าสิ่งที่พวกสาวกละเมิดไม่ใช่พระราชบัญญัติของพระเจ้า แต่เป็นประเพณีของพวกรับบีเกี่ยวกับพระราชบัญญัติต่างหาก พวกสาวกจึงฝ่าฝืนแค่ประเพณีของพวกรับบีเท่านั้น

ตลอดหลายร้อยปีหลังจากการถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยยังกรุงบาบิโลน ระบบรับบีก็ได้พัฒนาขึ้นในศาสนายิวแล้ว พอเวลาผ่านไปเรื่อยๆ ประเพณีต่างๆของพวกรับบี (ผู้ปกครอง) ก็เริ่มถูกมองว่ามีสิทธิอำนาจเทียบเท่าพระวจนะของพระเจ้า ในทางปฏิบัติแล้วพวกฟาริสี (ซึ่งพวกรับบีส่วนใหญ่เป็น) ก็ถือว่าประเพณีต่างๆนั้นมีสิทธิอำนาจมากกว่าพระราชบัญญัติเองเสียอีก ดังนั้นพวกเขาก็มองว่าคำอธิบายต่างๆตามประเพณีของพวกเขาเป็นส่วนหนึ่งของพระราชบัญญัติ

พวกฟาริสีที่ถูกพูดถึงตลอดทั้งบทนี้เป็นคณะหนึ่งภายในศาสนายูดาย พวกเขาเป็นพวกอนุรักษนิยมทางศาสนาในสมัยนั้นและยึดถือการทำความเข้าใจพระคัมภีร์แบบตามตัวอักษร

พวกเขาน่าจะถูกตั้งชื่อตามบุตรชายคนหนึ่งของยูดาห์ที่ชื่อว่า ฟาเรส ซึ่งแปลว่า แยกออก อีก
พรรคชนหนึ่งก็เชื่อว่าชื่อ ฟาริสี มาจากคำฮีบรู ฟารูชิม ซึ่งแปลว่า 'ผู้ดีความ' (พระราชบัญญัติ)
จริงๆแล้วพวกฟาริสีก็ถือว่าตนมีหน้าที่ดีความพระราชบัญญัติ การดีความของพวกเขาจึงเริ่มเป็น
ที่รู้จักในชื่อ *ประเพณีต่างๆ*

ปัจจุบันนี้ประเพณีต่างๆของรับบีก็ถูกบันทึกอยู่ในคัมภีร์ทัลมุด พระเยซูไม่เคยตำหนิ
พวกฟาริสีในเรื่องศาสนศาสตร์ขั้นพื้นฐานของพวกเขาเลย ถึงแม้ว่าพระองค์ทรงต่อว่าพวกเขา
อย่างรุนแรงในเรื่อง *ประเพณีต่างๆ* ของพวกเขาก็ตาม อย่างไรก็ตาม พระองค์ทรงตำหนิพวกเขา
อยู่เรื่อยๆสำหรับจิตใจที่ขอบวิพากษ์วิจารณ์ของพวกเขา ใจที่แข็งกระด้าง และการที่พวกเขาขาด
ความเชื่อ ความเมตตา และความเห็นอกเห็นใจ พวกเขาเป็นพวกถือตามประมวลกฎหมายอย่าง
แท้จริง พวกเขาสนใจแต่เรื่องการรักษาข้อความตามพระราชบัญญัติและ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง
ประเพณีต่างๆแบบรับบีว่าเป็นหนทาง *เดียวเท่านั้น* ที่นำไปสู่ความชอบธรรมและพระเจ้า

มธ 12:3-5 พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า "พวกท่านยังไม่ได้อ่านหรือ ซึ่งดาวิดได้กระทำ
เมื่อท่านและพรรคพวกหิว 4 ท่านได้เข้าไปในพระนิเวศของพระเจ้า รับประทานขนมปังหน้า
พระพักตร์ ซึ่งพระราชบัญญัติห้ามไว้ไม่ให้ท่านและพรรคพวกรับประทาน ควรแต่โปรhibitพวก
เดียว คำตอบของพระเยซูที่มีต่อการวิจารณ์ของพวกเขานั้นมีลักษณะสองประการ (1) พระองค์
ทรงเตือนความจำพวกเขาว่าดาวิดกินขนมปังหน้าพระพักตร์ที่พลับพลาในเวลาที่เขาหิวจัด พระ
เยซูทรงเล่นงานพวกฟาริสีกลับโดยใช้คำพูดเดียวกัน "ซึ่งพระราชบัญญัติห้ามไว้" ในเรื่องที่เกี่ยวข้อง
กับดาวิด ประเพณีของพวกรับบีเชื่อกันมานานแล้วว่าการละเมิดบัญญัติข้อที่ไม่เกี่ยวกับการผิด
ศีลธรรมหรือผิดจรรยาบรรณถือว่าเป็นเรื่องที่ได้เพื่อป้องกันมิให้เกิดการเสียชีวิต การบาดเจ็บ
หรือความเสียหาย นั่นจึงเป็นสิ่งที่ดาวิดกระทำในการที่เขารับประทานขนมปังหน้าพระพักตร์
และนั่นก็เป็นสิ่งที่พวกสาวกได้กระทำในวันสะบาโตเช่นกัน เราควรหมายเหตุไว้ว่าภายใต้พระ
ราชบัญญัติของพวกเลวีแล้ว คนที่เดินทางผ่านมาสามารถเด็ดรวงข้าวกินได้ นั่นไม่ใช่ปัญหา แต่
พระเยซูทรงเล่นงานพวกฟาริสีด้วยคำวิจารณ์ของพวกเขาเอง โดยยกข้อยกเว้นที่พวกรับบีก็ใช้เอง
เช่นกัน

พระองค์ยังตรัสอีกว่า 5 ท่านทั้งหลายไม่ได้อ่านในพระราชบัญญัติหรือ ที่ว่า ในวันสะบาโตพวกปุโรหิตในพระวิหารดูหมิ่นวันสะบาโตแต่ไม่มีความผิด (2) พระองค์ทรงเตือนให้พวกฟาริสีระลึกว่าพวกปุโรหิตในพระวิหารก็ดูหมิ่นวันสะบาโตเป็นประจำโดยการที่พวกเขาทำงานจิปาละต่างๆที่พระวิหาร อย่างหนึ่งก็คือการจุดไฟเพื่อหุงต้มเครื่องสัตวบูชาที่พวกเขาได้รับประทาน คำที่แปลว่า ดูหมิ่น (เบะเบลอ โอ) หมายถึงการทำสิ่งที่สามัญธรรมดา พวกฟาริสีได้ยกฐวันสะบาโตในความคิดของตนจนถึงขนาดที่ว่าใครที่ทำอะไรสามัญธรรมดาในวันสะบาโตก็คือว่าเป็นการละเมิดพระราชบัญญัติ แต่การรับประทานอาหารก็เป็นการปฏิบัติที่สามัญธรรมดาที่สุดอย่างหนึ่งในชีวิต พวกปุโรหิตที่เข้าเฝ้าที่พระวิหารก็รับประทานอาหารในวันสะบาโตเป็นปกติ และในพระวิหารด้วยซ้ำ นี่เป็นอีกครั้งที่พระเยซูทรงดักจับพวกเขาได้ในตาข่ายแห่งประเพณีต่างๆของพวกเขาเอง

หลักการสำคัญที่พระเยซูทรงสอนตรงนี้ก็คือนั้นทรงตั้งไว้สำหรับมนุษย์ มิใช่ให้มนุษย์ปรนนิบัติวันสะบาโต พวกฟาริสีจุกจิกในเรื่องข้อปลีกย่อยต่างๆของการขยายความพระราชบัญญัติแบบรับบีเสียจนพวกเขาพลาดเป้าไปจากจุดประสงค์หลักของมัน พวกเขา มองป่าไม่เห็นเพราะต้นไม้บัง

มธ 12:6 พระเยซูจึงทรง ‘เป่าพวกเขากระจุย’ โดยบอกพวกเขาว่าพระองค์ทรงเป็นใหญ่กว่าพระวิหาร แต่เราบอกท่านทั้งหลายว่า ที่นี่มีผู้หนึ่งเป็นใหญ่กว่าพระวิหารอีก ประเด็นของพระองค์ก็อาจเป็นได้ว่า ถ้าพวกปุโรหิตที่พระวิหารได้รับข้อยกเว้นโดยประเพณีต่างๆของพวกรับบี พระเมสสิยาห์ก็ควรได้รับข้อยกเว้นมากยิ่งขึ้นกว่าสักเท่าใด

นอกจากนี้ พระวิหารของพวกยิวก็เป็นอาคารชุดมหึมาขนาดสามสิบห้าเอเคอร์ซึ่งเป็นหนึ่งในสถาปัตยกรรมที่น่าอัศจรรย์ของโลกในตอนนั้น พวกยิวภูมิใจในมันมาก ไม่ใช่แค่เพราะความหมาย ‘ทางศาสนา’ ของมันเท่านั้นแต่เพราะชื่อเสียงของมันที่โด่งดังไปทั่วโลกด้วย การที่ใครสักคนจะมายืนพูดกับพวกเขาว่าตนเป็นใหญ่กว่าพระวิหารก็เป็นการพูดหมิ่นประมาท

มธ 12:7 นี่เป็นครั้งที่สองแล้วในหนังสือกิตติคุณเล่มนี้ที่พระเยซูทรงยกข้อความจาก โยเซยา 6:6 (ดู มัทธิว 9:13 ด้วย) แต่ถ้าท่านทั้งหลายได้เข้าใจความหมายของข้อที่ว่า ‘เรา

ประสงค์ความเมตตา 'ไม่ประสงค์เครื่องสัตวบูชา' ท่านก็คงจะไม่กล่าวโทษคนที่ไม่มีความคิด สิ่ง
ที่พระเยซูทรงสอนชัดเจนก็คือว่า จุดประสงค์ของพระราชบัญญัติก็คือ เพื่อเป็นพระพรแก่
ประชาชนของพระเจ้าไม่ใช่เป็นภาระ พระเจ้าทรงสนพระทัยในความเมตตามากกว่าข้อปลีกย่อย
ของพระราชบัญญัติ ดังนั้นพวกเขาจึงสับสนแล้วในการกล่าวโทษการกระทำธรรมดาๆของ
พระองค์ หากผู้ที่ยึดถือตามประมวลกฎหมายทุกตัวอักษรและหุ้มนหิมในเรื่องข้อปลีกย่อยของ
พระราชบัญญัติเข้าใจมันและจุดประสงค์หลักของมันจริงๆ พวกเขาก็จะไม่วิจารณ์พวกเขาว่า
ไม่มีความคิดของพระเยซู

เราควรหมายเหตุไว้ว่าสาวกสิบเอ็ดคนจากสิบสองคนของพระเยซูมาจากแคว้นกาลิลีและ
อยู่ห่างไกลจากศูนย์กลางแห่งพวกถือตามบัญญัติของศาสนายิวที่กรุงเยรูซาเล็ม พวกเขาอาจไม่รู้
จักกฎข้อนี้ของพวกฟาริสีด้วยซ้ำ หรือพวกเขาอาจรู้จักมันและคิดว่ามันเป็นเรื่องไร้สาระก็ได้
พวกยิวที่ไม่ค่อยเคร่งตามพระราชบัญญัติในปัจจุบันก็มองว่ากฎต่างๆแบบนี้ของพวกที่ถือเคร่ง
เป็นเรื่องเหลวไหลไร้สาระเช่นกัน

มธ 12:8 จากนั้นพระเยซูก็ทรงตรัสความจริงที่ประการที่น่าจะทำให้พวกปฏิบัติ
ของพระองค์โกรธหัวฟัดหัวเหวียง เพราะว่าบุตรมนุษย์เป็นเจ้าของใหญ่เหนือวันสะบาโต" ความ
จริงแล้วพระองค์ทรงเป็นเจ้าของวันสะบาโตด้วย นอกจากนี้พวกฟาริสีก็น่าจะรู้ด้วยว่าพระองค์
ทรงเรียกตัวเองบ่อยๆว่าเป็นบุตรมนุษย์ แต่ในฐานะเป็นผู้ทรงสร้างวันสะบาโต พระองค์จึงทรง
เป็นเจ้าของมันด้วยจริงๆ

แน่นอนที่เรื่องวุ่นวายทั้งหมดนี้เกิดมาจากการตีความบัญญัติข้อที่สี่ที่พระเจ้าตรัสว่าใน
วันสะบาโต "อย่ากระทำการงานใดๆ" (อพยพ 20:10) ปัญหาจริงๆแล้วก็คือกฎระเบียบต่างๆและ
การตีความต่างๆที่พวกรับบีเสริมแต่งเข้าไปเพื่อตีความว่าอะไรถือว่าเป็นการงานในวันสะบาโต
ส่วนใหญ่แล้วกฎระเบียบเหล่านั้นก็เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเหลวไหลไร้สาระ พระเยซูทรงตำหนิข้อ
ปลีกย่อยเหล่านี้เอง จริงๆแล้วพวกเขาได้เสริมแต่งเข้าไปกับพระวจนะของพระเจ้า

มธ 12:9-10 น่าสังเกตว่าพระเยซูเสด็จไปที่ธรรมศาลาในวันสะบาโต แล้วเมื่อพระองค์
ได้เสด็จไปจากที่นั่น พระองค์ก็เข้าไปในธรรมศาลาของเขา 10 ดูเถิด มีชายคนหนึ่งมือข้างหนึ่ง

ลึบ คนทั้งหลายถามพระองค์ว่า "การรักษาโรคในวันสะบาโตนั้นพระราชบัญญัติห้ามไว้หรือไม่" เพื่อเขาจะหาเหตุฟ้องพระองค์ได้ พระคัมภีร์ไม่ได้บอกว่าพระองค์เสด็จเข้าไปในธรรมศาลาใดในเมืองไหน อย่างไรก็ตาม ตัวบ่งชี้ล่าสุดก็คือ เมืองคาเปอร์นาอุมในข้อ 11:23 นี้ น่าจะยังเป็นสถานที่ที่พระเยซูทรงอยู่

ธรรมศาลาที่เมืองคาเปอร์นาอุมเป็นอาคารที่ตกแต่งสวยงามและมีราคาแพง นั่นคือเป็นธรรมศาลา 'ในเมืองใหญ่' ของพวกคนมีเงิน ข้อนี้ยังบอกด้วยว่ามันเป็น "ธรรมศาลาของเขา" ซึ่งบ่งบอกว่ามันเป็นธรรมศาลาที่ฟาริสีที่ชอบวิจารณ์พวกนี้ (บอกไว้ในข้อ 2) ไปกัน

บังเอิญที่ "ชายคนหนึ่งมือข้างหนึ่งลึบ" ก็อยู่ที่นั่นด้วย พระเยซูน่าจะทรงทราบว่าเขาอยู่ที่นั่นก่อนพระองค์เสด็จเข้าไปในธรรมศาลานั้น เพราะว่าธรรมศาลาแห่งนี้ได้กลายเป็นธรรมศาลา 'บ้านเกิด ' ของพระองค์แล้ว พวกฟาริสีที่ชอบติและมีใจแข็งกระด้างก็รู้ว่าเขาอยู่ที่นั่นด้วย พวกเขาจึงถามพระองค์ว่า "การรักษาโรคในวันสะบาโตนั้นพระราชบัญญัติห้ามไว้หรือไม่" ความสนใจของพวกเขานั้นไม่ได้เกิดจากความอยากรู้หรือเป็นเรื่องศาสนศาสตร์แต่อย่างใด แต่สิ่งที่พวกเขาสนใจก็คือ "เพื่อเขาจะหาเหตุฟ้องพระองค์ได้" พวกเขาหวังว่าพระเยซูจะทรงรักษาชายคนนี้ให้หาย ไม่ใช่เพราะว่าพวกเขาห่วงใยชายคนนี้ แต่เพราะว่าพวกเขากำลังหวังว่าจะมีเหตุให้ใช้ปรักปรำพระเยซูได้ต่างหาก

มธ 12:11-13 จากนั้นพระองค์ก็ทรงติดกับดัก พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า "ถ้าผู้ใดในพวกท่านมีแกะตัวเดียวและแกะตัวนั้นตกบ่อในวันสะบาโต ผู้นั้นจะไม่จุตลากแกะตัวนั้นขึ้นหรือ พระเยซูทรงเตือนความจำพวกเขาว่า คงไม่มีใครในพวกเขาแล่งเลที่จะช่วยชีวิตปศุสัตว์ของตนในวันสะบาโต

พระองค์จึงทรงถามคำถามแบบที่ไม่ต้องการคำตอบ **12 มนุษย์คนหนึ่งย่อมประเสริฐยิ่งกว่าแกะมากเท่าใด คำตอบนั้นชัดเจนอยู่แล้ว** พระเยซูจึงทรงประกาศว่า เหตุฉะนั้นจึงถูกต้องตามพระราชบัญญัติให้ทำการดีได้ในวันสะบาโต" แน่แน่นอนที่มันเป็นสิ่งที่ดีที่จะทำการที่กอปรด้วยความกรุณาเช่นนั้น นอกจากนี้พวกريبีเองก็มีกฎข้อหนึ่งเช่นกันว่า มัน 'ถูกต้องตามพระ

ราชบัญญัติ' ที่จะช่วยชีวิตหนึ่งหรือคนๆหนึ่งจากการบาดเจ็บในวันสะบาโต พวกฟาริสีก็รู้ข้อนี้ดี พระเยซูจึงทรงเล่นงานพวกเขา พวกเขาไม่อาจเถียงกลับพระสติปัญญาข้อนี้ได้เลย

จากนั้นพระเยซูก็ 13 ตรัสกับชายคนนั้นว่า "จงเหยียดมือออกเถิด" เขาก็เหยียดออก และมือนั้นก็หายเป็นปกติเหมือนมืออีกข้างหนึ่ง เกรงว่าจะมีผู้ใดสงสัย 'ความถูกต้องตามพระราชบัญญัติ' ของสิ่งที่พระเยซูเพิ่งกระทำลงไป พระองค์จึงแค่ทรงสั่งให้ชายคนนั้นเหยียดมือของตนออก พระเยซูจึงมิได้ทรงกระทำอะไรเลย มือของชายคนนี้จึงกลับคืนสภาพดีดังเดิมอย่างน่าอัศจรรย์ต่อสายตาของพวกเขา

มธ 12:14 ตัวตนที่แท้จริงของพวกฟาริสีจึงเผยออกมา พวกเขาไม่ได้สนใจคนอื่นเลยนอกจากตัวเอง เพราะว่าพระเยซูทรงทำให้ฐานอำนาจของพวกเขาสั่นคลอน พวกเขาจึงวางแผนที่จะกำจัดพระองค์เสีย ดังนั้น ฝ่ายพวกฟาริสีก็ออกไปปรึกษากันถึงพระองค์ว่า จะทำอย่างไรจึงจะฆ่าพระองค์ได้

คำที่แปลว่า **ปรึกษากัน** (*ซุมบออุลืออน*) มีความหมายน่าสนใจ ถึงแม้เป็นคำกรีก แต่มันก็สื่อความหมายแบบภาษาละตินอย่างชัดเจน คำนี้ไม่ได้ถูกใช้เพื่อหมายถึงการประชุมของพวกยิว แต่ของพวกโรมต่างหาก นี่สื่อชัดเจนว่าพวกเฮโรดได้รับเชิญให้มาร่วมวางแผนด้วย ในการรับใช้ช่วงต้นๆของพระเยซูนี้ พวกศัตรูของพระองค์ก็เริ่มวางแผนที่จะกำจัดพระองค์แล้ว แม้กระทั่งในแคว้นกาลิลีด้วยซ้ำ นอกจากนี้ คนเหล่านั้นที่เป็นพวกศัตรูทางการเมืองตอนนี้ก็กำลังร่วมมือกันเพื่อกำจัดพระเยซูแล้ว

มธ 12:15 ขณะเดียวกัน (เห็นได้ชัดว่านี่ยังเป็นวันสะบาโตอยู่) แต่เมื่อพระเยซูทรงทราบ พระองค์จึงได้เสด็จออกไปจากที่นั่น และคนเป็นอันมากก็ตามพระองค์ไป พระองค์ก็ทรงรักษาเขาให้หายโรคสิ้นทุกคน พระเยซูแค่เสด็จไปจากเมืองคาเปอร์นาอุมและไปที่อื่นเสีย แต่พอพระองค์เสด็จไป พระองค์ก็ทรงรักษาผู้คนที่ให้หายโรคต่อไป โดยเห็นได้ชัดว่ายังเป็นวันสะบาโตอยู่เหมือนเดิม พระองค์ไม่ทรงครั้นคร้ามต่อคำขู่ของพวกศัตรูของพระองค์เลย

มธ 12:16-21 อยากรู้ก็ตาม แล้วพระองค์ทรงกำชับห้ามเขามิให้แพร่งพรายว่าพระองค์คือผู้ใด เช่นเดียวกับในชุมชนชาวยิวอื่นๆ พระเยซูทรงพยายามห้ามมิให้บรรดาผู้ที่ได้รับการ

อัครรย์ต่างๆของพระองค์ป่าวประกาศเรื่องดังกล่าว เวลาที่พระองค์จะหยิบยื่นข้อเสนออย่าง เป็นทางการและประกาศตัวเป็นพระเมสสิยาห์ยังมาไม่ถึง ถึงแม้ว่าพระองค์กำลังปูพื้นสำหรับ การประกาศเรื่องดังกล่าว แต่มันก็ยังไม่ใช่เวลาของพระเจ้าที่จะเปิดเผยพระองค์ต่อสาธารณชน

นอกจากนี้ พระวิญญาณบริสุทธิ์ยังทรงคลอใจมัทธีวให้เขียนว่าจริงๆแล้วนี่เป็นการทำให้ อิสยาห์ 42:1-4 สำเร็จ 17 ทั้งนี้เพื่อคำที่ได้กล่าวไว้แล้วโดยอิสยาห์ศาสดาพยากรณ์จะสำเร็จ ซึ่งว่า 18 'ดูเถิด ผู้รับใช้ของเราซึ่งเราได้เลือกสรรไว้ ที่รักของเรา ผู้ซึ่งจิตใจเราโปรดปราน เราจะเอา วิญญาณของเราสวมท่านไว้ ท่านจะประกาศการพิพากษาแก่พวกต่างชาติ 19 ท่านจะไม่ทะเลาะวิวาท และไม่ร้องเสียงดัง ไม่มีใครได้ยินเสียงของท่านตามถนน 20 ไม่อ้อซ่าแล้วท่านจะไม่หัก ไม้ตะเกียบเป็นค้อนแล้วท่านจะไม่ดับ กว่าท่านจะทำให้การพิพากษามีชัยชนะ 21 และพวกต่าง ชาติจะวางใจในนามของท่าน'

สาเหตุที่ข้อความนี้ถูกยกมาก็คือ (1) มันเป็นคำพยากรณ์ถึงพระเมสสิยาห์อย่างชัดเจนซึ่ง ยิวคนใดก็รู้ นอกจากนี้ มันยังประยุกต์ใช้กับพระเยซูอย่างชัดเจนด้วย (2) นี่สื่อว่าพระเจ้าทรงพอ พระทัยกับการรับใช้ของพระเยซูแม้ในยามที่พวกนักศาสนาในสมัยนั้นไม่ชอบ (3) นอกจากนี้ นี่ เป็นเบาะแสที่ชัดเจนอีกอันที่ว่าพระราชกิจของพระคริสต์กำลังมีทิศทางไปถึงพวกคนต่างชาติ เพราะเหตุที่ว่าพวกยิวส่วนใหญ่กำลังปฏิเสธพระองค์อยู่

อิสยาห์พยากรณ์ว่าพระเมสสิยาห์จะทรงเป็นผู้อ่อนสุภาพและถ่อมลง นั่นคือ “ท่านจะไม่ ทะเลาะวิวาท และไม่ร้องเสียงดัง ไม่มีใครได้ยินเสียงของท่านตามถนน” (อิสยาห์ 42:1-4) พระ เยซูทรงทำให้คำพยากรณ์นี้สำเร็จอย่างชัดเจน ไม่อ้อที่ซ่าแล้วก็โค้งงอใกล้หักแล้ว ความหมายก็ คือว่า เมื่อพระเมสสิยาห์เสด็จมา พระองค์จะไม่ทรงหักสิ่งที่ฟกช้ำแล้ว ไม้ตะเกียบเป็นค้อนแล้วก็ น่าจะหมายถึง ไม้ตะเกียบที่จวนมอดซึ่งพยายามที่จะรักษาเปลวไฟของมันให้ลุกโชนต่อไป นี่ก็ อาจหมายความว่า เมื่อพระเมสสิยาห์เสด็จมา พระองค์ก็จะไม่ทรงดับไม้ตะเกียบที่ริบหรี่เต็มที โดยไม่ยินดียินร้ายอะไร

ความหมายที่สำคัญก็คือว่า พระเมสสิยาห์จะทรงอ่อนโยนและมีพระทัยกรุณาต่อความ จำเป็นต่างๆของผู้คนที่อยู่รอบตัวพระองค์ ขณะที่พระเยซูทรงเที่ยวไปรักษาความเจ็บป่วย (แม้

กระทั่งในวันสะบาโต) พระองค์ก็ได้แสดงให้เห็นถึงพระทัยที่อ่อนโยนและเปี่ยมกรุณา พระองค์จึงทำให้คำพยากรณ์ที่อิสยาห์กล่าวไว้ก่อนหน้าตั้งหลายร้อยปีสำเร็จ นอกจากนี้ อิสยาห์ก็พยากรณ์อย่างชัดเจนว่า “พวกต่างชาติจะวางใจในนามของท่าน” นั่นกลายเป็นจริงในคริสตจักรของคนต่างชาติส่วนใหญ่ อีกครั้งที่พระเยซูทรงตรัสเป็นนัยอย่างชัดเจนว่า ในไม่ช้าชาวประเสริฐจะไปถึงคนต่างชาติ เปาโลจะยกข้อความนี้อีกใน โรม 15:12

มธ 12:22-24 ขณะนั้นเขาพากันหนึ่งมีผีเข้าถึงอยู่ ทั้งตาบอดและเป็นใบ้มาหาพระองค์ พระองค์ทรงรักษาให้หาย คนตาบอดและใบ้ นั้นจึงพูดจึงเห็นได้ 23 และคนทั้งปวงก็อัศจรรย์ใจถามกันว่า "คนนี้เป็นบุตรของดาวิดมิใช่หรือ" 24 แต่พวกฟาริสีเมื่อได้ยินดังนั้นก็พูดกันว่า "ผู้นี้ขับผีออกได้ก็เพราะใช้อำนาจเบเอลเซบูลผู้เป็นนายผีนั้น" พระเยซูทรงกระทำการอัศจรรย์ยิ่งใหญ่อีกครั้งในการที่พระองค์ทรงรักษาคนๆหนึ่งที่ตาบอดและเป็นใบ้เพราะซาตาน นี่สื่อว่าความบกพร่องทางกายที่ร้ายแรงนั้นสามารถเกิดขึ้นเพราะฝีมือของพญามารได้

พวกสามัญชนเรียกพระเยซูว่าเป็นบุตรของดาวิดซึ่งสื่อว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ แต่เมื่อพวกฟาริสีได้ยินเช่นนั้น พวกเขาก็อ้างว่าพระองค์กำลังกระทำการกิจด้วยฤทธิ์เดชของซาตาน *เบเอลเซบูล* เป็นชื่อเชิงดูถูกที่ใช้เรียกซาตานซึ่งมีความหมายตรงตัวว่า ‘เจ้าแห่งแมลงวัน’ โดยอาจสื่อถึงห้องส้วม พวกเขาไม่เพียงพูดหมิ่นประมาทพระเยซูโดยบอกเป็นนัยว่าพระราชกิจของพระองค์เป็นมาจากพญามารเท่านั้น แต่พวกเขายังทำเช่นนั้น โดยใช้วิธีที่ต่ำช้าที่สุดที่พวกเขาจะหาได้ด้วย คำอธิบายสำหรับมัทธิว 10:24-25

มธ 12:25-26 ให้เราสังเกตว่าการที่พระเยซูทรงทราบความคิดของพวกเขานั้นก็บังบอกชัดเจนถึงความเป็นพระเจ้าของพระองค์ ฝ่ายพระเยซูทรงทราบความคิดของเขา จึงตรัสกับเขาว่า "ราชอาณาจักรใดๆซึ่งแตกแยกกันเองก็จะรกร้างไป เมืองใดๆหรือครัวเรือนใดๆซึ่งแตกแยกกันเองจะตั้งอยู่ไม่ได้ 26 และถ้าซาตานขับซาตานออก มันก็แตกแยกกันในตัวมันเอง แล้วอาณาจักรของมันจะตั้งอยู่อย่างไรได้ พระเยซูแค่ทรงเตือนความจำพวกเขาว่า ซาตานไม่โจมตีอาณาจักรของมันเอง มันรู้ดีกว่าอยู่แล้ว หากพวกปิศาจถูกขับออกโดยอาศัยความช่วยเหลือของซาตาน มันก็กำลังต่อสู้กับพวกสมุนของมันเอง อาณาจักรของมันก็จะแตกแยกกันเอง

มธ 12:27 พระเยซูตรัสถามต่อไปว่า และถ้าเราจับผีออกโดยเบเอลเซบูล พวกพ้องของท่านทั้งหลายจับมันออกโดยอำนาจของใครเล่า เหตุฉะนั้นพวกพ้องของท่านเองจะเป็นผู้ตัดสินกล่าวโทษพวกท่าน พวกยิวเองก็ทำพิธี ‘ไล่ผี’ พระเยซูจึงเล่นงานพวกเขากลับโดยถามพวกเขาว่า “ถ้าเราจับผีออกโดยอัสยซาตาน แล้วพวกท่านจับผีออกได้อย่างไรเล่า” ให้ลูกๆของพวกท่านตัดสินเองเถิด คำประชดประชัดของพระองค์ก็แทงใจดำพวกเขาจริงๆ

มธ 12:28 หรือไม่พระองค์ก็กำลังกระทำกิจด้วยฤทธิ์เดชแห่งพระวิญญาณของพระเจ้า แต่ถ้าเราจับผีออกด้วยพระวิญญาณของพระเจ้า อาณาจักรของพระเจ้านั้นก็มาถึงท่านแล้ว พระองค์ทรงเตือนความจำพวกเขาว่าหากพระองค์ทรงจับผีออกด้วยพระวิญญาณของพระเจ้า (และมันเป็นเช่นนั้นจริงๆ) อาณาจักรของพระเจ้าที่พวกเขาบอกยอมมานั้นก็มาถึงพวกเขาแล้ว นำเสรีภาพที่พวกเขาปฏิเสธพระองค์และเท่ากับเป็นการปฏิเสธอาณาจักรนั้นที่พวกเขาบอกยอมด้วย

มธ 12:29 พระเยซูจึงทรงใช้คำเปรียบต่างๆ หรือใครจะเข้าไปในเรือนของคนที่มีกำลังมากและปล้นเอาทรัพย์ของเขาอย่างไรได้ เว้นแต่จะจับคนที่มีกำลังมากนั้นมัดไว้เสียก่อน แล้วจึงจะปล้นทรัพย์ในเรือนนั้นได้ ไม่มีใครสามารถเข้าไปในบ้านของคนมีกำลังมากและปล้นบ้านเขาได้นอกจากจะกำราบเจ้าของบ้านได้เสียก่อน อันที่จริงแล้วพระเยซูก็กำลังบุกเข้าไปในอาณาจักรของซาตานและอยู่ในขั้นตอนของการกำราบมัน

มธ 12:30 องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจึงตรัสว่า ผู้ที่ไม่อยู่ฝ่ายเราก็เป็นปฏิปักษ์ต่อเรา และผู้ที่ไม่รวบรวมไว้กับเราก็เป็นผู้กระทำให้กระจัดกระจายไป นี่เท่ากับพระองค์ทรงถามว่า ‘ใครอยู่ฝ่ายเราบ้าง’ หรือ ‘ใครเป็นพวกเราในเรื่องนี้บ้าง’ เราอยู่ฝ่ายพระองค์ในการสู้รบครั้งนี้หรือไม่เราก็ไม่ได้อยู่ฝ่ายพระองค์ ไม่มีใครวางตัวเป็นกลางเด็ดขาด

มธ 12:31-32 ความบาปที่ยกโทษให้ไม่ได้ หรือเป็นที่รู้จักในชื่อ การหมิ่นประมาทพระวิญญาณบริสุทธิ์ ถูกพูดถึงตรงนี้ เพราะฉะนั้น เราบอกท่านทั้งหลายว่า ความผิดบาปและคำหมิ่นประมาททุกอย่างจะโปรดยกให้มนุษย์ได้ เว้นแต่คำหมิ่นประมาทพระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงโปรดยกให้มนุษย์ไม่ได้ 32 ผู้ใดจะกล่าวร้ายบุตรมนุษย์จะโปรดยกให้ผู้นั้นได้ แต่ผู้ใดจะกล่าวร้ายพระวิญญาณบริสุทธิ์ จะทรงโปรดยกให้ผู้นั้นไม่ได้ทั้งโลกนี้โลกหน้า

บริบทเป็นกุญแจที่ช่วยให้เข้าใจหลักการข้อนี้ ก่อนหน้านี้เอง พวกฟาริสีซึ่งปฏิเสธการ
อัศจรรย์ต่างๆของพระคริสต์ก็บดทิ้งพระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งพระเยซูทรงกระทำกิจโดยฤทธิ์เดช
ของพระองค์ พวกเขาได้ยกให้พระราชกิจของพระเจ้าเป็นกิจของพญามาร จริงๆแล้วพระ
วิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นผู้กระทำกิจผ่านทางพระเยซู ซึ่ง โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์นี้เองพระเยซู
ได้ทรงกระทำการอัศจรรย์ต่างๆในการรับใช้บนโลกนี้ของพระองค์ ดังนั้นพวกเขาจึงกำลังพุด
หมิ่นประมาทพระวิญญาณบริสุทธิ์ในการกล่าวหาว่าพระเยซูทรงกระทำกิจโดยฤทธิ์เดชของ
พญามาร

ทุกวันนี้การหมิ่นประมาทพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็คือ การปฏิเสธการพ้องใจอยู่เรื่อยๆของ
พระวิญญาณบริสุทธิ์ขณะที่พระองค์ทรงพยายามที่จะนำพาคนทั้งหลายมาถึงพระคริสต์ ข้อพระ
คัมภีร์ที่มีเนื้อหาคล้ายๆกันคือ ฮีบรู 6:4-6 มันเป็นเรื่องอันตรายทีเดียวที่จะปฏิเสธพระราชกิจของ
พระวิญญาณบริสุทธิ์ขณะที่พระองค์จะทรงนำคนๆหนึ่งมาถึงพระคริสต์

มธ 12:33-34 คำอุปมาสั้นๆนี้น่าจะหมายถึงใจมนุษย์ จงกระทำให้ต้นไม้ดีและผลของ
ต้นไม้ก็ดี หรือกระทำให้ต้นไม้เลวและผลของต้นไม้ก็เลว เพราะเราจะรู้จักต้นไม้ด้วยผลของ
มัน 34 โอ ชาติงร้าย เจ้าเป็นคนชั่วแล้วจะพูดความดีได้อย่างไร ด้วยว่าปากย่อมพุดจากสิ่งที่เต็ม
อยู่ในใจ พระเยซูทรงยกภาพประกอบของต้นไม้ที่ออกผลเพื่อใช้เป็นตัวอย่างอธิบายลักษณะ
เฉพาะของต้นไม้ต่างๆ ต้นแอปเปิ้ลป่าก็ออกผลที่รสฝาดเสียจนคนกินต้องบ้วนทิ้ง แหล่งที่มาของ
ผลที่รสฝาด (เลวทราม) นั่นก็คือต้นของมัน ส่วนต้นแอปเปิ้ลที่นำมาปลูกไว้ในสวนก็จะออกผล
ที่รสหวานน่ารับประทาน แหล่งที่มาของรสหวานดังกล่าวก็คือ ต้นของมันที่ออกผลดังกล่าว
นั่นเอง

ในแบบเดียวกัน วิสัยฝ่ายวิญญาณอันเก่าที่อยู่ภายในตัวเราแต่ละคนก็ออกผลรสขม ขณะที่
วิสัยฝ่ายวิญญาณอันใหม่ก็ออกผลดี ชีวิตของเราก็เผยให้เห็นถึงลักษณะเฉพาะตัวของวิสัยฝ่าย
วิญญาณที่ทำงานอยู่ภายใน ทางออกของการเก็บเกี่ยวผลรสฝาดก็คือ การเปลี่ยนต้นไม้ใน
โลกของการเพาะปลูก เราจะทำเช่นนั้นได้ก็ต่อเมื่อเราต่อกิ่งของต้นที่ปลูกไว้เข้ากับลำต้นของต้น
ที่มีอยู่ในป่า มันจึงให้วิสัยใหม่หรือธรรมชาติใหม่แก่ต้นๆนั้น มันเป็นภาพประกอบที่เรียบง่ายแต่
ก็ได้ผลของการบังเกิดใหม่และสิ่งต่างๆที่ตามมาของมัน นั่นเป็นเหตุว่าทำไมพระเยซูจึงตรัสว่า

“จงกระทำให้ต้นไม้ดีแล้วผลของต้นไม้ก็ดี หรือกระทำให้ต้นไม้เลวแล้วผลของต้นไม้ก็ดี”
คนเราจะเกิดผลดีในชีวิตของตนก็ต่อเมื่อเขาได้บังเกิดใหม่แล้วเท่านั้น

พระเยซูจึงทรงสลับเรื่องเปรียบเทียบ เปลี่ยนจากภาพเปรียบเทียบของผลรสฝาดที่มาจากต้นไม้ป่า
พระองค์จึงตรัสถึงพืชรากที่ออกมาจากงูพิน รุปร่างในที่นี้คือ งูหางกระดิ่งหรืออาจเป็นงูเห่า พืชของ
มันทำอันตรายถึงตายได้ พระเยซูทรงเปรียบเทียบพวกฟาริสี (ซึ่งเป็นพวกที่พระเยซูตรัสถึงอย่างไม่
ต้องสงสัย) ว่าเป็นเหมือนกับ “ชาติงูร้าย” สิ่งที้ออกมาจากปากของสัตว์ร้ายชนิดนี้ก็คือน้ำพิษร้ายถึง
ตาย

พระองค์จึงทรงผูกคำเปรียบสองเรื่องนี้เข้าด้วยกัน โดยตรัสว่า “ด้วยว่าปากย่อมพูดจากสิ่งที่
ที่เต็มอยู่ในใจ” สิ่งที้ออกมาจากปากก็บ่งบอกถึงนิสัยฝ่ายวิญญาณของใจที่เป็นบ่อเกิดของคำพูด
นั้นๆ คำพูดที่ดีย่อมออกมาจากใจที่ดี คำพูดที่ขมขื่นและเต็มไปด้วยพิษร้ายก็ออกมาจากใจเช่น
กัน ความแตกต่างก็เผยให้เห็นถึงนิสัยฝ่ายวิญญาณซึ่งเป็นที่มาของคำพูดนั้นๆ คนที่ดำเนินตาม
นิสัยฝ่ายวิญญาณใหม่ก็จะเอ่ยคำพูดที่ดีๆ ส่วนคนที่ดำเนินในเนื้อหนังก็จะเอ่ยคำพูดที่ชั่วร้ายและ
เต็มไปด้วยพิษอันเป็นลักษณะเฉพาะตัวของเนื้อหนัง นอกจากนี้พระเยซูตรัสอีกว่า ใจเต็มไปด้วย
อะไร มันก็ท่วมออกมาทางปากเท่านั้น

กาลาเทีย 5 พูดถึงการดำเนินชีวิตตามพระวิญญาณคุณเป็นนิสัยของชีวิต ในการทำเช่นนั้น
ใจเต็มไปด้วยอะไร ปากก็พูดออกมาอย่างนั้น ในทางกลับกัน เมื่อเราดำเนินชีวิตตามเนื้อหนังต่อ
ไป นิสัยที่น่าเกลียดก็ออกมาจากสิ่งที่เต็มอยู่ในใจเป็นคำพูดเช่นนั้นด้วย ดู คำอธิบายสำหรับ กา
ลาเทีย 5:13-26

มธ 12:35-37 พระเยซูทรงขยายความเพิ่มเติมเกี่ยวกับหลักการข้อนี้ คนดีก็เอาของดีมา
จากคลังดีแห่งใจนั้น คนชั่วก็เอาของชั่วมาจากคลังชั่ว สิ่งที้ออกมาจากริมฝีปากของเราที้ออกมา
จากใจเรา พระเยซูจึงตรัสถึงคนดีและคนชั่วและคลังแห่งใจ นี่อาจหมายถึงสถานที่นั้นที่อยู่
ใจกลางแห่งตัวตนของเราซึ่งเป็นที่ๆเรากลับความคิดส่วนลึกที่สุดเอาไว้ สิ่งที้ออกมาไว้ยู่เต็มในใจ
เราจึงออกมาจากคลังนั้นเป็นคำพูดที้ออกมาทางปาก

หากใจผู้ใดมีลักษณะตามแบบของพระเจ้าและอยู่ฝ่ายวิญญาณ สิ่งที้ออกมาเป็นคำพูดก็จะ
สะท้อนให้เห็นสิ่งนั้น หากผู้ใดดำเนินตามเนื้อหนัง ทำชั่วและทำตามแบบชาวโลก สิ่งนั้นก็

ออกมาเป็นคำพูดเช่นกัน พระเยซูทรงเรียกพวกฟาริสีและคนที่ติดตามพวกเขาว่าเป็นฝูงงูในทุ่งหญ้า เช่นที่เห็นในข้อ 33 ปากของเราก็เผยให้เห็นว่าอุปนิสัยฝ่ายวิญญาณแบบใดกำลังทำงานอยู่ในชีวิตของเรา นั่นคือ แบบเก่าหรือแบบใหม่

นอกจากนี้ คำที่ไม่เป็นสาระทุกคำที่เราพูดก็จะถูกคิดบัญชีในวันพิพากษาด้วย 36 ฝ่ายเราบอกเจ้าทั้งหลายว่า คำที่ไม่เป็นสาระทุกคำซึ่งมนุษย์พูดนั้น มนุษย์จะต้องให้การสำหรับถ้อยคำเหล่านั้นในวันพิพากษา คำที่แปลว่า *ที่ไม่เป็นสาระ (อารกอส)* มีความหมายด้วยว่า ‘เล่นๆ’ หรือ ‘ไม่ระวัง’ นี่อาจหมายความว่า คำพูดเล่นๆที่เปลือยออกไปทุกคำกำลังถูกบันทึกไว้อยู่และจะถูกนำมาเปิดเผยในวันพิพากษา ดังนั้นเราจึงต้องระวังคำพูดของเราให้ดี ดู โรม 14:12

เพราะเหตุที่คำพูดแสดงให้เห็นถึงลักษณะที่แท้จริงของจิตใจ สิ่งที่มีมนุษย์ได้พูดในชีวิตก็จะถูกใช้เป็นพยานปรักปรำพวกเขาเองในวันนั้น เหตุการณ์ทุกอย่างที่มนุษย์แข่งคำโดยใช้พระนามของพระเจ้าจะถูกนำมาใช้เป็นพยานปรักปรำสภาพที่หลงหายและชั่วร้ายของพวกเขาที่การพิพากษาที่บัลลังก์ใหญ่สีขาว

พระเยซูตรัสปิดท้ายเนื้อหาตอนนี้ว่า 37 **เหตุว่าที่เจ้าจะพ้นโทษได้ หรือจะต้องถูกปรับโทษนั้น ก็เพราะวาจาของเจ้า"** คำพูดของเราจะเป็นพยานช่วยเราหรือปรักปรำเราในการพิพากษาสักวันหนึ่ง นี่เป็นอีกครั้งที่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงเตือนเราถึงวิธีการใช้คำพูดของเรา การพูดนั้นเป็นเรื่องง่าย แต่มันก็นำมาซึ่งความรับผิดชอบที่ดำรงอยู่ถาวรและใหญ่ยิ่ง นอกจากนี้มันยังสะท้อนให้เห็นถึงสภาพฝ่ายวิญญาณของจิตใจซึ่งเป็นที่มาของคำพูดนั้นด้วย

มธ 12:38 คราวนี้มัทธิวเปลี่ยนไปเล่าอีกเหตุการณ์หนึ่งในการรับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ถึงแม้ไม่มีบอกเวลาไว้ แต่ดูเหมือนว่าเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นต่อจากเหตุการณ์ก่อนหน้าทันทีตามที่บริบทเสนอไว้ คราวนั้นมีบางคนในพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีทูลว่า "อาจารย์เจ้าข้า พวกข้าพเจ้าอยากจะได้เห็นหมายสำคัญจากท่าน" พวกเขาไม่เชื่อตลอดทุกยุคสมัยพยายามแสวงหาหมายสำคัญบางอย่างเพื่อพิสูจน์ว่าพระเจ้าทรงมีอยู่จริงมาตลอด ในการทำเช่นนั้นพวกเขาก็แสดงให้เห็นถึงใจไม่เชื่อของตนและความมีอคติฝ่ายวิญญาณต่อการเปิดเผยของพระเจ้าผ่านทางพระวจนะของพระองค์และสิ่งทรงสร้าง ดู ยอห์น 2:18 และ 1 โครินธ์ 1:22

พวกยิว (ซึ่งได้เห็นพระราชกิจของพระเจ้าที่สำแดงผ่านทางพวกเขามากกว่าชนชาติใด) ดูเหมือนว่าจะเป็นผู้ที่กระทำผิดมากที่สุดในเรื่องนี้ ในบริบทก่อนหน้า พระเยซูได้ทรงกระทำการอัศจรรย์อย่างหนึ่ง คือ รักษาชายที่ตาบอดและเป็นใบ้ให้หาย เห็นได้ชัดว่าพวกธรรมจารย์และพวกฟาริสีกลุ่มเดิมนี้อยากเห็นมากกว่านี้ นี่อาจเป็นความอยากรู้อยากเห็นฝ่ายเนื้อหนังที่ต้องการการตอบสนองให้หายอยากเฉยๆ แน่แน่นอนที่ว่าพวกเขามีใจไม่เชื่อ น่าสนใจตรงที่คำที่แปลว่า **หมายสำคัญ (เซมะอ็อน)** ก็เป็นคำเดียวกับที่ปกติแล้วแปลว่า ‘การอัศจรรย์’

มธ 12:39-40 คำตอบของพระเยซูก็คือว่า **หมายสำคัญเดียวที่พวกเขาจะได้เห็นก็คือหมายสำคัญของโยนาห์ พระองค์จึงตรัสตอบเขาว่า "คนชาติชั่วและเล่นชู้แสวงหาหมายสำคัญ และจะไม่ทรงโปรดให้หมายสำคัญแก่เขา เว้นไว้แต่หมายสำคัญของโยนาห์ที่สาธตพยากรณ์ 40 ด้วยว่า 'โยนาห์ได้อยู่ในท้องปลาสามวันสามคืน' ฉะนั้น บุตรมนุษย์จะอยู่ในท้องแผ่นดินสามวันสามคืนนั้น"**

พระเยซูตรัสถึงการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ นั่นเป็นหมายสำคัญอันใหญ่โตเดียวเท่านั้นที่พระองค์ได้ทรงประทานแก่คนยุคนี้ การพูดถึงโยนาห์ที่อยู่ในท้องปลาสามวันสามคืนก็สื่อถึงการถูกฝังไว้ของพระคริสต์เช่นกัน การคิดเลขง่ายๆก็จะแสดงให้เห็นว่าพระเยซูทรงถูกตรึงกางเขนก่อนหน้าวันศุกร์ศักดิ์สิทธิ์ตามที่พวกเขาทอลิกเชื่อกัน เมื่อนับย้อนไปสามวันสามคืนจากเช้าวันอาทิตย์ เราก็จะได้วันที่พระองค์ถูกตรึงเป็นวันพฤหัสบดีหรือไม่กี่วันพุธ พระคัมภีร์ไม่เคยบอกตรงไหนเลยว่าพระองค์ทรงถูกตรึงวันศุกร์ อย่างไรก็ตามประเด็นสำคัญก็คือว่า หมายสำคัญเดียวเท่านั้นที่พระเยซูจะทรงประทานให้แก่คนชั่วอายุนั้น (และจนถึงทุกวันนี้ด้วย) คือการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ นั่นเป็นหมายสำคัญเดียวที่รับรองพระองค์ว่าทรงเป็นพระเจ้า พระผู้ช่วยให้รอด และองค์พระผู้เป็นเจ้า (คำที่แปลว่า **ปลา** (*เคทอส*) มีความหมายตรงตัวว่า ‘ปลาใหญ่’)

นอกจากนี้ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรายังทรงเรียกคนชั่วอายุนั้นซึ่งแสวงหาหมายสำคัญจากพระเจ้าตลอดว่าเป็น “คนชาติชั่วและเล่นชู้” นี้แสดงให้เห็นถึงความเชื่อมโยงกันระหว่างใจไม่เชื่อและการผิดหัวผิดเมียเขา ถึงแม้ว่าพวกเขาดูเป็นคนน่าเกลียดและถือว่าตัวเองชอบธรรม

แต่พระเยซูก็ทรงเรียกพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีว่าเป็นคนเล่นซู้ คนเหล่านี้เป็นคนหน้าซื่อใจคดสิ้นดี พวกเขาตำหนิพระเยซูสำหรับสิ่งที่พวกเขาคิดว่าเป็นการละเมิดวันสะบาโตอย่างรุนแรงโดยการที่พระองค์ทรงรักษาโรคในวันนั้น กระนั้น เห็นได้ชัดว่าพวกเขาเป็นคนเล่นซู้จนถึงทุกวันนี้ ไม่ใช่เรื่องแปลกที่เราจะเห็นว่าพวกคนที่ละทิ้งความจริงในด้านศาสนศาสตร์มักเกี่ยวข้องกับความบาปเรื่องเพศในรูปแบบที่เลวร้ายที่สุด

มธ 12:41 อีกครั้งที่พระเยซูตรัสถึงเมืองต่างๆสมัยโบราณที่ได้เจอกับการพิพากษาของพระเจ้า โดยในกรณีนี้คือ เมืองนินะเวห์ **ชนชาวนินะเวห์จะลุกขึ้นในวันพิพากษาพร้อมกับคนยุคนี้ และจะกล่าวโทษเขา ด้วยว่าชาวนินะเวห์ได้กลับใจเสียใหม่เพราะคำประกาศของโยนาห์ และดูเถิด ผู้เป็นใหญ่กว่าโยนาห์อยู่ที่นี่** นี่เป็นอีกครั้งที่พระเยซูทรงประณามชนชาติอิสราเอล เพราะใจไม่เชื่อและใจที่แข็งกระด้างของพวกเขา เมืองนินะเวห์ (ซึ่งเป็นเมืองของคนต่างชาติ) ได้กลับใจเสียใหม่เพราะคำประกาศของโยนาห์ ถึงแม้ว่าชนชาติอิสราเอลที่ได้รับพันธสัญญาจะไม่ยอมกลับใจใหม่เมื่อได้ฟังคำประกาศของพระเยซูก็ตาม นี่สื่อให้เห็นชัดเจนว่าชนชาติอิสราเอลจำเป็นต้องกลับใจใหม่ เมืองนินะเวห์ซึ่งเป็นเมืองของคนต่างชาติและนอกรีตได้กลับใจใหม่เมื่อโยนาห์ไปประกาศ แต่พวกอิสราเอลมีแต่ทำให้ใจของตนแข็งกระด้างและร้องขอหมายสำคัญมากขึ้นเมื่อพระเยซูทรงประกาศแก่พวกเขา

นอกจากนี้ ที่สื่อชัดเจนก็คือความเป็นจริงของการเป็นขึ้นจากตาย พระเยซูตรัสว่าชาวนินะเวห์จะลุกขึ้นในวันพิพากษาที่ปรับโทษชนชาติอิสราเอลและกล่าวโทษชนอิสราเอล นั่นสื่อชัดเจนถึงการเป็นขึ้นจากตายของพวกเขาและการที่พวกเขาจะกล่าวโทษพวกอิสราเอลในวันนั้นด้วย นี่สื่อด้วยว่าชาวนินะเวห์จะมีชัยในการพิพากษาขณะที่ชนอิสราเอลจะไม่มีชัยในการพิพากษาอย่างน้อยก็ในวันนั้น พระเยซูอาจทรงทำให้พวกฟาริสีเดือดดาลโดยการที่พระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่าพระองค์ผู้ทรงเป็นใหญ่กว่าโยนาห์ได้อยู่ท่ามกลางพวกเขาแล้ว นี่เป็นการเปรียบเทียบครั้งที่สองแล้วในบทนี้ซึ่งบอกว่าพระเยซูทรงเป็นใหญ่กว่าสิ่งที่พวกยิวยกย่อง สิ่งแรกก็คือพระวิหารใน 12:6

มธ 12:42 นอกจากนี้นางกษัตริย์ฝ่ายทิศใต้จะลุกขึ้นในวันพิพากษาพร้อมกับคนยุคนี้ และจะกล่าวโทษเขา ด้วยว่าพระนางนั้นได้มาจากที่สุดปลายแผ่นดินโลกเพื่อจะฟังสติปัญญาของซาโลมอน และคูเถิด ผู้เป็นใหญ่กว่าซาโลมอนก็อยู่ที่นี้ นางกษัตริย์แห่งเซบา (ผู้ปกครองคนต่างชาติ) ซึ่งมาจากเอธิโอเปีย ก็จะกล่าวโทษชนอิสราเอลที่ไม่เชื่อเช่นกันในวันพิพากษาซึ่งเกิดขึ้นหลังการเป็นขึ้นจากตาย นางได้มาพร้อมกับใจที่เปิดออกเพื่อรับฟังสติปัญญาตามแบบของพระเจ้าของซาโลมอนและได้เชื่อ ดู 1 พงศกษัตริย์ 10:1 กระนั้นพระองค์ผู้ทรงเป็นใหญ่กว่าซาโลมอนก็ทรงอยู่ท่ามกลางพวกเขาแล้ว

นี่เป็นครั้งที่สามแล้วในบทนี้ที่พระเยซูทรงเปรียบพระองค์เองว่าเป็นใหญ่กว่าพวกคนที่มีเกียรติในประวัติศาสตร์ของชาวยิว พระองค์ทรงเปรียบตัวเองว่าเป็นใหญ่กว่าซาโลมอน ผู้เป็นกษัตริย์ที่มีสติปัญญามากที่สุดและมั่งคั่งที่สุดที่ได้เคยขึ้นครองบัลลังก์กษัตริย์แห่งอิสราเอล ความหมายของการเปรียบเทียบเหล่านี้ไม่น่าจะพันพัวพันตาพวกปฏิบัติของพระองค์ไปได้ถึงแม้ว่าพวกเขาจะไม่ยอมรับรู้มันก็ตาม ไม่ว่าพวกเขาจะชอบหรือไม่ชอบ แต่พระเยซูก็ได้ทรงบรรยายถึงตัวเองว่าเป็นใหญ่กว่าพระวิหาร โยนาห์ และกษัตริย์ซาโลมอน

มธ 12:43-45 พระเยซูทรงตำหนิชนอิสราเอลในสมัยนั้นต่อไป เมื่อผีโสโครกออกมาจากผู้ใดแล้ว มันก็ท่องเที่ยวไปในที่กัณดาร เพื่อแสวงหาที่หยุดพักแต่ไม่พบเลย 44 แล้วมันก็จะกล่าวว่า 'ข้าจะกลับไปยังเรือนของข้าที่ข้าได้ออกมานั้น' และเมื่อมันมาถึงก็เห็นเรือนนั้นว่างกวาดและตกแต่งไว้แล้ว 45 มันจึงไปรับเอาผีอื่นอีกเจ็ดผีร้ายกว่ามันเอง แล้วก็เข้าไปอาศัยที่นั่น และในที่สุดคนนั้นก็ตกที่นั่นร้ายกว่าตอนแรก คนชาติชั่วนี้ก็จะเป็นอย่างนั้น"

คำอุปมานี้อาจหมายถึงความไร้ค่าของการถือว่าตัวเองชอบธรรมซึ่งพวกฟาริสีปฏิบัติอยู่เป็นประจำ หรือที่น่าจะเป็นมากกว่า (ในบริบทนี้) ก็คือมันอาจหมายถึงชนอิสราเอลโดยรวมที่คิดว่าตัวเองชอบธรรมซึ่งจะเผชิญกับการพิพากษาในภายหน้าที่รุนแรงยิ่งกว่าเสียอีก และมันก็เป็นอย่างนั้นกับพวกเขาจริงๆ

ไม่ว่าจะในกรณีใด ภาพเปรียบเทียบที่พระเยซูทรงใช้ก็แสดงให้เห็นถึงโลกของพวกภูตผีปิศาจ และวิธีการทำงานของพวกมัน พวกมันปรารถนาร่างกายมนุษย์ นอกจากนี้ ฝีมมากกว่าหนึ่งตัวก็

สามารถเข้าถึงคนๆเดียวได้และพวกมันก็ทำอย่างนั้นบ่อยๆ ในกรณีที่พระเยซูทรงบรรยายถึงนี้ เจ้าผีตัวนี้ได้ออกไปและกลับมาพบว่าชายที่นำสงสารคนนี้ได้จัดการชีวิตของตัวเองกลับเป็นเหมือนเดิมเรียบร้อยแล้ว ดังนั้น เจ้าผีตัวนี้จึงพาผีอีกเจ็ดตัวกลับมาสิงชายผู้เคราะห์ร้ายคนนี้อีกครั้ง

ประเด็นของพระเยซูอาจเป็นไปได้ว่า ถึงแม้ว่าชนอิสราเอลในสมัยนั้นพยายามที่จะสำแดงตัวให้ปรากฏว่าเป็นคนชอบธรรม แต่พวกเขาก็ยิ่งกว่าเก่าเสียอีก วัสดุสำคัญของคำอุปมาเรื่องนี้ปรากฏในวลีสุดท้าย “และในที่สุดคนนั้นก็ตกที่นั้งร้ายกว่าตอนแรก คนชาติชั่วนี้ก็จะเป็นอย่างนั้น” ถึงแม้ว่าชนอิสราเอลดูเหมือนจะจัดการกับชีวิตของตนแล้ว โดยการเลิกไหว้รูปเคารพ แต่สภาพฝ่ายวิญญาณของพวกเขาก็แยกว่าแต่ก่อน เช่นเดียวกับที่กลุ่มฟีโลโครกที่กลับมาสิงชายคนนั้นเลวร้ายยิ่งกว่า พวกอิสราเอลก็มีสภาพเลวร้ายกว่าเก่าเช่นกัน นอกจากนี้พวกเขาก็จะต้องรับการติสอนที่จะมาเมื่อพระเจ้าทรงพิพากษาพวกเขาสำหรับการที่พวกเขาปฏิเสธพระคริสต์ในอีกหลายสิบปีนับจากนี้

มธ 12:46-50 ขณะเดียวกัน ขณะที่พระองค์ยังตรัสกับประชาชนอยู่นั้น ดูเถิด มารดา และพวกน้องชายของพระองค์พากันมายืนอยู่ภายนอกประสงค์จะสนทนากับพระองค์ 47 แล้วมีคนหนึ่งทูลพระองค์ว่า "ดูเถิด มารดาและพวกน้องชายของพระองค์ยืนอยู่ข้างนอกประสงค์จะสนทนากับพระองค์" 48 แต่พระองค์ตรัสตอบผู้ที่ทูลพระองค์นั้นว่า "ใครเป็นมารดาของเรา ใครเป็นพี่น้องของเรา"

ในการอ่านตอนแรก ย่อหน้าข้างบนดูเหมือนจะบ่งบอกว่าพระเยซูทรงแสดงความไม่สุภาพต่อครอบครัวของพระองค์เอง อย่างไรก็ตาม บทเรียนที่พระองค์ทรงต้องการสอนก็อยู่ในขอบเขตของเหตุการณ์ต่างๆที่ใหญ่กว่า ครอบครัวฝ่ายวิญญาณของพระองค์ที่แท้จริงก็คือ คนเหล่านั้นที่เชื่อฟังน้ำพระทัยของพระเจ้า 49 พระองค์ทรงเหยียดพระหัตถ์ไปทางพวกสาวกของพระองค์ และตรัสว่า "ดูเถิด นี่เป็นมารดาและพี่น้องของเรา 50 ด้วยว่าผู้ใดจะกระทำตามพระทัยพระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์ ผู้นั้นแหละเป็นพี่น้องชายหญิงและมารดาของเรา"

คนเหล่านั้นที่เชื่อฟังและนบถนอบต่อความเป็นเจ้านายของพระองค์ก็คือคนที่ใกล้ชิด
พระองค์มากที่สุด ความเชื่อฟังพระคริสต์เป็นสิ่งที่สำแดงให้เห็นถึงความรักที่แท้จริงที่มีต่อ
พระองค์ ดู ยอห์น 15:21, 23-24 แต่สิ่งที่ขัดแย้งกันเองก็คือว่า พวกพี่น้องของพระองค์ส่วนใหญ่
ไม่ได้เชื่อในพระองค์ขณะที่พระองค์ทรงรับใช้อยู่บนโลกนี้ พระเยซูทรงทราบดีและพวกเขา
เช่นกัน อีกครั้งที่นี่สื่อถึงการที่ชนอิสราเอลปฏิเสธพระองค์ในฝ่ายวิญญาณเหมือนกับที่บาง
คนในครอบครัวของพระองค์เองก็ปฏิเสธพระองค์เช่นกัน ในทางตรงกันข้าม คนต่างชาติ
มากมายในอีกหลายปีนับจากนี้จะไม่เพียงเชื่อในพระองค์เท่านั้น แต่จะเชื่อฟังพระบิดาด้วย คน
เหล่านี้เองที่จะกลายเป็นครอบครัวฝ่ายวิญญาณที่แท้จริงของพระองค์ หลักการนี้ก็ยังคงเป็นจริงอยู่
จนถึงทุกวันนี้

*****

ภาพรวมของมัทธิว 13: บทที่สิบสามของมัทธิวมิเนื้อหาเกี่ยวกับคำอุปมาเจ็ดเรื่อง
ที่พระองค์ทรงสอนที่ริมทะเลกาลิลี คำอุปมาแต่ละเรื่องหรือข้อความลึกลับแต่ละเรื่องก็พูดถึงหลัก
การต่างๆที่เกี่ยวข้องกับอาณาจักรของพระเจ้า

มธ 13:1-2 มัทธิวเกริ่นนำบทที่น่าสนใจนี้โดยกล่าวว่า ในวันนั้นเองพระเยซูได้เสด็จ
จากเรือไปประทับที่ชายทะเล 2 มีคนพากันมาหาพระองค์มากนัก พระองค์จึงเสด็จลงไป
ประทับในเรือ และบรรดาคนเหล่านั้นก็ยืนอยู่บนฝั่ง

อีกครั้งที่มีการพูดถึงบ้านซึ่งไม่ระบุว่าเป็นของใคร พวกเขาน่าจะยังอยู่ในเมืองคาเปอร์นา
อุมอยู่เหมือนเดิม ถึงแม้ว่าใน 12:15 มัทธิวระบุว่าพระเยซูได้เสด็จไปจากที่นั่นก็ตาม เห็นได้ชัด
ว่า “วันนั้นเอง” ย่อมหมายถึงวันเดียวกับที่เหตุการณ์ต่างๆในเนื้อหาตอนสุดท้ายของบทที่ 12 ได้
เกิดขึ้น มันได้ชื่อว่าเป็น ‘วันที่ยุ่งวุ่นวาย’ เพราะทุกสิ่งที่ได้เกิดขึ้นในวันนั้น เมืองคาเปอร์นาอุม
ตั้งอยู่บนชายฝั่งตอนเหนือของแคว้นกาลิลี ทางตอนใต้และตะวันตกของเมืองคาเปอร์นาอุมมี
อ่าวเล็กๆหรือปากน้ำตามแนวชายฝั่งของทะเลนี้ คนเชื่อกันว่าเป็นสถานที่นี้เองที่พระเยซูเสด็จลง
เรือลำหนึ่งขณะที่ฝูงชนจำนวนมหาศาลรวมตัวกันตามแนวชายฝั่งในลักษณะอัศจรรย์ จากเรือ

นั่นเองพระองค์ก็ทรงสอนคำอุปมาเจ็ดเรื่องตามที่มีบันทึกอยู่ในบทนี้ คำอุปมาแต่ละเรื่องก็มีเนื้อหาเกี่ยวกับอาณาจักรของพระเจ้า

แนวคิดของอาณาจักรนั้นก็เป็นเรื่องของอนาคต คริสตจักรอยู่ในปัจจุบัน อาณาจักรนั้นหมายถึงการสถาปนาอาณาจักรของพวกยิวซึ่งมีศูนย์กลางอยู่ที่กรุงเยรูซาเล็มเมื่อพระเยซูเสด็จกลับมาในฐานะกษัตริย์ ปกตีแล้วมันก็ถูกเรียกว่า ยุคพันปี อย่างไรก็ตาม อาณาจักรนั้นก็จะเป็นสืบต่อไปจนตลอดนิรันดร์กาลเมื่อพระเจ้าทรงสร้างฟ้าสวรรค์ใหม่และแผ่นดินโลกใหม่ คุณคำอธิบายเพิ่มเติมเกี่ยวกับอาณาจักรนั้นได้ในหมายเหตุเกี่ยวกับมัทธิว 3:2

มธ 13:3-8 คำอุปมาเรื่องแรกในเจ็ดเรื่องของบทนี้ก็คือ เรื่องของผู้หว่านพืช แล้วพระองค์ก็ตรัสกับเขาหลายประการเป็นคำอุปมาว่า "ดูเถิด มีผู้หว่านคนหนึ่งออกไปหว่านพืช 4 และเมื่อเขาหว่าน เมล็ดพืชก็ตกตามหนทางบ้าง แล้วนกก็มากินเสีย 5 บ้างก็ตกในที่ซึ่งมีพินหิน มีเนื้อดินแต่น้อย จึงงอกขึ้นโดยเร็วเพราะดินไม่ลึก 6 แต่เมื่อแดดจัดแดดก็แผดเผา เพราะรากไม่มีจึงเหี่ยวไป 7 บ้างก็ตกกลางต้นหนาม ต้นหนามก็งอกขึ้นปกคลุมเสีย 8 บ้างก็ตกที่ดินดี แล้วเกิดผล ร้อยเท่าบ้าง หกสิบเท่าบ้าง สามสิบเท่าบ้าง

ในคำอุปมาเรื่องผู้หว่านพืชนี้ พระเยซูตรัสถึงดินสี่ประเภท (1) ดินตามหนทางที่พวกนกมากินเมล็ดพืช (2) ดินที่มีพินหินซึ่งมีเนื้อดินน้อยและดินไม่ลึก (3) วัชพืชและต้นหนามซึ่งขึ้นปกคลุมเมล็ดพืช และ (4) ดินดีซึ่งเกิดผลมาก

ชาวไร่ชาวนาสมัยโบราณจะเดินไปตามทุ่งหญ้าของตนพร้อมกับสะพายถุงใส่เมล็ดพืช พาดบ่าของตน พวกเขาจะ 'หว่าน' เมล็ดพืชนั้น โดยโยนเมล็ดพืชออกไปเป็นวิถีครึ่งวงกลมขณะที่พวกเขาเดินไปตามทุ่งหญ้าแต่ละแห่ง ในกรณีนี้ ดูเหมือนว่าชาวนา (ผู้หว่าน) คนนี้กำลังปลูกข้าวสาลีหรือไม่ก็ธัญพืชชนิดหนึ่งอยู่ ทุ่งนาดังกล่าวปกตีแล้วก็ได้มีขนาดใหญ่และมักมีทางเดินหรือ 'ถนน' ที่ทอดยาวตามแนวของทุ่งอย่างน้อยก็ด้านหนึ่ง ข้างทางนี้จึงไม่ค่อยมีคนสัญจรผ่านไปมา เมล็ดพืชที่ตกบนข้างทางนี้ก็จะอยู่เฉยๆบนพื้นดินและเป็นอาหารของพวกนกได้โดยง่าย

สภาพทางธรณีวิทยาของประเทศอิสราเอลก็มีลักษณะที่ว่าพื้นหินมักทอดยาวอยู่ใต้ชั้นดินตื้นๆ ในคำอุปมาที่พระเยซูทรงเล่านี้ เห็นได้ชัดว่ามีส่วนหนึ่งของทุ่งนี้ที่มีพื้นหินอยู่ข้างใต้ ชั้นดินที่อยู่ข้างบนก็จะร้อนกว่าและแห้งกว่าส่วนที่เหลือเพราะความตื้นของชั้นดิน ส่วนอื่นๆ ของทุ่งก็มีวัชพืชรบกวน โดยเฉพาะพวกต้นหนาม อย่างไรก็ตาม พื้นที่ส่วนอื่นๆ ของทุ่งนี้ก็เป็นที่คิด ซึ่งไม่ได้มีพื้นที่น้อย ไม่ได้มีพื้นหินอยู่ข้างใต้ และไม่ได้มีหนามปกคลุม

นอกจากนี้ เราควรหมายเหตุไว้ว่าในดินสามประเภทจากสี่ประเภทนี้ เมล็ดพืชก็เพาะตัว และงอกเงยขึ้นมา ประเด็นสำคัญของคำอุปมานี้ก็จะเป็นที่ว่าทำไมเมล็ดพืชบางอันเกิดผล และบางอันก็ไม่เกิดผล

มธ 13:9 พระเยซูทรงเตือนสติพวกผู้ฟังพระองค์อีกครั้งว่า **"ใครมีหูจงฟังเถิด"** ความหมายก็คือ จงตั้งใจฟังให้ดีๆ สิ่งที่ท่านได้ยินนั้นอาจมีอะไรมากกว่าที่คิด

มธ 13:10-15 ฝ่ายพวกสาวกจึงมาทูลพระองค์ว่า **"เหตุไฉนพระองค์ตรัสกับเขาเป็นคำอุปมา"** 11 พระองค์ตรัสตอบเขาว่า **"เพราะว่าข้อความลึกซึ้งของอาณาจักรแห่งสวรรค์ทรงโปรดให้ท่านทั้งหลายรู้ได้ แต่คนเหล่านั้นไม่โปรดให้รู้** 12 **ด้วยว่าผู้ใดมีอยู่แล้ว จะเพิ่มเติมให้คนนั้นมิเหลือเพื่อ แต่ผู้ใดที่ไม่มีนั้น แม้ว่าซึ่งเขามีอยู่จะต้องเอาไปจากเขา** 13 **เหตุฉะนั้น เราจึงกล่าวแก่เขาเป็นคำอุปมา เพราะว่าถึงเขาเห็นก็เหมือนไม่เห็น ถึงได้ยินก็เหมือนไม่ได้ยินและไม่เข้าใจ**

เมื่อพระเยซูทรงถูกถามว่าทำไมพระองค์ถึงทรงสอนเป็นคำอุปมาแทนที่จะสอนพวกเขาจริงๆ พระองค์ก็ทรงยกคำพยากรณ์ของอิสยาห์ที่บอกว่าพระเจ้าจะทรงทำให้ใจที่แข็งกระด้างของชนอิสราเอลที่ไม่เชื่อให้มีคอบอดฝายวิญญาณ (อิสยาห์ 6:9-10) การไม่ยอมรับและไม่เชื่อฟังพระเจ้าอยู่เรื่อยๆ จะนำมาซึ่งผลที่ตามมาหลายประการ พระเจ้าทรงเอาความสามารถที่จะเข้าใจของพวกเขาไปเสียแล้ว

การที่พระเยซูตรัสถึงคนที่มีความเชื่อที่มากขึ้นกับคนที่ไม่มี (และการที่เอาไปจากเขา) ในบริบทนี้ย่อมหมายถึงชนอิสราเอล พระเจ้าได้ทรงประทานความสว่าง พระคุณ และพระพรให้แก่พวกเขาแล้วมาตลอดหลายร้อยปี ชนอิสราเอลส่วนใหญ่แล้วไม่เห็นค่าพระพรของพระเจ้า ไม่สนใจ

พระองค์ และปฏิเสธความจริงของพระองค์เสีย ในท่ามกลางคนทั้งหมด พวกเขาได้รับพระพรจากพระเจ้า แต่ก็หันหลังให้พระองค์เสีย

ดังนั้น พระเจ้าจึงกำลังตรัสกับพวกเขาผ่านทางพระเยซูในคำอุปมาต่างๆ ซึ่งส่วนใหญ่แล้วพวกเขาไม่เข้าใจ สำหรับคนเหล่านั้นไม่กี่คนที่ยอมเปิดใจต้อนรับพระผู้ช่วยให้รอด พระองค์ก็จะทรงประทานให้แก่คนเหล่านั้นมากขึ้น อย่างไรก็ตาม สำหรับคนมากมายที่มีใจแข็งกระด้างและไม่รับรู้ความจริง แม้แต่ความเข้าใจเล็กน้อยที่พวกเขามีก็จะถูกเอาไปจากพวกเขา มันเป็นเรื่องเป็นจริงอันแสนโหดร้าย ซนอิสราเอลได้ทำผิดต่อพระเจ้ามากมายเสียจนบัดนี้พระองค์ทรงตรัสกับพวกเขาเป็นคำอุปมาต่างๆ ที่คลุมเครือ โดยตรงๆ เฉพาะกับคนเหล่านั้นที่เปิดใจต้อนรับพระองค์เท่านั้น

ฝูงชนเหล่านั้นได้ยินแต่ก็ไม่เข้าใจ พวกเขาเห็นและไม่รับรู้ มันเป็นการทำให้คำพยากรณ์สมัยโบราณที่พระเจ้าตรัสผ่านอิสยาห์สำเร็จโดยตรง 14 คำพยากรณ์ของอิสยาห์ก็สำเร็จในคนเหล่านั้นที่ว่า 'พวกเขาจะได้ยินก็จริง แต่จะไม่เข้าใจ จะดูก็จริง แต่จะไม่รับรู้ 15 เพราะว่าชนชาตินี้กลายเป็นคนมีใจเฉื่อยชา หูก็ตึง และตาเขาเขาก็ปิด เกรงว่าในเวลาใดเขาจะเห็นด้วยตาของเขา และได้ยินด้วยหูของเขา และเข้าใจด้วยจิตใจของเขา และจะหันกลับมา และเราจะได้รักษาเขาให้หาย' (ข้อความที่ยกมานี้มาจากอิสยาห์ 6:9-10)

ซนอิสราเอลได้ปฏิเสธข่าวสารต่างๆ ของทั้งยอห์นและพระเยซู นั่นคือ จงกลับใจเสียใหม่ มันไม่มีอะไรยุ่งยากซับซ้อนเลยเกี่ยวกับเรื่องนี้ เพราะการปฏิเสธนี้เอง บัดนี้พระเยซูจึงตรัสกับพวกเขาโดยคำอุปมาซึ่งไม่ใช่แบบตรงๆ พวกเขาได้ยินแล้วแต่ก็ไม่เข้าใจ พวกเขาจึงกำลังเก็บเกี่ยวผลที่ตามมาอันโหดร้ายของทัศนคติที่บาปหนาอันยาวนานของตน

มธ 13:16 กระนั้น พระเยซูก็ทรงมีพระพรสำหรับพวกสาวกของพระองค์ท่ามกลางความสลดหดหู่นี้ แต่ตาของท่านทั้งหลายก็เป็นสุขเพราะได้เห็น และหูของท่านก็เป็นสุขเพราะได้ยิน พวกเขาต้อนรับองค์พระผู้เป็นเจ้าของตน และพระองค์ก็ทรงรับประกันว่าพวกเขาจะเข้าใจและมองเห็นความจริงนั้น

มธ 13:17 พระเยซูทรงชี้ให้พวกสาวกเห็นถึงพระพรต่างๆที่พวกเขากำลังเห็นอยู่ เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ศาสดาพยากรณ์และผู้ชอบธรรมเป็นอันมากได้ปรารถนาจะเห็นซึ่งท่านทั้งหลายเห็นอยู่นี้ แต่เขามีเคยได้เห็น และอยากจะได้ยินซึ่งท่านทั้งหลายได้ยิน แต่เขาก็มิเคยได้ยิน พวกศาสดาพยากรณ์และผู้ชอบธรรมเป็นอันมากจากหลายร้อยปีก่อนปรารถนาที่จะได้เห็นและได้ยินสิ่งที่พวกเขากำลังพบเห็นอยู่ กระนั้นชายสิบสองคนที่ได้รับพระพรนี้กำลังเห็นคำพยากรณ์สำเร็จต่อหน้าต่อตาพวกเขาเลย พวกเขากำลังได้ยินความจริงที่พระเยซูตรัสซึ่งน้อยคนนักที่มีโอกาสได้ยินตลอดหลายยุคสมัย เพราะว่าพวกเขาเปิดใจและเต็มใจเชื่อฟังองค์พระผู้เป็นเจ้าของตน พระองค์จึงทรงเปิดเผยให้พวกเขาเห็นความจริงที่ลึกซึ้งและเปี่ยมสุขซึ่งชนอิสราเอลส่วนใหญ่มองไม่เห็น สาวกสิบสองคนนี้เป็นอภิสติชนส่วนน้อยจริงๆ

มธ 13:18-23 พระเยซูจึงทรงเริ่มต้นอธิบายคำอุปมาเรื่องผู้หว่านพืชให้พวกเขาฟัง เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงฟังคำอุปมาว่าด้วยผู้หว่านพืชนั้น เราควรชี้ให้เห็นว่าประเด็นหลักของคำอุปมานี้ก็คือว่า ทำไมประชากรของพระเจ้าจำนวนมากไม่เคยเกิดผลมากมาย มันเป็นเรื่องจริงในคริสตจักรสมัยนี้และมันก็จะเป็นอย่างจริงสำหรับชนอิสราเอลในสมัยอาณาจักรนั้นด้วย

(1) พระเยซูจึงตรัสถึงดินประเภทแรกในคำอุปมานี้ **19** เมื่อผู้ใดได้ยินพระวจนะแห่งอาณาจักรนั้นแต่ไม่เข้าใจ มารร้ายก็มาฉวยเอาพืชซึ่งหว่านในใจเขานั้นไปเสีย มันแหละได้แก่ผู้ซึ่งรับเมล็ดทรมหนทาง

ในส่วนของเมล็ดพืชที่ตกทรมหนทางนั้น พระเยซูทรงชี้ให้เห็นว่าซาตานจะดึงความสนใจของคนไปจากสิ่งต่างๆของพระเจ้าโดยใช้วิถีชีวิตที่รับแรงวุ่นวายของคนจำนวนมากที่ใช้ชีวิตแบบนั้นอยู่ ซาตานเป็นปฏิปักษ์โดยตรงในการทำให้คนหมดความสนใจในสิ่งต่างๆของพระเจ้าในดินประเภทนี้เอง เราเห็นว่าคนที่เป็นดินประเภทนี้ไม่เคยรอดเลย เช่นเดียวกับทางเดินผ่านสวนหรือทุ่งนาที่ไม่มีเนื้อดินและไม่คอยรับต่อเมล็ดพืช หัวใจที่แข็งกระด้างไปเพราะความบาปและสิ่งรบกวนต่างๆของโลกก็ไม่เคยเข้าใจข่าวประเสริฐหรือต้อนรับพระคริสต์เช่นกัน ไม่เคยมีการบังเกิดใหม่เกิดขึ้นเลย

(2) ในคืนประเภทต่อมา 20 และผู้ที่รับเมล็ดซึ่งตกในที่ดินซึ่งมีพื้นหินนั้น ได้แก่บุคคลที่ได้ยินพระวณะ แล้วก็รับทันทีด้วยความปรีดี 21 แต่ไม่มีรากในตัวเองจึงทนอยู่ชั่วคราว และเมื่อเกิดการยากลำบากหรือการข่มเหงต่างๆเพราะพระวณะนั้น ต่อมาเขาก็เลิกละ

ในกรณีของดินที่มีพื้นหินมากนี้ คนก็ได้ยินและรับพระวณะ แต่เพราะพวกเขาไม่มีอุปนิสัยที่ลึกพอ ทันทีที่ความเดือดร้อนหรือการต่อต้านเกิดขึ้นเพราะการเป็นคริสเตียน พวกเขาก็ล้มเลิกและถอยหลังหนีไปเสีย ถึงแม้จะเห็น ได้ชัดว่ารอดแล้ว แต่พวกเขาก็ไม่เกิดผลถวายแด่พระผู้ช่วยให้รอดเลย เช่นเดียวกับที่แผ่นดินซึ่งมีพื้นหินอยู่ข้างใต้นั้นมีลักษณะดิน คนพวกนี้ก็เช่นกัน พวกเขาตอบรับต่อข่าวประเสริฐและบังเกิดใหม่แล้ว แต่เพราะว่าพวกเขาไม่มีราก เมื่อปัญหาเข้ามา พวกเขาก็เลิกละ ดังนั้นพวกเขาจึงไม่เคยเกิดผลเพื่อพระคริสต์ แก่นแท้ของอุปนิสัยแบบคริสเตียนคือการมีวินัยที่จะทำสิ่งที่เราควรกระทำ คนมากมายไม่เคยก่อให้เกิดคุณธรรมนั้นขึ้นในชีวิตเลย ความเชื่อแบบคริสเตียนที่แท้จริงไม่ใช่เรื่องง่าย ดังนั้นพวกเขาจึงเลิกละ

(3) ต่อมา เมล็ดพืชที่ถูกหว่านกลางต้นหนามกิ่งอกเงยขึ้นมา 22 ผู้ที่รับเมล็ดซึ่งตกกลางหนามนั้น ได้แก่บุคคลที่ได้ฟังพระวณะ แล้วความกังวลตามธรรมดาโลก และการต่อลงแห่งทรัพย์สมบัติก็รัดพระวณะนั้นเสีย และเขาจึงไม่เกิดผล

ตรงนี้เมล็ดพืชก็เพาะตัวและชีวิตใหม่ก็บังเกิดขึ้นมา เห็นได้ชัดว่าคนประเภทนี้บังเกิดใหม่แล้ว อย่างไรก็ตาม เพราะการรบกวนจากสิ่งต่างๆในชีวิต เมล็ดพืชนี้จึงถูกปกคลุมและถึงแม้มีชีวิตแต่ก็ไม่เคยเกิดผลมากมาย ถึงแม้ว่ารอดแล้ว แต่คริสเตียนประเภทนี้ก็มักแต่ยุ่งอยู่กับกิจกรรมต่างๆของโลกนี้จนเขาไม่เคยเกิดผลมากมายพระเจ้าเลย คนพวกนี้มีอยู่เยอะจริงๆ พวกเขาจะรอดแต่ก็ไร้ผล

(4) อย่างไรก็ตาม เมล็ดที่ตกลงบนดินดีนั้นก็ยังมีลักษณะที่ตรงกันข้าม 23 ส่วนผู้ที่รับเมล็ดซึ่งตกในดินดีนั้น ได้แก่บุคคลที่ได้ยินพระวณะและเข้าใจ คนนั้นก็เกิดผลร้อยเท่าบ้าง หกสิบเท่าบ้าง สามสิบเท่าบ้าง"

ตรงนี้ใจที่เปิดรับก็ได้ยินข่าวประเสริฐและต้อนรับพระคริสต์ พวกเขาไม่มีปัญหาเรื่องใจแข็งกระด้างเลย พวกเขาไม่ได้ขาดอุปนิสัยที่ดีหรือมีกิจกรรมที่วิ่งชนกันตลอด เมล็ดพืชแห่ง

ข้าวประเสริฐจึงงอกเงยขึ้นและเกิดผลมาก ในบางกรณี เมล็ดพืชนี้ก็ออกผลสามสิบเท่า หกสิบเท่า และถึงขนาดเป็นร้อยเท่า การประยุกต์ใช้ก็คือ คนเหล่านั้นที่ได้ยินข่าวประเสริฐ เข้าใจมันและเกิดผลมากต่อไปถวายพระเจ้า ผลนั้นก็อาจเป็นคนอื่นๆที่เขานำมาถึงพระคริสต์ตลอดชั่วชีวิตของเขา ในบางกรณี บางคนก็นำวิญญาณได้สามสิบคน บ้างก็หกสิบคน และบ้างก็สามารถนำวิญญาณคนได้ร้อยคนมาถึงพระคริสต์ผ่านทางการใช้ของเขา บทเรียนสำหรับเราก็คือ เราต้องระวังที่เราจะไม่ยุ่งเกินไปจนไม่มีเวลาให้พระเจ้า ที่เราจะต้องพัฒนาให้มีความลึกด้านอุปนิสัย ที่เราจะไม่มัวแต่สาละวนอยู่กับเรื่องต่างๆของชีวิต เพื่อที่เราจะสามารถเกิดผลมากถวายแด่พระเจ้า

มธ 13:24-30 ต่อไปนี้เป็นคำอุปมาเรื่องข้าวละมานและข้าวสาลี มันถูกอธิบายในข้อ 36-43 พระองค์ตรัสคำอุปมาอีกข้อหนึ่งให้เขาทั้งหลายฟังว่า "อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนชายคนหนึ่งได้หว่านพืชดีในนาของตน 25 แต่เมื่อคนทั้งหลายนอนหลับอยู่ ศัตรูของคนนั้นมาหว่านข้าวละมานปนกับข้าวสาลีนั้นไว้ แล้วก็กลับไป 26 ครั้นต้นข้าวนั้นงอกขึ้นออกรวงแล้ว ข้าวละมานก็ปรากฏขึ้นด้วย 27 พวกผู้รับใช้แห่งเจ้าบ้านจึงมาแจ้งแก่นายว่า 'นายเจ้าข้า ท่านได้หว่านพืชดีในนาของท่านมิใช่หรือ แต่มีข้าวละมานมาจากไหน' 28 นายก็ตอบพวกเขาว่า 'นี่เป็นการกระทำของศัตรู' พวกผู้รับใช้จึงถามนายว่า 'ท่านปรารถนาจะให้พวกเราไปถอนและเก็บข้าวละมานหรือ' 29 แต่นายตอบว่า 'อย่าเลย เกลือกว่าเมื่อกำลังถอนข้าวละมานจะถอนข้าวสาลีด้วย 30 ให้ทั้งสองจำริ้วไปด้วยกันจนถึงฤดูเกี่ยว และในเวลาเกี่ยวนั้นเราจะสั่งผู้เกี่ยวว่า "จงเก็บข้าวละมานก่อนมัดเป็นฟ่อนเผาไฟเสีย แต่ข้าวสาลีนั้นจงเก็บไว้ในยุ้งฉางของเรา"'"

เรื่องนี้ก็ไม่มีอะไรยุ่งยาก ข้าวละมานคือข้าวสาลีปลอมๆ มันเป็นวัชพืชที่คนไม่ต้องการ ซึ่งในระยะแรกๆนั้นก็ดูเหมือนข้าวสาลี เมื่อโตขึ้นแล้ว มันก็จะออกเมล็ดสีดำที่เป็นอันตราย ตรงนี้ศัตรูได้มาหว่านเมล็ดพืชปลอมๆขณะที่ชาวนานอนหลับอยู่ เมื่อข้าวละมานเริ่มปรากฏชัดเจน ชาวนาคณนี้ก็แนะนำว่า หากปล่อยให้มันทิ้งไว้จะดีกว่าพยายามที่จะถอนมันทิ้งและทำให้พืชผลดีๆเสียหาย ในฤดูเก็บเกี่ยวพวกมันจะถูกเก็บรวบรวมออกไปและเอาไปเผาไฟเสีย

คำอธิบายของคำอุปมาเรื่องนี้จะปรากฏในข้อ 36 เราควรหมายเหตุไว้ว่านี่เป็นคำอุปมาเกี่ยวกับอาณาจักรแห่งสวรรค์และมันจึงเป็นคำอุปมาเกี่ยวกับอาณาจักรนั้น เมื่อเราเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องนี้เราก็จะสามารถตีความมันได้อย่างถูกต้อง

มธ 13:31-32 คำอุปมาเรื่องเมล็ดพันธุ์ฝักกาดเป็นคำอุปมาเกี่ยวกับอาณาจักรแห่งสวรรค์ เรื่องต่อไปที่ถูกลำเสนอโดยพระเยซู พระองค์ยังตรัสคำอุปมาอีกข้อหนึ่งให้เขาฟังว่า "อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนเมล็ดพันธุ์ฝักกาดเมล็ดหนึ่ง ซึ่งชายคนหนึ่งเอาไปเพาะลงในไร่ของตน 32 เมล็ดนั้นที่จริงก็เล็กกว่าเมล็ดทั้งปวง แต่เมื่องอกขึ้นแล้วก็ใหญ่ที่สุดท่ามกลางฝักทั้งหลาย และจำเจริญเป็นต้นไม้นกกินในอากาศมาทำรังอาศัยอยู่ตามกิ่งก้านของต้นนั้นได้"

เมล็ดพันธุ์ฝักกาดก็มีขนาดเล็กจริงๆ และบางพันธุ์ก็สามารถเติบโตจนมีขนาดใหญ่เหมือนต้นไม้อ้อได้ การประยุกต์ใช้คำอุปมานี้ก็ถูกพบในบริบทของอาณาจักรนั้น การประยุกต์ใช้คำอุปมานี้แบบง่ายๆ ก็คือว่า อะไรที่เล็กเหลือเกินอย่างความเชื่อของคนๆ หนึ่งก็สามารถเติบโตขึ้นเป็นกิจการฝ่ายวิญญาณที่ยิ่งใหญ่ได้

อย่างไรก็ตาม ในบริบทนี้ ความหมายก็อาจเป็นไปได้ว่า โดยคนที่ไม่สำคัญ (เสท โนอาห์ อับราฮัม ยาโคบ อิสอัค ซามูเอล ฯลฯ) พระเจ้าจะทรงสร้างอาณาจักรหนึ่งขึ้นมาซึ่งจะปกคลุมทั่วทั้งแผ่นดินโลกแน่นอนที่สิ่งนี้จะกลายเป็นจริงในอาณาจักรยุคพันปีของพระคริสต์ พวกนกในอากาศก็อาจหมายถึงประชาชาติต่างๆ ของแผ่นดินโลกที่เป็นคนต่างชาติที่กลายเป็นส่วนหนึ่งของอาณาจักรนั้นและอาศัยอยู่ในนั้นด้วย

อาณาจักรของพระเจ้าจะกลายเป็นอาณาจักรที่ยิ่งใหญ่ที่สุดเท่าที่เคยมีมาเมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมาและสถาปนามันในยุคพันปี อย่างไรก็ตาม อาณาจักรนี้ก็จะได้เริ่มต้นขึ้นผ่านทางคนทั้งหลายที่ดำเนินตามทางของพระเจ้าในหลายยุคสมัยก่อนซึ่งเป็นผู้ที่โลกไม่รู้จัก นอกจากนี้ ในด้านแนวคิดแล้ว อาณาจักรนั้นซึ่งทรงสัญญาไว้แก่ชนอิสราเอลมานานแล้วในปัจจุบันก็เป็นแค่เมล็ดพืชเล็กๆ อย่างไรก็ตาม เมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมา มันก็จะงอกเงยขึ้นเป็นอาณาจักรที่ทรงพลังมากที่สุดเท่าที่โลกนี้เคยพบเห็นมา โดยรวมทุกประชาชาติบนพื้นแผ่นดินโลกเข้าไว้ด้วยกัน

มธ 13:33 พระเยซูจึงทรงนำเสนอคำอุปมาเกี่ยวกับอาณาจักรนั้นเรื่องที่สี่ พระองค์ยังตรัสคำอุปมาให้เขาฟังอีกข้อหนึ่งว่า "อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนเชื้อ ซึ่งผู้หญิงคนหนึ่งเอามาเจือลงในแป้งสามถัง จนแป้งนั้นฟูขึ้นทั้งหมด"

เชื่อในพระคัมภีร์มักหมายถึงลักษณะที่แทรกซึมไปทั่วของความบาป ถึงแม้ว่าอาณาจักรของพระเจ้าจะเป็นรัชกาลแห่งความชอบธรรม แต่มันก็จะมีคนบาปที่ถือกำเนิดขึ้นในช่วงเวลานั้น วิวรรณ์ 20:7-9 บันทึกไว้ว่าพอสิ้นยุคพันปี จะมีการลุกฮือต่อต้านพระเจ้าซึ่งนำโดยซาตาน เห็นได้ชัดว่านี่เป็นคำอุปมาของเรื่องดังกล่าว เชื้อของความบาป ถึงแม้จะถูกยับยั้งไว้ แต่ก็ยังเหลืออยู่ในช่วงเวลาดังกล่าว พอสิ้นยุคพันปี น่าเศร้าที่ทั้งอาณาจักรนั้นจะถูกแทรกซึมไปด้วยความบาปของการกบฏเหมือนกับที่เชื้อเล็กน้อยทำให้แป้งดิบทั้งก้อนฟูขึ้น พระเจ้าจะทรงยอมให้การกบฏนั้นเกิดขึ้นหลังจากที่ซาตานถูกล่อยตัวออกมาในการสู้รบกับ โลกและมา โลก ความบาปและซาตานในตอนนั้นก็จะประสบกับความพ่ายแพ้อย่างสิ้นเชิงครั้งเดียวจบ

มธ 13:34-35 มัทธิวจึงหยุดสักครู่ท่ามกลางคำอุปมาหลายเรื่องนี้เพื่อออกความเห็นว่าคุณค่าเหล่านี้ทั้งสิ้น พระเยซูตรัสกับหมู่ชนเป็นคำอุปมา และนอกจากคำอุปมา พระองค์มีได้ตรัสกับเขาเลย 35 ทั้งนี้เพื่อให้สำเร็จตามพระวจนะที่ตรัสโดยศาสดาพยากรณ์ว่า 'เราจะอ้าปากกล่าวคำอุปมา เราจะกล่าวข้อความซึ่งปิดซ่อนไว้ตั้งแต่เดิมสร้างโลก'

นี่ทำให้เรานึกถึงสิ่งที่พระเยซูได้ทรงอธิบายต่อพวกสาวกใน 13:10-15 พระเยซูทรงสอนฝูงชนแห่งอิสราเอลแบบคลุมเครือผ่านทางคำอุปมาต่างๆ พระองค์ทรงสอนพวกสาวกของพระองค์อย่างตรงๆ ชนอิสราเอลส่วนใหญ่และโดยเฉพาะพวกคนใหญ่คนโตของอิสราเอลได้เห็นการอัศจรรย์ต่างๆของพระเยซูแล้ว พวกเขาได้ยินข่าวสารต่างๆของพระองค์เช่นกัน นั่นคือจงกลับใจเสียใหม่ น่าเศร้าที่พวกเขาได้ปฏิเสธทั้งพระองค์และข่าวสารของพระองค์ ดังนั้น บัดนี้พระองค์จึงทรงสอนพวกเขาโดยใช้คำอุปมาต่างๆที่คลุมเครือ พวกเขาได้ยินแต่ก็ไม่เข้าใจและเห็นแต่ก็ไม่รับรู้ คำพยากรณ์ที่ถูกยกมานี้ก็มาจากเพลงสดุดี 78:2

มธ 13:36 จากนั้นมัทธิวก็นำบทที่เก้า แล้วพระเยซูจึงทรงให้ฝูงชนเหล่านั้นจากไปและเสด็จเข้าไปในเรือน พวกสาวกของพระองค์ก็มาเฝ้าพระองค์ทูลว่า "ขอพระองค์ทรงโปรด

อธิบายนี้นั้น พระองค์ได้ทรงอธิบายนี้นั้น" เพราะทรงมีเจตนาที่จะสอนชนอิสราเอลแบบคลุมเครือแต่สอนพวกสาวกแบบตรงๆ พระเยซูจึงทรงให้ฝูงชนเหล่านั้นจากไปสำหรับวันนี้ พระองค์ได้ทรงอธิบายนี้นั้นเรื่องผู้หว่านพืชแก่พวกเขาแล้ว พวกสาวกจึงขอให้พระเยซูอธิบายนี้นั้นเรื่องที่สองจากสี่เรื่องนี้ คือ เรื่องผู้หว่านพืชในนา

มธ 13:37-43 พระองค์ตรัสตอบเขาว่า "ผู้หว่านเมล็ดพืชได้นั้นได้แก่บุตรมนุษย์ 38 นานี้ได้แก่โลก ส่วนเมล็ดพืชได้นั้นได้แก่ลูกหลานแห่งอาณาจักร แต่ผู้หว่านได้แก่ลูกหลานของมารร้าย 39 ศัตรูผู้หว่านผู้หว่านได้แก่พญามาร ฤดูเกี่ยวได้แก่การสิ้นสุดของโลกนี้ และผู้เกี่ยวนั้นได้แก่พวกทูตสวรรค์ 40 เหตุฉะนั้น เขาเก็บผู้หว่านเผาไฟเสียอย่างไร ในการสิ้นสุดของโลกนี้ ก็จะเป็นอย่างนั้น 41 บุตรมนุษย์จะใช้พวกทูตสวรรค์ของท่านออกไปเก็บกวาดทุกสิ่งที่ทำให้หลงผิด และบรรดาผู้ที่ทำความชั่วเข้าไปจากอาณาจักรของท่าน 42 และจะทิ้งลงในเตาไฟอันลุกโพล่งที่นั่นจะมีการร้องไห้และเขี้ยวเขี้ยวฟัน 43 คราวนั้นผู้ชอบธรรมจะส่องแสงอยู่ในอาณาจักรพระบิดาของเขา ดูดวงอาทิตย์ ใครมีหูจงฟังเถิด

ต่อไปนี่คือคำอธิบายนี้นั้นเกี่ยวกับผู้หว่านและผู้หว่าน อีกครั้งที่ผู้หว่านที่ไขว่คว้าความเข้าใจคำอุปมานี้นั้นคือ การจดจำว่าบริบทนี้เป็นเรื่องของอาณาจักรนั้น ไม่ใช่ของคริสตจักร ความหมายตรงนี้คล้ายคลึงกับคำอุปมาเรื่องเชื้อ ถึงแม้ว่าเฉพาะคนที่บังเกิดใหม่แล้วเท่านั้นจะได้เข้าไปในยุคนั้นปีในตอนที่ยังเริ่มต้น แต่คนเหล่านั้นที่เข้าไปในยุคนั้นปีนั้นในร่างกายธรรมดาก็จะออกลูกออกหลานได้อยู่ คนเหล่านี้จะยังมีวิสัยบาปอยู่ คนมากมายจะได้รับความรอดในช่วงยุคนั้นปี แต่บางคนก็จะไม่รอด คนเหล่านั้นที่ยังไม่ถูกสร้างใหม่ก็จะเป็นผู้หว่านที่ถูกหว่านในอาณาจักรนั้น

พอสิ้นยุคนั้นปี ชาตาก็จะถูกปล่อยตัวออกมาและมันจะรีบไปหาคนเหล่านั้นที่ไม่เคยบังเกิดใหม่เลยในช่วงยุคนั้นปี ถึงแม้ว่าดูเผินๆแล้วพวกเขาเป็นเหมือนประชากรของพระเจ้า แต่ตัวตนที่แท้จริงของพวกเขาที่จะปรากฏ และพวกเขาพร้อมกับชาตาก็จะก่อภพ ปฏิกริยาของพระเจ้าก็คือ พระองค์ทรงใช้พวกทูตสวรรค์ไปทั่วอาณาจักรของพระองค์ผู้ซึ่งจะรวบรวมคนเหล่านี้สู่การพิพากษา เมื่อพิจารณาเรื่องนี้กับวิวรณ์ 20:7-9 เห็นได้ชัดว่าพวกทูตสวรรค์ของ

พระเจ้าก็จะมีวิธีในการรวบรวมพวกเขาไปสู่การสงครามที่โกลกและมาโกลก คำอธิบายสำหรับ
วิวรณ์ 20:7-9

ในการสงครามครั้งสุดท้ายเพื่อต่อสู้กับความบาปและการกบฏ ซาตานและพวกสมุนของมันก็จะถูกทำลายจนสิ้นซาก นอกจากนี้ ในตอนนั้นซาตานก็จะถูกโยนทิ้งลงไปในปีไฟโดยตรงถึงแม้ว่าวิวรณ์ 20:7-9 ไม่ได้พูดถึงเรื่องนี้โดยตรง แต่ตรงนี้ก็สื่อชัดเจนว่าทุกคนที่ไปเข้าร่วมในการกบฏครั้งสุดท้ายนั้นต่อพระเจ้าจะถูกโยนลงไปในปีไฟโดยตรงเช่นกัน นั่นจะไม่ใช่วันแห่งการพิพากษาใหญ่ยิ่งต่อพวกคนกบฏเท่านั้น แต่คนทั้งหลายที่สูญเสียคนที่รักไปก็จะโศกเศร้าอย่างหนักเพราะความพินาศของคนเหล่านั้นเช่นกัน คนที่ไม่รอดก็จะ โศกเศร้าเสียใจด้วย แต่สำหรับพวกเขามันก็จะสายเกินไปแล้ว

ณ เวลานี้เองที่อาณาจักรนิรันดร์จะถูกสถาปนาขึ้นในฟ้าสวรรค์ใหม่และแผ่นดินโลกใหม่ ดู วิวรณ์ 21:1 ในตอนนั้นพระคริสต์จะทรงปราบพวกศัตรูทั้งหมดลงใต้พระบาทของพระองค์และส่งมอบอาณาจักรนั้นแก่พระเจ้าคือพระบิดา (1 โครินธ์ 15:24-28) “ครานั้นผู้ชอบธรรมจะส่องแสงอยู่ในอาณาจักรพระบิดาของเขาดุจดวงอาทิตย์” พระเยซูทรงปิดท้ายคำอธิบายนี้ด้วยคำเตือนที่ตรงจุด “ใครมีหูจงฟังเถิด” วลีสุดท้ายนี้บ่งบอกว่าคำอุปมานี้มีอะไรมากกว่าที่เห็นในตอนแรก

มธ 13:44 ขณะที่มิแต่พวกสาวกของพระองค์อยู่ด้วยเท่านั้น พระเยซูก็ทรงสอนคำอุปมาเรื่องที่ห้าเกี่ยวกับอาณาจักรนั้นต่อไป อีกประการหนึ่ง อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนขุมทรัพย์ซ่อนไว้ในทุ่งนา เมื่อมีผู้ใดพบแล้วก็กลับซ่อนเสียอีก และเพราะความปรารถนาจะไปขายสรรพสิ่งซึ่งเขามีอยู่แล้วไปซื้อทุ่งนานั้น

คำอุปมาเรื่องขุมทรัพย์ที่ซ่อนไว้ในทุ่งนาอาจหมายถึงตอนที่คนใดเข้าใจข่าวประเสริฐของพระคริสต์อย่างถ่องแท้ (ยิวหรือคนต่างชาติ) และต้อนรับพระคริสต์ เขาก็จะยินดีถวายชีวิตของตนเพื่อพระคริสต์ ข่าวประเสริฐแห่งความรอดและอาณาจักรนั้นก็จะเป็นขุมทรัพย์อันมีค่ามาก เมื่อคนใดมาถึงพระคริสต์และกลับใจเชื่ออย่างแท้จริง เขาก็จะเกิดความตื่นเต้นและความยินดีที่จะถวายทั้งตัวแก่พระองค์ นั่นอาจเป็นความหมายที่ถูกสื่อในคำอุปมาสั้นๆนี้

สำหรับพวกยิวในตอนนั้น ข่าวประเสริฐที่ถูกเสนอตอนนั้นก็เกี่ยวข้องกับอาณาจักรที่ทรงหทัยยื่นให้ ตั้งแต่เหตุการณ์ตรึงกางเขนเป็นต้นมา ข่าวประเสริฐนั้นก็ได้เปลี่ยนเป็นข่าวประเสริฐแห่งความรอดโดยทางการพินินพระชนม์ของพระเยซูคริสต์

มธ 13:45-46 พระเยซูจึงทรงประกาศคำอุปมาเกี่ยวกับอาณาจักรนั้นเรื่องที่หกแก่พวกสาวกของพระองค์ อีกประการหนึ่ง อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนพ่อค้าที่ไปหาไข่มุกอย่างดี 46 ซึ่งเมื่อได้พบไข่มุกเม็ดหนึ่งมีค่ามาก ก็ไปขายสิ่งสารพัดซึ่งเขามีอยู่ไปซื้อไข่มุกนั้น

ใจความสำคัญของคำอุปมานี้ก็เกือบจะเหมือนกันกับเรื่องก่อนหน้า เมื่อผู้ใดตระหนักอย่างถ่องแท้ว่ามีอะไรรอเขาอยู่เบื้องหน้าสำหรับการเป็นผู้รับใช้พระเจ้าที่อุทิศตัวจริงๆ เขาก็จะถวายทุกสิ่งแด่พระคริสต์ สำหรับพวกยิวในสมัยนั้น (หรือในช่วงยุคเจ็ดปี) การทราบถึงความหวังของอาณาจักรที่จะมานั้นก็เป็น (จะเป็น) อัญมณีอันมีค่าประมาณไม่ได้เลย สำหรับคนทั้งหลายที่มีชีวิตอยู่ในยุคคริสตจักร ความเข้าใจเกี่ยวกับข่าวประเสริฐแห่งความรอดนั้นก็กลายเป็นเพชรพลอยอันมีค่ามาก

มธ 13:47-50 องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจึงทรงประกาศคำอุปมาเกี่ยวกับอาณาจักรนั้นเรื่องที่เจ็ดซึ่งเป็นเรื่องสุดท้ายแก่พวกสาวกที่มารวมตัวกัน อีกประการหนึ่ง อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนอวนที่ลากอยู่ในทะเล ดึงปลารวมทุกชนิด 48 ซึ่งเมื่อเต็มแล้วเขาก็ลากขึ้นฝั่งนั่งเลือกเอาแต่ที่ดีใส่ในภาชนะ แต่ที่ไม่ดีนั้นก็ทิ้งเสีย

นี่เป็นอีกครั้งที่พระเยซูตรัสถึงการที่ในช่วงพันปีแรกของอาณาจักรนั้น จะมีคนทุกรูปแบบอยู่ร่วมกัน ถึงแม้ว่ามีแต่คนที่ถูกสร้างใหม่แล้วเท่านั้นที่จะได้เข้าไปในอาณาจักรนั้น แต่จะมีเด็กรุ่นใหม่ๆเกิดขึ้นมาซึ่งจำเป็นต้องกลับใจรับเชื่ออยู่ หลายคนจะกลับใจรับเชื่อแต่บางคนก็จะไม่ ถึงแม้ว่าในตอนนั้นจะมีการบังคับใช้ความชอบธรรมอย่างเข้มงวด แต่เห็นได้ชัดว่าจะมี 'ข้าวมะมาน' ที่เหลือรอดมาจนถึงกาลสุดปลาย ในวันนั้นพระเจ้าจะทรงคัดแยกคนดีออกจากคนชั่วโดยมีวิธีของพระองค์ซึ่งเราไม่อาจหยั่งรู้ได้ นี่ก็อาจหมายถึงการสงครามแห่งโลกและมาโลกตามที่มีบรรยายไว้ในวิวรณ์ 20:7-9

พระเยซูคริสต์ต่อไปว่า 49 ในการสิ้นสุดของโลกก็จะเป็นอย่างนั้นแหละ พวกทูตสวรรค์จะออกมาแยกคนชั่วออกจากคนชอบธรรม 50 แล้วจะทิ้งลงในเตาไฟอันลุกโพลง ที่นั่นจะมีการร้องไห้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน"

นี่อาจสอดคล้องกับคำอุปมาเรื่องข้าวละมาน คำอธิบายของ 13:37-42 ถึงแม้ว่าไม่มีการเอ่ยถึงโดยตรงในวิวรณ์ 20:7-9 เกี่ยวกับคนอื่นนอกจากชาตานที่ถูกโยนทิ้งลงในบึงไฟโดยตรง แต่ทั้งตรงนี้และใน 13:42 ก็มีการบ่งบอกอย่างมีน้ำหนักว่า ทุกคนที่กบฏในวันนั้นจะถูกโยนทิ้งลงไปในบึงไฟโดยตรง คราวนั้นจะมี "การร้องไห้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน" วลีหลังนี้เป็นสำนวนของคนตะวันออกกลางที่สื่อถึงความโศกเศร้าเสียใจใหญ่ยิ่ง

มธ 13:51-52 หลังจากได้นำเสนอคำอุปมาเจ็ดเรื่องเกี่ยวกับอาณาจักรนั้นไปแล้ว พระเยซูก็ตรัสถามพวกสาวกของพระองค์ว่า "ข้อความเหล่านี้ท่านทั้งหลายเข้าใจแล้วหรือ" เขาทูลตอบพระองค์ว่า "เข้าใจ พระเจ้าข้า" ด้วยความเคารพอย่างสุดซึ้ง พวกเขาไม่น่าจะเข้าใจ พวกเราทุกวันนี้ได้เปรียบตรงที่มีพระคัมภีร์ใหม่ฉบับสมบูรณ์รวมถึงโครงสร้างทางศาสนศาสตร์ที่ครอบคลุมเพื่อที่จะเข้าใจความจริงเกี่ยวกับอวสานกาลที่ซับซ้อนเช่นนั้นได้ พวกสาวกในตอนนั้นยังไม่มีข้อได้เปรียบดังกล่าว แน่แน่นอนที่พวกเขาคิดไปเองว่าตัวเองเข้าใจสิ่งเหล่านี้อย่างถ่องแท้

พระเยซูจึงกล่าวปิดท้ายเนื้อหาตอนนี้โดยตรัสว่า 52 ฝ่ายพระองค์ตรัสกับเขาว่า "เพราะฉะนั้นพวกธรรมาจารย์ทุกคนที่ได้รับการสั่งสอนถึงอาณาจักรแห่งสวรรค์แล้ว ก็เป็นเหมือนเจ้าของบ้านที่เอาทั้งของใหม่และของเก่าออกจากคลังของตน"

พวกธรรมาจารย์ที่พระเยซูตรัสถึงนี้ไม่ใช่พวกธรรมาจารย์ยิวที่เอาแต่ปรับปรุงแก้ไขข้อปลีกย่อยต่างๆของพระราชบัญญัติ ธรรมาจารย์ก็เป็นคำเหมือน โดยทั่วไปที่ใช้เรียกอาจารย์ และนั่นน่าจะเป็นความหมายของคำๆนี้ที่พระเยซูทรงใช้ตรงนี้ อย่างไรก็ตามพระเยซูอาจตรัสถึงพวกธรรมาจารย์ที่ "ได้รับการสั่งสอนถึงอาณาจักรแห่งสวรรค์แล้ว" พระองค์ตรัสถึงคนเหล่านั้น (เช่นพวกสาวก) ที่หวังว่าจะเข้าใจความจริงเกี่ยวกับอาณาจักรของพระเจ้า คนเช่นนั้นถูกเปรียบว่าเป็นเหมือนกับเจ้าของบ้านที่เอาทั้งของเก่าและของใหม่ออกจากคลังของตน

การประยุกต์ใช้ก็อาจเป็นไปได้ว่า แนวคิดเรื่องอาณาจักรนั้นเป็นของเก่าที่พวกยิวเห็นมาเป็นร้อยๆปี อย่างไรก็ตามพระเยซูได้ทรงเอาออกมาจากคลังเดียวกันนั้น (พระคัมภีร์) ซึ่งความจริงใหม่เกี่ยวกับอาณาจักรนั้นที่แม้แต่พวกสาวกก็ยังไม่รู้ ความจริงเหล่านั้นก็ถูกฝังไว้อยู่ในคำอุปมาเกี่ยวกับอาณาจักรนั้นทั้งเจ็ดเรื่องที่พระเยซูเพิ่งทรงสอนไป ความจริงพื้นฐานนั้นเป็นของเก่า แต่พระองค์ได้ทรงเพิ่มมิติใหม่ๆแห่งความเข้าใจเกี่ยวกับมันเข้าไปด้วย ความจริงทั้งใหม่และเก่าได้ถูกนำมาผสมเข้าด้วยกันจริงๆ

มธ 13:53-57 ต่อมาเมื่อพระเยซูได้ตรัสคำอุปมาเหล่านี้เสร็จแล้ว พระองค์ก็เสด็จไปจากที่นั่น 54 เมื่อพระองค์เสด็จมาถึงบ้านเมืองของพระองค์แล้ว พระองค์ก็สั่งสอนในธรรมศาลาของเขา จนคนทั้งหลายประหลาดใจ

หลังจากได้ทรงสอนคำอุปมาต่างๆเหล่านั้นไปแล้ว พระเยซูก็เสด็จไปจากเมืองคาเปอร์นาอุม ส่วนวลีที่ว่า “บ้านเมืองของพระองค์” นั้นน่าจะหมายถึงเมืองนาซาเร็ธซึ่งอยู่ห่างไปทางตะวันตกและทางใต้เหนือเนินเขาที่ขรุขระของแคว้นกาลิลี เมืองนาซาเร็ธเป็นที่ๆมารีย์และโยเซฟได้เดินทางกลับไปและเลี้ยงดูครอบครัวของตน ซึ่งรวมถึงพระเยซูด้วย มันเป็นบ้านเมืองเล็กๆของพระองค์

ในขณะที่เดียวกัน กิตติศัพท์ของพระเยซูก็ได้ลือไปล่วงหน้าพระองค์แล้วและประชาชนในท้องถิ่นนั้นก็ทราบดีถึงชื่อเสียงและการอัศจรรย์ต่างๆของพระองค์ พอพระองค์เสด็จไปถึงที่นั่น พระองค์ก็ทรงเข้าไปในธรรมศาลาของที่นั่นและทรงสอนประชาชน เพื่อนบ้านเก่าๆของพระองค์ต่างตกตะลึงกับสิ่งที่พวกเขาได้ยิน

พวกเขาจึงถามว่า "คนนี้มีสติปัญญาและการอิทธิฤทธิ์อย่างนี้มาจากไหน 55 คนนี้เป็นลูกช่างไม้มิใช่หรือ มารดาของเขาชื่อมารีย์มิใช่หรือ และน้องชายของเขาชื่อยาคอบ โยเสส ซีโมน และยูดาสมิใช่หรือ 56 และน้องสาวทั้งหลายของเขาก็ออยู่กับเรามิใช่หรือ เขาได้สิ่งทั้งปวงเหล่านี้มาจากไหน"

ในบริเวณบ้านเกิดเมืองนอนของพระองค์ พวกเขาเพื่อนบ้านเดิมของพระองค์ก็ลี้ลับที่จะเชื่อในพระองค์ มีการเอ่ยถึงโยเซฟ พ่อเลี้ยงของพระองค์ว่าเป็นช่างไม้ นี่เป็นการเอ่ยถึงเรื่องนี้ครั้งแรก

เดียวในพระคัมภีร์ใหม่ ไม่ว่าพระศาสนจักรคาทอลิกจะว่ายังไง แต่พระเยซูก็ทรงมีน้องๆชายหญิงจริงๆ นางมารีย์ก็ไม่ใช่หญิงพรหมจารีเสมอไป นางมีลูกคนอื่นๆด้วย พวกน้องๆของพระเยซูได้ถูกเอ่ยชื่อตรงนี้ คือ ยากอบ โยเสส ซีโมน และยูดาส พระองค์น่าจะมียี่น้องสาวอย่างน้อยสองคนเพราะพวกนางถูกพูดถึงในรูปพหูพจน์ (“น้องสาวทั้งหลาย”) ความเห็นที่ว่า “เขาได้สิ่งที่ปวงเหล่านี้มาจากไหน” จริงๆแล้วก็หมายความว่า ‘เขาคิดว่าตัวเองเป็นใครกัน’

มัทธิวกว่าต่อไปว่า 57 เขาทั้งหลายจึงหมางใจในพระองค์ พวกเพื่อนบ้านน่าจะรู้สึกไม่พอใจกับสิ่งที่พวกเขาคิดว่าเป็นความโง่เขลาของพระองค์ พระองค์ทรงอ้างว่าตัวเองเป็นพระเมสสิยาห์ พวกเขาคิดว่าตัวเองรู้ดีกว่า พระองค์ได้ทรงเติบโตมาที่นั่น พวกน้องๆของพระองค์ต่างอับอายขายหน้าในที่ที่พวกเขาดูเหมือนกำลังทำให้ตัวเองกลายเป็นคนโง่

พระเยซูจึงทรงตอบกลับด้วยคำสุภาพที่เป็นจริงจนถึงทุกวันนี้ ฝ่ายพระเยซูตรัสกับเขาว่า "ศาสดาพยากรณ์จะไม่ขาดความนับถือ เว้นแต่ในบ้านเมืองของตน และในครัวเรือนของตน" สถานที่ๆนักเทศน์เติบโตขึ้นมา มักไม่ค่อยให้ความเชื่อถือมากนักแก่เขา พวกเขารู้จักพระองค์ในฐานะเด็กคนหนึ่ง เมื่อมองย้อนกลับไป นี่ก็เป็นความเห็นที่น่าเศร้า แม้แต่ครอบครัวและเพื่อนๆของพระเยซูเองก็ปฏิเสธพระองค์ เป็นความจริงที่พระองค์เสด็จมาหาพวกของพระองค์และพวกของพระองค์หาได้ต้อนรับพระองค์ไม่ แต่อย่างน้อยยากอบ น้องชายของพระองค์ก็ได้กลายเป็นผู้เชื่อคนหนึ่งในเวลาต่อมาและประกาศพระคริสต์อย่างมีพลัง

มธ 13:58   ดังนั้น พระองค์จึงมิได้ทรงกระทำการอิทธิฤทธิ์มากที่นั่น เพราะเขาไม่มีความเชื่อ ให้เราสังเกตความเชื่อมโยงกันระหว่างฤทธิ์เดชของพระเจ้าและความเชื่อ นอกจากนี้ ความไม่เชื่อที่ถูกเอ่ยถึงตรงนี้ก็ยิ่งเป็นมากกว่าแค่การขาดความเข้าใจ มันสะท้อนให้เห็นถึงใจที่แข็งกระด้าง ที่ใดที่มีการขาดความเชื่อ ที่นั่นพระเจ้าก็ไม่ทรงกระทำกิจใดๆเลย นี่เป็นบทเรียนสำหรับเราจนถึงทุกวันนี้

*****

ภาพรวมของมัทธิว 14: เหตุการณ์สำคัญสามครั้งในการรับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้ถูกพบตรงนี้: (1) การถูกประหารชีวิตของยอห์นผู้ให้บัพติศมา (2) การเลี้ยงอาหารคนห้าพันคน (3) และการที่พระเยซูทรงดำเนินบนน้ำ

มธ 14:1-2 คราวนี้มัทธิวเปลี่ยนจุดสนใจของเขาไปที่การเสียชีวิตก่อนเวลาอันสมควรของยอห์นผู้ให้บัพติศมา ครั้งนั้นเฮโรดเจ้าเมืองได้ยินกิตติศัพท์ของพระเยซู 2 จึงกล่าวแก่พวกคนใช้ของท่านว่า "ผู้นี้แหละเป็นยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา ท่านได้เป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว เหตุฉะนั้นท่านจึงกระทำการอิทธิฤทธิ์ได้" มีการพูดถึงเฮโรด อันติปาส โอรสของเฮโรดมหาราช ซึ่งเป็นที่รู้จักในชื่อเฮโรดเจ้าเมืองด้วยเพราะว่าเขาครอบครองมากกว่าหนึ่งในสี่ของอาณาจักรเดิมของบิดาของตน เขาครอบครองแคว้นกาลิลีและแคว้นเปเรอา เพราะว่าเขาไม่ค่อยอยู่บ่อยๆเพราะต้องไปรบกับคนอาระเบีย เขาจึงไม่น่าจะได้ยินข่าวคราวของพระเยซูมากนัก อย่างไรก็ตาม พอกลับมาและได้ฟังเกี่ยวกับการอัศจรรย์ต่างๆของพระเยซูมากขึ้น เขาจึงคิดว่าพระเยซูคือยอห์นผู้ให้บัพติศมาที่เป็นขึ้นจากตาย

มธ 14:3-11 มัทธิวจึงบันทึกว่ายอห์นผู้ให้บัพติศมาได้ถูกประหารชีวิตแล้ว ด้วยว่าเฮโรดได้จับยอห์นมัดแล้วขังคุกไว้ เพราะเห็นแก่นางเฮโรเดียสภรรยาของฟิลิปน้องชายของตน 4 เพราะยอห์นเคยทูลท่านว่า "ท่านผิดพระราชบัญญัติที่รับนางมาเป็นภรรยา" 5 ถึงเฮโรดอยากจะฆ่ายอห์นก็กลัวประชาชน ด้วยว่าเขาทั้งหลายนับถือยอห์นว่าเป็นศาสดาพยากรณ์

ก่อนหน้านี้ยอห์นได้เทศนาต่อว่าการเล่นขู้ของเฮโรดกับนางเฮโรเดียสน้องสะใภ้ของเขา เราเห็นถึงความเสื่อมทรามของพวกคนรวยและคนมีชื่อเสียงแม้กระทั่งในสมัยนั้น จริงๆแล้วนางเฮโรเดียสก็เป็นหลานสาวของทั้งฟิลิปและเฮโรดอันติปาส ตอนแรกนางแต่งงานกับฟิลิปแต่นางก็เริ่มมีสัมพันธ์สาวทกับเฮโรดและในที่สุดก็แต่งงานกับเขา

สำหรับเรื่องนี้ยอห์นได้กล่าวประณามเฮโรดอย่างเปิดเผย โดยกล่าวอย่างชัดเจนว่าความสัมพันธ์สาวดังกล่าวเป็นการละเมิดต่อพระราชบัญญัติของพระเจ้า เฮโรดจึงสั่งขังยอห์นในคุก เฮโรดตั้งใจที่จะฆ่ายอห์น แต่เพราะเขาเห็นว่าประชาชนคิดว่ายอห์นเป็นศาสดาพยากรณ์ เขาจึงลังเล

อย่างไรก็ตาม 6 แต่เมื่อวันฉลองวันกำเนิดของเฮโรดมาถึง บุตรสาวนางเฮโรเดียสก็เดินร่ำ
ต่อหน้าเขาทั้งหลาย ทำให้เฮโรดชอบใจ 7 เฮโรดจึงสัญญาโดยปฏิญาณว่า เธอจะขอสิ่งใดๆ ก็
จะให้สิ่งนั้น 8 บุตรสาวก็ทูลตามที่มารดาได้สั่งไว้แล้วว่า "ขอสิริชะยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาใส่ถาด
มาให้หม่อมฉันที่นี่เพคะ"

การเดินร่ำของบุตรสาวของนางเฮโรเดียสสื่อถึงการช่วยวางทางเพศอย่างแน่นอน มัน
ไม่ใช่ธรรมเนียมที่ผู้หญิงที่มีตำแหน่งสูงๆจะมาเดินร่ำต่อหน้าผู้คน อย่างไรก็ตาม ครอบครัวที่มี
อำนาจปกครองนี้ก็ไม่ได้คำนึงถึงความถูกต้องเหมาะสมอยู่แล้ว การเดินร่ำในวันเกิดของคนโรม
ก็คงเปรียบได้กับการเดินระบำเปลื้องผ้าในสมัยนี้ แม่ผู้ชั่วร้ายคนนี้จึงชักจูงบุตรสาวของตัวเอง
ให้ลดตัวเพื่อที่จะบรรลุเป้าหมายในการแก้แค้นของตัวเอง เฮโรดจึงได้รับความบันเทิงจากหญิง
สาวที่ไม่รักนวลสงวนตัวคนนี้ เขาจึงสัญญาว่าจะให้สิ่งใดก็ตามที่เธอขอ แม่ของเธอได้สั่งเธอ
แล้วว่าเธอควรขอสิ่งใด

ความเจ้าคิดเจ้าแค้นของนางเฮโรเดียสในการขอให้ประหารชีวิตยอห์นและการนำเสนอที่
โหดเหี้ยมเกินมนุษย์มีแต่จะแสดงให้เห็นถึงความเสื่อมทรามของใจมนุษย์ นางขอให้นำ
สิริชะของยอห์นใส่ถาดมาให้นาง ถึงแม้ว่าเฮโรดจะไม่อยากทำตามที่น่าขอ 9 ฝ่ายกษัตริย์เฮโร
ดก็เศร้าใจ แต่เพราะเหตุที่ได้ปฏิญาณไว้และเพราะเห็นแก่พวกที่เอนกายลงรับประทานด้วยกัน
กับท่าน จึงออกคำสั่งอนุญาตให้ 10 แล้วก็ใช้คนไปตัดสิริชะของยอห์นในคุก 11 เขาจึงเอาสิริชะของ
ยอห์นใส่ถาดมาให้หญิงสาวนั้น หญิงสาวนั้นก็เอาไปให้มารดา ถึงแม้ว่าเขาอาจเป็นศาสดา
พยากรณ์คนสุดท้ายของพระคัมภีร์เดิม แต่ยอห์นก็กลายเป็นผู้พลีชีพคนแรกที่มีบันทึกไว้ในพระ
คัมภีร์ใหม่ เขาจึงทนทุกข์เพราะเหตุความชอบธรรมจริงๆ

มธ 14:12 เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตามมาในเนื้อหาส่วนที่เหลือของบทนี้ก็พุดถึงตอนที่
พระเยซูทรงได้ข่าวเกี่ยวกับการประหารชีวิตยอห์นอย่างโหดเหี้ยม ฝ่ายพวกสาวกของยอห์นก็มา
รับเอาศพไปฝังไว้ แล้วก็มาทูลพระเยซูให้ทรงทราบ พวกสาวกของยอห์นได้มารับศพอาจารย์
ของตนไปฝังและมาแจ้งเรื่องนี้ให้พระเยซูทรงทราบ

มธ 14:13 เราได้เห็นถึงความเป็นมนุษย์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราตอนนี้ เมื่อพระเยซูทรงไต่ยนแล้ว พระองค์จึงลงเรือเสด็จไปจากที่นั่น ไปยังที่เปลี่ยวแต่ลำพังพระองค์ เมื่อประชาชนทั้งปวงไต่ยน เขาก็ออกจากเมืองต่างๆเดินตามพระองค์ไป ยอห์นผู้ให้บัพติศมาเป็นลูกพี่ลูกน้องและ ‘เพื่อนร่วมงาน’ ของพระเยซู พอไต่ยนข่าวเรื่องการเสียชีวิตของเขา พระเยซูก็ทรงไปหาที่เปลี่ยวเพื่อที่จะอธิษฐาน (ดู มาระโก 6:46) ในช่วงเวลาที่ทรงเป็นทุกข์ใจ พระเยซูก็ทรงหาที่สงบๆเพื่อที่จะอยู่ลำพังกับพระเจ้า นั่นเป็นบทเรียนสำหรับเราด้วย

มธ 14:14 หลักการฝ่ายวิญญาณเรื่องหนึ่งจึงถูกนำเสนอ ซึ่งพบหลายแห่งตลอดทั่วพระคัมภีร์ทั้งเล่ม ครั้นพระเยซูเสด็จขึ้นจากเรือแล้ว ก็ทอดพระเนตรเห็นประชาชนหมู่ใหญ่ พระองค์ทรงสงสารเขา จึงได้ทรงรักษาคนป่วยของเขาให้หาย

ให้เราสังเกตว่าพระเยซู (1) “เสด็จออกไป” จากนั้นพระองค์ก็ (2) “เห็น” ผู้คนที่ขัดสนเดือดร้อน (3) จากนั้นพระองค์ก็ทรง “สงสารเขา” (4) หลังจากนั้นพระองค์ก็ทรงตอบสนองความจำเป็นต่างๆของพวกเขา กุญแจสำคัญที่ทำให้เราเกิดความเห็นอกเห็นใจคนที่หลงหายก็คือการออกไปหาพวกเขา และเห็นความขัดสนต่างๆของพวกเขา จากนั้นความเห็นอกเห็นใจก็จะตามมา ในการรับใช้ในปัจจุบัน เราจะเกิดความเห็นอกเห็นใจผู้อื่นก็ต่อเมื่อเราได้ออกไปและเห็นความขัดสนฝ่ายวิญญาณของพวกเขา นั่นเป็นเหตุที่ว่าทำไมพระเยซูถึงทรงสอนเราหลายครั้งให้ออกไปพร้อมกับข่าวประเสริฐ เมื่อเราออกไปและได้เห็นผู้คนในสภาพที่หลงหายของพวกเขา เราก็จะเกิดความเห็นอกเห็นใจพวกเขาเพื่อที่จะนำวิญญาณพวกเขามาถึงพระคริสต์ ดังนั้น ส่วนผสมสำคัญสำหรับความเห็นอกเห็นใจก็คือ การออกไปตั้งแต่แรก ความเห็นอกเห็นใจและความห่วงใยก็จะตามมาอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

มธ 14:15-21 ครั้นเวลาเย็นแล้วพวกสาวกของพระองค์มาทูลพระองค์ว่า "ที่นี่กันดารอาหารนัก และบัดนี้ก็เย็นลงมากแล้ว ขอพระองค์ทรงให้ประชาชนไปเสียเถิด เพื่อเขาจะได้ไปซื้ออาหารตามหมู่บ้านสำหรับตนเอง" 16 ฝ่ายพระเยซูตรัสกับพวกสาวกว่า "เขาไม่จำเป็นต้องไปจากที่นี่ พวกท่านจงเลี้ยงเขาเถิด" 17 พวกสาวกจึงทูลพระองค์ว่า "ที่นี่พวกข้าพระองค์มีแต่ขนมปังเพียงห้าก้อนกับปลาสองตัวเท่านั้น" 18 พระองค์จึงตรัสว่า "เอาอาหารนั้นมาให้เราที่นี่

เถิด" 19 แล้วพระองค์ทรงสั่งให้คนเหล่านั้นนั่งลงที่หญ้า เมื่อทรงรับขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัวนั้นแล้ว ก็ทรงแหงนพระพักตร์ดูฟ้าสวรรค์ ทรงขอบพระคุณ และหักขนมปังส่งให้เหล่าสาวก เหล่าสาวกก็แจกให้คนทั้งปวง 20 เขาได้กินอิ่มทุกคน ส่วนเศษอาหารที่ยังเหลืออยู่นั้น เขาเก็บไว้ได้ถึงสิบสองกระบุงเต็ม 21 ฝ่ายคนที่ได้รับประทานอาหารนั้นมีผู้ชายประมาณห้าพันคน มิได้นับผู้หญิงและเด็ก

เย็นวันนั้นเอง (หลังจากได้ข่าวการเสียชีวิตของยอห์น)ฝูงชนหมู่ใหญ่ก็ติดตามพระเยซูเข้าไปในทะเลทราย (หรือถิ่นทุรกันดาร) เมื่อพวกเขาขอให้พระเยซูส่งประชาชนกลับไปหมู่บ้านต่างๆเพื่อซื้ออาหาร พระเยซูก็ทรงทำให้พวกเขาตะลึงโดยสั่งให้พวกเขาแจกเลี้ยงอาหารฝูงชนหมู่ใหญ่นี้ พวกเขาทักค้ำว่าพวกเขาไม่มีเพียงขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัว ซึ่งพอที่จะทำแซนวิชปลาได้หลายชิ้นเท่านั้น (ขนมปังที่วานี้ก็มีขนาดเล็กและเป็นเหมือนกับขนมปังก้อนในสมัยนี้)

พวกเขาก็เหมือนพวกเราที่มองเห็นแต่ปัญหา แต่พวกเขาก็มองไม่เห็นว่าจะแก้ปัญหานี้ได้อย่างไร ทางแก้ปัญหาก็คือการปล่อยให้อัครทูตผู้เป็นเจ้าทรงกระทำกิจ เมื่อพวกเขานำทรัพยากรที่มีอยู่เล็กน้อยของตนมาถวายพระเยซู ฤทธานุภาพอันยิ่งใหญ่ก็พระองค์ก็สำแดงเดช

ให้เราสังเกตว่าพระเยซูทรงอธิษฐานสำหรับอาหารที่จะถูกรับประทาน จากนั้นการอัศจรรย์ก็เริ่มต้นขึ้น ขนมปังและปลาไม่เพียงเพิ่มจำนวนพอที่จะเลี้ยงผู้ชายห้าพันคนเท่านั้น (มิถุนันผู้หญิงและเด็ก) แต่ยังมีอาหารเหลือถึงสิบสองกระบุงเต็มด้วย มีผู้เสนอว่าพระเยซูทรงรับประกันว่าสาวกแต่ละคนจะได้รับกระบุงอาหารของตนหลังจากนั้น นั่นอาจเป็นไปได้ เมื่อพวกเขาถวายสิ่งเล็กน้อยที่ตนเองมีเพื่อตอบสนองความขัดสนของผู้อื่นโดยความเชื่อ พระองค์ก็ทรงใช้มันเพื่อตอบสนองความจำเป็นดังกล่าว คำพิงเพนนี่จึงเป็นจริงดังที่ว่า “น้อยคือมากเมื่อมีพระเจ้าอยู่ด้วย” นอกจากนี้ พระเจ้าก็ทรงสามารถตอบสนองความจำเป็นทุกอย่างของเราได้ ถึงแม้ว่าในสายตามนุษย์แล้วดูเหมือนไม่มีทางออกก็ตาม

มธ 14:22-24 ทันใดนั้น พระเยซูก็ทรงสั่งพวกเขาให้ลงเรือลำหนึ่งล่องหน้าพระองค์ไปก่อนเพื่อข้ามไปยังอีกฝั่งหนึ่ง ในทันใดนั้นพระเยซูได้ตรัสให้เหล่าสาวกของพระองค์ลงเรือ

ข้ามฟากไปก่อน ส่วนพระองค์ทรงรอส่งประชาชนกลับบ้าน 23 และเมื่อให้ประชาชนเหล่านั้นไปหมดแล้ว พระองค์เสด็จขึ้นไปบนภูเขาโดยลำพังเพื่อจะอธิษฐาน เมื่อถึงเวลาค่ำ พระองค์ยังทรงอยู่ที่นั่นแต่ผู้เดียว 24 แต่ขณะนั้นเรืออยู่กลางทะเลแล้ว และถูกคลื่นโคลงเพราะทวนลมอยู่

เมื่อเริ่มกลางคืน พระเยซูก็เสด็จขึ้นภูเขาลูกหนึ่งเพื่อที่จะอธิษฐาน บางทีพระองค์อาจยังทรงโศกเศร้าเรื่องการเสียชีวิตของยอห์นอยู่ก็ได้ พระองค์จึงใช้เวลาตามลำพังกับพระเจ้าเพื่อมอบภาระของพระองค์แก่พระบิดา ขณะเดียวกัน พวกสาวกก็พบว่าตัวเองอยู่ท่ามกลางพายุรุนแรงลูกหนึ่งบนทะเลกาลิลี พวกเขาได้ลงเรือลำหนึ่งไป ลำที่แปลเช่นนั้น (พลออีออน) หมายถึงเรือพายที่มีความยาวประมาณยี่สิบห้าถึงสามสิบฟุต

เมื่อมวลอากาศพัดลงมาจากเนินเขาสูงต่างๆจากฝั่งตะวันตกและทะเลเมดิเตอร์เรเนียน (หรือที่ราบสูงโกแลนทางทิศตะวันออก) พายุที่รุนแรงก็สามารถก่อตัวขึ้นบนทะเลกาลิลีได้ ถึงแม้ว่าทะเลสาบนี้มีขนาดกว้างเพียงหกไมล์และยาวสิบสามไมล์ แต่สำหรับเรือขนาดดังกล่าวแล้ว มันก็สามารถถูกน้ำทะเลทำให้จมได้ คำที่แปลว่า ทวนลม (อะนานทืออส) มีความหมายตามบริบทนี้ว่า 'เป็นปฏิปักษ์' หรือ 'ต่อสู้ขัดขวาง' คำที่แปลว่า ถูกคลื่นโคลง (บาซานิโซ) มีความหมายว่า 'ตกอยู่ในภาวะลำบาก' หรือ 'สู้กับลมแรง' ในบริบทนี้น่าจะให้ความหมายอันหลังมากกว่า พวกสาวกจึงกำลังต่อสู้ดิ้นรนเพื่อที่จะนำเรือของพวกเขาฝ่าทะเลที่เป็นปฏิปักษ์อยู่นอกจากนี้ มันก็เป็นเวลากลางคืนแล้วด้วยที่มีความมืดมิดแต่จะทำให้เกิดความกลัวมากยิ่งขึ้น

มธ 14:25-26 เมื่อพวกสาวกเห็นรูปร่างของพระองค์ขยับไปมาเหนือผิวน้ำที่มีมิดมิดพวกเขา ก็ตกใจกลัว ครั้นเวลาสามยามเศษ พระเยซูจึงทรงดำเนินบนน้ำทะเลไปยังเหล่าสาวก 26 เมื่อเหล่าสาวกเห็นพระองค์ทรงดำเนินมาบนทะเล เขาก็ตกใจนัก พูดยกันว่า "เป็นผี" เขาก็ร้องอิงไปเพราะความกลัว พวกเขิวได้รับเอาระบบการนับโมงยามแบบโรมมาใช้ซึ่งเริ่มต้นตอน 6 โมงเย็น แต่ละยามก็ประกอบด้วยสามชั่วโมง ดังนั้น พระเยซูจึงเสด็จมาหาพวกเขาในเวลาประมาณหลังตีสาม คำที่แปลว่า ผี ตรงนี้ (ฟานทาสมา) อาจแปลได้ว่า 'ปิศาจ' หรือ 'การปรากฏตัวของวิญญาณ' กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ พวกเขาคิดว่าตัวเองกำลังเห็นผีที่มาจากโลกอื่นอยู่

มธ 14:27 บทเรียนอันน่าประทับใจปรากฏตรงนี้ ในทันใดนั้นพระเยซูตรัสกับเขาว่า "จงชื่นใจเถิด คือเราเอง อย่างกลัวเลย" เมื่อพระองค์ทรงอยู่ใกล้ เราก็ไม่ต้องกลัว วลีที่ว่า "จงชื่นใจเถิด" อาจแปลได้ว่า 'จงมีกำลังใจชื่นเถิด' ให้เราจำไว้ว่าพระเยซูคริสต์ในเวลาต่อมาว่า "คุณเถิด เราอยู่กับท่านทั้งหลายเสมอไป" หากเราจะตระหนักว่าพระองค์ทรงอยู่กับเราเสมอไป เราก็ไม่จำเป็นต้องกลัวเลย

มธ 14:28-33 มัทธีวบันทึกตรงนี้ถึงเรื่องหนึ่งที่สำคัญที่สุดในพระคัมภีร์ ฝ่ายเปโตรจึงทูลตอบพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า ถ้าเป็นพระองค์แน่แล้ว ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์เดินบนน้ำไปหาพระองค์" 29 พระองค์ตรัสว่า "มาเถิด" เมื่อเปโตรลงจากเรือแล้ว เขาก็เดินบนน้ำไปหาพระเยซู 30 แต่เมื่อเขาเห็นลมพัดแรงก็กลัว และเมื่อกำลังจะจมน้ำก็ร้องว่า "พระองค์เจ้าข้า ช่วยข้าพระองค์ด้วย" 31 ในทันใดนั้นพระเยซูทรงเอื้อมพระหัตถ์จับเขาไว้ แล้วตรัสกับเขาว่า "โอ คนมีความเชื่อน้อย เจ้าสงสัยทำไม"

เปโตรด้วยความหุนหันพลันแล่นและอาจด้วยความสงสัยอยู่นิดหน่อยทูลพระเจ้าว่าเป็นพระองค์แน่หรือที่เรียกเขาให้ไปหา คำตอบของพระเยซูนั้นชัดเจน มาเถิด ตราบใดที่เปโตรจับข้องที่พระเยซู เขาก็ไม่เป็นไร แต่เมื่อเขามองไปรอบๆ และเห็นสภาพการณ์แวดล้อมที่เป็นภัยคุกคาม เขาก็เริ่มจมลง ด้วยความเชื่อแบบสิ้นหวัง เขาจึงร้องออกมาว่า "พระองค์เจ้าข้า ช่วยข้าพระองค์ด้วย" ให้เราสังเกตว่า พระเยซูทรงจับเขาไว้ทันที นี่ช่างเป็นภาพอันแสนวิเศษแห่งความรอดของเรา เมื่อไม่มีสิ่งอื่นใดที่ช่วยให้พ้นได้ หากเราแค่เพียงหันมาหาพระองค์และวางใจพระองค์ด้วยความเชื่อ พระองค์ก็จะทรงช่วยเราให้รอดทันที

ให้เราสังเกตคำเตือนสติของพระเยซูแก่เปโตรที่ว่า "เจ้าสงสัยทำไม" เมื่อเราละสายตาไปจากพระเยซู เราก็จะเกิดความสงสัย

หลังจากนั้น 32 เมื่อพระองค์กับเปโตรขึ้นเรือแล้ว ลมก็สงบลง 33 เขาทั้งหลายที่อยู่ในเรือจึงมานมัสการพระองค์ทูลว่า "พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าจริงแล้ว" ดูเหมือนจะเห็นได้ชัดว่าพระเจ้าทรงอนุญาตให้พายุเข้ามาในชีวิตของพวกเขาเพื่อสอนบทเรียนที่ลึกซึ้งแก่พวกเขา พวกเขาต้องเจอกับพายุเช่นนั้นเพื่อที่จะเชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าจริงๆ

เป็นความจริงที่พระเจ้าทรงอนุญาตให้เกิดพายุขึ้นในชีวิตของประชาชนของพระองค์เพื่อสั่งสอน และฝึกพวกเขา

พระเจ้าต้องใช้พายุนั้นเพื่อที่จะเปลี่ยนสิ่งที่เป็นความจริงในหัวใจให้กลายเป็นความเป็นจริง ในความคิดของพวกเขา พวกเขาพูดแล้วว่าพระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า คราวนี้พวกเขา รู้แล้วว่ามันเป็นความจริงจากประสบการณ์ เป็นความจริงที่ทุกสิ่งต่างร่วมมือกันเพื่อให้เกิด ผลดีแก่คนทั้งหลายที่รักพระเจ้า คือคนทั้งหลายที่ได้รับการทรงเรียกตามพระประสงค์ของ พระองค์

มธ 14:34-36 วันต่อมา ครั้นพวกเขาข้ามฟากไปแล้ว ก็มาถึงแขวงเยนเนซารेत แขวง เยนเนซารेतเป็นเมืองหนึ่งซึ่งตั้งอยู่ทางฝั่งตะวันตกเฉียงเหนือของทะเลกาลิลี 35 เมื่อคนใน สถานที่นั้นรู้จักพระองค์แล้วก็ใช้คนไปบอกกล่าวทั่วแคว้นนั้น ต่างก็พาบรรดาคนเจ็บป่วยมาเฝ้า พระองค์ 36 เขาทูลอ้อนวอนขอพระองค์โปรดให้เขาได้แต่ต้องแต่ชายฉลองพระองค์เท่านั้น และผู้ใดได้แต่ต้องแล้วก็หายป่วยบริบูรณ์ดีทุกคน

นี่เป็นภาพประกอบอันแสนวิเศษของหลักการเรื่องความเชื่อ ผู้คนที่นั่นน่าจะทราบดีเกี่ยวกับพระเยซูและฤทธิ์เดชของพระองค์ พวกเขาจึงประกาศไปทั่วพื้นที่นั้นเพื่อให้คนนำคนเจ็บและ คนป่วยมาหาพระเยซู ด้วยความเชื่อเท่านั้น พวกเขาจึงขอร้องให้พระองค์ทรงอนุญาตให้แต่ต้อง แต่ชายฉลองพระองค์เท่านั้น เสื้อผ้าของพระองค์ไม่ได้มีฤทธิ์ในการรักษาให้หาย แต่เมื่อพระเยซู ได้ทรงเห็นความเชื่อที่เรียบง่ายแต่เข้าตาจนของพวกเขา พระองค์ก็ทรงรักษาพวกเขาแต่ละคน ที่มาหาและสัมผัสพระองค์ให้หาย

ที่น่าสนใจคือคำที่แปลว่า หายป่วยบริบูรณ์ดีทุกคน (คิอา โช โช) คำนี้มีความหมายได้ด้วย ว่าได้รับการช่วยให้รอดโดยสมบูรณ์ นี่ไม่ได้สื่อถึงการรักษาร่างกายให้หายเท่านั้น แต่สื่อถึงการ ไปฝ่าฝืนวิญญาณด้วย อย่างไรก็ตาม หลักการสำคัญสำหรับเรื่องนี้ทั้งหมดก็คือ ความเชื่อที่เต็มใจ ของพวกเขา ถึงแม้ว่าชนชาติอิสราเอลที่เป็นคนสำคัญได้ปฏิเสธพระองค์ไปเลย แต่พวกคนธรรมดาๆเหล่านี้ในชนบทก็เต็มใจที่จะวางใจพระองค์ พระองค์จึงทรงตอบสนองด้วยฤทธิ์เดชอันใหญ่ ยิ่ง

*****

ภาพรวมของมัทธิว 15: สี่เหตุการณ์เกิดขึ้นในบทนี้ (1) พระเยซูทรงเผชิญหน้ากับพวก
ฟาริสี (2) เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับหญิงชาวไซโรฟินีเซีย (3) ผู้งชนหมู่ใหญ่ได้รับการรักษาให้หาย
(4) และการเลี้ยงอาหารคนสี่พันคน

มธ 15:1-2 พวกฟาริสีและธรรมจารย์กลุ่มหนึ่งได้เดินทางขึ้นมาจากกรุงเยรูซาเล็ม
เพื่อมาดูพระเยซูให้เห็นกับตาด้วยตัวเอง พวกเขาจึงต่อว่าพระเยซูเพราะว่าพวกสาวกของ
พระองค์ไม่ได้รับการประเพณีต่างๆของพวกรับบี

ครั้งนั้น พวกธรรมจารย์และพวกฟาริสี ซึ่งมาจากกรุงเยรูซาเล็ม มาทูลถามพระเยซูว่า
2 "ทำไมพวกสาวกของท่านจึงละเมิดประเพณีสืบทอดมาจากบรรพบุรุษ ด้วยว่าเรามีได้ล้างมือ
เมื่อเรารับประทานอาหาร"

ศาสนายิวในสมัยพระเยซูส่วนใหญ่แล้วก็เป็นแบบพวกรับบี ซึ่งก็คล้ายคลึงกับศาสนายิว
แบบรับบีในปัจจุบันอยู่หลายด้าน หลังจากพระวิหารถูกทำลายและการถูกกวาดต้อน ไปยังกรุง
บาบิโลน ระบบรับบีก็พัฒนาขึ้นพร้อมกับระบบธรรมศาลา พวกรับบีถือว่าตัวเองเป็นผู้ตีความ
พระราชบัญญัติและพัฒนาระบบที่ซับซ้อนของกฎ 613 ข้อที่ยิวต้องถือรักษาไว้เพื่อที่พระเจ้าจะ
ทรงถือว่าเขาเป็นคนชอบธรรม

ผู้สนับสนุนหลักของการถือรักษาข้อปลีกย่อยนี้ก็คือพวกฟาริสีผู้ซึ่งชื่อของพวกเดิมที่มีความ
ความหมายว่า ‘นักตีความ’ กฎข้อหนึ่งของศาสนายิวแบบรับบีก็คือว่า ยิวที่ชอบธรรมจะต้องล้าง
มือของตนก่อนรับประทานอาหาร ข้อกำหนดนี้ไม่ได้มีพื้นฐานอยู่บนความกังวลเรื่องสุขอนามัย
มากเท่ากับพิธีชำระล้างซึ่งเกี่ยวข้องกับการถือรักษาพระราชบัญญัติของโมเสส

พระเยซูและพวกสาวกของพระองค์มาจากแคว้นกาลิลีซึ่งเป็นแคว้นเล็กๆและไม่ได้รับ
อิทธิพลจากข้อปลีกย่อยต่างๆของการถือบัญญัติเช่นเดียวกับแคว้นยูเดียและกรุงเยรูซาเล็ม ดังนั้น
พวกฟาริสีที่มาถึงจึงรีบโจมตีพระเยซูทันทีเพราะว่าพวกสาวกของพระองค์ไม่ได้เคารพประเพณี
ต่างๆของพวกเขา ที่น่าสนใจก็คือพวกยิวที่มีความเชื่อแบบดั้งเดิมจนถึงทุกวันนี้ก็ยังปฏิบัติตาม

กฎข้อนี้อยู่ในประเทศอิสราเอลสมัยปัจจุบัน แม้กระทั่งในร้านอาหารจานด่วน ก็ยังมีอ่างล้างมืออยู่หน้าร้านเพื่อให้พวกยิวที่มีความเชื่อแบบดั้งเดิม ได้ล้างมือก่อนรับประทานอาหาร

มธ 15:3 คำตอบของพระเยซูนั้นชัดเจน แต่พระองค์ได้ตรัสตอบเขาว่า "เหตุไฉนพวกท่านจึงละเมิดพระบัญญัติของพระเจ้าด้วยประเพณีของพวกท่านด้วยเล่า ปัญหาที่เกิดขึ้นกับประเพณีทางศาสนาก็คือ มันมักขัดแย้งและฝ่าฝืนพระวาระของพระเจ้า ศาสนายิวแบบรับบีที่แพร่หลายในสมัยนั้น (และในปัจจุบันด้วย) ได้เสื่อมถอยลงจนเหลือเพียงการถือปฏิบัติแบบภายนอก คือ *จงทำสิ่งนี้* และ *อย่าทำสิ่งนั้น* ในสิ่งเหล่านี้ พวกยิวที่ถือ โนนถือนี้ในตอนนั้น (และในปัจจุบัน) ก็คิดว่าตัวเองได้กลายเป็นคนชอบธรรมจำเพาะพระเจ้า

มธ 15:4-6 พระเยซูทรงตำหนิพวกเขาสำหรับความหน้าซื่อใจคดของพวกเขา เพราะพระเจ้าได้ทรงบัญญัติไว้ว่า 'จงให้เกียรติแก่บิดามารดาของตน' และ 'ผู้ใดตำแ่งบิดามารดาของตน ผู้นั้นต้องถูปรับโทษถึงตาย' 5 แต่พวกท่านกลับสอนว่า 'ผู้ใดจะกล่าวแก่บิดามารดาว่า "สิ่งใดของข้าพเจ้าซึ่งอาจเป็นประโยชน์แก่ท่าน สิ่งนั้นเป็นของถวายแล้ว" 6 ผู้นั้นจึงไม่ต้องให้เกียรติบิดามารดาของตน' อย่างนั้นแหละท่านทั้งหลายทำให้พระบัญญัติของพระเจ้าเป็นหมันไปเพราะเห็นแก่ประเพณีของพวกท่าน

พระคัมภีร์บัญชาเราอย่างชัดเจนให้เราให้เกียรติบิดามารดาของเรา อย่างไรก็ตาม พวกนักการเมืองที่เคร่งศาสนาก็มีประเพณีในการเอาเงินเยอะเยอะ (ซึ่งจะเอาไปใช้เพื่อช่วยเหลือพ่อแม่ที่แก่ชราของตนก็ได้) และยกมันให้แก่พระวิหาร โดยมีจุดประสงค์ด้านการเมือง พวกเขาอ้างเหตุในการปล่อยปละละเลยพ่อแม่ของตน (และเพื่อผลประโยชน์ทางการเมือง) โดยใช้เงินของตนเพื่อเป็นของบรรณาการแก่พระวิหาร มันก็เป็นเพียงการหน้าซื่อใจคดและพระเยซูก็ทรงเผชิญหน้ากับพวกเขาในเรื่องนี้

พวกคนหน้าซื่อใจคดที่ชอบอวดตัวเหล่านี้กำลังตำหนิพระเยซูและพวกสาวกของพระองค์ที่ไม่ชำระล้างมือของตนตามพิธี กระนั้นพวกคนชั้นต่ำเหล่านี้ก็ปล่อยให้พ่อแม่ผู้แก่ชราของตนต้องยากจนแทนที่จะเลี้ยงดูพวกเขาโดยอ้างประเพณีแบบรับบีของตน พวกเขาอ้างว่าตัวเองไม่ต้องรับผิดชอบในการดูแลพ่อแม่ที่แก่เฒ่าเพราะว่าพวกเขาได้หมุนเงินมาถวายที่พระวิหาร

แล้ว (เพื่อที่พวกเขาจะได้รับสัญญาจ้างราคาแพงหรือความก้าวหน้าในหน้าที่การงานจากการทำ เช่นนั้นเป็นการตอบแทน) พวกเขาไม่ดูแลพ่อแม่ที่แก่ชราของตน โดยอ้างประเพณีของรับปีซึ่งเปิดช่องโหว่ให้ทำเช่นนั้นได้ ในการทำเช่นนั้น พวกเขาก็ทำให้พระราชบัญญัติยุ่งเหยิงโดยประเพณีของตน

มธ 15:7-9 จากนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงยกข้อความจากอิสยาห์ 29:13 เกี่ยวกับการถวายเกียรติพระเจ้าแต่ปาก แต่ก็เอาใจออกห่างจากพระเจ้า ท่านคนหน้าซื่อใจคด อิสยาห์ได้พยากรณ์ถึงพวกท่านถูกแล้วว่า 8 ประชาชนนี้เข้ามาใกล้เราด้วยปากของเขา และให้เกียรติเราด้วยริมฝีปากของเขา แต่ใจของเขาห่างไกลจากเรา 9 เขาหมัศจรรย์เราโดยหาประโยชน์มิได้ ด้วยเอาบทบัญญัติของมนุษย์มาวัดอ้างว่า เป็นพระคำรัสสอน"

การนมัสการของพวกเขาที่ว่างเปล่าและกลวง โป้ คำสอนของพวกเขาที่เป็นบัญญัติของมนุษย์ พวกเขาพูดอย่างน่าเลื่อมใสเกี่ยวกับการให้เกียรติพระเจ้า แต่ในความเป็นจริงแล้วพวกเขาก็อยู่ห่างไกลจากพระองค์ มันเป็นเรื่องจริงในสมัยของอิสยาห์และก็เป็นจริงในตอนนั้นด้วย พระเยซูทรงเรียกพวกเขาว่าเป็นคนหน้าซื่อใจคดและตรัสว่าอิสยาห์ก็ได้พยากรณ์ถึงพวกเขาไว้แล้วด้วยซ้ำ เมื่อใดก็ตามที่ประเพณีของมนุษย์มีอำนาจเหนือกว่าหรือเริ่มมีความสำคัญในทางปฏิบัติเทียบเท่ากับพระวาระของพระเจ้า ความหน้าซื่อใจคด คำสอนนอกรีต และการละทิ้งความจริงก็อยู่ไม่ไกลแล้ว

มธ 15:10-11 ในการตรัสย้อนกลับไปถึงคำวิพากษ์วิจารณ์ของพวกฟาริสีเกี่ยวกับการล้างมือ พระเยซูทรงนำเสนอหลักการที่ลึกซึ้งประการหนึ่ง แล้วพระองค์ทรงเรียกประชาชนและตรัสกับเขาว่า "จงฟังและเข้าใจเถิด 11 มิใช่สิ่งซึ่งเข้าไปในปากจะทำให้มนุษย์เป็นมลทิน แต่สิ่งซึ่งออกมาจากปากนั้นแหละทำให้มนุษย์เป็นมลทิน" มิใช่สิ่งที่เข้าไปในมนุษย์ที่ทำให้มนุษย์เป็นมลทินฝ่ายวิญญาณ แต่สิ่งซึ่งออกมาจากปากมนุษย์ต่างหากที่ทำให้เป็นมลทิน ศาสนายิวแบบรับปีให้ความสำคัญแบบเกินพอดีกับสิ่งต่างๆที่เป็นเรื่องภายนอก พวกเขามุ่งเน้นแต่สิ่งที่มองเห็นได้ พระเยซูทรงสอนว่าสิ่งที่สำคัญคือเรื่องฝ่ายวิญญาณ นอกจากนี้ สิ่งซึ่งออกมาจากปากมนุษย์ก็ออกมาจากใจ ดังนั้นมันจึงเป็นเรื่องจิตวิญญาณ

มธ 15:12-13 ขณะนั้นพวกสาวกมาทูลพระองค์ว่า "พระองค์ทรงทราบแล้วหรือว่า เมื่อพวกฟาริสีได้ยินคำตรัสนั้น เขาแค้นเคืองใจนัก" พวกฟาริสีต่างขุ่นเคืองเพราะคำดำหนินี้ พระเยซูตรัสต่อไปว่า 13 "ต้นไม้ใดๆทุกต้นซึ่งพระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์มิได้ทรงปลูกไว้จะต้องถอนเสีย นี่สื่อความหมายชัดเจนว่าแหล่งที่มาแบบมนุษย์ของประเพณีทางศาสนาจะถูกถอนรากถอนโคนในเวลาอันเหมาะสม มีการสื่อเป็นนัยถึงคำอุปมาเรื่องข้าวสาลีและข้าวละมานในเวลาอันควร ความจริงจะมีชัย แต่หลังจากที่พระเยซูเสด็จกลับมาแล้วเท่านั้น

มธ 15:14-20 พระเยซูตรัสต่อไปว่า ช่างเขาเถิด เขาเป็นผู้นำตาบอดนำทางคนตาบอด ถ้าคนตาบอดนำทางคนตาบอด ทั้งสองจะตกลงไปในบ่อ" พวกสาวกก็ยังไม่เข้าใจเรื่องนี้อยู่ดี พวกเขาก็เหมือนพวกฟาริสีที่ถูกสอนมาตลอดว่าเรื่องภายนอกต่างๆ เช่น จะรับประทานอาหารอย่างไรนั้นเป็นเรื่องสำคัญ ดังนั้น เปโตรจึงถามว่า 15 ฝ่ายเปโตรทูลพระองค์ว่า "ขอทรงโปรดอธิบายคำอุปมานี้ให้พวกข้าพระองค์ทราบเถิด"

พระเยซูตรัสตอบว่า 16 ฝ่ายพระเยซูตรัสตอบว่า "ท่านทั้งหลายยังไม่เข้าใจด้วย หรือ 17 ท่านยังไม่เข้าใจหรือว่า สิ่งใดๆซึ่งเข้าไปในปากก็ลงไปในห้อง แล้วก็ถ่ายออกลงสู่ลำไส้ไป 18 แต่สิ่งที่ออกจากปากก็ออกมาจากใจ สิ่งนั้นแหละทำให้มนุษย์เป็นมลทิน 19 ความคิดชั่วร้าย การฆาตกรรม การผิดชั่วผิดเมีย การล่วงประเวณี การลักขโมย การเป็นพยานเท็จ การพูดหมิ่นประมาท ก็ออกมาจากใจ 20 สิ่งเหล่านี้แหละที่ทำให้มนุษย์เป็นมลทิน แต่ซึ่งจะรับประทานอาหารโดยไม่ล้างมือก่อน ไม่ทำให้มนุษย์เป็นมลทิน" พระเยซูทรงอธิบายว่าสิ่งใดก็ตามที่คนรับประทานสุดท้ายแล้วก็ลงไปสู่ที่ระบายน้ำ แต่สิ่งที่ "ออกมาจากปาก" ก็กำเนิดออกมาจากใจและนั่นเป็นสิ่งที่ทำให้คนเป็นมลทิน

ความคิดที่ชั่วร้าย การฆาตกรรม การทำผิดศีลธรรม การลักขโมย ความไม่ซื่อสัตย์ และการพูดหมิ่นประมาทล้วนมีแหล่งกำเนิดมาจากใจมนุษย์ พระเยซูจึงทรงตรัสถึงหลักการที่สำคัญกว่าคือ ความเสื่อมทรามของวิสัยมนุษย์ที่ตกต่ำ ต่อไปในพระคัมภีร์ใหม่ มันก็ถูกเรียกว่า เนื้อหนัง ความบาปไม่ว่าจะอยู่ในรูปแบบใดก็มีแหล่งกำเนิดมาจากภายในใจมนุษย์ ดู เยเรมีย์ 17:9 และ โรม 3:10-23

ดังนั้น ปัญหาที่แท้จริงก็คือ ใจของมนุษย์ นั้นเป็นเรื่องฝ่ายวิญญาณ พิธีกรรมต่างๆที่เป็นเรื่องภายนอกไม่ได้ทำอะไรเพื่อเปลี่ยนแปลงใจมนุษย์เลย ประเพณีของพวกเรียบีในการล้างมือก่อนรับประทานอาหารอาจมีประโยชน์ในด้านสุขอนามัย แต่มันก็ไม่ได้ช่วยอะไรในการชำระล้างใจมนุษย์ การทำให้เป็นมลทินไม่ได้มาจากสิ่งที่เข้าไปในปากแต่มาจากสิ่งที่ออกมาจากปากต่างหาก ความจำเป็นที่แท้จริงก็คือ ใจต้องถูกชำระล้างให้สะอาด สิ่งนั้นจะเกิดขึ้นได้โดยทางการบังเกิดใหม่ฝ่ายวิญญาณเท่านั้น เมื่อมีการบังเกิดใหม่ฝ่ายวิญญาณแล้วเท่านั้น ขณะที่เราดำเนินชีวิตตามวิถีใหม่ (ดำเนินในฝ่ายวิญญาณ) ก็จะเกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างสิ้นเชิง

มธ 15:21-28 มัทธิวจึงบันทึกว่า แล้วพระเยซูเสด็จไปจากที่นั่นเข้าไปในเขตแดนเมืองไทรและเมืองไซดอน เพราะว่าพระองค์ทรงถูกบรรดาผู้นำของพรรคพวกของพระองค์ปฏิเสธเป็นประจำ พระเยซูจึงเสด็จไปยังเมืองไทรและเมืองไซดอนซึ่งอยู่ในเลบานอน มันเป็นบ้านเมืองของคนต่างชาติ (เส้นทางของพระองค์ตอนนี้เริ่มหันไปทางกางเขนแล้ว)

ที่นั่นหญิงชาวต่างชาติคนหนึ่งขอร้องพระองค์ให้ช่วยรักษาลูกสาวของนางให้หาย
22 ดุเถิด มีหญิงชาวคานาอันคนหนึ่งมาจากเขตแดนนั้นร้องทูลพระองค์ว่า "โอ พระองค์ผู้ทรงเป็นบุตรดาวิดเจ้าข้า ขอทรงโปรดเมตตาข้าพระองค์เถิด ลูกสาวของข้าพระองค์มีผีสิงอยู่เป็นทุกข์ลำบากยิ่งนัก"

ให้เราสังเกตว่านางเรียกพระองค์ว่าบุตรดาวิด หญิงชาวต่างชาติคนนี้ต้องเคยได้ยินชื่อเสียงของพระองค์มาก่อนเป็นแน่และได้ยินมาว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ด้วย (พวกข้าราชการศาสนาต่างปฏิเสธความเชื่อดังกล่าวโดยสิ้นเชิง) อย่างไรก็ตาม ในฐานะที่เป็นคนต่างชาตินางก็ไม่มีสิทธิ์เรียกพระองค์ว่าบุตรดาวิด นั่นเป็นชื่อเรียกที่ใช้ในหมู่พวกยิว **23** ฝ่ายพระองค์ไม่ทรงตอบเขาสักคำเดียว พระองค์จึงทรงไม่สนใจนาง

พระเยซูทรงทราบว่าการรับใช้หลักของพระองค์ คือ การเสนอพระองค์เองในฐานะกษัตริย์แห่งอิสราเอล นอกจากนี้ และพวกสาวกของพระองค์มาอ้อนวอนพระองค์ ทูลว่า "ไปเสียเถิด เพราะเธอร้องตามเรามา" พระเยซูตรัสเสริมว่า **24** พระองค์ตรัสตอบว่า "เรามีได้รับใช้มาหาผู้ใด เว้นแต่แกะหลงของวงศ์วานอิสราเอล" พระองค์ทรงทราบดีว่าการรับใช้หลักของ

พระองค์นั้นมิมาถึงพวกยิวก่อน พระองค์เสด็จมาเพื่อประกาศการกลับใจใหม่แก่ชนชาติ
อิสราเอลก่อนเป็นอันดับแรก อย่างไรก็ตาม ผู้หญิงชาวเลบานอนคนนี้ก็เป็นคนต่างชาติ

แต่จากนั้นด้วยความอัศจรรย์ทางนางจึง 25 มานัสการพระองค์ทูลว่า "พระองค์เจ้าข้า
ขอทรงโปรดช่วยข้าพระองค์เถิด" พระเยซูจึงตรัสเพื่อลองใจนางว่า 26 พระองค์จึงตรัสตอบว่า
"ซึ่งจะเอาอาหารของลูกโยนให้แก่สุนัขก็ไม่ควร 27 ผู้หญิงนั้นทูลว่า "จริงพระองค์เจ้าข้า แต่
สุนัขนั้นย่อมกินเดนที่ตกจากโต๊ะนายของมัน" (คำที่แปลว่า ควร (คาดส) จริงๆแล้วก็มีความ
หมายว่า 'ดี') อีกครั้งที่นางเรียกพระองค์ว่าพระองค์เจ้าข้า (องค์พระผู้เป็นเจ้า) ดู โรม 10:12-13
ทันใดนั้นพระเยซูตรัสตอบว่า 28 แล้วพระเยซูตรัสตอบเขาว่า "โอ หญิงเอ๋ย ความเชื่อของเจ้าก็
มากให้เข้าไปตามความปรารถนาของเจ้าเถิด" และลูกสาวของเขาก็หายเป็นปกติตั้งแต่ขณะนั้น

พระเยซูมิได้กำลังพยายามเล่นตัวหรือลองใจนางอย่างไม่สมควร แต่พระองค์กำลังสอน
บทเรียนหนึ่งที่ว่าผู้ใดก็ตามที่จะร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็จะรอด ให้เราสังเกตอีก
ครั้งว่าหลักเกณฑ์ของการแสดงการอัศจรรย์ครั้งนี้ก็คือความเชื่อของผู้นี้ ความเชื่อเป็นพลัง
เดียวกันที่ทำให้พระเจ้าทรงกระทำกิจให้แก่ยิวและคนต่างชาติ นอกจากนี้ หญิงคนนี้ก็คงมีการ
อธิษฐานอย่างร้อนรนเป็นแน่ซึ่งเป็นหลักฐานที่แสดงถึงความเชื่อที่เข้มแข็งของนาง ถึงแม้ว่าพระ
เยซูทรงลองใจนางจริงๆเพื่อทำให้เราเห็นประเด็นนี้ชัดเจน แต่หลักการสำคัญตรงนี้ก็คือว่า ความ
เชื่อของเราเป็นสิ่งที่ทำให้พระเจ้าทรงกระทำกิจ

มธ 15:29-31 พอเสด็จกลับมาในบ้านเมืองของพวกยิว พระเยซูก็ทรงรักษาคนเจ็บป่วย
และคนง่อยในหมู่ฝูงชนที่มาหาพระองค์ให้หาย พระเยซูจึงเสด็จจากที่นั่นมายังทะเลกาลิลี แล้ว
เสด็จขึ้นไปบนภูเขาทรงประทับที่นั่น 30 และประชาชนเป็นอันมากมาเฝ้าพระองค์ พวกคนง่อย
คนตาบอด คนใบ้ คนพิการ และคนเจ็บอื่นๆหลายคนมาวางแทบพระบาทของพระเยซู แล้ว
พระองค์ทรงรักษาเขาให้หาย 31 คนเหล่านั้นจึงอัศจรรย์ใจนักเมื่อเห็นคนใบ้พูดได้ คนพิการหาย
เป็นปกติ คนง่อยเดินได้ คนตาบอดกลับเห็น แล้วเขาก็สรรเสริญพระเจ้าของชนชาติอิสราเอล

ถึงแม้ว่าถูกปฏิเสธโดยพวกคนใหญ่คนโตของอิสราเอล แต่พวกสามัญชนก็ต้อนรับ
พระองค์ด้วยความยินดี นี่เป็นอีกครั้งที่มีการสื่อถึงความเชื่อของคนมากมายนี้ที่พวกคนป่วยและ

คนพิการในหมู่พวกเขามาหาพระเยซู เมื่อพวกเขาวางใจพระองค์ พระองค์ก็ทรงตอบสนองความจำเป็นต่างๆในชีวิตของพวกเขา

คำที่แปลว่า **อัศจรรย์ใจ** (*ชาวมาไซ*) ก็มีความหมายว่า ‘เกิดความรู้สึกที่ง’ พวกเขาจึงสรรเสริญพระเจ้าของชนชาติอิสราเอล นี่เป็นอีกครั้งที่คนธรรมดาๆในชนบทคือผู้ที่กลับใจรับเชื่อพระเยซู คำที่แปลว่า **ประชาชนเป็นอันมาก** (*ออกคอส*) ก็มีความหมายด้วยว่า พวกเขาสามัญชนธรรมดาๆ พวกชนชั้นสูงและพวกผู้นำทางศาสนาของอิสราเอลไม่ต้องการมีส่วนเกี่ยวข้องกับพระองค์เลย แต่พวกคนเดินดินธรรมดาๆต่างฟังพระองค์ด้วยความยินดี ดู มาระโก 12:37

มธ 15:32-38 นี่เป็นอีกครั้งที่พระเยซูทรงเลี้ยงอาหารคนนับพันๆด้วยทรัพยากรที่มีอยู่น้อยนิด ฝ่ายพระเยซูทรงเรียกพวกสาวกของพระองค์มาตรัสว่า "เราสงสารคนเหล่านี้ เพราะเขาค้างอยู่กับเราได้สามวันแล้ว และไม่มีอาหารจะกิน เราไม่อยากให้เขาไปเมื่อยังอดอาหารอยู่ กลัวว่าเขาจะหิวโหยสิ้นแรงลงตามทาง" 33 พวกสาวกทูลพระองค์ว่า "ในถิ่นทุรกันดารนี้ เราจะหาอาหารที่ไหนพอเลี้ยงคนเป็นอันมากนี้ให้อิ่มได้" 34 พระเยซูจึงตรัสถามเขาว่า "ท่านมีขนมปังกี่ก้อน" เขาทูลว่า "มีเจ็ดก้อนกับปลาเล็กๆสองสามตัว" 35 พระองค์จึงสั่งประชาชนให้นั่งลงที่พื้นดิน 36 แล้วพระองค์ทรงรับขนมปังเจ็ดก้อนและปลาเหล่านั้นมาขอบพระคุณ แล้วจึงทรงหักส่งให้เหล่าสาวกของพระองค์ เหล่าสาวกก็แจกให้ประชาชน 37 และคนทั้งปวงได้รับประทานอิ่มทุกคน อาหารที่เหลือนั้น เขาก็ได้เจ็ดกระบุงเต็ม 38 ผู้ที่ได้รับประทานอาหารนั้นมีผู้ชายสี่พันคน มิได้นับผู้หญิงและเด็ก

เราเห็นชัดเจนถึงความห่วงใยและความเห็นอกเห็นใจขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราในการที่พระองค์ทรงตอบสนองความจำเป็นต่างๆของบรรดาผู้ที่ติดตามพระองค์มา เห็นได้ชัดว่าพวกเขาได้ติดตามพระองค์มาสามวันแล้ว โดยแทบจะไม่มีอาหารรับประทาน เราเห็นถึงความกระตือรือร้นและความหิวกระหายฝ่ายวิญญาณของคนเหล่านี้ที่ยอมละทิ้งความต้องการฝ่ายร่างกายเพื่อติดตามพระเยซู!

ขนมปังที่ว่านี้ก็มีขนาดเล็กกว่าขนมปังก้อนในสมัยนี้ มันน่าจะมีขนาดเท่าขนมปังก้อนเล็กๆ กระนั้น น้อยก็คือมากเมื่อมีพระเจ้าอยู่ด้วย ตอนนั้นมีผู้ชายสี่พันคน แถมมีผู้หญิงและเด็ก

อีก นี่เป็นอีกครั้งที่พระเยซูทรงตอบสนองความจำเป็นต่างๆของคนเหล่านั้นที่ด้วยความเชื่ออันจริงใจได้หันมาและติดตามพระองค์ นอกจากนี้ การประกอบกิจขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราที่มีความเป็นระเบียบด้วย พระองค์ทรงให้ฝูงชนนั่งลงเพื่อที่จะได้รับการแจกอาหารจากพวกสาวก คนเหล่านี้ยังเป็นสามัญชนธรรมดาๆที่ไม่ได้รับอิทธิพลจากความหน้าซื่อใจคดแบบโอ้อวดของพวกชนชั้นสูงที่เคร่งศาสนา ที่น่าสนใจยิ่งไปอีกก็คือว่า ถึงแม้ได้เห็นพระเยซูทรงเลี้ยงอาหารคนห้าพันคนไปก่อนหน้านี้นี้ไม่นานแล้วก็ตาม (มัทธิว 14:15-21) แต่พวกสาวกก็ยังเป็นกังวลเกี่ยวกับความจำเป็นต่างๆฝ่ายร่างกายอยู่อีก นี่จึงเป็นบทเรียนสำหรับประชากรของพระเจ้าในทุกวันนี้เหมือนเดิม องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจะทรงเลี้ยงดู นอกจากนี้พระเยซูก็ทรงเลี้ยงดูมากเกินพอ พระองค์ไม่เคยประทานให้แบบขาดๆเลย

มธ 15:39 หลังจากนั้นพระองค์ตรัสสั่งให้ประชาชนไปแล้ว ก็เสด็จลงเรือมาถึงเขตเมืองมักดาลา มีการถกเถียงกันอยู่ว่าเมืองมักดาลาคือที่ไหนกันแน่ สถานที่ดั้งเดิมนี้อาจตั้งอยู่ทางชายฝั่งตะวันตกของทะเลกาลิลี และอยู่ห่างไปทางใต้ของทิเบเรียสประมาณสามไมล์

*****

ภาพรวมของมัทธิว 16: บทที่สิบหกเป็นจุดเปลี่ยนสำคัญของหนังสือมัทธิว ในบทนี้พระเยซูทรงเปลี่ยนจากการเสนอพระองค์เองในฐานะกษัตริย์เป็นการเตรียมพร้อมสำหรับกางเขน มีการเอ่ยถึงคริสตจักรแห่งพระคัมภีร์ใหม่เป็นครั้งแรกในบทนี้ด้วย พระองค์ยังตรัสถึงกางเขนด้วย เพราะเหตุที่ว่าพวกข้าราชการของอิสราเอลไม่ยอมรับพระองค์เป็นพระเมสสิยาห์ของพวกเขา บัดนี้พระเยซูจึงทรงหันการรับใช้ของพระองค์ไปสู่กางเขนและข่าวประเสริฐแห่งความรอดสำหรับทุกคน

ในมัทธิว 16 (1) พระเยซูทรงตอกกลับพวกปฏิปักษ์ของพระองค์ (2) ทรงเตือนพวกสาวกของพระองค์ให้ระวังอิทธิพลของศาสนาที่เป็นเหมือนเชื้อ (3) และทรงเปิดเผยถึงคริสตจักรที่จะมาพร้อมกับรากฐานของมัน (4) พระองค์ยังทรงเปิดเผยเกี่ยวกับการตรึงกางเขนที่จะเกิดขึ้นของพระองค์และการฟื้นคืนพระชนม์ รวมถึงการเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์และการประทานบำเหน็จต่างๆในอนาคตด้วย

มธ 16:1 อีกครั้งที่พวกปฏิปักษ์ของพระองค์ในหมู่พวกฟาริสีและพวกสะดูสีได้มาเพื่อที่จะทดลองพระองค์ พวกฟาริสีกับพวกสะดูสีได้มาทดลองพระองค์โดยขอร้องให้พระองค์สำแดงหมายสำคัญจากฟ้าสวรรค์ให้เขาเห็น ความหมายพื้นๆของคำที่แปลว่า ทดลอง (เพะอิรา โช) ก็คือ ‘ทดสอบ’ พวกเขาต้องการเห็นหมายสำคัญจากสวรรค์ การแสวงหาหมายสำคัญแทนที่จะยอมรับพระวจนะของพระเจ้าก็เป็นเครื่องหมายที่แสดงให้เห็นชัดเจนถึงความไม่เชื่อ ถึงแม้ว่าพระองค์จะทรงประทานหมายสำคัญพิเศษให้ แต่พวกเขาก็จะสงสัยอยู่ดี เปาโลจะเขียนในเวลาต่อมาว่า “พวกยิวเรียกเครื่องหมายสำคัญ” (1 โครินธ์ 1:22) พวกเขาทำเช่นนั้นในมัทธิว 12:38 แม้แต่พวกสาวกของพระเยซูเองก็ยังขอเห็นหมายสำคัญในมัทธิว 24:3 มันแสดงให้เห็นถึงการขาดความเชื่อ

มธ 16:2-3 พระเยซูตรัสตอบกลับไปโดยกล่าวถึงหมายสำคัญที่เห็นได้ทั่วไปในฟ้าอากาศ พระองค์จึงตรัสตอบเขาว่า "พอดกเย็นท่านทั้งหลายพูดว่า 'รุ่งขึ้นอากาศจะโปร่งดีเพราะฟ้าสีแดง' 3 ในเวลาเช้าท่านพูดว่า 'วันนี้จะเกิดพายุฝนเพราะฟ้าแดงและมัว' โอ คนหน้าซื่อใจคด ท้องฟ้านั้นท่านทั้งหลายยังอาจสังเกตเห็นและเข้าใจได้ แต่หมายสำคัญแห่งกาละนี้ท่านกลับไม่เข้าใจ

จนถึงทุกวันนี้คำกล่าวนี้ก็ยังเป็นจริงอยู่เหมือนเดิม ‘ฟ้าแดงตอนเช้า นักเดินเรือต้องระวัง ฟ้าแดงตอนค่ำ นักเดินเรือดีใจ’ พวกนักศาสนาในสมัยนั้นสามารถอ่านรูปแบบสภาพภูมิอากาศทั่วไปได้แต่พวกเขากลับไม่รับรู้พระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงอยู่ท่ามกลางพวกเขาเลย พระเยซูได้ทรงกระทำการอัศจรรย์ทุกรูปแบบต่อหน้าพวกเขาแล้ว คำที่แปลว่า **หมายสำคัญ** (เซมะฮิออน) ก็เป็นคำที่แปลว่า ‘การอัศจรรย์’ ด้วย พระเยซูได้ทรงกระทำการอัศจรรย์ไปมากมายแล้ว ท่ามกลางพวกเขาและพวกเขาก็ไม่รับรู้การอัศจรรย์เหล่านั้นเลย

นอกจากนี้ เมื่อพวกเขาขอให้พระเยซูทรงแสดงให้พวกเขาเห็นหมายสำคัญจากฟ้าสวรรค์ พวกเขาก็อาจกำลังขอให้พระองค์กระทำการอัศจรรย์อีกประการให้แก่พวกเขา พระเยซูมิได้ทรงกระทำการอัศจรรย์ต่างๆของพระองค์เพื่อให้ความบันเทิงหรือเพื่อทำให้คนที่มาดูประทับใจ พระองค์ทรงกระทำการอัศจรรย์ต่างๆเพื่อตอบสนองความจำเป็นต่างๆของประชาชนและเพื่อ

รับรองพระองค์เองว่าเป็นพระบุตรของพระเจ้า พวกนักศาสนาสมัยนั้นก็แค่สงสัยความน่าเชื่อถือของการอัศจรรย์นั้นๆหรือยกให้การอัศจรรย์นั้นเป็นฝีมือของซาตาน ดู มัทธิว 12:24 พวกเขาแสดงให้เห็นถึงความมีอคติฝ่ายวิญญาณที่พระเจ้าได้ทรงให้เกิดกับชนชาติอิสราเอลเพราะการที่พวกเขาปฏิเสธความจริงของพระองค์อยู่เรื่อยๆ

มธ 16:4 การแสวงหาหมายสำคัญเป็นสิ่งตรงข้ามกับความเชื่อและการอยู่ฝ่ายวิญญาณอย่างแท้จริง คนชาติชั่วและเล่ห์ซุ่มแสวงหาหมายสำคัญ และจะไม่โปรดให้หมายสำคัญแก่เขา เว้นไว้แต่หมายสำคัญของโยนาห์สามตาพยากรณ์เท่านั้น" แล้วพระองค์ก็เสด็จไปจากเขา หมายสำคัญเดียวเท่านั้นที่จะทรงประทานให้ก็คือ หมายสำคัญของโยนาห์ตามที่มีบอกไว้ใน มัทธิว 12:39 หมายสำคัญนั้นก็คือการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์จากความตาย มันคือกุญแจสำคัญของความเชื่อแบบคริสเตียนตามพระคัมภีร์ใหม่มาจนถึงทุกวันนี้ กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ พระเยซูทรงตรัสล่วงหน้าแก่พวกปฏิบัติของพระองค์ว่าหมายสำคัญเดียวเท่านั้นที่จะทรงประทานให้ก็คือ การฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์จากความตาย น่าตลกตรงที่ว่าเมื่อสิ่งนั้นเกิดขึ้นจริงๆพวกเขากลับไม่ยอมเชื่อ

มธ 16:5-6 ขณะเดียวกัน พวกสาวกก็ลืมเอาอาหารติดตัวมาด้วย ฝ่ายพวกสาวกของพระองค์ เมื่อข้ามฟากนั้นได้ลืมเอาขนมปังไปด้วย 6 พระเยซูตรัสกับเขาว่า "จงสังเกตและระวังเชื้อแห่งพวกฟาริสีและพวกสะดูสีให้ดี" (พวกฟาริสีเป็นพวกยิวหัวอนุรักษ์ที่ถือตามความเชื่อเดิมในสมัยนั้น พวกสะดูสีเป็นพวกยิวหัวสมัยใหม่ซึ่งเปรียบได้กับกระแสยิวหัวปฏิรูปในปัจจุบัน)

เชื้อก็คือยีสต์ที่ใช้ในการทำขนมปัง มันแทรกซึมและขยายไปจนทั่วแป้งดิบจึงทำให้มันฟูขึ้นและทำให้ขนมปังนุ่ม ในฝ่ายวิญญาณแล้วมันก็เป็นสัญลักษณ์ของความบาปในพระคัมภีร์ เช่นเดียวกับที่ยีสต์จะแทรกซึมและขยายออกไป ความบาปก็ทำเช่นนั้นเหมือนกัน พระเยซูทรงเปรียบเทียบอิทธิพลของทั้งพวกฟาริสีและพวกสะดูสีว่าเป็นเหมือนกับอิทธิพลของเชื้อขนมปังที่ว่า มันแทรกซึมไปทั่ว นอกจากนี้ อิทธิพลของคนพวกนี้ก็เป็นภัยต่อความจริงตามพระคัมภีร์ด้วย ดูคำอธิบายเพิ่มเติมสำหรับ 16:11-12

มธ 16:7-10 พวกสาวกคิดว่าพระเยซูกำลังตรัสถึงขนมปังของพวกฟาริสีและพวกสะดูสีจริงๆ เหล่าสาวกจึงปรึกษากันว่า "เพราะเหตุที่เรามีได้เอาขนมปังมา" 8 ฝ่ายพระเยซูทรงทราบจึงตรัสกับเขาว่า "โอ ผู้มีความเชื่อน้อย เหตุไฉนพวกท่านจึงปรึกษากันและกันถึงเรื่องไม่ได้เอาขนมปังมา 9 ท่านยังไม่เข้าใจและจำไม่ได้หรือ เรื่องขนมปังห้าก้อนกับคนห้าพันคนนั้น ท่านเก็บที่เหลือได้กี่กระบุง 10 หรือขนมปังเจ็ดก้อนกับคนสี่พันคนนั้น ท่านเก็บที่เหลือได้กี่กระบุง

พระเยซูจึงทรงตำหนิการขาดความเชื่อและการไม่รู้จักแยกแยะของพวกเขา โดยเตือนให้พวกเขาระลึกว่าพระองค์ได้ทรงเลี้ยงอาหารคนห้าพันคนและสี่พันคนไปก่อนหน้านี้ไม่นาน องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจึงทรงใช้สิ่งที่เกิดขึ้นได้ทุกวัน คือ การลืมนชื่อของข้าเพื่อสอนบทเรียนฝ่ายวิญญาณที่สำคัญกว่า เผอิญคนหนึ่งในพวกเขาไม่ได้เอาอะไรมารับประทานเลย พระเยซูจึงทรงเตือนเรื่องเชื่อของพวกฟาริสีและพวกสะดูสี อีกครั้งที่พวกเขาเป็นตัวแทนของสองนิกายหลักภายในศาสนายิวในสมัยนั้น พวกสาวกคิดว่าพระองค์กำลังตรัสถึงขนมปังจริงๆ อย่างไรก็ตาม พระเยซูทรงตั้งพระทัยที่จะสอนบทเรียนที่ลึกซึ้งกว่านั้น

มธ 16:11-12 พระองค์จึงตรัสถามว่า เป็นไฉนพวกท่านถึงไม่เข้าใจว่า เรามีได้พูดกับท่านด้วยเรื่องขนมปัง แต่ได้ทำให้ท่านระวังชื่อแห่งพวกฟาริสีและพวกสะดูสีให้ดี" 12 แล้วพวกสาวกก็เข้าใจว่า พระองค์มิได้ตรัสสั่งเขาให้ระวังชื่อขนมปัง แต่ให้ระวังคำสอนของพวกฟาริสีและพวกสะดูสี

เชื่อของพวกฟาริสีและพวกสะดูสีคือ หลักคำสอนของพวกฟาริสีและของพวกสะดูสี คำสอน หลักปรัชญา และอิทธิพลของพวกเขาคือสิ่งที่พระเยซูทรงเตือนให้ระวัง กล่าวโดยเฉพาเจาะจงก็คือ เชื่อของพวกฟาริสีก็คือ การเคร่งครัดในเรื่องการรักษาประเพณีของรับบียิว นอกจากนี้ พวกเขายังขาดความเชื่อ ความกรุณา และมีใจแข็งกระด้างด้วย

ส่วนเชื่อของพวกสะดูสีก็คือ แนวคิดเปิดกว้างฝ่ายวิญญาณของพวกเขา พวกเขาสงสัยความจริงหลายเรื่องของพระคัมภีร์เดิมที่เหนือธรรมชาติ เช่น ทูตสวรรค์ การเป็นขึ้นจากตาย และชีวิตหลังความตาย ทั้งสองนิกายต่างก็เคร่งครัดในข้อปฏิบัติของศาสนายิว แต่ทั้งสองกลุ่มก็

มีคอบอดฝายวิญญาณ ใจแข็งกระด้าง และอยู่ห่างไกลจากพระเจ้า กล่าวโดยสรุปก็คือ พระเยซูทรงเตือนพวกสาวกของพระองค์ให้ระวังความผิดพลาดฝายวิญญาณของสองนิกายศาสนาหลักในอิสราเอลในสมัยนั้น

น่าสนใจตรงที่ว่าศาสนายิวแบบรับบีในปัจจุบันก็เป็นทายาทโดยตรงของศาสนายิวแบบฟาริสีในสมัยนั้น นอกจากนี้ กระแสยิวปฏิรูปในปัจจุบันก็มีลักษณะที่คล้ายคลึงกับพวกสะดูสีในแวดวง ‘ชาวคริสต์’ เอง ศาสนายิวแบบรับบีและฟาริสีในสมัยนั้นก็คล้ายคลึงอย่างมากในด้านหลักการกับพระศาสนจักรคาทอลิกในปัจจุบัน ทั้งสองกลุ่มต่างให้ความสำคัญแบบเกินควรแก่พิธีกรรมต่างๆที่เป็นเรื่องภายนอกและให้ความน่าเชื่อถือแก่ประเพณีต่างๆที่พวกเขาได้คิดค้นขึ้นมามากกว่าพระคัมภีร์

นอกจากนี้ นิกาย ‘สายหลัก’ ทั้งหลายที่มีแนวคิดเสรีนิยมในหมู่คริสเตียนก็มีความคล้ายคลึงในด้านหลักการกับคณะสะดูสีในศาสนายิว ทั้งสองกลุ่มมีความคล้ายคลึงกันตรงที่ว่าพวกเขามักปฏิเสธเรื่องเหนือธรรมชาติที่ถูกเปิดเผยในพระคัมภีร์ ดังนั้น ถึงแม้ว่าพวกฟาริสีและพวกสะดูสีไม่มีอยู่แล้วในปัจจุบัน แต่ชาตาก็ได้ลอกเลียนแบบคนสองกลุ่มนี้ต่อไปในคริสเตียนกลุ่มต่างๆโดยแพร่คำสอนผิดแบบเดียวกับที่มันได้นำมาหว่านไว้ในสองพวกนั้น คำเตือนของพระเยซูจึงยังเป็นสิ่งที่ถูกกาลเทศะมากที่สุดเหมือนเดิม

มธ 16:13-14 จากนั้นพระเยซูก็ทรงเดินทางขึ้นไปทางเหนือของแคว้นกาลิลีไปยังสถานที่แห่งหนึ่งซึ่งมีชื่อว่า ซีซารียาฟิลิปปี ที่นั่นเอง ฟิลิปเจ้าเมือง (น้องชายของเฮโรดเจ้าเมือง) ได้สร้างเมืองหนึ่งขึ้นและเรียกมันว่าซีซารียาเพื่อเป็นเกียรติแก่ซีซาร์ ทิเบเรียส ชื่อของเขาถูกเติมต่อท้ายเข้าไปเพื่อแยกแยะมันจากเมืองซีซารียาบนชายฝั่งซึ่งเป็นเมืองหลวงของโรมในแคว้นนั้น ในภูมิศาสตร์ปัจจุบัน เมืองซีซารียาฟิลิปปีก็คงอยู่ตามแนวพรมแดนของเลบานอนและซีเรีย โดยอยู่ทางใต้ของภูเขาเฮอร์โมน จริงๆแล้วมันก็เป็นเมืองของคนต่างชาติ

ที่นั่นเองพระเยซูตรัสถามพวกสาวกของพระองค์ว่า "คนทั้งหลายพูดกันว่าเราซึ่งคือบุตรมนุษย์เป็นใคร" พระองค์ทรงตั้งใจที่จะดึงตัวพวกเขาออกมาและใช้โอกาสนี้เพื่อเปิดเผยความจริงใหม่ที่ลึกซึ้งแก่พวกเขา พวกเขาตอบว่า 14 เขาจึงทูลตอบว่า "บางคนว่าเป็นยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา แต่บางคนว่าเป็นเอลียาห์ และคนอื่นว่าเป็นเยเรมีย์ หรือเป็นคนหนึ่งในพวกศาสดา

พยากรณ์" พวกเขาตอบอย่างไรได้เพียงสาวบางคนคิดว่าพระองค์ทรงเป็นศาสดาพยากรณ์ผู้หนึ่ง ไม่ว่าจะเป็นอย่างอื่นผู้ให้บังเกิดมา เอลียาห์ หรือเยเรมีย์ ทุกคนล้วนเป็นศาสดาพยากรณ์คนสำคัญจนมาถึงยอห์น พระเยซูทรงทราบเรื่องนี้อยู่แล้ว แต่พระองค์กำลังปูพื้นสำหรับความจริงที่ยิ่งใหญ่กว่านี้มากนัก

มธ 16:15-17 พระเยซูจึงตรัสถามว่า "แล้วพวกท่านเล่า ว่าเราเป็นผู้ใด" คำตอบของเปโตรนั้นลึกซึ้ง เขาตอบว่า **16 ซีโมนเปโตร**ตอบว่า "พระองค์ทรงเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่" เขาตอบได้ถูกเพียงเลย เขาารู้ว่าพระเยซูทรงเป็นผู้ใด เขายอมรับว่าพระเยซูทรงเป็น (1) พระเมสสิยาห์ที่พวกเขา รอคอยมานาน และ (2) พระบุตรของพระเจ้า พระเยซูจึงตรัสว่า ที่เปโตรเข้าใจเช่นนี้ก็เพราะเขาได้รับการเปิดเผยจากพระเจ้าพระบิดาผู้ทรงสถิตในสวรรค์

17 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "ซีโมนบุตรโยนาเอ๋ย ท่านก็เป็นสุข เพราะว่าเนื้อหนังและโลหิตมิได้แจ้งความนี้แก่ท่าน แต่พระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์ทรงแจ้งให้ทราบ (บุตรโยนา มาจากนามสกุลภาษาอาราเมคของเปโตรคือ *บาร โยนา*) พระเจ้าทรงเปิดเผยความจริงและความเข้าใจแก่คนทั้งหลายที่เปิดรับความจริงของพระองค์ ถึงแม้ว่าเปโตรมีจุดอ่อนอยู่หลายเรื่อง แต่เขาก็มีหัวใจที่ก่อปรด้วยเชื่อและเปิดรับต่อการทรงนำของพระเจ้า พระเจ้าจึงทรงแสดงให้เขาเห็นชัดเจนว่าจริงๆ แล้วพระเยซูทรงเป็นผู้ใด

มธ 16:18 ในข้อ 18 ความจริงใหม่ที่สำคัญได้ถูกเปิดเผย เป็นครั้งแรกเลยที่คริสตจักรแห่งพระคัมภีร์ใหม่ถูกพูดถึงโดยตรง การเน้นความสำคัญในการรับใช้ของพระคริสต์ในตอนนี้จะค่อยๆ เปลี่ยนจากอาณาจักรนั้นไปเป็นพระราชกิจของพระองค์บนไม้กางเขนและการมาของคริสตจักร พระเยซูจึงตรัสต่อไปว่า ฝ่ายเราบอกท่านด้วยว่า ท่านคือเปโตร และบนศิลานี้เราจะสร้างคริสตจักรของเราไว้ และประตูแห่งนรกจะมีชัยต่อคริสตจักรนั้นก็หาไม่ได้

คนมักสันนิษฐานเอาเองอย่างผิดๆ ว่า เพราะเปโตรถูกพูดถึงในข้อนี้ เขาจึงเป็นศิลาที่พระเยซูตรัสถึง พระศาสนจักร โรมันคาทอลิกวางรากฐานระบบศาสนศาสตร์ของตนทั้งหมดบนข้อสันนิษฐานที่ว่าเปโตรคือศิลา ดังนั้นเขาจึงเป็นพระสันตะปาปาคนแรก พวกเขาทอลิกจึงอ้างว่าเป

โตรได้ส่งต่อสิทธิอำนาจในการเป็นสันตะปาปาเพื่อที่จะทำพิธีมิสซาและยกโทษบาปให้แก่ผู้
สืบทอดคนต่อๆมาตลอดหลายยุคสมัย

เปโตรไม่สามารถเป็นศิลาที่พระเยซูคริสต์ตั้งได้เพราะเหตุผลดังต่อไปนี้ (1) กฎไวยากรณ์
ชัดเจนมิให้ตีความเช่นนั้นได้ *เปโตร* หรือ (*เพตรา*) ในภาษากรีกเป็นคำเพศชาย *ศิลา* หรือ
เพตรา เป็นคำกรีกที่มีเพศกลาง กฎพื้นฐานของไวยากรณ์ภาษากรีกก็คือว่า คำนามที่มาก่อน
หน้าและคำสรรพนามที่ตามมาต้องมีเพศเดียวกัน แต่ตรงนี้มันไม่ได้มีเพศเดียวกัน ดังนั้น *ศิลา*
(*เพตรา*) ที่ถูกพูดถึงนี่จึงเป็นเปโตรไม่ได้ (2) คำว่า *เพตรา* (เปโตร) หมายถึงศิลาหรือหิน
ก้อนเล็กๆ คำว่า *เพตรา* หมายถึงศิลาก้อนใหญ่ เช่น *ศิลาแห่งยิบรอลตาร์* (Rock of Gibraltar)

*ศิลา*ที่พระเยซูคริสต์ตั้งนี่คือ คำกล่าวยอมรับของเปโตรในข้อ 16 “พระองค์ทรงเป็นพระ
คริสต์ พระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่” รากฐานแห่งคริสตจักรพระคัมภีร์ใหม่ที่จะมานั้น
ก็จะเป็นพระเยซูคริสต์เอง หลายแห่งตลอดพระคัมภีร์ทั้งเล่มเรียกพระองค์ว่า *ศิลา* ดู เพลงสดุดี
18:2, 61:2, กิจการ 4:11, 1 โครินธ์ 10:4 และ 1 เปโตร 2:7 ฯลฯ อีกมากมาย

เราควรหมายเหตุไว้ว่าคริสตจักรที่จะมานั้นจะ (1) เป็นของพระเยซูคริสต์ ให้เราสังเกตว่า
พระองค์ตรัสว่า *เราจะสร้างคริสตจักรของเราไว้* (2) พระองค์จะทรงสร้างมัน มันไม่ใช่ฝีมือของ
เรา (3) นอกจากนี้ประตูแห่งนรก “จะมีชัยต่อคริสตจักรนั้นก็หาไม่ได้” วลีสุดท้ายเป็นคำสัญญาว่า
ซาตานและประตูแห่งนรกเองจะไม่มีวันมีชัยต่อคริสตจักรเลย ไม่ว่าพวกมันจะพยายามมาก
ขนาดไหนก็ตาม วลี “ประตูแห่งนรก” เป็นสำนวนแบบยิวที่หมายถึงพลังกำลังของพญามารและ
พลังแห่งจักรวรรดิที่ชั่วร้ายของมัน ถึงแม้มันจะพยายามขนาดไหน แต่พลังชั่วร้ายแห่งนรกทั้ง
มวลจะไม่มีวันมีชัยชนะต่อคริสตจักรที่พระเยซูกำลังจะทรงสร้าง

คำว่า *คริสตจักร* แปลมาจากคำกรีก *เอ็คเคเลซียา* มันมีความหมายตรงตัวว่า ‘ชุมชนชนที่
ถูกเรียกออกมา’ ในฝ่ายวิญญาณแล้ว คริสตจักรก็คือ คนเหล่านั้นที่ถูกเรียกออกมาจากโลก โดย
ได้วางใจพระเยซูคริสต์ให้เป็นพระผู้ช่วยให้รอดแล้ว คริสตจักรท้องถิ่นคือ การมาร่วมสมาคมกัน
อย่างเป็นทางการของผู้เชื่อทั้งหลายที่มาวมตัวกันเพื่อทำให้พระมหาบัญชาสำเร็จ ทำตามพิธี
หลักสองพิธี (บัพติศมาและศีลระลึก) และประกาศพระวาทะของพระเจ้า ร้อยละหกสิบของ

จำนวนครั้งที่คำว่าคริสตจักรปรากฏในพระคัมภีร์ใหม่นั้นหมายถึง ที่ประชุมท้องถิ่นที่มองเห็นได้

ภูมิหลังของคำๆนี้ (*เอ็คเคเลซียา*) ก็สอนอะไรเราหลายอย่าง เมืองรัฐต่างๆของกรีกสมัยโบราณก็มีการปกครองระบอบประชาธิปไตยล้วนๆ พวกเขาไม่ได้มีรัฐบาลในรูปแบบตัวแทน แต่เมื่อจะมีการทำกิจธุระของเมือง ชาวเมืองทุกคนก็ถูกเรียกตัวออกมาอยู่ที่ประชุมหนึ่งซึ่งในที่ประชุมดังกล่าวจะมีการออกเสียงเพื่อตัดสินในเรื่องกิจธุระดังกล่าว อัฒจันทร์ต่างๆซึ่งมักพบอยู่ในเมืองต่างๆของกรีกเดิมที่ก็มีไว้เพื่อเป็นที่ประชุมทางการเมือง จากนั้นก็เพื่อจุดประสงค์อื่นๆในเมืองหนึ่งๆ ที่ประชุมก็จะถูกเรียกว่า *เอ็คเคเลซียา* มันคือ ชุมชนุมชนที่ถูกเรียกออกมา องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจึงทรงเลือกใช้คำนี้เพื่อหมายถึงชุมชนุมชนของผู้เชื่อทั้งหลายที่พระองค์กำลังจะทรงสร้างขึ้น คริสตจักรในฐานะกลุ่มคนจึงเป็นชุมชนุมชนที่ถูกเรียกออกมาและมองเห็นได้ของผู้เชื่อทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้ว

มธ 16:19 พระเยซูตรัสต่อไปว่า เราจะมอบลูกกุญแจของอาณาจักรแห่งสวรรค์ให้ไว้แก่ท่าน ท่านจะผูกมัดสิ่งใดในโลก สิ่งนั้นก็ถูกมัดในสวรรค์ เมื่อท่านจะปล่อยสิ่งใดในโลก สิ่งนั้นจะถูกปล่อยในสวรรค์” “ลูกกุญแจของอาณาจักรแห่งสวรรค์” ในที่นี้น่าจะหมายถึงการที่เปโตรและอัครทูตคนอื่นๆมีสิทธิอำนาจภายใต้การทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในการไขเปิดประตูสู่แว่นแคว้นต่างๆได้โดยใช้ข่าวประเสริฐ

เราจำได้ว่าเปาโลพยายามที่จะไปยังแคว้นบิธิเนีย แต่พระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ทรงโปรดให้เขาไป เขาเลยไปยังยุโรปแทน ในการทำเช่นนั้น และด้วยเหตุผลหลายประการที่เราไม่เข้าใจ เขาจึงปล่อยให้แคว้นหนึ่งถูกมัดไว้ และอีกแคว้นได้รับการปลดปล่อยโดยข่าวประเสริฐ การประกาศข่าวประเสริฐจึงปลดปล่อยดวงวิญญาณที่ถูกผูกมัด โดยความบาปและการปรับโทษของมัน ที่ใดที่ข่าวประเสริฐไปไม่ถึง ที่นั่นมนุษย์ก็ยังคงถูกผูกมัดไว้อยู่ในความบาปของตน พวกเขาจึงถูกผูกมัดไว้มิให้ไปได้ไปสวรรค์หรือไม่พวกเขาก็ถูกปลดปล่อยจากความบาปเพื่อที่จะได้ไปสวรรค์

ลูกกุญแจของอาณาจักรแห่งสวรรค์นี้ไม่ได้มีอำนาจลึกลับหรือความหมายปิดซ่อนเลย ลูกกุญแจเหล่านี้ไม่ได้ถูกส่งต่ออย่างลับๆจากเปโตร ไปสู่บรรดาผู้สืบทอดตามที่เขากันผ่านทางพระศาสนจักรคาทอลิก ลูกกุญแจของอาณาจักรแห่งสวรรค์คือข่าวประเสริฐนั่นเอง ที่ใดที่ข่าว

ประเสริฐถูกประกาศ ผู้คนก็ได้รับการปลดปล่อยจากความบาปและการปรับโทษของมัน ที่ใดที่
ข่าวประเสริฐไม่ถูกประกาศ ผู้คนก็ยังถูกผูกมัดอยู่ในความบาปของตน

มธ 16:20 แล้วพระองค์ทรงกำชับห้ามเหล่าสาวกของพระองค์ มิให้บอกผู้ใดว่า
พระองค์ทรงเป็นพระเยซูพระคริสต์ผู้ นั้น เหตุผลนั้นง่ายนิดเดียว จุดประสงค์หลักในการรับใช้
ของพระองค์ไม่ใช่การนำเสนอตัวเองในฐานะกษัตริย์และพระเมสสิยาห์แห่งอิสราเอลอีกต่อไป
แล้ว แต่บัดนี้พระองค์กำลังมุ่งหน้าสู่กางเขน การฟื้นคืนพระชนม์ และการก่อตั้งคริสตจักร ค
ริสตจักรจะถูกสร้างขึ้นบนคำพยานเรื่องพระคริสต์ผู้ทรงถูกตรึงกางเขนและเป็นขึ้นจากตายอีก
ชนชาติอิสราเอลได้ปฏิเสธพระองค์ในฐานะกษัตริย์ไปแล้ว ถึงแม้ว่าการปฏิเสธพระองค์อย่าง
เป็นทางการจะเกิดขึ้นที่กรุงเยรูซาเล็มในอีกหกเดือนต่อมา แต่มันก็ปรากฏชัดเจนแล้วว่าชนชาติ
อิสราเอลโดยรวมได้ปฏิเสธพระองค์ในฐานะพระเมสสิยาห์และกษัตริย์ไปแล้วเรียบร้อย
นอกจากนี้ เวลาที่พระองค์จะทรงนำเสนอตัวเองต่อชนชาติอิสราเอลอย่างเป็นทางการก็ยังไม่
ถึง นั้นจะเกิดขึ้นในการเสด็จเข้ากรุงเยรูซาเล็มอย่างผู้พิชิตในวันที่เป็นที่รู้จักตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา
ว่าปาล์มชันเคย์

น่าสนใจตรงที่ว่าคำประกาศครั้งสำคัญนี้โดยองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้มีขึ้นในเมืองซี
ซาริยาฟิลิปปี มันอยู่นอกเขตแดนของอิสราเอล พวกเขาอยู่ที่เมืองซีซาริยาฟิลิปปีในซีเรียซึ่งเป็น
บ้านเมืองของคนต่างชาติ พระเยซูได้เสด็จออกไปจากแผ่นดินอิสราเอลเพื่อประกาศเรื่องการก่อ
ตั้งคริสตจักรที่จะมานั้น ขณะที่คริสตจักรเริ่มก่อตัวขึ้นนั้น มันจะประกอบด้วยคนต่างชาติเป็น
หลัก ในข้อต่อไปมัทธิวจะกล่าวด้วยถึงการตรัสล่วงหน้าอย่างชัดเจนของพระเยซูเกี่ยวกับการ
สิ้นพระชนม์และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ สิ่งนี้ก็เกิดขึ้นนอกดินแดนอิสราเอลเช่นกัน
ชนชาติอิสราเอลจนถึงทุกวันนี้ก็ยังปฏิเสธเรื่องการฟื้นคืนพระชนม์ของพระคริสต์ อย่างไรก็ตาม
พวกคนต่างชาติทั่วโลกก็ได้เชื่อแล้ว

มธ 16:21 จุดพลิกผันของมัทธิวได้มีขึ้นในข้อ 21 จุดสนใจหลักจะเปลี่ยนไปเส้น
สิ่งที่รอคอยอยู่เบื้องหน้าแล้ว เนื้อหาส่วนที่เหลือเกี่ยวกับชีวิตของพระคริสต์ทั้งในด้านร่างกาย
และจิตวิญญาณได้ถูกสรุปไว้ตรงนี้ พระองค์ทรงอธิบายแก่พวกสาวกที่ฟังแล้วไม่อยากจะเชื่อว่า

สุดท้ายแล้วพระองค์จะเสด็จไปที่กรุงเยรูซาเล็ม ถูกประหารชีวิต และเป็นขึ้นใหม่ในวันที่สาม
มันสรุปย่อการรับใช้ส่วนที่เหลือของพระองค์

ตั้งแต่นั้นมา พระเยซูทรงเริ่มเผยแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า พระองค์จะต้องเสด็จ
ไปกรุงเยรูซาเล็ม และจะต้องทนทุกข์ทรมานหลายประการจากพวกผู้ใหญ่และพวกปุโรหิตใหญ่
และพวกธรรมจารย์ จนต้องถูกประหารเสีย แต่ในวันที่สามจะทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นมาใหม่ ถึง
แม้ว่าแนวคิดเรื่องอาณาจักรนั้นจะยังคงเป็นส่วนหนึ่งของการรับใช้ของพระเยซูอยู่ในช่วงเดือน
ท้ายๆของมัน แต่จุดสนใจหลักของพระองค์ตอนนี้คือกางเขนแล้ว นี่เป็นจุดเปลี่ยนของการรับ
ใช้บนโลกนี้ของพระองค์อย่างแท้จริง

นอกจากนี้ มันยังเป็นจุดเริ่มต้นของหลายคราวที่พระเยซูตรัสล่วงหน้าชัดเจนแก่พวก
สาวกถึงไม่ใช่แค่การสิ้นพระชนม์ของพระองค์ที่ใกล้เข้ามาเท่านั้น แต่ที่สำคัญกว่านั้นก็คือการ
ฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ที่จะเกิดขึ้นด้วย ถึงแม้ว่าพระองค์ได้ตรัสเป็นนัยถึงเรื่องนี้ไว้ก่อน
แล้ว แต่ตอนนี้พระองค์จะตรัสโดยตรงถึงการถูกชุบให้เป็นขึ้นจากตายด้วย น่าเสียดายที่ว่าเรื่อง
ส่วนใหญ่เหล่านี้ผ่านเลยพวกสาวกไปหมด

มธ 16:22-23 ด้วยความไม่เชื่อเปโตรจึงตำหนิพระเยซู พระเยซูจึงทรงตำหนิเขาอย่าง
รุนแรง ฝ่ายเปโตรเอามือจับพระองค์ เริ่มทูลท้วงพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า ให้เหตุการณ์นั้นอยู่
ห่างไกลจากพระองค์เถิด อย่าให้เป็นอย่างนั้นแก่พระองค์เลย" 23 พระองค์จึงหันพระพักตร์ตรัส
กับเปโตรว่า "อ้ายซาตาน จงถอยไปข้างหลังเรา เจ้าเป็นเครื่องกีดขวางเรา เพราะเจ้ามิได้คิด
ตามพระดำริของพระเจ้า แต่ตามความคิดของมนุษย์" ตอนนั้นเปโตรมีใจไม่เชื่อ เท่าที่เขาู้ เขา
ไม่ยอมปล่อยให้พระเยซูถูกจับไปหรือถูกประหารชีวิต เรื่องที่พระองค์จะทรงเป็นขึ้นจากตายก็ดู
เหมือนจะผ่านเลยเปโตรไปเช่นกัน

พระเยซูทรงตอบคำตำหนิของเปโตรอย่างรุนแรง พระองค์ทรงเรียกเขาว่าซาตาน เปโตร
มองจากสายตาของมนุษย์ พระเยซูทรงทราบแผนการของพระเจ้า เปโตรอาจตกใจกับคำตำหนิ
ที่รุนแรงนี้ของพระเยซู อย่างไรก็ตาม สิ่งที่เปโตรไม่ทราบก็คือว่า แผนการอันสมบูรณ์แบบของ

พระเจ้าในการทรงไถ่กู้กำลังตกอยู่ในอันตราย แผนการของพระเจ้าตั้งแต่ทรงสร้างโลกก็คือที่จะให้พระเยซูทรงสิ้นพระชนม์และเป็นขึ้นใหม่ แน่นอนที่ซาตานจะขัดขวางการดังกล่าว

โดยการต่อต้านแผนการทรงไถ่ของพระเจ้า ถึงแม้จะโดยคำพูดแบบไม่ระวังก็ตาม เปโตรจึงเข้าไปเป็นพวกเดียวกับซาตาน เปโตรเห็นสิ่งต่างๆจากมุมมองแบบมนุษย์ พระเยซูตรัสจากมุมมองแบบสวรรค์ แน่นอนที่คำดำนิเปโตรของพระองค์ทำให้เขาเสียใจ แต่ความจริงที่เปโตรพยายามที่จะขัดขวางโดยไม่รู้ตัวก็สำคัญกว่าความรู้สึกเสียใจของเขา มันเป็นแผนการที่สมบูรณ์แบบของพระเจ้า

มธ 16:24 พระเยซูจึงเริ่มนำเสนอสอนข้อกำหนดสำหรับการเป็นสาวกในอนาคต ขณะนั้นพระเยซูจึงตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า "ถ้าผู้ใดใคร่ตามเรามา ให้ผู้นั้นเอาชนะตัวเองและรับกางเขนของตนแบกและตามเรามา 'การติดตามพระเยซูไป' ก็สื่อถึงการเป็นสาวก ตอนนั้นมีสาวกอยู่สิบสองคนแล้ว แต่จริงๆแล้วพระเยซูก็ทรงมีสาวกอีกมากมายกว่านั้นที่ติดตามพระองค์ เมื่อเห็นเค้ากางเขนอยู่กลางๆแล้ว การเป็นสาวกในอนาคตก็จะแตกต่างกันไปอย่างสิ้นเชิงจากที่มันเคยเป็นมาก่อนหน้านี้ ถึงแม้ว่าก่อนหน้านี้มีการต่อต้านการรับใช้ของพระเยซูมาพอสมควรแล้ว แต่ในวันต่อไปการติดตามพระองค์อย่างเปิดเผยก็จะกลายเป็นเรื่องความเป็นความตายเลยทีเดียว

เพราะว่ามีพวกโรมอยู่ในดินแดนอิสราเอลอยู่ทั่วไป พวกยิวจึงทราบถึงการประหารชีวิตโดยการตรึงกางเขน โรมตรึงกางเขนคนอยู่บ่อยๆอย่างเปิดเผยเพื่อใช้เป็นวิธีในการข่มขู่ดินแดนต่างๆที่ถูกพิชิต มันเป็นวิธีปฏิบัติของโรม (ซึ่งแสดงเป็นตัวอย่างในการตรึงกางเขนพระเยซู) ที่จะให้นักโทษประหารแบกกางเขนของตัวเองลากไปถึงแดนประหาร ดังนั้นภาพเปรียบเทียบของการรับกางเขนของตนแบกไปจึงเป็นภาพเปรียบเทียบที่ชัดเจนของความตายที่ใกล้เข้ามา พระเยซูจึงทรงเตือนพวกสาวกของพระองค์ว่าในวันข้างหน้า หากผู้ใดจะติดตามพระองค์ไป เขาก็ต้องรับกางเขนของตนแบกและติดตามพระองค์ไป

การจะเป็นสาวกของพระเยซูคริสต์ได้นั้น คนๆนั้นจะต้องปฏิเสธตัวเองและเต็มใจที่จะทนทุกข์แม้ถึงขั้นความตาย ถึงแม้ว่าเดี๋ยวนี้ไม่มีการประหารชีวิตด้วยการตรึงกางเขนแล้ว แต่

หลักการนี้ก็ยังมืออยู่เหมือนเดิม การเป็นสาวกของพระเยซูคริสต์ต้องอาศัยการอุทิศทั้งตัวและการปฏิเสธตัวเอง

คำที่แปลว่า *เอาชนะตัวเอง* (*อาพารนะออไม*) หมายถึงการ ‘ลืมตัวเอง’ หรือ ‘ไม่มองที่ตัวเองและประโยชน์ของตัวเอง’ อัครสาวกหรือตัวเองนั้นก็เป็นแก่นแท้ของความบาปและเนื้อหนัง การเป็นสาวกของพระเยซูคริสต์ต้องอาศัยการมีวินัยกับตัวเองเพื่อที่จะปฏิเสธตัวเองและประโยชน์ของตัวเอง ดังนั้น การเป็นสาวกย่อมรวมถึงการมีวินัยฝ่ายวิญญาณด้วย มันก็คือการฝึกวินัยเนื้อหนังนั่นเอง ผู้เชื่อนั้นมีอยู่มากมาย แต่น้อยคนนักที่เป็นสาวกที่แท้จริง

มธ 16:25 พระเยซูจึงทรงนำเสนอส่ิงหนึ่งที่ขัดแย้งกันเองของความเชื่อแบบคริสเตียน เพราะว่าผู้ใดใคร่จะเอาชีวิตของตนรอด ผู้นั้นจะเสียชีวิต แต่ผู้ใดจะเสียชีวิตของตน เพราะเห็นแก่เรา ผู้นั้นจะได้ชีวิตรอด พระเยซูตรัสถึงการที่คนๆหนึ่งเอาชีวิตของตนรอด นี้ไม่ได้หมายถึงความรอดฝ่ายวิญญาณ แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราตรัสถึงประโยชน์ส่วนตนตามที่กล่าวไว้ข้างบน หากจุดสนใจของชีวิตของคนๆหนึ่งอยู่ที่การพิทักษ์รักษาประโยชน์ของตัวเอง เขาก็จะสูญเสียทั้งชีวิตของตนและประโยชน์ของตน เราควรหมายเหตุไว้ว่าคำที่แปลว่า *สูญเสีย* (*อาพอลลูมิ*) เป็นคำที่ปกติแล้วแปลว่า ‘พินาศ’ การสนใจแต่ประโยชน์ส่วนตนและความประสงค์ของตัวเองก็คือ การพลาดไปจากพระประสงค์ของพระเจ้า จุดจบของการทำเช่นนั้นก็คือการพินาศ

ในทางกลับกัน คนทั้งหลายที่เต็มใจที่จะสูญเสียตัวเองเพราะเห็นแก่พระคริสต์จะพบชีวิตที่บริบูรณ์ทั้งตอนนี้และต่อไปจนเข้าสู่นิรันดรกาล พระเยซูกำลังตรัสถึงการยอมจำนนความประสงค์ของเรา ชีวิตของเรา และประโยชน์ส่วนตนของเราอย่างสิ้นสุดใจ เมื่อเรายอมจำนนตัวเราเองทั้งหมดต่อพระองค์ พระองค์ก็ทรงประทานชีวิตอันเต็มเปี่ยมซึ่งไม่เพียงบริบูรณ์ในชีวิตนี้เท่านั้นแต่ยังผลถึงนิรันดรกาลด้วย

มธ 16:26 พระเยซูจึงตรัสคำถามที่ลึกซึ้งที่สุดคำถามหนึ่งเท่าที่เคยมีมา เพราะถ้าผู้ใดจะได้สิ่งของสิ้นทั้งโลก แต่ต้องสูญเสียจิตวิญญาณของตน ผู้นั้นจะได้ประโยชน์อะไร เมื่อมองถึงนิรันดรกาล การสูญเสียจิตวิญญาณของตนก็เท่ากับเป็นคนโง่ การได้สิ่งของสิ้นทั้งโลกก็สื่อถึง

อำนาจใหญ่ยิ่ง ชื่อเสียง เงินทอง ตามที่ชาวโลกมอง ตลอดหลายยุคหลายสมัย มีคนมากมายที่กลายเป็นคนร่ำรวย มีอำนาจ และมีชื่อเสียง อย่างไรก็ตาม ในกรณีส่วนใหญ่แล้ว คนร่ำรวยและมีชื่อเสียงพวกเดียวกันนี้ก็ตายไปและเข้าสู่นิรันดรกาลในสภาพที่หลงหายและกำลังมุ่งหน้าสู่นรก ความมั่งคั่งและชื่อเสียงทั้งปวงต่างถูกทิ้งไว้ข้างหลัง มันจะไม่ใช่ประโยชน์อะไรแก่พวกเขาเลยในวันนั้น

เรื่องตลกสมัยก่อนยังคงเป็นจริง คนธรรมดาสองคนดูขบวอนแห่งงานศพของชายผู้ร่ำรวยคนหนึ่ง คนหนึ่งก็ถามอีกคนว่า ‘อยากรู้จังว่าเขาทิ้งทรัพย์สมบัติไว้เยอะขนาดไหน’ อีกคนก็เลยตอบกลับไปว่า ‘ก็ทิ้งไว้ทั้งหมดนะแหละ’ ถึงแม้ว่าคนหนึ่งอาจได้ทรัพย์สมบัติและอำนาจเท่าที่มีทั้งหมดในโลก แต่เมื่อเขาจบชีวิตบนโลกนี้ เขาก็จะเอาอะไรติดตัวไปนรกไม่ได้เลย ในนรกเขาก็จะไม่แตกต่างไปจากคนบาปคนอื่นๆเลย

นอกจากนี้ หรือผู้นั้นจะนำอะไรไปแลกเอาจิตวิญญาณของตนกลับคืนมา คำตอบนั้นชัดเจนอยู่แล้ว ไม่มีสิ่งใดเลย มีเพียงชีวิตเดียวเท่านั้น อีกเดี๋ยวก็ผ่านไป มีแต่สิ่งที่ทำเพื่อพระคริสต์เท่านั้นที่จะยั่งยืนนาน!

มธ 16:27 พระองค์ทรงเปิดเผยสิ่งใหม่ๆ ดังนี้ เหตุว่าบุตรมนุษย์จะเสด็จมาด้วยสง่าราศีแห่งพระบิดา และพร้อมด้วยเหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์ เมื่อนั้นพระองค์จะประทานบำเหน็จแก่ทุกคนตามการกระทำของตน พระเยซูคริสต์จะเสด็จกลับมาด้วยสง่าราศีใหญ่ยิ่งสักวันหนึ่ง เมื่อนั้น “พระองค์จะประทานบำเหน็จแก่ทุกคนตามการกระทำของตน” บำเหน็จที่ว่านี้ไม่ได้เกี่ยวข้องกับอะไรเลยกับการได้รับความรอด แต่มันเป็นบำเหน็จต่างๆ สำหรับการรับใช้พระคริสต์อย่างสัตย์ซื่อหลังจากที่คนๆหนึ่งได้รับความรอดแล้ว ความรอดนั้นเป็นมาโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อ บำเหน็จต่างๆ ในสง่าราศีสักวันหนึ่งนั้นก็เป็นมาโดยการทำงานที่เราได้กระทำเพื่อพระเยซูคริสต์ตั้งแต่ตอนที่เรารับความรอด ดู วิวรรณ์ 22:12

ดังนั้นเราจึงเห็นถึงความจริงยุคสุดท้ายที่สำคัญสองประการ (1) พระเยซูจะเสด็จมาอีกที และ (2) พระองค์จะทรงประทานบำเหน็จแก่บรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ตามการทำงานที่พวกเขาได้กระทำเพื่อพระองค์ การประทานบำเหน็จนี้สำหรับวิสุทธิชนยุคคริสต์จักรจะเกิดขึ้นที่บัลลังก์

พิพากษาซึ่งน่าจะมีขึ้นหลังการรับขึ้น แนนอนที่นั่นเป็นส่วนหนึ่งของขอบเขตที่ใหญ่กว่าของการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์

มธ 16:28 ขณะที่ยังทรงสอนพวกสาวกของพระองค์อยู่ที่เมืองซีซารียาฟิลิปปีอยู่ พระเยซูก็ตรัสในที่สุดว่า เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ในพวกท่านที่ยืนอยู่ที่นี้ มีบางคนที่ยังจะไม่รู้สึความตาย จนกว่าจะได้เห็นบุตรมนุษย์เสด็จมาในราชอาณาจักรของท่าน" เรื่องนี้จะถูกขยายความอย่างเต็มที่ในตอนต้นของบทต่อไป อย่างไรก็ตาม พระเยซูก็ตรัสชัดเจนว่า บางคนในพวกสาวกจะได้เห็นบุตรมนุษย์ (พระเยซูคริสต์) ในสง่าราศีของพระองค์ในราชอาณาจักรที่จะมาของพระองค์ (ตามที่มันแปลเช่นนั้นได้) นั่นจะเกิดขึ้นบนภูเขาจำแลงพระกายซึ่งจะเกิดขึ้นในไม่ช้า

*****

ภาพรวมของมัทธิว 17: ในบทนี้มีจุดเด่นที่สำคัญอยู่ที่ประการ (1) การจำแลงพระกาย และคำสอนที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ (2) การรักษาคนบ้าให้หายและบทเรียนที่เกี่ยวข้องในเรื่องความเชื่อและการอธิษฐาน (3) การที่พระเยซูตรัสล่วงหน้าอีกครั้งถึงการสิ้นพระชนม์และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ (4) และการที่พระเยซูตรัสถึงเรื่องภานี

มธ 17:1 เมื่อพิจารณาตามบริบทแล้ว มัทธิว 16:28 ก็เกี่ยวข้องโดยตรงกับบทที่ 17 ตรงนี้พระเยซูทรงบอกพวกสาวกว่าพวกเขาจะไม่รู้สึความตายจนกว่าพวกเขาจะเห็น “บุตรมนุษย์เสด็จมาในราชอาณาจักรของท่าน” เห็นได้ชัดว่าพระเยซูกำลังตรัสว่าในอีกหกวัน สาวกหลายคนจะมีโอกาสเห็นสง่าราศีของพระองค์ในการจำแลงพระกายของพระองค์ นี่จะเป็นภาพให้ชมก่อนของอาณาจักรที่จะมานั้น

มัทธิวจึงบันทึกว่า “ครั้นล่วงไปได้หกวันแล้ว พระเยซูทรงพาเปโตร ยากอบ และยอห์นน้องชายของยากอบ ขึ้นภูเขาสูงแต่ลำพัง ‘ประเพณี’ (พระศาสนจักรคาทอลิก/ออร์ทอด็อกซ์) อ้างว่าภูเขาจำแลงพระกายคือ ภูเขาทาบอร์ในตอนกลางไปทางใต้ของแคว้นกาลิลี อย่างไรก็ตาม ในสมัยพระเยซู ภูเขาทาบอร์ก็มีเมืองหนึ่งและป้อมปราการหนึ่งอยู่ นอกจากนี้ หกวันก่อนหน้านั้น พระเยซูก็ทรงอยู่ในเมืองซีซารียาฟิลิปปีซึ่งจริงๆแล้วก็อยู่ในประเทศซีเรีย ถึงแม้ว่าอาจเป็นไปได้

ได้ที่พระเยซูและพวกสาวกของพระองค์สามารถเดินจากแคว้นกาลิลีไปยังภูเขาทาบอร์ได้ในหกวัน แต่พวกเขาทั้งใช้เวลาทั้งหมดไปกับการเดินทาง บริบทโดยรวมไม่ได้สื่อเช่นนี้เลย

อย่างไรก็ตาม ภูเขาเซอร์โมนก็ตั้งอยู่ทางเหนือของเมืองซีซารียาฟิลิปปีและก็เป็นภูเขา 'สูง' ขณะที่ภูเขาทาบอร์นั้นไม่สูงเลย ณ ความสูง 10,000 ฟุต ภูเขาเซอร์โมนสามารถเป็นที่มองเห็นได้จากพื้นที่ทางตอนเหนือทั้งหมดของแคว้นกาลิลี ไม่ว่าจะในกรณีใด เป็นไปได้ที่ว่าภูเขาเซอร์โมนคือ ภูเขาจำแลงพระกาย อีกครั้งที่มันอยู่นอกแผ่นดินอิสราเอล มันจึงสื่อว่า การเปิดเผยเกี่ยวกับอาณาจักรนั้น ถึงแม้ว่าจะสั้นๆก็ตาม ได้ผ่านเลยอิสราเอลไป โดยถูกสำแดงในบ้านเมืองของคนต่างชาติ

ดูเหมือนว่า พวกสาวกที่เป็นคนวงในคือ เปโตร ยอห์นและยากอบ ดูเหมือนว่าสามคนนี้ จะมีการตอบรับฝ่ายวิญญาณและอุทิศตัวแด่องค์พระผู้เป็นเจ้ามากที่สุด ดังนั้นเราจึงอาจสรุปได้ว่าคนเหล่านั้นที่ใกล้ชิดกับองค์พระผู้เป็นเจ้ามากที่สุดก็จะมีโอกาสได้รับสิทธิพิเศษมากที่สุดสักวันหนึ่งในอาณาจักรของพระองค์

มธ 17:2 มัทธีวจึงกล่าวว่าแล้วพระกายของพระองค์ก็เปลี่ยนไปต่อหน้าเขา พระพักตร์ของพระองค์ก็ทอแสงเหมือนแสงอาทิตย์ ฉลองพระองค์ก็ขาวผ่องดุจแสงสว่าง คำที่แปลว่า พระกาย...เปลี่ยนไป (เมะตามอรฟอ ไอ) มีความหมายด้วยว่า 'เปลี่ยนแปลงรูปร่าง' ความหมายก็คือว่า พระเยซูทรงแปลงกายหรือเปลี่ยนไปต่อหน้าต่อตาพวกเขา พวกเขามีโอกาสได้เห็นพระองค์ในพระกายที่ได้รับสง่าราศีของพระองค์ในแบบเดียวกับที่มันจะเป็นหลังการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์และ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสักวันหนึ่งในอาณาจักรนั้น เราจำได้ถึงข้อพระคัมภีร์ที่พูดถึงพระคริสต์ผู้ทรงได้รับสง่าราศีในกิจการ 9 ระหว่างทางไปยังเมืองดามัสกัสหรือในวิวรณ์ 1 บนเกาะปัทมอส ให้เราสังเกตการเน้นย้ำเรื่องแสงสว่างและความขาวผ่อง คำหลังนี้ย่อมหมายถึงความบริสุทธิ์อันไม่รู้สิ้นสุดของพระองค์และความสว่างแห่งสง่าราศีของพระองค์

พวกสาวกสามคนนี้จึงมีโอกาสดูเห็นสง่าราศีแห่งอาณาจักรของพระเจ้าที่จะมาผ่านทางตัวของพระเยซู พระองค์ทรงเปลี่ยนแปลงพระกายต่อหน้าต่อตาพวกเขา โดยเข้าสู่สง่าราศีที่บัดนี้พระองค์ทรงมีในพระกายที่เป็นขึ้นจากตายแล้วของพระองค์และจะปรากฏชัดเจนในยุคพันปีด้วย

มธ 17:3 วิสุทธิชนสมัยพระคัมภีร์เดิมที่มีชื่อสองคนปรากฏพร้อมกับพระองค์

ดูเถิด โมเสสและเอลียาห์ก็มาปรากฏแก่พวกสาวกเหล่านั้น กำลังเฝ้าสนทนากับพระองค์ คนสองคนนี้มีความสำคัญมากๆ โมเสสผู้เป็นกนอมอบพระราชบัญญัติ ก็เป็นผู้ที่องค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จมาหาบนยอดภูเขา เอลียาห์ก็ถูกรับขึ้นสวรรค์โดยไม่ประสบกับความตาย (สองคนนี้อาจเป็นพยานสองคนที่ถูกบรรยายถึงในวิวรณ์ 11 คุณคำอธิบายตรงนั้นได้) น่าสนใจตรงที่ว่า การพบกันครั้งนี้เกิดขึ้นหลังจากการประกาศไปเมื่อหกวันก่อนหน้านั้นในมัทธิว 16:21 ถึงแม้ว่าข้อเสนอแห่งอาณาจักรนั้น โดยพระเยซูคริสต์แก่ชนชาติอิสราเอลยังไม่ได้ถูกปฏิเสธอย่างเป็นทางการ แต่เมื่อพิจารณาทุกอย่างแล้ว มันก็เท่ากับว่าพวกเขาได้ปฏิเสธข้อเสนอนี้เสียแล้ว บัดนี้พระเยซูกำลังมุ่งหน้าไปสู่กางเขนแล้ว อาณาจักรนั้นจะถูกเลื่อนออกไปอีกประมาณ 2,000 ปีและยุคคริสตจักรบางที่พระเยซูอาจกำลังปรึกษากับโมเสสและเอลียาห์ถึงการที่พระบัญญัติอันไม่รู้สิ้นสุดและแผนการแห่งพระประสงค์ของพระองค์นั้นได้เปลี่ยนแปลงไปแล้วก็ได้ หากทั้งคู่คือพยานทั้งสองนั้น การรับใช้ของพวกเขาก่อนการมาถึงของอาณาจักรนั้นก็จะถูกเลื่อนออกไปจนกว่าจะถึงเวลานั้นที่มันจะสำเร็จตามที่ถูกระบุไว้ในวิวรณ์ 11

มธ 17:4-5 ฝ่ายเปโตรทูลพระเยซูด้วยความหุนหันพลันแล่นและด้วยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ว่า "พระองค์เจ้าข้า ซึ่งพวกข้าพระองค์อยู่ที่นี่ก็ดี ถ้าพระองค์ต้องพระประสงค์ พวกข้าพระองค์จะทำพลับพลาสามหลังที่นี่ สำหรับพระองค์หลังหนึ่ง สำหรับโมเสสหลังหนึ่ง สำหรับเอลียาห์หลังหนึ่ง" พระเจ้าทรงตอบกลับทันทีโดยตรัสถึงความโปรดปรานที่พระองค์ทรงมีต่อพระเยซู นี่เป็นคำตรัสเดียวกับที่พระบิดาได้ตรัสไว้ตอนที่พระเยซูทรงรับบัพติศมา 5 เปโตรทูลยังไม่ทันขาดคำ ดูเถิด ก็บังเกิดมีเมฆสุกใสมาปกคลุมเขาไว้ แล้วดูเถิด มีพระสุรเสียงออกมาจากเมฆนั้นว่า "ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจท่านผู้นี้มาก จงฟังท่านเถิด" นี่เท่ากับพระเจ้าตรัสว่า 'หยุดพูดและจงฟังพระเยซู' มันคล้ายกับคำพูดในเพลงสดุดี "จงนิ่งเสีย และรู้เถอะว่าเราคือพระเจ้า" (สดุดี 46:10)

เปโตรเทียบเท่าโมเสสและเอลียาห์กับพระเยซูอย่างรู้เท่าไม่ถึงการณ์และอย่างโง่เขลา เขาได้เทียบเท่ามนุษย์ที่ตายได้ถึงแม้จะถูกไถ่ไว้แล้วก็ตามกับพระบุตรของพระเจ้า เขาได้ให้ผู้ที่ถูก

สร้างมีค่าเท่ากับพระองค์ผู้ทรงสร้าง พระเจ้าจึงทรงหยุดความโง่เขลาแบบหุ่นหันปล้นเล่นของ เปโตรทันที

มธ 17:6-8 ทันใดนั้น สาวกทั้งสามคนนี้ก็รู้แล้วว่าพวกเขากำลังอยู่บนที่บริสุทธิ์ ฝ่ายพวกเขาเมื่อได้ยินก็ชนหน้ากราบลงกลัวยิ่งนัก หากจะพูดโดยใช้คำพูดธรรมดาๆแล้ว พวกเขาก็กลัวแทบตาย นี่เป็นอีกครั้งที่พระเยซูตรัสคำพูดที่ตรัสซ้ำบ่อยๆซึ่งทรงสงวนไว้สำหรับประชาชนของพระองค์เท่านั้น นั่นคือ “อย่ากลัวเลย” 7 พระเยซูจึงเสด็จมาอุกต้องเขา แล้วตรัสว่า "จงลุกขึ้นเถิด อย่ากลัวเลย" 8 เมื่อเขาเงยหน้าดูก็ไม่เห็นผู้ใด เห็นแต่พระเยซูองค์เดียว ถึงแม้ว่าโมเสสและเอลียาห์เป็นวิสุทธิชนที่ขึ้นชื่อในพระคัมภีร์เดิม แต่พวกเขาก็เป็นเพียงมนุษย์ พระเจ้าทรงตั้งพระเยซูเหนือกว่าพวกเขา แลเมฆทั้งสองก็ไม่อยู่ให้เห็นแล้วด้วยซ้ำ

มธ 17:9 นี่เป็นอีกครั้งที่ว่าพวกสาวกถูกกำชับให้เก็บเรื่องนี้ไว้เป็นความลับ ขณะที่ลงมาจากภูเขา พระเยซูตรัสกำชับเหล่าสาวกว่า "นิมิตซึ่งพวกท่านได้เห็นนั้น อย่าบอกเล่าแก่ผู้ใด จนกว่าบุตรมนุษย์จะฟื้นขึ้นมาจากความตาย" ในกรณีนี้พวกเขาถูกกำชับให้สงบปากไว้จนกว่าหลังจากที่พระองค์ทรงฟื้นคืนพระชนม์แล้ว เหตุผลอาจเกี่ยวข้องกับความตั้งใจของพระเยซูที่จะไม่ประกาศข้อเสนอเรื่องอาณาจักรนั้นอย่างเป็นทางการก่อนเวลาอันควร นั่นจะเกิดขึ้นเมื่อพระองค์ทรงขีลาเข้ากรุงเยรูซาเล็มในวันอาทิตย์ก่อนพระองค์ทรงสิ้นพระชนม์ นอกจากนี้ บัดนี้จุดสนใจของพระองค์ก็อยู่ที่กางเขนแล้วด้วย นี่เป็นอีกครั้งที่พระเยซูตรัสถึงการสิ้นพระชนม์และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ซึ่งจะเกิดขึ้น นี่เป็นครั้งที่สามที่พระองค์ได้ตรัสถึงเรื่องนี้ในหนังสือมัทธิว ถึงแม้ว่าพระองค์ได้ตรัสเตือนล่วงหน้าเกี่ยวกับเรื่องนี้ไปหลายครั้งแล้ว แต่ส่วนใหญ่มันก็ผ่านเลยพวกสาวกไปหมด โดยเฉพาะในเวลาทีพระองค์ทรงฟื้นคืนพระชนม์

มธ 17:10-13 เหล่าสาวกก็ทูลถามพระองค์ว่า "เหตุไฉนพวกธรรมาจารย์จึงว่า เอลียาห์จะต้องมาก่อน" พวกสาวกถามเกี่ยวกับการปรากฏของอาณาจักรนั้นว่าทำไมพวกธรรมาจารย์ (โดยอ้างไปยังมาลาคีย์ 4:5) ถึงกล่าวว่าเอลียาห์จะต้องมาก่อน พระเยซูตรัสตอบว่า 11 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "เอลียาห์ต้องมาก่อนจริง และทำให้สิ่งทั้งปวงคืนสู่สภาพเดิม 12 แต่เราบอกแก่ท่านทั้งหลายว่า เอลียาห์นั้นได้มาแล้ว และเขาหา รู้จักท่านไม่ แต่เขาใคร่ทำแก่ท่านอย่างไร เขา

ก็ได้กระทำแล้ว ส่วนบุตรมนุษย์จะต้องทนทุกข์จากเขาเช่นเดียวกัน" อย่างไรก็ตามเอเลียห์ก็ได้
มาแล้วในตัวตนของยอห์นผู้ให้บัพติศมา

ถึงแม้ว่ายอห์นไม่ใช่เอเลียห์ที่มารับสภาพมนุษย์ แต่เขาก็มาโดยฤทธิ์เดชและการรับใช้
ของเอเลียห์ แน่แน่นอนที่ยอห์นได้ถูกประหารชีวิตเพราะเหตุความชอบธรรม พระเยซูก็จะทรง
ประสบกับชะตากรรมเดียวกัน อีกครั้งที่มีการสื่อเค้าลางของความทุกข์ทรมานของพระองค์และ
การถูกเหยียดหยามพระองค์ 13 แล้วเหล่าสาวกจึงเข้าใจว่าพระองค์ได้ตรัสแก่เขาถึงถึงยอห์นผู้
ให้รับบัพติศมา ในที่สุดพวกเขาก็เข้าใจจนได้

มธ 17:14-18 เห็นได้ชัดว่าพระเยซูและพวกสาวกได้เดินมุ่งหน้าไปทางใต้กลับไปยัง
ตอนบนของแคว้นกาลิลี คราวนี้มัทธิวเปลี่ยนไปเล่าเรื่องชายคนหนึ่งที่ถูกชายของเขาถูกผีทำร้าย
ครั้งพระเยซูกับเหล่าสาวกมาถึงฝูงชนแล้ว มีชายคนหนึ่งมาหาพระองค์คุกเข่าลงต่อพระองค์
และทูลว่า 15 "พระองค์เจ้าข้า ขอทรงพระเมตตาแก่บุตรชายของข้าพระองค์ ด้วยว่าเขาเป็นคน
บ้า มีความทุกข์เวทนามาก เพราะเคยตกไฟตกน้ำบ่อยๆ 16 ข้าพระองค์ได้พาเขามาหาพวกสาวก
ของพระองค์ แต่พวกสาวกนั้นรักษาเขาให้หายไม่ได้"

คำที่แปลว่า คนบ้า (*เซะเลนีอาซอ ไม*) มาจากแนวคิดเรื่อง ‘การถูกทำลายด้วยแสงจันทร์’
(moonstruck) ในสมัยโบราณ คนเชื่อกันว่า ระดับของสิ่งที่เรียกกันว่าโรคลมบ้าหมูในปัจจุบันจะ
เป็นไปตามระยะต่างๆของดวงจันทร์ พวกสาวกได้พยายามที่จะรักษาชายคนนี้ได้แล้ว แต่ก็รักษาไม่
หาย ดังนั้น พ่อที่ใจแตกสลายคนนี้ก็จึงนำลูกชายของตนมาหาพระเยซู 17 พระเยซูตรัสตอบว่า
"โอ คนในยุคที่ขาดความเชื่อและมีทิวี่ชั่ว เราจะต้องอยู่กับท่านทั้งหลายนานเท่าใด เราจะต้อง
อดทนเพราะท่านไปถึงไหน จงพาเด็กนั้นมาหาเราที่นี่เถิด" 18 พระเยซูจึงตรัสตำทับผีนั้น มันก็
ออกจากเขา เด็กก็หายเป็นปกติตั้งแต่นั้นเอง การที่พระเยซูตรัสถึง “คนในยุคที่ขาดความเชื่อ
และมีทิวี่ชั่ว” อาจหมายถึงความอดทนระอาใจของพระองค์ที่มีต่อการขาดความเชื่อของพวก
สาวก พระองค์ทรงเหนื่อยเต็มทีกับการขาดฤทธิ์เดชฝ่ายวิญญาณของพวกเขา

ให้เราสังเกตด้วยว่าพระเยซู “ทรงตรัสตำทับผีนั้น” และมันก็ออกไปจากเขา พระเยซูไม่
เพียงรักษาเด็กชายคนหนึ่งที่เดือดร้อน โดยการขับผีออกเท่านั้น แต่เราควรหมายเหตุไว้ด้วยว่าความ

เจ็บป่วยนี้ก็สอดคล้องกับความผิดปกติทางจิตในปัจจุบันด้วย นี่สื่อให้เห็นว่า บางสิ่งที่ถูกวินิจฉัยว่าเป็นความผิดปกติทางจิตนั้นจริงๆแล้วอาจมีที่มาจากผีปศาจก็ได้

นี่เป็นอีกครั้งที่พระเยซูทรงรักษาให้เพราะความเชื่อของพ่อที่มีใจปวดร้าวคนนี้ เช่นเดียวกับในการอัศจรรย์ต่างๆของพระเยซูที่เป็นการรักษาโรค คุญแจสำคัญก็คือ ความเชื่อในส่วนของคนที่เจ็บป่วยหรือ ไม่ก็คนที่ใกล้ชิดเขา

มธ 17:19-20 ภายหลังเหล่าสาวกมาหาพระเยซูเป็นส่วนตัวทูลถามว่า "เหตุไฉนพวกข้าพระองค์ขับผีนั้นออกไปไม่ได้" **20** พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "เพราะเหตุพวกท่านไม่มีความเชื่อด้วยเราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าท่านมีความเชื่อเท่าเมล็ดพันธุ์ฝักกาดเมล็ดหนึ่ง ท่านจะสั่งภูเขานี้ว่า 'จงเลื่อนจากที่นี่ไปที่โน่น' มันก็จะเลื่อน และไม่มีสิ่งใดที่เป็นไปไม่ได้สำหรับท่านเลย

องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงถือโอกาสนี้สอนความจริงที่สำคัญยิ่งกว่า เหตุผลที่พวกสาวกไร้ความสามารถก็คือ การที่พวกเขาขาดความเชื่อ พระองค์บรรยายต่อไปว่า หากพวกเขามีความเชื่อเล็กเท่าเมล็ดพันธุ์ฝักกาด พวกเขาจะทำอะไรก็ได้ทั้งนั้น สิ่งที่ทำให้ภูเขาลื่อนได้นั้นไม่ใช่ความเชื่อ แต่เป็นพระเจ้าต่างหากที่ทรงเลื่อนภูเขา อย่างไรก็ตามพระเจ้าจะทรงกระทำกิจต่อเมื่อเราวางใจพระองค์ เมื่อมีพระเจ้าเข้ามา ก็ไม่มีอะไรที่เป็นไปไม่ได้ (ลองนึกถึงการข้ามทะเลแดง ดาวิดฆ่าโกลิอัท การฆ่าทหารซีเรีย 185,000 คน หรือเอลีชาที่โคธาน)

มธ 17:21 แต่ผีชนิดนี้จะไม่ยอมออก เว้นไว้โดยการอธิษฐานและการอดอาหาร" การอธิษฐานคือ การแสดงความเชื่อออกมา การอดอาหารคือวิธีหนึ่งของการถ่อมตัวเองฝ่ายวิญญาณและพุ่งความสนใจไปที่เรื่องที่อยู่ตรงหน้า มันเป็นวิธีหนึ่งในการแสดงออกถึงการกลับใจใหม่และความปวดร้าว ดังนั้น มันจึงเป็นวิธีหนึ่งในการแสดงให้พระเจ้าเห็นว่าเราอาจจริงในคำอธิษฐานของเรา การอดอาหารร่วมกับการอธิษฐานก็เพิ่มและขยายขนาดความเชื่อที่แฝงอยู่ในคำอธิษฐานนั้นๆ เมื่อเราอมวางใจพระองค์สำหรับวิกฤติหรือความจำเป็นที่อยู่ตรงหน้าและเพิ่มขนาดความเชื่อที่แฝงอยู่ในคำอธิษฐาน โดยการอดอาหารอย่างแท้จริง พระเจ้าก็จะทรงกระทำกิจและสำหรับพระเจ้าแล้วไม่มีสิ่งใดที่เป็นไปไม่ได้เลย

มันขัดแย้งกันเองตรงที่ว่าสำเนาต้นฉบับที่ใช้แปลพระคัมภีร์เวอร์ชันใหม่ๆส่วนใหญ่ก็คัด
ขื่อนี้ออก (แน่นอนที่ขื่อนี้เป็นส่วนหนึ่งของต้นฉบับที่ถูกรับมา คือ Received Text ซึ่งเป็นพระ
วจนะของพระเจ้าที่ถูกเก็บรักษาไว้) คุณเจที่ไขสู่ฤทธิ์เดชอันยิ่งใหญ่กับพระเจ้าคือ ความเชื่อซึ่ง
ถูกส่งต่อไปถึงสวรรค์โดยคำอธิษฐานที่ร้อนรนและถูกรับรองโดยการอดอาหาร พวกผู้
สนับสนุน critical text อ้างว่า "ไม่มีความจริงที่ยิ่งใหญ่ประการใดถูกลดทอนโดยพระคัมภีร์
เวอร์ชันต่างๆที่ถูกตัดทอนของพวกเขา แต่นี่ก็เป็นความจริงที่ลึกซึ้งประการหนึ่งที่พวกเขาตัด
ออก

มธ 17:22-23 นี่เป็นอีกครั้งที่พระเยซูตรัสล่วงหน้ากับพวกสาวกถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้นต่อไป
ครั้งพระองค์กับเหล่าสาวกอาศัยอยู่ในแคว้นกาลิลี พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า "บุตรมนุษย์จะต้อง
ถูกทรยศให้อยู่ในเงื้อมมือของคนทั้งหลาย 23 และเขาทั้งหลายจะประหารชีวิตท่านเสีย ในวันที่
สามท่านจะกลับฟื้นขึ้นมาใหม่" พวกสาวกก็พากันเป็นทุกข์ยิ่งนัก

นี่เป็นครั้งแรกที่มีการกล่าวถึงการเดินทางกลับไปยังแคว้นกาลิลีจากเมืองซีซารียาฟิลิปปี
และภูเขาจำแลงพระกาย เห็นได้ชัดว่ากางเขนรอกอยพระเยซูอยู่ พระองค์ตรัสล่วงหน้ากับพวก
สาวกถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้น การฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ก็ถูกกล่าวถึงล่วงหน้าอย่างชัดเจน (นี่
เป็นครั้งที่สี่แล้วที่มีการพูดถึงเรื่องนี้ในกิตติคุณของมัทธิว) บัดนี้พระเยซูกำลังมุ่งหน้าไปสู่
กางเขน นี่เป็นครั้งแรกที่พวกสาวกดูเหมือนจะได้ยินเสียงฟ้าร้องแต่ไกลซึ่งเตือนว่ากำลังจะเกิด
อะไรขึ้น กระนั้นอีกไม่นานพวกเขาก็จะลืมสิ่งที่องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขาได้ตรัสล่วงหน้า
กับพวกเขาไปแล้ว

มธ 17:24-27 พอกลับมาที่เมืองคาเปอร์นาอุม เปโตรก็เจอกับพวกคนเก็บค่าบำรุงพระ
วิหารที่อยากรู้ว่าทำไมพระเยซูถึงไม่เสียค่าบำรุงพระวิหาร เมื่อพระองค์กับเหล่าสาวกมาถึงเมือง
คาเปอร์นาอุมแล้ว พวกคนเก็บค่าบำรุงพระวิหารมาหาเปโตรถามว่า "อาจารย์ของท่านไม่เสียค่า
บำรุงพระวิหารหรือ"

ในเมืองคาเปอร์นาอุมมีสำนักงานประจำแคว้นของกรมสรรพากรของโรมตั้งอยู่ อย่างไรก็ตาม
ก็ตาม เห็นได้ชัดว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตรงนี้ไม่ได้เกี่ยวข้องกับภาษีของโรม ข้อเท็จจริงที่ว่า เงิน

ค่าบำรุง (นั่นคือ ภาษี) ที่ว่านี้เป็นแบบสมัครใจก็ตัดเรื่องภาษีของโรมออกไป เพราะภาษีของโรม เป็นแบบภาคบังคับ ดังนั้น นี่จึงเป็นเงินค่าบำรุงพระวิหารที่ชายิวทุกคนที่อายุยี่สิบปีขึ้นไปเสีย ได้ในทุกเดือนมีนาคม (เดือนอาดาร์) พวกโรมไม่ได้เรียกเก็บเงินค่าบำรุงพระวิหาร แต่เป็นพวก ยิวที่เรียกเก็บเพื่อไว้ใช้เป็นการบำรุงรักษาพระวิหาร มันเป็นเรื่องที่เหมาะสมที่ชายิวพึงกระทำ ถึง แม้ว่าพระราชบัญญัติไม่ได้บังคับให้กระทำก็ตาม

เพราะเหตุที่พระเยซูเสด็จออกไปนอกแคว้นกาลิลีมาหลายเดือนแล้ว มันจึงเลย กำหนดการเสียค่าบำรุงพระวิหารของพระองค์ไปแล้ว พวกเจ้าหน้าที่เก็บเงินค่าบำรุงจึงเรียกตัว เปโตร ไปคุยต่างหากและถามเขาว่าทำไมพระเยซูถึงยังไม่เสียค่าบำรุงพระวิหารของพระองค์ หากพระองค์ทรงเป็นอาจารย์สอนศาสนาผู้ยิ่งใหญ่ ทำไมพระองค์ถึงไม่ทรงทำตัวเป็นแบบอย่าง และเสียเงินค่าบำรุงพระวิหารเป็นเงินครึ่งเซเชลตามที่มีกำหนดไว้

เปโตรจึงตอบกลับไปว่า 25 เปโตรตอบว่า "เสีย" ปกติแล้วพระเยซูก็ทรงเสียเงินค่าบำรุง พระวิหารเป็นปกติ อย่างไรก็ตาม ด้วยความทรงสัพพัญญูของพระองค์ พระเยซูก็ทรงทราบเกี่ยวกับ การคุยกันครั้งนี้ ดังนั้น เมื่อเปโตรเข้าไปในเรือน พระเยซูทรงถามเขาไว้ แล้วตรัสว่า "ซีโมน เอ๋ย ท่านคิดเห็นอย่างไร กษัตริย์ของแผ่นดินโลกเคยเก็บส่วยและภาษีจากผู้ใด จากโอรสของ พระองค์เองหรือจากผู้อื่น" 26 เปโตรทูลตอบพระองค์ว่า "เก็บจากผู้อื่น" พระเยซูจึงตรัสกับเขา ว่า "ถ้าเช่นนั้นโอรสก็ไม่ต้องเสีย

คำที่แปลว่า กัน (พรอพธาโน) มีความหมายว่า 'มาก่อน', 'นำหน้า' หรือ 'ตั้งตาคอย' พอ เข้าไปในเรือนของพวกเขา พระเยซูซึ่งทรงทราบอยู่แล้วว่าเปโตรจะถาม พระองค์จึงทรงชิงถาม ขึ้นก่อน พระองค์ทรงถามคำถามที่ไม่ต้องการคำตอบว่า "กษัตริย์ของแผ่นดินโลกเคยเก็บภาษี และส่วยจากผู้ใด จากโอรสของพระองค์เองหรือจากผู้อื่น" คำตอบนั้นชัดเจนอยู่แล้ว พวก กษัตริย์ในสมัยนั้นไม่ได้เรียกเก็บภาษีจากโอรสของพวกเขาเอง แต่จากคนเหล่านั้นที่พ่ายแพ้ต่อ พวกเขา เปโตรตอบถูก พระเยซูทรงชี้ให้เห็นว่า บรรดาโอรสกษัตริย์ไม่ต้องเสียภาษี ซึ่งสื่อว่า พระเจ้าแห่งพระวิหารจริงๆแล้วก็คือ พระบิดาของพระองค์

พระเยซูจึงทรงตั้งว่า 27 แต่เพื่อมิให้เราทั้งหลายทำให้เขาสะดุด ท่านจงไปตกเบ็ดที่ทะเล เมื่อได้ปลาตัวแรกขึ้นมาก็ให้เปิดปากมัน แล้วจะพบเงินแผ่นหนึ่ง จงเอาเงินนั้นไปจ่ายให้แก่เขา สำหรับเรากับท่านเถิด" ในสิ่งที่เป็นการอัศจรรย์หนึ่งอย่างเห็นได้ชัด พระเยซูทรงสั่งเปโตรให้ไปหาเงินในปากปลาตัวหนึ่ง พระเยซูจึงทรงเสียเงินค่าบารุงเพื่อที่จะไม่ทำให้คนเหล่านั้นสะดุด ภาษีเป็นสิ่งที่เป็นการระแสมอ กระนั้นเพื่อที่จะหลีกเลี่ยงการทำให้การรับใช้ของพระองค์ ต้องสะดุดโดยไม่จำเป็น พระเยซูจึงทรงเสียเงินค่าบารุงพระวิหารผ่านทาง การอัศจรรย์ที่หาได้เหมือน จากปากปลาตัวนั้นมีเงินที่พอดีกับค่าบารุงพระวิหารของทั้งคู่ ตามที่โรม 13 ได้กล่าวไว้ ประชากรของพระเจ้าต้องเสียภาษีของตน ถึงแม้ว่ามันเป็นเงินจำนวนเยอะก็ตาม นี่ยังเป็นบทเรียนในเรื่องที่ว่าพระเจ้าทรงจัดเตรียมสำหรับความจำเป็นต่างๆของประชาชนของพระองค์ด้วย เมื่อพวกเขาวางใจพระองค์

*****

ภาพรวมของมัทธิว 18: มีการพูดถึงสี่เรื่องในบทนี้ (1) การประกาศข่าวประเสริฐแก่เด็กๆ (2) การคลี่คลายความขัดแย้งระหว่างพี่น้องกันเอง (3) ฤทธิ์เดชของการอธิษฐาน (4) และหลักการเรื่องการยกโทษให้

มธ 18:1 น้ำเสียงของบทนี้ก็ถูกกำหนดแล้วเมื่อพวกเขาถามว่าใครจะเป็นผู้ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในอาณาจักรนั้น ในเวลานั้นเหล่าสาวกมาเฝ้าพระเยซูทูลว่า "ใครเป็นใหญ่ที่สุดในอาณาจักรแห่งสวรรค์" เราเห็นชัดเจนถึงความไม่เป็นผู้ใหญ่ของจุดสนใจของพวกเขา เนื้อหาจะคิดในเรื่องของการยกตัวเองเป็นใหญ่ พระวิหารก็ทรงคิดในเรื่องของความชอบธรรม และการช่วยเหลือผู้อื่น แต่เราต้องยอมรับว่าพวกเขาเชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์-กษัตริย์ที่จะทรงสถาปนาอาณาจักรยิวที่พวกเขาโรมานานขึ้นมาใหม่ พวกเขาทุกวันนี้ก็คิดถึงมันในแง่ของยุคพันปี พวกเขาอยากรู้ว่าใครจะเป็นใหญ่ที่สุดในอาณาจักรนั้น

มธ 18:2-3 คำตอบของพระเยซูก็บอกอะไรเราหลายอย่าง พระเยซูจึงทรงเรียกเด็กเล็กๆคนหนึ่งมาให้อยู่ท่ามกลางเขา 3 แล้วตรัสว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าพวกท่านไม่กลับใจเป็นเหมือนเด็กเล็กๆ ท่านจะเข้าไปในอาณาจักรแห่งสวรรค์ไม่ได้เลย เพื่อให้พวกเขา

เห็นบทเรียนนี้ชัดเจน พระองค์ทรงเรียกเด็กเล็กๆคนหนึ่งให้มาอยู่ท่ามกลางพวกเขา ในสายพระเนตรของพระเจ้าแล้ว ความถ่อมใจเป็นคุณธรรมหนึ่งและความเยอหยิ่งก็เป็นเรื่องเนื้อหนังเสมอ

คำที่แปลว่า **กลับใจ (สเตระโพ)** ในบริบทนี้ก็มีความหมายว่า การเปลี่ยนความคิด หรือการกลับใจเสียใหม่ นี่เท่ากับพระเยซูตรัสว่า หากพวกท่านไม่ยอมเปลี่ยนและกลายเป็นเหมือนเด็กเล็กๆ พวกท่านก็จะไม่ได้อยู่ในอาณาจักรนั้นด้วยซ้ำ เด็กเล็กๆนั้นก็มีความถ่อมใจอยู่ในพวกเขาไม่คิดถือตัวและไม่เสแสร้ง พระเยซูไม่น่าจะกำลังเตือนพวกสาวกว่าพวกเขาไม่รอด แต่พระองค์ทรงถือโอกาสนี้เพื่อสอนบทเรียนหนึ่งเกี่ยวกับคุณค่าของความถ่อมใจฝ่ายวิญญาณที่แท้จริง

มธ 18:4-5 พระเจ้าทรงชอบทำที่ที่ถ่อมใจ เหตุฉะนั้น ถ้าผู้ใดจะถ่อมจิตใจลงเหมือนเด็กเล็กคนนี้ ผู้นั้นจะเป็นใหญ่ที่สุดในอาณาจักรแห่งสวรรค์ ในอาณาจักรที่จะมานั้น พวกผู้นำทางศาสนาที่มีอำนาจและชื่อเสียงไม่น่าจะได้รับตำแหน่งสูงๆ แต่คนเหล่านั้นที่ในชีวิตนี้ได้รับใช้อย่างสัตย์ซื่อในตำแหน่งที่ต่ำต้อย เช่น พวกมิชชันนารีไปจนถึงพวกคนที่ถูกลืม พวกศิษยาภิบาลที่ดำเนินตามทางของพระเจ้าในเมืองเล็กๆ และผู้คนที่สัตย์ซื่อและถ่อมใจในคริสตจักร จะเป็นใหญ่ในวันนั้น นี่เป็นอีกครั้งที่พระเยซูทรงใช้เด็กน้อยคนหนึ่งที่นั่งบนเข่าพระองค์เป็นบทเรียนที่สอนเรื่องความไร้เดียงสาและความถ่อมใจ นอกจากนี้ **5** ถ้าผู้ใดจะรับเด็กเล็กเช่นนี้คนหนึ่ง ในนามของเรา ผู้นั้นก็รับเรา การรับเด็กเล็กๆเพื่อนำวิญญาณพวกเขาด้วยข่าวประเสริฐเป็นสิ่งที่เทียบเท่าได้กับการรับพระคริสต์เองเลยทีเดียว

มธ 18:6 การทำให้ผู้เล็กน้อยคนหนึ่งที่ต้องสะดุดฝ่ายวิญญาณก็เป็นเรื่องที่ร้ายแรง แต่ผู้ใดจะทำผู้เล็กน้อยเหล่านี้คนหนึ่งที่เราให้หลงผิด ถ้าเอาหินโมก้อนใหญ่ผูกคอผู้นั้นถ่วงเสียที่ทะเลลึกก็ดีกว่า อาจเป็นไปได้ว่าผู้เล็กน้อยเหล่านี้ที่พระเยซูตรัสถึงคือ เด็กเล็กๆ ซึ่งเปิดใจต้อนรับสิ่งต่างๆของพระเจ้า ในทางกลับกัน พระองค์อาจกำลังตรัสถึงผู้เล็กน้อยเหล่านี้ที่ยังเด็กอยู่ในองค์พระผู้เป็นเจ้าก็ได้ อาจเป็นไปได้ว่าพระองค์ทรงหมายถึงทั้งสองอย่าง ไม่ว่าจะในกรณีใด พระองค์ก็ทรงบรรยายว่าคนเหล่านั้นเชื่อในพระองค์ ไม่ว่าจะยังไป พระเยซูก็ทรงให้คำเตือน

ที่จริงจังกแก่คนเหล่านั้นที่ด้วยความสะเพร่าหรือความไม่มั่นคงกลายเป็นหินสะดุดแก่บรรดาผู้ที่
ยังเป็นเด็ก

การทำให้เด็กคนหนึ่งต้องสะดุดในเรื่องต่างๆของพระเจ้าเพราะเหตุความไม่มั่นคงหรือ
ความหน้าซื่อใจคดก็เป็นการกระทำผิดที่รุนแรงต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้า ในแบบเดียวกัน การ
ทำให้ทารกในพระคริสต์สักคนต้องสะดุดหรือขับไล่เขาไปโดยการทำตามเนื้อหนัง ความหน้า
ซื่อใจคด ความไม่มั่นคง หรือความบาปใดๆก็เป็นการทำผิดที่พระเจ้าจะไม่ทรงถือว่าเป็นเรื่อง
เล็กน้อย พระเยซูทรงเปรียบเทียบว่าการเอาหิน โม่ผูกครอบคอคนเช่นนั้นและโยนเขาลงไปในทะเลก็ดีกว่า
ต้องเผชิญหน้ากับพระเจ้าด้วยความบาปดังกล่าว

หินโม่ปกติแล้วก็เป็นหินลักษณะกลมแบนมีน้ำหนักมากโดยนักประมาณหนึ่งร้อย
ปอนด์ วัสดุที่แปลว่าหินโม่ (มุลอส ออนิคอส) มีความหมายตรงตัวว่า หิน โม่ของลาตัวหนึ่ง เพราะ
ว่าหินก้อนบนของเครื่องโม่แผ่นนั้นมีน้ำหนักมากพอที่ต้องใช้ลาตัวหนึ่งถึงจะหมุนมันได้ อีก
ครั้งที่ประเด็นสำคัญก็คือ การพิพากษาที่จะเกิดขึ้นแน่นอนกับคนที่ผลักไสคนทั้งหลายที่ยังอ่อน
อยู่ในเรื่องฝ่ายวิญญาณ พระเจ้าจะทรงจัดการกับคนเช่นนั้นอย่างรุนแรง

มธ 18:7-9 ในบริบทเดียวกันนี้ พระเยซูตรัสต่อไปว่า **วิบัติแก่โลกนี้ด้วยเหตุให้หลง
ผิด ถึงจำเป็นต้องมีเหตุให้หลงผิด แต่วิบัติแก่ผู้ที่ก่อเหตุให้เกิดความหลงผิดนั้น**

คำที่แปลว่า **เหตุให้หลงผิด** คือ *สะคันดาตอน* เหตุให้สะดุดนั้นเป็นสิ่งที่ทำลายคริสเตียน
ใหม่ พระเยซูจึงทรงประกาศวิบัติแก่คนเหล่านั้นที่ปล่อยให้ตัวเองเป็นเหตุให้คริสเตียนใหม่ๆ
ต้องสะดุด การทำสิ่งผิดซึ่งทำให้คนอื่นสะดุดยอมเกิดขึ้นใน โลกนี้อยู่แล้ว และพระเยซูก็ทรง
ประณามการกระทำผิดดังกล่าวด้วย อย่างไรก็ตาม พระองค์ทรงเน้นเรื่อง “ผู้ที่ก่อเหตุให้เกิด
ความหลงผิดนั้น” นี้ทำให้เรานึกถึงการทำผิดต่อคนเหล่านั้นที่ยังเด็กและอ่อนอยู่ฝ่ายวิญญาณ มี
เหตุให้สะดุดในโลกมากพออยู่แล้ว แต่วิบัติจึงมีแก่คนที่ทำให้ผู้อื่นสะดุด โดยเฉพาะหากเขาเป็น
คริสเตียนที่ทำตามเนื้อหนังและกลับไปทำบาปอีก

พระองค์ตรัสต่อไปว่า **8 ด้วยเหตุนี้ถ้ามือหรือเท้าของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงตัดออก
และโยนมันทิ้งเสียจากท่าน ซึ่งท่านจะเข้าสู่ชีวิตด้วยมือและเท้าด้วนยังดีกว่ามีสองมือสองเท้า**

และต้องถูกทิ้งในไฟซึ่งไหม้อยู่เป็นนิตย์ 9 ถ้าตาของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงควักออกและโยน มันทิ้งเสียจากท่าน ซึ่งท่านจะเข้าสู่ชีวิตด้วยตาข้างเดียวยังดีกว่ามีสองตาและต้องถูกทิ้งไปในไฟนรก

นี่เท่ากับพระเยซูตรัสว่า การมีชีวิตแบบเป็นคนแขนขาด้วนขาด้วนก็ยังดีกว่าการเผชิญกับการพิพากษาของพระเจ้าในนรกโดยที่ยังมีร่างกายสมบูรณ์ซึ่งมอบไว้แก่ความบาป อีกครั้งที่บริบทโดยรวมก็คือเรื่องการทำให้นักเหล่านั้นที่ยังเด็กในเรื่องฝ่ายวิญญาณต้องสะดุด เห็นได้ชัดว่ามันเป็นเรื่องที่ร้ายแรงมากๆ คำว่า *ด้วยเหตุนี้* ย่อมเชื่อมโยงไปยังบริบทก่อนหน้าที่อยู่ติดกัน นี่อาจไม่ได้หมายถึงพวกคริสเตียนแต่ปากซึ่งทำตามเนื้อหนังเท่านั้น แต่หมายถึงชาวโลกโดยรวมและความพยายามของพวกเขาที่จะบดขยี้ประชากรของพระเจ้าด้วย

ที่น่าสนใจก็คือการใส่คำว่า “ไฟซึ่งไหม้อยู่เป็นนิตย์” ในข้อ 8 และ “ไฟนรก” ในข้อ 9 คำกรีกที่แปลว่า นรก (*เกเฮนนา*) เป็นคำที่น่าสนใจ มันมาจากคำฮีบรู *ฮินโนม* ทั้งสองคำหมายถึงหุบเขาชันที่ตั้งอยู่บนขอบด้านตะวันตกและด้านใต้ของกรุงเยรูซาเล็ม ในสมัยโบราณกำแพงเมืองเยรูซาเล็มก็ตั้งตระหง่านอยู่บนสันเขาเหนือหุบเขาดังกล่าว เป็นเวลาหลายร้อยปีหุบเขาเกเฮนนา (หรือฮินโนม) คือ ที่ทิ้งขยะของกรุงนี้ เพราะการติดไฟขึ้นเองหุบเขานี้จึงเป็นสถานที่ๆไฟไม่เคยดับ มันจึงกลายมาเป็นสัญลักษณ์ที่แสดงถึงความจริงฝ่ายวิญญาณที่ใหญ่กว่าคือ เรื่องนรกซึ่งจะเป็นสถานที่ๆไฟไหม้อยู่เป็นนิตย์เช่นกัน คุณอาจอธิบายสำหรับมัทธิว 5:22 เพิ่มเติมได้

ประเด็นสำคัญที่พระเยซูทรงต้องการสื่อตรงนี้ก็คือนั่นคือว่า ความบาปต่างๆไปและความบาปในเรื่องการทำให้คริสเตียนใหม่ๆต้องสะดุดเป็นเรื่องร้ายแรง เด็กผู้ชายที่พระเยซูทรงใช้เป็นบทเรียนสอนก็ยังนั่งอยู่บนหัวเข่าของพระเยซู การสร้างความเสียหายต่อชีวิตน้อยๆเช่นนั้นในเรื่องฝ่ายวิญญาณ (หรือคนเหล่านั้นที่เป็นทารกในพระคริสต์) ก็จะถูกพระเจ้าจัดการอย่างรุนแรง นี่น่าจะเป็นเช่นนั้นในช่วงยุคพันปี

มธ 18:10 พระเยซูจึงทรงสรุปคำเตือนในเรื่องการไม่ทำให้ผู้เชื่ออายุน้อยหรือผู้ที่ยังอ่อนในความเชื่อต้องสะดุด จงระวังให้ดี อย่าดูหมิ่นผู้เล็กน้อยเหล่านี้สักคนหนึ่ง ด้วยเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า บนสวรรค์ทูตสวรรค์ประจำของเขาเฝ้าอยู่เสมอต่อพระพักตร์พระบิดาของเรา

ผู้ทรงสถิตในสวรรค์ ที่ถูกพูดถึงตรงนี้คือ แนวคิดเรื่องทูตสวรรค์ผู้พิทักษ์ ในสวรรค์ทูตสวรรค์ผู้พิทักษ์ของเด็กเล็กๆและผู้ที่ยอ่อนในความรักก็เข้าเฝ้าที่หน้าบัลลังก์ของพระเจ้า นี่น่าจะหมายถึง การที่พวกเขาติดต่อโดยตรงกับกองบัญชาการเกี่ยวกับคนเหล่านั้นที่พวกเขาต้องดูแล ทูตสวรรค์เหล่านั้นได้รับมอบหมายให้ปกป้องอันตรายที่จะเกิดกับร่างกายหรือการ โจมตีของพญามาร คูสดิ 91:11

พระเยซูทรงต้องการจะบอกว่าการทำให้ผู้เชื่อใหม่หรืออายุน้อยสะดุดฝ่ายวิญญาณ เรื่องของคนๆนั้นก็จะถูกนำไปทูลพระเจ้าโดยตรงโดยพวกทูตสวรรค์ผู้พิทักษ์ที่ได้รับมอบหมายให้ปกป้องอันตรายหรือการ โจมตีจากซาตาน ทูตสวรรค์ผู้พิทักษ์ดังกล่าวมีการติดต่อกับพระเจ้าโดยตรง พวกเขาเข้าเฝ้าที่หน้าบัลลังก์ของพระองค์เลย

เราต้องไม่ลืมว่าคำเทศนาทั้งหมดนี้มีขึ้นเพราะความกังวลที่ตื่นใจและเป็นบาปของพวกสาวกว่าใครจะเป็นใหญ่ในอาณาจักรนั้น พระเยซูทรงใช้เด็กเล็กๆคนหนึ่งเป็นภาพประกอบเพื่อสอนเรื่องความถ่อมใจ ในบริบทนั้น พระองค์ทรงเตือนต่อไปอย่างชัดเจนให้ระวังการทำให้คนอายุน้อยฝ่ายวิญญาณต้องสะดุด นี่สื่อชัดเจนว่าการอิจจาริษาตามเนื้อหนังและการชิงดีชิงเด่นในหมู่ประชากรของพระเจ้าสามารถทำให้คนเหล่านั้นที่ยังเป็นทารกในพระคริสต์สะดุดได้

มธ 18:11 ในบริบทก่อนหน้าซึ่งอยู่ติดกัน พระเยซูตรัสว่าพระองค์ได้เสด็จมาเพื่อช่วยผู้ซึ่งหลงหายไปนั้นให้รอด เพราะว่าบุตรมนุษย์ได้เสด็จมาเพื่อช่วยผู้ซึ่งหลงหายไปนั้นให้รอด ฉากหลังนั้นยังเป็นเรื่อง ‘ผู้เล็กน้อยเหล่านี้’ อยู่เหมือนเดิม นี่จึงเป็นบทเรียนอันทรงพลังที่สอนเรื่องการนำวิญญาณเด็กๆมาถึงพระคริสต์ แม้กระทั่งในยามที่พวกเขาขี้เด็กอยู่ บริบทโดยรวมก็คือ คำเตือนให้ระวังการทำให้คนเหล่านี้สะดุดโดยการทำบาปหรือความไม่เป็นผู้ใหญ่แบบเนื้อหนัง

มธ 18:12-14 อีกครั้งในบริบทเดียวกันนี้ พระเยซูตรัสถึงผู้เลี้ยงแกะหนึ่งร้อยตัวที่เสาะหาและจิตใจที่ได้เจอแกะตัวหนึ่งที่ได้หลงหายไป ท่านทั้งหลายคิดเห็นอย่างไร ถ้าผู้หนึ่งมีแกะอยู่ร้อยตัว และตัวหนึ่งหลงหายไปจากฝูง ผู้นั้นจะไม่ละแกะเก้าสิบเก้าตัวไว้แล้วขึ้นไปบนภูเขาเพื่อหาตัวที่หายนั้นหรือ 13 เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าเขาพบแกะตัวนั้น เขาจะชื่นชมยินดียิ่ง

กว่าที่มีแกะเก้าสิบเก้าตัวที่มีได้หลงหายนั้น ประเด็นของพระองค์นั้นประยุกต์ใช้ได้โดยตรงกับ การนำวิญญาณเด็กเล็กๆ 14 อย่างนั้นแหละ พระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์ ไม่ทรง ประารถนาให้ผู้เล็กน้อยเหล่านี้สักคนหนึ่งพินาศไปเลย

นี่เป็นการสื่อชัดเจนว่าเราควรมีภาระใจในการนำวิญญาณเด็ก ๆ ด้วยข่าวประเสริฐ พระเจ้า ทรงมีพระประสงค์ที่ชัดเจนที่เด็กๆ ไม่ควรต้องพินาศ นี่ยังสื่อด้วยว่าเด็กๆ ต้องถูกนำมาถึงพระ คริสต์

บริบทโดยรวมก็ยังคงเหมือนเดิม ผู้เล็กน้อยเหล่านี้ไม่ใช่แค่เด็กๆ เท่านั้น แต่เป็นเหล่าทารก ในพระคริสต์ด้วย คำที่แปลว่า พินาศ (อปอลลูมิ) มีความหมายด้วยว่า ‘ถูกทำลาย’ ดังนั้นนี่จึงนำ จะหมายถึงคนเหล่านั้นที่เป็นทารกในพระคริสต์ซึ่งถูกทำลายฝ่ายวิญญาณโดยเหล่าผู้เชื่อเก่าที่ทำ ตามเนื้อหนัง ชอบทะเลาะเบาะแว้ง ขี้อิจฉา และทำตัวไม่สม่าเสมอ ความหมายของการที่ผู้เลี้ยง แกะเสาะหาแกะตัวหนึ่งที่หลงหายไปก็สอดคล้องกับการที่เด็กคนหนึ่งรู้สึกท้อใจหรือสะดุด เพราะความไม่สม่าเสมอของอีกคน

ผู้เขียนเองก็รู้จักคริสเตียนหนุ่มสาวในวิทยาลัยพระคัมภีร์ที่ดูเหมือนถูกทำลายใน ประสพการณ์คริสเตียนของตนเพราะการทะเลาะเบาะแว้ง การมีปากเสียง และการชิงดีชิงเด่น ของ ‘บรรดาผู้นำฝ่ายวิญญาณ’ ที่มีชื่อเสียง ชาวโลกไม่เพียงสังเกตเห็นความไม่คงเส้นคงวาของ คริสเตียนเท่านั้น แต่บรรดาทารกในพระคริสต์ก็สังเกตเห็นเช่นกัน มันเป็นเรื่องน่าห่วงมาก ๆ กับ การทำให้คนเหล่านั้นที่อ่อนแอกว่าในเรื่องฝ่ายวิญญาณต้องสะดุดเพราะการทำตามเนื้อหนังของ เราและความไม่คงเส้นคงวาของเรา เราจึงควรดำเนินชีวิตด้วยความระมัดระวัง

มธ 18:15-17 พระเยซูจึงทรงให้คำสั่งเกี่ยวกับการคลี่คลายความขัดแย้งระหว่างพี่น้อง ด้วยกัน ฉากหลังนั้นยังเป็นเหมือนเดิมกับที่เป็นในบริบทก่อนหน้าและอาจเกิดจากความ โง่เขลา ที่จุดชนวนให้เกิดคำเทศนาก่อนหน้านั้นด้วย หากว่าพี่น้องของท่านผู้หนึ่งทำการละเมิดต่อท่าน จงไปแจ้งความผิดบาปนั้นแก่เขาสองต่อสองเท่านั้น ถ้าเขาฟังท่าน ท่านจะได้พี่น้องคืนมา

ให้เราสังเกตว่า (1) พี่น้องที่ถูกละเมิด ต้องเป็นฝ่ายไปหาพี่น้องที่กระทำผิดต่อเขา ไม่ใช่ในทางกลับกัน บ่อยครั้งที่คนที่ทำผิดก็ไม่รู้ตัวด้วยซ้ำว่าเขาได้ทำผิดต่อพี่น้องของตน หากมีการยอมความกัน ปัญหาที่คลี่คลาย

(2) อย่างไรก็ตาม 16 แต่ถ้าเขาไม่ฟังท่าน จงนำคนหนึ่งหรือสองคนไปด้วย ให้เป็นพยานสองสามปาก เพื่อทุกคำจะเป็นหลักฐานได้ หากคุยกันแล้วคลี่คลายความขัดแย้งไม่ได้ วิธิตามพระคัมภีร์ก็สั่งให้เราพาคนอื่นอีกสองสามคนไปด้วยเพื่อทำตามคำสั่งของพระคัมภีร์ที่มีมานานในเรื่องการตัดสินความต่อหน้าพยานสองสามปาก ดู พระราชบัญญัติ 19:15

(3) 17 ถ้าเขาไม่ฟังคนเหล่านั้น จงไปแจ้งความต่อคริสตจักร แต่ถ้าเขายังไม่ฟังคริสตจักรอีกก็ให้ถือเสียว่า เขาเป็นเหมือนคนต่างชาติและคนเก็บภาษี สุดท้าย ถ้ายังคลี่คลายความขัดแย้งกันไม่ได้ อยู่คนที่กระทำผิด (ซึ่งไม่ยอมแก้ไขความผิดนั้นให้เรียบร้อย) ก็ต้องถูกพาตัวไปอยู่ต่อหน้าที่ประชุมคริสตจักร คำที่แปลว่า ยังไม่ฟัง (พาราควอโอ) มีความหมายว่า ‘ไม่ยอมฟัง’

มันเป็นเรื่องน่าสงสัยว่าพวกสาวกในขณะนั้นเข้าใจคำว่า *เฮ็คเคลเซีย* (ซึ่งแปลว่า คริสตจักร) หรือ ไม่ซึ่งหมายถึงคริสตจักรที่จะมานั้นอย่างที่เราทราบกัน พวกยิวมีสภาธรรมศาลาซึ่งเรียกว่า ‘ซุนนุมนชน’ อย่างไรก็ตาม ในบริบทต่อไปของยุคคริสตจักร คริสตจักรท้องถิ่นจึงน่าจะถูกลือในความหมายนี้ หากคนที่ทำผิดยังคงเฝ้าอยู่ เขาก็จะถูกลือว่าไม่ใช่ส่วนหนึ่งของคริสตจักรแล้ว นั่นคือเขาต้องถูกลงวินัยจากคริสตจักร

เราเห็นได้ชัดว่าพระเยซูกำลังตรัสในบริบทของพวกยิวจากการที่พระองค์ตรัสถึง “คนต่างชาติและคนเก็บภาษี” คำแรกแปลมาจากคำว่า *เฮธินิคอส* ซึ่งจริงๆแล้วหมายถึงพวกคนต่างชาติหรือพวกคนนอกศาสนา *คนเก็บภาษี (เทะ โลเนส)* คือ คนเก็บภาษีที่เป็นยิวซึ่งทำงานให้กับรัฐบาลโรม พวกเขาต่างเป็นที่เกลียดชังโดยพวกยิวและถูกมองว่าเป็นคนที่ทำงานร่วมกับโรม ยิวที่เคร่งครัดจะไม่มีสัมพันธภาพกับคนต่างชาติหรือคนเก็บภาษีเลย

บริบทจึงสื่อถึงพวกยิว คนสร้างปัญหาที่ *ไม่ยอมกลับใจเสียใหม่* และไม่ยอมคืนดีกับพี่น้องของตนก็จะถูกตัดขาดการมีสัมพันธภาพร่วมกับชุมชนท้องถิ่น การประยุกต์ใช้แบบกว้างกว่าก็ขยายความถึงคริสตจักรด้วยอย่างแน่นอน เหตุผลหลักสำหรับการตัดขาดการมี

สามัคคีธรรมก็ไม่ใช่เพราะว่าพี่น้องคนหนึ่งเป็นฝ่ายผิดหรือได้ทำความบาป แต่เมื่อพี่น้องคนใด *ไม่ยอม*ที่จะคืนดีกับพี่น้องอีกคน เขาก็ต้องถูกตัดขาดการมีสามัคคีธรรม

มธ 18:18   สิ่งที่ถูกพูดถึงตรงนี้ย่อมเกี่ยวข้องกับบริบทก่อนหน้า เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า สิ่งใดซึ่งท่านจะผูกมัดในโลก ก็จะถูกผูกมัดในสวรรค์ และสิ่งซึ่งท่านจะปล่อยในโลกก็จะถูกปล่อยในสวรรค์ หลักการคือว่า สิ่งใดก็ตามที่ถูกคลี่คลาย (ถูกปล่อย) ที่นี้บนแผ่นดินโลกก็จะถูกถือว่าคลี่คลายในสวรรค์เช่นเดียวกัน อย่างไรก็ตาม ปัญหาต่างๆที่ถูกผูกมัดหรือไม่คลี่คลายบนแผ่นดินโลกก็จะถูกจัดการในวันพิพากษาสักวันหนึ่ง

นี้อาจเชื่อมโยงกับสิ่งที่พระเยซูคริสต์ไว้ในมัทธิว 16:19 ด้วย คำอธิบายตรงนั้นได้ อาจเป็นได้ด้วยว่ากุญแจที่ช่วยทำให้เราเข้าใจข้อนี้ก็ถูกพบในข้อถัดไป ความจริงตรงนั้นเกี่ยวข้องกับ การอธิษฐาน ดังนั้น พระเยซูจึงตรัสถึงสิ่งที่สำเร็จในสวรรค์เมื่อเราอธิษฐานอย่างเหมาะสม เมื่อเราอธิษฐานอย่างที่เรควรกระทำ ผู้คนก็จะสามารถได้รับการปลดปล่อยจากภาระต่างๆของพวกเขา แต่เมื่อเราเหลวไหลในคำอธิษฐาน สิ่งต่างๆที่สามารถคลี่คลายได้ก็จะถูกผูกมัดไว้ต่อไป

มธ 18:19   ในบริบทเดียวกันนี้ หลักการเรื่องคำอธิษฐานที่ได้รับคำตอบก็ถูกนำเสนอ เพื่อพี่น้องมีความสามัคคีธรรมสามัคคีกัน เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายอีกว่า ถ้าในพวกท่านที่อยู่ในโลกสองคนจะร่วมใจกันขอสิ่งหนึ่งสิ่งใด พระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์ก็จะทรงกระทำให้

คำที่แปลว่า *ร่วมใจกัน* คือ *ซุม โฟเนะ โอ* ซึ่งเป็นที่มาของคำภาษาอังกฤษ *symphony* ที่ถูกมองข้ามบ่อยๆในการประยุกต์ใช้ข้อนี้ก็คือ บริบทของการคลี่คลายความขัดแย้งกับพี่น้องคนอื่นเสียก่อน หากเราไม่ยอมยกโทษและยอมความกับพี่น้องเสียก่อน พระเจ้าก็อาจไม่ทรงฟังคำอธิษฐานของเรา

ในทางกลับกัน เมื่อพี่น้องคลี่คลายความขัดแย้งและมีความสามัคคีต่อกันและกันเกี่ยวกับสิ่งใดก็ตามที่พวกเขาจะทูลขอ พระบิดาในสวรรค์ก็จะทรงกระทำสิ่งนั้นให้ ถึงแม้ว่านี้อาจสื่อถึงความสามัคคีในการอธิษฐานขอร่วมกัน แต่บริบทที่กำลังพูดถึงความสามัคคีระหว่างพี่น้อง นั้น เป็นสิ่งที่ทำให้พระเจ้าทรงฟังเมื่อเราอธิษฐาน

มธ 18:20 ข้อนี้มักถูกใช้แบบผิดๆเพื่อเป็นนิยามของคริสตจักรท้องถิ่นอยู่บ่อยๆ ด้วยว่ามีสองสามคนประชุมกันที่ไหนๆในนามของเรา เราจะอยู่ท่ามกลางเขาที่นั่น" แต่ในบริบทนี้พระเยซูทรงสอนว่าเมื่อพี่น้องมีน้ำหนึ่งใจเดียวกันและสามัคคีกัน พระองค์ก็จะทรงสถิตอยู่ด้วย ให้เราสังเกตว่าบริบทก่อนหน้าและที่ตามมานั้นพูดถึงพี่น้องที่เกิดความขัดแย้งกัน ไม่มีอะไรที่จะขัดฤทธิ์เดชและการสถิตอยู่ด้วยขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้เร็วไปกว่าพี่น้องคริสเตียนที่ไม่ลงรอยกันและมีใจแข็งกระด้างต่อกัน เมื่อประชากรของพระเจ้าสามัคคีกัน พระคริสต์ก็จะทรงสถิตอยู่ด้วยพร้อมกับฤทธิ์เดช

มธ 18:21-22 ขณะนั้นเปโตรมาทูลพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า หากพี่น้องของข้าพระองค์จะกระทำผิดต่อข้าพระองค์เรื่อยไป ข้าพระองค์ควรจะยกความผิดของเขาสักกี่ครั้ง ถึงเจ็ดครั้งหรือ" 22 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "เรามีได้ว่าเพียงเจ็ดครั้งเท่านั้น แต่เจ็ดสิบครั้งคุณด้วยเจ็ด

เปโตรอาจคิดว่าตัวเองนั้นใจกว้างแล้วกับการยกโทษให้เจ็ดครั้งเพราะว่าพวกเรารับบัพติศมาให้ยกโทษได้เพียงสามครั้งเท่านั้น ดังนั้นเมื่อทรงถูกถามว่าคนอื่นๆหนึ่งควรยกโทษให้อีกคนหลังจากการทำผิดและยกโทษให้เจ็ดครั้งแล้วหรือไม่ พระเยซูก็ตรัสว่า "แต่เจ็ดสิบครั้งคุณด้วยเจ็ด" นี้ไม่ได้หมายถึง 490 ครั้ง แต่หมายถึงตราบไคที่คนอื่นๆหนึ่งเต็มใจที่จะขอให้เรายกโทษให้ เราก็ควรเต็มใจยกโทษให้เขา เช่นเดียวกับที่พระเจ้าทรงมีพระเมตตาอย่างไม่จำกัด เราก็ควรเป็นเช่นนั้นเหมือนกัน

บทนี้ทั้งบทมีเนื้อหาเกี่ยวกับพี่น้องที่ขัดแย้งระหว่างกัน เนื้อหาตอนแรกพูดถึงความอิจฉาและความทะเลาะทะยานที่เป็นบาป เนื้อหาส่วนที่สองได้พูดถึงพี่น้องที่มีเรื่องราวระหว่างกัน พระเยซูทรงสรุปย่อหลักการที่ว่าเราควรเต็มใจเสมอที่จะยกโทษให้

มธ 18:23-34 ในบริบทต่อไปนี้ พระเยซูทรงสอนเพิ่มเติมเกี่ยวกับคำอุปมาเรื่องการยกโทษ เหตุฉะนั้น อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนกษัตริย์องค์หนึ่งทรงประสงค์จะคิดบัญชีกับผู้รับใช้ของท่าน 24 เมื่อตั้งต้นทำการนั้น เขาพาคนหนึ่งซึ่งเป็นหนี้หนึ่งหมื่นตะลันต์มาเฝ้า

25 เจ้านายของเขาจึงสั่งให้ขายตัวกับทั้งภรรยาและลูก และบรรดาสิ่งของที่เขามีอยู่นั้นเอามาใช้
หนี้ เพราะเขาไม่มีเงินจะใช้หนี้ 26 ผู้รับใช้ลูกหนี้ผู้นั้นจึงกราบลงนมัสการท่านว่า 'ข้าแต่ท่าน ขอ
โปรดอดทนต่อข้าพเจ้าเถิด แล้วข้าพเจ้าจะใช้หนี้ทั้งสิ้น' 27 เจ้านายของผู้รับใช้ผู้นั้นมีพระทัย
เมตตา โปรดยกหนี้ปล่อยตัวเขาไป 28 แต่ผู้รับใช้ผู้นั้นออกไปพบคนหนึ่งเป็นเพื่อนผู้รับใช้ด้วย
กัน ซึ่งเป็นหนี้เขาอยู่หนึ่งร้อยเดนาเรียน จึงจับคนนั้นบีบคอว่า 'จงใช้หนี้ให้ข้า' 29 เพื่อนผู้รับใช้
ผู้นั้นได้กราบลงแทบเท้าอ่อนวอนว่า 'ขอโปรดอดทนต่อข้าพเจ้าเถิด แล้วข้าพเจ้าจะใช้หนี้ทั้งสิ้น'
30 แต่เขาไม่ยอม จึงนำผู้รับใช้ลูกหนี้นั้นไปขังคุกไว้ จนกว่าจะใช้เงินนั้น 31 ฝ่ายพวกเพื่อนผู้รับ
ใช้เมื่อเห็นเหตุการณ์เช่นนั้น ก็พากันสลดใจยิ่งนัก จึงนำเหตุการณ์ทั้งปวงไปกราบทูลเจ้านายของ
พวกตน 32 แล้วเจ้านายของเขาจึงทรงเรียกผู้รับใช้นั้นมาสั่งว่า 'โอ เจ้าผู้รับใช้ชั่ว เราได้โปรดยก
หนี้ให้เจ้าหมด เพราะเจ้าได้อ่อนวอนเรา 33 เจ้าควรจะเมตตาเพื่อนผู้รับใช้ด้วยกัน เหมือนเราได้
เมตตาเจ้ามิใช่หรือ' 34 แล้วเจ้านายของเขาก็รีบวิ่งมอบผู้นั้นไว้แก่เจ้าหน้าที่ให้ทรมาน จนกว่า
จะใช้หนี้หมด

ใจความหลักของคำอุปมานี้ก็ชัดเจนอยู่แล้ว หนึ่งหมื่นตะลันต์ในปัจจุบันก็เท่ากับเงิน
จำนวนมหาศาล มันอาจเป็นเงินจำนวนหลายร้อยล้านดอลลาร์ ให้เราสังเกตว่ากษัตริย์ในคำ
อุปมานี้มีพระทัยเมตตา ในทางกลับกัน ผู้รับใช้ที่ได้รับการยกหนี้กลับเรียกร้องให้ลูกหนี้ของตน
ชดใช้หนี้ที่เป็นเงินจำนวนน้อยกว่านั้นมาก

เห็นได้ชัดว่าการประยุกต์ใช้ก็คือว่า พระเจ้าได้ทรงยกหนี้บาปจำนวนมหาศาลให้แก่เรา
แล้ว เราจึงควรเต็มใจที่จะยกโทษให้พี่น้องของเราสำหรับการกระทำผิดที่ถือว่าเล็กน้อยนักของ
พวกเขา (พวกคนสมัยโบราณมักจำคุกลูกหนี้ โดยเฉพาะหากคนคิดว่าการที่เขาไม่ยอมชดใช้หนี้
นั้นเกี่ยวข้องกับการหลอกลวงหรือความโง่เขลา เจ้าหน้าที่ทรมานในที่นี้ก็หมายถึง เจ้าพนักงาน
ไต่สวน โดยบ่อยครั้งมักเป็นนายคุก ผู้ซึ่งได้รับมอบหมายให้ทรมานนักโทษเพื่อค้นหาความจริง
ออกมา)

คำอุปมานี้ก็รวบยอดบทเรียนที่พระเยซูทรงสอนก่อนหน้านี้นี้เกี่ยวกับการยกโทษผู้อื่น
เรื่องราวทั้งหมดนี้เกิดขึ้นเพราะความไม่รู้จักโตและการโต้เถียงแบบเด็กๆ ของพวกสาวกในเรื่อง

ที่ว่าใครจะเป็นใหญ่ที่สุดในแผ่นดินนั้น นี่สื่อว่าอาจมีสาวกคนหนึ่งหรือหลายคนที่ไม่ยอมยกโทษอีกคน พระเยซูจึงทรงสอนบทเรียนเรื่องการคลี่คลายความขัดแย้งด้วยวิธีที่เหมาะสม เปโตรอาจเป็นฝ่ายผิดด้วยเพราะเหตุที่เขาทูลถามพระเยซูเกี่ยวกับการยกโทษพี่น้องเจ็ดครั้ง

มธ 18:35 บทเรียนที่สำคัญกว่าก็คือว่า พระเจ้าจะไม่ทรงยกโทษเราสำหรับการกระทำผิดในแต่ละวันของเราเมื่อเราไม่ยอมยกโทษให้ผู้อื่น พระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์จะทรงกระทำแก่ท่านทุกคนอย่างนั้น ถ้าหากว่าท่านแต่ละคนไม่ยกโทษการละเมิดให้แก่พี่น้องของท่านด้วยใจกว้างขวาง" นี่เป็นอีกครั้งที่ใจความหลักของคำอุปมานี้คือ ความสำคัญของการยกโทษ นอกจากนี้ยังสื่อด้วยว่าพระเจ้าจะไม่ทรงยกโทษคนที่มิใจแข็งกระด้างต่อผู้อื่น

*****

ภาพรวมของมัทธิว 19: บทนี้ไม่เพียงเล่าถึงช่วงปีสุดท้ายแห่งการรับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราเท่านั้น แต่ยังได้บันทึกเหตุการณ์ต่างๆ ในช่วงหลายสัปดาห์สุดท้ายก่อนการตรึงพระองค์ที่กางเขนด้วย บทนี้มีคำสอนมากมายเกี่ยวกับการแต่งงานและการหย่าร้าง การที่พระเยซูทรงรับเด็กๆ เรื่องขุนนางหนุ่มผู้มั่งมี และการแสดงให้เห็นล่วงหน้าถึงอาณาจักรในอนาคต

มธ 19:1-2 ท่าที่เห็นในกิตติคุณของมัทธิว นี่เป็นครั้งแรกที่มีการบันทึกเกี่ยวกับการเดินทางของพระเยซูไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ต่อมาเมื่อพระเยซูตรัสถ้อยคำเหล่านี้เสร็จแล้ว พระองค์ได้เสด็จจากแคว้นกาลิลี เข้าไปในเขตแดนแคว้นยูเดียฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น 2 ฟองชนเป็นอันมากได้ตามพระองค์ไป แล้วพระองค์ทรงรักษาโรคของเขายให้หายที่นั่น

พระเยซูกำลังเสด็จมุ่งหน้าสู่โกลโกธาและพระองค์ก็ทรงทราบดี พระองค์ทรงทำพระพักตร์ของพระองค์ให้แข็งเหมือนหินเหล็กไฟแล้ว พระองค์จึงทรงเริ่มการเดินทางครั้งสุดท้ายนี้ซึ่งจำเป็นต้องเกิดขึ้นสู่แคว้นยูเดีย เห็นได้ชัดว่าพระองค์ทรงเดินทางไปทางใต้ทางทิศตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน โดยละแคว้นสะมาเรียก่อนที่จะข้ามแม่น้ำนั้นไป จนมาถึงเมืองเยรีโคในที่สุด ตามที่พระองค์ได้ตรัสล่วงหน้าไว้แล้วในมัทธิว 16:21 พระองค์กำลังมุ่งหน้าสู่กรุงเยรูซาเล็มเพื่อที่จะถูกตรึงกางเขนในที่สุด อีกไม่กี่สัปดาห์พระองค์ก็จะทรงถูกตรึงกางเขนแล้วต่อไปนี้พระองค์จะทรงทำการอัศจรรย์ต่างๆ ในพื้นที่ๆ เป็นหัวใจหลักของศาสนายิวเลย

มธ 19:3 อีกครั้งที่พวกฟาริสีคอยหาโอกาสล่อให้พระเยซูติดกับ พวกเขาขหัวข้อหนึ่งมาถามพระเยซูซึ่งเป็นหัวข้อที่แม้กระทั่งในตอนนั้นก็เป็นเรื่องที่ถกเถียงกันและเป็นเรื่องสะเทือนอารมณ์อีกด้วย พวกฟาริสีมาทดลองพระองค์ทูลถามว่า "ผู้ชายจะหย่าภรรยาของตนเพราะเหตุใดก็ตาม เป็นการถูกต้องตามพระราชบัญญัติหรือไม่" นั่นคือ ผู้ชายสามารถหย่าภรรยาของเขาด้วยเหตุผลใดๆก็ตามได้หรือไม่ เราเห็นถึงจุดประสงค์ในการที่พวกเขาถามพระเยซู พวกฟาริสีคอยหาโอกาสที่จะทดลองพระเยซู คำที่แปลว่า ทดลอง (เพะอิรา โซ) ในบริบทที่มีความหมายว่า 'ทดสอบคนหนึ่งด้วยจุดประสงค์ร้าย' พวกเขารู้อยู่แล้วว่าศาสนาอิสลามแบบรับบีสอนอย่างไรในเรื่องนี้

พวกฟาริสีรู้ว่านี่เป็นหัวข้อยากและพวกเขาหวังว่าจะ โจมตีพระเยซูด้วยเรื่องที่ตัดสินยากนี้ หากพระองค์ทรงตอบด้วยน้ำเสียงที่แสดงถึงความเมตตา พวกเขาจะกล่าวหาพระองค์ว่าใจอ่อนกับเรื่องนี้ ถ้าพระองค์ตอบด้วยคำตอบที่แข็งกร้าว พวกเขาจะกล่าวหาพระองค์ว่าไม่มีความเห็นอกเห็นใจในปัญหาต่างๆของผู้คน มันเป็นเรื่องที่สะเทือนอารมณ์ในตอนนั้นเหมือนกับที่เป็นจนถึงทุกวันนี้

มธ 19:4-5 พระเยซูทรงตอบพวกเขาโดยการยกข้อความจากพระคัมภีร์เดิม พระองค์ตรัสตอบเขาว่า "พวกท่านไม่ได้อ่านหรือว่า พระผู้ทรงสร้างมนุษย์แต่เดิม ได้ทรงสร้างพวกเขาให้เป็นชายและหญิง' 5 และตรัสว่า 'เพราะเหตุนี้ผู้ชายจะจากบิดามารดาของเขา จะไปผูกพันอยู่กับภรรยา และเขาทั้งสองจะเป็นเนื้ออันเดียวกัน'

นี่เป็นข้อความที่ยกมาจากปฐมกาล 1:27 และ 2:23-24 (ถึงแม้การยกข้อความจากปฐมกาล 1 ไม่ใช่ประเด็นหลัก แต่ในการทำเช่นนั้นพระเยซูก็ทรงรับรองว่าเรื่องการทรงสร้างสรรพสิ่งนั้นเป็นจริง) นี่เป็นอีกครั้งที่พระเยซูทรงเน้นความสำคัญเรื่องความแตกต่างระหว่างทั้งสองเพศ พระเจ้ามิได้ทรงสร้างสิ่งมีชีวิตเพศเดียวที่มีสองรูปแบบ พระองค์ทรงสร้างผู้ชายและผู้หญิงนี้สื่อให้เห็นถึงความแตกต่างระหว่างทั้งสองเพศ นอกจากนี้ มันยังเป็นพระประสงค์โดยรวมของพระเจ้าด้วยที่ในเวลาอันเหมาะสมสมชายหนุ่มจะจากบ้านไปและแต่งงานกับภรรยา และสร้าง

หน่วยทางสังคมขั้นพื้นฐานที่สุด นั่นคือ ครอบครัว ถึงแม้ว่านั่นอาจดูเหมือนชัดเจนอยู่แล้ว แต่เรื่องที่ชัดเจนอยู่แล้วก็จำเป็นต้องถูกกล่าวอยู่ดี

คำที่แปลว่า ผูกพัน (พรอสคอลล่าโอ) มีความหมายว่า ‘ถูกยึดติดกัน’ หรือ ‘ถูกเชื่อมเข้าด้วยกัน’ คำนี้ไม่ใช่เรื่องบังเอิญ พระเจ้าทรงมีประสงค์ที่จะให้สามีและภรรยาถูกยึดติดกัน หรือถูกเชื่อมเข้าด้วยกัน นี่สื่อถึงความถาวรของความสัมพันธ์ในชีวิตสมรส การผูกถึงเนื้ออันเดียวกัน ไม่ได้หมายถึงแค่ความสัมพันธ์ใกล้ชิดของกลุ่มสมรสเท่านั้น แต่หมายถึงความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในทุกเรื่องระหว่างสามีและภรรยาด้วย พวกเขาในฐานะเป็นคนสองคนก็กลายเป็นเหมือนคนเดียวกันทั้งในด้านร่างกาย จิตใจ และวิญญาณ

มธ 19:6 พระเยซูตรัสต่อไปว่า เขาจึงไม่เป็นสองต่อไป แต่เป็นเนื้ออันเดียวกัน เหตุฉะนั้นซึ่งพระเจ้าได้ทรงผูกพันกันแล้ว อย่าให้มนุษย์ทำให้พรากจากกันเลย" ตรงนี้เราเห็นพระประสงค์อันสมบูรณ์แบบของพระเจ้าในเรื่องชีวิตสมรสและการหย่าร้าง มันไม่เคยเป็นพระประสงค์อันสมบูรณ์แบบของพระเจ้าเลยที่จะให้สามีและภรรยาหย่าร้างกัน เราอาจแปลแบบถอดความได้ว่า ‘สิ่งใดที่พระเจ้าได้ทรงเชื่อมเข้าด้วยกันแล้ว อย่าให้มนุษย์แยกมันออกจากกันเลย’ เราควรหมายเหตุเพิ่มเติมว่าคำที่แปลว่า ได้ทรงผูกพันกันแล้ว (ซุสเซอูกนูมิ) มีความหมายตรงตัวว่า ‘เทียมแอกเข้าด้วยกัน’ คำที่แปลว่า พรากจากกัน (โคริโซ) มีความหมายพินิจว่า ‘แยกจากกัน’ การหย่าร้างไม่เคยเป็นพระประสงค์อันสมบูรณ์แบบของพระเจ้าเลย

มธ 19:7 พวกฟาริสีจึงถามว่าทำไมโมเสสถึงอนุญาตให้หย่าร้างได้ เขาจึงทูลถามพระองค์ว่า "ถ้าอย่างนั้นทำไมโมเสสได้สั่งให้ทำหนังสือหย่าให้ภรรยา แล้วก็หย่าได้" ตรงนี้เราพูดถึงพระประสงค์เชิงอนุญาตของพระเจ้า ภายใต้พระราชบัญญัติของโมเสสในพระราชบัญญัติ 24:1-2 ชายคนหนึ่งสามารถหย่าภรรยาของตนได้หากนางมีความผิดในเรื่องการนอกใจหรือการทำผิดศีลธรรมที่เกิดขึ้นก่อนหน้านั้น พระเจ้าไม่เคยเห็นชอบเรื่องการหย่าร้าง แต่ในพระคัมภีร์ การหย่าร้างก็เป็นเรื่องที่ต้องจำยอมและมีกฎข้อบังคับอย่างเคร่งครัด

ถึงแม้ว่าโมเสสได้ชื่อว่าอนุญาตในเรื่องนี้ แต่เราควรจำไว้ว่าสิ่งที่โมเสสเขียนในหนังสือพระราชบัญญัตินั้นก็มาจากพระเจ้าโดยตรง พระราชบัญญัติ 24:1-2 ระบุชัดเจนถึงการอนุญาตให้

หย่าร้างได้และก็ยอมให้แต่งงานใหม่ได้ภายใต้สภาพการณ์ที่จำกัดมากๆ นั่นไม่เคยเป็นพระประสงค์ที่สมบูรณ์แบบของพระเจ้าเลย แต่พระองค์ก็ทรงกลั้นพระทัยยอมให้หย่าได้และตั้งกฎข้อบังคับเพื่อควบคุมเรื่องนี้ด้วย

ที่น่าสนใจเพิ่มเติมก็คือคำที่แปลว่า หย่า (อพอสตาซีออน) เป็นที่มาของคำภาษาอังกฤษ ‘apostasy’ มันมีความหมายตรงตัวว่า ‘การปัดทิ้ง’ โดยในกรณีคือ ชีวิตสมรส ดังนั้น apostasy คือ การปัดทิ้งความจริงของพระเจ้า การหย่าร้างก็เป็นการปัดทิ้งทางของพระเจ้า

มธ 19:8 พระองค์ตรัสแก่เขาว่า "โมเสสได้ยอมให้ท่านทั้งหลายหย่าภรรยาของตน เพราะใจท่านทั้งหลายแข็งกระด้าง แต่เมื่อเดิมมิได้เป็นอย่างนั้น คำตอบของพระเยซูก็คือว่า พระเจ้าทรงอนุญาตให้หย่าได้ก็เพราะความแข็งกระด้างของใจมนุษย์ เหตุผลหลักที่ผู้คนหย่าร้างกันก็เพราะฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดหรือทั้งสองฝ่ายมีใจแข็งกระด้างต่อกันและกัน

ไม่มีความบาปใดหรือการล่วงละเมิดใดที่ใหญ่หลวงเกินกว่าที่จะได้รับการอภัยไม่ได้ อย่างไรก็ตาม ความแข็งกระด้างของใจจะไม่ยอมให้มีการกลับใจใหม่และการยกโทษให้ คำที่แปลว่า ใจท่านทั้งหลายแข็งกระด้าง (สกลเรอคารดิอา) มาจากคำสองคำคือ คารดิอา ซึ่งแปลว่า หัวใจ และ สกลเรอส ซึ่งแปลว่า แข็ง คำหลังนี้มีความหมายเพิ่มเติมด้วยว่า ‘หยาบกระด้าง’ หรือ ‘แข็งทื่อ’ นี่สื่ออีกครั้งถึงใจที่ไม่ยอมยกโทษให้ สาเหตุหลักของการหย่าร้างก็คือว่า ฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดหรือทั้งสองฝ่ายได้ทำให้ใจของตนแข็งกระด้างและไม่ยอมยกโทษให้อีกฝ่าย ไม่ว่าจะในกรณีใด การหย่าร้างก็ไม่เคยเป็นพระประสงค์อันสมบูรณ์แบบของพระเจ้าเลย

มธ 19:9 พระเยซูตรัสต่อไปว่า ฝ่ายเราบอกท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดหย่าภรรยาของตน เพราะเหตุต่างๆ เว้นแต่เป็นชู้กับชายอื่นแล้วไปมีภรรยาใหม่ก็ผิดประเวณี และผู้ใดรับหญิงที่หย่าแล้วนั้นมาเป็นภรรยาก็ผิดประเวณีด้วย" อีกครั้งนี่เป็นการขยายความถึงพระประสงค์เชิงอนุญาตของพระเจ้าในเรื่องของการหย่าร้างและการแต่งงานใหม่ พระประสงค์อันสมบูรณ์แบบของพระเจ้าก็คือ ให้การสมรสนั้นคงอยู่ต่อไป การหย่าร้างและแต่งงานใหม่ก็เป็นเรื่องที่เกิดขึ้น อย่างไรก็ตาม การแต่งงานใหม่ก็เป็นเรื่องที่เหมาะสมสำหรับฝ่ายที่ไม่ผิดหากการหย่าร้างนั้นต้อง

เกิดขึ้นเพราะความไม่สัจซื่อของอีกฝ่าย มิฉะนั้นแล้ว การแต่งงานใหม่ก็ถือว่าเป็นการล่วงประเวณีผิวเมียเขา

พระประสงค์อันสมบูรณ์แบบของพระเจ้าก็คือ ที่จะให้ชีวิตคู่คงอยู่ต่อไปและหากทั้งสองฝ่ายต้องแยกจากกันแล้วก็อย่าให้ทั้งคู่แต่งงานใหม่ อย่างไรก็ตาม พระเยซูก็ทรงเสนอข้อยกเว้นข้อหนึ่งให้เพื่อสะท้อนให้เห็นพระประสงค์เชิงอนุญาตของพระเจ้า หากฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดเล่นชู้และพ้อหย่า อีกฝ่ายที่ไม่ผิดก็มีทางเลือกที่จะแต่งงานใหม่ได้ ส่วนฝ่ายที่ผิดซึ่งแต่งงานใหม่ก็ยังคงอยู่ในการล่วงประเวณีผิวเมียเขาต่อไป

คำที่แปลว่า **ล่วงประเวณี** (พอรเนะฮือา) เป็นคำที่สื่อความหมายค่อนข้างกว้าง ในความหมายเชิงแคบที่สุด มันก็หมายถึงการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานระหว่างคนสองคนที่ยังไม่แต่งงาน ในความหมายเชิงกว้างกว่า มันก็หมายถึงการทำผิดเรื่องเพศในรูปแบบใดๆก็ตามซึ่งรวมถึงการผิดผิวผิดเมียเขาและการรักร่วมเพศด้วย

ในเรื่องราวทั้งหมดนี้ พระประสงค์อันสมบูรณ์แบบของพระเจ้าก็สะท้อนให้เห็นถึงความชอบธรรมและความบริสุทธิ์ของพระองค์ อย่างไรก็ตาม พระประสงค์เชิงอนุญาตของพระองค์ก็สะท้อนให้เห็นถึงพระเมตตาของพระองค์ในการยอมให้คู่สมรสที่ไม่ได้เป็นฝ่ายผิดมีทางเลือกที่จะแต่งงานใหม่ได้หากเขาหรือเธอตัดสินใจที่จะทำอย่างนั้น สิ่งที่พระเยซูทรงสอนตรงนี้ก็สอดคล้องอย่างมากกับสิ่งที่ถูกนำเสนอในพระราชบัญญัติ 24:1-2 นอกจากนี้ เราควรระลึกด้วยว่าเรื่องทั้งหมดนี้เกิดขึ้นมาในบริบทใด พวกฟาริสีพยายามที่จะหลอกให้พระเยซูติดกับด้วยคำถามยุ่งยากเกี่ยวกับการหย่าร้าง ดู ข้อ 3 พระเยซูมิได้ทรงสาธยายเพิ่มเติม แต่ตรัสสั้นๆเกี่ยวกับสาระสำคัญที่ถูกกลั่นกรองแล้วของเรื่องนี้

มธ 19:10 พวกสาวกต่างประหลาดใจที่พระเยซูทรงให้ข้อจำกัดเฉพาะเกี่ยวกับเรื่องนี้แล้ว ซึ่งแสดงให้เห็นว่าแม้กระทั่งในตอนนั้นหัวข้อนี้ก็เป็นเรื่องที่ถกเถียงกันและเป็นเรื่องละเอียดอ่อน พวกสาวกของพระองค์ทูลพระองค์ว่า "ถ้ากรณีของฝ่ายชายต้องเป็นเช่นนั้นกับภรรยาของเขา การสมรสก็ไม่ดีเลย" ศาสนายิวแบบรับบีของพวกฟาริสีอนุญาตให้หย่าร้างและแต่งงานใหม่ได้อย่างสบายๆ คำสอนของพระเยซูเกี่ยวกับเรื่องนี้จริงๆแล้วก็มีน้ำหนักมากกว่าและเข้มงวดมากกว่าสิ่งที่พวกสาวกคุ้นเคย

มธ 19:11-12 พระเยซูทรงกล่าวปิดท้ายความเห็นของพระองค์เกี่ยวกับเรื่องนี้ว่า พระองค์ทรงตอบเขาว่า "มิใช่ทุกคนจะรับประพฤติตามข้อนี้ได้ เว้นแต่ผู้ที่ทรงให้ประพฤติได้" ดูเหมือนว่าพระเยซูทรงผ่อนปรนคำสอนของพระองค์โดยตรัสว่าไม่ใช่ทุกคนที่จะสามารถบรรลุตามอุดมคติแห่งพระประสงค์อันสมบูรณ์แบบของพระเจ้าได้ โดยขอทำได้เพียงพระประสงค์เชิงอนุญาตของพระองค์เท่านั้น

พระองค์ตรัสต่อไปว่า 12 ด้วยว่าผู้ที่เป็นขันทีตั้งแต่กำเนิดจากกรรมมารดาที่มี ผู้ที่มีมนุษย์กระทำให้เป็นขันทีก็มี ผู้ที่กระทำตัวเองให้เป็นขันทีเพราะเห็นแก่อาณาจักรแห่งสวรรค์ก็มี ใครถือได้ก็ให้ถือเอาเถิด" คำที่แปลว่า ขันที (*เอะฮุนออฮอส*) ตรงนี้อาจหมายถึงคนที่ถูกตอนหรือคนที่เลือกที่จะครองตัวเป็นโสดต่อไปก็ได้ เมื่อพิจารณาจากบริบทแล้วน่าจะใช่ความหมายแบบหลัง (พระเยซูตรัสถึงบางคนที่ไม่เพราะความบกพร่องแต่กำเนิด เขาจึงไม่สามารถที่จะแต่งงานได้ด้วย)

อย่างไรก็ตาม หลักการที่สำคัญกว่าที่พระเยซูทรงสอนก็ดูเหมือนจะสื่อว่าบางคนสามารถรับคำสอนเช่นนั้นได้และบางคนก็รับไม่ได้ บางคนเต็มใจและสามารถที่จะข้ามการแต่งงานไปได้เพื่อที่จะไล่ตามเป้าหมายฝ่ายวิญญาณ อย่างไรก็ตาม ข้อ 5 ก็กล่าวชัดเจนว่าพระประสงค์โดยทั่วไปของพระเจ้านั้นคือ ที่จะให้ผู้ชายและผู้หญิงแต่งงาน วลีสุดท้ายในข้อ 12 ก็ดูเหมือนจะปล่อยให้คนๆนั้นตัดสินใจเอง อย่างไรก็ตาม รูปกาลของคำกริยาของวลีสุดท้ายก็เป็นรูปคำสั่ง ดังนั้นวลีนี้จึงอาจแปลได้ว่า 'ใครถือได้ก็ต้องถือ' กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือว่า คนเหล่านั้นที่อยู่ในสภาพการณ์ใดก็ได้รับคำบัญชาจากพระเจ้าให้อยู่ในสภาพนั้นต่อไป ถึงแม้ว่าพระเจ้าทรงเปี่ยมด้วยพระเมตตาในการทรงยอมให้แต่งงานใหม่ได้ภายใต้เงื่อนไขที่จำกัดมากๆ แต่บัญญัติต่างๆด้านศีลธรรมของพระองค์ก็ถูกบัญชาไว้อยู่ดี

มธ 19:13-15 อีกครั้งที่เช่นเดียวกับในบทที่ 18 พระเยซูทรงบัญชาพวกสาวกให้ยอมปล่อยให้เด็กๆเข้ามาหาพระองค์ ขณะนั้นเขาพาเด็กเล็กๆมาหาพระองค์ เพื่อจะให้พระองค์ทรงวางพระหัตถ์และอธิษฐาน แต่เหล่าสาวกก็ห้ามปรามไว้ 14 ฝ่ายพระเยซูตรัสว่า "จงยอมให้เด็กเล็กๆเข้ามาหาเรา อย่าห้ามเขาเลย เพราะว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์ย่อมเป็นของคนเช่นเด็กเหล่านั้น" 15 เมื่อพระองค์ทรงวางพระหัตถ์บนเด็กเหล่านั้นแล้ว ก็เสด็จไปจากที่นั่น ความหมายตรง

นี่ก็อาจเป็นไปได้ว่า คนทั้งหลายที่ถ่อมใจและทำตัวต่ำต้อยเหมือนเด็ก ๆ ก็เป็นแบบที่แสดงถึงอุปนิสัยของคนเหล่านั้นที่ได้รับอนุญาตให้เข้าไปในอาณาจักรของพระองค์ได้ในสักวันหนึ่ง มันสื่อถึงการกลับใจใหม่ ใจที่ไม่แข็งกระด้าง และความเจียมเนื้อเจียมตัว ลองเปรียบเทียบลักษณะนิสัยนี้กับคนที่เข้ามาถามพระเยซูในข้อต่อไปดู

น่าประหลาดใจที่บางคนพยายามใช้ข้อนี้เพื่อสอนเรื่องการให้บัพติศมาเด็ก มีบางคนเสนอเหตุผลที่ว่า การยอมให้เด็ก ๆ เข้ามาหาพระองค์ก็สื่อถึง พิธีบัพติศมาและความรอด เราควรหมายเหตุไว้ว่าคนเหล่านั้น (พ่อแม่) ที่พาลูก ๆ ของตนมาหาพระเยซูจริงๆ แล้วก็แค่อยากขอให้พระเยซูอวยพรและอธิษฐานเผื่อลูก ๆ ของพวกเขาเท่านั้น พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงกำลังปฏิบัติงานเพื่อที่จะแสดงให้เห็นถึงความแตกต่างกับความเย่อหยิ่งและการอวดตัวของคนที่พูดดังต่อไปนี้

มธ 19:16-22 ต่อไปนี้เป็นเรื่องเล่าของมัทธิวเกี่ยวกับขุนนางหนุ่มผู้ร่ำรวย **คูเถิด** มีคนหนึ่งมาทูลพระองค์ว่า "ท่านอาจารย์ผู้ประเสริฐ ข้าพเจ้าจะต้องทำดีประการใดจึงจะได้ชีวิตนิรันดร์" บันทึกของมัทธิวก็สื่อว่าเขาเป็นคนหนุ่มและร่ำรวย มีแต่ลูกาที่เสริมรายละเอียดเข้าไปว่าเขาเป็นขุนนางด้วย เขามาถามว่าเขาต้องทำอะไรเพื่อที่จะได้ชีวิตนิรันดร์ พระเยซูทรงเบี่ยงเบนคำถามของเขา **17** พระองค์ตรัสตอบเขาว่า "ท่านเรียกเราว่าประเสริฐทำไมเล่า **ไม่มีผู้ใดประเสริฐนอกจากพระองค์เดียวคือพระเจ้า**

อาจเป็นไปได้ว่าพระเยซูทรงเห็นความเย่อหยิ่งและการเสแสร้งของชายหนุ่มที่คิดว่าตัวชอบธรรมคนนี้ พระองค์จึงไม่ทรงตอบคำถามของเขา คูเหมือนว่าชายหนุ่มคนนี้สนใจในการที่จะเพิ่มชีวิตนิรันดร์เข้าไปกับแฟ้มผลงานของเขามากกว่าที่จะเป็นความกังวลในเรื่องฝ่ายวิญญาณจริงๆ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจึงทรงทำตัวเหินห่างต่อไปโดยตรัสว่า "ไม่มีผู้ใดประเสริฐนอกจากพระองค์เดียวคือพระเจ้า" ชายหนุ่มที่ร่ำรวยและมีอิทธิพลคนนี้น่าจะเป็นบุตรชายคนหนึ่งของพวกเขาชั้นสูงที่ปกครองประเทศอิสราเอล เขาได้ยินเรื่องราวของพระเยซูมาบ้าง เขาจึงคิดว่าเขาสามารถเพิ่มชีวิตนิรันดร์เข้าไปกับทรัพย์สินสมบัติอื่นๆ ของตนได้

พระเยซูตรัสต่อไปว่า **แต่ถ้าท่านปรารถนาจะเข้าไปในชีวิต ก็ให้ถือรักษาพระบัญญัติไว้**" น่าสังเกตว่าพระเยซูมิได้ตรัสว่า 'แต่ถ้าท่านปรารถนาจะเข้าไปในชีวิต **นิรันดร์**' พระองค์แค่ตรัสถึงชีวิต

เฉยๆ ข้อเท็จจริงก็คือว่า เมื่อผู้ใดถือรักษาพระบัญญัติ เขาก็มีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น โดยสิ่งสำคัญอย่างหนึ่งก็คือ สันติสุขในใจและสันติสุขพร้อมกับพระพรอื่นๆ มีความเยอหยิ่งอยู่ในตัวชายหนุ่มที่ร่ำรวยคนนี้ พระเยซูทรงเห็นมันและทรงทำตัวเหินห่างต่อไป พระองค์ทรงตระหนักดีว่าในตัวชายผู้นี้ไม่มีการกลับใจใหม่และไม่มีความเชื่อด้วย เขาสนใจแต่ว่าเขาจะทำอะไรได้เพื่อที่จะมีชีวิตนิรันดร์ เขาจึงถามพระเยซูกลับว่า **18 "คือพระบัญญัติข้อใดบ้าง"**

พระเยซูตรัสว่า **"อย่ากระทำการฆาตกรรม อย่าล่วงประเวณีผิวเมียเขา อย่าลักทรัพย์ อย่าเป็นพยานเท็จ 19 จงให้เกียรติแก่บิดามารดาของตน และจงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง"** พระเยซูตรัสถึงพระบัญญัติหกประการ (ซึ่งรวมถึงห้าข้อในบัญญัติสิบประการด้วย) บัญญัติแต่ละข้อนี้ก็พูดถึงความสัมพันธ์กับผู้อื่น นี่สื่อให้เห็นในมุมมองของพระเยซูว่า ชายคนนี้ยังบกพร่องอยู่ หากไม่บกพร่องในข้ออื่น เขาก็น่าจะมีความผิดในข้อสุดท้าย หากไม่ผิดในข้อที่สี่ของรายการที่ว่านี้

20 คนหนุ่มนั้นทูลพระองค์ว่า **"ข้อเหล่านี้ข้าพเจ้าได้ถือรักษาไว้ทุกประการตั้งแต่เป็นเด็กหนุ่มมา ข้าพเจ้ายังขาดอะไรอีกบ้าง"** ชายหนุ่มคนนี้ก็คิดว่าตัวเองรักษาบัญญัติเหล่านี้ได้หมดทุกข้อแล้ว เขาจึงเป็นคนชอบธรรม แต่ตรงนี่คือสิ่งที่ขัดแย้งกันเอง ชายหนุ่มผู้ร่ำรวยคนนี้อ้างว่ารักษาบัญญัติเหล่านี้ได้หมดทุกข้อ แต่เขาก็ยังไม่รู้จักพอ เขารู้สึกจิตสำนึกผิดชอบพองใจ และพระเยซูทรงเรียกให้เขามาถึงสิ่งที่เขาไม่มี เขาคิดว่าความรอดคือการทำหลายสิ่งหลายอย่าง และแสดงให้เห็นว่าเขาไม่มีความเชื่อเลย

21 พระเยซูตรัสแก่เขาว่า **"ถ้าท่านปรารถนาเป็นผู้ที่ทำงานครบถ้วน จงไปขายบรรดาสิ่งของซึ่งท่านมีอยู่แจกจ่ายให้คนอนาถา แล้วท่านจะมีทรัพย์สมบัติในสวรรค์ แล้วจงตามมา"** อีกครั้งที่พระเยซูทรงทำตัวหมางเมินต่อชายหนุ่มที่คิดว่าตัวชอบธรรมและอวดดีคนนี้ พระองค์ทรงตอบกลับไปโดยบรรยายถึงการเป็นคนที่ทำงานครบถ้วน นี่หมายถึงการเป็นคนที่ครบถ้วนฝ่ายวิญญาณ พระเยซูมิได้กำลังทรงสอนเรื่องความรอดที่มาโดยการกระทำดี แต่พระองค์กำลังพยายามที่จะทำให้คนที่เยอหยิ่งและคิดว่าตัวชอบธรรมคนนี้ถ่อมตัวลง

พระองค์ทรงสั่งเศรษฐีหนุ่มคนนี้ว่า เขาจะเป็นคนที่ครบถ้วน (นั่นคือ สมบูรณ์พร้อม) ได้ เขาก็ต้องแจกจ่ายทุกสิ่งที่มี นี่ไม่เคยเป็นวิธีที่นำไปสู่ความรอดเลย แต่พระเยซูทรงทราบอะไร เป็นพระเจ้าของชายคนนี้ นั่นคือ ทรัพย์สมบัติของเขานั้นเอง เขาไม่เต็มใจที่จะพินาศไปจาก ทรัพย์สมบัติของเขา ในทางตรงกันข้าม หากเศรษฐีหนุ่มคนนี้เต็มใจที่จะถ่อมตัวลงโดยการแจกจ่ายทรัพย์สมบัติที่ตนมี และติดตามพระเยซูไปโดยความเชื่อ เขาก็จะมุ่งหน้าไปสู่ความรอดที่แท้จริง แต่เขาไม่พร้อมที่จะทำเรื่องพวกนี้เลย

ด้วยเหตุนี้ 22 เมื่อคนหนุ่มได้ยินถ้อยคำนั้นเขาก็ออกไปเป็นทุกข์ เพราะเขามีทรัพย์ สิ่งของเป็นอันมาก คำที่แปลว่า ทรัพย์สิ่งของ (*กัทมา*) หมายถึง กรรมสิทธิ์ในที่ดิน เห็นได้ชัดว่า ชายหนุ่มคนนี้เป็นเจ้าของอสังหาริมทรัพย์จำนวนมากซึ่งถือว่าเป็นแหล่งที่มาแห่งความมั่งคั่งหลักๆ ในอิสราเอลสมัยนั้น สินทรัพย์เหล่านี้ อาจเป็นส่วนองุ่นที่ให้ผลกำไร สวนต้นมะกอก แปลงปลูกมะเดื่อ และสินทรัพย์อื่นๆ โดยทั้งหมดนี้นำมาซึ่งรายได้ก้อนโตที่เข้ามาเรื่อยๆ ชายคนนี้อาจได้รับสิ่งเหล่านี้เป็นมรดกด้วย ปัญหาไม่ได้อยู่ที่ความร่ำรวยของเขา แต่อยู่ที่ใจของเขาต่างหาก พระที่แท้จริงของเขาคือ ทรัพย์สมบัติของเขา นอกจากนี้เขายังเชื่อว่าตัวเองเป็นคนชอบธรรมและมีความเยอหยิ่งอยู่เยอะด้วยซึ่งอาจปิดบังเขาจากความสว่างแห่งข่าวประเสริฐ

มธ 19:23-24 เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นไปก่อนหน้านี้นี้เป็นเหตุให้พระเยซูตรัสกับพวกสาวกว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนมั่งมีจะเข้าในอาณาจักรแห่งสวรรค์ก็ยาก คำที่แปลว่า ยาก (*คูสคอ โลส*) มีความหมายว่า 'ด้วยความยากลำบาก' พระเยซูทรงสอนต่อไปว่า มันยากจริงๆ ที่คนรวยจะรับความรอด เหตุผลนั้นก็ง่ายนิดเดียว พวกเขาต่างถูกความมั่งมีของตนห่อหุ้มไว้ พวกเขาสนุกกับชีวิตมากเกินไปที่จะมองไปยังนิรันดร์กาลและพระเจ้าผู้ทรงสร้างพวกเขาได้ นอกจากนี้ เช่นเดียวกับขุนนางหนุ่มผู้ร่ำรวยข้างบน พวกเขาถูกล้อมห่อหุ้มด้วยความคิดว่าตัวเองชอบธรรมและความเยอหยิ่งแบบเสแสร้ง ข่าวประเสริฐไม่ใช่ศาสนาของพวกเขาชั้นสูงในสังคม และเป็นความจริงที่ประชากรของพระเจ้าส่วนใหญ่คือคนเหล่านั้นที่ได้เติบโตขึ้นมาด้วยวิธีที่ถ่อมใจ

พระเยซูคริสต์ต่อไปว่า 24 เรบอกท่านทั้งหลายอีกว่า ตัวอูฐจะลอดรูเข็มก็ง่ายกว่าคนมั่งมีจะเข้าไปในอาณาจักรของพระเจ้า" เรื่อง "รูเข็ม" ก็เป็นที่ถกเถียงกันอย่างมากมายโดยตลอด บางคนก็เปรียบเทียบว่าเป็นเหมือนกับประตูขนาดเล็กซึ่งอยู่ในประตูเมืองขนาดใหญ่ โดยที่คนสามารถเข้าทางประตูเล็กนี้ได้หลังจากที่ประตูเมืองขนาดใหญ่ปิดแล้ว สำหรับอูฐที่คือรึ้นแล้วมันก็คงเป็นประสบการณ์ที่ยู่ยากเพราะว่ามันจะต้องย่อตัวลงด้วยความยากลำบาก อย่างไรก็ตาม เนื้อหาในข้อพระคัมภีร์ก็ไม่ได้บ่งบอกเช่นนั้นเลย บางคนก็เสนอว่ารูเข็มก็หมายถึงช่องแคบเล็กๆในกำแพงหินของเมือง ซึ่งฝ่ายที่ต้งรับสามารถยิงธนูออกจากช่องนั้นเข้าไปใส่ผู้ที่มาโจมตีได้ อย่างไรก็ตาม ช่องแคบดังกล่าวปกติแล้วก็อยู่สูงบนกำแพงและไม่ได้สื่อความหมายอะไรเกี่ยวกับอูฐเลย

งานเขียนของพวกเรบปีทีหลงเหลืออยู่ก็พูดถึงช่างที่เดินผ่านรูเข็มหลายต่อหลายครั้ง ความหมายที่คำนี้ต้องการจะสื่อก็คือ ส่วนหนึ่งที่แสดงถึงเรื่องเหลวไหลหรืออะไรที่เป็นไปไม่ได้ อาจเป็นไปได้ว่าพระเยซูทรงสื่อความหมายนี้โดยใช้อูฐแทนช่างก็ได้ จนถึงทุกวันนี้อูฐก็ขึ้นชื่อในเรื่องนิสัยที่คือรึ้นและไม่ยอมให้ความร่วมมือของมัน

ไม่ว่าจะในกรณีใด บทเรียนสำคัญที่พระเยซูกำลังสอนอยู่ก็คือว่า มันเป็นเรื่องยากแต่ก็เป็นไปได้ที่คนรวยจะยอมเชื่อข่าวประเสริฐ พระของพวกเขาก็คือ ยศถาบรรดาศักดิ์ ฐานะทางสังคม และความมั่งคั่งของพวกเขา สิ่งเหล่านี้เมื่อรวมกันก็ก่อให้เกิดผลพลอยได้เป็นความเยอหยิ่ง การคิดว่าตัวชอบธรรม ความโอหัง และบ่อยครั้งก็ก่อให้เกิดความคิดที่ว่า 'มีทุกวันนี้ได้ก็เพราะตัวเอง' ซึ่งเป็นความคิดของคนที่ไม่จำเป็นต้องพึ่งพระเจ้า สำหรับคนเหล่านี้แล้ว หลักการฝ่ายวิญญาณต่างๆเช่น การกลับใจใหม่ ความเชื่อ การถ่อมตัว และหัวใจของผู้รับใช้จึงเป็นสิ่งที่แปลกประหลาดจริงๆ มันเป็นเรื่องผิดปกติราวกับอูฐที่พยายามลอดรูเข็มเลยทีเดียว

อีกเรื่องที่ต้องหมายเหตุไว้ด้วยก็คือว่า ตอนนีพระเยซูทรงอยู่ในแคว้นยูเดียซึ่งเป็นที่ๆพวกชนชั้นสูงและคนรวยๆของชนชาตินี้เขาอยู่กัน พวกเขาเป็นชนชั้นปกครองของอิสราเอล

มธ 19:25-26 เมื่อพวกสาวกของพระองค์ได้ยินก็ประหลาดใจมาก จึงทูลว่า "ถ้าอย่างนั้นใครจะรอดได้" พวกสาวกต่างประหลาดใจ พวกเขาถามว่า "ถ้าอย่างนั้นใครจะรอดได้" ในสมัยนั้นพวกคนอิสราเอลมักคิดเอาเองว่า เพราะว่าพวกคนรวยๆมักถวายของบรรณาการต่างๆแก่

พระวิหารและเข้าร่วมประชุมกับธรรมศาลาอย่างเห็นได้ชัด พวกเขาจึงน่าจะเป็นพวกแรกๆที่ได้ชื่อว่าชอบธรรม

26 พระเยซูทอดพระเนตรดูพวกสาวกและตรัสกับเขาว่า "ฝ่ายมนุษย์ยอมเป็นไปไม่ได้ แต่พระเจ้าทรงกระทำให้เป็นไปได้ทุกสิ่ง" พระองค์ทรงอ้างอิงย้อนกลับไปถึงเรื่องอุฐูที่พยายามลอครูเซ็ม อย่างไรก็ตาม ในบริบทนี้เองที่พระเยซูตรัสว่า พระเจ้าทรงกระทำให้เป็นไปได้ทุกสิ่ง พระองค์ทรงสามารถช่วยคนรวยให้รอดได้และพระองค์ก็ทรงทำเช่นนั้นอยู่บ่อยๆ นอกจากนี้ เรายังเห็นถึงหลักการเรื่องความทรงสรรพพลาณภาพของพระเจ้าด้วย ถึงแม้ว่าสำหรับเราแล้วบางสิ่งอาจดูเหมือนเป็นไปไม่ได้ แต่พระเจาก็ทรงเชี่ยวชาญในสิ่งต่างๆที่คนคิดว่าเป็นไปไม่ได้

มธ 19:27 ขณะนี้ยังอยู่ในบริบทของขุนนางหนุ่มผู้ร่ำรวยคนนี้อยู่แล้วเปโตรทูลพระองค์ว่า "ดูเถิด ข้าพระองค์ทั้งหลายได้สละสิ่งสารพัด และได้ติดตามพระองค์มา พวกข้าพระองค์จึงจะได้อะไรบ้าง" เปโตรเตือนความจำพระเยซูว่า อันที่จริงแล้วพวกเขาได้สละทิ้งสิ่งสารพัดเพื่อติดตามพระองค์ (นี่ก็เป็นตัวอย่างหนึ่งของการเป็นสาวกที่แท้จริง) เปโตรอยากรู้ว่าพวกเขาจะคาดหวังอะไรเป็นสิ่งที่ตามมา สิ่งที่ถูกสื่อในคำถามของเขาก็คือว่า การที่พวกเขาลงแรงไปทั้งหมดนี้จะได้บำเหน็จอะไรบ้าง หรือพวกเขาจะได้ส่วนแบ่งอะไรในอาณาจักรของพระเมสสิยาห์ หรือพวกเขาจะคาดหวังทรัพย์สมบัติอะไรในสวรรค์ได้บ้าง

มธ 19:28 พระเยซูจึงตรัสตอบว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ในโลกใหม่คราวเมื่อบุตรมนุษย์จะนั่งบนพระที่นั่งแห่งสง่าราศีของพระองค์นั้น พวกท่านที่ได้ติดตามเรามา จะได้นั่งบนบัลลังก์สิบสองที่ พิพากษาชนอิสราเอลสิบสองตระกูล คำที่แปลว่า โลกใหม่ (พาลิกเกะนะซีอา) ในบริบทนี้มีความหมายว่า 'การสร้างขึ้นใหม่' เห็นได้ชัดว่ามันหมายถึงอาณาจักรที่ถูกฟื้นฟูขึ้นใหม่ที่พระเยซูคริสต์จะทรงเป็นกษัตริย์ในสักวันหนึ่ง พระเยซูทรงสอนว่าพวกสาวกถึงแม้ว่าอาจไม่มีคนรู้จักและเป็นคนต่ำต้อยในตอนนั้น แต่พวกเขาก็จะได้เป็นผู้ครอบครองร่วมกับพระองค์ในอาณาจักรของพระองค์ในวันนั้น กล่าวให้เฉพาะเจาะจงก็คือ พวกอัครทูตจะได้ปกครองชนอิสราเอลสิบสองตระกูลในวันนั้น นี่ยังสื่อชัดเจนถึงการครอบครองของพระคริสต์บนบัลลังก์ของพระองค์ในวันนั้นด้วย

มธ 19:29 พระเยซูทรงนำเสนอลักษณะที่ลึกซึ้งอีกประการ ทุกคนที่ได้กลับบ้าน หรือพี่น้องชายหญิงหรือบิดามารดาหรือภรรยาหรือบุตรหรือที่ดิน เพราะเห็นแก่นามของเรา ผู้นั้นจะได้ผลร้อยเท่า และจะได้ชีวิตนิรันดร์เป็นมรดก

เมื่อประชากรของพระเจ้าเต็มใจที่จะเสียสละชีวิตของตนและสิ่งของต่างๆที่สำคัญต่อพวกเขาเพราะเห็นแก่พระองค์ พวกเขาก็จะได้รับผลร้อยเท่าในอาณาจักรของพระองค์ บทเรียนที่ชัดเจนตรงนี้ก็คือนั่นว่า ความมั่งมีในชีวิตนี้ไม่เพียงเป็นเรื่องที่ไม่เกี่ยวข้องเมื่อคิดถึงนิรันดร์กาลเท่านั้น แต่มันจะเป็นเรื่องคิดขวางด้วย นอกจากนี้ เมื่อประชากรของพระเจ้าเต็มใจที่จะเสียสละเพื่อรับใช้องค์พระผู้เป็นเจ้าตอนนี้ พวกเขาก็สามารถได้รับบำเหน็จมหาศาลเมื่อถึงตอนนั้น ให้เราสังเกตด้วยการปรนนิบัติพระคริสต์อาจเกี่ยวข้องกับการเสียสละไม่เพียงทรัพย์สินของเท่านั้นแต่ครอบครัวด้วย

มธ 19:30 พระเยซูทรงปิดท้ายเนื้อหาตอนนี้ด้วยลักษณะที่เป็นความจริง แต่มีหลายคนที่เป็นคนต้นจะต้องกลับไปเป็นคนสุดท้าย และที่เป็นคนสุดท้ายจะกลับเป็นคนต้น” เราจะเข้าใจคำตรัสนี้ก็ต่อเมื่อเราพิจารณาบริบท คนเหล่านั้นที่เป็นใหญ่เป็นโตในชีวิตนี้อาจเป็นคนสุดท้ายในสวรรค์ สมมติว่าพวกเขาได้ไปถึงที่นั่นนะ นอกจากนี้ คนเหล่านั้นที่อยู่ในฐานะต่ำต้อยเพราะเห็นแก่ข่าวประเสริฐในตอนนี้นี้ก็จะได้มีตำแหน่งใหญ่โตในตอนนั้น

*****

ภาพรวมของมัทธิว 20: ในบทที่ 20 พระเยซู (1) ทรงสอนคำอุปมาขนาดยาวเรื่องหนึ่งซึ่งมีเนื้อหาเกี่ยวกับอาณาจักรนั้น (2) พระองค์ตรัสชัดเจนถึงการสิ้นพระชนม์ที่ใกล้จะเกิดขึ้น และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ (3) พระองค์ทรงรับมือกับคำขออันทะเยอทะยานของพวกเขา และ (4) พระองค์ทรงรักษาชายตาบอดสองคน

มธ 20:1-16 องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงสอนคำอุปมาว่าด้วยอาณาจักรนั้นอีกเรื่อง "ด้วยว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนเจ้าของบ้านคนหนึ่งออกไปจ้างคนทำงานในสวน องุ่นของตนแต่เวลาเช้าตรู่ 2 ครั้งตกลงกับลูกจ้างวันละเดนาวันแล้ว จึงใช้ให้ไปทำงานในสวน องุ่นของเขา 3 พอเวลาประมาณสามโมงเช้า เจ้าของบ้านก็ออกไปอีก เห็นคนอื่นยืนอยู่เปล่าๆ

กลางตลาด 4 จึงพูดกับเขาว่า 'ท่านทั้งหลายจงไปทำงานในสวนองุ่นด้วยเถิด เราจะให้ค่าจ้างแก่พวกท่านตามสมควร' แล้วเขาก็พากันไป 5 พอเวลาเที่ยงวันและเวลาบ่ายสามโมง เจ้าของบ้านก็ออกไปอีก ทำเหมือนก่อน 6 ประมาณบ่ายห้าโมงก็ออกไปอีกครั้งหนึ่ง พบอีกพวกหนึ่งยืนอยู่เปล่าๆจึงพูดกับเขาว่า 'พวกท่านยืนอยู่ที่นี้เปล่าๆตลอดวันทำไม' 7 พวกเขาตอบเจ้าของบ้านว่า 'เพราะไม่มีใครจ้างพวกข้าพเจ้า' เจ้าของบ้านบอกพวกเขาว่า 'ท่านทั้งหลายจงไปทำงานในสวนองุ่นด้วยเถิด และท่านจะได้รับค่าจ้างตามสมควร' 8 ครั้นถึงเวลาพลบค่ำเจ้าของสวนองุ่นจึงสั่งเจ้าพนักงานว่า 'จงเรียกคนทำงานมาและให้ค่าจ้างแก่เขา ตั้งแต่คนมาทำงานสุดท้าย จนถึงคนที่มาแรก' 9 คนที่มาทำงานเวลาประมาณบ่ายห้าโมงนั้น ได้ค่าจ้างคนละหนึ่งเดนาเรียน 10 ส่วนคนที่มาที่แรกนั้นก็จะได้มากกว่านั้น แต่ก็ได้คนละหนึ่งเดนาเรียนเหมือนกัน 11 เมื่อเขาได้เงินไปแล้วก็บ่นต่อว่าเจ้าของบ้าน 12 ว่า 'พวกที่มาสุดท้ายได้ทำงานชั่วโมงเดียว และท่านได้ให้ค่าจ้างแก่เขาเท่ากับพวกเราที่ทำงานตรากตรากกลางแดดตลอดวัน' 13 ฝ่ายเจ้าของบ้านก็ตอบแก่คนหนึ่งในพวกนั้นว่า 'สหายเอ๋ย เรามีได้โกงท่านเลย ท่านได้ตกลงกับเราแล้ววันละหนึ่งเดนาเรียนมิใช่หรือ' 14 รับค่าจ้างของท่านไปเถิด เราพอใจจะให้คนที่มาทำงานหลังที่สุดนั้นเท่ากับท่าน 15 เราปรารถนาจะทำอะไรกับสิ่งที่เป็นของเราเองนั้นไม่ถูกต้องตามพระราชบัญญัติหรือทำไมท่านอิจฉาริษยาเมื่อเห็นเราใจดี'

นี่เป็นเรื่องเกี่ยวกับแรงงานรายวันในสมัยศตวรรษแรก เกษตรกรรมแบบหลักในอิสราเอลสมัยนั้นก็คือ การปลูกองุ่นและผลิตผลที่มาจากองุ่น ตลอดช่วงฤดูปลูก คนงานก็เป็นที่ต้องการเพื่อทำงานในสวนองุ่น โดยเฉพาะในช่วงฤดูเก็บเกี่ยว เจ้าของบ้านที่ถูกเอ่ยถึงนี้ก็คือเจ้าของสวนองุ่นนี้ เป็นเรื่องธรรมดาที่เจ้าของบ้านจะออกไปในตลาดประจำเมืองแต่เช้าตรู่และจ้างคนงานรายวันตามความจำเป็นของเขา

คนที่ต้องการงานทำก็จะเตร็ดเตร่อยู่แถวตลาด โดยหวังว่าเจ้าของที่ดินในพื้นที่จะมาจ้างพวกเขาทำงานในวันนั้น ค่าแรงรายวันในสมัยนั้นคือ เดนาเรียน (เดนาเรียน) ซึ่งเป็นเหรียญเงินของโรม พวกคนทำงานในสวนองุ่นตกลงที่จะทำงานเพื่อค่าจ้างจำนวนดังกล่าว จนถึงตอนนี้เรื่องนี้ก็เป็นวิธปฏิบัติปกติของคนในตะวันออกกลาง

อย่างไรก็ตาม เมื่อเรื่องนี้ดำเนินต่อไป พระเยซูก็ทรงเสริมลักษณะบางประการที่ไม่ใช่เรื่องปกติ ในเวลาเก้าโมงเช้าวันนั้นเอง เจ้าของสวนองุ่นก็เห็นว่าเขาต้องการคนงานเพิ่ม ดังนั้นเขาจึงกลับเข้าไปในเมืองและจ้างคนงานเพิ่ม โดยบอกว่า “เราจะให้ค่าจ้างแก่พวกท่านตามสมควร” เขาทำแบบนี้อีกในตอนเที่ยงและตอนบ่ายสามโมง สุดท้ายตอนห้าโมงเย็นเขาก็จ้างคนงานเพิ่มอีก เขาถามคนเหล่านั้นว่า “พวกท่านยืนอยู่ที่นี้เปล่าๆตลอดวันทำไม” พวกเขาตอบว่า “เพราะไม่มีใครจ้างพวกข้าพเจ้า” อย่างไรก็ตาม อีกแค่ชั่วโมงเดียวก็หมดเวลาทำงานสำหรับวันนั้นแล้ว

ดังนั้น ตอนหกโมงเย็นวันนั้น เจ้าของสวนองุ่นก็ส่งเจ้าพนักงาน หรือหัวหน้าคนงานให้บอกทุกคนว่าถึงเวลาเลิกงานแล้วและให้จ่ายค่าจ้างแก่คนงาน นอกจากนี้เขายังสั่งด้วยว่าให้จ่ายค่าจ้างแก่คนงานที่มาสุดท้ายก่อน ไล่ไปจนถึงคนที่มาแรกสุด สิ่งที่น่าตกใจก็คือว่า คนงานทุกคนได้รับค่าจ้างเท่ากัน คือ หนึ่งเดนาเรียน บางคนทำงานตลอดทั้งวันเพื่อจะได้ค่าจ้างจำนวนเท่านั้น ขณะที่คนอื่นๆก็ทำงานเพียงแค่ชั่วโมงเดียวเพื่อที่จะได้รับเงินค่าจ้างจำนวนเท่านั้น

คนเหล่านั้นที่ทำงานถึงสิบสองชั่วโมงก็บ่นทันทีว่าค่าจ้างของพวกเขาก็ไม่ได้มากไปกว่าค่าจ้างของคนเหล่านั้นที่ทำงานเพียงแค่ชั่วโมงเดียว เจ้าของสวนองุ่นก็เตือนความจำพวกเขาว่าพวกเขาได้ตกลงที่จะทำงานตลอดทั้งวันเพื่อเงินหนึ่งเดนาเรียน เขาจึงสั่งให้คนเหล่านั้นกลับบ้านไปโดยกล่าวว่าเขาจะทำอย่างไรกับค่าจ้างของเขาก็ได้ตามที่เขาปรารถนา ความเห็นสุดท้ายของเขาที่ว่า “ท่านมิแหวดตาอันชั่วร้ายเพราะเห็นเราใจดีหรือ” อ้างอิงถึงความอิจฉาของพวกเขา เขาได้มีใจเมตตาต่อคนงานเหล่านั้นที่มาทำงานหลังสุด ทำไมคนอื่นต้องอิจฉาคนเหล่านั้นด้วย

พระเยซูทรงปิดท้ายคำอุปมานี้อีกครั้งโดยตรัสว่า **16 อย่างนั้นแหละคนที่เป็นคนสุดท้ายจะกลับเป็นคนต้น และคนที่เป็นคนต้นจะกลับเป็นคนสุดท้าย พระองค์ตรัสเสริมว่า ด้วยว่าผู้ที่ได้รับเชิญก็มาก แต่ผู้ที่ทรงเลือกก็น้อย”**

คำอุปมานี้ก็เป็นเรื่องของอาณาจักรนั้นอีกครั้ง คุณูปการสำคัญที่ช่วยให้เราเข้าใจก็คือ การมองเห็นผ่านมุมมองของชนชาติอิสราเอลและตำแหน่งของพวกเขาในอาณาจักรนั้น สักวันหนึ่งเหล่าวิสุทธิชนสมัยพระกัมภีร์เดิมทุกคน (ชนชาติอิสราเอลที่ได้รับการทรงไถ่) จะถูกซุบให้เป็นขึ้นเพื่อเข้าสู่อาณาจักรนั้น กระนั้น จะมีผู้ที่ได้รับความรอดในช่วงวันท้ายๆของยุคเจ็ดปีด้วย

พวกเขาเองก็จะได้รับอภิสิทธิ์ที่ทั้งปวงที่พวกพี่น้องสมัยพระคัมภีร์เดิมของพวกเขามีด้วย ถึงแม้ว่าพวกเขาเองจะกลับใจรับเชื่อเพียงไม่นานก็ตาม

นี่สื่อให้เห็นว่าบางคนในวันนั้นจะคิดว่าพวกเขาน่าจะได้รับบำเหน็จหรือตำแหน่งสูงกว่าคนอื่นเหล่านั้นที่เพิ่งกลับใจรับเชื่อ เราไม่ควรสรุปว่าจะมีการแก่งแย่งชิงดีหรือความแตกแยกในอาณาจักรนั้น อย่างไรก็ตาม พระเยซูทรงใช้ภาพเปรียบเทียบหนึ่งที่พบเห็นได้ในชีวิต มันแสดงให้เห็นว่าแม้แต่พวกยิวที่กลับใจรับเชื่อในที่สุดก็จะได้รับสิทธิ์เต็มที่ในอาณาจักรนั้น

พระเยซูทรงใช้คำสุภาพิตของพระองค์ “คนที่เป็นคนสุดท้ายจะกลับเป็นคนต้น และคนที่เป็นคนต้นจะกลับเป็นคนสุดท้าย” ในบริบทนี้ เห็นได้ชัดว่าคนเหล่านั้นที่รอดในตอนท้ายจะมีศถาบรรดาศักดิ์เดียวกับคนเหล่านั้นที่เป็นวิสุทธิชนมาตั้งแต่แรก นอกจากนี้ บรรดาผู้ติดตามพระคริสต์ไม่ว่าจะในสมัยพระคัมภีร์ใหม่หรือผู้ที่พลีชีพในยุคเจ็ดปีก็อาจมีตำแหน่งสูงกว่าพวกยิวธรรมดาๆ ในสมัยพระคัมภีร์เดิมในอาณาจักรนั้นก็ได้ เป็นความจริงที่ “ด้วยว่าผู้ที่ได้รับเชิญก็มาก แต่ผู้ที่ทรงเลือกก็น้อย” มีคนมากมายได้รับการทรงเรียกให้มาถึงความรอด แต่มีคนส่วนน้อยนักที่ตอบรับการทรงเรียกนั้น มีคนมากมายได้รับการทรงเรียกให้มารับใช้พระมหากษัตริย์ แต่มีไม่กี่คนที่ได้รับการทรงเลือกให้มารับตำแหน่งผู้นำเพราะการรับใช้อย่างสัตย์ซื่อที่มีมาก่อนหน้านั้นในชีวิตนี้ของพวกเขา

มธ 20:17-19 พระเยซูทรงพยากรณ์ถึงการสิ้นพระชนม์และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ซึ่งใกล้จะเกิดขึ้นเป็นครั้งที่ห้าในข่าวประเสริฐของมัทธิวนี โดยอาจทรงอยู่ในบริเวณเมืองเยรีโคซึ่งอยู่ในหุบเขาของแม่น้ำจอร์แดน เมื่อพระเยซูจะเสด็จขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ขณะอยู่ตามหนทางได้พาเหล่าสาวกสิบสองคนไปแต่ลำพัง และตรัสกับเขาว่า 18 "ดูเถิด เราทั้งหลายจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และบุตรมนุษย์จะถูกทรยศให้อยู่กับพวกปุโรหิตใหญ่และพวกธรรมาจารย์ และเขาเหล่านั้นจะปรบโทษท่านถึงตาย 19 และจะมอบท่านไว้กับคนต่างชาติให้เยาะเย้ย เหมิ่นตี และให้ตรึงไว้ที่กางเขน และวันที่สามท่านจึงจะกลับฟื้นขึ้นมาใหม่"

พระเยซูทรงเสริมรายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับการทรงทุกข์ทรมานของพระองค์ซึ่งใกล้จะเกิดขึ้นแล้ว (1) มันจะเกิดขึ้นที่กรุงเยรูซาเล็ม (2) พระองค์จะทรงถูกทรยศให้อยู่ในมือของพวกเขา

ปุโรหิตใหญ่ (3) พวกเขาและพวกธรรมาจารย์จะปรับโทษพระองค์ให้ถึงตาย (4) นอกจากนี้ พระองค์จะทรงถูกมอบไว้กับพวกคนต่างชาติ (พวกโรม) เพื่อที่จะทรงถูกเยาะเย้ย เหมิ่นตี และให้ตรึงไว้ที่กางเขน (5) สุดท้าย วันที่สามพระองค์จะทรงกลับฟื้นขึ้นมาใหม่

พระเยซูทรงให้รายละเอียดอันน่าทึ่งแก่พวกสาวกในการตรัสล่วงหน้าถึงการสิ้นพระชนม์และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ นำแปลตรงที่ว่าพวกเขาจำได้ว่าพระองค์ได้ทรงเล่าให้พวกเขาฟังอย่างละเอียดก่อนหน้านี้แล้วว่าจะเกิดอะไรขึ้นก็หลังจากที่พระองค์ได้ทรงเป็นขึ้นจากตายแล้ว อย่างไรก็ตาม ในช่วงเดือนท้ายๆก่อนการสิ้นพระชนม์และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ พระเยซูก็ทรงพยายามที่จะเตรียมตัวพวกเขาให้พร้อมสำหรับสิ่งที่กำลังใกล้เข้ามา

มธ 20:20-28 หลังจากนั้นมารดาของยอห์นและยากอบ (ภรรยาของเศเบดี) ก็เข้ามาเฝ้าพระเยซูและขอให้บุตรทั้งสองคนของนางได้รับอภิสิทธิ์คือ ตำแหน่งสูงในอาณาจักรที่จะมาถึงของพระองค์ ขณะนั้นมารดาของบุตรแห่งเศเบดีพาบุตรชายทั้งสองมาเฝ้าพระองค์ นมัสการทูลขอสิ่งหนึ่งจากพระองค์ 21 พระองค์จึงทรงถามนางนั้นว่า "ท่านปรารถนาอะไร" นางทูลพระองค์ว่า "ขอทรงโปรดอนุญาตให้บุตรชายของข้าพระองค์สองคนนี้นั่งในราชอาณาจักรของพระองค์ เบื้องขวาพระหัตถ์คนหนึ่ง เบื้องซ้ายคนหนึ่ง"

บางคนสันนิษฐานว่ายากอบและยอห์นเป็นคนบอกให้มารดาของตนทำเช่นนี้ อย่างไรก็ตาม ในเนื้อหาตรงนี้ก็ไม่มีบ่งบอกเช่นนั้นโดยตรงเลย อย่างไรก็ตามเห็นได้ชัดว่าผู้หญิงคนนี้รู้เลยว่าพระเยซูทรงเป็นผู้ใดและอาณาจักรของพระเจ้านั้นมาใกล้แล้ว นางเห็นได้ถูกต้องแล้วว่าบุตรทั้งสองของนางเป็นเหมือนมือขวาและมือซ้ายของพระองค์

อย่างไรก็ตาม พระเยซูก็ตรัสเป็นนัยว่ายากอบและยอห์นมีส่วนรู้เห็นในคำขอที่เห็นแก่ตัวนี้ด้วยโดยการตรัสตอบพวกเขาในรูปพหูพจน์ ("ที่พวกท่านขอนั้นพวกท่านไม่เข้าใจ") นี้เท่ากับพระองค์ตรัสว่าพวกเขาไม่รู้เลยว่าพวกเขากำลังขออะไรอยู่

22 แต่พระเยซูตรัสตอบว่า "ที่ท่านขอนั้นท่านไม่เข้าใจ ถ้วยซึ่งเราจะดื่มมันท่านจะดื่มได้หรือ และบัพติศมานั้นซึ่งเราจะรับ ท่านจะรับได้หรือ" เขาทูลพระองค์ว่า "พวกข้าพระองค์

ทำได้" 23 พระองค์ตรัสกับเขาว่า "ท่านจะดีมีจากถ้วยของเรา และรับบัพติศมาด้วยบัพติศมาที่ เราจะรับก็จริง แต่ซึ่งจะนั่งข้างขวาและข้างซ้ายของเรานั้น ไม่ใช่พนักงานของเราที่จะมอบให้ แต่พระบิดาของเราได้ทรงเตรียมไว้สำหรับผู้ใด ก็จะให้แก่ผู้นั้น" พระเยซูทรงชี้ให้เห็นว่าพวกเขา จะได้ดีมีจากถ้วยของพระองค์และรับบัพติศมาของพระองค์จริงๆ

แน่นอนที่นี่หมายถึงการที่พวกสาวกของพระเยซูจะเผชิญกับการข่มเหงอย่างหนักและการพลีชีพเพื่อความเชื่อในอีกหลายสิบปีหลังจากนั้น อย่างไรก็ตาม พระเยซูทรงชี้ให้เห็นว่า ยศถาบรรดาศักดิ์และตำแหน่งในอาณาจักรนั้นเป็นสิ่งที่พระบิดาของพระองค์ทรงจัดเตรียมไว้ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ถึงแม้ว่าทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าและทรงเป็นพระเจ้าเอง แต่พระองค์ก็ทรงนบนอบเชื่อฟังพระประสงค์ของพระบิดาของพระองค์อย่างเห็นได้ชัด แม้ในเรื่องรายละเอียดเกี่ยวกับว่าผู้ใดจะได้ที่นั่งที่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์ในอาณาจักรนั้นของพระองค์

24 เมื่อสาวกสิบคนนั้นได้ยินแล้ว พวกเขาก็มีความขุ่นเคืองพี่น้องสองคนนั้น ถึงแม้ว่าอีกสิบคนไม่พอใจคำขอร้องที่สองคนนั้นทูลขอพระเยซู แต่เราควรหมายเหตุว่า ผู้ที่ทูลขอคำขอร้องนี้คือ มารดาของยากอบและยอห์น เนื้อหาตรงนี้แค่บอกเป็นนัยว่ายากอบและยอห์นมีส่วนรู้เห็นในคำขอร้องนี้ บางครั้งคุณแม่ทั้งหลายก็อาจมีความทะเยอทะยานแทนลูกๆของตน ความทะเยอทะยานที่เห็นแก่ตัวเช่นนั้นมักส่งผลเสียแก่ตัวเองและก่อให้เกิดความจงเกลียดจงชังซึ่งก็เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นตรงนี้

พระเยซูตรัสตอบต่อไปว่าพวกคนต่างชาติเขาทำกันยังไง 25 พระเยซูทรงเรียกเขาทั้งหลายมาตรัสว่า "ท่านทั้งหลายรู้หรือว่า ผู้ครองของคนต่างชาติด่อมเป็นเจ้าของเขา และผู้ใหญ่ทั้งหลายก็ใช้อำนาจบังคับ ในหมู่ชาวโลกโดยทั่วไป คนที่มีตำแหน่งใหญ่โตมักทำตัวเป็น 'เจ้าเหนือ' คนเหล่านั้นที่มีตำแหน่งต่ำต่อยกกว่า อย่างไรก็ตามในอาณาจักรของพระเจ้า ยศและตำแหน่งจะถูกประทานให้โดยขึ้นอยู่กับการมีหัวใจของผู้รับใช้

พระเยซูทรงออกความเห็นต่อไปว่า 26 แต่ในพวกท่านหาเป็นอย่างนั้นไม่ ถ้าผู้ใดใครจะ ได้เป็นใหญ่ในพวกท่าน ผู้นั้นจะต้องเป็นผู้ปรนนิบัติท่านทั้งหลาย 27 ถ้าผู้ใดใครจะ ได้เป็นเอกเป็นต้นในพวกท่าน ผู้นั้นจะต้องเป็นผู้รับใช้ของพวกท่าน ในระบบของพระเจ้า ความยิ่งใหญ่ก็

ถูกแสดงเป็นแบบอย่าง โดยการรับใช้และความถ่อมใจ นั่นเป็นวิธีที่ตรงข้ามกับที่ชาวโลกเขาทำกัน น่าเสียดายที่อย่างน้อยภรรยาของเศเบดีก็แสดงทรศนะแบบหลัง

ในทางกลับกัน ตัวอย่างที่แสดงถึงความยิ่งใหญ่ฝ่ายวิญญาณที่แท้จริงก็ถูกสื่อในการที่พระเยซูเอง 28 มิได้มาเพื่อรับการปรนนิบัติ แต่มาเพื่อจะปรนนิบัติ และประทานชีวิตของท่านให้เป็นค่าไถ่สำหรับคนเป็นอันมาก” นี่เป็นทรศนะที่แสดงถึงปรัชญาแบบคริสเตียนอย่างชัดเจน พระเยซูเสด็จมาเพื่อปรนนิบัติผู้อื่น หลักปรัชญาง่ายๆของชีวิตก็คือ การมีชีวิตอยู่เพื่อคนอื่นและไม่ใช่เพื่อตัวเอง ในการทำเช่นนี้เองเราก็จะพบความสุขและความอิมเมมในระดับที่สูงสุด นำแปลกที่หลักปรัชญาดังกล่าวเป็นสิ่งที่ตรงกันข้ามกับสูตรแห่งความสำเร็จและความสุขของโลก

มีการนำเสนอภาพแสดงล่วงหน้าของการสิ้นพระชนม์แทนของพระเยซูซึ่งใกล้จะเกิดขึ้นอีกครั้ง คำที่แปลว่า **ค่าไถ่** (ลูทอรอน) เป็นคำที่ใช้คู่กับคำว่า การไถ่ เมื่อคนหนึ่งได้รับการไถ่ คำที่ใช้ก็เรียกว่า ‘ค่าไถ่’ นี่เท่ากับพระเยซูตรัสว่า เรามามีชีวิตเพื่อปรนนิบัติผู้อื่นเท่านั้นแต่เพื่อไถ่พวกเขาด้วย นี่เป็นความไม่เห็นแก่ตัวเลยแม้แต่นิดเดียว อุปนิสัยที่ยอดเยี่ยมขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้ส่องสว่างออกมาโดยยังแสดงให้เห็นทัศนคติที่เหมาะสมสำหรับพวกสาวกของพระองค์ด้วย

มธ 20:29-34 บันทึกลงตรงนี้สอดคล้องกับของมาระโก 10:46-52 เมื่อพระองค์กับเหล่าสาวกออกไปจากเมืองเยรีโค ผู้งชนเป็นอันมากก็ตามพระองค์ไป 30 และดูเถิด มีชายตาบอดสองคนนั่งอยู่ริมหนทาง เมื่อเขาได้ยินว่าพระเยซูเสด็จผ่านมา จึงร้องว่า "โอ พระองค์ผู้เป็นบุตรดาวิดเจ้าข้า ขอทรงพระเมตตาข้าพระองค์เถิด" 31 ฝ่ายประชาชนก็ห้ามเขาให้นิ่งเสีย แต่เขายังร้องขึ้นอีกว่า "โอ พระองค์ผู้เป็นบุตรดาวิดเจ้าข้า ขอทรงพระเมตตาข้าพระองค์เถิด" 32 พระเยซูจึงหยุดประทับยืนอยู่ เรียกเขาขึ้นมา และตรัสว่า "ท่านทั้งสองใครจะให้เราทำอะไรเพื่อท่าน" 33 พวกเขาทูลพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า ขอให้ตาของข้าพระองค์มองเห็น" 34 พระเยซูจึงมีพระทัยเมตตา ก็ทรงถูกต้องตาเขา ในทันใดนั้นตาของเขาก็เห็นได้และเขาทั้งสองก็ได้ติดตามพระองค์ไป

ในบันทึกของมาระโก ชายตาบอดคนหนึ่งมีชื่อว่า *บารทิมอัส* ตรงนี้ เขากับอีกคนที่มาด้วยกันร้องออกมาอย่างอับจนหนทางว่า “โอ พระองค์ผู้เป็นบุตรดาวิดเจ้าข้า ขอทรงพระเมตตาข้า

พระองค์เกิด” มีหลายความเห็นตามมา (1) มีการแสดงออกให้เห็นชัดเจนถึงความเชื่อในตัวชายผู้นาสงสารสองคนนี้ ถึงแม้ว่าถูกคนอื่นตำหนิ แต่พวกเขาก็ยังร้องขอพระเมตตาของพระองค์มากขึ้น ไปอีก มันแสดงให้เห็นถึงความเชื่ออันลึกซึ้ง (2) พวกเขาารู้และยอมรับความเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของพระเยซู การบ่นต่อความเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของพระคริสต์ไม่ได้เป็นเพียงการถ่มตัวลงต่อพระพักตร์พระองค์เท่านั้น แต่มันยังเป็นการแสดงออกถึงการกลับใจใหม่ด้วย (3) พวกเขาเรียกพระองค์ว่า “บุตรดาวิด” แม้แต่ในบริเวณเมืองเยรีโคซึ่งเป็นทีี่พระเยซูทรงมาอยู่ได้ไม่นานนัก พวกเขาชนก็รู้ว่าพระองค์ทรงเป็นเชื้อสายของกษัตริย์ดาวิดและจริงๆ แล้วก็ทรงเป็นพระเมสสิยาห์

เมื่อพระเยซูได้ทรงเห็นความเชื่ออันแรงกล้าของพวกเขาในตัวพระองค์ พระองค์ก็ทรงมีพระทัยเมตตาพวกเขาและทรงถูกต้องตาของพวกเขา พวกเขาที่ได้รับการรักษาให้หายทันที ถึงแม้ว่าพระเยซูทรงแสดงการอัศจรรย์ต่างๆ เพื่อรับรองการรับใช้ของพระองค์ว่าเป็นของแท้ แต่พระองค์ก็ทรงตอบสนองกลับไปด้วยความเมตตาต่อความขัดสนและความทุกข์ยากของมนุษย์ด้วย โดยเฉพาะเมื่อมนุษย์แสดงให้เห็นถึงความเชื่ออย่างสุดใจในตัวพระองค์ ให้เราสังเกตด้วยว่าชายที่เคยดาบอดสองคนนี้ก็ติดตามพระองค์ไป นี่ยังเป็นบทเรียนมาจนถึงทุกวันนี้ เราที่เคยมีดาบอดฝ่ายวิญญาณควรติดตามพระผู้ช่วยให้รอดและองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ของเราไปด้วย เหมือนกับที่ชายสองคนนั้นได้กระทำ

*****

ภาพรวมของมัทธิว 21: นี่เป็นบทแห่งช่วงเวลาสำคัญ ซึ่งเริ่มต้นสัปดาห์สุดท้ายแห่งพระชนม์ชีพของพระคริสต์ก่อนการตรึงกางเขน ตรงนี้พระองค์ทรงเสด็จต่อชนชาติอิสราเอลในฐานะกษัตริย์ของพวกเขาย่างเป็นทางการ ถึงแม้ว่าพวกเขาชนอิสราเอล (คนสามัญธรรมดา) มีความชื่นชมยินดี แต่พวกเขาคนใหญ่คนโตของอิสราเอลก็ปฏิเสธพระองค์และทุกสิ่งทีพระองค์ทรงแสดงถึง

ในช่วงครึ่งแรกของบทนี้ พระเยซูทรงจีลาเข้ากรุงเยรูซาเล็มด้วยความถ่อมใจ โดยนำเสด็จพระองค์เองในฐานะกษัตริย์ พระองค์ทรงชำระพระวิหารและทรงแห่งสถาปตันมะเดื่อที่ไร้ผล ครึ่งหลังของบทนี้เต็มไปด้วยภาพเปรียบเทียบและความขัดแย้งเมื่อพระเยซูทรงเผชิญหน้ากับ

ชนชาติอิสราเอลและถูกพวกเขาปฏิเสธ ในบทนี้พวกปุโรหิตใหญ่ตั้งคำถามเกี่ยวกับสิทธิอำนาจของพระองค์และต่างคับข้องใจกับคำตอบของพระองค์ จากนั้นพระเยซูก็ทรงนำเสนอคำอุปมาสามเรื่องที่น่าสนใจคำพวกเขาโดยตรัสถึงการที่พระพรของพระเจ้าและแผนการของพระองค์จะผ่านเลยจากพวกอิสราเอล ไปถึงพวกผู้เชื่อที่เป็นคนต่างชาติในไม่ช้า

มธ 21:1-3 ขณะที่พระเยซูและพวกสาวกเข้าไปใกล้กรุงเยรูซาเล็มจากทิศตะวันออก โดยมาจากเมืองเยรีโค พวกเขาก็ต้องผ่านชุมชนเล็กๆที่หมู่บ้านเบธฟายี ซึ่งอยู่ด้านหลังของภูเขามะกอกเทศบนชานเมืองด้านตะวันออกของกรุงเยรูซาเล็ม ที่นั่นเองพระองค์ได้ทรงใช้สาวกสองคนไปเอาลาตัวหนึ่งมาจากหมู่บ้านนั้น

ครั้นพระองค์กับพวกสาวกมาถึงกรุงเยรูซาเล็ม ถึงหมู่บ้านเบธฟายี เชิงภูเขามะกอกเทศ แล้วพระเยซูทรงใช้สาวกสองคน 2 ตรัสสั่งเขาว่า "จงเข้าไปในหมู่บ้านที่อยู่ตรงหน้าท่าน ทันที ท่านจะพบแม่ลาตัวหนึ่งผูกอยู่กับลูกของมัน จงแก้จูงมาให้เรา 3 ถ้ามีผู้ใดว่าอะไรแก่ท่าน ท่านจงว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้าต้องพระประสงค์' แล้วเขาจะปล่อยให้มาทันที"

ถนนจากเมืองเยรีโคไปยังกรุงเยรูซาเล็มตัดผ่านพื้นที่ๆเต็มไปด้วยภูเขาขรุขระและไม่ค่อยมีคนสัญจรไปมาซึ่งเดิมทีเรียกว่า หุบเขาเงาไม้จูดาส เมื่อเข้าไปใกล้กรุงเยรูซาเล็ม เบธฟายีก็ตั้งอยู่ทางทิศตะวันออกหรือด้านหลังของภูเขามะกอกเทศหากมองจากกรุงเยรูซาเล็ม จากที่นั่นเองพระเยซูก็จะทรงขี่ลาตัวนั้นข้ามสันเขาของภูเขามะกอกเทศลงมาในหุบเขาจิดโรนและขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม

ให้เราสังเกต (1) ความทรงสัมพัทธ์ของพระเยซูในการที่ทรงรู้ว่าแม่ลาตัวหนึ่งและลูกของมันถูกผูกไว้อยู่ในหมู่บ้านนั้น ให้เราสังเกตด้วยว่า (2) พระองค์ทรงทราบล่วงหน้าว่าเจ้าของลาตัวนั้นจะมีปฏิกิริยาอย่างไรเมื่อได้รับทราบว่ามีผู้ต้องการลาตัวนี้ นั่นก็เกือบจะเป็นการอัศจรรย์แล้วด้วยซ้ำในการที่เจ้าของลายอมให้คนแปลกหน้าเดินเข้ามาเอาลาของเขาไปเพียงเพราะว่าพวกเขาบอกว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงต้องใช้มัน

มธ 21:4-5 เหตุการณ์ทั้งปวงนี้เกิดขึ้นเพื่อจะให้พระวาระที่ตรัสโดยศาสดาพยากรณ์สำเร็จซึ่งว่า 5 'จงบอกธิดาแห่งศิโยนว่า ดูเถิด กษัตริย์ของเธอเสด็จมาหาเธอ โดยพระทัยอ่อน

รูปภาพ ทรงแม่ลากับลูกของมัน' นี่เป็นการทำให้คำพยากรณ์ในเศคาริยาห์ 9:9 ที่ถูกยกข้อความส่วนหนึ่งตรงนี้สำเร็จอย่างชัดเจน

เราสังเกตเห็นว่าพระเยซูคริสต์มิได้ทรงนำเสนอพระองค์เองในฐานะกษัตริย์ของพวกยิวอย่างเป็นทางการ โดยขี่ม้าขาวมาพร้อมกับขบวนแห่ของกษัตริย์ แต่พระองค์ทรงจีลาตัวหนึ่งซึ่งเป็นสัญลักษณ์แสดงถึงการเป็นผู้รับใช้และความถ่อมใจ การเสด็จมาครั้งแรกของพระคริสต์นั้นเป็นไปด้วยความถ่อมใจและพระคุณ การเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์จะเป็นไปด้วยฤทธานุภาพและสง่าราศีแห่งกษัตริย์ มนุษย์มองที่รูปลักษณ์ภายนอก แต่พระเจ้าทรงทอดพระเนตรที่จิตใจ พระเยซูคริสต์ทรงเสาะหาคนที่พร้อมที่จะกลับใจและยอมรับความจริงแห่งหลักการฝ่ายวิญญาณ นำเสรีที่คนส่วนใหญ่ไม่กลับใจและไม่ยอมรับ พระองค์จึงจะทรงนำเสนอพระองค์เองต่อพวกอิสราเอลในฐานะกษัตริย์ของพวกเขาอย่างเป็นทางการ

เห็นได้ชัดว่าผู้คนที่อาศัยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มไม่รู้เลยว่าคำพยากรณ์ในเศคาริยาห์จะสำเร็จในการที่พระเมสสิยาห์ของพวกเขาจะเสด็จมา ในอีกไม่กี่วันพวกเขาก็จะตรึงพระองค์เสียที่กางเขน

มธ 21:6 นี่เป็นภาพที่แสดงให้เห็นชัดเจนถึงการเชื่อฟังคำบัญชาของพระคริสต์ สาวกทั้งสองคนนั้นก็ไปทำตามพระเยซูคริสต์สั่งเขาไว้ ประชากรของพระเจ้าจนถึงทุกวันนี้จะแก้ปัญหาฝ่ายวิญญาณส่วนใหญ่ของตนได้โดยการยึดมั่นตามหลักการแห่งการเชื่อฟังที่ถูกเสนอในข้อนี้

มธ 21:7-8 เมื่อพระเยซูเสด็จเข้ากรุงเยรูซาเล็ม คนมากมายก็ต้อนรับการเสด็จเข้ากรุงของพระองค์ด้วยความตื่นเต้นและชื่นชมยินดี พวกเขาจึงจูงแม่ลากับลูกของมันมา และเอาเสื้อผ้าของตนปูบนหลัง แล้วเขาให้พระองค์ทรงลานั้น 8 ผู้งชนเป็นอันมากได้เอาเสื้อผ้าของตนปูตามถนนหนทาง คนอื่นๆก็ตัดกิ่งไม้มาปูตามถนน มีแต่ข่าวประเสริฐของยอห์นที่บอกว่ากิ่งไม้ที่เอามาปูตามถนนนั้นมาจากต้นอินทผลัม

คำที่แปลว่า ปู (สโตรนนูมิ) มีความหมายต่างๆว่า ‘แผ่ออก’ แต่ในการเอาเสื้อผ้าของพวกเขาและกิ่งไม้เหล่านี้มาปูตามทาง พวกสามัญชนจำนวนมากก็เท่ากับกำลังต้อนรับพระเยซูเป็นพระเมสสิยาห์ น่าเสียดายที่พวกคนมีอำนาจในตอนนั้นไม่ได้ยอมรับ

นั่นคงเป็นภาพที่น่าตื่นตาตื่นใจนักเมื่อฝูงชนจำนวนมหาศาลมารวมตัวกันบนภูเขามะกอกเทศขณะที่พระเยซูทรงชี้ตัวอย่างช้าๆลงภูเขาไปยังกรุงเยรูซาเล็มจากนั้นก็ข้ามหุบเขาจิดโรนและขึ้นไปยังประตูกรุงเยรูซาเล็ม นอกจากนี้ ขบวนแห่แห่งความชื่นชมยินดีนี้ก็มองเห็นได้จากพระวิหารที่อยู่บนขอบด้านตะวันออกของกรุงนี้ กษัตริย์แห่งอิสราเอลกำลังเสด็จมาถึงอย่างเป็นทางการแล้ว นำเศรัที่ชนชาติอิสราเอลโดยรวมๆมิได้ต้อนรับพระองค์

มธ 21:9 ฝ่ายฝูงชนซึ่งเดินไปข้างหน้ากับผู้ติดตามมาข้างหลังก็พร้อมกันโห่ร้องว่า "โฮซันนาแก่ราชโอรสของดาวิด ขอให้พระองค์ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระเจริญ โฮซันนา ในที่สุด" คำว่า โฮซันนา เป็นคำฮีบรูและจริงๆแล้วมีความหมายว่า ‘ช่วยเราให้รอดด้วยเถิด เราขอร้อง’ ฝูงชนกำลังยกคำพูดนี้จากสดุดี 118:25 เพราะเหตุที่ชนชาติอิสราเอลในสมัยนั้นตกอยู่ใต้การครอบครองทางการเมืองและทางทหารของพวกโรม พวกเขาก็อาจกำลังร้องขอพระเยซูให้ทรงช่วยปลดปล่อยพวกเขาให้พ้นจากแอกของทรราชย์โรม แต่ความรอดที่พระองค์ทรงหยิบยื่นให้แก่พวกเขานั้นเป็นเรื่องฝ่ายวิญญาณ ซึ่งต้องอาศัยการกลับใจใหม่มาหาพระเจ้าและความเชื่อในพระองค์ นำเศรัที่คนส่วนใหญ่ในตอนนั้นไม่สนใจในเรื่องนี้

“โฮซันนาแก่ราชโอรสของดาวิด” เป็นหลักฐานที่แสดงว่าบางคนรู้ว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์ ทายาทแห่งราชวงศ์กษัตริย์ของดาวิด พวกเขาขอกข้อความจากสดุดี 118:26 ที่ว่า “ขอให้พระองค์ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระเจริญ” คำประกาศสุดท้ายนี้ค่อนข้างคล้ายคลึงกับที่พวกทูตสวรรค์ร้องออกมาในลูกา 2:14

มธ 21:10-11 อย่างไรก็ตาม คนส่วนใหญ่ในหมู่ฝูงชนก็คิดว่าพระองค์เป็นเพียงศาสดาพยากรณ์คนหนึ่งที่มาจากแคว้นกาลิลีเท่านั้น เมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในกรุงเยรูซาเล็มแล้วประชาชนทั่วทั้งกรุงก็พากันแตกตื่นถามว่า "ท่านผู้นี้เป็นผู้ใด" 11 ฝูงชนก็ตอบว่า "นี่คือเยซู ศาสดาพยากรณ์ซึ่งมาจากนาซาเรธแคว้นกาลิลี" คำที่แปลว่า แตกตื่น (สะอีโอะ) มีความหมาย

ด้วยว่า ‘สั้นเต็ม’, ‘ป้นปวน’ หรือ ‘ตัวสั้นด้วยความกลัว’ เห็นได้ชัดว่าพวกชนชั้นสูงของกรุงนี้เองที่เป็นผู้ถามคำถามนี้ เพราะฝูงชนเป็นคนตอบพวกเขา พวกผู้มีอำนาจแห่งกรุงเยรูซาเล็มต่างออกสั้นขวัญแวนกับการเสด็จมาถึงของพระเยซู แต่ฝูงชนคือ พวกคนสามัญที่ประกาศด้วยความดีใจถึงการเสด็จเข้ากรุงของพระองค์ ถึงแม้ว่าคนส่วนใหญ่คิดว่าพระองค์เป็นเพียงศาสดาพยากรณ์คนหนึ่งจากแคว้นกาลิลีก็ตาม

มธ 21:12-13 มัทธิวจึงบันทึกเรื่องราวการทรงชำระล้างพระวิหารครั้งที่สองของพระเยซู พระเยซูจึงเสด็จเข้าไปในพระวิหารของพระเจ้า ทรงขับไล่บรรดาผู้ซื้อขายในพระวิหารนั้น และคว่ำโต๊ะผู้รับแลกเงิน กับทั้งคว่ำที่นั่งผู้ขายนกเขาเสีย 13 และตรัสกับเขาว่า "มีพระวจนะเขียนไว้ว่า 'นิเวศของเราเขาจะเรียกว่าเป็นนิเวศอธิษฐาน' แต่เจ้าทั้งหลายมากระทำให้เป็น 'ถ้ำของพวกโจร'" ข่าวประเสริฐของยอห์นบันทึกถึงการที่พระเยซูทรงชำระพระวิหารในแบบเดียวกันตอนใกล้การเริ่มการรับใช้ของพระองค์ ดู ยอห์น 2:13-16

การทรงชำระล้างพระวิหารไม่ใช่การยกเลิกการค้าขายในพระวิหาร แต่พระเยซูกำลังทรงชำระล้างวิธีปฏิบัติที่ไม่ซื่อตรงไปจากการค้าขายดังกล่าวต่างหาก ธรรมเนียมของยิวกำหนดให้ผู้ชายทุกคนชำระค่าบำรุงพระวิหารเป็นเหรียญของฮีบรู ซึ่งก็คือเงินครึ่งเซเชล พวกผู้สัตถุรชาวฮีบรูซึ่งเดินทางมาจากที่ต่างๆที่พวกเขากระจัดกระจายไปก็มักไม่มีเหรียญที่ต้องใช้หรือสัตว์ที่ใช้เป็นเครื่องสัตตบูชาติดตัวมาด้วย ดังนั้น โดยการได้รับอนุญาตจากพวกปุโรหิตใหญ่ พวกนักธุรกิจในห้องเงินจึงตั้งแผงแลกเงินขึ้นในบริเวณพระวิหารและขายนกเขาและสัตว์อื่นๆที่ใช้เป็นเครื่องสัตตบูชา

ปัญหาก็คือว่า พวกพ่อค้าเหล่านี้คิดราคาแพงเกินและโกงอัตราแลกเปลี่ยนเงินตรา พวกเขากำลังเอาเปรียบพวกผู้สัตถุรชาวยิวที่ไม่รู้โอโหน่อิเหน่ซึ่งเดินทางมาจากแดนไกลเวลาที่คนเหล่านั้นเดินทางมาถึงพระวิหาร ในการยกข้อความจากอิสยาห์ 56:7 และเยเรมีย์ 7:11 พระเยซูก็ได้กำลังตำหนิการให้บริการแก่พวกผู้สัตถุรที่พระวิหาร แต่พระองค์ทรงโมโหกับวิธีปฏิบัติอันไม่ซื่อตรงของพวกพ่อค้าขี้อื้อที่อยู่ที่นี่ เราจำได้ว่าพระองค์ทรงมีพระพิโรธต่อคนเหล่านั้นที่ทำให้พระวิหารเป็น “ถ้ำของพวกโจร”

มธ 21:14 หลังจากนั้นพระเยซูก็ทรงรักษาโรคคนภายในบริเวณพระวิหารนั้นเลย คนตาบอดและคนง่อยพากันมาเฝ้าพระองค์ในพระวิหาร พระองค์ได้ทรงรักษาเขาให้หาย ตลอดหลายปีแห่งการรับใช้ประชาชนของพระองค์ การอัศจรรย์ส่วนใหญ่ที่พระเยซูทรงกระทำก็มีขึ้นไม่ในแคว้นกาลิลีก็นอกพระวิหารเอง อย่างไรก็ตาม บัดนี้พวกปุโรหิตใหญ่และพวกขุนนางของชนชาตินี้ก็เห็นกับตาตัวเองแล้วถึงการอัศจรรย์ต่างๆที่ฝูงชนในแคว้นกาลิลีได้เห็นมาแล้ว พระเยซูทรงลำแดงฤทธิ์เดชอันอัศจรรย์ของพระองค์ต่อหน้าพวกเขาแล้ว กระนั้นพวกเขาก็ทำใจตัวเองให้แข็งกระด้างและยังคงปฏิเสธพระองค์ต่อไป

มธ 21:15-16 พวกผู้ใหญ่ของชนชาติอิสราเอลได้เห็นฤทธิ์เดชของพระเจ้าอย่างชัดเจนแล้วในการอัศจรรย์ต่างๆของพระองค์ แต่เมื่อพวกปุโรหิตใหญ่กับพวกธรรมาจารย์ได้เห็นการมหัศจรรย์ที่พระองค์ทรงกระทำ ทั้งได้ยินหมู่เด็กร้องในพระวิหารว่า "โฮซันนาแก่ราชโอรสของดาวิด" เขาทั้งหลายก็พากันแค้นเคือง แม้แต่พวกเด็กๆที่อยู่ในบริเวณพระวิหารก็ร้องออกมาว่า โฮซันนา (ขอทรงช่วยเราให้รอดเดี๋ยวนี้ด้วยเถิด เราขอร้อง) กระนั้น ด้วยความอิจฉาและความโกรธ พวกผู้นำในพระวิหารก็ขอให้พระเยซูหยุดพวกเด็กเหล่านั้น **16** และจึงทูลพระองค์ว่า "ท่านไม่ได้อินคำที่เขาร้องหรือ" คำที่แปลว่า แค้นเคือง (อาคานาคทะเล โอ) มีความหมายด้วยว่า 'เดือดดาล'

พระเยซูจึงทรงตอบพวกเขากลับไปโดยยกข้อความจากสดุดี 8:2 'พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "ได้อินแล้ว พวกท่านยังไม่เคยอ่านหรือว่า 'จากปากของเด็กอ่อนและเด็กที่ยังดุดนมน ท่านก็ได้รับคำสรรเสริญอันจริงแท้'" เมื่อบรรดาผู้นำที่คิดว่าตัวน่าเลื่อมใสไม่ยอมสรรเสริญพระองค์ พวกเด็กก็สรรเสริญพระองค์ พระวิญญูณของพระเจาก็ทรงคลาใจแม้แต่พวกเด็กเล็กๆให้สรรเสริญพระบุตรของพระเจ้าเมื่อพวกผู้นำของชนชาตินี้ไม่ยอมสรรเสริญพระองค์

มธ 21:17 เย็นวันนั้นเอง พระองค์ทรงเดินทางระยะสั้นๆ ไปยังหมู่บ้านเบธานีเพื่อพักค้างคืนที่นั่น พระองค์ได้ทรงละจากเขาและเสด็จออกจากกรุงไปประทับอยู่ที่หมู่บ้านเบธานี ตรงข้ามกับที่คนสมัยนี้คิดกัน คำที่แปลว่า **ประทับ** (อาลิซอไม) มีความหมายว่า นอนนอกบ้านนี้อาจมีการสื่อตรงนี้ด้วยถึงการที่พวกสุนัขจิ้งจอกมิโพรงและพวกนกมีรัง แต่บุตรมนุษย์ไม่มีที่ๆ

จะวางศิรยะ (มัทธิว 8:20) ในช่วงสัปดาห์สุดท้ายแห่งการรับใช้ของพระองค์ พระเยซูอาจไม่มีที่พักเลยด้วยซ้ำ ถึงแม้ว่าพระเยซูทรงมีเพื่อนๆ อยู่ที่หมู่บ้านเบธานีอย่างแน่นอน แต่พระองค์ก็ทรงมีพวกสาวกสิบสองคนติดตามไปด้วยซึ่งก็คงเป็นภาระที่จะไปค้างที่บ้านใครก็ตาม

คำว่า *เบธานี* มีความหมายตรงตัวว่า ‘บ้านแห่งความสิ้นหวัง’ นี่อาจเป็นมากกว่าเรื่องบังเอิญกับการที่ในช่วงวันสุดท้ายของพระเยซู พระองค์ทรงพักอยู่ในสถานที่ที่มีชื่อดังกล่าว เป็นความจริงที่ในการที่พระองค์ทรงถูกปฏิเสธ พระองค์จึงเป็นคนที่รับความเศร้าโศกและคุ้นเคยกับความระทมทุกข์ หมู่บ้านเบธานีเป็นหมู่บ้านหนึ่งที่ตั้งอยู่ทางทิศตะวันออกของกรุงเยรูซาเล็มและอยู่ฝั่งตะวันออกของภูเขามะกอกเทศ มันจึงตั้งอยู่ด้านหลังของภูเขานี้เมื่อมองจากกรุงเยรูซาเล็ม ถึงแม้ว่าจะห่างออกไปเพียงไม่กี่ไมล์ก็ตาม

มธ 21:18 เห็นได้ชัดว่าเช้าวันต่อมา ไม่มีใครนำอาหารมาถวายพระองค์เลย ด้วยความเป็นมนุษย์ พระองค์จึงทรงหิว ครั้นเวลาเช้าขณะที่พระองค์เสด็จกลับไปยังกรุงอีก พระองค์ก็ทรงหิวพระกระยาหาร

มธ 21:19-20 และเมื่อพระองค์ทรงทอดพระเนตรเห็นต้นมะเดื่อต้นหนึ่งอยู่ริมทาง พระองค์ก็ทรงดำเนินเข้าไปใกล้ เห็นต้นมะเดื่อนั้นไม่มีผลมีแต่ใบเท่านั้น จึงตรัสกับต้นมะเดื่อนั้นว่า "เจ้าจงอย่ามีผลอีกต่อไป" ทันใดนั้นต้นมะเดื่อก็เหี่ยวแห้งไป ในดินแดนปาเลสไตน์ ต้นมะเดื่อจะออกผลสองครั้งต่อปี ผลมะเดื่อจะออกครั้งแรกในฤดูใบไม้ผลิและออกผลอีกทีในฤดูใบไม้ร่วง อย่างไรก็ตาม ในช่วงฤดูใบไม้ผลิ ผลมะเดื่อจะเริ่มมีบนต้นก่อนที่ใบจะปรากฏ ต้นมะเดื่อในฤดูใบไม้ผลิที่มีใบแต่ไม่มีผลก็เป็นเรื่องผิดปกติ เมื่อพระองค์ผู้ทรงสร้างมันทรงจำเป็นต้องใช้มัน มันกลับไม่มีอะไรถวายพระองค์เลย เห็นได้ชัดว่ามันมีใบเยอะ แต่ไม่มีผลถวายพระองค์เลย บทเรียนนี้ก็ยังคงเป็นคำเตือนสำหรับเราจนถึงทุกวันนี้

ในทางไวยากรณ์แล้ว คำตรัสของพระเยซูเกี่ยวกับต้นมะเดื่อนี้ก็มีลักษณะเป็นคำพยากรณ์มากกว่าเป็นคำบัญชา นี่เท่ากับพระองค์ตรัสว่า จะไม่มีผลเกิดขึ้นบนตัวเจ้าอีกเลย คำที่แปลว่า *ทันใดนั้น (พาราครามา)* มีความหมายว่า ‘ในทันที’ ต้นมะเดื่อนั้นจึงเหี่ยวแห้งไปในทันที 20 ครั้ง เหล่าสาวกได้เห็นก็ประหลาดใจแล้วว่า "เป็นอย่างไรหนอต้นมะเดื่อจึงเหี่ยวแห้งไปในทันที"

การประยุกต์ใช้ของเหตุการณ์นี้ก็คือว่า ประชาชาติอิสราเอล ซึ่งเป็นเหมือนต้นไม้ที่พระเจ้าทรงปลูกไว้ ก็เป็นเหมือนกับต้นมะเดื่อต้นหนึ่ง ถึงแม้ว่าพวกเขาเคร่งศาสนาแต่เพียงผิวเผินเหมือนมีใบเยอะ แต่พวกเขาก็ไม่ได้เกิดผลถวายพระเจ้าเลย การประยุกต์ใช้แบบเดียวกันก็อาจเชื่อมโยงกับยอห์น 15:1-16 เราได้รับการทรงเรียกให้เกิดผล นำเสerah ที่สิ่งเดียวที่คนมากมายมีถวายพระองค์ก็คือใบเท่านั้น นี่แสดงให้เห็นเป็นคำกลางว่า ประเทศอิสราเอลจะเหี่ยวแห้งไปจากแผ่นดินของตนในไม่ช้า

มธ 21:21-22 ในการตอบพวกสาวกที่ตกตะลึงกับต้นมะเดื่อที่เหี่ยวแห้งไปในทันที พระเยซูก็ทรงสอนบทเรียนอันยิ่งใหญ่เรื่องเกี่ยวกับความเชื่อ ฝ่ายพระเยซูตรัสตอบเขาว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าท่านมีความเชื่อและมีได้สงสัย ท่านจะกระทำได้เช่นที่เราได้กระทำแก่ต้นมะเดื่อนี้ ยิ่งกว่านั้น ถึงแม้ท่านจะสั่งภูเขานี้ว่า 'จงถอยไปลงทะเล' ก็จะสามารถได้"

สิ่งที่เป็นพหุหนะแห่งความเชื่อคือ คำอธิษฐาน พระเยซูจึงทรงออกความเห็นเพิ่มเติมว่า **22** สิ่งสารพัดซึ่งท่านอธิษฐานขอด้วยความเชื่อ ท่านจะได้" เมื่อเราอธิษฐานโดยเชื่อวางใจ พระเจ้าว่าจะทรงกระทำตามที่ตรัส ความเชื่อนั้นก็จะทำให้พระเจ้าทรงเคลื่อนย้ายภูเขา สิ่งที่เคลื่อนภูเขาไม่ใช่คำอธิษฐานหรือความเชื่อ แต่เป็นพระเจ้า อย่างไรก็ตาม เมื่อเราวางใจพระองค์ และพระวณะของพระองค์ และขอให้พระองค์ทรงช่วยเหลือ พระองค์ก็ทรงสามารถและอาจเคลื่อนย้ายภูเขาที่อยู่ต่อหน้าเราออกไปได้ ความหมายตรงนี้อาจเป็นเชิงอุปมาอุปไมย อย่างไรก็ตาม ประเด็นสำคัญก็คือว่า สำหรับพระเจ้าแล้วไม่มีสิ่งใดที่เป็นไปไม่ได้เลย ความเชื่อที่ส่งผ่านมาทางคำอธิษฐานสามารถทำให้พระเจ้าทรงกระทำสิ่งที่ เป็นไปไม่ได้ ซึ่งรวมถึงการเคลื่อนภูเขาใดก็ตามที่เป็นอุปสรรคขัดขวางเราด้วย

มธ 21:23 ในวันอังคารหลังจากที่พระองค์ทรงนำเสนอพระองค์เองต่อพวกอิสราเอลอย่างเป็นทางการ (ดู มาระโก 11:13, 20) พระเยซูก็เสด็จเข้าไปในพระวิหารอีกครั้งและทรงเริ่มสั่งสอน เมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในพระวิหารในเวลาที่ทรงสั่งสอนอยู่ พวกปุโรหิตใหญ่ และพวกผู้ใหญ่ของประชาชนมาหาพระองค์ พระองค์ทรงถูกทำทนายโดยพวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้ใหญ่ทันที พวกเขาอยากรู้ว่าใครให้สิทธิ์พระองค์ในการสอนเช่นนั้น ในพระวิหารของ

พวกเขา นี้แสดงให้เห็นว่าคนเหล่านี้เป็นตัวแทนของพวกผู้ที่มีอำนาจในอิสราเอล ภายใต้ชาวโรม พวกผู้ที่มีอำนาจของอิสราเอลก็คือพวกเจ้าหน้าที่ประจำพระวิหารและคนพวกนี้ก็ตั้งตัวเป็นศัตรูกับพระเยซูคริสต์และปฏิเสธพระองค์เสีย

คำท้าทายของพวกเขาคือ "ท่านมีสิทธิอันใดจึงได้ทำเช่นนี้ ใครให้สิทธินี้แก่ท่าน" คำถามของพวกเขาที่มีความหมายชัดเจน ท่านสอนโดยใช้สิทธิอำนาจของใคร แน่แน่นอนว่าไม่ใช่ของพวกเขา

มธ 21:24 พระเยซูทรงตอบคำถามของพวกเขาด้วยคำถามหนึ่ง พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "เราจะถามท่านทั้งหลายสักข้อหนึ่งด้วย ซึ่งถ้าท่านบอกเราได้ เราจะบอกท่านเหมือนกันว่าเรากระทำการนี้โดยสิทธิอันใด คำถามที่แสดงถึงเจตนาร้ายจะถูกตอบได้ดีที่สุดด้วยคำถามที่เปิดโปงคนเหล่านั้นที่ถามมา

มธ 21:25-26 พระองค์จึงทรงเล่นเกมงานพวกเขา คือบัพติศมาของยอห์นนั้นมาจากไหน มาจากสวรรค์หรือจากมนุษย์" เขาได้ปรึกษากันว่า "ถ้าเราจะว่า 'มาจากสวรรค์' ท่านจะถามเราว่า 'เหตุไฉนท่านจึงไม่เชื่อยอห์นเล่า' 26 แต่ถ้าเราจะว่า 'มาจากมนุษย์' เราก็กลัวประชาชน เพราะประชาชนทั้งปวงถือว่ายอห์นเป็นศาสดาพยากรณ์" พวกผู้ที่มีอำนาจแห่งอิสราเอล คือพวกปุโรหิตใหญ่ พวกธรรมจารย์ พวกฟาริสี และพวกสะดูสีต่างปฏิเสธยอห์นและไม่ยอมรับบัพติศมาของเขา ในทางกลับกัน พวกสามัญชนในอิสราเอลต่างตอบรับต่อคำเทศนาของยอห์นและมีคนมากมายที่รับบัพติศมาของเขา

ดังนั้น ถ้าพวกผู้ที่มีอำนาจในพระวิหารยอมรับข้อสรุปที่ชัดเจนของพระเยซูที่ว่าบัพติศมาของยอห์นนั้นเป็นมาจากพระเจ้า แล้วทำไมพวกเขาถึงไม่เชื่อยอห์น ในทางกลับกัน หากบัพติศมาของยอห์นไม่ได้เป็นมาจากพระเจ้า พวกเขาก็จะเจอกับความโกรธเคืองของฝูงชนที่มองว่ายอห์นเป็นศาสดาพยากรณ์คนหนึ่งของพระเจ้า พระเยซูทรงทำให้พวกเขาตกอยู่ในที่นั่งลำบาก เช่นเดียวกับนักการเมืองส่วนใหญ่ พวกเขาไม่พร้อมที่จะเปิดโปงตัวตนที่แท้จริงของตนหากมันเป็นเรื่องที่จะทำให้พวกเขาเสียความนิยม

มธ 21:27 เมื่อพวกเขาไม่ยอมตอบคำถามพระเยซู พระองค์ก็ทรงปฏิเสธที่จะตอบคำถามของพวกเขาเช่นกัน เขาจึงทูลตอบพระเยซูว่า "พวกข้าพเจ้าไม่ทราบ" พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า "เราจะไม่บอกท่านทั้งหลายเหมือนกันว่า เรากระทำการนี้โดยสิทธิอันใด พวกผู้มีอำนาจในพระวิหารเป็นพวกหน้าซื่อใจคดโดยแท้และเป็นสุนัขป่าในคราบนักศาสนา พระเยซูไม่ทรงให้ความเคารพต่อพวกเขาแม้แต่นิดเดียว พระองค์จึงทรงปฏิบัติต่อพวกเขาแบบนั้น"

มธ 21:28-32 ในบริบทนี้เอง พระเยซูก็ตรัสคำอุปมาที่แทงใจดำซึ่งแสดงให้เห็นว่าพวกผู้มีอำนาจในอิสราเอล ถึงแม้ว่าภายนอกจะดูเคร่งศาสนาและน่าเลื่อมใส แต่จริงๆ แล้วพวกเขาก็มีใจกบฏต่อพระเจ้าของพวกเขา แต่ท่านทั้งหลายคิดเห็นอย่างไร ชายผู้หนึ่งมีบุตรชายสองคน บิดาไปหาบุตรคนแรกว่า 'ลูกเอ๋ย วันนี้จงไปทำงานในสวนองุ่นของพ่อเถิด' 29 บุตรคนนั้นตอบว่า 'ข้าพเจ้าไม่ไป' แต่ภายหลังกลับใจแล้วไปทำ 30 บิดาจึงไปหาบุตรคนที่สองพูดเช่นเดียวกัน บุตรนั้นตอบว่า 'ข้าพเจ้าไปขอรับ' แต่ไม่ไป 31 บุตรสองคนนี้คนไหนเป็นผู้ทำตามความประสงค์ของบิดาเล่า" เขาทูลตอบพระองค์ว่า "คือบุตรคนแรก"

ชนชาติอิสราเอลส่วนใหญ่จะไม่ได้เป็นพวกแรกที่ได้เห็นอาณาจักรของพระเจ้า บุตรสองคนนี้เป็นภาพอุปไมยที่ชัดเจนซึ่งแสดงถึงชนชาติอิสราเอลและคริสตจักรในภาพรวมของประวัติศาสตร์ บุตรคนแรก คือ ชนชาติอิสราเอล ตามประวัติศาสตร์แล้วก็เคารพพระบิดาแต่ปากแต่ในความเป็นจริงแล้วพวกเขาก็ไม่แ่แสดงต่อพระประสงค์ของพระองค์ บุตรคนที่สอง คือ พวกคนต่างชาติ ถึงแม้ว่าในตอนแรกจะมีใจกบฏต่อพระเจ้า แต่ในเวลาอันเหมาะสมพวกเขาก็กลับใจใหม่และได้ทำตามพระประสงค์ของพระเจ้าในคริสตจักร ความหมายของเรื่องนี้เป็นสิ่งที่พวกยิวเข้าใจดี พวกอิสราเอลในสมัยของพระคริสต์เริ่มมองตัวเองว่าเป็นพวกเดียวเท่านั้นที่ได้รับพระพรของพระเจ้าและเป็นทายาทแต่เพียงผู้เดียวที่จะได้รับอาณาจักรที่ทรงสัญญาไว้ในวันเป็นมรดก พระเยซูทรงบ่งบอกอย่างชัดเจนตรงนี้ว่า เพราะใจไม่เชื่อและใจที่แข็งกระด้าง พวกเขาจึงพลาดพระพรของพระเจ้าในความหวังแห่งอาณาจักรของพระเมสสิยาห์นั้นที่พวกเขาหวังแหวนไปเสียแล้ว

คำอุปมานี้อาจอ้างอิงถึงอิสอัคกับยาโคบและเอซาวโดยนัยด้วย บุตรคนแรกเดิมที่ก็กบฏต่อบิดาของตน แต่เมื่อครบกำหนดเวลาเขาก็เชื่อฟัง บุตรอีกคนปากก็บอกว่าเชื่อฟัง แต่เมื่อวิเคราะห์กันจริงๆแล้วเขากลับไม่ได้เชื่อฟัง สิ่งที่ปรากฏชัดเจนก็คือว่า พวกผู้มีอำนาจแห่งอิสราเอลที่เคร่งศาสนาและน่าเลื่อมใสรักพระเจ้าแต่ปาก แต่จริงๆแล้วพวกเขาก็ไม่เชื่อฟังและอยู่ห่างไกลจากพระเจ้า พวกคนต่างชาติที่ไม่เอาพระเจ้า ถึงแม้ในตอนแรกจะไม่เชื่อฟัง แต่จริงๆแล้วก็จะกลับใจเสียใหม่และหันมาหาพระเจ้า

พระองค์ตรัสต่อไปว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า พวกเก็บภาษีและหญิงโสเภณีก็นำเข้าไปในอาณาจักรของพระเจ้าก่อนท่านทั้งหลาย 32 ด้วยยอห์นได้มาหาพวกท่านด้วยทางแห่งความชอบธรรม ท่านหาเชื่อยอห์นไม่ แต่พวกเก็บภาษีและพวกหญิงโสเภณีได้เชื่อยอห์นฝ่ายท่านทั้งหลายถึงแม้ได้เห็นแล้ว ภายหลังก็มีได้กลับใจเชื่อยอห์น

พระเยซูทรงประยุกต์ใช้คำอุปมานี้อย่างชัดเจนว่าพวกคนเก็บภาษีและหญิงแพศยา ซึ่งเป็นคนบาปอย่างเห็นได้ชัดจะเข้าไปในอาณาจักรนั้นก่อนพวกผู้มีอำนาจแห่งอิสราเอลซึ่งเป็นคนหน้าซื่อใจคด คนพวกแรกเต็มใจที่จะกลับใจเสียใหม่และเชื่อ พวกเขาได้ทำเช่นนั้นแล้วก่อนการประกาศของยอห์น ในแบบเดียวกันพวกเขาก็เป็นผู้ที่กลับใจรับเชื่อพระคริสต์ตลอดการรับใช้ของพระองค์

จริงแท้ทีเดียว คริสตจักรที่เป็นคนต่างชาติจะได้เห็นสวรรค์และขึ้นมีอำนาจก่อนพวกอิสราเอล การประยุกต์ใช้แม้กระทั่งในทุกวันนี้ก็คือว่า มรดกและประเพณีมีความสำคัญน้อยนิดจริงๆต่อพระเจ้า พระองค์ทรงสนพระทัยกับการได้พบคนเหล่านั้นที่จะกลับใจใหม่และวางใจ พระองค์สำหรับความรอด บ่อยครั้งข่าวประเสริฐก็ถูกรับโดยพวกคนบาปที่เห็นกันชัดๆมากกว่า โดยคนเหล่านั้นที่เจอกับมันมาตลอดชีวิต

มธ 21:33-41 พระเยซูตรัสในทำนองเดียวกันต่อไปกับผู้ฟังพวกเดิม โดยใช้คำอุปมาอีกเรื่องหนึ่งที่แทงใจดำเช่นกัน จงฟังคำอุปมาอีกเรื่องหนึ่งว่า ยังมีเจ้าของบ้านผู้หนึ่งได้ทำสวนองุ่น แล้วล้อมรั้วต้นไม้ไว้รอบ เขาได้สกัดบ่ออย่างงุ่นในสวน และสร้างหอเฝ้า ให้พวกชาวสวนเช่าแล้วก็ไปเมืองไกล 34 ครั้งฤดูออกผลองุ่นใกล้เข้ามา เขาจึงใช้พวกผู้รับใช้ไปหาคนเช่าสวน เพื่อจะรับผล

องุ่น 35 และคนเข้าสวนนั้นจับพวกผู้รับใช้ของเขา เมียนตีเสียคนหนึ่ง ฆ่าเสียคนหนึ่ง เอาหินขว้างเสียให้ตายคนหนึ่ง 36 อีกครั้งหนึ่งเขาก็ใช้ผู้รับใช้คนอื่นๆ ไปมากกว่าครั้งก่อน แต่พวกเข้าสวนก็ได้ทำแก่เขาอย่างนั้นอีก 37 ครั้งสุดท้ายเขาจึงใช้บุตรชายของเขาไปหา พูดว่า 'พวกเขา คงจะเคารพบุตรชายของเรา' 38 แต่เมื่อบรรดาคนเข้าสวนเห็นบุตรชายเจ้าของบ้านก็พูดกันว่า 'คนนี่แหละเป็นทายาท มาเถิด ให้เราฆ่าเขา แล้วให้เรายึดมรดกของเขาเสีย' 39 เขาจึงพากันจับบุตรนั้น ผลักออกไปนอกสวนองุ่นแล้วฆ่าเสีย 40 เหตุฉะนั้น เมื่อเจ้าของสวนองุ่นมา เขาจะทำอะไรแก่คนเข้าสวนเหล่านั้น" 41 เขาทั้งหลายทูลตอบพระองค์ว่า "เขาจะทำลายล้างคนชั่วเหล่านั้นอย่างแสนสาหัส และจะให้สวนองุ่นนั้นแก่คนเข้าอื่นๆ ที่จะแบ่งผลโดยถูกต้องตามฤดูกาลแก่เขาต่อไป"

ในคำอุปมาเรื่องนี้พระเยซูตรัสถึงเจ้าของบ้านคนที่ปลูกสวนองุ่นแสนสวยพร้อมกับอุปกรณ์เสริมต่างๆ ที่จำเป็น อันได้แก่ รั้วต้นไม้ บ่อข้ำองุ่น และหอเฝ้า พวกยิวน่าจะเข้าใจความหมายของเรื่องนี้ได้อย่างชัดเจน ในอิสยาห์ 5:1-7 พระเจ้าได้ตรัสผ่านผู้พยากรณ์อิสยาห์อย่างชัดเจนว่าชนชาติอิสราเอลเป็นสวนองุ่นของพระองค์และประชาชนในชนชาตินี้ก็เป็นต้นองุ่นที่พระองค์ทรงปลูกไว้ ในบริบทนั้น พระเจ้าตรัสทักท้วงว่าพระองค์ทรงแสวงหาความชอบธรรมในชนชาตินั้นแต่ก็หาพบไม่ ความคล้ายคลึงกันระหว่างสวนองุ่นในอิสยาห์ 5 และคำอุปมาตรงนี้ไม่น่าจะพันพัวพันตาพวกผู้ฟังเหล่านั้นไปได้

นอกจากนี้ พระเยซูยังทรงขยายเรื่องนี้ออกไปเพื่ออธิบายว่า เจ้าของที่ดินผู้นี้ได้ส่งพวกผู้รับใช้มาในเวลาอันเหมาะสมเพื่อรับส่วนแบ่งพืชผลของนายผู้นี้ ในแต่ละกรณี ผู้รับใช้เหล่านี้ต่างถูกปฏิเสธและถูกปฏิบัติอย่างเหี้ยมโหด ความคล้ายคลึงที่ว่าชนชาติอิสราเอลตลอดหลายศตวรรษได้ปฏิบัติต่อพวกศาสนดาพยากรณ์ที่พระเจ้าทรงใช้มาอย่างไรนั้นก็ปรากฏชัดเจนอยู่แล้ว

ในที่สุดเจ้าของที่ดินก็ใช้บุตรของเขาไป ความหมายนั้นก็ปรากฏชัดเจน พระเยซูทรงเป็นบุตรคนนั้นที่ถูกใช้มา พระองค์ตรัสล่วงหน้าชัดเจนว่าในอีกไม่นานพระองค์จะไม่เพียงถูกปฏิเสธเท่านั้น แต่จะถูกฆ่าโดยน้ำมือของพวกผู้มีอำนาจแห่งอิสราเอลด้วย การประยุกต์ใช้คำอุปมานี้สุดท้ายแล้วก็คือ พระองค์ผู้เป็นเจ้าของสวนองุ่นนี้จะทรงยกสวนองุ่นนี้ให้แก่ผู้อื่นที่จะ

ออกผลถวายแด่พระองค์ เราจึงสรุปได้อย่างชัดเจนว่าชนชาติอิสราเอลกำลังจะถูกกันไว้ต่างหาก
ในฐานะเป็นประชากรของพระเจ้าบนแผ่นดินโลก

“คนเข้าอื่นๆ” น่าจะหมายถึงคริสตจักรของคนต่างชาติที่จะมา ในการอ้างอิงย้อนกลับไป
ยังอิสยาห์ 5:7 ผลที่พระองค์ทรงเสาะหา คือ ความชอบธรรม ชนชาติอิสราเอลให้ผลแต่การคิดว่า
ตนชอบธรรมซึ่งเป็นเปลือกที่กลวงโบ๋ แต่ภายในพวกเขาก็เป็นเหมือนสุนัขป่าที่ร้ายกาจ คริสต
จักรคนต่างชาติที่จะมา ถึงแม้ว่าไม่มีมรดกตกทอดตามแบบของพระเจ้า แต่พวกเขาก็จะเต็มใจที่
จะกลับใจใหม่และหันมาหาพระเจ้า คำอุปมานี้เป็นภาพที่แสดงให้เห็นชัดเจนถึงการที่พระเจ้าจะ
ทรงเปลี่ยนมาหาคริสตจักรที่เป็นคนต่างชาติ ชนชาติอิสราเอลกำลังจะออกไปนั่งอยู่ในคอก
ลงโทษนักกีฬาและกลุ่มคนฝ่ายวิญญาณกลุ่มใหม่กำลังจะปรากฏขึ้นในคริสตจักร

มธ 21:42 องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราตรัสปิดท้ายคำอุปมานี้โดยสอดแทรก ‘คำอุปมา
จิว’ อีกเรื่อง พระเยซูตรัสกับเขาว่า “ท่านทั้งหลายยังไม่เคยอ่านในพระคัมภีร์หรือซึ่งว่า ‘ศิลาซึ่ง
ช่างก่อได้ปฏิเสธเสีย ได้กลับกลายเป็นศิลามุมเอกแล้ว การนี้เป็นมาจากองค์พระผู้เป็นเจ้า
เป็นการมหัศจรรย์ประจักษ์แก่ตาเรา’

พระเยซูทรงยกข้อความจากสดุดี 118:22-23 ซึ่งคนเชื่อกันว่าเป็นบันทึกการก่อสร้างพระ
วิหารของซาโลมอน ในตอนนั้นหินที่ใช้สร้างพระวิหารนั้นก็ถูกตัดและถูกทำให้ได้รูปทรงที่
เหมือนหินก่อนที่จะถูกส่งมายังบริเวณที่ก่อสร้างพระวิหาร ในขณะที่มีการก่อสร้างนั้น ศิลามุม
เอกก็ถูกส่งมาก่อนกำหนดและพวกช่างก่อก็โยนมันทิ้งไป วัชพืชก็งอกขึ้นปกคลุมมัน ในเวลาอัน
เหมาะสมพวกเขาก็ไปตามหามันแต่ก็หาไม่เจอ

ความหมายตรงนี้จึงชัดเจนตรงที่ว่าพระเจ้าได้ทรงใช้พระองค์ผู้ทรงเป็นศิลามุมเอกมา
แล้วและพระองค์ก็ทรงถูกปฏิเสธเสีย ขณะเดียวกันชนชาติอิสราเอลก็แสวงหาพระเมสสิยาห์ของ
ตนและก็หาพระองค์ไม่พบ กระนั้นศิลามุมเอกที่ถูกปฏิเสธนี้ก็ได้ออกมาเป็นศิลามุมเอกของคริสต
จักรแล้ว ดู เอเฟซัส 2:20-22 คำอุปมาสั้นๆเรื่องนี้ก็สอดคล้องกับคำอุปมาเรื่องก่อนที่เกี่ยวกับ
เจ้าของที่ดินและสวนองุ่นของเขา องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราตรัสในรูปคำอุปมาอุปไมยล่วงหน้า
อีกครั้งถึงการที่พระองค์จะถูกปฏิเสธและการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ซึ่งจะสำเร็จในอีกหลาย
วันนับจากนี้

มธ 21:43 พระเยซูตรัสให้ชัดเจนเพิ่มยิ่งขึ้นว่า เหตุฉะนั้นเราบอกท่านว่า อาณาจักรของพระเจ้าจะถูกเอาไปเสียจากท่าน และยกให้แก่ชนชาติหนึ่งซึ่งจะกระทำให้เกิดผลสมกับอาณาจักรนั้น อาณาจักรของพระเจ้าที่พวกเขาแสวงหากำลังจะถูกพรากไปจากชนชาติอิสราเอล และยกให้แก่ “ชนชาติหนึ่งซึ่งจะกระทำให้เกิดผลสมกับอาณาจักรนั้น”

คำที่แปลว่า **ชนชาติ** (*เอ็ธนอส*) เป็นคำที่มักแปลว่า ‘ชนต่างชาติ’ เมื่อเรามองย้อนกลับไปเราก็เห็นชัดเจนว่าพระเจ้าได้ทรงเปลี่ยนจุดสนใจของพระองค์จากชนชาติอิสราเอลไปยังคริสตจักรชนต่างชาติที่จะมา ถึงแม้ว่าพวกปุโรหิตใหญ่อาจไม่เข้าใจเกี่ยวกับเรื่องนี้เลย แต่พวกเขาต้องเข้าใจการบอกเป็นนัยเกี่ยวกับการที่พระเจ้าจะทรงหันหนีไปเสียจากชนชาติอิสราเอลอย่างแน่นอน ในข้อ 45 และ 46 พวกเขาถึงขนาดอยากกำจัดพระองค์เสียด้วยซ้ำ แต่มันก็ยังไม่ถึงเวลาของพระองค์

มธ 21:44 พระเยซูตรัสต่อไปว่า **ผู้ใดล้มทับศิลานี้ ผู้นั้นจะต้องแตกหักไป แต่ศิลานี้จะตกทับผู้ใด ก็จะบดขยี้ผู้นั้นจนแหลกเป็นผุยผง**” ข้อความตรงนี้เปลี่ยนมาพูดถึงพระคริสต์ว่าทรงเป็นศิลา (1) สำหรับพวกอิสราเอล พระองค์ก็ทรงเป็นหินที่ทำให้ขัดเคืองและเป็นหินสะดุด (อิสยาห์ 8:14-15) (2) สำหรับคริสตจักร พระองค์ก็ทรงเป็นรากและเป็นศิลามุมเอก (เอเฟซัส 2:20-22, 1 โครินธ์ 3:11) (3) สำหรับชาวโลก พระองค์จะทรงเป็นหินที่บดขยี้พวกเขาด้วยการพิพากษาและด้วยการทำลาย (ดาเนียล 2:34)

การปฏิเสธพระคริสต์และสะดุดเพราะพระองค์จะนำไปสู่ความพินาศ ในที่สุดแล้วเมื่อพระองค์เสด็จกลับมาด้วยฤทธานุภาพและสง่าราศีเป็นอันมาก พระองค์ก็จะทรงบดขยี้พวกศัตรูให้กลายเป็นผุยผง ดู 2 เรสะ โลงนิกา 1:7-9

มธ 21:45-46 ครั้นพวกปุโรหิตใหญ่กับพวกฟาริสีได้ยื่นคำอุปมาของพระองค์ พวกเขาก็หยิ่งรู้ว่าพระองค์ตรัสถึงถึงพวกเขา ความหมายที่สื่อออกมาผ่านทางคำอุปมาเหล่านี้ไม่ได้รอดพ้นพวกศัตรูของพระองค์เลย พวกเขาสังเกตเห็นชัดเจนว่าพระองค์ตรัสถึงพวกเขา อย่างไรก็ตาม 46 แต่เมื่อพวกเขาอยากจะจับพระองค์ เขาก็กลัวประชาชน เพราะประชาชนนับถือพระองค์ว่าเป็นศาสดาพยากรณ์ ถึงแม้ว่าพระเยซูทรงอยู่ในพระวิหารและอยู่ใน ‘ถิ่น’ ของพวก

ปุโรหิต แต่มันก็ยังไม่ถึงเวลาที่พระองค์จะทรงสิ้นพระชนม์ พวกเขากลัวประชาชนซึ่งยังให้ความเคารพนับถือพระเยซูอยู่ พวกเขาเห็นว่าพระองค์ทรงเป็นศาสดาพยากรณ์คนหนึ่งที่นำแปลกตรงที่ว่าพวกเขาจะให้ความเคารพบรรดาผู้นำของพวกเขามากกว่าที่พระเยซูทรงให้เพียงคนเดียว พวกเขาพนมมองเห็นทะเลดูความหน้าซื่อใจคดและการคิดว่าตัวชอบธรรมของพวกเขา ผู้นำ ดังนั้นพวกเขามีอำนาจในอิสราเอลจึงต้องกลั่นใจไม่ลงมือเป็นเวลาอีกหลายวัน

*****

ภาพรวมของมัทธิว 22: พระเยซูทรงสอนคำอุปมาเรื่องหนึ่งซึ่งมีเอกลักษณ์ตรงที่ว่าทั้งคริสตจักรและชนชาติอิสราเอลมีความเกี่ยวข้องกัน จากนั้นพวกศัตรูสามกลุ่มก็พยายามที่จะจับผิดคำตรัสของพระองค์เพื่อที่จะเล่นงานพระองค์ พระองค์ก็แก้ตรัสหักล้างพวกเขากลับไปอย่างมีพลังเท่านั้น

มธ 22:1-14 พระเยซูทรงสอนคำอุปมาอีกเรื่องซึ่งไม่ปกติ โดยแสดงให้เห็นว่า ความสัมพันธ์ระหว่างคริสตจักรที่จะมาและชนชาติอิสราเอล คนทั้งสองกลุ่มนี้ไม่เคยถูกพูดถึงร่วมกันในคำสอนเดียวกันแบบตรงๆเลย

พระเยซูตรัสแก่เขาเป็นคำอุปมาอีกว่า 2 "อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนกษัตริย์องค์หนึ่ง ซึ่งได้จัดพิธีอภิเษกสมรสสำหรับราชโอรสของท่าน 3 แล้วใช้พวกผู้รับใช้ไปตามผู้ที่ได้รับเชิญมาในงานอภิเษกสมรสนั้น แต่เขาไม่ใคร่จะมา 4 ท่านยังใช้พวกผู้รับใช้อื่นไปอีก รับสั่งว่า 'ให้บอกผู้รับเชิญนั้นว่า คุณเถิด เราได้จัดการเลี้ยงไว้แล้ว วิวและสัตว์ขุ่นแล้วของเราก็กินไว้เสร็จ สิ่งสารพัดก็เตรียมไว้พร้อม จงมาในพิธีอภิเษกสมรสนี้เถิด' 5 แต่เขาก็เพิกเฉยและไปเสีย คนหนึ่งไปไ้ไร่นาของตน อีกคนหนึ่งก็ไปทำการค้าขาย 6 ฝ่ายพวกนอกนั้นก็จับพวกผู้รับใช้ของท่านทำการอภัยศต่างๆแล้วมาเสีย 7 แต่ครั้งกษัตริย์องค์นั้นได้ยินแล้ว ท่านก็ทรงพระพิโรธ จึงรับสั่งให้ยกกองทหารไป ปราบปรามฆาตกรเหล่านั้น และเผาเมืองเขาเสีย 8 แล้วท่านจึงรับสั่งแก่พวกผู้รับใช้ของท่านว่า 'งานสมรสก็พร้อมอยู่ แต่ผู้ที่ได้รับเชิญนั้นไม่สมกับงาน 9 เหตุฉะนั้น จงออกไปตามทางหลวง พบคนมากเท่าใดก็ให้เชิญมาในพิธีอภิเษกสมรสนี้' 10 ผู้รับใช้เหล่านั้นจึงออกไปเชิญคนทั้งปวงตามทางหลวงแล้วแต่จะพบ ให้มาทั้งชั่วและดีจนงานสมรสนั้นเต็มด้วยแขก

11 แต่เมื่อกษัตริย์องค์นั้นเสด็จทอดพระเนตรแขก ก็เห็นผู้หนึ่งมิได้สวมเสื้อสำหรับงานสมรส

12 ท่านจึงรับสั่งถามเขาว่า 'สหายเอ๋ย เหตุไฉนท่านจึงมาที่นี่โดยไม่สวมเสื้อสำหรับงานสมรส' ผู้
นั้นก็นั่งอยู่พูดไม่ออก 13 กษัตริย์จึงรับสั่งแก่พวกผู้รับใช้ว่า 'จงมัดมือมัดเท้าคนนี้เอาไปทิ้งเสียที่
มีดภายนอก ที่นั่นจะมีการร้องไห้และขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน'

การเอ่ยถึงกษัตริย์องค์หนึ่ง ราชโอรสของพระองค์ และงานอภิเษกสมรสของราชโอรส
ของพระองค์ก็เป็นการอ้างอิงแบบอุปไมยถึงการอภิเษกสมรสในอนาคตของพระเมษโปดกและ
คริสตจักร เห็นได้ชัดว่าคนเหล่านั้นที่เพิกเฉยต่อคำเชิญให้มาร่วมงานสมรสคือ ประชาชาติอิสราเอล
พวกเขาแม้แต่ยุ่งกับการหาเงิน นอกจากนี้ พวกเขายังปฏิบัติกับพวกผู้รับใช้ของกษัตริย์อย่าง
หยาบช้ำด้วย ดังนั้นกษัตริย์จึงทรงใช้การพิพากษาอันรุนแรงมาปรับโทษคนเหล่านั้น (เห็นได้ชัด
ว่าพระเจ้าทรงพิพากษาประชาชาติอิสราเอลในปี ค.ศ. 70 เมื่อดิศตัสได้ทำลายและเผากรุงเยรูซาเล็มจน
ราบเป็นหน้ากลอง โดยทำให้ประเทศอิสราเอลสมัยโบราณมาถึงจุดจบ)

ขณะเดียวกัน กษัตริย์องค์นี้ก็ทรงใช้พวกผู้รับใช้ออกไปเชิญคนอื่นๆ ให้มาร่วมงานสมรส
อีก กระนั้นบางคนก็มาร่วมงานโดยใส่ชุดไม่เหมาะสมกับงานสมรส น่าสนใจตรงที่ว่าในอิสยาห์
61:10 เราได้อ่านถึงเสื้อผ้าแห่งความรอดและเสื้อคลุมแห่งความชอบธรรม เมื่อเราได้รับความ
รอดแล้ว พระเจ้าก็ทรงเอาเสื้อผ้าเช่นนั้นมาสวมเรา ในที่นี้มีคนหนึ่งพยายามที่จะเข้าไปในงาน
สมรสโดยไม่สวมเสื้อผ้างดงาม เขาจึงถูกโยนออกไป การประยุกต์ใช้หนึ่งก็ชัดเจนและนั่นก็คือ
เมื่อไม่มีเสื้อผ้าแห่งความรอด ผู้นั้นก็ไม่อาจเข้าในงานเลี้ยงอภิเษกสมรสของพระเจ้าได้เลย มีคน
มากมายได้รับเชิญให้มาร่วมงานสมรส อย่างไรก็ตาม มีเพียงไม่กี่คนที่สวมชุดร่วมงานสมรส
อย่างเหมาะสม คือ เสื้อคลุมแห่งความชอบธรรมของพระคริสต์และเสื้อผ้าแห่งความรอดของ
พระเจ้า

การประยุกต์ใช้แบบที่ใหญ่กว่าของคำอุปมานี้ก็น่าจะเป็นได้ว่า สักวันหนึ่งในงานเลี้ยง
อภิเษกสมรสของพระเมษโปดก ประชาชาติอิสราเอลจะได้รับเชิญในฐานะแขก แต่เฉพาะคนเหล่านี้นั้นที่สวมเสื้อ
ผ้างดงามเท่านั้นที่จะได้รับอนุญาตให้เข้างานได้ อีกอย่าง ถึงแม้ว่าเป็นคำ
อุปมาเกี่ยวกับอาณาจักรนั้น แต่พระเยซูที่กำลังตรัสถึงยุคคริสตจักรด้วยไปจนถึงเวลาที่ทั้งคริสต
จักรและประชาชาติอิสราเอลจะได้อยู่ร่วมกันในอาณาจักรนั้น

พระเยซูตรัสปิดท้ายคำอุปมาอันน่าทึ่งนี้ด้วยคำสุภาษิตที่เป็นความจริง **14 ด้วยผู้ที่ได้รับ**
เชิญก็มาก แต่ผู้ที่ทรงเลือกก็น้อย" คนมากมายถูกเรียกให้มาถึงการกลับใจใหม่และความรอด อัน
ที่จริงแล้วคำเชิญให้มาหาพระคริสต์ก็เริ่มต้นกับพวกอิสราเอลและขยายต่อไปจนถึงคนทั้งโลก
อย่างไรก็ตาม มีเพียงไม่กี่คนที่ตอบรับคำเชิญนั้นและพวกเขาจึงถูกเลือกให้รับตำแหน่งผู้นำฝ่าย
วิญญาณหลังจากได้ต้อนรับพระคริสต์แล้ว คนเหล่านั้นที่ได้ตอบรับข้อเสนออันเปี่ยมด้วยพระ
กรุณาคุณของพระเจ้าในข่าวประเสริฐก็กลายเป็นผู้ที่ถูกเลือกในพระเยซูคริสต์ จากคนจำนวน
น้อยนี้ก็มีคนน้อยกว่านั้นอีกที่ถูกเลือกให้รับตำแหน่งผู้นำในคริสตจักรและในอาณาจักรที่จะตาม
มาภายหลัง

มธ 22:15 น่าสนใจตรงที่ว่าพวกศัตรูมักเป็นเพื่อนร่วมเตียงที่เข้ากันได้เป็นอย่างดี
แปลก มีคนสามกลุ่มในอิสราเอลที่ปกติแล้วก็เป็นคู่อริทางการเมืองต่อกัน อย่างไรก็ตาม ตอนนี้
พวกเขาก็จับมือกันเพื่อร่วมมือโจมตีพระเยซู เราต้องไม่ลืมว่าช่วงเวลาในขณะนั้นคือไม่กี่วัน
ก่อนการตรึงกางเขนและสถานที่ก็คือ บริเวณพระวิหารที่กรุงเยรูซาเล็ม ดังนั้นขณะนั้นพวกฟาริ
สีไปปรึกษากันว่า พวกเขาจะจับผิดในถ้อยคำของพระองค์ได้อย่างไร

ในข้อถัดไป เราเห็นว่าพวกเขาร่วมมือกับพวกเฮโรดที่รักโลกซึ่งปกติแล้วพวกฟาริสีที่นำ
เลื่อมใสจะไม่ไปข้องเกี่ยวกับเลย คำที่แปลว่า **จับผิด (พากิเดะอู โอ)** มีความหมายว่า ‘ทำให้ติด
กับ’ หรือ ‘ทำให้ตกหลุมพราง’ ไม่ต้องสงสัยเลยว่าพวกเขาคิดมาแล้วว่าจะหลอกให้พระเยซูติด
กับอย่างไรด้วยคำถามยากๆ จากนั้นก็จะใช้สิ่งที่พวกเขาคิดว่าเป็นคำตอบที่ผิดของพระองค์เพื่อ
เล่นงานพระองค์ หากพวกเขาสามารถใช้มันเป็นข้อได้เปรียบเพื่อที่จะจับกุมพระองค์ได้ มันก็ยิ่ง
ดีไปใหญ่ คำถามต่อไปนี้ไม่ได้เกิดมาจากความรักหรือความอยากรู้อยากเห็นที่เป็นเขาวนปัญญา
แต่อย่างใด คำถามพวกนี้ถูกออกแบบมาเพื่อต้อนให้พระเยซูจมนมในด้านพระบัญญัติและ
การเมืองเพื่อที่ว่าพวกเขาจะได้ใช้คำตอบของพระองค์เพื่อเล่นงานพระองค์ได้

มธ 22:16-22 พวกเฮโรดเป็นยิวที่ไม่ถือเคร่งพระบัญญัติและเป็นคนที่ร่วมมือกับพวก
โรมภายใต้นามของเฮโรด ผู้ซึ่งเป็นอดีตกษัตริย์หุ่นเชิดของโรม ปกติแล้วพวกฟาริสีก็เกลียดชัง
คนพวกนี้เพราะพวกเขาร่วมมือกับคนโรม อย่างไรก็ตาม คนเหล่านี้ก็มาหาพระเยซู และด้วยการ

เกริ่นนำแบบสวยหรู พวกเขาถามพระองค์ว่าเป็นการถูกต้องตามพระราชบัญญัติ (สำหรับพวกยิว) หรือไม่ที่จะเสียภาษีแก่ซีซาร์

พวกเขาจึงใช้พวกสาวกของตนกับพวกเฮโรดให้ไปทูลพระองค์ว่า "อาจารย์เจ้าข้า ข้าพเจ้าทั้งหลายทราบอยู่ว่าท่านเป็นคนซื่อสัตย์ และสั่งสอนทางของพระเจ้าด้วยความสัตย์จริง โดยมีได้เอาใจผู้ใด เพราะท่านมิได้เห็นแก่หน้าผู้ใด 17 เหตุฉะนั้น ขอโปรดบอกให้พวกข้าพเจ้าทราบว่า ท่านคิดเห็นอย่างไร การที่จะส่งส่วยให้แก่ซีซาร์นั้น ถูกต้องตามพระราชบัญญัติหรือไม่"

นี่เป็นคำถามที่ยาก พวกยิวทุกคนเกลียดอยู่แล้วกับการต้องเสียภาษีแก่พวกโรมที่เป็นคนต่างชาติที่มาปกครองพวกเขา กระนั้นพวกโรมก็ขึ้นครอบครองโดยใช้อำนาจของดาบ นอกจากนี้ โรมก็อ่อนไหวมากเกี่ยวกับเรื่องการเสียภาษี ในตอนนั้นพวกอิสราเอลก็พยายามตลอดที่จะกบฏต่อโรมหรืออย่างน้อยก็เลี่ยงการเสียภาษีให้แก่โรม ดังนั้นพวกโรมจึงรีบส่งคนมาจัดการพวกกบฏในเรื่องการเสียภาษี พวกเฮโรดรู้เรื่องนี้ดี ดังนั้นพวกเขาจึงหวังที่จะล่อให้พระเยซูตรัสคำพูดที่แสดงถึงการต่อต้านการเสียภาษี โดยมั่นใจว่าพวกโรมจะมาจับกุมพระเยซูอย่างแน่นอน

ในทางกลับกัน ถ้าพระเยซูทรงสนับสนุนการเสียภาษีแก่โรม พระองค์ก็จะทรงทำให้ตัวเองไม่เป็นที่นิยมในหมู่ประชาชนผู้ซึ่งเกลียดการเสียภาษีแก่โรม พวกเฮโรดจึงคิดว่าตนมีกับดักที่สมบูรณ์แบบแล้วเพื่อเล่นงานพระเยซู ในความคิดของพวกเขา ไม่ว่าจะคำตอบของพระเยซูจะเป็นอันไหน มันก็ทำให้พระองค์เสียทั้งขึ้นทั้งล่อง หากพระองค์ตรัสในเชิงเป็นปฏิปักษ์ต่อโรม พวกเขาก็จะต้องทำให้แน่ใจว่าพวกโรมได้ยินเรื่องนี้ หากพระองค์ตรัสในทางที่สนับสนุนการเสียภาษีแก่โรม พวกเขาก็จะทำให้แน่ใจว่าพวกประชาชนได้ยินคำตอบนี้เช่นกัน

ในการตอบกลับไป พระเยซูก็แค่ทรงขอเหรียญเงินของโรมซึ่งต้องใช้ในการเสียภาษี 18 แต่พระเยซูทรงล่วงรู้ถึงความชั่วร้ายของเขาจึงตรัสว่า "พวกหน้าซื่อใจคด เจ้าทดลองเราทำไม 19 จงเอาเงินที่จะเสียส่วยนั้นมาให้เราดูก่อน" เขาจึงเอาเงินตราเหรียญหนึ่งถวายพระองค์ คำที่แปลว่า ส่วย (*เคนซอส*) เป็นคำที่เป็นที่มาของคำภาษาอังกฤษ *census* มันจึงหมายถึงภาษีหรือส่วยที่เรียกเก็บจากประชาชนในดินแดนต่างๆที่พวกโรมเข้าไปครอบครอง มันก็คงคล้ายกับ

ภาษีเงินได้หรือภาษีโรงเรือนในปัจจุบันนั่นเอง เงินตราที่พระองค์ทรงขอคือ เหยียญเคนาริอัน ของโรมซึ่งเป็นเหยียญเงินที่ใช้กันโดยทั่วไป บนเหยียญนั้นมีรูปของซีซาร์ทิเบเรียส

พระเยซูจึงทรงรับเหยียญนั้นมาและทรงถามว่า 20 พระองค์ตรัสถามเขาว่า "รูปและคำจารึกนี้เป็นของใคร" 21 เขาทูลพระองค์ว่า "ของซีซาร์" แล้วพระองค์ตรัสกับเขาว่า "เหตุฉะนั้นของของซีซาร์จงถวายแก่ซีซาร์ และของของพระเจ้าจงถวายแด่พระเจ้า" คำตอบของพระเยซู ทั้งสั้นและมีชั้นเชิง ในประโยคสั้นๆเพียงไม่กี่ประโยค พระองค์ทรงทำลายคำถามที่ถูกออกแบบมาเพื่อดักจับพระองค์ในด้านบัญญัติและการเมือง ดังนั้น 22 ครั้นเขาได้ยินคำตรัสตอบของพระองค์นั้นแล้ว เขาก็ประหลาดใจ จึงละพระองค์ไว้และพากันกลับไป พวกเขาไม่มีอะไรที่จะเล่นงานพระองค์แล้ว

ในฐานะเป็นหลักการรองลงมา พระคัมภีร์สอนว่าประชากรของพระเจ้าควรเสียภาษีแก่รัฐบาลฝ่ายโลก ดู โรม 13:1-7 ปกติแล้วภาษีก็เป็นภาระหนัก แต่พระเจ้าได้ทรงบัญชาให้ประชากรของพระองค์เสียภาษีทุกประเภทที่ต้องเสีย นอกจากนี้ นี่ยังสื่อถึงหลักการเรื่องการแยกออกระหว่างคริสตจักรและรัฐด้วย

มธ 22:23-32 ต่อมา พวกสะดูสีก็เข้ามาหาพระเยซู ในวันนั้นมีพวกสะดูสีมาหาพระองค์ พวกนี้เป็นผู้ที่กล่าวว่า การฟื้นขึ้นมาจากความตายไม่มี เขาจึงทูลถามพระองค์ว่า 24 "อาจารย์ เจ้าข้า โมเสสสั่งว่า 'ถ้าผู้ใดตายยังไม่มีบุตร ก็ให้น้องชายรับพี่สะใภ้ สืบเชื้อสายของพี่ชายไว้'

พวกสะดูสีเป็นคณะที่มีแนวคิดเสรีนิยมในศาสนายูดาห์ ดังนั้นพวกเขาจึงปฏิเสธเรื่องอัศจรรย์ต่างๆที่มีในพระคัมภีร์เดิม เช่น พวกทูตสวรรค์ การเป็นขึ้นจากตาย หรือการอัศจรรย์ต่างๆ นำแปลตรงที่พวกเขาพยายามล่อให้พระเยซูติดกับด้วยคำถามเกี่ยวกับการเป็นขึ้นจากตาย ภายใต้พระราชบัญญัติของโมเสส เมื่อชายคนใดตายโดยไม่มีบุตร พี่น้องของเขาต้องแต่งงานกับหญิงม่ายเพื่อให้มีบุตรสืบสกุลผู้ที่ตายไป ดู พระราชบัญญัติ 25:5

ดังนั้นพวกสะดูสีจึงคิดเรื่องพิลึกขึ้นมาเกี่ยวกับพี่น้องเจ็ดคนที่แต่ละคนแต่งงานกับหญิงม่ายคนเดียวกัน 25 ในพวกเรามีพี่น้องผู้ชายเจ็ดคน พี่หัวปีมีภรรยาแล้วก็ตายเมื่อยังไม่มีบุตร ก็ละภรรยาไว้ให้แก่น้องชาย 26 ฝ่ายคนที่สองที่ตามก็เช่นเดียวกัน จนถึงคนที่เจ็ด 27 ในที่สุดหญิง

นั่นก็ตายด้วย 28 เหตุฉะนั้นในวันที่จะฟื้นขึ้นมาจากความตาย หลุยงั้นจะเป็นภรรยาของผู้ใดใน
เจ็ดคนนั้น ด้วยนางได้เป็นภรรยาของชายทั้งเจ็ดคนแล้ว"

พวกสะดูสีน่าจะรู้ว่าพระเยซูทรงเชื่อในเรื่องการเป็นขึ้นจากตาย ดังนั้นพวกเขาจึงหวังว่า
จะใช้เรื่องสมมตินี้เพื่อหลอกให้พระเยซูหลงกลและทำให้พระองค์ดูเหมือนเป็นคนโง่ พวกเขา
เป็นเหมือนพวกเสรีนิยมในปัจจุบัน พวกเขาคิดว่าหากผู้เชื่อพระคัมภีร์เผชิญหน้ากับสติปัญญา
และการศึกษาที่ (คิดเองว่า) เหนือกว่าของพวกเขา 'พวกตีความตามพระคัมภีร์' จะดูเหมือนเป็น
คนโง่เขลา ไม่ต้องสงสัยเลยว่านั่นเป็นยุทธศาสตร์ของพวกเขาตรงนี้

อย่างไรก็ตาม คำตอบของพระเยซูนั้นก็เปี่ยมด้วยพลัง 29 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "พวก
ท่านผิดแล้ว เพราะท่านไม่รู้พระคัมภีร์หรือฤทธิเดชของพระเจ้า 30 ด้วยว่าเมื่อมนุษย์ฟื้นขึ้นมา
จากความตายนั้น จะไม่มีการสมรสหรือยกให้เป็นสามีภรรยาอีก แต่จะเป็นเหมือนพวกทูต
สวรรค์ของพระเจ้าในสวรรค์ 31 แต่เรื่องคนตายกลับฟื้นนั้น ท่านทั้งหลายยังไม่ได้อ่านหรือ ซึ่ง
พระเจ้าได้ตรัสไว้กับพวกท่านว่า 32 'เราเป็นพระเจ้าของอับราฮัม เป็นพระเจ้าของอิสอัค และ
เป็นพระเจ้าของยาโคบ' พระเจ้ามิได้เป็นพระเจ้าของคนตาย แต่ทรงเป็นพระเจ้าของคนเป็น"

ปัญหาของพวกสะดูสีก็คือว่า พวกเขาไม่เข้าใจพระคัมภีร์หรือฤทธิเดชของพระเจ้า พระ
เยซูจึงทรงประจักษ์หน้าพวกเขาด้วยสองสิ่งนั้น พวกคนที่ชอบจับผิดพระคัมภีร์จนถึงทุกวันนี้ก็ยัง
ขาดความเข้าใจในพระคัมภีร์และไม่รู้จักฤทธิเดชของพระเจ้าเหมือนเดิม ในคำตอบพวกที่มา
จับผิดพระองค์นั้น พระเยซูทรงบรรยายว่าในร่างกายที่ได้รับสง่าราศีของเราหลังการเป็นขึ้นจาก
ตายนั้น จะไม่มีการแต่งงานฝ่ายร่างกายอย่างที่เรารู้จักอีกต่อไป อย่างไรก็ตามเราจะเป็นเหมือน
พวกทูตสวรรค์ที่เห็นได้ชัดว่าไม่มีเพศ

นอกจากนี้ พระเยซูทรงประจักษ์หน้าพวกเขาด้วยอพยพ 3:6 ที่พระเจ้าตรัสกับโมเสส ใน
ข้อนั้น พระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงใช้คำกริยา रूपปัจจุบันในการตรัสถึงพระองค์เองและอับราฮัม
อิสอัคและยาโคบซึ่งตายไปแล้ว "เราเป็นพระเจ้าของอับราฮัม เป็นพระเจ้าของอิสอัค และเป็น
พระเจ้าของยาโคบ" พระองค์จึงทรงสื่อชัดเจนว่าสามคนนั้นยังมีชีวิตอยู่ (ในสวรรค์) ถึงแม้ว่า
พวกเขาได้ตายไปแล้วบน โลกนี้ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของคนเป็นจริงๆ พระเยซูจึงทรงใช้ข้อ

พระคัมภีร์เพื่อแสดงให้เห็นชัดเจนถึงการเป็นขึ้นจากตายซึ่งเป็นสิ่งที่พวกสะดูสีปฏิเสธ พวกเขาไม่มีคำตอบ

มธ 22:33 ขณะเดียวกันประชาชนทั้งปวงเมื่อได้ยินก็ประหลาดใจด้วยคำสั่งสอนของพระองค์ เห็นได้ชัดว่าพวกสะดูสีได้เผชิญหน้ากับพระเยซูในที่สาธารณะ โดยหวังว่าจะทำให้พระองค์ขายหน้าต่อหน้าประชาชน อย่างไรก็ตาม พวกสะดูสีนั่นเองที่เป็นฝ่ายหน้าแตก นอกจากนี้ พวกสะดูสีส่วนใหญ่ก็ประกอบด้วยพวกชนชั้นสูงที่เป็นขุนนางประจำพระวิหาร พวกประชาชนจึงอัศจรรย์ใจที่พระเยซูทรงทำให้พวกนักศาสนาชนชั้นสูงของอิสราเอลต้องอับอายขายหน้า

มธ 22:34-40 สุดท้าย พวกฟาริสีก็เข้ามาหาพระเยซูพร้อมกับคำถามที่จงใจให้พระองค์ติดกับ คนกลุ่มนี้เป็นคู่ปรับของพวกสะดูสีและคล้ายกับพวกรับบียิวในกายออร์โธดอกซ์ในปัจจุบัน ถึงแม้ว่าพวกเขาอ้างว่ายึดมั่นตามบัญญัติของโมเสส แต่สิ่งที่พวกเขาสนใจจริงๆก็คือ ประเพณีแบบรับบีของพวกเขาซึ่งพวกเขาถือปฏิบัติอย่างไม่ขาดตกบกพร่อง

แต่พวกฟาริสีเมื่อได้ยินว่าพระองค์ทรงกระทำให้พวกสะดูสีนิ่งอึ้งอยู่ จึงประชุมกัน 35 มีนักพระราชบัญญัติผู้หนึ่งในพวกเขาทดลองพระองค์โดยถามพระองค์ว่า 36 "อาจารย์เจ้าข้า ในพระราชบัญญัตินั้น พระบัญญัติข้อใดสำคัญที่สุด" พวกเขาคิดมาแล้วว่ายังไงพระเยซูก็เสร็จ พวกเขา เพราะว่าพวกเขาคือว่าพระคัมภีร์ทุกข้อมีความสำคัญเท่ากันหมด

โปรดสังเกตว่าพวกเขาใช้นักกฎหมายคนหนึ่งไปทดลองพระองค์ คำที่แปลเช่นนั้น (เพะอิราไซ) ในบริบทนี้มีความหมายว่าทดสอบผู้หนึ่ง โดยมีเจตนาร้ายหรือโดยใช้เล่ห์กล ในวัฒนธรรมยิวสมัยนั้น พวกนักกฎหมายเป็นผู้เชี่ยวชาญในพระราชบัญญัติของโมเสส ปกติแล้วพวกเขาเป็นพวกฟาริสีและบ่อยครั้งก็เป็นพวกธรรมาจารย์ ดังนั้นพวกฟาริสีจึงใช้มือดีที่สุดคนหนึ่งของพวกเขาไปเล่นงานพระเยซู โดยคิดว่าจะทำให้พระองค์อับอายขายหน้าต่อหน้าฝูงชนที่มารวมตัวกันอยู่นั้น

นอกจากนี้ พวกฟาริสีก็เชื่อว่ามิบัญญัติอยู่ 613 ข้อในพระราชบัญญัติ ซึ่งเป็นจำนวนของตัวอักษรในบัญญัติสิบประการ พวกเขาถือว่ามิบัญญัติที่เป็นคำสั่งให้กระทำอยู่ 248 ข้อในพระ

ราชบัญญัติซึ่งเป็นจำนวนของส่วนต่างๆของร่างกายมนุษย์ พวกเขาอ้างว่ามีบัญญัติที่เป็นคำสั่งห้ามมิให้กระทำอยู่ 365 ข้อในพระราชบัญญัติซึ่งเป็นจำนวนของวันในปีสุริยคติ รวมทั้งหมดก็คือ 613 ข้อ การถามว่าบัญญัติข้อไหนใหญ่ที่สุดในมุมมองของพวกเขาแล้วก็เป็นเรื่องที่ทึกทักเอาเองด้วย คำถามนี้จึงเป็นคำถามที่ยากและพระเยซูก็ทรงทราบดี สำหรับวัฒนธรรมยิวและความคิดของคนในสมัยนั้นแล้ว คำถามนี้ก็คงคล้ายกับคำถามที่ว่า ‘คุณหยุดทบทวนตรรกะของคุณแล้วหรือยัง’ พวกเขาคิดเอาเองว่าคำตอบของพระเยซูจะทำให้พระองค์เองขายหน้า

อย่างไรก็ตาม องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงตอบคำถามพวกเขาอย่างซึ่งๆหน้าโดยยกข้อความจากพระราชบัญญัติ 6:5 และเลวีนิติ 19:18 37 พระเยซูทรงตอบเขาว่า “จงรักองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของเจ้า ด้วยสุดจิตสุดใจของเจ้า และด้วยสิ้นสุดความคิดของเจ้า” 38 นี่แหละเป็นพระบัญญัติข้อต้นและข้อใหญ่ 39 ข้อที่สองก็เหมือนกัน คือ ‘จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง’ 40 พระราชบัญญัติและคำพยากรณ์ทั้งสิ้นก็ขึ้นอยู่กับพระบัญญัติสองข้อนี้”

พระเยซูทรงตัดผ่านประเพณีของพวกฟาริสีที่พวกเขาถือว่ามีความสำคัญพอๆกับพระคัมภีร์เองเลยในทางปฏิบัติ แทนที่จะติดกับในประเพณีของพวกฟาริสีซึ่งมีเยอะเยอะไม่รู้จบ พระเยซูทรงตอบคำถามต่างๆของพวกเขาโดยการยกข้อพระคัมภีร์ที่พวกเขาอ้างว่านับถืออย่างสูง นอกจากนี้พระเยซูตรัสว่าสาระสำคัญและแก่นแท้ของพระคัมภีร์เดิมทั้งหมดก็มีอยู่ในหลักการอันลึกซึ้งสองประการนี้

จริงที่เดียวที่ความรักเป็นที่ให้พระราชบัญญัติสำเร็จ หากเรารักพระเจ้าอย่างที่เราควรจะรัก เราก็จะไม่ละเมิดบัญญัติต่างๆของพระองค์เด็ดขาด หากเรารักกันและกันอย่างที่เราควรจะรัก เราก็จะไม่ทำให้อื่นสะดุดเด็ดขาด พวกยิวเรียกพระคัมภีร์เดิมแบบรวบยอดว่าพระราชบัญญัติและศาสดาพยากรณ์ พระเยซูตรัสว่า พระคัมภีร์เดิมทั้งหมดก็สรุปย่ออยู่ในความจริงอันเรียบง่ายแต่ลึกซึ้งสองประการนี้

พวกฟาริสีไม่รู้จะโต้ตอบอย่างไรกลับไป พระเยซูได้ทรงทำให้พวกเขานิ่งอันเหมือนกับที่ทรงกระทำกับพวกเฮโรดและพวกสะดูสี พระองค์ทรงหุบปากพวกเขาด้วยพระสติปัญญา หลักเหตุผล และพระคัมภีร์ของพระเจ้า

มธ 22:41-46 บัดนี้พระเยซูทรงถามพวกเขาบ้าง เมื่อพวกฟาริสียังประชุมกันอยู่ที่นั่น พระเยซูทรงถามพวกเขาว่า 42 "พวกท่านคิดอย่างไรด้วยเรื่องพระคริสต์ พระองค์ทรงเป็นบุตรของผู้ใด" เขาตอบพระองค์ว่า "เป็นบุตรของดาวิด" 43 พระองค์ตรัสถามเขาว่า "ถ้าอย่างนั้น เป็นไฉนดาวิดโดยเดชพระวิญญาณจึงได้เรียกพระองค์ว่า องค์พระผู้เป็นเจ้า และรับสั่งว่า 44 'องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าว่า จงนั่งที่ขวามือของเรา จนกว่าเราจะกระทำให้ศัตรูของท่านเป็นแท่นรองเท้าของท่าน' 45 ถ้าดาวิดเรียกพระองค์ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์จะเป็นบุตรของดาวิดอย่างไรได้"

พระเยซูตรัสถามพวกเขาว่าพระเมสสิยาห์จะเป็นบุตร (หรือทายาท) ของผู้ใด พวกฟาริสีตอบถูกต้องว่า ดาวิด จากนั้นพระองค์ก็ทรงปล่อยหมัดตายของพระองค์ออกไป พระองค์ทรงถามว่า "ถ้าดาวิดเรียกพระองค์ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์จะเป็นบุตรของดาวิดอย่างไรได้" พระองค์จึงทรงยกข้อความจากสดุดี 110:1 โดยทรงประยุกต์ใช้กับพระเมสสิยาห์โดยตรง ในทันทีทันใดดาวิดได้เขียนภายใต้การคล้อยใจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ว่า พระเจ้าพระบิดาจะตรัสกับพระเมสสิยาห์ว่า จงนั่งที่ขวามือของเราจนกว่าเราจะจัดการพวกศัตรูของท่าน อย่่างไรก็ตาม ดาวิดก็เรียกบุตรของเขาว่า องค์พระผู้เป็นเจ้า ซึ่งแสดงให้เห็นว่าพระองค์ทรงเป็นมากกว่าบุตรของเขา พวกฟาริสีไม่เคยมองพระคัมภีร์ข้อนั้นแบบนั้นมาก่อน ถึงแม้ประเพณีของรับบีเห็นพ้องตรงกันว่าสดุดีบทนี้มีเนื้อหาเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ก็ตาม

พระองค์จึงตรัสถามว่า "ถ้าดาวิดเรียกพระองค์ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์จะเป็นบุตรของดาวิดอย่างไรได้" เห็นได้ชัดว่าพระเยซูกำลังตรัสถึงทั้งความเป็นพระเจ้าและความเป็นมนุษย์ของพระเมสสิยาห์ พวกฟาริสีไม่เคยคิดถึงเรื่องนั้นมาก่อนเหมือนกัน กระนั้น ความจริงเรื่องพระเจ้าผู้ทรงเป็นมนุษย์ก็ปรากฏชัดเจนในสดุดี 110:1 46 ไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดอาจตอบพระองค์สักคำหนึ่ง ตั้งแต่วันนั้นมา ไม่มีใครกล้าซักถามพระองค์ต่อไป โดยคำถามง่ายๆข้อเดียวนี้ พระเยซูได้ทรงทำให้พวกฟาริสีอึ้ง พวกเขาไม่มีคำตอบ พวกศัตรูที่เยอหยิ่งและชอบจับผิดของพระเจ้าผู้ทรงเป็นมนุษย์ไม่อาจท้าทายพระสติปัญญาอันไม่มีขีดจำกัดของพระองค์ได้เลย พวกเขาจึงเลิกพยายามที่จะหลอกให้พระองค์ติดกับอีก

*****

ภาพรวมของมัทธิว 23: บทนี้เป็นบทที่พระเยซูทรงโจมตีพวก ‘นักศาสนา’ ในสมัยนั้น ถึงแม้เป้าหมายของพระองค์คือพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี แต่ ‘ศาสนาจารย์’ จำนวนมาก ทุกวันนี้ก็จะเป็นผู้ที่รับคำตำหนิของพระเยซูเช่นกัน คำคติเตือนของพระองค์ก็คือว่า “พวกเขา สอน แต่ไม่กระทำ” พวกเขาเป็นคนหน้าซื่อใจคด อีกครั้งที่เราจำได้ว่าเหตุการณ์เหล่านี้เกิดขึ้น ในช่วงวันท้ายๆของการรับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ข้อ 1 ของบทต่อไปสื่อชัดเจนว่าคำเทศนาที่มีพลังนี้มีขึ้นที่พระวิหาร ซึ่งเป็นที่มั่นของพวกผู้มีอำนาจในอิสราเอลและศาสนายิว พระเยซูตรัสรับรู้ชัดเจนเป็นครั้งสุดท้ายถึงการที่พวกของพระองค์เองปฏิเสธพระองค์ (ยอห์น 1:11)

มธ 23:1-2 ขณะที่พระองค์ตรัสกับฝูงชนและพวกสาวก เป้าหมายที่พระเยซูตรัสถึง คือ พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี พวกธรรมาจารย์เป็นผู้ที่มีอาชีพคัดลอกพระคัมภีร์ พวกเขาจึง คิดว่าตัวเองเป็นผู้เชี่ยวชาญในพระคัมภีร์ พวกฟาริสีเป็นรับบีที่ดีความพระราชบัญญัติผู้ซึ่งภาค ภูมิใจในการรักษาข้อปลีกย่อยของพระราชบัญญัติแม้เล็กน้อยที่สุด

มัทธิวบันทึกว่า ครั้นนั้นพระเยซูตรัสกับฝูงชนและพวกสาวกของพระองค์ 2 ว่า "พวกธรรมาจารย์กับพวกฟาริสีนั่งบนที่นั่งของโมเสส ช่วงเวลาในตอนนี้น่าจะเป็นวันอังคารในสัปดาห์สุดท้ายของพระเยซู คำพูดนี้หมายความว่าพวกธรรมาจารย์ (ซึ่งมักอยู่ในคณะของพวกฟาริสี) พร้อมกับพวกฟาริสีโดยรวมชอบอ้างตัวในการพูดแทนโมเสสในการตีความพระราชบัญญัติของโมเสส พระเยซูจึงบรรยายถึงพวกเขาว่านั่งบนที่นั่งของโมเสส คำที่แปลเช่นนั้น (*คาเธดรา*) มีความหมายตรงตัวว่า ‘ที่นั่ง’ หรือ ‘เก้าอี้’ อย่างไรก็ตามในความหมายแบบที่กว้างกว่าของคำๆนี้ มันก็หมายถึงที่นั่งอันสูงซึ่งเป็นที่นั่งของผู้ที่มีตำแหน่งหรืออิทธิพล เช่น พวกอาจารย์และผู้พิพากษา (น่าสนใจตรงที่คำว่า *cathedral* ก็มาจากคำๆนี้) พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีจึงนั่งในที่นั่งของธรรมศาลาซึ่งเป็นที่ๆพวกเขาอธิบายขยายความพระราชบัญญัติ มันจึงกลายเป็นที่รู้จักในชื่อ “ที่นั่งของโมเสส” ถึงแม้พวกเขาขึ้นขึ้นเพื่อที่จะอ่านคัมภีร์โทราห์ แต่พวกเขาก็นั่งลงเพื่อสั่งสอนจากที่นั่งดังกล่าว

มธ 23:3-4 ปัญหาที่เกิดขึ้นกับพวก ‘นักศาสนา’ เหล่านี้ไม่ใช่สิ่งที่พวกเขาสอน เพราะว่าพระเยซูก็มีได้ตรัสโจมตีคำสอนของพวกเขาแต่อย่างใด อันที่จริงแล้ว พระเยซูทรงสั่งให้ประชาชนประพฤติตามสิ่งที่คนเหล่านั้นสอนด้วยซ้ำ เหตุฉะนั้นทุกสิ่งซึ่งเขาสั่งสอนพวกท่านจงถือประพฤติตาม เว้นแต่การประพฤติของเขา อย่าได้ทำตามเลย เพราะเขาเป็นแต่ผู้สั่งสอน แต่เขาเองหาทำตามไม่ แต่ข้อหาที่พระเยซูทรงตั้งแก่พวกเขาก็คือว่า “เขาเป็นแต่ผู้สั่งสอน แต่เขาเองหาทำตามไม่” ดังนั้น พระเยซูจึงตรัสว่า อย่าทำตามอย่างที่พวกเขาประพฤติ

เช่นเดียวกับนักการเมืองจำนวนมากตลอดระยะเวลาหลายปี พวกเขาวางภาระหนักบนตัวคนอื่น โดยที่ตัวเองก็ไม่ยอมแบก พระเยซูตรัสต่อไปว่า **4** ด้วยเขาเอาภาระหนักและแบกยากวางบนปามนุษย์ ส่วนเขาเองแม้แต่นิ้วเดียวก็ไม่จับต้องเลย พวกเขาเป็นคนหน้าซื่อใจคด

ภาระหนักที่ว่านี้ก็คือข้อปลีกย่อยในประเพณีต่างๆของรับบีที่ส่วนใหญ่แล้วก็มาจากพวกฟาริสี ผู้เป็นคนตีความพระราชบัญญัติ ดังนั้น พวกเขาจึงเพิ่มเข้ากับพระราชบัญญัติ ตัวพระราชบัญญัติเองก็เป็นเอกที่หนักอยู่แล้ว แต่ประเพณีต่างๆที่พวกเขาเขียนกรานให้ผู้คนปฏิบัติก็ถูกเพิ่มเข้ากับเอกหนักนี้อีก ดู กิจการ 15:10 ดังที่ได้บรรยายไว้ในคำอธิบายสำหรับมัทธิว 22:34-40 พวกรับบีได้เพิ่มกฎ 613 ข้อเข้ากับพระราชบัญญัติ โดยอ้างว่าเพื่อ ‘ขยายความมั่นใจชัดเจน’

พวกฟาริสีและธรรมจารย์เป็นผู้ที่เพิ่มกฎเหล่านี้เข้ากับพระราชบัญญัติ อย่างไรก็ตาม พวกเขาเองก็หาช่องโหว่ได้ไม่รู้จบเพื่อที่จะหลีกเลี่ยงภาระที่พวกเขาได้วางไว้บนตัวผู้อื่น ถึงแม้พวกเขากล่าวในที่ชุมนุมชนว่าผู้คนที่ต้องรักษากฎเหล่านี้อย่างเคร่งครัด แต่เมื่ออยู่ลำพังตัวพวกเขาเองก็เพิกเฉยกฎเหล่านี้อยู่บ่อยๆ พวกเขานำเสนอตัวเองให้ปรากฏภายนอกว่าเป็นคนที่น่าเลื่อมใสและชอบธรรม อย่างไรก็ตาม เมื่อไม่มีใครเห็น พวกเขาก็เป็นคนหน้าไหว้หลังหลอก ถึงแม้พวกเขาได้เพิ่มภาระมากมายเข้ากับการดำเนินชีวิตที่ยากลำบากอยู่แล้วสำหรับประชาชนทั่วไป แต่ตัวพวกเขาเองกลับไม่ยอมทำอะไรเลยเพื่อแบ่งเบาภาระหนักของประชาชน

มธ 23:5-7 พระเยซูตรัสถึงแรงจูงใจที่แท้จริงของพวกเขา การกระทำของเขาทุกอย่างเป็นการอวดให้คนเห็นเท่านั้น เขาใช้หลักพระบัญญัติอย่างใหญ่ สวมเสื้อที่มีพู่ห้อยอันยาว

6 เขาชอบที่อันมีเกียรติในการเลี้ยงและที่นั่งตำแหน่งสูงในธรรมศาลา 7 กับชอบรับการคำนับที่กลางตลาด และชอบให้คนเรียกเขาว่า ‘รับบี รับบี’

พวกฟาริสีและธรรมจารย์ ซึ่งเป็น ‘นักศาสนา’ มีอาชีพในสมัยนั้น ชอบทำดีเพื่อให้เห็นคนอื่นเห็น *กลักรพระบัญญัติ* ที่ว่านี่คือ กล้องเล็กๆ ที่มีไว้บรรจุข้อพระคัมภีร์ต่างๆจากหนังสือพระราชบัญญัติซึ่งพวกเขาจัดเข้ากับแขนและหน้าผากของตน คนสมัยนั้นเชื่อกันว่า ยิ่งกลักรพระบัญญัติมีขนาดใหญ่เท่าไร คนที่สวมมันก็ยิ่งเป็นผู้อยู่ฝ่ายวิญญาณมากเท่านั้น ดังนั้นพวกเขาจึงทำให้กลักรพระบัญญัติของตนมีขนาดใหญ่ขึ้น กลักรพระบัญญัติที่พวกเขาใช้โอ้อวดเช่นนั้นจึงแสดงให้เห็นถึงการขาดความเข้าใจฝ่ายวิญญาณของพวกเขา แทนที่จะซ่อนพระวณะของพระเจ้าไว้ในใจของตน พวกเขากลับเอามันมาสวมไว้บนหัวแทน

พวกเขาชอบมากกับการสวมเครื่องแบบของ ‘นักศาสนา’ ธรรมเนียมของศาสนายิว กำหนดให้ผู้ชายเอาพู่ติดไว้ที่ชายเสื้อของตน *คู กัณดารวิถี* 15:38 และพระราชบัญญัติ 22:12 ดังนั้น ‘ศาสนาจารย์’ เหล่านี้จึงเย็บพู่ขนาดใหญ่เพื่อเอาไว้โอ้อวด โดยเชื่อว่ายิ่งพู่มีขนาดใหญ่เท่าไร มันก็ยิ่งบ่งบอกถึงการดำเนินตามทางของพระเจ้าของพวกเขามากขึ้นเท่านั้น ความชอบธรรมของพวกเขาเป็นเพียงสิ่งที่ปรากฏภายนอกแบบหลอกลวงๆ นอกจากนี้ นักศาสนาเหล่านี้ยังชอบนั่งในที่นั่งอันมีเกียรติในงานเลี้ยงของพวกเขาและที่ธรรมศาลาต่างๆด้วย คำที่แปลว่า *ที่อันมีเกียรติ (โปร โตคลีซีอา)* ในบริบทนี้หมายถึง ที่มีเกียรติประจำโต๊ะในงานเลี้ยงต่างๆ

นอกจากนี้ พวกเขายังชอบที่จะถูกเรียกว่า *รับบี* ในที่สาธารณะอีกด้วย ถ้าจะพูดโดยใช้ภาษาสมัยใหม่ มันก็คงคล้ายกับการถูกเรียกว่า ‘ท่านศาสนาจารย์’ นั่นเอง ศาสนาของพวกเขาเป็นเพียงสิ่งที่ปรากฏแต่ภายนอกและพวกเขาก็ประพฤติตามศาสนาของตนอย่างโอ้อวด พวกเขาเป็นคนหน้าซื่อใจคดถึงเนื้อในเลยทีเดียว

มธ 23:8-10 พระเยซูทรงตำหนิพวกเขา โดยสอนว่ามีแต่พระเมสสิยาห์เท่านั้นที่สมควรถูกเรียกเช่นนั้น ท่านทั้งหลายอย่าให้ใครเรียกท่านว่า ‘รับบี’ ด้วยท่านมีพระอาจารย์แต่ผู้เดียวคือพระคริสต์ และท่านทั้งหลายเป็นพี่น้องกันทั้งหมด พวกเขาก็เหมือนกับพวกบาทหลวงในพระศาสนจักร โรมันคาทอลิกในปัจจุบันที่ชอบให้คนอื่นเรียกว่า *คุณพ่อ* พระเยซูจึงทรงสอน

ว่า 9 และอย่าเรียกผู้ใดในโลกว่าเป็นบิดา เพราะท่านมีพระบิดาแต่ผู้เดียว คือผู้ที่ทรงสถิตในสวรรค์

พระเยซูทรงสอนว่ามีแต่พระเจ้าเท่านั้นที่สมควรถูกเรียกว่า *พระบิดา* ในบริบททางศาสนา กระนั้น พวกธรรมาจารย์ในสมัยพระเยซูก็ชอบที่จะถูกเรียกว่า ‘อับบา’ หรือ ‘คุณพ่อ’ ในด้านปรัชญาแล้วมีความแตกต่างกัน้อยมากระหว่างศาสนายิวแบบพวกรับบีฟาริสีในสมัยนั้นกับพระศาสนจักร โรมันคาทอลิกในเวลาต่อมา การให้ความสำคัญต่อพิธีกรรมต่างๆ และสิ่งภายนอกทั้งหลายรวมถึงการมีพระและบาทหลวงในเครื่องแต่งกายที่แบ่งแยกชัดเจนของพวกเขาก็แสดงให้เห็นถึงความคล้ายคลึงกันอย่างมากระหว่างคนทั้งสองกลุ่ม

ในแบบเดียวกันพระเยซูทรงสอนว่า 10 **อย่าให้ผู้ใดเรียกท่านว่า ‘นาย’** ด้วยว่านายของท่านมีแต่ผู้เดียวคือพระคริสต์ ปัญหาหนึ่งของพวกฟาริสีในสมัยนั้นก็คือว่า พวกเขาให้ความสำคัญต่อเรื่องภายนอก พวกเขาเป็นคนหน้าซื่อใจคดหัวจรดเท้าจริงๆ พวกเขาสวมเครื่องแบบของ ‘นักศาสนา’ พวกเขาแสวงทำตัวให้คนอื่นเห็นว่าเป็นคนน่าเลื่อมใสของพระเจ้าในเมื่อความจริงแล้วพวกเขาเป็นคนลวงจนถึงแก่น พวกเขาเป็นคนปลอมในด้านศาสนา พระเยซูทรงเรียกการหลอกลวงของพวกเขอย่างที่ยืนยันเป็นจริงๆ

พระองค์ทรงทราบว่าพระองค์มีเวลาเหลืออีกเพียงไม่กี่วัน ในการรับใช้บนโลกนี้ของพระองค์ ดังนั้นพระองค์จึงไม่ทรงยังมือแล้ว ลูกเข้าลูกทอดแล้ว แม่พิมพ์ก็ถูกเตรียมไว้แล้ว พระองค์จึงทรงเรียกมันอย่างที่ยืนยันเป็นจริงๆ และปล่อยให้อะไรก็ตามที่ควรที่จะเกิดก็เกิด เวลาแห่งการพยายามชักจูงโน้มน้าวนั้นหมดไปนานแล้ว มันถึงเวลาแล้วที่จะกล่าวโทษและพระองค์ก็ทรงกล่าวโทษจริงๆ

มธ 23:11-12 อีกครั้งที่หลักการเรื่องหัวใจของผู้รับใช้ถูกนำเสนอ **ผู้ใดที่เป็นใหญ่ที่สุดในพวกท่าน ผู้นั้นจะเป็นผู้รับใช้ของท่านทั้งหลาย 12 ผู้ใดจะยกตัวขึ้น ผู้นั้นจะต้องถูกเหยียดลง ผู้ใดถ่อมตัวลง ผู้นั้นจะได้รับการยกขึ้น** หลักการตามพระคัมภีร์ที่ว่า การยกตัวเองขึ้นนั้นสุดท้ายแล้วก็จะนำมาซึ่งความตกต่ำถูกนำเสนอตรงนี้ แต่พระเจ้าทรงยกชูคนเหล่านั้นที่ถ่อมตัวลงในเวลาอันเหมาะสมของพระองค์ ดู ยากอบ 4:6, 1 เปโตร 5:6, ลูคา 18:14

ความยิ่งใหญ่ฝ่ายวิญญาณไม่ได้ถูกวัดด้วยศถาบรรดาศักดิ์หรือชื่อเสียง แน่นอนที่มัน ไม่ใช่สื่อคลุมที่แสดงถึงความชอบธรรมแบบจอมปลอมของพวกธรรมจารย์และฟาริสี ในทางตรงกันข้าม คนเหล่านั้นที่ยิ่งใหญ่ในสายพระเนตรของพระเจ้าคือคนที่ถ่อมตัวลงเพื่อรับใช้ผู้อื่น สำหรับชาวโลก หัวใจของผู้รับใช้ก็เป็นสัญญาณที่แสดงถึงการมีฐานะทางสังคมที่ต่ำต้อย สำหรับพระเจ้าแล้วมันเป็นเครื่องหมายที่แสดงถึงความเป็นผู้ใหญ่อย่างวิเศษ ในเวลาอันเหมาะสม พระเจ้าจะทรงยกชูความถ่อมใจเช่นนั้น พระเจ้าทรงต่อสู้กับคนที่หยิ่งจองหองแต่ทรงประทานพระคุณให้แก่คนที่ใจถ่อมจริงๆ

มธ 23:13 ข้อ 13-33 รวมเป็นวิบัติแปดประการที่พระเยซูทรงประกาศแก่ความหน้าซื่อใจคดของพวกนักศาสนา มันยังอยู่ในบริบทของการที่พระองค์ทรงกล่าวโทษความเสแสร้งแบบคนหน้าซื่อใจคดของพวกผู้นำทางศาสนาในสมัยนั้น

วิบัติที่ 1 วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด ด้วยว่าพวกเจ้าปิดประตูอาณาจักรแห่งสวรรค์ไว้จากมนุษย์ เพราะพวกเจ้าเองไม่ยอมเข้าไป และเมื่อคนอื่นจะเข้าไป พวกเจ้าก็ขัดขวางไว้ ให้เราสังเกตว่าพระเยซูทรงเรียกพวกธรรมจารย์และพวกฟาริสีว่า **คนหน้าซื่อใจคด** คำว่า **คนหน้าซื่อใจคด** ถูกใช้เพื่อเรียก “พวกธรรมจารย์และพวกฟาริสี” โดยตรง คำที่รุนแรงนี้ **คนหน้าซื่อใจคด** จริงๆแล้วมีความหมายว่า ‘คนจอมปลอม’ หรือ ‘คนเสแสร้ง’ พระเยซูทรงตั้งข้อหาพวกเขาว่าขัดขวางทางเข้าสู่อาณาจักรแห่งสวรรค์โดยการเคร่งศาสนาแบบหน้าซื่อใจคดของพวกเขา นอกจากนี้ พระองค์ทรงสื่อชัดเจนว่าพวกเขาก็จะไม่ได้เข้าสู่อาณาจักรนั้นเหมือนกัน

มธ 23:14 **วิบัติที่ 2** วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด ด้วยพวกเจ้าริบเอาเรือนของหญิงม่าย และสร้างอิฐฐานเสี้ยดยาว เพราะฉะนั้นพวกเจ้าจะได้รับ ความฉิบหายมากยิ่งขึ้น ถึงแม้พวกคนหน้าซื่อใจคดเหล่านี้อ้างว่าตัวเป็นคนชอบธรรมและอวดตัวว่าเป็นคนน่าเลื่อมใส แต่พวกเขาก็ยังยึดบ้านที่หญิงม่ายยากจนนำมาจำนองไว้ด้วยใจที่แข็งกระด้าง พวกเขาจงใจอิฐฐานเสี้ยดยาวในที่สาธารณะ เพื่อสร้างทำต้วน่าเลื่อมใสแบบจอม

ปลอม ให้เราสังเกตด้วยว่าพระเยซูทรงสื่อชัดเจนว่าจะมีการลงโทษหลายระดับในนรก ในกรณีนี้จะมีการลงโทษหนักยิ่งกว่าสำหรับความหน้าซื่อใจคดแบบเสแสร้งของพวกเขา

มธ 23:15 *วิบัติที่ 3* วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด ด้วยพวกเจ้าเที่ยวไปตามทางทะเลและทางบกทั่วไปเพื่อจะได้แม้แต่คนเดียวเข้าจารีต เมื่อได้แล้ว เจ้าก็ทำให้เขากลายเป็นลูกแห่งนรกยิ่งกว่าตัวเจ้าเองถึงสองเท่า พระเยซูทรงปรับโทษคนพวกนี้สำหรับความพยายามอย่างหนักของพวกเขาในการหาคนเข้าจารีต แต่ในการทำเช่นนั้นก็ทำให้คนที่มาเป็นยิวแ่กว่าพวกเขาถึงสองเท่า พวกเขาพยายามสุดแรงในการหาคนต่างชาติมาเข้าสู่หน้ต อันเป็นการเกณฑ์เขาเข้าสู่ศาสนายิวอย่างเป็นทางการ อย่างไรก็ตาม พวกที่เข้าจารีตโดยฝีมือของอาจารย์เหล่านี้ก็มักทำมากกว่าอาจารย์ของพวกเขาเสียอีก

มธ 23:16-22 *วิบัติที่ 4* วิบัติแก่เจ้า คนนำทางตาบอด เจ้ากล่าวว่า 'ผู้ใดจะปฏิญาณอ้างพระวิหาร คำปฏิญาณนั้นไม่ผูกมัด แต่ผู้ใดจะปฏิญาณอ้างทองคำของพระวิหาร ผู้นั้นจะต้องกระทำตามคำปฏิญาณ' พระเยซูตรัสกล่าวโทษพวกเขาที่ชอบหุ่ยมหิ่มเรื่องเล็กน้อยและได้เถียงเรื่องไร้สาระ พระองค์ทรงเรียกพวกเขาว่า "คนนำทางตาบอด" เมื่อคิดดูดีๆ คำบรรยายเช่นนั้นก็เป็นคำตรงข้ามกันที่นำมาคู่กัน กระนั้นมันก็แสดงถึงสภาพฝ้ายวิญญานของพวกฟาริสีและพวกธรรมจารย์ได้อย่างถูกต้อง หากมันไม่ใช่เรื่องจริงอย่างน่าสมเพชเหลือเกินแล้ว มันก็คงเป็นเรื่องขบขันน่าดู

พวก 'นักศาสนา' ที่ชอบโอ้อวดเหล่านี้ยอมให้คนที่เป็่นยิวปฏิญาณ โดยพระวิหารแบบต่างๆ ไปได้ แต่ถ้าผู้ใดจะปฏิญาณโดยทองคำของพระวิหาร เขาก็ได้ผูกมัดตัวเองให้ต้องเสียทองคำแก่พระวิหาร นี่ก็วกกลับมาที่การหุ่ยมหิ่มข้อปลีกย่อยในประเพณีต่างๆของพวกเร่บบีแบบไม่รู้จบเหมือนเดิม อันที่จริงแล้ว มันก็เป็นเรื่องเหลวไหลและพระเยซูก็ทรงกล่าวโทษพวกเขาเรื่องนี้

17 คนโง่เขลาตาบอด สิ่งไหนจะสำคัญกว่า ทองคำหรือพระวิหารซึ่งกระทำให้ทองคำนั้นศักดิ์สิทธิ์ คำตอบของคำถามนี้น่าจะชัดเจนอยู่แล้ว

พระองค์ตรัสต่อไปว่า 18 และว่า 'ผู้ใดจะปฏิญาณอ้างแทนบูชา คำปฏิญาณนั้นไม่ผูกมัด แต่ผู้ใดจะปฏิญาณอ้างเครื่องตั้งถวายบนแทนบูชานั้น ผู้นั้นต้องกระทำตามคำปฏิญาณ' นี่เป็นอีกครั้งที่พวกฟาริสียอมให้คนปฏิญาณ โดยอ้างแทนบูชาที่พระวิหาร แต่วิบัติจึงเกิดแก่ผู้ใดก็ตามที่จะปฏิญาณ โดยอ้างสิ่งที่จะนำมาถวายเป็นเครื่องบูชาบนแทนนั้น คำที่แปลว่า ต้องกระทำตามคำปฏิญาณ (ออฟะฮิไล) มีความหมายพื้่นๆว่า 'เป็นหนี้บุญคุณ' หรือ 'ถูกผูกมัด' ดังนั้น หากผู้ใดปฏิญาณโดยอ้างเครื่องบูชาที่สามารถนำมาถวายบนแทนทองเหลืองของพระวิหาร ได้ เขาก็ถูกผูกมัดให้ต้องนำเครื่องบูชานั้นมาถวายที่พระวิหารจริงๆ

พระเยซูตรัสตามถูกต้องแล้วว่า 19 คนโงดเขลาตาบอด สิ่งใดจะสำคัญกว่า เครื่องตั้งถวายหรือแทนบูชาที่กระทำให้เครื่องตั้งถวายนั้นศักดิ์สิทธิ์ พระเยซูไม่เพียงเรียกพวกเขาว่าเป็นคนตาบอดเท่านั้น แต่ยังบอกว่าพวกเขาเป็นคนโงดเขลาด้วย คำที่แปลเช่นนั้น (โมรอส) เป็นที่มาของคำภาษาอังกฤษ *moron* พวกเขาเป็นเช่นนั้นจริงๆ ความอดทนขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ได้หมดลงแล้วต่อความหน้าซื่อใจคดแบบโอ้อวดของคนพวกนี้

พระเยซูตรัสต่อไปว่า 20 เหตุฉะนั้น ผู้ใดจะปฏิญาณอ้างแทนบูชา ก็ปฏิญาณอ้างแทนบูชา และสิ่งสารพัดซึ่งอยู่บนแทนบูชานั้น 21 ผู้ใดจะปฏิญาณอ้างพระวิหาร ก็ปฏิญาณอ้างพระวิหาร และอ้างพระองค์ผู้ทรงสถิตในพระวิหารนั้น 22 ผู้ใดจะปฏิญาณอ้างสวรรค์ ก็ปฏิญาณอ้างพระที่นั่งของพระเจ้าและอ้างพระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่งนั้น

ในมัทธิว 5:34-35 พระเยซูทรงสอนว่าอย่าปฏิญาณเลย การที่พวกเขาปฏิญาณแบบคลุมเครือในรูปแบบเหล่านี้มันล้วนเปล่าประโยชน์ เพราะว่าพระเยซูทรงสอนแล้วว่า การสาบานเองก็เกือบเป็นการพูดหมิ่นประมาทพระเจ้าแล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อพวกเขาปฏิญาณโดยอ้างพระวิหารหรือสวรรค์เอง พวกเขาก็กำลังปฏิญาณโดยอ้างพระเจ้าแห่งพระวิหารและพระเจ้าแห่งสวรรค์ด้วย พวกเขาจึงเกือบที่จะกล่าวออกพระนามพระเจ้าเล่นๆอยู่รอบมร่อ จะดีกว่าหากจะไม่ปฏิญาณโดยอ้างอะไรเลย

มธ 23:23-24 วิบัติที่ 5 วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด ด้วยพวกเจ้าถวายสิบชักหนึ่งของสระแห่น้ำ ยี่ห่าและขมิ้น ส่วนข้อสำคัญแห่งพระราชบัญญัติ

คือการพิพากษา ความเมตตาและความเชื่อนั้นได้ละเว้นเสีย สิ่งเหล่านั้นพวกเจ้าควรได้กระทำอยู่แล้ว แต่สิ่งอื่นนั้นไม่ควรละเว้นด้วย

พระเยซูทรงเล่นงานพวกเขาที่ถือรักษาข้อเล็กน้อยของพระราชบัญญัติแต่ไม่สนใจสิ่งสำคัญของมัน พวกเขาใส่ใจทุกกระเบียดนิ้วในการถวายเป็นสักหนึ่งของเครื่องเทศที่พวกเขาปลูกในสวนของตน เช่น สาระแห่ง ยี่หระ และขมิ้น กระนั้นพวกเขากลับละเลยความจริงสำคัญๆ แห่งพระวาทะของพระเจ้า เช่น ความชอบธรรม ความเมตตา และความเชื่อ คำที่แปลว่า การพิพากษา (คริสต) ในบริบทนี้น่าจะหมายถึง ‘การตัดสินอันถูกต้อง’ หรือกล่าวง่ายๆ คือ ‘ความชอบธรรม’

พวกเขามองไม่เห็นเพราะมองเห็นแต่ต้นไม้ ให้เราสังเกตว่าพระเยซูมิได้ทรงวิพากษ์วิจารณ์พวกเขาเรื่องการถวายเป็นสักหนึ่ง อันที่จริงพระองค์ตรัสว่า “สิ่งเหล่านี้พวกเจ้าควรได้กระทำอยู่แล้ว” ปัญหาของพวกเขาก็คือว่า พวกเขามองเห็นแต่สิ่งที่ปรากฏภายนอก และมองไม่เห็นคุณธรรมฝ่ายวิญญาณที่สำคัญกว่าซึ่งไม่ปรากฏแก่ตาของการดำเนินตามทางของพระเจ้าที่แท้จริง หากจะกล่าวแล้ว การถวายเป็นสักหนึ่งแม้แต่ส่วนเล็กน้อยที่สุดของรายรับของคนๆ หนึ่งนั้นเช่น เครื่องเทศในสวน ก็เป็นเรื่องที่เหมาะสม อย่างไรก็ตาม พวกเขากลับพลาดสิ่งสำคัญๆ แห่งความจริงฝ่ายวิญญาณ ไปเสีย พวกเขามองเห็นแต่ต้นไม้แต่กลับไม่เห็นป่า

นี่เท่ากับพวกเขากำลังกรองลูกน้ำออกแต่กลับตัวอูฐเข้าไป 24 คนนำทางตาบอด เจ้ากรองลูกน้ำออก แต่กลับตัวอูฐเข้าไป นอกจากมุกตลกที่เหน็บแนมที่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงใช้แล้ว ทั้งลูกน้ำและตัวอูฐต่างเป็นสิ่งที่พวกยิวถือว่ามลทิน ดังนั้น เมื่อพวกเขาให้ความสำคัญกับรายละเอียดเล็กน้อยของสิ่งที่พวกเขาคิดว่าเป็นความบริสุทธิ์ พวกเขากลับเป็นมลทินไปอย่างร้ายกาจเพราะใจที่แข็งกระด้างของตัวเอง

มธ 23:25-26 *วิบัติที่ 6* วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด ด้วยเจ้าขัดชำระถ้วยชามแต่ภายนอก ส่วนภายในถ้วยชามนั้นเต็มด้วยโจรกรรมและการมัวเมากิเลส พวกคนหน้าซื่อใจคดเคร่งศาสนาเหล่านี้สนใจแต่การทำตัวให้ปรากฏภายนอกว่าเป็นคนน่าเลื่อมใส กระนั้น พวกเขาก็เป็นคนโสโครกอยู่ข้างใน พระองค์ทรงเปรียบพวกเขาว่าเป็น

เหมือนกับความเหลวไหลของการล้างเฉพาะด้านนอกของถ้วยชาม แต่ไม่เคยทำความสะอาด
ด้านในของภาชนะซึ่งมีไว้ใส่อาหารเลย อันที่จริง พระเยซูตรัสว่าพวกเขาเป็นเหมือนกับถ้วยชาม
ที่ยังมีคราบเศษอาหารเกรอะกรังติดอยู่

นอกจากนี้พระองค์ทรงบรรยายว่าภายในพวกเขานั้นเต็มด้วย “โจรกรรมและการมัวเมา
กิเลส” ความหมายก็คือการเป็นคนคดโกงในด้านจรรยาบรรณและไม่ยับยั้งชั่งใจในด้านศีลธรรม
ถึงแม้พวกเขาพยายามที่จะทำตัวให้คนอื่นเห็นว่าเป็นคนเคร่งศาสนาที่น่าเลื่อมใส แต่ในความเป็นจริง
แล้วพวกเขากลับเป็นคนที่เสื่อมทรามในด้านศีลธรรมและจรรยาบรรณ

พระเยซูจึงทรงเตือนสติพวกเขาว่า 26 พวกฟาริสีตบอด จงชำระสิ่งที่อยู่ภายในถ้วยชาม
เสียก่อน เพื่อข้างนอกจะได้สะอาดด้วย พวกกลับมาเรื่องถ้วยชามที่สกปรก พระเยซูทรงสั่งให้พวก
ฟาริสีตบอดเหล่านี้ชำระชีวิตภายในให้สะอาดเสียก่อน ในการทำเช่นนั้น ภายนอกของพวกเขา
ก็จะสะอาดตามมา การดำเนินตามทางของพระเจ้าที่แท้จริงเริ่มต้นด้วยจิตวิญญาณใหม่ที่ถูกสร้าง
ขึ้นจากภายในซึ่งสุดท้ายแล้วก็จะส่งผลมาถึงภายนอกด้วย ศาสนาของพวกฟาริสีจริงๆแล้วก็คือ
การทำความสะอาดด้านนอกของถ้วยชาม โดยยังปล่อยให้ด้านในสกปรกโสโครกอยู่

มธ 23:27-28 *วิบัติที่ 7* **วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด**
เพราะว่าเจ้าเป็นเหมือนอุโมงค์ฝังศพซึ่งฉาบด้วยปูนขาว ข้างนอกดูงดงามจริงๆ แต่ข้างในเต็มไปด้วย
กระดูกคนตายและการโสโครกสารพัด อีกครั้งที่นี้เป็น การประณามแบบเดียวกัน พวกนัก
ศาสนาเมื่ออาชีพเหล่านี้ในกลุ่มพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีชำระด้านนอกให้สะอาดเพื่อให้
คนอื่นเห็น อย่างไรก็ตามภายในของพวกเขาก็สกปรกโสโครกยิ่งนัก

คำว่า “อุโมงค์ฝังศพซึ่งฉาบด้วยปูนขาว” จริงๆแล้วก็หมายถึงหลุมศพที่ฉาบด้วยปูนขาว
ในวันที่สิบห้าของเดือนอาดาร์ ก่อนเทศกาลปัสกาของทุกปี พวกยิวก็จะเอาปูนขาวไปฉาบสถานที่
ที่ทุกแห่งที่มีหลุมศพอยู่ พวกเขาทำเช่นนี้เพื่อให้สถานที่เหล่านั้นสวยงามและทำเครื่องหมาย
สถานที่นั้นๆไว้ด้วยเกรงว่าจะมีใครเดินข้ามหลุมศพเหล่านั้นและทำให้ตัวเองเป็นมลทินตาม
บัญญัติของเลวี สำหรับเรื่องนี้พวกเขายกกันดารวิถึ 19:16 และเอเสเคียล 39:15

พระเยซูตรัสว่า 28 เจ้าทั้งหลายก็เป็นอย่างนั้นแหละ ภายนอกนั้นปรากฏแก่มนุษย์ว่าเป็นคนชอบธรรม แต่ภายในเต็มไปด้วยความหน้าซื่อใจคดและความชั่วช้า ศาสนายิวตามพระคัมภีร์ในสมัยพระเยซูได้เสื่อมทรามลงจนกลายเป็นศาสนายิวแบบรับบีซึ่งไม่ได้เป็นอะไรมากไปกว่าศาสนาของคนหน้าซื่อใจคดที่เน้นเรื่องภายนอก トラバドที่ผู้ใดปฏิบัติตามพิธีและประเพณีต่างๆของพวกรับบี มันก็ไม่สำคัญว่าผู้นั้นจะเป็นคนที่ซื่อตรง มีศีลธรรม มีความกรุณา หรือยุติธรรมหรือไม่ อันที่จริงแล้ว พวกนักศาสนายิวอาซิฟ คือ พวกรับบี พวกธรรมาจารย์ และพวกฟาริสีมักเป็นคนที่เสื่อมทรามในด้านศีลธรรม จิตวิญญาณและจรรยาบรรณ โดยยังรักษาภาพลักษณ์ที่ใสสะอาดว่าเป็นยิวที่ถือบัญญัติอยู่ トラバドที่พวกเขาปฏิบัติตามกฎภายนอกต่างๆของศาสนายิวแบบรับบี พวกเขาก็ยังถือว่าตนเป็นคนชอบธรรมอยู่ ดังนั้นพวกเขาจึงมีความผิดในการหลงคิดว่าตัวชอบธรรมด้วย

มธ 23:29-33 **วิบัติที่ 8 วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด** เพราะพวกเจ้าก่อสร้างอุโมงค์ฝังศพของพวกศาสดาพยากรณ์ และตกแต่งอุโมงค์ฝังศพของผู้ชอบธรรมในหังดงาม 30 แล้วกล่าวว่า 'ถ้าเราได้อยู่ในสมัยบรรพบุรุษของเรานั้น เราจะมีส่วนกับเขาในการทำโลหิตของพวกศาสดาพยากรณ์ให้ตกก็หามิได้' 31 อย่างนั้นเจ้าทั้งหลายก็เป็นพยานปรักปรำตนเองว่า เจ้าเป็นบุตรของผู้ที่ได้ฆ่าศาสดาพยากรณ์เหล่านั้น

ความหน้าซื่อใจคดอย่างสิ้นเชิงของศาสนายิวแบบรับบีและฟาริสีก็ปรากฏชัดเมื่อพวกเขาสร้างอนุสรณ์สถานให้แก่พวกศาสดาพยากรณ์และบรรดาคนชอบธรรมสมัยโบราณ แม้แต่เฮโรดมหาราช ซึ่งเป็นตัวพ่อในเรื่องความเหี้ยมโหด การทำผิดศีลธรรม และความชั่วร้ายก็ยังได้สร้างอุโมงค์ฝังศพของดาวิดขึ้นใหม่ในสมัยของเขา ในหุบเขาซิดโรน ซึ่งอยู่ทางทิศตะวันออกของพระวิหารก็มีอุโมงค์ฝังศพที่ประดับตกแต่งสวยงามของเศคาริยาห์ผู้ซึ่งถูกฆ่าตายระหว่างพระวิหารและแท่นบูชา ดู 2 พงสาวดาร 24:22 กระนั้นในการทำเช่นนั้น พวกเขาก็เป็นพยานถึงข้อเท็จจริงที่ว่าพวกเขาเป็นลูกหลานของคนเหล่านั้นที่ฆ่าศาสดาพยากรณ์พวกเดียวกันนี้

องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราตรัสต่อไปว่า 32 เจ้าทั้งหลายจงกระทำตามที่บรรพบุรุษได้กระทำนั้นให้ครบถ้วนเถิด พระเยซูจึงทรงเหน็บแนมพวกเขา วลีที่ว่า “จงกระทำ...ให้ครบถ้วน

เกิด” ก็เป็นคำสั่ง ด้วยถ้อยคำมากมายที่ได้ตรัสไปแล้วนี้ พระเยซูตรัสว่า เอาเลยและทำสิ่ง
บรรพบุรุษของพวกเจ้าได้เริ่มไว้ให้เสร็จๆไป ในคำตรัสนี้ก็มี การประชดและการค่าอย่างรุนแรง
พระองค์ทรงยุให้พวกเขาเพิ่มความผิดของบรรพบุรุษของพวกเขาก็เต็มปริ่ม เอาเลยและตรึง
องค์บริสุทธ์และเติมด้วยแห่งความชั่วช้าของพวกเจ้าให้เต็ม

พระเยซูทรงปิดท้ายเหมือนกับที่ยอห์น ได้กระทำก่อนหน้านั้นในการเรียกคนเหล่านั้นว่า
ชาติงูร้าย นั่นคือ งูที่อยู่ในพงหญ้า 33 เจ้าพวกงู เจ้าชาติงูร้าย เจ้าจะพ้นความฉิบหายในนรก
อย่างไรได้ คำถามของพระเยซูที่ว่าพวกเขาจะรอดพ้นการลงโทษในนรกไปอย่างไรได้นั้นก็เป็น
คำถามที่ไม่ต้องการคำตอบ คำตอบนั้นชัดเจนอยู่แล้ว พวกเขาจะหนีไม่พ้น! พระองค์ทรงโยน
ถูกมือทำรบแล้ว พระเยซูทรงทำท่ายพวกเขาให้ทำอะไรสักอย่างเกี่ยวกับพระองค์ พระองค์มิได้
กำลังสอนข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรนั้นหรือแม้แต่เรื่องความรอดแล้ว พระองค์ทรงวิจารณ์
ความหน้าซื่อใจคดของพวกศัตรูของพระองค์อย่างรุนแรงซ้ำแล้วซ้ำอีกไปแล้ว ทางเขนรออยู่
เบื้องหน้าแล้วและพระองค์ก็ทรงทราบดี พระองค์จึงไม่สงวนคำพูดเพื่อตรัสกล่าวโทษคนหน้า
ซื่อใจคดที่ชั่วร้ายเหล่านี้เลย ซึ่งเป็นพวกผู้นำทางศาสนาแห่งพวกผู้ใหญ่ในอิสราเอล พระพิโรธ
อันชอบธรรมจึงถูกเทออกมาจากองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราอย่างสมควรแล้ว

มธ 23:34-35 พระเยซูจึงตรัสเป็นเชิงพยากรณ์ถึงเหตุการณ์ต่างๆที่จะเกิดขึ้นและผูกมัน
เข้ากับประวัติศาสตร์ของพวกยิว เหตุฉะนั้น ดูเถิด เราใช้พวกศาสดาพยากรณ์ พวกนักปราชญ์
และพวกธรรมจารย์ต่างๆไปหาพวกเจ้า เจ้าก็ฆ่าเสียบ้าง ตรึงเสียที่ทางเขนบ้าง เขียนตีในธรรม
ศาลาของเจ้าบ้าง ข่มเหงไล่ออกจากเมืองนี้ไปเมืองโน้นบ้าง พระองค์ตรัสล่วงหน้าว่าในอนาคต
อีกไม่กี่ปีพวกคนหน้าซื่อใจคดเคร่งศาสนาพวกเดียวกันนี้จะฆ่าและข่มเหงเหล่านักเทศน์ที่
ดำเนินตามทางของพระเจ้าอีกรุ่นหนึ่ง โดยเริ่มที่พระเจ้าผู้ทรงรับสภาพมนุษย์ซึ่งทรงอยู่
ท่ามกลางพวกเขาเป็นผู้แรก

คำพยากรณ์นี้ก็จริงแน่นอนเมื่อพวกผู้ใหญ่ในอิสราเอลข่มเหงคริสตจักรยุคต้นด้วย
ความแค้นเคือง สเทเฟนถูกฆ่าตายด้วยน้ำมือของพวกเขา สิเมโอนผู้เป็นบุตรของเคลโอฟาสะก็ถูก
ตรึงทางเขนตามคำขู่ของพวกยิว เปโตร ยอห์นและเปาโลก็ถูกเขียนตีในธรรมศาลาของคน

เหล่านี้ พวกปุโรหิตใหญ่ก็ได้ล่าพวกคริสเตียนยุคต้นในแต่ละเมืองโดยใช้ซาโลแห่งทาร์ซัสและเจ้าหน้าที่ใต้สวนคนอื่นๆ คริสตจักรที่เมืองอันท็อกได้ถูกก่อตั้งขึ้นโดยพวกผู้เชื่อที่ส่วนใหญ่แล้วหนีจากการข่มเหงในแคว้นยูเดีย

35 ดังนั้นบรรดาโลहितอันชอบธรรมซึ่งตกที่แผ่นดินโลก ตั้งแต่โลहितของอาเบลผู้ชอบธรรมจนถึงโลहितของเศคาริยาห์บุตรชายบารักยา ที่พวกเจ้าได้ฆ่าเสียในระหว่างพระวิหารกับแท่นบูชา นั้น ย่อมตกบนพวกเจ้าทั้งหลาย พระเยซูตรัสว่าในการข่มเหงคริสตจักรยุคต้นเช่นนั้น พวกเขาก็จะนำความผิดในเรื่องโลहितของบรรดาผู้ชอบธรรมตกบนตัวพวกเขาเอง คือ ตั้งแต่อาเบล บุตรอาดัมจนถึงเศคาริยาห์ใน 2 พงสาวดาร 24:20-22 พระองค์จึงทรงยกให้ความผิดเรื่องการฆ่าผู้เชื่อตกบนตัวพวกเขา คือ ตั้งแต่คาอินจนถึงโยอาชผู้มีใจแข็งกระด้างและเหล่าลูกสมุนของเขา การพิพากษาเพื่อโลहितของผู้ชอบธรรมตั้งแต่สมัยอาเบลจนถึงคริสตจักรยุคต้นจะตกบนพวกเขาเมื่อดีดัสทำลายกรุงเยรูซาเล็มจนสิ้นซากในปี ค.ศ. 70

มธ 23:36 พระองค์ตรัสต่อไปว่า เราบอกความจริงแก่เจ้าทั้งหลายว่า บรรดาสิ่งเหล่านี้จะตกกับคนสมัยนี้ พระเยซูทรงสื่อชัดเจนว่าพระพิโรธของพระเจ้า ซึ่งเก็บงำไว้ตลอดหลายยุคสมัยซึ่งพระองค์ทรงมีต่อการข่มเหงดังกล่าว จะถูกระบายออกต่อคนสมัยนั้นเอง ด้วยแห่งความชั่วช้าของพวกเขาก็เต็มปรีแล้ว การพิพากษานั้น ได้มาถึงจริงๆภายใต้ดีดัสพร้อมกับการที่กรุงเยรูซาเล็ม พระวิหารของมัน และบรรดาผู้ที่อาศัยอยู่ในกรุงนั้นถูกทำลายเสียราบคาบ หินไม่ของพระเจ้านั้นบดขยี้ซ้ำๆ แต่มันก็บดเสียจนละเอียดเลยทีเดียว พระเจ้าจะทรงพิพากษาความบาปในเวลาอันเหมาะสมของพระองค์! แต่วิบัติจึงเกิดแก่คนเหล่านั้นที่พระพิโรธของพระเจ้าตกใส่ หากคนเหล่านั้นไม่เคยเกิดมาเสียเลยก็คงดีกว่า

มธ 23:37-38 ในการปิดท้ายคำกล่าวโทษประชากรของพระองค์นั้น พระเยซูทรงรำไห้ด้วยความเศร้าโศกอย่างมากที่กรุงเยรูซาเล็ม ได้ปฏิเสธความพยายามของพระเจ้าที่จะนำมันมาถึงการกลับใจใหม่อยู่ซ้ำไป โอ เยรูซาเล็มฯ ที่ได้ฆ่าบรรดาทูตพยากรณ์ และเอาหินขว้างผู้ที่ได้รับใช้มาหาเจ้าถึงตาย เราใครจะรวบรวมลูกของเจ้าไว้เนืองๆ เหมือนแม่ไก่กกลูกอยู่ใต้ปีกของมัน แต่เจ้าไม่ยอมเลยหนอ

พระองค์ทรงเปลี่ยนน้ำเสียจากพระพิโรธอันชอบธรรมที่ทรงมีต่อความหน้าซื่อใจคดของพวกผู้ใหญ่แห่งอิสราเอลมาเป็นความรุนแรงของสิ่งที่จะเกิดขึ้น องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงปวดร้าวพระทัยเมื่อพระองค์หวัดถึงบรรดาศาสดาพยากรณ์ที่พระเจ้าทรงใช้มาที่ถูกล่ามตายโดยบรรดาผู้นำของกรุงเยรูซาเล็ม พระองค์ทรงรำลึกถึงการที่พระองค์ทรงอยากที่จะรวบรวมประชากรของพระองค์จากอันตรายและความเคียดแค้นอยู่เนืองๆเหมือนแม่ไก่ปกป้องลูกๆของมัน กระนั้น พระองค์ก็ตรัสอย่างเป็นปริศนาไว้ว่า พวกเขาจะไม่ยอม! พวกเขาปฏิเสธนั่นเอง

ที่เป็นลางบอกเหตุยิ่งไปกว่านั้นก็คือว่า พระเยซูคริสต์ล่วงหน้าว่า 38 คูเถิด 'บ้านเมืองของเจ้าจะถูกทิ้งให้รกร้างแก่เจ้า' คำที่แปลว่า รกร้าง (*อะเรมอส*) มักถูกแปลเป็น 'ถิ่นทุรกันดาร' หรือ 'ทะเลทราย' พื้นที่รกร้างเช่นนั้นมักพบในทางใต้และตะวันออกของกรุงเยรูซาเล็ม น้ำเสียงของพระองค์สื่อถึงการยอมรับสภาพและความเวทนาเพิ่มเติม พระเยซูคริสต์ล่วงหน้าอย่างเศร้าระทัยถึงความรกร้างที่จะเกิดแก่กรุงเยรูซาเล็มในอีกชั่วอายุคนต่อมา พระพิโรธของพระเจ้าจะตกแก่ประชากรของพระองค์ในไม่ช้าผ่านทางศิขานายพลโรม เมื่อตีตัสลงมือเสร็จสิ้นแล้ว กรุงเยรูซาเล็มก็ได้กลายเป็นเหมือนถิ่นทุรกันดารในหลายๆด้านจริงๆ

มธ 23:39 คำตรัสประโยคสุดท้ายของพระเยซูที่พระวิหารก็คือ ด้วยเราว่าแก่เจ้าทั้งหลายว่า เจ้าจะไม่เห็นเราอีกจนกว่าเจ้าจะกล่าวว่า 'ขอให้พระองค์ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราพระเจริญ'" พระเยซูคริสต์ล่วงหน้าอย่างเป็นปริศนาว่าพวกเขาจะไม่ได้เห็นพระองค์อีก (ในพระวิหาร) จนกว่าพวกเขาจะร้องว่า "ขอให้พระองค์ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราพระเจริญ" พระองค์กำลังตรัสถึงการที่พระองค์จะเสด็จกลับมาที่พระวิหารสักวันหนึ่งด้วยฤทธานุภาพและสง่าราศีเป็นอันมากในการเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์ สองวันหลังจากนั้น พระองค์จะทรงถูกตรึงที่กางเขน โดยมองลงมาจากที่พระวิหาร แต่พระเยซูก็ไม่เคยเข้าไปที่นั่นอีกเลย

*****

ภาพรวมของมัทธิว 24: บทนี้เป็นบทที่น่าทึ่งที่สุดและก็ถูกเข้าใจผิดมากที่สุดบทหนึ่งในหนังสือมัทธิว บทนี้รวมถึงบทที่ 25 รวมกันเป็นสิ่งที่เรียกว่าคำเทศนาบนภูเขาเมกะออกเทศ มันมี

เนื้อหาเกี่ยวกับอวสานกาลทั้งหมด บทนี้จึงพุ่งเป้าไปที่เหตุการณ์ต่างๆที่จะเกิดกับอิสราเอลในช่วงยุคเจ็ดปี

กุญแจที่จะช่วยให้เราเข้าใจคำเทศนาบนภูเขาเมกะกอกเทศก็คือ เราต้องระลึกว่า (1) ข่าวประเสริฐของมัทธิวถูกเขียนเพื่อให้ยิวอ่าน (2) คริสตจักร ไม่ได้ถูกพูดถึง โดยตรงเลยในคำเทศนาบนภูเขาเมกะกอกเทศนี้ เพราะมันถูกรับขึ้นไปยังสวรรค์เรียบร้อยแล้ว แต่จุดสนใจอยู่ที่ชนชาติอิสราเอลในช่วงยุคเจ็ดปี (3) การรับขึ้นได้เกิดขึ้นไปแล้วก่อนเหตุการณ์ต่างๆที่ถูกพูดถึงในบทนี้ ส่วนที่พูดถึงการเสด็จมาของพระคริสต์ก็เกี่ยวข้องกับการเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์ด้วยฤทธิ์เดชและสง่าราศีเมื่อสิ้นยุคเจ็ดปี คำเทศนาทั้งเรื่องนั้นก็พูดถึงชนชาติอิสราเอลเมื่อพวกเขากลับใจรับเชื่อพระคริสต์ในช่วงเวลานี้ซึ่งเต็มไปด้วยความสับสนและการพิพากษา

เนื้อหาตอนท้ายของมัทธิว 24 ก็เป็นคำบรรยายอย่างละเอียดถึงการเสด็จมาของพระเยซูคริสต์ด้วยฤทธิ์เดชและสง่าราศีเป็นอันมาก นี่ต่างจากการรับขึ้นเลย กุญแจที่จะช่วยให้เราเข้าใจพระคัมภีร์ตอนนี้ก็คือการระลึกว่ามันอยู่ในบริบทของยุคเจ็ดปีและเกี่ยวข้องกับพวกยิวที่กลับใจรับเชื่อ นี่จึงเป็นเรื่องของชนชาติอิสราเอลที่เชื่อในวันนั้น กระนั้น มันก็ทำให้เราเข้าใจเหตุการณ์ต่างๆที่จะเกิดขึ้นในตอนนั้น ข้อพระคัมภีร์ตอนที่เชื่อมโยงกันก็คือ **วิวรณ์ 19:11-19**

มธ 24:1-2 หลังจากที่พระเยซูตรัสประณามพวกธรรมจารย์และพวกฟาริสีไปแล้วในบทที่ 23 ที่พระวิหาร พระองค์ก็เสด็จไปจากที่นั่นและมุ่งหน้าไปยังภูเขาเมกะกอกเทศซึ่งอยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงของกรุงเยรูซาเล็ม (ช่วงเวลาในตอนนั้นคือแค่หนึ่งหรือสองวันก่อนที่พระองค์จะทรงถูกตรึงกางเขน) เมื่อพระองค์และพวกสาวกเดินผ่านสถาปัตยกรรมอันโอ้อ่าของพระวิหาร พระเยซูก็ทรงแจ้งให้พวกเขาทราบว่าวันนั้นกำลังจะมาเมื่อจะไม่มีหินสักก้อนของพระวิหารถูกเหลือไว้ให้ซ้อนทับกัน

ฝ่ายพระเยซูทรงออกจากพระวิหาร แล้วพวกสาวกของพระองค์มาชี้ตึกทั้งหลายของพระวิหารให้พระองค์ทอดพระเนตร 2 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า "สิ่งสารพัดเหล่านี้พวกท่านเห็นแล้วมิใช่หรือ เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ศิลาที่ซ้อนทับกันอยู่ที่นี่ ซึ่งจะไม่ถูกทำลายลงก็หาไม่ได้" พระวิหารที่กรุงเยรูซาเล็ม (ซึ่งเพิ่งได้รับการบูรณะใหม่เมื่อไม่นานมานี้โดยเฮโรดมหาราช) ได้กลายเป็นอนุสาวรีย์แห่งชาติของพวกยิวไปแล้ว นอกจากความหมายด้านศาสนาของมัน

แล้ว ยังได้กลายเป็นสัญลักษณ์ของศาสนายิวและประเทศอิสราเอลด้วย มันเป็นหนึ่งในสิ่งมหัศจรรย์ของโลกในด้านสถาปัตยกรรม นักท่องเที่ยวเดินทางมาจากทั่วโลกในสมัยนั้นเพื่อมาเยือนมัน อาณาบริเวณของพระวิหารมีขนาดใหญ่โตและครอบคลุมพื้นที่สามสิบห้าเอเคอร์ มันได้รับการตกแต่งทางสถาปัตยกรรมอย่างงดงาม โดยในบางที่ก็บุด้วยทองคำหรือถึงกับใช้ทองคำแท้เป็นวัสดุเลย มันใช้เวลาเกือบ 50 ปีในการบูรณปฏิสังขรณ์และในตอนนั้นก็ยังไม่เสร็จ สมบูรณ์ดี โจเซฟัสเปรียบว่าเป็นเหมือนกับภูเขาที่มีหิมะปกคลุมยอด มันถูกสร้างขึ้นพร้อมกับเสารากหินปูนโคโลไมท์ขนาดมหึมาและมีโครงสร้างส่วนบนที่ทำด้วยหินอ่อนขัดมัน

พระวิหารเป็นสัญลักษณ์และที่มั่นของศาสนายิวทั่วโลก มันคงเปรียบได้กับความสำคัญร่วมกันของตึกต่างๆที่มีความสำคัญระดับชาติในกรุงวอชิงตันดีซีสำหรับคนอเมริกัน พระวิหารจึงเป็นตัวแทนของทำเนียบรัฐบาล เมืองหลวงของประเทศ และสัญลักษณ์ของคนทั้งชาติ นี่เท่ากับพระเยซูตรัสว่า อีกไม่นานทั้งหมดนี้จะเป็นแค่เศษหินเศษปูน ซึ่งสื่อให้เห็นถึงความพินาศย่อยยับและความล่มจมของชนชาติยิว

ในปี ค.ศ. 70 เมื่อพวกโรมภายใต้ดิติสบุค โจมดีกรุงเยรูซาเล็ม พระวิหารก็โดนไฟไหม้ และทองคำของพระวิหารที่ถูกเผาจนละลายก็ไหลลงไปตามเศษหินเศษปูน พอเศษซากปรักหักพังเย็นตัวลงแล้ว พวกทหารโรมก็เข้ามาปล้นสะดมพระวิหาร โดยไม่ปล่อยให้ศิลาซ้อนทับกันเลยในการขุดหาทองคำที่ถูกไฟเผาจนละลาย หลังจากนั้นดิติสก็สั่งให้คนโยนหินที่เหลือของโครงสร้างพระวิหารลงไปตามข้างของยกพื้นพระวิหาร เศษหินดังกล่าวบางชิ้นก็ยังหลงเหลืออยู่ที่เดิมที่มันหล่นจนถึงทุกวันนี้ การพิพากษาของพระเจ้าที่มีต่อชนชาติอิสราเอลสำหรับความชั่วช้าของพวกเขาและการที่พวกเขาปฏิเสธพระคริสต์ได้ตกลงบนพวกเขาแล้ว

มธ 24:3 ขณะกำลังเสด็จไปจากพระวิหาร พระเยซูก็ทรงนำพวกสาวกข้ามหุบเขาจิดโรนและขึ้นไปยังภูเขามะกอกเทศที่อยู่ใกล้เคียง ซึ่งจากที่นั่นพวกเขาก็สามารถมองเห็นกรุงเยรูซาเล็มและพระวิหารที่ทอดยาวอยู่ทางทิศตะวันตก เมื่อพระองค์ประทับบนภูเขามะกอกเทศ พวกสาวกมาเฝ้าพระองค์ส่วนตัวกราบทูลว่า "ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์ทั้งหลายทราบว่าจะเหตุการณ์เหล่านี้จะบังเกิดขึ้นเมื่อไร สิ่งไรเป็นหมายสำคัญว่าพระองค์จะเสด็จมา และวาระสุดท้ายของโลกนี้"

หลังจากได้ฟังความเห็นอันเป็นลางบอกเหตุของพระเยซูไปก่อนหน้านี้ไม่นานเกี่ยวกับการที่พระวิหารจะถูกทำลาย พวกเขาถามที่ตกตะลึงก็ถามสามคำถาม พวกเขาอยากรู้ว่า (1) เหตุการณ์นี้จะเกิดขึ้นเมื่อไร (2) พวกเขาอยากรู้ว่าอะไรจะเป็นหมายสำคัญที่แสดงถึงการเสด็จมาของพระองค์ และ (3) พวกเขาอยากรู้หมายสำคัญที่แสดงถึงวาระสุดท้ายของโลกนี้

คำถามของพวกเขาเกี่ยวกับการเสด็จมาของพระองค์น่าจะหมายถึงการที่พระองค์จะทรงสถาปนาอาณาจักรนั้น พวกเขายังไม่เฉลียวใจถึงการสิ้นพระชนม์และการเสด็จจากไปหลังจากการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์อยู่เหมือนเดิม พวกเขายังคิดในแง่ของการที่พระองค์ทรงสถาปนาอาณาจักรของพวกเขาขึ้นมาใหม่เหมือนเดิม พวกเขายังสงสัยอยู่ว่าพระองค์จะทรงประทานหมายสำคัญอะไรที่แสดงถึงวาระสุดท้ายของโลก คำที่แปลเช่นนั้น (อาอีโอน) ในบริบทนี้หมายถึง 'ยุคสมัย'

จริงๆแล้วพวกเขาอยากรู้ว่าพระวิหารจะถูกทำลายลงเมื่อไร อาณาจักรของพระองค์จะถูกสถาปนาขึ้นเมื่อไร และยุคสมัยที่พวกเขามีชีวิตอยู่นั้นจะสิ้นสุดลงเมื่อไร พวกเขาจึงขอยกถามสำคัญจากพระเยซูเกี่ยวกับเรื่องเหล่านี้ ดูเหมือนว่าพวกเขาจะมองออกว่าอาณาจักรนั้นจะไม่มาโดยพลันเมื่อออกจากปฏิกิริยาอันเป็นปฏิกิริยาของพวกเขาผู้ใหญ่ในอิสราเอลที่มีต่อพระเยซู ดังนั้นพวกเขาจึงอยากรู้ว่าสิ่งเหล่านี้จะเกิดขึ้นเมื่อไร

คำตอบของพระเยซูจะยังคงอยู่ในบริบทของพวกเขาเหมือนเดิม คริสตจักรไม่ได้ถูกสื่อถึงเลยในคำเทศนาต่อไปนี้มีขนาดยาวของพระองค์ แต่จุดสนใจอยู่ที่ชนชาติอิสราเอลและการกลับใจรับเชื่อของพวกเขาในช่วงยุคเจ็ดปี

มธ 24:4-7 พระเยซูทรงให้โครงร่างคร่าวๆของเหตุการณ์ต่างๆในยุคสุดท้ายสำหรับพวกอิสราเอลที่เชื่อ พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "ระวังให้ดี อย่าให้ผู้นิรภัยล่องหนทำให้หลง 5 ด้วยว่า จะมีหลายคนมาต่างอ้างนามของเรา กล่าวว่า 'เราเป็นพระคริสต์' เขาจะล่องหนคนเป็นอันมากให้หลงไป พระองค์ตรัสถึงเหตุการณ์หลายอย่างที่จะเกิดขึ้นก่อนช่วงเวลาแห่งการเปลี่ยนแปลงขั้นรุนแรงนี้ (1) คนมากมายจะถูกหลอกลวงเมื่อพระคริสต์ปลอมทั้งหลายปรากฏตัว ตลอดหลายยุคสมัย มีคนมากมายที่อ้างตัวว่าเป็นพระเมสสิยาห์ โดยเฉพาะในแวดวงของพวกเขา เห็นได้ชัดว่า จะยังมีคนแบบนี้เยอะขึ้นในช่วงเวลาก่อนยุคเจ็ดปี

(2) นอกจากนี้ พระเยซูทรงเตือนว่า 6 ทานทั้งหลายจะได้ยินถึงเรื่องสงครามและข่าวลือเรื่องสงคราม คอยระวังอย่าตื่นตระหนกเลย ด้วยว่าบรรดาสิ่งเหล่านี้จำเป็นต้องบังเกิดขึ้น แต่ที่สุดปลายยังไม่มาถึง การสงครามและข่าวลือเรื่องสงครามจะทวียิ่งขึ้นพร้อมกับความขัดแย้งระหว่างประเทศต่างๆ เราควรหมายเหตุไว้ว่าวิวรณ์ 6 กล่าวชัดเจนว่าการสงครามจะมีมากในช่วงครึ่งแรกของยุคเจ็ดปีเมื่อปฏิบัติต่อพระคริสต์รวบรวมอำนาจผ่านทางชุมพลังทางทหาร กระนั้น พระเยซูทรงเตือนว่าวาระสิ้นสุดของยุคเจ็ดปีนั้นยังไม่ถึง

(3) นอกจากนี้ 7 เพราะประชาชาติจะลุกขึ้นต่อสู้ประชาชาติ ราชอาณาจักรต่อสู้อาณาจักร ทั้งจะเกิดการกัณดารอาหารและโรคระบาดอย่างร้ายแรงและแผ่นดินไหวในที่ต่างๆ การกัณดารอาหารและโรคระบาดจะมีมากขึ้น อีกครั้งที่วิวรณ์ 6:5-6 กล่าวถึงการกัณดารอาหารครั้งใหญ่ที่จะมีขึ้นทั่วโลกในช่วงครึ่งแรกของยุคเจ็ดปีเมื่อการสงครามทั่วโลกทำลายพืชผลทางการเกษตร (4) แผ่นดินไหวจะเกิดขึ้นในสถานที่ต่างๆเมื่อพระเจ้าทรงทำให้แผ่นดินโลกสั่นไหวจริงๆ (ดู อีสยาห์ 24:1-20, อีสยาห์ 2:21) รากฐานของแผ่นดินโลกถูกทำให้สั่นไหวเมื่อพระเจ้าทรงเทพะพิโรธของพระองค์ใส่ชาวโลกที่ชั่วร้าย

เราควรชี้ให้เห็นว่าบริบทของเรื่องราวทั้งหมดนี้ก็อยู่ในขอบเขตของยุคเจ็ดปี มีสงครามและข่าวลือเรื่องสงครามเกิดขึ้นมาตลอดสมัยประวัติศาสตร์ ประชาชาติต่างๆ ได้ลุกขึ้นต่อสู้กันและกันมาตลอดหลายยุคหลายสมัย บางช่วงเวลาก็เกิดการกัณดารอาหาร โรคระบาด และแผ่นดินไหวในพื้นที่ต่างๆของโลกมาตลอดในอดีตที่ผ่านมา

มธ 24:8   อย่างไรก็ตามพระเยซูทรงชี้ให้เห็นว่านี่เป็นแค่จุดเริ่มต้นของสิ่งที่จะเกิดขึ้นในยุคเจ็ดปีเท่านั้น เหตุการณ์ทั้งปวงนี้เป็นขั้นแรกแห่งความทุกข์ลำบาก ทั้งหมดนี้จะเป็นเพียงการโหมโรงสู่สิ่งที่จะตามมาในช่วงยุคเจ็ดปีเท่านั้น นี่เป็นอีกครั้งที่สิ่งที่พระเยซูได้ทรงบรรยายมาจนถึงตอนนี้ก็สอดคล้องกับการแกะตราประทับสีดวงแรกในวิวรณ์ 6 ตราทั้งสี่นั้นเป็นเพียงเหตุการณ์ระยะแรกของยุคเจ็ดปีเท่านั้น

มธ 24:9-13   จากนั้นพระเยซูทรงให้รายละเอียดเกี่ยวกับการที่คนทั้งหลายที่กลับใจรับเชื่อพระคริสต์ (โดยเฉพาะพวกยิวในตอนนั้น) จะโดนข่มเหง ในเวลานั้นเขาจะมอบทานทั้ง

หลายไว้ให้ทนทุกข์ลำบากและจะฆ่าท่านเสีย และประชาชาติต่างๆจะเกลียดชังพวกท่านเพราะนามของเรา 10 คราวนั้นคนเป็นอันมากจะถดถอยไปและทรยศกันและกัน ทั้งจะเกลียดชังซึ่งกันและกัน 11 จะมีผู้พยากรณ์เท็จหลายคนเกิดขึ้นและล่อลวงคนเป็นอันมากให้หลงไป 12 ความรักของคนเป็นอันมากจะเยือกเย็นลง เพราะความชั่วช้าจะแผ่ขยายออกไป 13 แต่ผู้ที่ทนได้จนถึงที่สุด ผู้นั้นจะรอด

เราจำได้จากวิวรณ์ 7 และโรม 11:26 ว่าในช่วงยุคเจ็ดปี พวกยิวจำนวนมหาศาลจะรับความรอดและกลับใจมาหาพระคริสต์ น่าเสียดายที่พวกเขาจะต้องทุกข์ทรมานเพราะการนั้นและหลายคนจะพลีชีพเพื่อความเชื่อ มันจะเป็นช่วงเวลาแห่งความสับสนและการหลอกลวงครั้งใหญ่ พวกยิวจะเกลียดชังยิวที่กลับใจมาหาพระคริสต์ ผู้พยากรณ์เท็จทั้งหลายจะทวีจำนวนเยอะขึ้นในวันนั้น โดยเฉพาะผู้พยากรณ์เท็จผู้นั้น เมื่อความบาปในวันนั้นเพิ่มมากขึ้น ความรักของคนเป็นอันมากจะเยือกเย็นลง

คนเหล่านั้น (โดยเฉพาะพวกยิวที่กลับใจรับเชื่อ) ที่สามารถสู้ทนได้จนถึงสิ้นยุคเจ็ดปีก็จะได้รับการช่วยให้พ้นเมื่อพระเยซูเสด็จกลับมา เห็นได้ชัดว่าบริบทตรงนี้คือยุคเจ็ดปีและพวกยิวที่กลับใจรับเชื่อที่พบว่าตัวเองอยู่ในยุคเจ็ดปีนั้น พวกยิวที่กลับใจรับเชื่อเหล่านี้ น่าจะเป็นผลลัพธ์ของการรับใช้ของพยานทั้งสองในวิวรณ์ 11 และยิว 144,000 คนตามที่มีบอกไว้ในวิวรณ์ 7 และ 14

มธ 24:14 พระเยซูตรัสต่อไปว่า **ข่าวประเสริฐเรื่องอาณาจักรนี้จะประกาศไปทั่วโลกให้เป็นคำพยานแก่บรรดาประชาชาติ แล้วที่สุดปลายจะมาถึง ให้เราสังเกตว่าข่าวประเสริฐที่ถูกพูดถึงตรงนี้คือ ข่าวประเสริฐเรื่องอาณาจักรนั้น** นี่เป็นข้อความที่พระเยซูทรงประกาศในช่วงแรกๆของการรับใช้ของพระองค์ ดู มัทธิว 4:23 ข่าวประเสริฐเรื่องอาณาจักรนั้นก็มีความเฉพาะตัวแบบยิว มันเกี่ยวข้องกับพระมหากษัตริย์ที่จะเสด็จมาและอาณาจักรของพระองค์ที่จะถูกสถาปนาขึ้นในไม่ช้า

โปรดสังเกตว่าข่าวประเสริฐนี้ “จะประกาศไปทั่วโลกให้เป็นคำพยานแก่บรรดาประชาชาติ” นี่น่าจะหมายถึงการรับใช้ของคน 144,000 คนที่ถูกพูดถึงในวิวรณ์ 7 และ 14 นัก

เทศน์ยิวอายุน้อยเหล่านี้จะแยกกันไปทั่วโลกเพื่อประกาศอาจเป็นข้อความที่ยอห์นผู้ให้บัพติศมา ประกาศ “จงกลับใจเสียใหม่ เพราะว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์มาใกล้แล้ว” ไม่ว่าจะในกรณีใด บริบทตรงนี้ก็ชี้ไปยังพวกนักเทศน์เหล่านี้ในยุคเจ็ดปีที่ประกาศไปทั่วโลกก่อนการเสด็จกลับมาของพระคริสต์ในสง่าราศี

“แล้วที่สุดปลายจะมาถึง” นี้หมายถึงการสิ้นสุดของยุคสมัย มันคือตอนที่พระเยซูจะเสด็จกลับมาเพื่อสถาปนาอาณาจักรของพระองค์ พวกเขาได้ขอหมายสำคัญจากพระเยซูเกี่ยวกับวาระสุดท้ายของโลก (ยุคสมัย) นี้สื่อถึงการประกาศข่าวประเสริฐเรื่องอาณาจักรนั้นแก่คนทั่วโลกในช่วงยุคเจ็ดปี (ในช่วงการรับใช้ของยอห์นผู้ให้บัพติศมาและพระเยซู ข่าวประเสริฐเรื่องอาณาจักรนั้นก็ถูกประกาศแก่ชนชาติอิสราเอลเป็นหลัก อย่างไรก็ตาม ในวันนั้น ข่าวประเสริฐจะแพร่ไปทั่วโลกเมื่อยิว 144,000 คนกระจายตัวไปทั่วโลกเพื่อจุดประสงค์ดังกล่าว พระเยซูจึงทรงตอบคำถามหนึ่งในสามคำถามที่พวกเขาของพระองค์ถาม

มธ 24:15 พระเยซูตรัสต่อไปว่า เหตุฉะนั้น เมื่อท่านทั้งหลายเห็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนซึ่งกระทำให้เกิดการรกร้างว่างเปล่า ที่ดาเนียลศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวถึงนั้น ตั้งอยู่ในสถานบริสุทธิ์" (ผู้ใดก็ตามที่ได้อ่านก็ให้ผู้นั้นเข้าใจเอาเถิด) "สิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนซึ่งกระทำให้เกิดการรกร้างว่างเปล่า ที่ดาเนียลศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวถึงนั้น" ก็หมายถึงดาเนียล 9:27, 11:31 และ 12:11 นี่เป็นการอ้างอิงเชิงประวัติศาสตร์และเชิงคำพยากรณ์ ในช่วงที่กรีกพิชิตอิสราเอลได้ภายใต้การนำของอันติโอคัส เอพิฟานีส หมูตัวหนึ่งได้ถูกถวายเป็นเครื่องสัตวบูชาบนแท่นบูชาของพระวิหารที่ถูกสร้างขึ้นใหม่ อันเป็นการทำให้แท่นบูชานั้นเสียความศักดิ์สิทธิ์ และในส่วนของพวกยิวแล้ว นั่นก็ทำให้แท่นนั้นรกร้างว่างเปล่าไปด้วย

2 เรสะโลนิกา 2:3-12 ให้รายละเอียดถึงการที่ในช่วงยุคเจ็ดปี (ประมาณตอนกลางของยุคเจ็ดปี) ปฏิบัติต่อพระคริสต์จะประกาศต่ออิสราเอลและต่อชาวโลกว่ามันคือพระคริสต์และอันที่จริงแล้วก็เป็นพระเจ้าด้วย มันจะนั่งเป็นพระเจ้าในพระวิหารที่ถูกสร้างขึ้นใหม่ที่กรุงเยรูซาเล็ม วิวรรณ์ 13:14-15 กล่าวถึงการที่รูปจำลอง (รูปเคารพ) ของสัตว์ร้าย (ปฏิบัติต่อพระคริสต์) จะถูกทำขึ้นและอาจถูกตั้งไว้ในพระวิหารที่กรุงเยรูซาเล็มด้วย นี่น่าจะเป็นสิ่งที่พระเยซูตรัสถึงว่าเป็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนซึ่งกระทำให้เกิดการรกร้างว่างเปล่าในสถานบริสุทธิ์

มธ 24:16-21 พระเยซูทรงเตือน โดยตรัสเป็นเชิงพยากรณ์ถึงพวกยิวที่จะกลับใจเชื่อในช่วงยุคเจ็ดปีว่า "เวลานั้นให้ผู้ที่อยู่ในแคว้นยูเดียหนีไปยังภูเขาท้งหลาย 17 ผู้ที่อยู่บนดาดฟ้าหลังคาบ้าน อย่าให้ลงมาเก็บข้าวของใดๆออกจากบ้านของตน 18 ผู้ที่อยู่ตามทุ่งนา อย่าให้กลับไปเอาเสื้อผ้าของตน 19 แต่ในวันเหล่านั้น วิบัติจะเกิดขึ้นแก่หญิงที่มีครรภ์ หรือหญิงที่มีลูกอ่อน กินนมอยู่ 20 จงอธิษฐานขอเพื่อการที่ท่านต้องหนีนั้นจะไม่ตกในฤดูหนาวหรือในวันสะบาโต 21 ด้วยว่าในคราวนั้นจะเกิดความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่ง อย่างที่ไม่เคยมีตั้งแต่เริ่มโลกมาจนถึงเวลานี้ และจะไม่มีต่อไปอีกเลย

นี่เท่ากับพระเยซูทรงส่งคำเตือนล่วงหน้าไปถึงพวกยิวในอิสราเอลในวันนั้นว่า เมื่อพวกเขาเห็นหมายสำคัญของการทำให้พระวิหารหลังใหม่เสียความศักดิ์สิทธิ์ ก็ให้พวกเขาหนีเข้าภูเขากลับไปเลย อันที่จริงแล้วพระองค์ก็ตรัสว่า อย่าอ้อยอิ่งเพื่อที่จะเก็บอะไรติดตัวไปด้วย นี่สื่อชัดเจนว่าพระวิหารที่ถูกสร้างขึ้นใหม่จะอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มในช่วงยุคเจ็ดปี เหตุการณ์ต่างๆที่ถูกบรรยายถึงตรงนี้อาจเกิดขึ้นในช่วงตอนกลางของยุคเจ็ดปีเมื่อปฏิบัติกับพระคริสต์จะหักล้างพันธสัญญาของมันที่ทำกับชนชาติอิสราเอลและหันมาเล่นงานพวกยิวที่รอคอยพระเมสสิยาห์ซึ่งได้หันมาหาพระเยซูคริสต์ให้เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของพวกเขา

นี่สื่อด้วยว่าในเวลานั้น ความรุนแรงของยุคเจ็ดปีจะตกบนชนชาติอิสราเอลอย่างเต็มที่ในตอนกลางของยุคเจ็ดปี ชาวโลกที่เป็นคนต่างชาตินี้จะได้รับโทษเป็นภัยพิบัติและการพิพากษาต่างๆของช่วงเวลาอันเลวร้ายนี้ ดูเหมือนว่าเพราะความโกรธของปฏิบัติกับพระคริสต์ ชนชาติอิสราเอลจะตกเป็นเป้าหมายหลักของความน่าสะพรึงกลัวของยุคเจ็ดปี เห็นได้ชัดว่าในช่วงเวลาเดียวกันนี้รัสเซียก็จะรุกรานอิสราเอลด้วย โดยก่อให้เกิดสงครามครั้งใหญ่ในแผ่นดินนั้นเมื่อพวกรัสเซียและกองกำลังของปฏิบัติกับพระคริสต์ทำสงคราม ดู เอเสเคียล 38-39

อย่างไรก็ตาม ประเด็นสำคัญกว่าก็คือ คำเตือนถึงพวกยิวที่เชื่อในวันนั้น ซึ่งเห็นได้ชัดว่า จะหันมาหาพระคัมภีร์ใหม่แล้วเพื่อเป็นแหล่งที่มาของความจริงและการเปิดเผย พระเยซูทรงเตือนว่าเมื่อพวกเขาเห็นพระวิหารที่ถูกสร้างขึ้นใหม่ถูกทำให้เสียความศักดิ์สิทธิ์เหมือนอย่างที่กำลังไว้ในคำพยากรณ์ของดาเนียล พวกเขาก็ต้องหนีเข้าไปในภูเขาที่อยู่ใกล้เสียงทันทีเพื่อหาที่

หลบภัย ความโหดร้ายของวันเหล่านั้นจะไม่เหมือนกับที่เคยเป็นมาในประวัติศาสตร์มนุษย์ ช่วงครึ่งหลังของยุคเจ็ดปีจึงถูกเรียกว่า ‘ความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่ง’ เท่าที่เกี่ยวข้องกับชนชาติอิสราเอล

ช่วงเวลาแห่งความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่งนี้คือ ระยะเวลาเจ็ดปีที่เริ่มตั้งแต่การรับขึ้นไปจนถึงการเสด็จกลับมาของพระคริสต์ด้วยฤทธิ์เดชและสง่าราศีเป็นอันมาก อย่างไรก็ตาม ดาเนียลและยอห์น (ในวิวรณ์) ก็กล่าวชัดเจนว่ายุคเจ็ดปีนั้นแบ่งออกเป็นสองช่วงที่แต่ละช่วงประกอบด้วยระยะเวลาสามปีครึ่ง ครึ่งแรกของยุคเจ็ดปี (คือสามปีครึ่งแรก) จะเป็นเวลาแห่งพระพิโรธของพระเจ้าที่ถูกทดลองเหนือชาวโลกที่เป็นคนต่างชาติซึ่งปฏิเสธพระคริสต์

อย่างไรก็ตาม “ความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่ง” ที่ถูกพูดถึงตรงนี้ก็หมายถึงช่วงเวลาสามปีครึ่งหลังซึ่งจะพุ่งเป้าไปที่ชนชาติอิสราเอลเป็นหลักในการทดสอบพวกเขาเพื่อให้มาถึงการกลับใจใหม่และความเชื่อในพระคริสต์ ช่วงเวลาที่ว่านี้ก็เป็นที่ยึดในชื่อ เวลาทุกข์ใจของยาโคบ ด้วย ดูเยเรมีย์ 30:7 ในช่วงเวลาสามปีครึ่งหลังนี้ ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์จะเทความ โกรธของมัน ไปที่ชนชาติอิสราเอลเป็นหลัก โดยลงเอยเป็นการยাত্রาทัพไปที่อารมาเกดโดนซึ่งที่นั่นทุกประชาชาติในโลกจะลงไปอิสราเอลเพื่อทำลายมันครั้งเดียวจบ

มธ 24:22 นอกจากนี้ พระเยซูทรงเตือนว่า **และถ้ามิได้ทรงให้วันเหล่านั้นย่นสั้นเข้า จะไม่มีเนื้อหนังใดรอดได้เลย แต่เพราะทรงเห็นแก่ผู้ที่เลือกสรรไว้ จึงทรงให้วันเหล่านั้นย่นสั้นเข้า** ความรุนแรงของการพิพากษาของพระเจ้าและความเกรี้ยวกราดของพญามารจะรุนแรงเสียจนจะไม่มีผู้ใดเอาชีวิตรอดได้เลย อย่างไรก็ตาม เพราะ “เห็นแก่ผู้ที่เลือกสรรไว้” (ชนชาติอิสราเอล) พระเจ้าจะทรงให้วันเหล่านั้นย่นสั้นเข้า เห็นได้จากหนังสือดาเนียลและหนังสือวิวรณ์ว่าช่วงหลังของยุคเจ็ดปีคือ 1,260 วันหรือ 42 เดือนพอดี ซึ่งทั้งคู่ก็คือสามปีครึ่ง ดังนั้นการให้เวลาย่นสั้นเข้าที่พระเยซูตรัสล่วงหน้าถึงนั้นก็ไม่ใช่หมายถึงจำนวนของวัน แต่หมายถึงความยาวของวันเหล่านั้นมากกว่า

ในวิวรณ์ 8:12 มีการพูดถึงชัดเจนว่าในช่วงการพิพากษาของแตรคันที่สี่ ระยะเวลาของวันเหล่านั้นจะถูกลดลงหนึ่งในสามจนเหลือสิบหกชั่วโมงต่อวัน บางทีพระเจ้าอาจทรงเร่งให้โลกหมุนเร็วขึ้นก็ได้ คนที่ชินกับวันที่มีสิบสี่ชั่วโมงมานานก็จะหวาดหวั่นเป็นอันมาก มัทธิว 24:22 กล่าวชัดเจนว่าเป็นเพราะพระเมตตาของพระเจ้าที่มีแก่ชนชาติอิสราเอล สิ่งนี้จึงจะเกิดขึ้น

มธ 24:23-26 พระเยซูทรงเตือนว่าในเวลานั้น จะมีพระคริสต์ปลอมและผู้พยากรณ์เท็จ คนอื่นๆเกิดขึ้นด้วยซึ่งรวมถึงผู้พยากรณ์เท็จชื่อกระลอนผู้คนที่ถูกพูดถึงในวิวรณ์ 13 ในเวลานั้น ถ้าผู้ใดจะบอกพวกท่านว่า 'ดูเถิด พระคริสต์อยู่ที่นี้' หรือ 'อยู่ที่โน่น' อย่าได้เชื่อเลย 24 ด้วยว่าจะมีพระคริสต์เทียมเท็จและผู้พยากรณ์เทียมเท็จเกิดขึ้นหลายคน และจะทำหมายสำคัญอันใหญ่ และการมหัศจรรย์ ถ้าเป็นไปได้จะล่อลวงแม้ผู้ที่ทรงเลือกสรรให้หลง 25 ดูเถิด เราได้บอกท่านทั้งหลายไว้ก่อนแล้ว ในหมู่พวกยิวที่แน่นข้อเชื่อเดิมมากกว่าจนถึงทุกวันนี้ พวกเขาสนใจเรื่องการปรากฏตัวของพระเมสสิยาห์ของยิว แม้กระทั่งในทุกวันนี้ พวกยิวที่แน่นข้อเชื่อเดิมแบบสุดโต่งบางครั้งก็เชื่อว่ารับปีสมัยใหม่บางคนคือพระเมสสิยาห์ด้วยซ้ำ

ในช่วงยุคเจ็ดปี ปฏิบัติกับพระคริสต์ผู้คนที่ขึ้นเรื่องอำนาจพร้อมกับมือขวาของมันคือผู้พยากรณ์เท็จ ผู้ซึ่งจะเสนอตัวแก่ชนชาติอิสราเอลว่าเป็นพระเมสสิยาห์ของพวกเขาจริงๆด้วย นอกจากนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ผู้พยากรณ์เท็จที่ถูกบรรยายถึงในวิวรณ์ 13 ก็จะสามารถการอัศจรรย์และหมายสำคัญต่างๆได้ด้วย ดู วิวรณ์ 13:13-15 พระเยซูทรงเตือนว่าสองคนนี้จะสามารถล่อลวงแม้แต่ประชากรของพระเจ้าได้ด้วยในตอนนั้น ดู 2 เธสะโลนิกา 2:9-11 ผู้ที่เลือกสรรไว้ที่ถูกพูดถึงตรงนี้ย่อมหมายถึงพวกยิว และอาจหมายถึงคนเหล่านั้นที่ได้กลับใจรับเชื่อพระคริสต์ในวันนั้นด้วย

สุดท้ายพระเยซูทรงเตือนว่า 26 เหตุฉะนั้น ถ้าใครจะบอกท่านทั้งหลายว่า 'ดูเถิด ท่านผู้นั้นอยู่ในถิ่นทุรกันดาร' ก็จงอย่าออกไป หรือจะว่า 'ดูเถิด อยู่ที่ห้องลับ' ก็จงอย่าเชื่อ เมื่อพวกผู้พยากรณ์เท็จเหล่านี้จะอ้างในวันนั้นว่าพระเมสสิยาห์อยู่ในทะเลทรายหรือในที่ลับสักแห่ง พระเยซูก็ทรงเตือนพวกผู้เชื่อยิวล่วงหน้าว่าอย่าไปหลงเชื่อเขาเลย ในย่อหน้าต่อไป พระองค์ตรัสชัดเจนว่าพระเมสสิยาห์จะเสด็จกลับมาจากฟ้าสวรรค์และนัยน์ตาทุกดวงจะเห็นพระองค์ (วิวรณ์ 1:7)

มธ 24:27 พระเยซูจึงทรงบรรยายลักษณะเฉพาะของการเสด็จมาของพระองค์ ด้วยว่าฟ้าแลบมาจากทิศตะวันออกส่องไปจนถึงทิศตะวันตกฉับไฉน การเสด็จมาของบุตรมนุษย์ก็จะเป็นอย่างนั้น คำกรีกที่แปลว่า การเสด็จมา คือ พารอออกซิอา มันมีความหมายว่า ผู้หนึ่งซึ่ง 'ปรากฏ

ตัว' หรือ 'มาถึง' พระเยซูตรัสว่าการปรากฏของพระองค์ในวันนั้นจะเป็นเหมือนฟ้าแลบในท้องฟ้า นั่นคือ ไม่มีใครประกาศล่วงหน้า เป็นมาจากสวรรค์ เกิดจับพลัน สว่างไสว นำยำเกรง และเปี่ยมด้วยพลังใหญ่ยิ่ง

มธ 24:28 พระองค์ตรัสต่อไปว่า **ด้วยว่าซากศพอยู่ที่ไหน ผุ่จนกอินทรีก็จะตอมกันอยู่ที่นั่น** คำพูดนี้อาจฟังดูแปลก แต่มันก็บอกอย่างเฉพาะเจาะจงว่าการเสด็จกลับมาของพระคริสต์ด้วยฤทธิ์เดชและสง่าราศีเป็นอันมากนั้นแตกต่างจากการเสด็จมารับผู้เชื่อขึ้นไป เมื่อการสงครามที่อารมาเกด โคนไกลสิ้นสุดลงเมื่อพระคริสต์ทรงปรากฏตัว จะมีการเข่นฆ่ากองกำลังของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ในตำบลเมกิดโดในประเทศอิสราเอล พระเจ้าทรงเรียกพวกนกที่กินซากศพมาจากสุดปลายแผ่นดินโลกเพื่อมาจัดการเก็บกวาดซากศพคนที่ตายเกลื่อน ดู **วิวรณ์ 16:14, วิวรณ์ 14:14-20, วิวรณ์ 19:17-21 และลูกา 17:37**

แทบไม่ต้องสงสัยเลยว่าสิ่งที่พระเยซูตรัสถึงตรงนี้เกี่ยวข้องกับการสู้รบที่อารมาเกด โคน และการเก็บกวาดที่ตามมาหลังจากนั้น จะมีคนตายเกลื่อนจริงๆ คำที่แปลว่า **ผุ่จนกอินทรี** (*อาอะทอส*) ถึงแม้ปกติแล้วแปลว่า 'นกอินทรี' แต่มันก็อาจหมายถึงพวกนกแร้งด้วย นกอินทรีส่วนใหญ่ไม่ใช่คนที่กินซากศพ อย่างไรก็ตาม เวลาบินนกอินทรีกับนกแร้งก็มีลักษณะภายนอกที่คล้ายกัน อีกทฤษฎีหนึ่งก็เชื่อว่า นกอินทรีที่ว่านี้หมายถึงกองทัพของพวกโรมซึ่งมีสัญลักษณ์เป็นรูปนกอินทรี อย่างไรก็ตาม การถือตามทฤษฎีดังกล่าวก็เป็นการตีความนอกบริบทของคำเทศนาบนภูเขาเมกิดโดเทศ

มธ 24:29 คำถามหนึ่งที่พวกเขาถามพระเยซูก็คือว่า "สิ่งใดเป็นหมายสำคัญว่าพระองค์จะเสด็จมา" พระเยซูจึงตรัสถึงเวลาที่เฉพาะเจาะจงที่เหตุการณ์เหล่านี้จะเกิดขึ้น แต่พอสิ้นความทุกข์ลำบากแห่งวันเหล่านั้นแล้ว ดวงอาทิตย์จะมีดไปและดวงจันทร์จะไม่ส่องแสง ดวงดาวทั้งปวงจะตกจากฟ้า และบรรดาสิ่งที่มีอำนาจในท้องฟ้าจะสะเทือนสะท้านไป'

ในตอนท้ายของยุคเจ็ดปี เหตุการณ์ที่ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่จะเกิดขึ้นในฟ้าสวรรค์ ดู **อิสยาห์ 24:19, 23** เมื่อเปรียบเทียบกับ **มัทธิว 24:29** กับ **อิสยาห์ 24:19, 23** เราอาจสรุปได้ว่าแผ่นดินโลกก็อาจถูกเคลื่อนออกจากวงโคจรของมันรอบดวงอาทิตย์ อันก่อให้เกิดการ

เปลี่ยนแปลงขนานใหญ่ต่อสิ่งที่มนุษย์คุ้นเคยว่าเป็นกลางวัน กลางคืน และเวลา นอกจากหมายสำคัญใดก็ตามที่เหตุการณ์เหล่านี้จะสื่อออกมา พระเจ้าจะทรงสำแดงฤทธิ์เดชของพระองค์จนทำให้ชาวโลกที่ปฏิเสธพระเจ้าและมีใจคือสิ่งต้องถึงกับหวาดกลัวแน่นอน เราควรหมายเหตุไว้ว่าเหตุการณ์ที่คล้ายๆกันก็ถูกพูดถึงในวิวรณ์ 6:12-17 อย่างไรก็ตาม เห็นได้ชัดว่าเหตุการณ์ดังกล่าวจะเกิดขึ้นในตอนกลางของยุคเจ็ดปี แต่ตรงนี้มันเกิดขึ้นในตอนปลายของยุคเจ็ดปีอย่างเห็นได้ชัด

ดังนั้น เมื่อถึงตอนปลายของยุคเจ็ดปี เหตุการณ์รุนแรงต่างๆในฟ้าสวรรค์จะรวมถึง (1) การที่ดวงอาทิตย์มืดไป เห็นได้ชัดว่าเหตุการณ์นี้จะเกิดขึ้นเพียงช่วงเวลาสั้นๆเพราะว่าชีวิตก็ดำเนินต่อไปหลังจากนั้น นี้ดูเหมือนจะสอดคล้องกับการพิพากษาของขันธ์ไบที่ห้าตามที่มิบั้นทีกไว้ในวิวรณ์ 16:10 ซึ่งมีขึ้นใกล้สิ้นยุคเจ็ดปี (2) ดวงจันทร์เองก็จะถูกทำให้มืดไปเช่นกัน มันสะท้อนแสงจากดวงอาทิตย์ ดังนั้น ตามหลักเหตุผลแล้วมันก็จะไม่ส่องสว่างเช่นกัน (3) ดวงดาวต่างๆที่ตกจากฟ้าอาจหมายถึงฝนดาวตกหรือการที่โลกถูกอุกกาบาตพุ่งชนก็ได้ นี้ดูเหมือนจะสอดคล้องกับการพิพากษาของเสียงแตรทั้งเจ็ดในวิวรณ์ 9 บรรดาสิ่งที่มีอำนาจในท้องฟ้าซึ่งมนุษย์ไม่เห็นค่าจะสะท้อนสะท้อนจริงๆ

มธ 24:30   **เมื่อนั้นหมายสำคัญแห่งบุตรมนุษย์จะปรากฏขึ้นในท้องฟ้า มนุษย์ทุกตระกูลทั่วโลกจะไว้ทุกข์** แล้วเขาจะเห็น **บุตรมนุษย์เสด็จมาบนเมฆในท้องฟ้า** พร้อมด้วย **ฤทธานุภาพและสง่าราศีเป็นอันมาก** คำที่แปลว่า **หมายสำคัญ** (*เซเมอีออน*) ก็อาจแปลได้ด้วยว่า **‘สิ่งมหัศจรรย์’** หรือ **‘การอัศจรรย์’** ความยิ่งใหญ่ของพระเยซูคริสต์ผู้ทรงปรากฏภายในท้องฟ้า เพื่อให้คนทั้งปวงได้เห็นนั้นย่อมเป็นหมายสำคัญอันเปี่ยมด้วยฤทธานุภาพสำหรับชาวโลกที่ไม่เชื่ออย่างแน่นอน นอกจากนี้ นัยน์ตาทุกดวงจะเห็นพระองค์เมื่อพระองค์เสด็จมาในหมู่เมฆด้วย **ฤทธานุภาพและสง่าราศีเป็นอันมาก** ดูวิวรณ์ 1:7

คำที่แปลว่า **ตระกูล** (*ฟุเล*) มีความหมายได้ด้วยว่า **‘บรรดาประชาชาติ’** ซึ่งน่าจะเป็นความหมายตรงนี้ เมื่อพระองค์ผู้ที่พวกเขาปฏิเสธได้ทรงสำแดงฤทธิ์เดชของพระองค์อย่างชัดเจน โดยทรงมีชัยต่อบรรดากองทัพที่มารวมตัวกันที่อารมาเกด โคน บรรดาชาวโลกก็จะรู้ว่าด้วยความเกรงกลัวพระองค์อย่างเห็นได้ชัด นี้อาจสื่อถึงการกลับใจใหม่ด้วย อย่างไรก็ตาม ขนานในช่วง

ท้ายๆของยุคเจ็ดปีตามที่วิวรณ์ 16:11 (การพิพากษาของขันใบที่ห้า) ได้เปิดเผยไว้ บรรดาชาวโลกในตอนนั้นก็ยังไม่ยอมกลับใจใหม่อยู่ดี คำที่แปลว่า สง่าราศี (คอซา) มีความหมายตรงตัวว่าแสงที่สว่างจ้าจนแสบตา ดู วิวรณ์ 19:11 ด้วย เมื่อพระเยซูคริสต์ทรงปรากฏกายด้วยฤทธานุภาพ และสง่าราศีเป็นอันมาก นัยน์ตาทุกดวงบนแผ่นดินโลกก็จะเห็นพระองค์ ในวันนั้นมนุษย์ชาติทั้งปวงจะได้เรียนรู้การยำเกรงองค์พระผู้เป็นเจ้าในทันที อย่างไรก็ตาม สำหรับคนส่วนใหญ่ มันก็จะสายเกินไปแล้ว

ดังนั้น การเสด็จกลับมายังแผ่นดินโลกจริงๆของพระเยซูคริสต์จึงถูกบรรยายว่าเป็น “ด้วยฤทธานุภาพและสง่าราศีเป็นอันมาก” นี่ต่างจากการเสด็จมาเพื่อรับผู้เชื่อขึ้นไป ซึ่งเกิดขึ้นเจ็ดปีก่อนหน้านั้น ซึ่งเป็นตอนที่พระองค์แก่เสด็จมาในหมู่เมฆเพื่อรับคริสตจักรขึ้นไปจากแผ่นดินโลกเท่านั้น การเสด็จกลับมาของพระองค์ครั้งนี้ก็เพื่อที่จะมาอยู่ต่อและสถาปนาอาณาจักรของพระองค์ขึ้นบนแผ่นดินโลก

มธ 24:31 พระองค์จะทรงใช้เหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์มาด้วยเสียงแตรอันดังยิ่งนัก ให้รวบรวมคนทั้งปวงที่พระองค์ทรงเลือกสรรไว้แล้วจากลมทั้งสี่ทิศนั้น ตั้งแต่ที่สุดฟ้าข้างนี้จนถึงที่สุดฟ้าข้างโน้น เราควรหมายเหตุไว้ว่าเหตุการณ์เหล่านี้จะเกิดขึ้นในตอนใกล้สิ้นยุคเจ็ดปีหรือหลังสิ้นยุคเจ็ดปีไม่นาน นอกจากนี้ คำว่าผู้ *ที่ทรงเลือกสรรไว้* ในพระคัมภีร์ โดยเฉพาะที่พบในหนังสือมัทธิว ปกติแล้วก็หมายถึงชนชาติอิสราเอล ในตอนนั้น ขณะนี้ และแม้แต่ในสมัยของพระเยซู พวกยิวก็ถูกกระจัดกระจายไปยังลมทั้งสี่ทิศของแผ่นดินโลกจริงๆ ถึงแม้จะมีการกลับมารวมตัวกันของชนชาติอิสราเอลในแผ่นดินนั้นอยู่บ้างแม้ในคนชั่วอายุนี้ แต่พวกยิวที่กลับมารวมตัวกันในตอนนี้ก็ยังมีใจไม่เชื่ออยู่ดี แต่ในตอนนั้นพวกเขาจะถูกรวบรวมให้มาอยู่ด้วยกันทั้งหมดและมีใจเชื่อด้วย พวกยิวจะถูกรวบรวมให้มาอยู่ด้วยกันในแผ่นดินของตนโดยสมบูรณ์ก็ต่อเมื่อหลังจากที่พระคริสต์เสด็จกลับมาแล้วเท่านั้น เมื่อถึงตอนนั้น พวกเขาก็จะมาหาพระเมสสิยาห์ของตนด้วยใจเชื่อ

บางคนพยายามที่จะเอาทรรศนะเรื่องการรับขึ้นหลังยุคเจ็ดปีเข้ามาใช้กับข้อพระคัมภีร์นี้ อย่างไรก็ตาม บริบทของบทนี้ก็มีเนื้อหาเกี่ยวกับชนชาติอิสราเอลในยุคเจ็ดปีอย่างชัดเจน นอกจากนี้ ในการรับขึ้นนั้น พระเยซูคริสต์จะทรงเป็นผู้รับคริสตจักรขึ้นไปยังสวรรค์ตามที่มิ

กล่าวไว้ใน 1 เธสะโลนิกา 4:13-17 นอกจากนี้ วรรณคดีที่เชื่อเรื่องการรับขึ้นหลังยุคเจ็ดปีก็ฟังดูไม่เข้าท่าด้วย บริบทตรงนี้บ่งบอกชัดเจนว่า พระเจ้าจะทรงใช้พวกทูตสวรรค์ให้ช่วยพวกอิวที่กระจัดกระจายไปทั่วโลกให้กลับมายังแผ่นดินอิสราเอลในตอนที่พระคริสต์เสด็จกลับมา

มธ 24:32-34 องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงข้ามไปตอบคำถามที่สามที่พวกสาวกถาม นั่นคือ สิ่งใดเป็นหมายสำคัญที่แสดงถึงวาระสุดท้ายของโลกนี้ เพื่อตอบคำถามนี้ พระเยซูทรงเล่าคำอุปมาสั้นๆ เรื่องหนึ่ง บัดนี้ จงเรียนคำอุปมาเรื่องต้นมะเดื่อ เมื่อกิ่งก้านยังอ่อนและแตกใบแล้ว ท่านก็รู้ว่าฤดูร้อนใกล้จะถึงแล้ว 33 เช่นนั้นแหละ เมื่อท่านทั้งหลายเห็นสิ่งทั้งปวงนี้ ก็ให้รู้ว่าเหตุการณ์นั้นมาใกล้จะถึงประตูแล้ว 34 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนชั่วอายุนี้จะไม่ล่วงลับไปจนกว่าสิ่งทั้งปวงนี้จะสำเร็จ พระเยซูทรงเริ่มตรัสอย่างเฉพาเจาะจงว่าเหตุการณ์เหล่านี้จะเกิดขึ้นเมื่อไร เบาะแสแรกๆ ของพระองค์ถูกพบตรงนี้ พระองค์ทรงใช้ภาพเปรียบเทียบของต้นมะเดื่อในฤดูใบไม้ผลิ เมื่อต้นมะเดื่อเริ่มมีใบ คนก็รู้กันโดยทั่วไปว่าฤดูร้อนนั้นใกล้เข้ามาแล้ว พระเยซูตรัสว่า เมื่อพวกเขาเห็นเหตุการณ์เหล่านี้ซึ่งได้ถูกบรรยายไว้ล่วงหน้าแล้ว (ในข้อ 27 ถึง 31) อาณาจักรที่ทรงสัญญาไว้มานานก็เข้ามาใกล้แล้ว

เราควรหมายเหตุไว้ว่าคำที่แปลว่า เหตุการณ์นั้น ในข้อ 33 สามารถแปลได้ด้วยว่า ‘พระองค์’ ในกรณีดังกล่าว มันก็จะสื่อถึงการเสด็จกลับมาของพระเมสสิยาห์ ไม่ว่าจะในกรณีใด การเสด็จกลับมาของพระมหากษัตริย์และอาณาจักรของพระองค์จะเกิดขึ้นหลังจากเหตุการณ์เหล่านั้นที่ถูกบรรยายไว้ในบริบทก่อนหน้านี้แล้ว คนชั่วอายุนี้ที่เห็นเหตุการณ์เหล่านั้นที่ได้ถูกบรรยายไว้ก่อนแล้วก็จะเห็นสิ่งทั้งปวงสำเร็จ นั่นคือ พวกเขาจะเห็นการเริ่มต้นของอาณาจักรนั้น

มธ 24:35 ถึงแม้สิ่งทรงสร้างจะล่วงไปสักวันหนึ่ง แต่พระวาระของพระเจ้านั้นก็ดำรงอยู่ชั่ววันรันดร์ พระเยซูตรัสว่า ไฟและดินจะล่วงไป แต่คำของเราจะสูญหายไปหามิได้เลย นอกจากนี้ นี่ยังสื่อชัดเจนตรงนี้ถึงการเก็บรักษาไว้ของพระคัมภีร์ด้วย ให้เราสังเกตว่าพระเยซูทรงใช้คำว่า คำ ในรูปพหูพจน์ (words) นี้ไม่เพียงสื่อถึงเรื่องการคลายของพระคัมภีร์ในด้านถ้อยคำเท่านั้น แต่ยังสื่อถึงทุกถ้อยคำของพระคัมภีร์ด้วยที่ได้รับการคลาย การคลายและการเก็บรักษาไว้ของพระคัมภีร์นั้นกินความไปไกลกว่าความคิดของพระคัมภีร์ แต่รวมถึงบรรดาถ้อยคำ

ของพระคัมภีร์ด้วย ดังนั้นถ้อยคำต่างๆของพระคัมภีร์จึงไม่เพียงได้รับการคลอใจเท่านั้นแต่ยังถูกเก็บรักษาไว้ด้วย พระวณะและถ้อยคำต่างๆของพระเจ้าในคำร้องอยู่ชั่วนิรันดร์ และจะไม่มีวันเสื่อมสูญเลย (บางคนจะอ้างว่าข้อนี้ไม่เกี่ยวข้องกับสิ่งที่ถ้อยคำของพระคัมภีร์ถูกเก็บรักษาไว้ และอ้างว่าข้อนี้แค่สัญญาว่าเหตุการณ์ต่างๆที่พระองค์ตรัสล่วงหน้าไว้นั้นจะสำเร็จ อย่างไรก็ตาม พระเยซูตรัสชัดเจนว่า *บรรดาถ้อยคำ*ของพระองค์นั้นจะไม่สูญหายไปเลย แน่แน่นอนที่เหตุการณ์ต่างๆที่พระองค์ตรัสล่วงหน้าไว้นั้นจะเกิดขึ้น แต่*บรรดาถ้อยคำ*ของพระเจาก็จะถูกเก็บรักษาไว้เช่นกัน)

เมื่อดูจากบริบทแล้ว ความหมายรวมๆก็คือว่า พระวณะของพระเจ้านั้นจะไม่เสื่อมสูญเลย และคำร้องอยู่ถาวรยิ่งกว่าสิ่งทรงสร้างที่เราใช้มันอย่างไม่รู้คุณค่า เราไม่แน่ใจว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจะเสด็จมาเวลาใด แต่พระวณะของพระเจ้าเป็นสิ่งที่เราแน่ใจได้ มันชัดเจนและคำร้องอยู่ชั่วนิรันดร์

มธ 24:36 มนุษย์เราไม่อาจทราบได้เลยว่าพระคริสต์จะเสด็จกลับมาเวลาใด ไม่เพียงในการเสด็จมาเพื่อรับคริสตจักรขึ้นเท่านั้น แต่รวมถึงการเสด็จมาด้วยฤทธานุภาพและสง่าราศีเป็นอันมากด้วย แต่วันนั้น โมงนั้น ไม่มีใครรู้ ถึงบรรดาทูตสวรรค์ในสวรรค์ก็ไม่รู้ รู้แต่พระบิดาของเราองค์เดียว จงระวังพวกคนกำหนดวันให้ดี ในส่วนของการรับขึ้น เราไม่รู้เลยว่ามันจะเป็นช่วงเวลาใด อย่างไรก็ตาม ในส่วนของการเสด็จกลับมาของพระองค์ด้วยฤทธานุภาพและสง่าราศีเป็นอันมากนั้น บางคนในวันนั้นอาจนับเวลาไปอีกเจ็ดปีนับตั้งแต่การรับขึ้นก็ได้ อย่างไรก็ตาม พระเยซูตรัสชัดเจน ไม่มีผู้ใดรู้วันนั้นหรือ โมงนั้นที่พระเยซูจะเสด็จกลับมา พระคัมภีร์บอกชัดเจนว่ายุคแห่งความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่งจะกินเวลาเจ็ดปีพอดี อย่างไรก็ตาม อาจมีช่วงเวลาเพื่ออยู่ข้างระหว่างการรับขึ้นและการเริ่มต้นจริงๆของยุคเจ็ดปี อันทำให้มนุษย์ไม่ทราบชัดเจนได้ถึงเวลาที่แน่นอนที่พระองค์จะเสด็จกลับมาด้วยฤทธานุภาพ

มธ 24:37-39 กระนั้น จะมีหมายสำคัญที่ชัดเจนหลายประการเกี่ยวกับการเสด็จมาของพระองค์ หมายสำคัญประการหนึ่งก็คือว่า ชีวิตและวัฒนธรรมมนุษย์จะเป็นเหมือนกับในสมัยของโนอาห์ ด้วยสมัยของโนอาห์เป็นอย่างไร เมื่อบุตรมนุษย์เสด็จมาก็จะเป็นอย่างนั้นด้วย

38 เพราะว่าเมื่อก่อนวันน้ำท่วมนั้น คนทั้งหลายได้กินและดื่มกัน ทำการสมรสและยกให้เป็นสามี ภรรยา กัน จนถึงวันที่โนอาห์เข้าในนาวา 39 และน้ำท่วมได้มากกวาดเอาพวกเขาไปสิ้น โดยไม่ทัน รู้ตัวฉันใด เมื่อบุตรมนุษย์เสด็จมาก็จะเป็นฉันนั้นด้วย ดู ปฐมกาล 6:5-6, 11-12

นี่คือความหมายสำคัญสองประการ (1) ในสมัยของโนอาห์ผู้คนนั้นล้วนชั่วร้าย และ (2) ผู้คนดำเนินชีวิตต่อไปตามปกติโดยไม่สนใจพระพิโรธของพระเจ้าที่จะมา ในเวลาที่พระคริสต์ จะเสด็จกลับมา ก็จะเป็นแบบเดียวกัน คนในโลกส่วนใหญ่ไม่สนใจคำเตือนของโนอาห์ในสมัย นั้น ผู้คนในยุคเจ็ดปีก็จะไม่สนใจเช่นกันว่าการพิพากษาที่เกิดขึ้นนั้นมิที่มาจากไหน

มธ 24:40-41 เมื่อนั้นสองคนจะอยู่ที่ทุ่งนา จะทรงรับคนหนึ่ง ทรงละคนหนึ่ง 41 หญิง สองคนไม่แบ้งอยู่ที่โรงโม่ จะทรงรับคนหนึ่ง ทรงละคนหนึ่ง คำบรรยายนี้มักถูกนำมาใช้กับการ รับขึ้นอย่างผิดๆ อยู่บ่อยๆ อย่างไรก็ตาม บริบทที่บ่งบอกชัดเจนว่าเป็นการปรากฏครั้งสุดท้าย ของพระคริสต์ นำสนใจตรงที่ว่าในลูกา 17:30-33 องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราที่ตรัสเช่นนี้เหมือนกัน ในข้อนั้นบริบทก็คือ การสู้รบที่อารมาเกด โคนซึ่งเกิดขึ้นก่อนการเสด็จมาของพระคริสต์ด้วย ฤทธานุภาพและสง่าราศีเป็นอันมากเพียงไม่นาน ความหมายตรงนี้อาจเป็นไปได้ว่าในช่วงเวลาที่ เกิดวิกฤติครั้งใหญ่ ผู้คนมักถูกจับตัวไปและอาจโดนฆ่าตายเพราะความรุนแรงของการสู้รบ ลูกา 17 คุณเหมือนจะบ่งบอกเช่นนั้น ความหมายตรงนี้จึงนำไปสู่คำเตือนสติของพระเยซูที่ตามมา

มธ 24:42-44 เหตุฉะนั้นจงเฝ้าระวังอยู่ เพราะท่านไม่รู้ว่องค์พระผู้เป็นเจ้าของท่านจะ เสด็จมาเวลาใด 43 จงจำไว้อย่างนี้เถิดว่า ถ้าเจ้าของบ้านล่วงรู้ได้ว่าขโมยจะมายามใด เขาก็จะเฝ้า ระวัง และไม่ยอมให้ทะลวงเรือนของเขาได้ 44 เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงเตรียมพร้อมไว้เช่น กัน เพราะในโมงที่ท่านไม่คิดไม่ฝันนั้นบุตรมนุษย์จะเสด็จมา

คำกำชับสำหรับพวกยิวที่กลับใจเชื่อในวันนั้นก็คือ จงเฝ้าระวังและพร้อมสำหรับการ เสด็จกลับมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขา สำหรับพวกเราในคริสตจักรทุกวันนี้ที่รอคอย การรับขึ้น คำกำชับนี้ก็ใช้ได้เช่นกัน ภาพประกอบเรื่องเจ้าของบ้านที่ตื่นตัวระวังขโมยขึ้นบ้านก็ เกี่ยวข้องกับการเฝ้าระวังเหมือนเดิม การเสด็จกลับมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ควรถูกตีความว่า เป็นการกระทำที่ชั่วร้ายสำหรับคนเหล่านั้นที่รอคอยพระองค์แต่อย่างใด อย่างไรก็ตามการเสด็จ

กลับมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราถูกเปรียบว่าเป็นเหมือนกับลักษณะที่ลึกลับๆของขโมยในยามกลางคืนอยู่หลายแห่ง ดู 1 เศสะโลนิกา 5:2, วิวรรณ์ 3:3 และ วิวรรณ์ 16:15

มธ 24:45-51 พระเยซูตรัสถึงสิ่งที่พระองค์จะขยายความชัดเจนมากขึ้นในบทที่ 25 คนเหล่านั้นที่ปรนนิบัติพระองค์อย่างสัตย์ซื่อ โดยรอคอยการเสด็จกลับมาของพระองค์ จะได้รับบำเหน็จเป็นตำแหน่งและยศถาบรรดาศักดิ์ในอาณาจักรที่จะมาของพระองค์ และในทางกลับกัน คนเหล่านั้นที่ไม่แยแสการเสด็จกลับมาอันใกล้จะเกิดขึ้นของพระองค์ และดำเนินชีวิตเสเพล พระองค์ก็จะทรงจัดการพวกเขาในยามที่พระองค์เสด็จกลับมา หากคนๆนั้นรอดแล้วจริงๆ เขาก็จะไม่ได้รับบำเหน็จอันใดเลยในวันนั้น

ใครเป็นผู้รับใช้สัตย์ซื่อและฉลาด ที่นายได้ตั้งไว้เหนือพวกผู้รับใช้สำหรับแจกอาหารตามเวลา 46 เมื่อนายมาพบเขากระทำอยู่อย่างนั้น ผู้รับใช้ผู้นั้นก็จะเป็นสุข 47 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า นายจะตั้งเขาไว้ให้ดูแลบรรดาข้าวของของท่านทุกอย่าง 48 แต่ถ้าผู้รับใช้ชั่วนั้นจะคิดในใจว่า 'นายของข้าคงมาช้า' 49 แล้วจะตั้งต้นโบายตีเพื่อนผู้รับใช้และกินดื่มอยู่กับพวกขี้เมา 50 นายของผู้รับใช้ผู้นั้นจะมาในวันที่เขาไม่คิด ในโมงที่เขาไม่รู้ 51 และจะทำโทษเขาถึงสาหัส ทั้งจะขับไล่ให้เขาไปเข้าส่วนกับพวกคนหน้าซื่อใจคด ซึ่งที่นั่นจะมีแต่การร้องไห้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน"

ถึงแม้ว่าแนวคิดนี้จะถูกขยายความเพิ่มเติมในบทถัดไป แต่ความหมายที่สำคัญตรงนี้ก็คือการรอคอยและเฝ้าระวังการเสด็จกลับมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้า บริบทตรงนี้ก็คือ พวกยิวที่กลับใจเชื่อในช่วงยุคเจ็ดปี อย่างไรก็ตาม หลักการที่ให้คริสตจักรเฝ้าระวังและรอคอยการรับขึ้นก็ปรากฏชัดเจน คำอุปมานี้ให้ความสำคัญต่อการเป็น "ผู้รับใช้สัตย์ซื่อและฉลาด" ฉากหลังของคำอุปมานี้ก็คือ เจ้าของที่ดินผู้ร่ำรวยซึ่งได้ฝากให้ผู้รับใช้คนหนึ่งดูแลทรัพย์สินของเขา ผู้รับใช้คนนี้มีหน้าที่บริหารจัดการกิจการต่างๆของนายของตนขณะที่นายไม่อยู่ โดยไม่รู้ว่านายจะกลับมาเมื่อไร

พระเยซูทรงให้ทางเลือกสองทางสำหรับเหตุการณ์สมมตินี้ ในทางเลือกแรก ผู้รับใช้บริหารจัดการกิจการต่างๆของนายของตนอย่างฉลาด และรอคอยการกลับมาในไม่ช้าของเขา

ในอีกทางเลือกหนึ่ง ผู้รับใช้ก็ใช้วิถีชีวิตของตนในทางมิชอบอย่างโง่เขลา โดยคิดว่าอีกนานกว่า นายจะมา ในกรณีแรก นายจะปูนบำเหน็จก้อนโตแก่ผู้รับใช้ที่ฉลาดของตน ในกรณีหลัง นายจะไล่ผู้รับใช้ที่โง่เขลาออก อันทำให้ผู้รับใช้ต้องทุกข์ใจเป็นอันมาก ความจริงที่ถูกต้องตรงนี้ก็คือน่าประหลาดของพระเจ้าไม่ว่าจะเป็นคริสตจักรในยุคนี้หรือพวกยิวที่กลับใจรับเชื่อในยุคเจ็ดปี ควรเผื่อระวังและเตรียมพร้อมสำหรับการเสด็จกลับมาขององค์พระผู้เป็นเจ้า

*****

ภาพรวมของมัทธิว 25: บทที่ยี่สิบห้าของมัทธิวยังเป็นคำเทศนาบนภูเขาเมกะกอกเทศต่อไป อีกครั้งที่บาระเสที่ช่วยให้เราเข้าใจคำอุปมาที่คือน่าประหลาดกว่าข่าวประเสริฐของมัทธิวถูกเขียนถึงผู้ที่เป็นยิว นอกจากนี้ เห็นได้ชัดว่านี่เป็นคำสอนเกี่ยวกับอาณาจักรนั้นด้วย โดยดูจากข้อ 1 ในเนื้อหาตอนนี้ มีการนำเสนอคำอุปมาเกี่ยวกับอาณาจักรนั้นสองเรื่อง เรื่องแรกพูดถึงชนชาติอิสราเอลที่เตรียมตัวพร้อมเมื่อพระมหากษัตริย์ของพวกเขาเสด็จกลับมา เรื่องที่สองพูดถึงประชากรของพระเจ้าโดยทั่วไป (คริสตจักรและชนชาติอิสราเอล) ที่ปรนนิบัติองค์พระผู้เป็นเจ้าในขณะนี้

เนื้อหาส่วนสุดท้ายของมัทธิว 25 เปิดเผยให้เราเห็นถึงเหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้นใกล้สิ้นยุคเจ็ดปีและก่อนเข้าสู่ยุคพันปีไม่นานนัก มีการกล่าวถึงชัดเจนเกี่ยวกับการพิพากษาประชาชาติต่างๆที่เป็นแกะและแพะ เราควรจำไว้ว่าเหตุการณ์เหล่านี้เกี่ยวข้องกับชนชาติอิสราเอลเป็นหลัก คริสตจักรไม่ได้ถูกพูดถึงตรงนี้แต่อย่างใด นอกจากนี้ คำอธิบายที่ชัดเจนที่สุดตอนหนึ่งในพระคัมภีร์เกี่ยวกับนรกยังถูกพบในบทนี้ด้วย

มธ 25:1-13 พระเยซูตรัสคำอุปมาอีกเรื่องเกี่ยวกับอาณาจักรนั้นซึ่งมักถูกเข้าใจผิดอยู่บ่อยๆ "เมื่อถึงวันนั้น อาณาจักรแห่งสวรรค์จะเปรียบเหมือนหญิงพรหมจารีสิบคนถือตะเกียงของตนออกไปรับเจ้าบ่าว 2 ในพวกเธอเป็นคนที่มียี่สิบห้าคน และเป็นคนโง่ห้าคน 3 พวกที่โง่นั้นเอาตะเกียงของตนไป แต่หาได้เอาน้ำมันไปด้วยไม่ 4 แต่คนที่มียี่สิบห้าคนได้เอาน้ำมันใส่ภาชนะไปกับตะเกียงของตนด้วย 5 เมื่อเจ้าบ่าวยังขำอยู่ พวกเธอทุกคนก็พากันง่วงเหงาและหลับไป 6 ครั้นเวลาเที่ยงคืนก็มีเสียงร้องมาว่า 'ดูเถิด เจ้าบ่าวมาแล้ว จงออกมารับท่านเถิด'

7 บรรดาหญิงพรหมจารีเหล่านั้นก็ลุกขึ้นตักแฉะเกลือของตน 8 พวกที่โง่นั้นก็พูดกับพวกที่มีปัญญาว่า 'ขอแบ่งน้ำมันของท่านให้เราบ้าง เพราะตะเกียงของเราดับอยู่' 9 พวกที่มีปัญญาก็ตอบว่า 'ทำอย่างนั้นไม่ได้ เกรงว่าน้ำมันจะไม่พอสำหรับเราและเจ้า จงไปหาคนขาย ซื้อสำหรับตัวเองจะดีกว่า' 10 เมื่อพวกเธอกำลังไปซื้อนั้นเจ้าบ่าวก็มาถึง ผู้ที่พร้อมอยู่แล้วก็ได้เข้าไปกับท่านในพิธีสมรสนั้น แล้วประตูก็ปิด 11 ภายหลังหญิงพรหมจารีอีกพวกหนึ่งก็มาร้องว่า 'ท่านเจ้าข้าๆ ขอเปิดให้ข้าพเจ้าทั้งหลายด้วย' 12 ฝ่ายท่านตอบว่า 'เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า เราไม่รู้จักท่าน' 13 เหตุฉะนั้นจงเฝ้าระวังอยู่ เพราะท่านทั้งหลายไม่รู้กำหนดวันหรือโมงที่บุตรมนุษย์จะเสด็จมา

ในคำอุปมาเรื่องหญิงพรหมจารีทั้งสิบนี้ เราควรเข้าใจวิธีปฏิบัติบางประการของพวกยิวในสมัยนั้นเสียก่อน เป็นธรรมเนียมในสมัยนั้นที่เจ้าบ่าวจะไปยังบ้านเจ้าสาวในวันแต่งงานที่กำหนดไว้เพื่อที่จะรับตัวเจ้าสาวของเขา บางครั้งงานแต่งงานก็ถูกจัดตอนกลางคืน โดยขึ้นอยู่กับว่าเจ้าบ่าวจะมาถึงเมื่อไร ที่บ้านเจ้าสาวก็จะมีพวกเพื่อนเจ้าสาวที่จะเดินไปเป็นเพื่อนเจ้าสาวและเจ้าบ่าวในขบวนแห่พิธีสมรสเพื่อไปยังบ้านเจ้าบ่าว ปกติแล้วเพื่อนเจ้าสาวเหล่านี้จะถือตะเกียงหรือคบไฟไปด้วยเพื่อใช้ส่องทางขณะที่พวกเธอเดิน โดยเฉพาะหากขบวนแห่นี้มีขึ้นในตอนกลางคืน พอถึงบ้านเจ้าบ่าว พิธีสมรสก็เป็นอันเสร็จสิ้น จากนั้นงานเลี้ยงสมรสก็จะเริ่มต้นขึ้น

ตะเกียงในสมัยนั้นจะใช้น้ำมันมะกอกเป็นเชื้อเพลิง ตรงนี้เราเห็นว่าเพื่อนเจ้าสาวครึ่งหนึ่งเตรียมพร้อมสำหรับขบวนแห่ในตอนกลางคืนขณะที่อีกครั้งไม่พร้อม การประยุกต์ใช้ของคำอุปมานี้ก็คือ การเตรียมตัวพร้อมสำหรับเวลาที่เจ้าบ่าวมาถึง

อย่างไรก็ตาม เราควรหมายเหตุเกี่ยวกับคนสามกลุ่มที่ถูกพูดถึงตรงนี้ เมื่อพิจารณาจากบริบทใหญ่ของการศึกษาเรื่องอวสานกาลตามพระคัมภีร์ เห็นได้ชัดว่าเจ้าบ่าวคือ พระเยซูคริสต์ ดู เอเฟซัส 5:25-32 และวิวรณ์ 19:7-9 เห็นได้ชัดว่าเจ้าสาวคือ คริสตจักรยุคพันธสัญญาใหม่ ที่ชัดเจนน้อยกว่าก็คือว่า หญิงพรหมจารีทั้งสิบนั้นเป็นใคร เลขสิบอาจเป็นเรื่องที่สำคัญน้อยมากเพียงเพราะว่านี่อาจเป็นจำนวนปกติของเพื่อนเจ้าสาวในงานแต่งงานสมัยนั้น นอกจากนี้ เมื่อรวบรวมคำอุปมาเรื่องต่างๆ และพระคัมภีร์หลายตอนในพระคัมภีร์ใหม่ที่มีการนำเสนอพิธีสมรส

ในความหมายเชิงอวสานกาล ดูเหมือนว่า *ชนชาติอิสราเอล* ถูกนำเสนอในฐานะเป็นเพื่อนเจ้าสาวและเจ้าบ่าว

เมื่อเราเห็นเช่นนั้นแล้ว การประยุกต์ใช้คำอุปมานี้จึงเป็นดังต่อไปนี้ หญิงพรหมจารีทั้งสิบคนนี้เป็นตัวแทนของชนชาติอิสราเอล (ถึงแม้จะไม่ใช่อิสราเอลทุกคนก็ตาม) เจ้าบ่าวคือพระเยซูคริสต์เสด็จมาเพื่อรับคริสตจักรของพระองค์เพื่อเตรียมพร้อมสำหรับงานอภิเษกสมรสครั้งใหญ่ที่สุดเท่าที่เคยมีมา ขณะเดียวกัน ชนชาติอิสราเอลก็ได้รับเชิญให้มาร่วมงานเลี้ยงใหญ่ซึ่งจะเริ่มต้นขึ้นพร้อมกับยุคพันธบัตรด้วย เมื่อเจ้าบ่าวและเจ้าสาวของพระองค์เตรียมพร้อมสำหรับที่จะเข้าสู่งานเลี้ยงอภิเษกสมรส (ยุคพันธบัตร) มีเพียงคนครึ่งเดียวที่พร้อม

น่าสนใจตรงที่ว่าคำที่แปลว่า **พิธิมรส (กามอส)** มีความหมายด้วยว่า งานเลี้ยงรื่นเริงใหญ่โต ซึ่งรวมถึงงานเลี้ยงฉลองสมรสด้วย คำอุปมานี้ อาจหมายถึงตอนที่พระคริสต์เสด็จกลับมา ก่อนยุคพันธบัตร ชนชาติอิสราเอลจำนวนหนึ่งจะพร้อมที่จะเข้าสู่งานเลี้ยงรื่นเริง (อาณาจักรนั้น) พร้อมกับพระองค์ ส่วนคนที่เหลือจะไม่พร้อม คนที่พร้อมและรอคอยก็คือ พวกยิวในยุคเจ็ดปีที่ได้ยินข่าวประเสริฐ กลับใจใหม่ และต้อนรับพระเยซูคริสต์เป็นพระเมสสิยาห์และพระผู้ช่วยให้รอดของตน

อีกครั้งที่เราต้องไม่ลืมว่าบริบทของคำเทศนาบนภูเขาเมะกอกเทศคือ พวกยิว เป็นหลัก พระเยซูจึงตรัสว่า “เหตุฉะนั้นจงเฝ้าระวังอยู่ เพราะท่านทั้งหลายไม่รู้กำหนดวันหรือโมงที่บุตรมนุษย์จะเสด็จมา” เช่นเดียวกับที่คริสตจักรถูกกำชับให้เฝ้าระวังการเสด็จกลับมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าในการรับขึ้น ชนชาติอิสราเอลที่เชื่อในวันนั้นก็ถูกกำชับให้เฝ้าระวังพระมหากษัตริย์ผู้จะเสด็จกลับมาเช่นกัน นี่สื่อชัดเจนว่า ชนชาติยิวจำนวนมหาศาลทั่วโลก (อาจถึงร้อยละห้าสิบ) จะกลับใจรับเชื่อพระคริสต์ในช่วงยุคเจ็ดปีและได้รับอนุญาตให้เข้าร่วมงานเลี้ยงอภิเษกสมรสแห่งยุคพันธบัตรด้วยขณะที่คนที่เหลือถูกกีดกันให้อยู่ข้างนอก สำหรับคนพวกหลังนี้มันจะเป็นช่วงเวลาแห่งความขมขื่นจริงๆ พระเยซูจึงทรงเร่งรีบประชากรของพระองค์ คือ พวกยิว ให้เตรียมพร้อมสำหรับการเสด็จกลับมาของพระมหากษัตริย์ของพวกเขาผู้ทรงเป็นเจ้าบ่าวของคริสตจักรด้วย

มธ 25:14-30 พระเยซูทรงนำเสนอคำอุปมาอีกเรื่องซึ่งเห็นได้ชัดว่าเป็นเรื่องของเหตุการณ์ต่างๆ ในยุคสุดท้ายและเป็นเรื่องของบำเหน็จและยศต่างๆภายในอาณาจักรนั้น

อาณาจักรแห่งสวรรค์ยังเปรียบเหมือนชายผู้หนึ่งจะออกเดินทางไปยังเมืองไกล จึงเรียกพวกผู้รับใช้ของตนมา และฝากทรัพย์สมบัติของเขาไว้ 15 คนหนึ่งท่านให้ห้าตะลันต์ คนหนึ่งสองตะลันต์ และอีกคนหนึ่งตะลันต์เดียว ตามความสามารถของแต่ละคน แล้วท่านก็ออกเดินทางทันที 16 คนที่ได้รับห้าตะลันต์นั้นก็เอาเงินนั้นไปค้าขาย ได้กำไรมาอีกห้าตะลันต์ 17 คนที่ได้รับสองตะลันต์นั้นก็กำไรอีกสองตะลันต์เหมือนกัน 18 แต่คนที่ได้รับตะลันต์เดียวได้ขุดหลุมซ่อนเงินของนายไว้ 19 ครั้นอยู่มาช้านาน นายจึงมาคิดบัญชีกับผู้รับใช้เหล่านั้น 20 คนที่ได้รับห้าตะลันต์ก็เอาเงินกำไรอีกห้าตะลันต์มาชี้แจงว่า 'นายเจ้าข้า ท่านได้มอบเงินห้าตะลันต์ไว้กับข้าพเจ้า ดูกิจ ข้าพเจ้าได้กำไรมาอีกห้าตะลันต์' 21 นายจึงตอบเขาว่า 'ดีแล้ว เจ้าเป็นผู้รับใช้ดีและสัตย์ซื่อ เจ้าสัตย์ซื่อในของเล็กน้อย เราจะตั้งเจ้าให้ดูแลของมาก เจ้าจงปรึฏฐิร่วมสุขกับนายของเจ้าเถิด' 22 คนที่ได้รับสองตะลันต์มาชี้แจงด้วยว่า 'นายเจ้าข้า ท่านได้มอบเงินสองตะลันต์ไว้กับข้าพเจ้า ดูกิจ ข้าพเจ้าได้กำไรมาอีกสองตะลันต์' 23 นายจึงตอบเขาว่า 'ดีแล้ว เจ้าเป็นผู้รับใช้ดีและสัตย์ซื่อ เจ้าสัตย์ซื่อในของเล็กน้อย เราจะตั้งเจ้าให้ดูแลของมาก เจ้าจงปรึฏฐิร่วมสุขกับนายของเจ้าเถิด' 24 ฝ่ายคนที่ได้รับตะลันต์เดียวมาชี้แจงว่า 'นายเจ้าข้า ข้าพเจ้ารู้จักท่านว่าท่านเป็นคนใจแข็ง เกี่ยวผลที่ท่านมิได้หว่าน เก็บล้าสมที่ท่านมิได้ไถ 25 ข้าพเจ้ากลัวจึงเอาเงินตะลันต์ของท่านไปซ่อนไว้ใต้ดิน ดูกิจ นี่แหละเงินของท่าน' 26 นายจึงตอบเขาว่า 'เจ้าผู้รับใช้ชั่วช้าและเกียจคร้าน เจ้าก็รู้อยู่ว่าเราเกี่ยวที่เรามีได้หว่าน เก็บล้าสมที่เรามีได้ไถ 27 เหตุฉะนั้น เจ้าควรเอาเงินของเราไปฝากไว้ที่ธนาคาร เมื่อเรามาจะได้รับเงินของเราทั้งดอกเบี้ยด้วย 28 เพราะฉะนั้น จงเอาเงินตะลันต์เดียวนั้นจากเขาไปให้คนที่มิได้หว่าน 29 ด้วยว่าทุกคนที่มีอยู่แล้ว จะเพิ่มเติมให้แก่ผู้นั้นจนมีเหลือเพื่อ แต่ผู้ที่ไม่ได้หว่าน แม้ว่าจะมีอยู่ก็ต้องเอาไปจากเขา 30 จงเอาเจ้าผู้รับใช้ที่ไร้ประโยชน์นี้ไปทิ้งเสียที่มีดภายนอก ซึ่งที่นั่นจะมีการร้องให้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน'

ภาพเหตุการณ์นี้ก็ชัดเจนพอแล้ว ชายที่ร่ำรวยคนหนึ่ง (นั่นคือ เจ้านายคนหนึ่ง) ได้ฝากทรัพย์สินหลายอย่างให้บรรดาผู้รับใช้ของเขาดูแลเพื่อที่จะลงทุนในนามของเขาขณะที่เขาไม่อยู่ตามความสามารถของพวกเขาแต่ละคน จากนั้นเขาก็จากไป พอเวลาผ่านไปช้านาน เขาก็กลับมา

พอเขากลับมา เขาก็นั่งลงและคิดบัญชีว่าพวกผู้รับใช้ของเขาได้ลงทุนในนามของเขาอย่างไรบ้าง สำหรับคนเหล่านั้นที่ได้ลงทุนในนามของนายอย่างฉลาดและขยันขันแข็ง นายก็มีบำเหน็จให้แก่พวกเขา สำหรับคนที่ไม่ใส่ใจและไม่เกี่ยวข้อง พวกเขาจะไม่เพียงอดได้บำเหน็จเท่านั้นแต่ยังจะสูญเสียสิ่งที่พวกเขาควรจะได้รับด้วย

การประยุกต์ใช้ที่สำคัญดูเหมือนว่าจะเป็นการที่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้ทรงฝากเวลา ทรัพยากร และความสามารถต่างๆให้เราดูแล เมื่อในชีวิตนี้เราได้ใช้และลงทุนทรัพย์สินเหล่านั้นอย่างฉลาด เราก็จะได้รับบำเหน็จสักวันหนึ่งในอาณาจักรของพระองค์ (นั่นคือ ยุคพันปีและสวรรค์)

ให้เราดูใกล้ชิดกว่านี้กัน ในข้อ 14 คำที่แปลว่า **ทรัพย์สินสมบัติ** (*อูพารคอนทา*) อาจแปลได้ด้วยว่า ‘ความมั่งคั่ง’ **ตะลันต์**คือหน่วยวัดทองคำหรือเงินซึ่งถือว่ามีมูลค่าเยอะมาก ในปัจจุบันทองคำหนึ่งตะลันต์ก็คงเท่ากับเงินเจ็ดหลักขึ้นไป เจ้านายในคำอุปมานี้ได้ให้เงินตะลันต์ตามความสามารถของผู้รับใช้แต่ละคนเพื่อที่พวกเขาจะจัดการกับทรัพย์สินที่นายได้ฝากไว้กับตน

ในข้อ 16 คำที่แปลว่า **ค้าขาย** (*เอะรกาซอไม*) ในบริบทนี้มีความหมายว่า เอาเงินไปลงทุนค้าขาย กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ ผู้รับใช้คนแรกเอามันไปลงทุนนั่นเอง ผู้รับใช้คนที่สองก็ทำแบบเดียวกันในข้อ 17 อย่างไรก็ตาม ผู้รับใช้คนที่สามไม่ได้ทำอะไรเลยกับทรัพย์สินที่นายได้ฝากไว้กับตน ผู้รับใช้คนนี้ไม่เพียงขาดการอุทิศตนต่อนายของเขาเท่านั้น แต่ยังเกียจคร้านด้วย ผู้รับใช้สองคนแรกได้ทำให้เงินนายของตนเพิ่มมูลค่าเป็นสองเท่า ผู้รับใช้คนที่สามมิได้ทำให้เงินที่ได้รับฝากไว้นั้นงอกเงยขึ้นเลย

ในข้อ 19 เราเห็นได้ชัดถึงภาพที่สอดคล้องกับการเสด็จกลับมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ในวันนั้น พระองค์จะทรง**คิดบัญชี**กับเหล่าผู้รับใช้ของพระองค์ คำที่แปลว่า **คิดบัญชี** (*ซุนาอิโร*) ในบริบทนี้มีความหมายว่า**คิดบัญชี** สำหรับคริสตจักร นี่น่าจะหมายถึงบัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์ สำหรับอิสราเอลแล้ว มันอาจหมายถึงการพิพากษาชนชาติอิสราเอลก่อนถึงยุคพันปีไม่นานนัก

ผู้รับใช้เหล่านั้นที่ทำกำไรให้นายในวันนั้นจะได้ยินองค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขาตรัสว่า “ดีแล้ว เจ้าเป็นผู้รับใช้ดีและสัตย์ซื่อ เจ้าสัตย์ซื่อในของเล็กน้อย เราจะตั้งเจ้าให้ดูแลของมาก เจ้า

จงปรีดีร่วมสุขกับนายของเจ้าเถิด” ในบันทึกของลูกาเกี่ยวกับคำอุปมาเรื่องเดียวกันหรือที่คล้ายกันนั้น พระเยซูตรัสว่าผู้รับใช้คนแรกได้ครองสิบเมืองและคนที่สองได้ครองห้าเมือง (ลูกา 19:17-19)

ความหมายที่สื่อชัดเจนของคำอุปมาเรื่องนี้ก็คือว่า คนเหล่านั้นที่ได้ปรนนิบัติองค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างสัตย์ซื่อและได้ลงทุนชีวิตของตนในยุคนี้ (ในขณะที่พระองค์ไม่อยู่) ก็จะได้รับบำเหน็จในอาณาจักรของพระองค์เป็นยศถาบรรดาศักดิ์และเกียรติยศในวันนั้น นี่ยังสื่อด้วยว่าเหล่าผู้รับใช้ที่สัตย์ซื่อของพระเจ้าในวันนี้จะได้ขึ้นครอบครองร่วมกับพระองค์ในวันนั้น ดูวิวรณ์ 20:4-6, 5:10, 22:5

เมื่อเรารวมข้อพระกัมภีร์เหล่านี้เข้าด้วยกัน ดูเหมือนจะชัดเจนว่าคนเหล่านั้นที่ได้ปรนนิบัติพระมหากษัตริย์อย่างสัตย์ซื่อในยุคนี้จะได้ขึ้นครอบครองบางส่วนของอาณาจักรของพระองค์ในยุคพันปีและเรื่อยไปจนถึงนิรันดร์กาล มีบำเหน็จสำหรับผู้ชอบธรรมจริงๆ (สดุดี 58:11) หากกล่าวในคำพูดปัจจุบันแล้ว คนเหล่านั้นที่ได้ปรนนิบัติพระเยซูคริสต์อย่างสัตย์ซื่อในชีวิตนี้จะได้รับการแต่งตั้งเป็นผู้ว่าฯ ประธานาธิบดี นายกเทศมนตรี และข้าราชการผู้มียศศักดิ์ในอาณาจักรของพระองค์เมื่อพระองค์เสด็จกลับมา

สุดท้ายเรามาดูผู้รับใช้ที่เกียจคร้านคนนี้บ้าง เขาได้ชื่อว่าเป็นคน “ซุ่มซ่ามและเกียจคร้าน” นี่จึงเป็นภาพที่ตรงข้ามกับผู้รับใช้ที่ “ดีและสัตย์ซื่อ” ผู้รับใช้คนนี้มีโอกาสได้ปรนนิบัติรับใช้จอมกษัตริย์ผู้ได้ทรงประทานสิทธิพิเศษในการลงทุนทรัพย์สินของพระองค์แก่เขา เพราะความไม่เอาใจใส่และความเกียจคร้านของเขา ชายผู้นี้จึงไม่ได้ทำอะไรกับทรัพย์สินของนายของตนเลย

การประยุक्तใช้ของการที่เขาสูญเสียสิ่งเล็กน้อยที่เขามีอยู่อาจแปลว่า ในวันนั้น เขาจะไม่ได้รับบำเหน็จอะไรเลยในอาณาจักรนั้น การถูกโยนไปทิ้งเสียที่มีคกายนอกอาจไม่จำเป็นต้องหมายถึงการถูกพิพากษาตลอดไปเป็นนิรันดร์ ในเมืองต่างๆสมัยโบราณซึ่งไม่มีไฟฟ้าตามท้องถนน การถูกโยนทิ้งออกไปที่มีคกายนอกก็หมายถึงการถูกบังคับให้ออกไปจากบ้านที่มีแสงสว่างโดยไปอยู่ตามท้องถนน นี่อาจหมายความว่า ผู้เชื่อทั้งหลายที่ใช้ชีวิตของตนอย่างสุรุ่ยสุร่ายเพื่อไขว่คว้าหาประโยชน์ส่วนตัวและความก้าวหน้าแทนที่จะปรนนิบัติพระมหากษัตริย์ก็จะพบว่าในวัน

นั่นตัวเองได้รับส่วนในเขตรอบนอกของพระพรและบำเหน็จต่างๆขององค์พระมหากษัตริย์ คนเหล่านั้นที่ได้ปรนนิบัติพระมหากษัตริย์อย่างสัตย์ซื่อในชีวิตนี้จะได้รับทรัพย์สินของพวกผู้รับใช้ที่ไม่มีประโยชน์ต่อนายในวันนั้นด้วย ดู มัทธีว 13:12

มธ 25:31 พระเยซูทรงเปลี่ยนไปตรัสถึงเหตุการณ์ที่สำคัญในอวสานกาลอีก เหตุการณ์หนึ่ง เมื่อบุตรมนุษย์จะเสด็จมาในสง่าราศีของพระองค์พร้อมกับเหล่าทูตสวรรค์อันบริสุทธิ์ทั้งปวง เมื่อนั้นพระองค์จะประทับบนพระที่นั่งอันรุ่งเรืองของพระองค์ เวลาที่เหตุการณ์เหล่านี้จะเกิดขึ้นถูกกล่าวถึงชัดเจนดังนี้ นั่นคือ “เมื่อบุตรมนุษย์จะเสด็จมาในสง่าราศีของพระองค์” นี้ไม่ได้หมายถึงการรับขึ้น แต่หมายถึงการปรากฏกายขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา เมื่อสิ้นยุคเจ็ดปีมากกว่า นอกจากนี้ พระเยซูตรัสอีกว่าเหล่าทูตสวรรค์บริสุทธิ์ทั้งปวงจะอยู่กับพระองค์ในตอนนั้นด้วย นั่นจะเป็นภาพอันน่าตื่นตาขนาดไหน

“เมื่อนั้นพระองค์จะประทับบนพระที่นั่งอันรุ่งเรืองของพระองค์” นี้สื่อชัดเจนถึงการที่พระเยซูคริสต์จะทรงสถาปนาพระที่นั่งของพระองค์ขึ้นบนแผ่นดินโลกนี้ (เห็นได้ชัดว่าที่กรุงเยรูซาเล็ม) เมื่อพระองค์เสด็จกลับมา พระองค์จะเสด็จมาพร้อมกับอุทยานภาพทางการเมืองและทางทหาร ดู วิวรณ์ 19:11 เป็นต้นไป

มธ 25:32-33 พระเยซูตรัสต่อไปอีกว่า บรรดาประชาชาติต่างๆจะประชุมพร้อมกันต่อพระพักตร์พระองค์ และพระองค์จะทรงแยกมนุษย์ทั้งหลายโดยแยกพวกหนึ่งออกจากอีกพวกหนึ่ง เหมือนอย่างผู้เลี้ยงแกะแยกแกะออกจากแพะ 33 และพระองค์จะทรงจัดฝูงแกะให้อยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์ แต่ฝูงแพะนั้นจะทรงจัดให้อยู่เบื้องซ้าย เราควรระลึกว่าคนมากมายจะเอาชีวิตรอดจากยุคเจ็ดปีมาได้ คำที่แปลว่า บรรดาประชาชาติ (*เอ็ธนอส*) ก็แปลได้ด้วยว่า ‘คนต่างชาติ’ และ ‘ประชาชนทั้งหลาย’ อาจเป็นไปได้ว่าพระเจ้าจะทรงกำหนดให้นี่เป็นการพิพากษาผู้คนที่ทั้งปวงที่มีชีวิตรอดแต่ละคน หรืออีกทฤษฎีหนึ่งก็เสนอว่า นี่จะเป็นการพิพากษาประชาชาติต่างๆจริงๆตามที่พระคัมภีร์ฉบับคิงเจมส์ได้กล่าวไว้ ไม่ว่าจะในกรณีใด การพิพากษาครั้งนี้ก็เป็นกรพิพากษาคนต่างชาติอย่างชัดเจน

ในวันนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงแยกคนเหล่านี้ที่เอาชีวิตรอดมาจากยุคเจ็ดปีได้ออกเป็นสองกลุ่ม นั่นคือ พวกแกะและพวกแพะ ข้อพระคัมภีร์เดิมที่น่าจะเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์นี้ก็อยู่ในโยเอล 3:2, 12-14 ในข้อพระคัมภีร์ตอนดังกล่าวที่สอดคล้องกัน โยเอลได้เห็นล่วงหน้าถึงการที่พระเจ้าจะทรง “รวบรวมบรรดาประชาชาติทั้งสิ้น และนำเขาลงมาที่หุบเขาเยโฮซาฟัท”

คำภาษาฮีบรูในหนังสือโยเอลที่แปลว่า **บรรดาประชาชาติ (โกยิม)** ก็เป็นคำในพระคัมภีร์เดิมที่แปลว่า ‘คนต่างชาติ’ พวกยิวก็ยังใช้คำนี้มาจนถึงทุกวันนี้ หุบเขาเยโฮซาฟัทไม่ได้ถูกนิยามอย่างชัดเจนในพระคัมภีร์หากกล่าวในแง่ภูมิศาสตร์ แต่มันน่าจะอยู่ติดกับกรุงเยรูซาเล็ม พวกยิวในปัจจุบันสันนิษฐานว่านี่น่าจะเป็นหุบเขาอิน โนมหรือจิดโรน ในข้อ 14 ของโยเอล 3 มีคำพูดที่สื่อเป็นกลางบอกเหตุว่า “มวลชน มวลชนในหุบเขาแห่งการตัดสิน” ดูคำอธิบายสำหรับโยเอล 3:2, 12-14

ทั่วพระคัมภีร์ทั้งเล่ม ประชากรของพระเจ้าถูกเรียกว่าเป็นฝูงแกะหรือแกะของพระองค์ อยู่บ่อยๆ ดู สดุดี 100:3 และยอห์น 10:11 ตรงนี้เห็นได้ชัดว่าคริสตจักรถูกรับขึ้นไปแล้วเรียบร้อย แต่เห็นได้ชัดว่าข้อความตรงนี้พูดถึงคนต่างชาติ ดังนั้น เมื่อเราตัดตัวเด็กที่ไม่ใช่ออกไป แกะที่ถูกพูดถึงตรงนี้ก็ต้องเป็นคนต่างชาติที่ได้รับความรอดในช่วงยุคเจ็ดปีและเป็นผู้ที่เอาชีวิตรอดมาได้ด้วย พวกแพะในพระคัมภีร์มักหมายถึงคนเหล่านั้นที่ไม่ใช่ประชากรของพระเจ้า ดู เศคาริยาห์ 10:3 พวกแกะจึงถูกจัดให้อยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์และพวกแพะก็ถูกจัดให้อยู่เบื้องซ้ายพระหัตถ์ของพระองค์ นี่สื่อถึงการที่พระเจ้าทรงยอมรับคนเหล่านั้นที่อยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์และการที่พระองค์ทรงปฏิเสธคนเหล่านั้นที่อยู่เบื้องซ้ายพระหัตถ์ของพระองค์

มธ 25:34 พระเยซูตรัสต่อไปอีกว่า **ขณะนั้น พระมหากษัตริย์จะตรัสแก่บรรดาผู้ที่อยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์ว่า** ‘ท่านทั้งหลายที่ได้รับพระพรจากพระบิดาของเรา จงมารับเอาราชอาณาจักรซึ่งได้เตรียมไว้สำหรับท่านทั้งหลายตั้งแต่แรกสร้างโลกเป็นมรดก ให้เราสังเกตว่าพระองค์ผู้ทรงถูกเรียกว่า “บุตรมนุษย์” ในข้อ 31-32 ตอนนี้อยู่เรียกว่า “พระมหากษัตริย์” ตรงนี้ และเป็นความจริงที่พระองค์ทรงเป็นพระมหากษัตริย์แห่งมหากษัตริย์ทั้งปวง และเจ้านายแห่งเจ้านายทั้งปวง คนเหล่านั้นที่อยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์ (พวกแกะ) บัดนี้ก็ได้รับเชิญให้เข้าสู่อาณาจักรของพระองค์ เราควรหมายเหตุไว้ว่า ในตอนเริ่มต้นของยุคพันปี

นั่น (1) จะมีมนุษย์ธรรมดาอยู่ (ในสภาพที่ยังไม่ได้รับสง่าราศี) ผู้ที่จะอยู่อาศัยในแผ่นดินโลกอีกครั้งและเห็นได้ชัดว่าพวกเขาจะสานต่อมรดกประจำชาติและมรดกด้านชาติพันธุ์ของพวกเขาต่อไป (2) อย่างไรก็ตาม คนต่างชาติที่ตายได้เหล่านี้ก็จะเป็นผู้ที่ถูกสร้างใหม่แล้วและบังเกิดใหม่แล้ว ในตอนแรก ยุคพันปีจะมีแต่คนที่รอดแล้ว อย่างไรก็ตาม เมื่อเวลาผ่านไป คนเหล่านี้จะออกถูกหลานที่ยังต้องได้รับความรอดอยู่

อาณาจักรที่ทรงสัญญาไว้นั้นได้ถูกเตรียมไว้ตั้งแต่แรกทรงสร้างโลก คำที่แปลเช่นนั้นคือ *คอสโมส* ซึ่งหมายถึงระบบของโลก คำที่แปลว่า *สร้าง (คาทาบอล)* ในบริบทนี้มีความหมายว่า ‘การก่อกำเนิด’ ตั้งแต่ก่อนเริ่มมีระบบโลกขึ้นมา พระเจ้าได้ทรงวางแผนอาณาจักรที่จะมาของพระองค์ไว้ก่อนแล้ว มันจะเป็นจุดสูงสุดแห่งประวัติศาสตร์มนุษย์ พระเยซูจะทรงปกครองแผ่นดินโลกในฐานะกษัตริย์และผู้ที่อยู่อาศัยในแผ่นดินโลกในตอนเริ่มแรกนั้นจะเป็นผู้ที่รอดหมด อิสราเอลจะเป็นประเทศที่เป็นเหมือนเมืองหลวงของโลกและคริสตจักรจะได้กลับมาพร้อมกับพระองค์ผู้ทรงเป็นเจ้าบ่าวเพื่อมาครอบครองร่วมกับพระองค์ มันจะเป็นแดนสวรรค์บนโลกเลยทีเดียว

มธ 25:35-40 ภูเขาไฟที่ช่วยให้เราเข้าใจย่อหน้านี้ก็คือ การไม่ลืมบริบทและผู้ที่มีส่วนร่วมในการพิพากษาครั้งนี้ พระเยซูคริสต์ต่อไปว่า เพราะว่าเมื่อเราหิว ท่านทั้งหลายก็ได้จัดหาให้เรากิน เรากระหายน้ำ ท่านก็ให้เราดื่ม เราเป็นแขกแปลกหน้า ท่านก็ได้ต้อนรับเราไว้ 36 เราเปลือยกาย ท่านก็ได้ให้เสื้อผ้าเราอุ่นห่ม เมื่อเราเจ็บป่วย ท่านก็ได้มาเยี่ยมเรา เมื่อเราต้องจำอยู่ในคุก ท่านก็ได้มาเยี่ยมเรา' 37 เวลานั้นบรรดาผู้ชอบธรรมจะกราบทูลพระองค์ว่า 'พระองค์เจ้าข้า ที่ข้าพระองค์เห็นพระองค์ทรงหิว และได้จัดมาถวายแต่พระองค์แต่เมื่อไร หรือทรงกระหายน้ำ และได้ถวายให้พระองค์ดื่มแต่เมื่อไร 38 ที่ข้าพระองค์ได้เห็นพระองค์ทรงเป็นแขกแปลกหน้า และได้ต้อนรับพระองค์ไว้แต่เมื่อไร หรือเปลือยพระกาย และได้สวมฉลองพระองค์ให้แต่เมื่อไร 39 ที่ข้าพระองค์เห็นพระองค์ประชวรหรือต้องจำอยู่ในคุก และได้มาเฝ้าพระองค์นั้นแต่เมื่อไร' 40 แล้วพระมหากษัตริย์จะตรัสตอบเขาว่า 'เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ซึ่งท่านได้

กระทำแก่คนใดคนหนึ่งในพวกพี่น้องของเรา^{นี้}ถึงแม้จะทำด้วยเพียงไร ก็เหมือนได้กระทำแก่เราด้วย'

เห็นได้ชัดว่าพวกแกะคือ คนต่างชาติเหล่านั้นที่ได้วางใจเชื่อพระคริสต์เป็นพระผู้ช่วยให้รอดในช่วงยุคเจ็ดปีและเอาชีวิตรอดมาได้ พวกพี่น้องของพระมหากษัตริย์ยอมหมายถึงพวกยิวที่เจอกับการข่มเหงและการต่อต้านอย่างรุนแรงในช่วงยุคเจ็ดปี เห็นได้ชัดว่า สิ่งที่ยังบอกถึงความรอดของพวกคนต่างชาติในช่วงยุคเจ็ดปีก็คือ การที่พวกเขาเห็นอกเห็นใจและแสดงความกรุณาต่อพวกผู้เชื่อชาวยิวในวันนั้น

พวกยิวที่เชื่อ โดยเฉพาะในช่วงครึ่งหลังของยุคเจ็ดปีจะประสบกับการต่อต้านอย่างรุนแรงด้วยน้ำมือของสัตว์ร้ายนั้นและเหล่าสมุนของมัน พวกคนต่างชาติที่เชื่อซึ่งให้ความช่วยเหลือแก่พวกพี่น้องชาวยิวของพวกเขาก็จะได้รับการยอมรับและได้รับบำเหน็จจากพระมหากษัตริย์ในวันนั้น พระเยซูตรัสว่าการแสดงความกรุณาต่อพวกพี่น้องของพระองค์ก็เท่ากับเป็นการกระทำเช่นนั้นต่อพระองค์ด้วย เรื่องนี้สอนให้เราเห็นว่า แม้กระทั่งในยุคสมัยนี้ เราที่เป็นคนต่างชาติที่เชื่อควรแสดงความเมตตากรุณาต่อพี่น้องฝ่ายวิญญาณของเราที่หลงหายและยังมีใจไม่เชื่อ คือ พวกยิว

มธ 25:41 พวกคนต่างชาติที่ไม่เชื่อซึ่งเอาชีวิตรอดจากยุคเจ็ดปีมาได้จะถูกเรียกตัวให้ไปยังหุบเขาเยโซซาฟัทเพื่อรับการพิพากษาครั้งใหญ่^{นี้} แล้วพระองค์จะตรัสกับบรรดาผู้ที่อยู่เบื้องซ้ายพระหัตถ์ด้วยว่า 'ท่านทั้งหลาย ผู้ต้องสาปแช่ง จงถอยไปจากเราเข้าไปอยู่ในไฟซึ่งไหม้อยู่เป็นนิตย์ ซึ่งเตรียมไว้สำหรับพญามารและสมุนของมันนั้น หากการรับขึ้นเกิดขึ้นตอนนี้ พวกคนที่ไม่เชื่อ ^{ในวัน}^{นี้}ที่เอาชีวิตรอดจากยุคเจ็ดปีที่จะมาถึงได้ก็จะถูกเรียกตัวไปฟังคำตรัสอันน่าสะพรึงกลัว^{นี้}

เมื่อถึงตอนนั้นพระเยซูคริสต์ พระมหากษัตริย์แห่งจอมกษัตริย์ทั้งปวง จะตรัสแก่พวกเขาแต่ละคนว่า 'ท่านทั้งหลาย ผู้ต้องสาปแช่ง จงถอยไปจากเราเข้าไปอยู่ในไฟซึ่งไหม้อยู่เป็นนิตย์ ซึ่งเตรียมไว้สำหรับพญามารและสมุนของมันนั้น ถึงแม้คำว่า *นรก* ไม่ได้ถูกใช้ตรง^{นี้} แต่เห็นได้ชัดว่ามันถูกพูดถึงตรง^{นี้} มีหลายสิ่งที่เราควรหมายเหตุไว้ (1) คำที่แปลว่า ผู้ต้องสาปแช่ง (*คาทา*

ราอ(ไม) อาจแปลได้ด้วยว่า ‘ถูกพิพากษา’ (2) นรกเป็นสถานที่ๆมีไฟซึ่งไหม้อยู่เป็นนิตย์ (3) มันถูกเตรียมไว้สำหรับพญามารและพวกสมุนของมัน เมื่อมนุษย์ชาติกบฏและกลายเป็นเหมือนอย่างซาตาน นรกก็กลายเป็นจุดหมายปลายทางของพวกเขาด้วย

มธ 25:42-45 ในทางกลับกัน เมื่อเราอ่านข้อ 35-40 บรรดาชาวโลกที่ไม่รอดและปราศจากพระเจ้าก็เป็นแบบอย่างของคนที่ไม่แสดงความเมตตา กรุณาต่อพวกยิวที่ได้รับความทุกข์ยากในช่วงยุคเจ็ดปี พระเยซูตรัสต่อไปว่า เพราะว่าเมื่อเราหิว ท่านก็มีได้ให้เรากิน เรากระหายน้ำ ท่านก็มีได้ให้เราดื่ม 43 เราเป็นแขกแปลกหน้า ท่านก็ไม่ได้ต้อนรับเราไว้ เราเปลือยกาย ท่านก็ไม่ได้ให้เสื้อผ้าเรานุ่งห่ม เราเจ็บป่วยและต้องจำอยู่ในคุก ท่านไม่ได้เยี่ยมเรา' 44 เขาทั้งหลายจะทูลพระองค์ด้วยว่า ‘พระองค์เจ้าข้า ที่ข้าพระองค์ได้เห็นพระองค์ทรงหิวหรือทรงกระหายน้ำ หรือทรงเป็นแขกแปลกหน้าหรือเปลือยพระกาย หรือประจวบ หรือต้องจำอยู่ในคุก และข้าพระองค์มิได้ปรนนิบัติพระองค์นั้นแต่เมื่อไร’ 45 เมื่อนั้นพระองค์จะตรัสตอบเขาว่า ‘เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ซึ่งท่านมิได้กระทำแก่ผู้ต่ำต้อยที่สุดสักคนหนึ่งในพวกนี้ ก็เหมือนท่านมิได้กระทำแก่เรา’ พระมหากษัตริย์จะทรงใช้สิ่งที่กล่าวมานี้เป็นหลักฐานที่แสดงถึงสภาพที่ลงท้ายของพวกเขา

มธ 25:46 อีกครั้งที่ถึงแม้ว่านรกจะไม่ถูกเอ่ยออกมา แต่มันก็ถูกสื่อถึงในที่นี้อย่างชัดเจน และพวกเหล่านี้จะต้องออกไปรับโทษอยู่เป็นนิตย์ แต่ผู้ชอบธรรมจะเข้าสู่ชีวิตนิรันดร์" นอกจากนี้คำอธิบายอื่นๆเกี่ยวกับนรกด้านบนแล้ว ในที่นี้มันยังถูกเรียกด้วยว่า “(การ) รับโทษอยู่เป็นนิตย์” ในภาพที่ตรงข้ามกันอย่างชัดเจน ผู้ชอบธรรม ก็ตั้งตาคอยชีวิตนิรันดร์ได้ เมื่อเปรียบเทียบภาพรวมของพระคัมภีร์กับข้อนี้ เห็นได้ชัดว่าผู้ชอบธรรมนั้นหมายถึงคนเหล่านั้นที่ถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรม (หรือถูกประกาศว่าเป็นคนชอบธรรม) โดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์ ดู โรม 5:1

*****

ภาพรวมของมัทธิว 26: ในครั้งแรกของมัทธิว 26 พระเยซูทรงจัดเตรียมและรับประทานพระกระยาหารมื้อสุดท้าย จากนั้นพระองค์ก็ตรัสถึงการที่พระองค์จะทรงหลังพระโลหิตซึ่งจะ

เป็นหมายสำคัญแห่งพันธสัญญาใหม่และเป็นเกณฑ์แห่งการยกโทษบาป จากนั้นพระองค์ก็เสด็จไปยังสวนเกทเสมนีและทรงอธิษฐานอย่างสุดกำลังต่อพระเจ้าโดยทรงตั้งตาคอยสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้น ครึ่งหลังของมัทธิว 26 เสนอการทรยศ การจับกุม และการพิจารณาคดีพระเยซู ส่วนหลังของบทนี้ยังมีเนื้อหาเกี่ยวกับการที่เปโตรปฏิเสธองค์พระผู้เป็นเจ้าของเขาอีกด้วย

มธ 26:1-2 หลังจากตรัสคำเทศนาบนภูเขาแล้ว พระเยซูก็ตรัสล่วงหน้าถึงการที่อีกไม่ถึงสองวันพระองค์จะทรงถูกทรยศเพื่อที่จะถูกตรึงกางเขน ต่อมาเมื่อพระเยซูตรัสถ้อยคำเหล่านี้เสร็จแล้ว พระองค์จึงรับสั่งแก่พวกสาวกของพระองค์ว่า 2 "ท่านทั้งหลายรู้อยู่อีกสองวันจะถึงเทศกาลปัสกา และบุตรมนุษย์จะต้องถูกทรยศให้ถูกตรึงที่กางเขน"

ประเพณีดั้งเดิมเชื่อกันว่าพระเยซูทรงถูกตรึงกางเขนในวันศุกร์ของสัปดาห์นั้น อย่างไรก็ตาม ดังที่ได้กล่าวไว้แล้วก่อนหน้านี้ในมัทธิว 12:40 พระเยซูตรัสล่วงหน้าอย่างชัดเจนว่า บุตรมนุษย์จะทรงอยู่ในท้องแผ่นดินโลกเป็นเวลาสามวันสามคืน นั่นจึงเป็นไปได้เลยที่พระองค์จะทรงถูกตรึงกางเขนในวันศุกร์ เห็นได้ชัดว่าพระองค์น่าจะทรงถูกตรึงกางเขนในวันพฤหัสบดีของสัปดาห์นั้น (ปัสกาอาจตรงกับวันใดก็ได้ในสัปดาห์นั้น และเห็นได้ชัดว่าตรงกับวันศุกร์หนึ่งของปีนั้น) เห็นได้ชัดว่าสองวันก่อนหน้านั้นทำให้เหตุการณ์เหล่านี้เกิดขึ้นประมาณวันอังคารของสัปดาห์สุดท้ายของพระองค์

มธ 26:3-5 แผนการสมคบคิดเพื่อที่จะจับกุมและฆ่าพระองค์จะเริ่มขึ้นในทันที ครั้งนั้นพวกปุโรหิตใหญ่ พวกธรรมจารย์ และพวกผู้ใหญ่ของประชาชนได้ประชุมกันที่คฤหาสน์ของมหาปุโรหิต ผู้ซึ่งเรียกขานกันว่า คายาฟาส 4 ปรีักษากันเพื่อจะจับพระเยซูด้วยอุบายเอาไปฆ่าเสีย 5 แต่พวกเขาพูดว่า "ในวันเทศกาลเลี้ยงอย่าฟังทำเลย กลัวว่าประชาชนจะเกิดการวุ่นวาย"

คายาฟาสเป็นมหาปุโรหิตตั้งแต่ปี ค.ศ. 18 ถึง ค.ศ. 36 พ่อตาของเขา คือ อันนาส ก็เป็นมหาปุโรหิตมาก่อนคือ ตั้งแต่ปี ค.ศ. 6 ถึง ค.ศ. 15 แต่ตอนนั้นหลายคนก็ยังเรียกเขาว่ามหาปุโรหิตอยู่ พวกโรมได้แต่งตั้งคายาฟาสเหนืออันนาสด้วยเหตุผลทางการเมืองหลายประการ บรรดาผู้นำในหมู่พวกผู้ใหญ่ของอิสราเอลได้มารวมตัวกันในวันอังคารนั้นเพื่อวางแผนการ

จับกุมและฆ่าพระเยซูโดยตรง พวกเขาเจอกันใน**คฤหาสน์**ของคายาฟาส คำที่แปลเช่นนั้น (*อาเล*) ในบริบทนี้น่าจะหมายถึงลานกว้างที่อยู่ติดกับบ้านของเขา ซึ่งเป็นเรื่องปกติของพวกคนรวยในสมัยนั้น พวกเขาจึง**ปรึกษากัน**หรือ**ประชุมกัน**เพื่อคิดวิธีกำจัดพระเยซูแห่งนาซาเร็ธเสียให้พ้นๆ พวกเขายังเผยให้เห็นลักษณะที่ชั่วร้ายแห่งจิตใจของพวกเขาอีก โดยการหาโอกาสที่จะจับพระเยซูด้วย**อุบาย** โดยหลีกเลี่ยงการคัดค้านของประชาชนในวันเทศกาลเลี้ยง

คำที่แปลว่า **อุบาย** (*คอลลอส*) มีความหมายว่า ‘อย่างหลอกลวง’ หรือ ‘อย่างแอบๆ’ คนพวกนี้ไม่เพียงเป็นนักการเมืองโดยเนื้อแท้เท่านั้น แต่ยังเป็นคนจี้ขลาดอีกด้วย พวกเขาต้องการกำจัดพระเยซูผู้นี้โดยเสียแรงทางการเมืองให้น้อยที่สุด ถึงแม้พวกประชาชนทั่วไปอาจไม่ได้เชื่อพระเยซูไปทั้งหมด แต่พวกเขาก็มองพระองค์ว่าเป็นศาสดาพยากรณ์ และด้วยเหตุนี้พระองค์จึงเป็นที่นิยมชมชอบ ดังนั้นพวกผู้นำจึงคิดหาวิธีจับพระองค์และฆ่าพระองค์เสียแบบลับๆและอ้อมๆ

มธ 26:6 ขณะเดียวกันพระเยซูก็ได้เสด็จกลับมายังหมู่บ้านเบธานีซึ่งอยู่ชานเมือง และพักอยู่ที่บ้านของซีโมนคนโรครเรื้อน มัทธิวจึงบันทึกว่า **ในคราวที่พระเยซูทรงประทับอยู่หมู่บ้านเบธานีในเรือนของซีโมนคนโรครเรื้อน** เห็นได้ชัดว่าชายคนนี้เป็นหนึ่งในคนโรครเรื้อนที่พระเยซูได้ทรงรักษาไปก่อนหน้านี้ในการรับใช้ของพระองค์

มธ 26:7-8 ขณะที่พระองค์ทรงเอนพระกายลงเสวยอยู่ มีหญิงผู้หนึ่งถือผอบน้ำมันหอมราคาแพงมากมาเฝ้าพระองค์ แล้วเทน้ำมันนั้นบนพระเศียรของพระองค์ 8 พวกสาวกของพระองค์เมื่อเห็นก็ไม่พอใจ จึงว่า "เหตุใดจึงทำให้ของนี้เสียเปล่า เมื่อเราอ้างอิงบันทึกของยอห์นด้วย เราก็จะเข้าใจว่าผู้หญิงที่ถูกพูดถึงคนนี้น่าใช่มารีย์น้องสาวของมารธาตามที่มีบอกไว้ในเรื่องคล้ายๆกันในยอห์น 12 ในข้อนั้นเหตุการณ์นั้นเกิดขึ้นหกวันก่อนเทศกาลปัสกา คือเกิดก่อนการที่พระองค์เสด็จเข้ากรุงอย่างผู้มีชัยด้วยซ้ำ

ในบันทึกที่คล้ายๆกันนี้ซึ่งเกิดขึ้นก่อนหลายวันตามที่ยอห์นได้บันทึกไว้ คนที่เดือดดาลกับการที่เขาคิดว่าเป็นการกระทำที่เสียของคือ ยูดาส แต่ตรงนี้เห็นได้ชัดว่าพวกสาวกคนอื่นๆก็เอาคำพูดนั้นมาใช้ด้วย

ผอบเป็นหินปูนแบบหนึ่งซึ่งตั้งชื่อตามชื่อเมืองอลาบาสเตอร์ในอียิปต์ซึ่งเป็นที่ๆหินชนิดนี้ถูกพบเป็นหลัก มันถูกแกะสลักเป็นกล่องเล็กๆหรือจอกเล็กๆซึ่งเห็นได้ชัดว่าไซในกรณีนี้ สิ่งที่บรรจุอยู่ในผอบที่ว่าเป็นคือ น้ำมันชโลมที่มีกลิ่นหอมและมีราคาแพง หญิงผู้นี้ซึ่งไม่ได้ถูกระบุว่าเป็นใครจึงชโลมพระเยซูด้วยน้ำมันดังกล่าว การกระทำที่แสดงถึงการนมัสการนี้ในหมู่บ้านเบธานีเกิดขึ้นขณะที่สภาซานเฮดรินในกรุงเยรูซาเล็มกำลังประชุมกันที่บ้านคายาฟาสเพื่อวางแผนกำจัดพระเยซู

มธ 26:9-13 มัทธิวบันทึกเกี่ยวกับการบ่นของพวกสาวกต่อไป ด้วยน้ำมันนี้ถ้าขายก็ได้เงินมาก แล้วจะแจกให้คนจนก็ได้" 10 เมื่อพระเยซูทรงทราบจึงตรัสแก่เขาว่า "กวนใจหญิงนี้ทำไม เธอได้กระทำการดีแก่เรา 11 ด้วยว่าคนยากจนมีอยู่กับท่านเสมอ แต่เราไม่อยู่กับท่านเสมอไป 12 ซึ่งหญิงนี้ได้เทน้ำมันหอมบนกายเรา เธอกระทำเพื่อการศพของเรา 13 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ที่ไหนๆทั่วโลกซึ่งข่าวประเสริฐนี้จะประกาศไป การซึ่งหญิงนี้ได้กระทำจะเลื่องลือไปเป็นที่ระลึกถึงเขาที่นั่นด้วย"

คำที่แปลว่า น้ำมันหอม ตรงนี้ (มูรอน) มาจากคำว่า มูร์ราห์ ซึ่งคล้ายกับคำที่แปลว่า มดยอบ ในมัทธิว 2:11 ตอนที่พระเยซูทรงประสูติ มันเป็นผลิตภัณฑ์แบบน้ำหอมซึ่งมักใช้ในการอาบน้ำศพเพื่อกลบกลิ่นคนตาย พระเยซูทรงยอมรับว่าผู้หญิงคนนี้ได้ทำเช่นนี้สำหรับการฝังพระศพของพระองค์ บางทีพระวิญญาณบริสุทธิ์อาจทรงดลใจนางให้ถวายเกียรติแด่องค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยการนี้ก่อนที่พระองค์จะทรงประสบความสำเร็จทุกขัทรมานก็ได้ อีกครั้งนี่เป็นการบ่งบอกชัดเจนถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้นต่อไป อย่างไรก็ตาม ดูเหมือนว่าพวกสาวกจะไม่รู้เลยว่าพระองค์จะทรงสิ้นพระชนม์

พระเยซูจึงทรงตำหนิพวกสาวกที่ชอบบ่นโดยทรงอธิบายว่าในที่ได้ก็ตามที่ข่าวประเสริฐนี้จะถูกประกาศออกไปสักวันหนึ่ง หญิงนิรนามคนนี้ก็จะเป็นที่ระลึกถึงสำหรับสิ่งที่นางได้กระทำเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของนาง และก็เป็นจริงที่ขณะที่เราพูดกันอยู่นี้ คำพยากรณ์นั้นก็กำลังสำเร็จอยู่

มธ 26:14-16 ครั้งนั้นคนหนึ่งเ็นพวกสาวกสิบสองคนชื่อ ยูดาสอิสคาริโอท ได้ไปหาพวกปุโรหิตใหญ่ 15 ถามว่า "ถ้าข้าพเจ้าจะมอบพระองค์ไว้แก่ท่าน ท่านทั้งหลายจะให้อะไรข้าพเจ้า" ฝ่ายเขาก็สัญญาจะให้เหรียญเงินแก่ยูดาสสามสิบเหรียญ 16 ตั้งแต่นั้นมายูดาสก็คอยหาช่องที่จะทรยศพระองค์

คำที่แปลว่า ครั้งนั้น (তোমরা) มีความหมายว่า ‘ในเวลานั้น’ ในเวลานั้น ยูดาสได้เริ่มการทรยศอันชั่วร้ายและฉาวโฉ่ เห็นได้ชัดว่าขณะที่พระเยซูทรงอยู่ที่บ้านของซีโมนคนโรครื้อนที่หมู่บ้านเบธานี ยูดาสได้แอบกลับไปกรุงเยรูซาเล็มและอาจไปพบกับพวกปุโรหิตใหญ่ขณะเดียวกับที่พวกเขากำลังคิดแผนร้ายกันอยู่ที่บ้านคายาฟาสก็ได้ ข้อเสนอที่เขายื่นให้แก่พวกปุโรหิตใหญ่ก็คือ ‘ท่านทั้งหลายจะให้อะไรแก่ข้าพเจ้า’

คำที่แปลว่า สัญญา (সিদ্ধমি) ตรงนี้มีความหมายว่า ทำข้อตกลงกัน กล่าวอีกนัยหนึ่ง พวกเขาต่อรองกันเรื่องราคา ช่างเป็นข้อตกลงที่เลวทรามจริงๆ คือ ต่ต่อรองกันเรื่องราคาพระบุตรของพระเจ้า สุดท้ายพวกเขาก็ตกลงกันได้ที่เหรียญเงินสามสิบเหรียญตามที่มีพยากรณ์ไว้ในเศคาริยาห์ 11:12-13 อาจารย์บางท่านก็สอนว่านี่เป็นราคาของทาสในสมัยนั้น เราเชื่อได้เลยว่าพวกผู้นำของอิสราเอลและยูดาสต่างมีความรู้สึกดูหมิ่นพระเยซู ดังนั้นยูดาสจึงคอยหาโอกาสเหมาะๆที่จะทรยศพระเยซู

มธ 26:17-19 ในวันต้นเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ พวกสาวกมาทูลถามพระเยซูว่า "พระองค์ทรงปรารถนาจะให้ข้าพระองค์ทั้งหลายจัดเตรียมปัสก้าให้พระองค์สวยที่ไหน" 18 พระองค์จึงตรัสว่า "จงเข้าไปหาผู้หนึ่งในกรุงนั้น บอกเขาว่า ‘พระอาจารย์ว่า เวลาของเรามาใกล้แล้ว เราจะถือปัสก้าที่บ้านของท่านพร้อมกับพวกสาวกของเรา’" 19 ฝ่ายสาวกเหล่านั้นก็กระทำตามที่พระเยซูทรงรับสั่ง แล้วได้จัดเตรียมปัสก้าไว้พร้อม

การพูดถึงเรื่องเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อและเทศกาลปัสก้าเป็นเรื่องที่เราควรหมายเหตุไว้ เทศกาลปัสก้าก็เป็นเทศกาลเริ่มต้นเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อที่กินเวลานานกว่า คือเจ็ดวัน เมื่อพวกสาวกทูลถามพระเยซูว่าพวกเขาจะกินปัสก้าที่ไหน พระองค์ก็ทรงสั่งพวกเขาให้กลับไปยังกรุงเยรูซาเล็มและไปหา “ผู้หนึ่ง” เราไม่ทราบว่าเขาคนนี้เป็นใคร ถึงแม้เห็นได้ชัดว่าพระเยซู

ทรงสั่งพวกเขาเช่นนั้น ทั้งมาระโกและลูกาบ่งบอกว่าชายคนนี้จะทูนหม้อน้ำ ดังนั้นเห็นได้ชัดว่าชายคนนี้เป็นผู้รับใช้คนหนึ่ง บางคนคิดว่าบ้านหลังนั้นซึ่งเห็นได้ชัดว่าต้องเป็นบ้านคนมีเงินเป็นบ้านของมารีย์มารดาของยอห์นมาระโก ที่นั่นเองพวกเขาจึงเตรียมสำหรับพิธีปัสกา

มธ 26:20-25 ครั้นถึงเวลาพลบค่ำ พระองค์เอนพระกายลงร่วมสำรับกับสาวกสิบสองคน เห็นได้ชัดว่าพระเยซูได้เสด็จกลับมาที่กรุงเยรูซาเล็มจากหมู่บ้านเบธานีซึ่งเป็นที่ๆพระองค์ประทับอยู่ก่อนหน้านั้น **21** เมื่อรับประทานกันอยู่พระองค์จึงตรัสว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนหนึ่งในพวกท่านจะทรยศเรา" **22** ฝ่ายพวกสาวกก็พากันเป็นทุกข์นัก ต่างคนต่างเริ่มทูลถามพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า คือข้าพระองค์หรือ" **23** พระองค์ตรัสตอบว่า "ผู้ที่เอาอาหารจิ้มในชามเดียวกันกับเรา ผู้นั้นแหละที่จะทรยศเรา

วลีที่พูดถึง 'จิ้มในชามเดียวกัน' น่าจะหมายถึงการจิ้มขนมปังลงในชามน้ำแอง ทุกคนที่โต๊ะนั้นก็จะจิ้มในชามเหมือนกันเพราะว่านั่นเป็นธรรมเนียมการรับประทานอาหารปกติของคนในสมัยนั้น อย่างไรก็ตาม เห็นได้ชัดว่ายูดาสเฟิงทำเช่นนั้นลงไป คำที่แปลว่า **จิ้ม** (*เอ็มบัฟ โด*) เป็นคำรูปอดีตซึ่งน่าจะบ่งบอกว่ายูดาสเฟิงจิ้มในชามนั้นไป

24 บุตรมนุษย์จะเสด็จไปตามที่ได้เขียนไว้ว่าด้วยพระองค์นั้น แต่วิถีแก่ผู้ที่ทรยศบุตรมนุษย์ ถ้าคนนั้นมีได้บังเกิดมาก็จะเป็นการดีต่อคนนั้นเอง" **25** ยูดาสที่ได้ทรยศพระองค์ทูลถามว่า "อาจารย์เจ้าข้า คือข้าพระองค์หรือ" พระองค์ตรัสตอบเขาว่า "ท่านพูดเองแล้วนี่"

เมื่อพวกเขาเริ่มรับประทานอาหารในพิธีปัสกา พระเยซูก็ตรัสกับพวกเขาว่ามีคนหนึ่งในพวกเขาจะทรยศพระองค์ แต่ละคนจึงถามตามหน้าที่ว่าเป็นตนหรือไม่ เห็นได้ชัดว่ายูดาสก็ทำตามคนอื่นด้วยเพื่อปิดบังตัวตนของเขา พระเยซูทรงบ่งบอกว่า จะดีเสียกว่าหากผู้ทรยศคนนี้ไม่เคยเกิดมาเลย เมื่อยูดาสถามว่า "คือข้าพระองค์หรือ" พระเยซูก็ทรงตอบว่า "ท่านพูดเองแล้วนี่" นี่เท่ากับพระองค์ตรัสว่า 'ใช่แล้ว' แก่ยูดาส แต่เห็นได้ชัดว่าพวกเขาที่เหลือไม่ได้เก็บมาคิดเลย

มธ 26:26 ระหว่างอาหารมือนั้น พระเยซูทรงหยิบขนมปังมา และเมื่อขอบพระคุณแล้ว ทรงหักส่งให้แก่เหล่าสาวกตรัสว่า "จงรับประทานเถิด นี่เป็นกายของเรา" ให้เราสังเกตว่าก่อนที่พระเยซูทรงรับประทานขนมปังนั้น พระองค์ทรงขอบพระคุณก่อน นี่บ่งบอกว่าเราควรทำแบบ

เดียวกันก่อนที่เรารับประทานอาหาร เมื่อพระองค์ทรงแจกขนมปังไว้เชื้อแก่พวกสาวก พระองค์ตรัสว่า “จงรับกินเถิด นี่เป็นกายของเรา” เห็นได้ชัดว่าขนมปังที่อยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ไม่ใช่พระกายของพระองค์จริงๆ แต่เป็นสัญลักษณ์ที่แสดงถึงพระกายของพระองค์ต่างหาก นี่ยังคงเป็นจริงเหมือนเดิมในพิธีศีลระลึกในปัจจุบัน

มธ 26:27-28 แล้วพระองค์จึงทรงหยิบถ้วยมาขอบพระคุณและส่งให้เขา ตรัสว่า "จงรับไปดื่มทุกคนเถิด 28 ด้วยว่านี่เป็นโลหิตของเราอันเป็นโลหิตแห่งพันธสัญญาใหม่ ซึ่งต้องหลั่งออกเพื่อยกบาปโทษคนเป็นอันมาก

เมื่อพระเยซูทรงดื่มผลแห่งเถาองุ่นนั้น (นี่บ่งบอกชัดเจนว่าน้ำองุ่นนี้ไม่ได้ถูกหมัก) พระองค์ก็ตรัสว่า นี่เป็นโลหิตของเราอันเป็นโลหิตแห่งพันธสัญญาใหม่ ซึ่งต้องหลั่งออกเพื่อยกบาปโทษคนเป็นอันมาก อีกครั้งที่นี่เป็นสัญลักษณ์อย่างชัดเจน จนถึงตอนนี้ พระองค์ยังมีได้ทรงหลั่งพระโลหิตเลย แต่น้ำองุ่นที่อยู่ในถ้วยนั้นเป็นสัญลักษณ์ที่แสดงถึงพระโลหิตของพระองค์ที่จะหลั่งออกอย่างชัดเจน

พวกฮีบรูสมัยโบราณมีธรรมเนียมในการยืนยัน (หรือ 'ปิดท้าย') พันธสัญญาโดยการเอาเลือดมาทา คำว่า *พันธสัญญา* ถูกแปลมาจากคำว่า *คิอาเซเค* ในกรณีของพันธสัญญา มันจะมีผลก็ต่อเมื่อหลังจากที่ผู้ทำพันธกรรมเสียชีวิตแล้ว เห็นได้ชัดว่านี่เป็นพันธสัญญาใหม่ที่มิกล้าล่วงหน้าไว้ในเยเรมีย์ 31:1 การที่พระเยซูทรงหยิบถ้วยนั้นก็บ่งบอกชัดเจนว่ามันเป็นสัญลักษณ์ที่แสดงถึงพันธสัญญาที่พระองค์กำลังจะทรงทำ

นอกจากนี้ พระเยซูยังตรัสต่อไปอีกว่าพระโลหิตของพระองค์จะต้องหลั่งออก “เพื่อยกบาปโทษคนเป็นอันมาก” คำที่แปลว่า *ยกบาปโทษ* (*อาพะซิส*) ก็เป็นคำที่ปกติแล้วแปลว่า 'การยกโทษให้' พระโลหิตที่หลั่งออกของพระเยซูคริสต์เป็นเกณฑ์ในการยกโทษบาป โรม 3:24-25 บ่งบอกว่าพระโลหิตที่หลั่งออกของพระคริสต์นั้น ไม่เพียงชำระความบาปในอนาคตได้เท่านั้น แต่ยังสามารถชำระบาปของคนทั้งปวงที่มีมาตั้งแต่ก่อนการตรึงกางเขนด้วย ความบาปทั้งหมดได้รับการอภัยโดยความเชื่อในพระโลหิตที่หลั่งออกของพระคริสต์

มธ 26:29 เราบอกท่านทั้งหลายว่า เราจะไม่มีดื่มน้ำผลแห่งเถาองุ่นต่อไปอีกจนวันนั้นมาถึง คือวันที่เราจะดื่มกันใหม่กับพวกท่านในอาณาจักรแห่งพระบิดาของเรา" พระเยซูตรัสกับพวกสาวกว่าพระองค์จะไม่ทรงมีส่วนในอาหารพิธีปัสกาอีก (ดื่มน้ำผลแห่งเถาองุ่น) จนกว่าวันนั้นที่พระองค์ได้รับการสถาปนาในอาณาจักรแห่งพระบิดาของพระองค์ พระสัญญานั้นก็ยังไม่สำเร็จอยู่ในตอนนี้ หลังจากทรงฟื้นคืนพระชนม์ ไม่มีบันทึกเลยว่าพระองค์ทรงดื่มน้ำผลแห่งเถาองุ่น อย่างไรก็ตาม เมื่อพระองค์เสด็จกลับมาในสง่าราศีของพระองค์ นั่นก็เป็นสิ่งหนึ่งที่พระองค์จะต้องทำแน่ๆ ตอนนั้นพวกสาวกอาจไม่เข้าใจความหมายเชิงพยากรณ์ของคำตรัสดังกล่าว

มธ 26:30 มัทธีวจึงบันทึกว่า เมื่อพวกเขาร้องเพลงสรรเสริญแล้ว เขาก็พากันออกไปยังภูเขามะกอกเทศ ธรรมเนียมของพวกยิวมีอยู่ว่าพอจบการรับประทานอาหารในพิธีปัสกา พวกเขาจะต้องร้องเพลงสดุดีซาเลล (สดุดี 115-118) จริงๆแล้วนี่ก็คือเพลงสดุดีซาเลลูยาห์ (สรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้า) นั่นเอง ถึงแม้เราไม่รู้ว่าพวกเขาร้องเพลงสดุดีบทไหนตรงนี้ แต่มันก็ต้องเป็นหนึ่งในบทดังกล่าวด้านบนแน่นอน เห็นได้ชัดว่าพวกเขาเริ่มเดินแบบไม่รีบร้อนจากกรุงเยรูซาเล็มข้ามหุบเขาจิดโรนไปยังสวนเกตเสมณี น่าจะเป็นช่วงเวลานี้เองที่พระเยซูทรงแบ่งปันเนื้อหามีบันทึกไว้ในยอห์น บทที่ 15-17 กับพวกสาวก

มธ 26:31-35 พระเยซูจึงทรงบ่งชี้ว่าก่อนที่คำทำนายนี้จะสิ้นสุดลง พวกเขาทุกคนก็จะสะดุดเพราะพระองค์ ครั้นนั้นพระเยซูตรัสกับเหล่าสาวกว่า "ในคืนวันนี้ท่านทุกคนจะสะดุดเพราะเรา ด้วยมีคำเขียนไว้ว่า 'เราจะตีผู้เลี้ยงแกะ และแกะฝูงนั้นจะกระจัดกระจายไป' พระเยซูจึงทรงยกข้อความจากเศคาริยาห์ 13:7

พระองค์ตรัสต่อไปว่า 32 แต่เมื่อเราฟื้นขึ้นมาแล้ว เราจะไปยังแคว้นกาลิลีก่อนหน้าท่าน" อีกครั้งที่พระเยซูตรัสเป็นนัยชัดเจนถึงการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ และที่ชัดยิ่งกว่านั้นก็คือ การฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ด้วย พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่าพระองค์จะเสด็จไปยังแคว้นกาลิลีเมื่อถึงตอนนั้น หลังจากทรงฟื้นคืนพระชนม์แล้ว ทูตสวรรค์ที่อุโมงค์นั้นก็บอกพวกผู้หญิงให้ไปเตือนความจำพวกสาวกว่าพระองค์จะเสด็จไปยังแคว้นกาลิลี ดู มัทธีว 28:7 เห็นได้ชัดว่าคำตรัสนี้สำเร็จในยอห์น 21:1-14

ขณะเดียวกัน เปโตรก็หุนหันปฏิเสธว่าเขาจะไม่มีวันสะดุดเพราะพระเยซูเลย พวกสาวกที่เหลือก็กล่าวเช่นนั้นเหมือนกัน 33 ฝ่ายเปโตรทูลตอบพระองค์ว่า "แม้คนทั้งปวงจะสะดุดเพราะพระองค์ ข้าพระองค์จะสะดุดก็หาไม่ได้เลย" 34 พระเยซูตรัสกับเขาว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ในคืนนี้ก่อนไก่ขัน ท่านจะปฏิเสธเราสามครั้ง" ก่อนที่ไก่ตัวผู้ตัวนั้นจะขันในเช้าวันต่อมา เปโตรก็จะปฏิเสธพระองค์ไปแล้วสามครั้งจริงๆ

35 เปโตรทูลพระองค์ว่า "ถึงแม้ข้าพระองค์จะต้องตายกับพระองค์ ข้าพระองค์ก็绝不会ปฏิเสธพระองค์เลย" เหล่าสาวกก็ทูลเช่นนั้นเหมือนกันทุกคน พวกสาวกที่เหลือก็ร่วมวงกับเปโตรด้วย อย่างน้อยเปโตรก็ติดตามพระเยซูไปหลังจากที่พระองค์ทรงถูกจับกุมแล้ว ยกเว้นยอห์นสาวกที่เหลืออีกเก้าคนที่ทิ้งพระองค์และหนีไปกันหมด

มธ 26:36-38 พระองค์จึงเสด็จมาที่สวนเกทเสมนีซึ่งมีความหมายตรงตัวว่า 'บ่อยามะกอก' สถานที่นี้อยู่ทางฐานฝังตะวันตกของภูเขามะกอกเทศโดยอยู่ติดกับหุบเขาจิดโรน โดยอยู่ตรงข้ามกับพระวิหารซึ่งอยู่อีกฝั่งหนึ่งของหุบเขานี้

มัทธิวจึงบันทึกว่า แล้วพระเยซูทรงพาสาวกมายังที่แห่งหนึ่งเรียกว่า เกทเสมนี แล้วตรัสกับสาวกว่า "จงนั่งอยู่ที่นี้ขณะที่เราจะไปอธิษฐานที่โน่น" พระองค์ทรงสั่งให้พวกสาวกส่วนใหญ่นั่งอยู่ที่ๆหนึ่ง คำที่แปลว่า ที่โน่น (เอะเคะอี) มีความหมายว่า 'ที่นั่น' อย่างไรก็ตาม พระองค์ทรงพาพวกสาวกวงในไปกับพระองค์ด้วย (เปโตร ยากอบ และยอห์น) นี่เป็นสามคนเดิมที่อยู่บนภูเขาจำแลงพระกายด้วย 37 พระองค์ก็พาเปโตรกับบุตรชายทั้งสองของเศเบดีไปด้วย พระองค์ทรงเริ่มโศกเศร้าและหนักพระทัยยิ่งนัก

ขณะที่พระเยซูทรงตรัสถึงสิ่งที่รอคอยพระองค์อยู่ไม่ไกล พระองค์ก็เริ่มโศกเศร้า นอกจากนี้มัทธิวจึงบันทึกว่าพระองค์ทรงหนักพระทัยยิ่งนัก คำที่แปลเช่นนั้น (อาเดมอเนะโอ) มีความหมายว่า 'ไม่สบายใจ' และถึงขนาด 'สลดหดหู่' เลยด้วยซ้ำ เมื่อพระองค์ทรงคิดถึงสิ่งที่พระองค์จะทรงถูกหักหลัง ถูกปฏิเสธโดยประชากรของพระองค์ และกลายเป็นความบาปเพื่อเราทั้งหลายที่พระองค์ไม่ทรงทำบาปเลย ความเป็นมนุษย์ของพระองค์ก็แทบจะแบกภาระหนักอึ้งนี้ไม่ไหว พระองค์จึงทรงบอกสามคนนั้นซึ่งอยู่ใกล้พระองค์ว่า 38 พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า "ใจของ

เราเป็นทุกข์แทบจะตาย จงเฝ้าอยู่กับเราที่นี่เถิด" อีกครั้งที่มีการสื่อถึงการตรึงกางเขนที่ใกล้เข้ามาแล้ว อันที่จริงแล้วภาระอันแสนหนักอึ้งนี้ก็โถมทับลงบนพระองค์จนพระองค์เกือบจะสิ้นพระชนม์ตรงนั้น ณ เวลานั้นเลยด้วยซ้ำ ในบันทึกของลูกา เราอ่านเจอว่าพระเจ้าทรงใช้ทูตสวรรค์คนหนึ่งมาชูกำลังพระองค์ด้วย ดู ลูกา 22:43 อย่างไรก็ตามเห็นได้ชัดว่าพวกเขาไม่รู้ถึงความหมายดังกล่าวเลย พระองค์จึงทรงสั่งให้พวกเขาเฝ้าระวังและรอคอยพระองค์

มธ 26:39 ให้เราสังเกตความหนักหนาสาหัสในคำอธิษฐานของพระองค์ แล้วพระองค์เสด็จดำเนินไปอีกหน่อยหนึ่ง ก็ซบพระพักตร์ลงถึงดิน อธิษฐานว่า พระองค์มิได้ทรงคุกเข่า แต่ทรงซบพระพักตร์ลงถึงดิน พระองค์ทรงร้องทูลด้วยความเป็นมนุษย์อันอ่อนแอของพระองค์ว่า "โอ พระบิดาของข้าพระองค์ ถ้าเป็นไปได้ขอให้ถ้วยนี้เลื่อนพ้นไปจากข้าพระองค์เถิด พระองค์ทรงทราบว่า อีกเดี๋ยวจะเกิดอะไรขึ้น และในความเป็นมนุษย์ของพระองค์แล้ว พระองค์จึงมีทรงแน่ใจว่าพระองค์จะทรงรับไหวใหม่ "ถ้วยนี้" ที่ว่าเป็นคำเปรียบเปรย โดยในกรณีนี้หมายถึง ตะกอนก้นถ้วยอันขมขื่นแห่งความตาย กระนั้นในความเป็นพระเจ้าของพระองค์ พระองค์ก็ทรงอธิษฐานว่า แต่อย่างไรก็ดี อย่าให้เป็นตามใจปรารถนาของข้าพระองค์ แต่ให้ **ไปตามพระทัยของพระองค์**" เราเห็นชัดเจนถึงความบริสุทธิ์ศักดิ์สิทธิ์แห่งความเป็นพระเจ้าของพระองค์เมื่อพระองค์ทรงยอมจำนนด้วยความนอบนอบเชื่อฟังต่อพระประสงค์ของพระบิดาผู้สถิตในสวรรค์ของพระองค์

มธ 26:40-41 พระองค์จึงเดินกลับไปหาเปโตรและสาวกคนอื่นๆและเห็นว่าพวกเขานอนหลับอยู่ พระองค์จึงเสด็จกลับมายังสาวกเหล่านั้น เห็นเขานอนหลับอยู่ และตรัสกับเปโตรว่า "เป็นอย่างไรนะ ท่านทั้งหลายจะคอยเฝ้าอยู่กับเราสักช่วงเวลาหนึ่งไม่ได้หรือ 41 จงเฝ้าระวังและอธิษฐาน เพื่อท่านจะไม่เข้าในการทดลอง จิตใจพร้อมแล้วก็จริง แต่เนื้อหนังยังอ่อนกำลัง" ในช่วงเวลาที่สำคัญยิ่งที่สุดในชีวิตอันเป็นนิรันดร์ของพระองค์ เหล่าเพื่อนที่ใกล้ชิดที่สุดของพระองค์กลับนอนหลับ

เราเห็นถึงหลักการอันลึกซึ้งประการหนึ่งเกี่ยวกับการอธิษฐาน **41 จงเฝ้าระวังและอธิษฐาน** เพื่อท่านจะไม่เข้าในการทดลอง เมื่อเราเฝ้าระวัง นั่นคือ เมื่อเรามีวินัยทางความคิดเพื่อที่

จะจดจ่อในสิ่งที่เราควรจดจ่อ และเมื่อเราอธิษฐาน โดยไม่หยุด เราก็จะไม่เข้าไปในการทดลอง การอธิษฐานนั้นมีคุณสมบัติในการเป็นยาฆ่าเชื้อฝ่ายวิญญาณ トラบใดที่เรามีจิตใจที่ฝักใฝ่ในการอธิษฐาน เราก็จะไม่ดำเนินตามเนื้อหนัง ดังนั้น เราก็จะไม่ล้มในการทดลองง่ายๆ นอกจากนี้เมื่อเรายังติดสายคุยกับพระเจ้าอยู่ พญามารก็ติดต่อเราไม่ได้ เพราะว่าสายไม่ว่าง

น่าเสียดายที่ว่าเนื้อหนังนั้นอ่อนแอถึงแม้ว่าจิตวิญญาณนั้นพร้อมอยู่ พวกเขาเดินทางมาเหน็ดเหนื่อยตลอดทั้งวัน เวลา ณ ตอนนี้น่าจะเป็นช่วงดึกแล้ว พวกเขาจึงต่างตาต่อไปไม่ไหวแล้ว ถึงแม้ว่าหลายชั่วโมงก่อนหน้านี้พวกเขาถือว่าจะสวมมิกค์ต่อพระเยซูในฝ่ายวิญญาณ แต่ในด้านเนื้อหนังพวกเขาก็ไม่อาจฝืนตัวไม่ให้หลับได้

มธ 26:42-43 อีกครั้งที่พระเยซูย้อนกลับมาตรัสถึงการอธิษฐานด้วยความร้อนรนอย่างจริงจัง โดยเรียกสิ่งที่รออยู่เบื้องหน้าว่าด้วย พระองค์เสด็จกลับไปอธิษฐานอีกครั้งว่า "โอ ข้าแต่พระบิดาของข้าพระองค์ ถ้าด้วยนี้เลื่อนพ้นไปจากข้าพระองค์ไม่ได้ และข้าพระองค์จำต้องดื่มแล้ว ก็ให้เป็นไปตามน้ำพระทัยของพระองค์" 43 ครั้นพระองค์เสด็จกลับมาก็ทรงพบสาวกนอนหลับอีก เพราะเขาลืมตาไม่ขึ้น อย่างไรก็ตาม ให้เราสังเกตว่า น้ำเสียงของคำอธิษฐานของพระองค์เปลี่ยนไปจากข้อ 39 ในข้อนั้นพระองค์ทรงขอให้ด้วยนั้นเลื่อนพ้นไปจากพระองค์ คราวนี้พระองค์ทรงยอมรับว่ามันเป็นสิ่งที่เลี่ยงไม่พ้นและทรงอธิษฐานขอให้เป็นไปตามพระประสงค์ของพระเจ้า อีกครั้งที่พระองค์กลับมาพบพวกเขาหลับยาม

มธ 26:44-46 พระองค์ทรงอธิษฐานเป็นครั้งที่สามเหมือนกับสองครั้งก่อนหน้านี้ พระองค์จึงทรงละพวกเขาไว้ เสด็จไปอธิษฐานครั้งที่สามด้วยถ้อยคำเช่นเดิมอีก 45 แล้วพระองค์เสด็จมายังพวกสาวกของพระองค์ ตรัสว่า "เดี๋ยวนี้ จงนอนต่อไปให้หายเหนื่อยเถิด ดูเถิด เวลาผ่านไปเร็วแล้ว และบุตรมนุษย์จะต้องถูกทรยศให้ตกอยู่ในมือของคนบาป 46 ลูกขี้แพ้ไปกันเถิด ดูเถิด ผู้ที่จะทรยศเรามาใกล้แล้ว"

ในคำตรัสของพระองค์อาจมีการประชดประชันอยู่บ้าง พระเยซูอาจตรัสเป็นนัยว่า 'เชิญหลับต่อตามสบาย พวกท่านพลาดโอกาสในการปรนนิบัติเราในช่วงเวลาที่เราเดือดเนื้อร้อนใจไปแล้ว ตอนนี้มันสายไปแล้ว' หรือพระองค์อาจตรัสในเชิงคำถามก็ได้ว่า 'ท่านจะนอนหลับพัก

ผ่อนตอนนี้หรือ คุณเถิด เวลานั้นก็มาถึงแล้ว' พระองค์จึงตรัสว่า 'ลุกขึ้นและให้เราไปกันเถอะ ผู้ที่จะทรยศเราก็คงมาถึงแล้ว'

มธ 26:47-49 ขณะที่พระเยซูกำลังปลุกพวกสาวกที่กำลังง่วงอยู่นั้น ยูดาสก็กลับมาพอดี พระองค์ตรัสยังไม่ทันขาดคำ ดูเถิด ยูดาส คนหนึ่งในเหล่าสาวกสิบสองคนนั้น ได้เข้ามา และมีประชาชนเป็นอันมากถือดาบ ถือไม้ตะบอง มาจากพวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้ใหญ่แห่งประชาชน ให้เราสังเกตว่ายูดาสถูกบรรยายว่าเป็น “คนหนึ่งในเหล่าสาวกสิบสองคนนั้น” เราเห็นถึงการคิดคดทรยศของเขามากยิ่งขึ้นเมื่อเราเห็นว่าเขามีฐานะเป็นหนึ่งในสาวกที่พระองค์ทรงเลือกและไว้ใจ ยูดาสพากลุ่มคนถืออาวุธมาด้วยซึ่งมาจากพวกยิวที่มีอำนาจ

บางคนสันนิษฐานว่าคนกลุ่มนี้รวมถึงพวกทหาร โรมันที่ถูกยืมตัวมาและพวกเจ้าหน้าที่ประจำพระวิหารของพวกยิวด้วย ยอห์น 18:3 บอกเป็นนัยถึงคนกลุ่มแรก ดูคำอธิบายตรงนั้นได้นำแปลตรงที่พวกสาวกซึ่งเขาอีกแปดคนที่อยู่ตรงทางเข้าสวนมิได้ห้ามปรามคนเหล่านี้เลย

ก่อนหน้านี้ยูดาสได้บอกพวกผู้สมรู้ร่วมคิดของเขาแล้วว่าเขาจะชี้ตัวพระเยซูอย่างไร นั่นคือการจับในแสงสลับๆยามค่ำคืน จากนั้นเขาก็หักทนายพระองค์อย่างน่าเกลียด โธอวูด และหน้าชื่อใจคด 48 ผู้ที่จะทรยศพระองค์นั้นได้ให้อาณัติสัญญาแก่เขาว่า "เราจะจับผู้ใด ก็เป็นผู้นั้นแหละ จงจับกุมเขาไว้ให้แน่นหนาเถิด" 49 ขณะนั้น ยูดาสตรงมาหาพระเยซูทูลว่า "สวัสดี พระอาจารย์" แล้วจับพระองค์ คำที่แปลว่า สวัสดี (ไกโร) เป็นคำที่ปกติแล้วแปลว่า 'ชื่นชมยินดี' มันเป็นส่วนหนึ่งที่ใช้หักทนายกัน อย่างไรก็ตาม ความหมายที่สื่อออกมานั้นก็ไม่ใช่เลยเพราะความหน้าชื่อใจคดของยูดาส

คำที่แปลว่า จับ (คาทาพิและโอ) มีความหมายว่า 'จับอย่างอ่อนโยน' มันมีความหมายตรงตัวว่า 'ด้วยความรักใคร่' ช่วงเป็นการตีสองหน้าแสนชั่วร้ายอันเหลือเชื่อ การทรยศของยูดาสมิแต่จะเปิดเผยให้เห็นถึงความเสื่อมทรามอย่างร้ายกาจของจิตใจมนุษย์ที่บาปหนา เขารู้อยู่แล้วว่าเขากำลังทำอะไรอยู่ และเขาก็ทำมันลงไปอยู่ดี!

มธ 26:50 พระเยซูตรัสกับเขาว่า "สหายเอ๋ย มาที่นี่ทำไม" คนเหล่านั้นก็เข้ามาจับพระเยซูและคุมไป คำที่พระเยซูทรงใช้ สหาย (เฮทาอีรอส) เป็นคำที่ควรหมายเหตุไว้ มันเป็น

คำที่แสดงถึงการเป็นเพื่อนตายที่ร่วมหัวจมท้ายไปด้วยกัน ซึ่งต่างจากคำว่า *เพื่อน (ฟีลอส)* พระเยซูไม่ทรงมีนิสัยชอบประจบประชันพวกสาวกของพระองค์ แต่แม้ในยามที่ถูกทรยศ พระองค์ก็ยังทรงแสดงความกรุณาต่อผู้ที่ทรยศพระองค์ นี่เท่ากับพระเยซูตรัสถามว่า 'ทำไมท่านอยู่ที่นี่'

มธ 26:51-52 ดูเถิด มีคนหนึ่งที่อยู่กับพระเยซู ยื่นมือชักดาบออก พันहुผู้รับใช้คนหนึ่งของมหาปุโรหิตขาด 52 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า "จงเอาดาบของท่านใส่ฝักเสียม ด้วยว่าบรรดาผู้ถือดาบจะพินาศเพราะดาบ

ถึงแม้มีทิวไม้ได้บันทึกว่าเป็นใคร แต่ข่าวประเสริฐของยอห์นก็กล่าวไว้ว่า เปโตรเป็นคนชักดาบมาพันहुผู้รับใช้ของมหาปุโรหิต (มัลคัส ตามที่บันทึกของยอห์นได้กล่าวไว้) เขาน่าจะมีดาบเล่มหนึ่ง (หรือมีดเล่มใหญ่) ซึ่งมีไว้สำหรับเตรียมมืออาหารในพิธีปัสกาซึ่งเขาได้จัดเตรียมไว้ก่อนล่วงหน้าในเย็นวันนั้น

อาจเป็นไปได้ว่าเปโตรตั้งใจที่จะฟันหัวชายคนนี้ให้ขาด เมื่อเขาหลบ เปโตรจึงฟันโดนแค่หูของเขา อาวุธที่เขาใช้น่าจะเป็นมีดเล่มใหญ่ (อิงตามคำกรีกที่ใช้ คือ *มาโคร*) มีดดังกล่าวถูกใช้ในการถ่มเนื้อลูกแกะพิธีปัสกา และมันไม่ใช่เรื่องแปลกที่นักเดินทางที่เดินทางด้วยเท้าในสมัยนั้นจะพกมีดดังกล่าวติดตัวไว้เพื่อป้องกันตัวจากสัตว์ป่าหรือโจรที่มาปล้น มันไม่น่าจะใช้ดาบที่ใช้ในทางทหารหรือเปรียบได้กับการพกปืนในสมัยนี้ แต่มันก็ใช้เป็นอาวุธได้อยู่ดี

พระเยซูตรัสคำพูดที่เป็นสติปัญญามาจนถึงทุกวันนี้ “ด้วยว่าบรรดาผู้ถือดาบจะพินาศเพราะดาบ” ในทางปฏิบัติแล้ว การพกพาหรือการเป็นเจ้าของอาวุธมักช่วยุให้เกิดการฆ่ากันตายได้ การที่คริสเตียนทั้งหลายจะวางใจองค์พระผู้เป็นเจ้าให้ทรงเป็นโล่และที่หลบภัยของตนก็ดีกว่าที่จะใช้อาวุธเพื่อป้องกันตัวเอง

มธ 26:53 ขณะที่พระเยซูทรงอยู่ในขั้นตอนของการถูกจับกุม พระองค์ก็ตรัสกับเปโตรว่า หากพระองค์ทรงประสงค์แล้ว พระองค์ก็สามารถทูลขอและได้รับทูตสวรรค์สิบสองกองจากพระบิดาของพระองค์ ท่านคิดว่าเราจะอธิษฐานขอพระบิดาของเรา และในบัดเดี๋ยวนั้น พระองค์จะทรงประทานทูตสวรรค์แก่เราว่าสิบสองกองไม่ได้หรือ

คำที่แปลว่า **ในบัดเดียนั้น (พาริสเทมิ)** สื่อถึงการที่พระเจ้าทรงสามารถนำทูตสวรรค์ลึบสองกองมาเสนอให้แก่พระองค์ได้ในขณะนั้นเลย พวกทูตสวรรค์อาจไม่ได้ถูกจัดระเบียบเป็นกองๆเช่นนั้น อย่างไรก็ตาม พระเยซูทรงใช้คำศัพท์ทางทหารนี้เพื่อช่วยให้เปโตรเข้าใจความหมายของสิ่งที่พระองค์ตรัส ทหารโรมหนึ่งกองประกอบด้วยทหารราบอาวุธหนัก 6,100 นาย และทหารม้า 726 นาย ปัจจุบันมันจึงเทียบได้กับทหารหนึ่งกองพล ลึบสองกองอาจเป็นหน่วยวัดแบบโรมซึ่งอาจเทียบได้กับกองทัพทั้งกองทัพ ยกตัวอย่างเช่น ในสงครามโลกครั้งที่สอง นายพลจอร์จ แพ็ตตันได้สั่งการกองทัพภาคที่สาม ซึ่งประกอบด้วยทหารหลายกองพล

นอกจากนี้เราต้องไม่ลืมด้วยว่าทูตสวรรค์หนึ่งตนมีพลังกำลังมากมายขนาดไหน ในช่วงที่กองทัพซีเรียปิดล้อมกรุงเยรูซาเล็ม ทูตสวรรค์คนเดียวได้ฆ่าทหารซีเรียถึง 185,000 คนในคืนเดียว (2 พงศกัมภีร์ 19:35) มีผู้เสนอว่าพระเยซูทรงเอยถึงลึบสองกองอย่างเฉพาะเจาะจง โดยแต่ละกองนั้นมีไว้สำหรับสาวกสิบเอ็ดคนและพระองค์เองด้วย อย่างไรก็ตาม บริบทก็ไม่ได้สนับสนุนการตีความดังกล่าวแต่อย่างใด

มธ 26:54-56 พระองค์ตรัสต่อไปว่า **แต่ถ้าเป็นเช่นนั้นพระคัมภีร์ที่ว่า จำจะต้องเป็นอย่างนี้ จะสำเร็จได้อย่างไร" 55** ขณะนั้นพระเยซูตรัสกับหมู่ชนว่า **"ท่านทั้งหลายเห็นเราเป็นโจรหรือจึงถือดาบ ถือตะบองออกมาจับเรา เราได้นั่งกับท่านทั้งหลายสั่งสอนในพระวิหารทุกวัน ท่านก็หาได้จับเราไม่ 56** แต่เหตุการณ์ทั้งสิ้นที่ได้บังเกิดขึ้นนี้ ก็เพื่อจะสำเร็จตามพระคัมภีร์ที่พวกศาสดาพยากรณ์ได้เขียนไว้" แล้วสาวกทั้งหมดก็ได้ละทิ้งพระองค์ไว้และพากันหนีไป

มีสองครั้งในข้อพระคัมภีร์ตอนนี้ที่พระเยซูตรัสถึงการที่ข้อพระคัมภีร์เดิมสำเร็จ นี้ไม่ได้สื่อถึงการที่ข้อพระคัมภีร์เดิมข้อใดข้อหนึ่งสำเร็จ แต่หมายถึงข้อพระคัมภีร์เดิมในหนังสือศาสดาพยากรณ์ทั้งหลายที่กล่าวว่าพระเมสสิยาห์จะทรงทนทุกข์และสิ้นพระชนม์อย่างรุนแรงด้วยน้ำมือของประชากรของพระองค์เอง ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเราขอมุ่งถึงอิสยาห์ 53, บางส่วนของเศคาริยาห์ และดาเนียล 9 สิ่งที่พระองค์ต้องการจะบอกก็คือว่า เปโตรไม่จำเป็นต้องมาขัดขวางการที่พระองค์ทรงถูกทรยศและถูกจับกุม มันต้องเป็นไปเพื่อทำให้ข้อพระคัมภีร์ที่มีพยากรณ์ไว้นานมาแล้วสำเร็จ

นอกจากนี้ พระเยซูยังทรงเตือนความจำพวกปฏิบัติของพระองค์ด้วยว่า พระองค์ได้ทรงประทับในพระวิหารและสั่งสอนตลอดทั้งสัปดาห์นั้น แต่พวกเขาก็มิได้ลงมืออะไรในตอนนี้ เราเห็นถึงการที่พวกเขาเป็นคนที่ขี้ลาดและเป็นคนที่สองหน้าชัดเจนยิ่งขึ้นจากการที่พวกเขาปฏิบัติโดยอาศัยความมืดเป็นเครื่องอำพราง และเป็นความจริงที่มนุษย์รักความมืดมากกว่าความสว่างเพราะกิจการของพวกเขาชั่ว หนึ่งในประโยคที่น่าเศร้าที่สุดในพระคัมภีร์คือ “แล้วสาวกทั้งหมดก็ได้ละทิ้งพระองค์ไว้และพากันหนีไป”

มธ 26:57 ผู้ที่จับพระเยซูได้พาพระองค์ไปยังคายาฟาสมหาปุโรหิต ที่ซึ่งพวกธรรมจารย์และพวกผู้ใหญ่ได้ประชุมกันอยู่ พระเยซูทรงถูกนำตัวไปยังคุกหาสน์ของมหาปุโรหิต ซึ่งเป็นที่ๆพวกธรรมจารย์และพวกผู้ใหญ่ของอิสราเอลมาประชุมกัน ถึงแม้ว่าคำว่า *ซานเฮดริน* ไม่ได้ถูกเอ่ยถึง แต่มันก็เป็นการประชุมสภาดังกล่าวอย่างเห็นได้ชัด (ซานเฮดรินเป็นการประชุมสภาระดับชาติของอิสราเอลในสมัยนั้น โดยอาจคล้ายกับการรวมการประชุมวุฒิสภาสหรัฐฯและศาลฎีกาเข้าด้วยกัน ภายใต้การจัดการของโรม สภาซานเฮดรินนี้ก็ออกกฎหมายด้านพลเมืองและศาสนาของประเทศและทำหน้าที่เป็นศาลฎีกาด้วย) บันทึกของมัทธิวถือว่าพวกเขามารอการมาถึงของพระเยซูอยู่ก่อนแล้ว ไม่ต้องสงสัยเลยว่าพวกเขาทราบถึงแผนการทรยศของยูดาสมาก่อนแล้ว พวกเขาเป็นตัวแทนของเจ้าหน้าที่ระดับสูงที่สุดของอิสราเอล

ดังนั้นการที่พวกเขาพิจารณาคดีตัดสินความในตอนกลางคืนซึ่งเป็นช่วงเวลาแห่งความมืดและด้วยระยะเวลาที่สั้นมากๆจึงแสดงให้เห็นถึงลักษณะที่ชั่วร้ายแห่งแรงจูงใจของพวกเขา ก่อนที่คนส่วนใหญ่ในกรุงจะตื่นนอนและเริ่มกิจวัตรในเช้าวันถัดไป พระเยซูก็ทรงถูกจับกุม ถูกพิจารณาคดี ถูกตัดสินว่ามีความผิด และกำลังจะมุ่งหน้าไปสู่กางเขนแล้ว จะเรียกได้ว่านี่เป็นศาลเตี้ยก็คงไม่ผิดนัก

มธ 26:58 แต่เปโตรได้ติดตามพระองค์ไปห่างๆจนถึงคุกหาสน์ของมหาปุโรหิต แล้วเข้าไปนั่งข้างในกับคนใช้ เพื่อจะดูว่าเรื่องจะจบลงอย่างไร คุกหาสน์ของคายาฟาสได้ถูกค้นพบในกรุงเยรูซาเล็มฝั่งตะวันออกโดยพวกนักโบราณคดีแล้ว มันถูกสร้างอยู่บนไหล่เขาลาดชันที่มองลงไปเห็นหุบเขาจิดโรนทางทิศตะวันออก เมื่อรวบรวมข้อพระคัมภีร์อื่นๆที่พุดถึงการที่เปโตรติดตามพระเยซูแบบไม่เต็มร้อย มันก็ทำให้เรานึกถึงภาพประกอบของสดุดี 1:1 ที่พุดถึงการ

ดำเนินกับคนชั่ว การขึ้นในทางของคนบาป และสุดท้ายแล้วก็คือ การนั่งในที่นั่งของคนชอบเยาะเย้ย แน่แน่นอนที่เขาไม่ได้รับพระพรในการกระทำของตนเลย

มธ 26:59-62 เหมือนที่มักเป็นบ่อยๆ ความทุจริตก็ได้รับการเลี้ยงดูประกอบประหม่อมโดยการหลอกลวง พวกปุโรหิตใหญ่ พวกผู้ใหญ่ กับบรรดาสมาชิกสภาได้หาพยานเท็จมาเบิกปรักปรำพระเยซู เพื่อจะประหารพระองค์เสีย 60 แต่หาหลักฐานไม่ได้ เออ ถึงแม้มีพยานเท็จหลายคนมาให้การก็หาหลักฐานไม่ได้ ในที่สุดก็มีพยานเท็จสองคนมา

เราต้องไม่ลืมว่าขณะนั้นเป็นช่วงเวลากลางดึก จึงไม่แปลกที่พวกเขาหาคนมาช่วยเป็นพยานเท็จยากหน่อย ถึงแม้บัญญัติข้อที่เก้าบอกว่า อย่าเป็นพยานเท็จ แต่พวกผู้นำฝ่ายวิญญาณของอิสราเอลในตอนนั้นก็เสาะหาคนมาทำเช่นนั้นเลย แต่พวกเขาก็หาไม่ได้เลย เราควรหมายเหตุไว้ว่าพวกเขาได้กำหนดเป้าหมายและคำตัดสินไว้แล้ว พวกเขาหาโอกาสที่จะ “ประหารพระองค์เสีย” ก่อนที่พวกเขาจะเริ่มการพิจารณาคดีแบบคดโกงนี้เสียอีก

สุดท้าย ในช่วงกลางดึก พวกเขาก็เจอคนสองคนที่บิดเบือนบริบทคำตรัสของพระเยซูที่ได้ตรัสไว้เมื่อสามปีก่อนหน้านั้นตามที่บันทึกไว้ในยอห์น 2:19-22 สองคนนี้อ้างว่า 61 "คนนี้ได้ว่า 'เราสามารถจะทำลายพระวิหารของพระเจ้า และจะสร้างขึ้นมาใหม่ในสามวัน'" (ในข้อดังกล่าวพระองค์ตั้งใจจะบอกว่า พระกายของพระองค์จะถูกทำลายและถูกชุบให้เป็นขึ้นในอีกสามวันถัดมา มันเป็นอย่างนั้นและพระองค์ก็ทรงเป็นขึ้นจริงๆ) มหาปุโรหิตจึงกดดันพระองค์โดยเท่ากับถามว่า 'เห็นใหม่ละ' 62 มหาปุโรหิตจึงลุกขึ้นถามพระองค์ว่า "ท่านจะไม่ตอบอะไรหรือ คนเหล่านี้เป็นพยานปรักปรำท่านด้วยเรื่องอะไร"

มธ 26:63-64 พระองค์มิได้ทรงตอบกลับเพื่อให้พวกเขาได้ใจแต่อย่างใด แต่พระเยซูทรงนิ่งอยู่ พระองค์ทรงประทับยืนนิ่งในความเงียบอย่างสง่าผ่าเผย ด้วยความรำคาญแบบอวดดี มหาปุโรหิตจึงบอกพระเยซูว่าเขากำลังทำให้พระองค์อยู่ภายใต้คำปฏิญาณ มหาปุโรหิตจึงกล่าวแก่พระองค์ว่า "เราสั่งให้ท่านปฏิญาณโดยอ้างพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ ให้บอกเราว่า ท่านเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้าหรือไม่"

เมื่อมหาปุโรหิตกล่าวว่า เราสั่งให้ท่านปฏิญาณโดยอ้างพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ มันก็เท่ากับเขาให้พระเยซูอยู่ภายใต้คำปฏิญาณ ข้อเท็จจริงที่ว่าพระเยซูทรงตอบก็ปฏิเสธจุดยืนที่เชื่อว่าคริสเตียนไม่ควรให้คำสัตย์ปฏิญาณในศาลพิจารณาคดี

การเพิกเฉยต่อคำถามนั้นก็เท่ากับปฏิเสธมัน ดังนั้นพระเยซูจึงทรงตอบว่า 64 "ท่านว่าถูกแล้ว วลีนี้ก็เท่ากับมีความหมายว่า 'ก็ท่านพูดไปแล้ว' มันเป็นการยืนยันคำถามนั้น โดยไม่ตอบในบุรุษที่หนึ่ง จากนั้นพระเยซูก็ทรงปล่อยหมัดตาย และยิ่งกว่านั้นอีก เราบอกท่านทั้งหลายว่า ในเวลาเบื้องหน้านั้น ท่านทั้งหลายจะได้เห็นบุตรมนุษย์นั่งข้างขวาพระหัตถ์ของผู้ทรงฤทธานุภาพ และเสด็จมาบนเมฆแห่งฟ้าสวรรค์"

พระองค์มิได้ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ พระบุตรของพระเจ้าเท่านั้น แต่วันนั้นกำลังจะมา เมื่อพระองค์จะเสด็จกลับมาพร้อมกับสิทธิอำนาจแห่งพระหัตถ์เบื้องขวาของพระเจ้าในหมู่เมฆแห่งฟ้าสวรรค์ นี่สื่อชัดเจนถึงความเป็นพระเจ้า ความเป็นกษัตริย์ และฤทธานุภาพของพระองค์ นอกจากนี้ ยังมีการสื่อถึงเพลงสดุดี 110:1 และดาเนียล 7:13 ด้วยซึ่งทั้งสองข้อพูดถึงความเป็นพระเจ้าและกษัตริย์ของพระองค์ นำแปลกที่พระเยซูทรงเลือกที่จะเรียกตัวเองเป็นครั้งสุดท้ายว่า บุตรมนุษย์ ความเป็นมนุษย์บนโลกนี้ของพระองค์กำลังจะสิ้นสุดลงแล้ว นี่เป็นครั้งสุดท้ายที่พระองค์ทรงใช้คำนี้ก่อนการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ ในฐานะพระเจ้าผู้ทรงรับสภาพมนุษย์ พระองค์กำลังจะทรงถวายตัวเป็นเครื่องบูชาเพื่อเป็นค่าไถ่แล้ว

มธ 26:65-66 ขณะนั้นมหาปุโรหิตจึงจิกเสื่อของตน แล้วว่า "เขาได้พูดหมิ่นประมาทแล้ว เราต้องการพยานอะไรอีกเล่า คุณเถิด บัดนี้ ท่านทั้งหลายก็ได้ยินเขาพูดหมิ่นประมาทแล้ว 66 ท่านทั้งหลายคิดเห็นอย่างไร" คนทั้งปวงก็ตอบว่า "เขามีความผิดถึงตาย" อย่างน้อยพวกเขาก็มีข้ออ้างที่จะปรับโทษพระองค์ได้แล้ว พวกเขากล่าวหาพระองค์ได้ว่าพูดหมิ่นประมาท พระองค์ได้ทรงเรียกตัวเองว่าเป็นพระเมสสิยาห์ พระบุตรของพระเจ้า พวกเขาจึงสามารถใช้เรื่องนี้เป็นข้ออ้างในการประหารพระองค์ได้

หลังจากนั้น พวกเขาก็ให้คำตัดสินที่เตรียมไว้ก่อนแล้ว "เขามีความผิดถึงตาย" การที่มหาปุโรหิตผู้นี้จิกเสื่อก็เป็นธรรมเนียมของพวกยิวในการแสดงให้เห็นถึงความรังเกียจเมื่อได้ยินคำ

พูดหมิ่นประมาท เขาจึงส่งสัญญาณให้พรรคพวกรู้ว่าพวกเขาควรแสดงปฏิกิริยาอย่างไร พระเยซูทรงถูกตัดสินว่ามีความผิดโทษฐานที่พูดความจริง

มธ 26:67-68 ทันใดนั้น พวกอาจารย์สอนศาสนศาสตร์คือ พวกผู้นำฝ่ายวิญญาณแห่งชนชาติที่พระเจ้าทรงเลือก (ซึ่งได้ตั้งศาลพิจารณาคดีแบบหลอกๆขึ้นมา) ก็เริ่มทำสิ่งต่ำทรามที่สุดเท่าที่มนุษย์จะกระทำกัน แล้วเขากล่อมนำลายรดพระพักตร์พระองค์และตีพระองค์ และคนอื่นเอาฝ่ามือตบพระองค์ 68 แล้วว่า "เจ้าพระคริสต์ จงพยากรณ์ให้เรารู้ว่าใครตบเจ้า"

มีการดูหมิ่นไม่ก็อย่างที่ทำทรามยิ่งกว่าการกล่อมนำลายรดหน้าอีกคน นอกจากนี้ คนเหล่านี้ยังเป็นพวกผู้นำของประเทศที่กระทำตัวซึ่งกระทำตัวต่ำช้าน่าละอายด้วย มีศาลพิจารณาคดีไม่กี่แห่งที่ลดตัวทำสิ่งที่เลวทรามเช่นนี้ในการตัดสินความผู้อื่น เราเห็นถึงความเกลียดชัง ความอิจฉาริษยา และใจที่ชอบเอาชนะของพวกเขาชัดเจนยิ่งขึ้นเมื่อพวกเขาช่วยพระองค์ให้พยากรณ์ "ใครตบเจ้า" ดูเหมือนว่าในการกระทำที่ต่ำช้าของพวกเขามีความชั่วช้าแบบผีปิศาจผสมอยู่ด้วย ทั้งหมดนี้ถูกกระทำภายใต้อำนาจของความมืดในกลางดึกซึ่งเป็นเวลาที่อำนาจของซาตานนั้นมีเยอะสุด พวกเขาจึงแสดงปฏิกิริยาในรูปแบบที่ต่ำช้าที่สุดที่มนุษย์จะกระทำต่อกันได้

มธ 26:69-74 ภาพที่ตรงข้ามกับสดุดี 1:1 ปราบกฏตรงนี้ ขณะนั้นเปโตรนั่งอยู่ภายนอกบริเวณคุกเหล่านั้น เราไม่ควรลืมว่าคำที่แปลว่า *คุก* (เฮาส์) ในบริบทนี้น่าจะหมายถึงบริเวณลานบ้านที่อยู่ติดกับตัวคุกเหล่านั้นเอง

มีสาวใช้คนหนึ่งมาพูดกับเขาว่า "เจ้าได้อยู่กับเยซูชาวกาลิลีด้วย" 70 แต่เปโตรได้ปฏิเสธต่อหน้าคนทั้งปวงว่า "ที่เจ้าว่านั่นข้าไม่รู้เรื่อง" 71 เมื่อเปโตรได้ออกไปที่ระเบียง สาวใช้อีกคนหนึ่งแลเห็นจึงบอกคนทั้งปวงที่อยู่ที่นี่ว่า "คนนี้ได้อยู่กับเยซูชาวนาซาเร็ธด้วย" 72 เปโตรจึงปฏิเสธอีก ด้วยคำปฏิญาณว่า "ข้าไม่รู้จักคนนั้น"

คราวนี้ เปโตรไม่เพียงปฏิเสธพระเยซูอีกครั้งเท่านั้น แต่เขายังทำเช่นนั้นโดยใช้คำปฏิญาณด้วย นอกจากนี้เขายังเรียกพระองค์ว่าเป็นเพียง 'คนนั้น' 73 อีกสักครู่หนึ่งคนทั้งหลายที่ยืนอยู่ใกล้ๆนั้นก็มาว่าแก่เปโตรว่า "เจ้าเป็นคนหนึ่งในพวกนั้นแน่แล้ว ด้วยว่าสำเนียงของเจ้าก็ส่อตัวเจ้าเอง" 74 แล้วเปโตรก็เริ่มสวดและสาบานว่า "ข้าไม่รู้จักคนนั้น" ในทันใดนั้นไถ่ก็ขึ้น

เปโตรปฏิเสธองค์พระผู้เป็นเจ้าสามครั้ง โดยสบถสาบานไปพร้อมๆกับปฏิเสธพระองค์ด้วย หากพูดโดยใช้ภาษาในปัจจุบันแล้ว คำตอบของเขาในข้อ 70 ก็อาจเป็น 'ข้าไม่รู้ว่าเจ้ากำลังพูดเรื่องอะไรอยู่' เช่นเดียวกันในข้อ 72 นี้เท่ากับเปโตรพูดว่า 'ข้าขอสาบานต่อ...ว่าข้าไม่รู้จักคนนั้นเลย!' สุดท้ายในข้อ 74 เราอาจแปลแบบถอดความได้ว่า 'ข้าสาบานแล้วไงว่า ข้าไม่รู้จักชายคนนั้นเลย!' และทันใดนั้น ไม้ก็ขัน

เรื่องสำเนียงของเปโตรนั้นอาจเกี่ยวข้องกับวิธีที่ชาวกาลิลีออกเสียงคำบางคำหรืออาจเกี่ยวข้องกับสำเนียงท้องถิ่นของเขาก็ได้ คนแคว้นกาลิลีมักทอดเสียงในคำคอ ไม่ว่าจะในกรณีใด สำเนียงคำพูดของเปโตรก็พ้องให้เห็นว่าเขามาจากไหนและแสดงให้เห็นว่าเขาเกี่ยวข้องกับพระเยซู

มธ 26:75 บางทีพระวิญญูณบริสุทธิ์อาจทรงทำให้เปโตรนึกถึงสิ่งที่พระเยซูได้ตรัสไว้ในคืนก่อนหน้านั้น เปโตรจึงระลึกถึงคำของพระเยซูที่ตรัสแก่เขาว่า "ก่อนไม้ขัน ท่านจะปฏิเสธเราสามครั้ง" พอระลึกเรื่องนั้นได้ เปโตรก็รู้สึกเจ็บแปลบที่ใจ แล้วเปโตรก็ออกไปข้างนอกร้องไห้อย่างขมขื่นยิ่งนัก ช่างเป็นความทรงจำอันน่าเจ็บปวดที่เปโตรจะแบกรับไปจนชั่วชีวิตของเขา ในโมงยามที่วิกฤติขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเขา เขาไม่เพียงทำให้พระองค์ผิดหวังเท่านั้น แต่ยังปฏิเสธพระองค์แบบน่าเกลียดอีกด้วย ดู มัทธิว 10:33

*****

ภาพรวมของมัทธิว 27: การพิจารณาคดีองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรายังคงดำเนินต่อไป พร้อมกับการที่พระเยซูทรงถูกส่งตัวไปหาปีลาตและพวกผู้ที่มีอำนาจของโรม ในฐานะนักการเมือง ปีลาตก็เหลวไหล โดยพยายามเอาใจคนหมู่มากกว่า เมื่อเขาเห็นแล้วว่าพระเยซูไม่มีพรรคพวกหนุนหลัง เขาก็ล้างมือเพื่อแสดงให้เห็นว่าเขาไม่มีความผิดเรื่องพระองค์และยอมทำตามความปรารถนาของพวกผู้นำยิว โดยสังขรณ์กางเขนพระองค์ บทนี้ยังบันทึกเกี่ยวกับการ โศกเศร้าเสียใจของยูดาสและการที่เขาฆ่าตัวตายด้วย

ตอนกลางของบทที่ 27 บันทึกเกี่ยวกับเหตุการณ์การตรึงกางเขนจริงๆ ซึ่งเป็นจุดเปลี่ยนสำคัญแห่งยุคสมัย ในบทนี้ซึ่งเป็นบทโศกอันงดงามแสนยิ่งใหญ่ เราได้อ่านถึงการสิ้นพระชนม์

ของพระมหากษัตริย์แห่งจอมกษัตริย์ทั้งปวง พระผู้สร้างของเรา คือ พระบุตรของพระเจ้า
พระองค์ได้เสด็จมาหาพรรคพวกของพระองค์ และพวกเขาหาได้ต้อนรับพระองค์ไม่

เนื้อหาตอนท้ายของมัทธิว 27 ให้รายละเอียดของเหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้นตอนที่พระ
เยซูทรงสิ้นพระชนม์และหลังจากนั้นไม่นาน นี้นำมาถึงการที่ฝ่าฝืนในพระวิหารขาด การเป็น
ขึ้นจากตายของพวกวิสุทธิชนในพระคัมภีร์เดิม คำประกาศและอาจเป็นการกลับใจเชื่อของนาย
ร้อยผู้นั้น การฝังพระศพพระเยซู และการสั่งให้พวกยามไปเฝ้าที่อุโมงค์

มธ 27:1 มัทธิวเล่าต่อไปว่า ครั้นรุ่งเช้า บรรดาพวกบรูโรหิตใหญ่และพวกผู้ใหญ่
แห่งประชาชนปรึกษากันด้วยเรื่องพระเยซู เพื่อจะประหารพระองค์เสีย ข้อเท็จจริงที่ว่า
พิจารณาเรื่องนี้ได้มีขึ้นในตอนกลางคืนก็แสดงให้เห็นถึงความไม่ชอบมาพากลของเรื่องนี้ทั้งหมด
มือที่กระทำให้โลหิตผู้บริสุทธิ์ตกไม่เพียงเป็นเรื่องที่ผิดเท่านั้น แต่ยังเป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงเกลียด
ชังด้วย (สุภาษิต 6:16-17) ความเกลียดชังและความอิจฉาริษยาของพวกเขา ได้ก่อให้เกิดผลที่
เหี้ยมโหด พวกเขาจึง **ปรึกษากันด้วยเรื่องพระเยซู เพื่อจะประหารพระองค์เสีย** เห็นได้ชัดว่าการ
ประชุมปรึกษากันแต่เช้าตรู่นี้เป็นการทำพอเป็นพิธีเพื่อปิดบังการพิจารณาดีที่ผิดกฎหมายใน
ตอนกลางคืน

มธ 27:2 สิ่งที่พวกเขาทำก็เป็นเพียงปาหี่เพราะมีแต่โรมเท่านั้นที่มีอำนาจประหาร
ชีวิตคน แต่เห็นได้ชัดว่าพวกเขาสนุกกับการใช้อำนาจข่มพระเยซู ด้วยเหตุนี้เขาจึงมัดพระองค์
พาไปมอบไว้แก่ปอนทัสปีลาตเจ้าเมือง อีกครั้งที่มีการกล่าวถึงการที่พระเยซูทรงถูกมัดขณะที่
พระองค์ทรงถูกพาตัวไปหาปีลาต องค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งสงวาระศึถูกปฏิบัติราวกับเป็นอาชญากร
ต่ำช้า ซึ่งเป็นการดูหมิ่นเหยียดหยามพระองค์มากยิ่งขึ้น

เราควรหมายเหตุไว้ว่าถึงแม้สภาซานเฮดรินยินดีอย่างยิ่งกับการถูกปลุกให้ลุกจากเตียง
ขึ้นมากลางดึก แต่ปีลาตก็ไม่นำมีความกระตือรือร้นเหมือนกับพวกเขา เท่าที่เห็นพวกผู้นำของยิว
น่าจะไปโผล่ที่หน้าบ้านของปีลาตตอนหกโมงเช้า พวกยิวไม่ได้ให้ความเคารพนับถือปีลาต และ
ปีลาตก็ไม่ได้รักใคร่พวกเขาเช่นกัน

ในฐานะเจ้าเมืองแห่งแคว้นยูเดีย ปกติแล้วปีลาตจึงอาศัยอยู่ที่เมืองซีซารียา อย่างไรก็ตาม
เมื่ออยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม เขาก็พักที่ป้อมอัน โตนีโอซึ่งอยู่ติดกับพระวิหาร พวกผู้นำยิวจึงน่าจะขึ้น

อยู่นอกบ้านของปีลาตในลานบ้าน เพราะพวกเขาไม่อยากทำให้ตัวเองเป็นมลทินในช่วงเริ่มต้น
ของเทศกาลศักดิ์สิทธิ์โดยการเข้าไปในอาณาบริเวณของคนต่างชาติ

มธ 27:3 คราวนี้มัทธิวเปลี่ยนไปเล่าเรื่องยูดาสอิสคาริโอทบ้าง เมื่อยูดาสผู้ทรยศ
พระองค์เห็นว่าพระองค์ต้องปรับโทษก็กลับใจ นำเงินสามสิบเหรียญนั้นมาคืนให้แก่พวกปุโรหิต
ใหญ่และพวกผู้ใหญ่ เห็นได้ชัดว่าเขาเริ่มสำนึกแล้วว่าตนได้ทำอะไรลงไป ยูดาสจึงกลับใจ

คำที่แปลเช่นนั้น (*เมะตาเมะลอส ไม*) มีความหมายว่า 'โศกเศร้าเสียใจ' อย่างไรก็ตาม ความ
โศกเศร้าเสียใจของยูดาสก็ไม่ใช่ความโศกเศร้าเสียใจตามแบบของพระเจ้าตามที่มิบบอกไว้ใน 2
โครินธ์ 7:8 ยูดาสไม่ได้กลับใจในความหมายของการหันเสียจากบาปของตนและหันมาหา
พระเจ้าด้วยใจที่ซอกซ้อ โดยขอพระเมตตาจากพระเจ้า แต่เขาแค่เสียใจเมื่อได้รู้ตัวว่าเขาได้ทำสิ่ง
เลวร้ายอันใดลงไป การกลับใจเช่นนั้นไม่ได้นำมาถึงความรอด เขาจึงนำเงินไปซ่อนแล้วคิดว่า
ซึ่งเป็นราคาของทาสคนหนึ่งไปคืน

มธ 27:4 คำสารภาพผิดของยูดาสไม่ได้มีต่อพระเจ้าหรือต่อพระเยซู แต่เป็นเพียงคำ
สารภาพต่อพวกคนที่สมรู้ร่วมคิดกับเขา เขาจึงรำไ้หว่า "ข้าพเจ้าได้ทำบาปที่ได้ทรยศโลหิตอัน
บริสุทธิ์" คนเหล่านั้นจึงว่า "การนั้นเป็นธุระอะไรของเรา เจ้าต้องรับธุระเอาเอง" บางทีเขาอาจ
ทราบถึงความสำคัญของพระโลหิตของพระเยซูในการที่เขาเรียกมันว่า โลหิตอันบริสุทธิ์ เพราะ
มันไม่มีบาปจริงๆ แต่พวกเขาก็ไม่สนเลย คำตอบของพวกเขา "การนั้นเป็นธุระอะไรของเรา"
อาจเหมือนกับสำนวนในปัจจุบันที่ว่า 'แล้วไง' วลีที่ว่า "เจ้าต้องรับธุระเอาเอง" อาจเทียบได้กับ
คำพูดในปัจจุบัน 'นั่นเป็นปัญหาของคุณ'

มธ 27:5-6 การฆ่าตัวตายของยูดาสแสดงให้เห็นถึงความว่างเปล่าและความสิ้นหวัง
ของผู้ที่ทรยศพระเจ้าผู้สร้างของตน ยูดาสจึงทิ้งเงินนั้นไว้ในพระวิหารและจากไป แล้วเขาก็ออกไป
ผูกคอตาย 6 พวกปุโรหิตใหญ่จึงเก็บเอาเงินนั้นมาแล้วว่า "เป็นการผิดพระราชบัญญัติที่จะเก็บ
เงินนั้นไว้ในคลังพระวิหาร เพราะเป็นค่าโลหิต"

พวกปุโรหิตที่อวดตัวและทำตัวน่าเกลียด ซึ่งไม่มีปัญหาเลยกับการฆ่าผู้บริสุทธิ์ กลับมา
ถกเถียงกันเรื่องพระราชบัญญัติว่าควรจะต้องเก็บเงินนี้ไว้ที่ไหนดี คำที่ใช้เรียกว่า คลังพระวิหาร ตรง

นี่คือ *คอรบาน* มันเป็นคำเดียวกับที่พวกผู้นำทางศาสนาที่หน้าซื่อใจคดอ้างเพื่อที่จะไม่ต้องเลี้ยงดู บิคารมาดาผู้แก่เฒ่าโดยเอาเงินมาใส่ไว้ในคลังพระวิหารเพื่อผลประโยชน์ทางการเมืองแทน ดู มาระโก 7:11 นี่น่าจะหมายถึงประเพณีของพวกรับบีซึ่งอิงตามพระราชบัญญัติ 23:18 อย่างไร ก็ตาม จุดสนใจตรงนั้นไม่ใช่เรื่องเงินที่เปื้อนโลหิต แต่เป็นรายรับที่ได้มาโดยมิชอบอื่นๆ

มธ 27:7-8 เขาก็ปรึกษากันและได้อาเงินนั้นไปซื้อทุ่งช่างหม้อไว้ สำหรับเป็นที่ฝังศพคนต่างบ้านต่างเมือง 8 เหตุฉะนั้น ทุ่งนั้นจึงเรียกว่า ทุ่งโลหิต จนถึงทุกวันนี้ เราไม่ทราบ ความหมายของ “ทุ่งช่างหม้อ” มันอาจเป็นทุ่งดินเหนียวซึ่งไม่เหมาะที่จะใช้ปลูกพืชแต่เหมาะ สำหรับการปั้นหม้อดิน มันอาจเป็นสถานที่ๆช่างหม้อเอาเศษหม้อแตกมาทิ้งก็ได้ จึงทำให้ทุ่งนี้มี ค่าเพียงเล็กน้อย แต่เห็นได้ชัดว่าพวกเขาซื้อทุ่งนี้เพื่อเอาไว้ฝังศพยิวและคนต่างบ้านต่างเมือง อื่นๆ มันจึงกลายมาเป็นที่รู้จักในชื่อทุ่งโลหิต

มธ 27:9-10 ข้อพระคัมภีร์เดิมที่ถูกยกมาตรงนี้น่าจะมาจากเยเรมีย์ 18-19 ถึงแม้มันจะ สอดคล้องกับเศคาริยาห์ 11:12-13 อย่างมากก็ตาม ครั้งนั้นก็สำเร็จตามพระวจนะโดยเยเรมีย์ ศาสดาพยากรณ์ ซึ่งว่า “และพวกเขาก็รับเงินสามสิบเหรียญ ซึ่งเป็นราคาของผู้ที่เขาตีราคาไว้ นั้น” คือที่คนอิสราเอลบางคนตีราคาไว้ 10 แล้วไปซื้อทุ่งช่างหม้อ ตามที่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้ ทรงบัญชาข้าพเจ้า เราเห็นถึงความคล้ายคลึงกันกับเศคาริยาห์ 11:12-13 มากกว่า เหตุผลที่เรา เห็นความแตกต่างนี้ชัดเจนก็คือ พวกนักเขียนพระคัมภีร์ใหม่มีธรรมเนียมในการเอ่ยชื่อผู้ พยากรณ์ใหญ่เท่านั้นเวลาที่ยกชื่อพระคัมภีร์มาจากทั้งผู้พยากรณ์ใหญ่และผู้พยากรณ์น้อย

มธ 27:11 คราวนี้เรากลับมาที่พระเยซูต่อหน้าปีลาตบ้าง เมื่อพระเยซูทรงยืนอยู่ต่อ หน้าเจ้าเมือง เจ้าเมืองจึงถามพระองค์ว่า “ท่านเป็นกษัตริย์ของพวกยิวหรือ” พระเยซูตรัสกับ ท่านว่า “ก็ท่านว่าแล้วนี่” ตรงนี้ปีลาตถูกเรียกว่า “เจ้าเมือง” ชื่อเต็มๆของเขาคือ *เลกาตุส ซีซาริส (Legatus Caesaris)* หรือผู้แทน (*procurator*) แคว้นย่อยๆของ โรม เช่น แคว้นยูเดียในอดีตถูก ปกครองโดยผู้แทน ส่วนแคว้นต่างๆที่สำคัญมากกว่าเช่น แคว้นซีเรีย ก็ถูกปกครองโดยข้าหลวง (*propraetor*) และแคว้นสภาสูงต่างๆ เช่น แคว้นอากายา ก็ถูกปกครองโดยผู้บัญชาการทหาร

(*proconsul*) ไม่ว่าจะในกรณีใด ถึงแม้จะเป็นเจ้าหน้าที่ชาวโรมันที่มีตำแหน่งสูงในแคว้นยูเดีย แต่ปีลาตก็ไม่ใช่นายากระดับสูงชาวโรมันในรัฐบาลโรม

เห็นได้ชัดว่าเขาทราบมาก่อนบ้างแล้วเกี่ยวกับพระเยซูเพราะคำถามแรกที่เขาถามพระองค์คือ “ท่านเป็นกษัตริย์ของพวกยิวหรือ” คำถามนั้นเป็นเรื่องร้ายแรงเพราะมันสื่อถึงภัยคุกคามต่อการปกครองของโรม นอกจากนี้ พวกโรมก็รู้ว่าตัวเองไม่เป็นที่นิยมในพื้นที่ส่วนนั้นของโลก การกบฏต่อสิทธิอำนาจของโรมจึงไม่ใช่เรื่องผิดปกติ คำตอบชวนคิดของพระเยซู “ก็ท่านว่าแล้วนี่” ก็เท่ากับคำตอบที่ว่า ‘ท่านได้พูดไปแล้ว’

มธ 27:12 เมื่อถูกกล่าวหาเพิ่มเติมจากพวกปฏิปักษ์ชาวยิวของพระองค์ พระองค์ก็ทรงเงียบเหมือนเดิม ดู 1 เปโตร 2:23 แต่เมื่อพวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้ใหญ่ได้ฟ้องกล่าวโทษพระองค์ พระองค์มิได้ทรงตอบประการใด

มธ 27:13-14 เมื่อปีลาตสอบถามพระองค์เพิ่มเติม พระเยซูก็ทรงเงียบอย่างสง่าผ่าเผยต่อไป ปีลาตจึงกล่าวแก่พระองค์ว่า “ซึ่งเขาได้กล่าวความปรักปรำท่านเป็นหลายประการนี้ ท่านไม่ได้ยินหรือ” 14 แต่พระองค์ก็มิได้ตรัสตอบท่านสักคำเดียว เจ้าเมืองจึงอัศจรรย์ใจยิ่งนัก พระเยซูไม่ทรงสนพระทัยคำถามของพวกเขาเลย โดยทอดพระเนตรไปยังกางเขนที่รอคอยพระองค์อยู่เบื้องหน้าอย่างเงียบๆ พระชนม์ชีพของพระเยซูนั้นแขวนอยู่บนเส้นด้ายแล้ว ปีลาตก็รู้ดี พระเยซูก็ทรงทราบดี ความเยือกเย็นของพระองค์ทำให้ปีลาตประหลาดใจ กระนั้นเขาก็ประทับใจด้วย

มธ 27:15-18 เห็นได้ชัดว่าในสมัยนั้นมีธรรมเนียมหนึ่งที่เจ้าเมืองโรมจะปล่อยนักโทษคนหนึ่งให้แก่พวกยิวเพื่อแสดงถึงความปรารถนาดีในช่วงเทศกาลปัสกา ในเทศกาลเลี้ยงนั้น เจ้าเมืองเคยปล่อยนักโทษคนหนึ่งให้แก่หมู่ชนตามใจชอบ 16 คราวนั้นพวกเขามีนักโทษสำคัญคนหนึ่งชื่อบาร์บัส 17 เหตุฉะนั้นเมื่อคนทั้งปวงชุมนุมกันแล้ว ปีลาตได้ถามเขาว่า “เจ้าทั้งหลายปรารถนาให้ข้าพเจ้าปล่อยผู้ใดแก่เจ้า บาร์บัสหรือพระเยซูที่เรียกว่า พระคริสต์” 18 เพราะท่านรู้อยู่แล้วว่าเขาได้มอบพระองค์ไว้ด้วยความอิจฉา

ด้วยรู้ดีว่าไม่ว่าพระเยซูจะเป็นใคร ปีลาตก็รู้ว่าพระองค์ไม่ได้เป็นภัยคุกคามต่อโรมหรือมีความผิดที่ต้องได้รับโทษถึงตาย เขาจึงหวังที่จะหาทางออกง่ายๆ บางทีพวกประชาชนอาจเลือก

พระเยซูก็ได้ เขาจึงถามว่า “เจ้าทั้งหลายปรารถนาให้ข้าพเจ้าปล่อยผู้ใดแก่เจ้า บารับบัสหรือพระเยซูที่เรียกว่า พระคริสต์” บันทึกของลูกาชี้ให้เห็นว่าบารับบัสติดคุกเพราะเหตุฆาตกรรมและขู่ให้เกิดจลาจล เขาอาจเป็นส่วนหนึ่งในแผนการร้ายที่มีต่อโรมก็ได้ เขาจึงน่าจะเป็นที่นิยมชมชอบในหมู่พวกยิวผู้ซึ่งเกลียดชังคนโรม หากไม่ได้วางแผนคิดร้ายต่อโรมหรือคิดกบฏในเรื่องการจ่ายภาษี อย่างน้อยเขาก็น่าจะเป็นโจรที่ปล้นคนรวยเพื่อช่วยเหลือคนจนในหมู่ประชาชนยิว

เราควรหมายเหตุไว้ว่าปีลาตเรียกพระเยซูตรงนี้เป็นพระคริสต์ เห็นได้ชัดว่าเขาเข้าใจถึงความหมายของคำๆนี้และความหมายในทางการเมืองของคำๆนี้ด้วย ปีลาตยังดูออกด้วยถึงเหตุผลที่แท้จริงที่ทำให้พระเยซูต้องมาอยู่ต่อหน้าเขา มันเป็นเพราะความอิจฉาของพวกผู้นำทางศาสนาชาวยิวที่มีต่อพระเยซูซึ่งกระตุ้นให้พวกเขามีความเกลียดชังพระองค์อย่างรุนแรง นั่นเป็นความจริงที่ปรากฏชัดเจนและปีลาตก็มองออกทะลุปรุ ไปร้งถึงคำกล่าวหาเทียมเท็จของพวกเขา ความเกลียดชังของพวกผู้มีอำนาจในอิสราเอลที่มีต่อพระเยซูล้วนเกิดจากความอิจฉาริษยาล้วนๆ

มธ 27:19 ขณะเดียวกัน มีอีกสิ่งหนึ่งที่มาถึงความสนใจของเขา ภรรยาของเขาส่งคนมาแจ้งเขาเรื่องความฝันที่นางมีเมื่อคืน โดยเตือนเขาว่าอย่าไปยุ่งกับพระเยซูเลย **ขณะที่ปีลาตนั่งบัลลังก์พิพากษาอยู่นั้น ภรรยาของท่านได้ใช้คนมาเรียนท่านว่า "ท่านอย่าพัวพันกับเรื่องของคนชอบธรรมนั้นเลย ด้วยว่าวันนี้ดิฉันทุกข์ใจหลายประการกับความฝันเกี่ยวกับท่านผู้นั้น"** เราไม่ทราบว่านางฝันเช่นนั้นได้อย่างไรหรือเพราะเหตุใด อาจเป็นไปได้ว่าพระเจ้าทรงเตือนนางเช่นนั้น หรือไม่พญามารอาจมาเข้าฝันนางก็ได้

นางทราบจากความฝันของนางว่าพระเยซูทรงเป็น “คนชอบธรรม” นางเห็นว่าการปรับโทษพระองค์จะทำให้เกิดเรื่องร้ายๆต่อสามีของนาง ที่น่าสนใจก็คือคำที่แปลว่า **บัลลังก์พิพากษา** คือ *เบมา* ซึ่งมีความหมายตรงตัวว่า แทนยกพื้นให้ผู้พิพากษานั่งลงเพื่อตัดสินความ มันเป็นคำเดียวกับที่ใช้เรียกบัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์ ถึงแม้ปีลาตมีใจอยากปล่อยตัวพระเยซูไป แต่บัดนี้ความฝันที่เป็นกลางร้ายของภรรยาของเขากลับเพิ่มความกลัวแบบงมงายเข้าไปด้วย คำแนะนำของนางก็คือ ‘อย่าไปยุ่งเกี่ยวกับเขาเลย’

มธ 27:20-21 ขณะเดียวกัน พวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้ใหญ่ก็ไต่ถามให้พวกประชาชนมีใจคิดร้ายต่อพระเยซู ฝ่ายพวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้ใหญ่ก็ยุยงหมู่ชนขอให้ปล่อยบาร์บัส และให้ประหารพระเยซูเสีย 21 เจ้าเมืองจึงถามเขาว่า "ในสองคนนี่เจ้าจะให้เราปล่อยคนไหนให้แก่เจ้า" เขาตอบว่า "บาร์บัส"

พอถึงตอนนั้นคนทั้งเมืองก็มารวมตัวกันแล้ว พวกผู้นำของชนชาตินี้ได้โน้มน้าวประชาชน รากหญ้าให้ออกเสียงเลือกที่จะปล่อยตัวบาร์บัสและประหารชีวิตพระเยซู ดังนั้นเมื่อปีลาตขอความเห็นจากประชาชนว่าจะเลือกปล่อยตัวใคร พวกเขาตะโกนกลับมาว่า *บาร์บัส*

มธ 27:22-23 ปีลาตจึงถามพวกเขาว่า "ถ้าอย่างนั้น เราจะทำอย่างไรแก่พระเยซูที่เรียกว่า พระคริสต์" เขาพากันร้องแก่ท่านว่า "ให้ตรึงเขาเสียที่กางเขนเถิด" 23 เจ้าเมืองถามว่า "ตรึงทำไม เขาได้ทำผิดประการใด" แต่เขาทั้งหลายยังร้องว่า "ให้ตรึงเขาเสียที่กางเขนเถิด" ไม่ต้องสงสัยเลยว่าคนพวกเดียวกันนี้ที่ได้ต้อนรับพระเยซูเสด็จเข้ากรุงเมื่อวันอาทิตย์ในสัปดาห์เดียวกันนี้ตอนนี้กลับร้องตะโกนว่า "ตรึงเขาเสียที่กางเขนเถิด" ความเห็นของคนส่วนใหญ่นั้นก็เอาแน่เอานอนอะไรไม่ได้เลยจริงๆ พวกผู้นำได้ทำงานด้านการเมืองของตนไว้ดีทีเดียว พวกเขาไม่เพียงบอกบทประชาชนให้ร้องขอให้ปล่อยตัวบาร์บัสเท่านั้น แต่พวกเขายังสั่งประชาชนให้ร้องขอให้ตรึงกางเขนพระเยซูด้วย

เห็นได้ชัดว่าปีลาตมีใจอยากปล่อยพระเยซูไป ถึงแม้เขาจะมีข้อเสียในตัวอยู่บ้าง แต่เขาก็ดูเหมือนจะมีความเป็นคนที่อยู่ข้างที่จะไม่ประหารชีวิตคนที่ไร้ความผิด อย่างไรก็ตาม เขาก็เป็นนักการเมืองและเป็นนักการเมืองที่ไม่หนักแน่นด้วย เรื่องหลักที่เขากังวลก็คือการรักษาความสงบในหมู่ประชาชนชาวยิว ถึงแม้เขาเป็นข้าราชการชาวโรมที่ได้รับการแต่งตั้ง ซึ่งไม่ได้มาจากการเลือกตั้งของคนหมู่มาก แต่การเอาใจประชาชนก็จะเป็นประโยชน์แก่ตัวเขา

ในฐานะเป็นข้าราชการของโรม ปีลาตย่อมปรารถนาที่จะไต่เต้าขึ้นไปสู่ตำแหน่งสูงๆ มากกว่าที่จะดักดานอยู่ในแคว้นล้าหลังอย่างยูเดีย หากเกิดความไม่สงบและจลาจลทางการเมืองภายใต้การดูแลของเขา มันย่อมส่งผลเสียต่อประวัติการทำงานของเขาเป็นแน่ นอกจากนี้ ผลประโยชน์ของโรมที่เกี่ยวข้องกับดินแดนต่างๆที่มันพิชิตมาได้ก็คือ การรักษาความสงบเรียบร้อย

และเสถียรภาพทางการเมือง ดังนั้นผู้ว่าราชการคนใดที่รักษาความสงบและเสถียรภาพในแคว้นที่ตนดูแลไว้ได้ก็จะได้รับการเลื่อนขั้นสู่ตำแหน่งที่สูงกว่าในเวลาอันเหมาะสม ทั้งหมดนี้ย่อมวนเวียนอยู่ในหัวของปีลาตขณะที่เขากำลังคิดอยู่ว่าจะทำอย่างไรดีกับพระเยซู

มธ 27:24   อย่างไรก็ตาม เมื่อปีลาตเห็นว่าไม่ได้การมีแต่จะเกิดวุ่นวายขึ้น ท่านก็เอาน้ำล้างมือต่อหน้าหมู่ชน แล้วว่า "เราไม่มีผิดด้วยเรื่องโลหิตของคนชอบธรรมคนนี้ เจ้ารับธุระเอาเองเถิด" ในการแสดงออกถึงความขี้ลาดครั้งใหญ่ที่สุดเท่าที่เคยมีมา แทนที่จะตัดสินอย่างยุติธรรม ปีลาตกลับล้างมือของตนเพื่อแสดงให้เห็นว่าตนไม่เกี่ยวข้องกับเรื่องราวทั้งหมดนี้

นี่เท่ากับเขากล่าวอย่างขี้ลาดว่า "เราไม่มีผิดด้วยเรื่องโลหิตของคนชอบธรรมคนนี้ เจ้ารับธุระเอาเองเถิด" ในการทำเช่นนั้น เขาก็ยอมรับอย่างชัดเจนถึงความไม่มีผิดของพระเยซู เขายอมรับว่าพระองค์ทรงเป็น*คนชอบธรรม*ซึ่งเป็นคำที่พวกโรมเทียบได้กับการพ้นผิดจากข้อกล่าวหา เขาจึงแสดงให้เห็นถึงความตั้งใจของเขา กระนั้น โดยการส่งสัญญาณเช่นนี้ มันก็เท่ากับเขาบอกให้พวกยิวลงมือกับพระเยซูได้ตามใจชอบเลย ปีลาตล้างมือจากพระเยซู ซึ่งเป็นการกระทำที่แสดงถึงความขี้ลาดตาขาวทางศีลธรรมมากที่สุดเท่าที่เคยมีมา

มธ 27:25   ในคำพูดหนึ่งที่ไม่ควรพูดมากที่สุดเท่าที่เคยมีมา พวกยิวขอให้การปรับโทษตกลงบนศีรษะของพวกเขาเอง บรรดาหมู่ชนเรียนว่า "ให้โลหิตของเราตกอยู่แก่เราทั้งบุตรของเราเถิด" ตอนนั้นพวกเขาแทบจะไม่รู้เลยว่าพวกเขาได้ขอให้อะไรเกิดขึ้นกับตัวเอง อีกชั่วอายุคนต่อมา การปรับโทษนั้นก็ตกลงมาจริงๆ โดยเริ่มด้วยการที่ติดัสทำลายกรุงเยรูซาเล็มและตามมาด้วยการขับไล่พวกยิวออกไปจากดินแดนของตน จนถึงศตวรรษที่ยี่สิบ ในช่วงที่ติดัสปิดล้อมและรุกรานกรุงเยรูซาเล็ม โจเซฟัสได้บันทึกไว้ว่ามีพวกยิวถึงหนึ่งล้านคนถูกฆ่าตาย พระวิหารถูกทำลาย และกรุงก็ถูกทำลายจนสิ้นซาก ความผิดในเรื่องที่พวกเขาปฏิเสธพระคริสต์ได้ตกลงบนลูกหลานของพวกเขาจริงๆ

มธ 27:26   ความทุกข์ทรมานก่อนถึงการตรึงกางเขนจึงได้เริ่มต้นขึ้น ท่านจึงปล่อยบาร์บัสให้เขา และเมื่อท่านได้โบยตีพระเยซูแล้ว ท่านก็มอบพระองค์ให้ถูกตรึงที่กางเขน มันเป็นเรื่องนิยมปฏิบัติของโรมที่จะเขียนนักโทษประหารก่อนนำเขาไปตรึงกางเขน ปกติแล้ว

นักโทษก็จะถูกถอดเสื้อผ้าออกจนหมด แล้วยังทำจากเชือกเก่าเส้นมัดติดกันก็จะถูกนำมาใช้ซึ่งเป็น แล้วยังมีเชือกหนังเก่าเส้นมัดติดกันที่มีของแหลมๆฝังติดไว้ที่ปลายเชือกแต่ละเส้น พวกโรมไม่ได้ ถูกจำกัดมิให้โยกกินสี่สิบทีเหมือนพวกยิว ความรุนแรงของการเขียนด้วยเส้นนี้ก็สามารถลากใส่ คนๆหนึ่งออกมาได้จริงๆเมื่อปลายเส้นจึกรอบช่องท้องของเขา เส้นนี้ก็แล่นเนื้อที่แผ่นหลังของ พระองค์และทำให้เกิดเป็นรอยแผลลึกยาว (ดู อีสยาห์ 53:5-6 และ 1 เปโตร 2:24) มันจึงไม่ใช่ เรื่องยากเลยที่การเขียนแบบโรมจะสามารถฆ่าคนที่โดนเขียนได้ ดังนั้น จึงมีการใช้ความ ระมัดระวังเพื่อที่จะมิให้นักโทษตายก่อนถูกนำไปตรึงกางเขน มันเป็นการโหมโรงอันโหดร้าย เพื่อนำไปสู่สิ่งที่จะตามมาในไม่ช้า

มธ 27:27-29 หลังจากนั้น พวกทหารของเจ้าเมืองจึงพาพระเยซูไปไว้ในศาลาปริโท เรียม แล้วก็รวมทหารทั้งกองล้อมพระองค์ไว้ “ศาลาปริโทเรียม” เป็นส่วนหนึ่งของป้อมปราการ อันโทนิโอซึ่งอยู่ติดกับพระวิหาร เห็นได้ชัดว่า ทหารหลายคนที่มีหน้าที่ควบคุมตัวพระเยซูตอน พระองค์ทรงถูกเขียน ตอนนั้นก็ไปปลุกทหารคนอื่นๆที่ประจำการอยู่ที่กรุงเยรูซาเล็มให้มาเล่น สนุกกับพระเยซูแล้ว พวกเขาจึง **28** เปลื้องฉลองพระองค์ออก เอาเสื้อสีแดงเข้ามาสวมพระองค์ **29** เมื่อพวกเขาเอาหนามสานเป็นมงกุฎ เขาก็สวมพระเศียรของพระองค์ แล้วเอาไม้ไผ่ให้ถือไว้ในพระหัตถ์เบื้องขวาของพระองค์ และเขาได้คุกเข่าลงต่อพระพักตร์พระองค์ เยาะเย้ยพระองค์ ว่า "กษัตริย์ของพวกยิวเจ้าข้า ขอทรงพระเจริญ"

เพื่อเป็นการเพิ่มการดูถูกเหยียดหยามเข้าไปกับการทำให้บาดเจ็บ พวกทหารโรมที่มารวม ตัวกันก็เริ่มเล่นสนุกโดยการเยาะเย้ยพระองค์ ขณะที่พระองค์ทรงประทับยืนอยู่ที่นั่นพระโลหิต ไหลและเปลือยกาย พวกเขาก็เอา “เสื้อสีแดงเข้ม” มาสวมพระองค์ ผ้าคลุมสีแดงเข้มหรือสีม่วง เป็นเครื่องแต่งกายปกติของโรมที่สงวนไว้สำหรับคนเหล่านั้นที่มีตำแหน่งสูงๆ คำที่แปลว่า เสื้อ (คลุม) จริงๆแล้วหมายถึงผ้าคลุมหรือเสื้อคลุมขนาดสั้นที่พวกเจ้าหน้าที่โรมสวม โดยปกติ แล้วก็ยาวลงมาถึงเอวเท่านั้น พวกเขายังทำมงกุฎหนามแบบยิวขึ้นมาด้วยและนำมาบีบครอบ พระเศียรของพระองค์ ซึ่งทำให้พระองค์เกิดบาดแผลมากขึ้นไปอีก

พระองค์ทรงประทับยืนอยู่ตรงนั้นในสภาพเกือบเปลือยเปล่า โดยน่าจะสวมผ้าคลุมดังกล่าวที่สภาพเก่าคร่ำคร่ายาวลงมาถึงสะเอว และมงกุฎปลอมๆบนพระเศียรของพระองค์ พระองค์จึงทรงประทับยืนอยู่ตรงนั้นและพระโลหิตไหลขณะที่พวกเขาเยาะเย้ยพระองค์ พวกเขา รู้ว่าข้อกล่าวหาที่จะทำให้พระองค์ถูกตรึงกางเขนคือ การที่พระองค์ทรงอ้างตัวว่าเป็นกษัตริย์ของพวกยิว พวกเขาจึงยิ่งหัวเราะเยาะพระองค์มากขึ้นไปอีก ไม่เพียงเพราะการที่พวกเขาทำให้พระองค์ดูน่าสมเพชเท่านั้น แต่ยังเป็นการเยาะเย้ยชนชาติยิวด้วย การล้อเลียนแห่งยุคสมัยกำลังเกิดขึ้นอยู่ ซาดานและเหล่าสมุนของมันคงถึงโศกเมื่อพวกมันคลไคลจนเหล่านี้ให้ทรมาณพระองค์มากยิ่งขึ้นไปอีก

มธ 27:30 แล้วเขาก็ถ่มน้ำลายรดพระองค์ และเอาไม้อ่อนนั้นตีพระเศียรพระองค์ หากการเยาะเย้ยนี้ยังไม่พอ พวกเขายังถ่มน้ำลายรดพระองค์ด้วย มีการแสดงออกไม่กึ่งอย่างของพฤติกรรมมนุษย์ที่เป็นการดูหมิ่นเหยียดหยามและชั่วร้ายมากไปกว่าการถ่มน้ำลายรดผู้อื่น *ไม้อ่อน* ที่ว่านี้อาจเป็นไม้อ้อที่ทำจากไม้ไผ่ซึ่งพวกเขาใช้มันตีพระเศียรพระองค์ ก่อนที่พระเยซูเสด็จไปถึงกางเขน “หน้าตาของท่านเสียโฉมมากกว่ามนุษย์คนใด และรูปร่างของท่านก็เสียโฉมมากกว่าบุตรทั้งหลายของมนุษย์คนใด” (อิสยาห์ 52:14) พระองค์ทรงถูกข้อมและถูกรุมานราวกับด้วยน้ำมือของผีปิศาจ พระองค์จึงไม่ทรงอยู่ในสภาพที่มีใบหน้าเหมือนมนุษย์อีกต่อไป แต่พระองค์ก็ทรงเต็มพระทัยที่จะทนทุกข์การถูกรุมานเช่นนั้นเพื่อเรา

มธ 27:31-32 ดังนั้นเมื่อพวกเขาเยาะเย้ยพระองค์แล้ว เขาถอดเสื้อนั้นออก แล้วเอาฉลองพระองค์สวมให้ และนำพระองค์ออกไปเพื่อจะตรึงเสยที่กางเขน พระองค์จึงถูกสวมด้วยฉลองพระองค์เดิมอีกและถูกนำตัวไปเพื่อตรึงกางเขน เห็นได้ชัดว่าเพราะการหนักพระทัยที่สวนเกตเสมณี การไม่ได้นอนตลอดทั้งคืน การถูกเข็นไปเมื่อกี้ และคราวนี้ก็กางเขนอันหนักอึ้ง พระองค์จึงไม่สามารถแบกรับน้ำหนักมันได้ ในข่าวประเสริฐทั้งสี่เล่มไม่มีการพูดถึงการที่พระองค์ทรงล้มลงเพราะน้ำหนักของมันที่โถมทับเลย อย่างไรก็ตาม นั่นก็เป็นความเข้าใจตามประเพณีมาตลอด

ด้วยเหตุนี้ 32 ขณะที่พวกเขาออกไปนั้น เขาได้พบชาวไซรินคนหนึ่งชื่อซิโมน เขาจึงเกณฑ์คนนั้นให้แบกกางเขนของพระองค์ไป การพูดถึงการที่พวกเขา ‘ออกไป’ นั้นน่าจะหมายถึง

ถึง การที่กลุ่มคนที่มีหน้าที่ตรึงกางเขนออกไปทางประตูใหญ่ของกรุงเยรูซาเล็ม พวกเขาน่าจะเข้ามาทางประตูฝั่งคัมสัทส์ซึ่งอยู่ทางกำแพงตอนเหนือของกรุงนี้ ซึ่งอยู่ไม่ห่างจากกลโกธา ดังนั้นพวกโรมจึงเกณฑ์ซีโมนชาวไซรินซึ่งเป็นคนเดินทางผ่านมาให้แบกกางเขนโบราณนั้น เราทราบน้อยมากเกี่ยวกับซีโมนนอกจากว่าเขามาจากลิเบีย (ไซริน) เขาอาจจะเป็นยิวคนหนึ่งเดินทางมายังกรุงเยรูซาเล็มเพราะเหตุที่ชื่อของเขาคือ ซีโมน แต่เขาก็ยอมรับสิทธิพิเศษนี้ในการแบกกางเขนของพระมหากษัตริย์แห่งสง่าราศี ช่างเป็นพระพรตลอดชั่วกาลนิรันดร์จริงๆ

มธ 27:33 เมื่อพวกเขามาถึงสถานที่แห่งหนึ่งซึ่งเรียกว่ากลโกธา แปลว่า สถานที่กะโหลกศีรษะ คำว่า *กลโกธา* เป็นคำอารามิคซึ่งเป็นภาษาที่คล้ายคลึงกับภาษาฮีบรูและเป็นภาษาที่คนใช้กันในตะวันออกกลางในช่วงศตวรรษแรก คำภาษาอังกฤษ *Calvary* (ซึ่งปรากฏเพียงครั้งเดียวในพระคัมภีร์ในบันทึกของลูกา) มาจากคำภาษาละติน *calvariae* ซึ่งแปลมาจากคำกรีก *ครานีออน* มันเป็นที่มาของคำภาษาอังกฤษ *cranium* ในแต่ละกรณีคำเหล่านี้ก็หมายถึงกะโหลกศีรษะมนุษย์ เห็นได้ชัดว่ากลโกธาหรือ Calvary ถูกเรียกเช่นนั้นเพราะชั้นหินที่โผล่ออกมาที่นั่นมีรูปร่างคล้ายกับกะโหลกศีรษะมนุษย์ กะโหลกศีรษะมนุษย์ซึ่งมักเป็นสัญลักษณ์ที่แสดงถึงความตาย กลโกธาจึงเป็นสถานที่แห่งความตายสำหรับพระผู้ทรงประทานชีวิต ชั้นหินที่โผล่ออกมานั้นก็ยังมีอยู่จนถึงทุกวันนี้ในกรุงเยรูซาเล็ม

มธ 27:34 ก่อนที่พระเยซูทรงถูกตรึงกางเขน มีคนพยายามเอาน้ำส้มสายชูหรือน้ำองุ่นเปรี้ยวมาให้พระองค์ดื่ม เขาเอาน้ำองุ่นเปรี้ยวระคนกับของขมมาถวายพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงชิมก็ไม่เสวย บันทึกของมาระโกบอกชัดเจนว่าเป็นมดยอบแทนที่จะเป็นดีส์ตว์ อันที่จริงแล้ว ในเครื่องดื่มดังกล่าวอาจผสมทั้งสองอย่างลงไปก็ได้ ไม่ว่าจะในกรณีใด มดยอบก็ทำให้น้ำองุ่นเปรี้ยวมีรสชาติดีขึ้น และนอกจากแอลกอฮอล์ที่น่าจะมีอยู่ในน้ำองุ่นเปรี้ยวแล้ว มันยังมีผลในเชิงทำให้หมดความรู้สึกด้วยเพื่อทำให้เหยื่อรู้สึกมึน

กระนั้นเมื่อพระเยซูทรงทราบว่าพวกเขาเอาอะไรมาให้พระองค์ดื่ม พระองค์ก็ทรงปฏิเสธมันเสีย ไม่ต้องสงสัยเลยว่าพระองค์ทรงปรารถนาที่จะดื่มจากถ้วยที่พระบิดาทรงประทานให้จนเกลี้ยง ดู ยอห์น 18:11 พวกโรมอาจเสนอเครื่องดื่มนี้ให้แก่พวกนักโทษประหารเพื่อที่จะทำให้พวกนักโทษมึนงงชั่วคราวขณะที่พวกเขากำลังจะนอนอยู่กับการตอกตะปูเพื่อตรึงพวก

นักโทษบนกางเขนและยกกางเขนตั้งขึ้น นักโทษที่ถูกมอมยาและรู้สึกมีหน้าที่จะช่วยให้งานอัน
น่าเกลียดของพวกเขาง่ายขึ้น

มธ 27:35 การตรึงกางเขนแบบโรมอันน่าสะพรึงกลัวจึงเริ่มขึ้นจริงๆแล้ว ครั้นตรึง
พระองค์ที่กางเขนแล้ว เขาก็เอาลวดพระองค์มาจับสลากแบ่งปันกันเพื่อจะสำเร็จตามพระ
วณะโดยศาสดาพยากรณ์ซึ่งว่า 'เสื้อผ้าของข้าพระองค์ เขาแบ่งปันกัน ส่วนเสื้อผ้าของข้าพระองค์
นั้น เขาก็จับสลากกัน'

ในการตรึงกางเขนแบบโรมตามปกติเหยื่อจะเสียชีวิตหลังจากประมาณ 24 ชั่วโมงถึง 72
ชั่วโมงต่อมา สาเหตุของการเสียชีวิตปกติแล้วก็คือ การหมดแรง การเจอกับสภาพอากาศ การติด
เชื้อจากบาดแผลต่างๆ และเป็นบาดทะยักเพราะตะปูที่ขึ้นสนิม เมื่อเหยื่อและกางเขนถูกยกขึ้น
กางเขนก็จะถูกปล่อยให้หล่นลงไปหลุมที่เตรียมไว้อย่างแรงก่อนที่จะใช้ดินกลบให้แน่นเพื่อ
ให้กางเขนอยู่ในตำแหน่งที่เกือบเป็นแนวตั้ง

ผลกระทบของการที่กางเขนร่วงลงสู่ก้นหลุมก็มักทำให้กระดูกซี่สำคัญของร่างกาย
หลุดออกจากข้อต่อ (ดู เพลงสดุดี 22:14) เหยื่อจึงหายใจไม่ออกเพราะต้องฝืนตัวยืนทุกอย่างที่ขาถูก
ยึดออกเต็มที่แล้ว กล้ามเนื้อกะบังลมจึงทำงานได้ไม่สะดวกเพราะแขนและไหล่หลุดจากข้อต่อ
ในการตรึงกางเขนบางรูปแบบ พวกโรมจะเอาหมุดแหลมมาติดไว้ที่กางเขนตรงบริเวณที่แผ่น
หลังของเหยื่อจะฝังได้ ซึ่งคอยขูดแผ่นหลังของเหยื่อขณะที่เขายกตัวขึ้นเพื่อที่จะหายใจ

ขณะที่ความร้อนของดวงอาทิตย์ในตะวันออกกลางแดดแสงลงมายังเหยื่อ อาการเพื่อ
คลั่งก็จะเริ่มปรากฏออกมา นอกจากนี้เมื่อบาดทะยักจากแผลเปิดเริ่มทำงาน เหยื่อก็จะชักเกร็งซึ่ง
ทำให้แผ่นหลังของเขาถลอกมากยิ่งขึ้นและทำให้ข้อต่อที่หลุดอยู่แล้วยิ่งแยกว่าเดิม ภาวะขาดน้ำ
แมลงสัตว์กัดต่อย อาการปวดหัวตุ้บๆ การคลื่นไส้ และการเยาะเย้ยจากพวกเพชฌฆาตมีแต่เพิ่ม
เข้ากับการทรมานอันแสนหฤโหดนี้ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราที่น่าจะทรงทนทุกข์กับความ
ทรมานที่ว่าเป็นเช่นกัน

ขณะเดียวกันพวกทหารโรมที่ใจด้านซาก็เล่นพนันกันว่าใครจะได้เสื้อผ้าของพระองค์ (นี่
คือว่าพระเยซูทรงถูกตรึงกางเขนในสภาพที่แม้ไม่ถึงขั้นเปลือยกาย แต่ก็เกือบเปลือย นั่นยังเพิ่ม

ความอภัยสวดและความอภัยเข้าไปกับการทรมาณกาย) ในการทำเช่นนั้น พวกทหารก็ได้
ทำให้คำพยากรณ์ในเพลงสดุดี 22:18 ที่กล่าวถึงการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์สำเร็จ

มธ 27:36 หากการทรมาณพระองค์และพนันขันต่อกันว่าใครจะได้ฉลองพระองค์
ของพระองค์ยังหยาบคายไม่พอ พวกเขายังนั่งลงเพื่อดูสิ่งที่พวกเขาได้กระทำด้วย ซึ่งทำให้นี้
เป็นการแสดงให้ผู้ชมดู แล้วพวกเขาก็นั่งเฝ้าพระองค์อยู่ที่นั่น

มธ 27:37 พวกโรมันมีธรรมเนียมในการประกาศให้คนทราบทั่วกันว่าอาชญากรที่ถูก
ตรึงกางเขนมีชื่อว่าอะไร อยู่ที่ไหน และมีความผิดในข้อหาอะไร สิ่งเหล่านี้ถูกเขียนอยู่บนแผ่น
ไม้และถูกถือไว้ข้างหน้านักโทษประหารหรือห้อยคอเขาไว้ ในกรณีนี้ มันถูกแขวนไว้เหนือพระ
เสียรของพระองค์บนกางเขน มัทธิวจึงบันทึกว่าและได้เอาถ้อยคำข้อหาที่ลงโทษพระองค์ไปติด
ไว้เหนือพระเสียร ซึ่งอ่านว่า "ผู้นี้คือเยชูษย์ตรีษย์ของชนชาติยิว"

ในหนังสือข่าวประเสริฐทั้งสี่เล่ม ข้อความที่ถูกเขียนตรงนี้มี ความแตกต่างกันเพียงเล็กน้อย
อย่างไรก็ตามข้อความเหล่านี้ก็ไม่ได้ขัดแย้งกัน แต่ส่งเสริมกันต่างหาก บันทึกข่าวประเสริฐ
แต่ละเล่มต่างให้เนื้อหาบางส่วนของเรื่องราวทั้งหมด ถึงแม้ว่าข้อความนี้ถูกเขียนเพื่อตั้งใจที่จะ
เสียดสีประชดประชันและเยาะเย้ย แต่มันก็เป็นความจริงและตรงประเด็นที่สุด เพราะว่าพระเยซู
ทรงเป็น "กษัตริย์ของชนชาติยิว" จริงๆ มีแต่บันทึกของยอห์นที่ชี้ให้เห็นว่าคำประกาศนี้ถูกเขียน
เป็นสามภาษา คือ ภาษาละตินเพื่อจุดประสงค์ทางกฎหมาย ภาษาฮีบรูสำหรับพวกยิว และภาษา
กรีกสำหรับคนอื่นๆ

มธ 27:38 คราวนั้นมีโจรสองคนถูกตรึงไว้พร้อมกับพระองค์ ข้างขวาพระหัตถ์คน
หนึ่ง ข้างซ้ายอีกคนหนึ่ง โจรสองคนนี้อาจเป็นสมาชิกในกองโจรของบาร์บัสซึ่งตอนนี้พระ
เยซูก็ทรงถูกตรึงอยู่บนกางเขนของเขา พระเยซูทรงสิ้นพระชนม์ในฐานะผู้ชอบธรรมแทนคนไม่
ชอบธรรมจริงๆ

มธ 27:39 มัทธิวกล่าวต่อไปว่า ฝ่ายคนที่หลายที่เดินผ่านไปมานั้นก็ด่าทอพระองค์
สิ้นศิริษะของเขา คำที่แปลว่า สิ้น (คิเนะ โอ) ไม่ได้หมายถึงการส่ายหัวในแนวนอนอย่างที่เรา
เข้าใจ แต่มันเป็นการผกศิริษะในแนวตั้งซึ่งเป็นธรรมเนียมปฏิบัติของพวกยิวในการอธิษฐาน

มากกว่า แน่นอนที่นี้เป็นการทำให้เพลงสดุดี 22:7,8,11-13; 109:25 สำเร็จ มันเป็นเรื่องตลกที่พวกยิวที่แน่นข้อเชื่อเดิมจนถึงทุกวันนี้ก็ยังฝังกศิระขึ้นลงขณะที่พวกเขาอธิษฐานอยู่เหมือนเดิม อย่างไรก็ตาม เห็นได้ชัดว่าพวกเขาทำเช่นนี้เพื่อที่จะเยาะเย้ยพระเยซู

มธ 27:40 การเยาะเย้ยของพวกเขาดำเนินต่อไปในรูปของคำพูดบ้าง กล่าวว่า "เจ้าผู้จะทำลายพระวิหารและสร้างขึ้นในสามวันนะ จงช่วยตัวเองให้รอด พวกปฏิบัติของพระองค์อ้างอิงย้อนกลับไปยังเหตุการณ์ในยอห์น 2:18-21 อย่างไรก็ตาม ตอนนั้นพระเยซูทรงบรรยายถึงการที่พระองค์จะทรงเป็นขึ้นจากตายในอีกสามวันต่อมา พวกเขาจึงเยาะเย้ยพระองค์มากขึ้นไปอีกโดยขอให้พระองค์ช่วยตัวเองให้รอด

นอกจากนี้พวกเขากล่าวต่อไปว่า ถ้าเจ้าเป็นบุตรของพระเจ้า จงลงมาจากกางเขนเถิด" แน่นอนที่คำพูดตรงนี้สอดคล้องกับการทดลองของซาตานที่มีต่อพระเยซูในตอนต้นของการรับใช้ของพระองค์ (มัทธิว 4:3) ในตอนนั้นมันพยายามทำให้พระเยซูสงสัยเกี่ยวกับตัวตนที่แท้จริงของพระองค์ พญามารก็คล้อยใจพวกปฏิบัติของพระเยซูขณะที่พวกเขาพูดประโยคนี้กับพระเยซู นอกจากนี้การที่พวกเขาขอให้พระองค์เสด็จลงมาจากกางเขนก็เป็นการเยาะเย้ยอย่างเห็นได้ชัด มันมีแต่จะเผยให้เห็นถึงความเสื่อมทรามของมนุษย์ขณะที่พระผู้ช่วยให้รอดของโลกนี้กำลังจะสิ้นพระชนม์เพื่อความบาปของพวกเขาอยู่ในขณะนั้น

มธ 27:41-43 สมาชิกหลายคนของสภาซานเฮดรินที่อยู่ตรงนั้นก็ผลัดเปลี่ยนกันมา เหน็บแนมและเยาะเย้ยพระองค์ พวกบรูโรหิตีใหญ่กับพวกธรรมจารย์และพวกผู้ใหญ่ก็เยาะเย้ยพระองค์เช่นกันว่า 42 "เขาช่วยคนอื่นให้รอดได้ แต่ช่วยตัวเองให้รอดไม่ได้ ถ้าเขาเป็นกษัตริย์ของชาติอิสราเอล ให้เขาลงมาจากกางเขนเดี๋ยวนี้เถิด และเราจะเชื่อเขา 43 เขาไว้ใจในพระเจ้า ถ้าพระองค์พอพระทัยในเขาก็ให้พระองค์ทรงช่วยเขาให้รอดเดี๋ยวนี้เถิด ด้วยเขาได้กล่าวว่า 'เราเป็นพระบุตรของพระเจ้า'"

ช่วงเป็นคำพูดที่ชั่วร้ายอะไรเช่นนี้ที่พุ่งออกมาจากปากของผู้นำทางศาสนาเหล่านี้! เป็นความจริงที่ใจเต็มด้วยอะไรปากก็พูดออกมานั้น พวกเขากำลังสนุกแบบซู่ๆกับการใช้คำตรัสจากการรับใช้ของพระองค์มาเล่นงานพระองค์ พวกเขาเกือบเป็นเหมือนกับพวกผีปิศาจที่

เดิน โลกอยู่ใต้กางเขนของพระองค์ ไม่ต้องสงสัยเลยว่าคำพูดเยาะเย้ยที่หยาบคายเหล่านี้มีแรงบันดาลใจมาจากนรกและออกมาจากปากของพวกเขาผู้นำยิวที่เกลียดชังพระคริสต์เหล่านั้น

“เขาช่วยคนอื่นให้รอดได้ แต่ช่วยตัวเองให้รอดไม่ได้” คำพูดเหน็บแนมของพวกเขาเป็นความจริงที่น่าตก หากพระองค์ทรงช่วยตัวเองให้รอดในตอนนั้น พระองค์ก็คงช่วยใครให้รอดไม่ได้เลย สำหรับคำกล่าวอ้างของพวกเขาที่ว่า ถ้าพระองค์เสด็จลงมาจากกางเขนพวกเขาก็จะเชื่อพระองค์ พวกเขาก็แสดงให้เห็นถึงการตีสองหน้าของตัวเอง เพราะว่าเมื่อพระเยซูเสด็จลงมาจากกางเขนจริงๆ ในรูปของการฟื้นคืนพระชนม์ในอีกสามวันต่อมา พวกเขาก็ไม่ยอมเชื่อพระองค์และพยายามทำทุกอย่างเพื่อปกปิดเรื่องนี้

พวกเขาเยาะเย้ยและดูถูกพระองค์ต่อไปโดยยกคำพูดจากเพลงสดุดี 22:8 มาแบบพิสดาร พวกเขายังกล่าวคำหยาบคายต่อพระองค์ต่อไปโดยบอกเป็นนัยว่าแม้แต่พระเจ้าก็ยังไม่เอาพระองค์เลยตอนนี้ เราควรหมายเหตุไว้ว่าพวกเขาผู้นำทางศาสนาของยิวเป็นพวกหลักที่กล่าวคำดูหมิ่นและเยาะหยันพระองค์ เป็นความจริงที่พระองค์เสด็จมาหาพรรคพวกของพระองค์ แต่พรรคพวกของพระองค์หาได้ต้อนรับพระองค์ไม่ พวกผู้ใหญ่ของอิสราเอลได้ปฏิเสธพระมหากษัตริย์ของตนอย่างสิ้นเชิงและไม่ลดละจริงๆ

มธ 27:44 ในตอนแรก แม้แต่โจรที่ถูกตรึงไว้กับพระองค์ก็ยังคงกล่าวคำหยาบซ้ำต่อพระองค์เหมือนกัน ความเกลียดชังและความโกรธเคืองของพวกเขาก็ถูกปล่อยออกมาทางคำพูดนี้ อย่างไรก็ตาม โจรคนหนึ่งก็กลับใจใหม่และต้อนรับพระเยซูเมื่อเขาเห็นเหตุการณ์ต่างๆที่กำลังเกิดขึ้นตามที่บันทึกของลูกาได้กล่าวไว้

มธ 27:45 มัทธิวจึงบันทึกว่าแล้วก็ยังเกิดความมืดทั่วทั้งแผ่นดิน ตั้งแต่เวลาเที่ยงวันจนถึงบ่ายสามโมง ในพระคัมภีร์ฉบับคิงเจมส์ภาษาอังกฤษ “ชั่วโมงที่หก” ก็เป็นเวลาของยิว วันของพวกเขาเริ่มตอนหกโมงเช้า (วันของพวกเขาโรม ซึ่งเป็นพื้นฐานของเวลาแบบชาวตะวันตกของเรา เริ่มตอนเที่ยงคืน) ดังนั้น ความมืดที่วันนี้จึงเริ่มต้นตอนเที่ยงวันและกินเวลาไปจนถึงบ่ายสามโมง ผู้เขียนเองส่วนตัวแล้วมีความเห็นว่าความมืดนี้เป็นมากกว่าแค่เมฆที่มาบดบังแสงอาทิตย์ แต่ดวงอาทิตย์เองก็ไม่อาจสาดแสงแดดที่แผดเผาในยามเที่ยงวันลงบนพระกายที่เปลือยเปล่าของ

องค์พระผู้สร้างของมันได้ ไม่ต้องสงสัยเลยว่าพระเจ้าพระบิดาทรงลำแดงพระเมตตาต่อพระบุตร
ของพระองค์ในการทำให้ดวงอาทิตย์คลายความร้อนในช่วงบ่ายของวันนั้น

มธ 27:46 ครั้นประมาณบ่ายสามโมงพระเยซูทรงร้องเสียงดังว่า "เอลี้ เอลี้ ลามา
สะบักธานี" แปลว่า "พระเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ ไฉนพระองค์ทรงทอดทิ้ง
ข้าพระองค์เสีย" ดังนั้นพอเวลาประมาณบ่ายสามโมงของวันนั้น พระเยซูก็ทรงร้องขึ้นว่า "เอลี้
เอลี้ ลามาสะบักธานี" นี่เป็นคำพูดที่ยกมาจากเพลงสดุดี 21:1 คำแปลของวลีดังกล่าวก็มีให้ตรง
ท้ายข้อนี้

ความสิ้นหวังและความเจ็บปวดครวครวขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราก็ดูกี่ถูกปล่อยออกมา
อย่างชัดเจนในคำพูดอันแสนเศร้านี้ เมื่อพระเจ้าช่วยให้รอดของเราได้กลายเป็นความบาปเพื่อเรา
ซึ่งพระองค์ไม่ทรงทำบาปเลย และความชั่วช้าของเราทุกคนถูกวางลงบนพระองค์ พระเจ้าก็ไม่
อาจทนดูพระองค์ได้อีกต่อไป ศาสดาพยากรณ์ฮาบากูกได้ร้องประกาศเมื่อหลายร้อยปีก่อนหน้า
นั้นว่า "พระเนตรของพระองค์บริสุทธิ์เกินที่จะทอดพระเนตรการชั่ว จะทรงมองดูความชั่วช้าก็
ไม่ได้" (ฮาบากูก 1:13) ในวันและโมงอันน่ากลัวนั้น พระเจ้าก็มีอาจทรงทนดูพระบุตรองค์เดียว
ที่บังเกิดมาของพระองค์ได้อีกต่อไป เป็นความจริงที่ในช่วงเวลาสั้นๆนั้นพระเจ้าทรงทอดทิ้ง
พระองค์จริงๆ มันทำให้พระทัยอันบริสุทธิ์และอ่อนโยนของพระเยซูต้องแตกสลาย พระองค์จึง
ทรงถูกตรึงอยู่ระหว่างสวรรค์และแผ่นดินโลก โดยถูกประชากรของพระองค์เองปฏิเสธและถูก
พระบิดาในสวรรค์ของพระองค์ทอดทิ้ง หากเท่านั้นยังไม่พอ ความบาปของคนทั้งโลกยังถูกวาง
ลงบนพระองค์และพระองค์ทรงแบกรับภาระอันแสนเลวร้ายนี้ขณะที่พระองค์ทรงทนทุกข์
ทรมานและสิ้นพระชนม์ด้วย

มธ 27:47-49 บางคนในพวกที่ยืนอยู่ที่นั่น เมื่อได้ยินก็พูดว่า "คนนี่เรียกเอลียาห์"
48 ในทันใดนั้น คนหนึ่งในพวกเขาวิ่งไปเอาฟองน้ำชุบน้ำองุ่นเปรี้ยวเสียบปลายไม้้อ ส่งให้
พระองค์เสวย 49 แต่คนอื่นร้องว่า "อย่าเพิ่ง ให้เราคอยดูซิว่าเอลียาห์จะมาช่วยเขาให้รอดหรือ
ไม่" บางคนเข้าใจพระองค์ผิดและคิดว่าพระองค์กำลังเรียกหาเอลียาห์ มีคนหนึ่งที่ยืนอยู่ซึ่งมีใจ
กรุณาเกิดความสงสาร เขาจึงเอาฟองน้ำชุบน้ำองุ่นเปรี้ยวยื่นให้พระองค์เพราะพระองค์ตรัสว่า

“เราหิวน้ำ” (ยอห์น 19:28) เห็นได้ชัดว่าพระองค์ทรงยอมเสวย อย่างไรก็ตามคนอื่นที่เหลือที่ยังเยาะเย้ยพระองค์ด้วยความไม่เชื่อต่อไปก็ตัดสินใจที่จะดูว่าเอเลียห์จะปรากฏตัวเพื่อที่จะช่วยพระองค์ให้รอดหรือไม่

มธ 27:50   ดังนั้นฝ่ายพระเยซู เมื่อพระองค์ร้องเสียงดังอีกครั้งหนึ่ง ก็ทรงปล่อยพระวิญญาณจิตออกไป บันทึกลงของมัทธิวไม่ได้บอกเราว่าพระเยซูตรัสอะไรตรงนี้ มันอาจเป็นข้อความที่ทรงยกมาจากเพลงสดุดี 31:5 ตามที่มีบอกไว้ในลูกา 23:46 ก็ได้ที่ว่า “พระบิดาเจ้าข้า ข้าพระองค์ฝากจิตวิญญาณของข้าพระองค์ไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์” หรือมันอาจเป็นคำพูดที่พระองค์ทรงร้องออกมาว่า “สำเร็จแล้ว” ตามที่มีบันทึกไว้ในยอห์น 19:30 ก็ได้ มันอาจเป็นเสียงร้องที่แสดงถึงความเจ็บปวดอย่างรุนแรงเมื่อพระทัยของพระองค์นึกขาดและแตกสลายจากความเจ็บปวดแห่งภาระฝ่ายวิญญาณที่พระองค์ทรงแบกรับอยู่ก็ได้

เพลงสดุดี 69:20 ดูเหมือนจะบอกล่วงหน้าว่าสาเหตุแห่งการสิ้นพระชนม์ของพระเมสสิยาห์จริงๆ แล้วก็คือ พระทัยที่แตกสลาย หลักฐานที่ได้จากการชันสูตรศพซึ่งหาได้ในหนังสือข่าวประเสริฐทั้งสิ้นเล่มชี้ให้เห็นชัดเจนถึงความปวดร้าวของหัวใจที่แตกสลายเพราะความโศกเศร้าเสียใจ หากเป็นเช่นนั้นจริง เสียงร้องสุดท้ายของพระองค์บนกางเขนก็อาจเป็นเสียงร้องเพราะความเจ็บปวดเมื่อหัวใจของพระองค์นึกขาดและพระองค์ก็สิ้นลม

มธ 27:51   และดูเถิด ม่านในพระวิหารก็ขาดออกเป็นสองท่อนตั้งแต่บนตลอดล่าง แผ่นดินก็ไหว ศิลา ก็แตกออกจากกัน เมื่อพระบุตรของพระเจ้าสิ้นพระชนม์ พระเจ้าก็ทรงใช้หมายสำคัญหลายประการที่ทำให้เห็นภาพชัดเจน บางทีภาพที่ชัดเจนที่สุดก็คือม่านที่ขาดเป็นสองตอน ในพระวิหารตามที่บัญญัติของโมเสสได้กำหนดไว้ ม่านใหญ่ผืนหนึ่งถูกแขวนไว้เพื่อกั้นระหว่างห้องใหญ่กว่าที่เรียกว่าที่บริสุทธิ์กับห้องเล็กกว่าที่เรียกว่าที่บริสุทธิ์ที่สุด พวกปุโรหิตเข้าไปในที่บริสุทธิ์เป็นประจำทุกวัน แต่มหาปุโรหิตจะได้เข้าไปในที่บริสุทธิ์ที่สุดในวันลบมลทินแค่ปีละครั้งเท่านั้น ม่านดังกล่าวเป็นเหมือนกำแพงที่ขวางกั้นปุโรหิตจากสง่าราศีเซคินาห์ ซึ่งเป็นการสถิตอยู่ด้วยของพระเจ้าบนโลกนี้บนพระที่นั่งกรุณาในที่บริสุทธิ์ที่สุด

ม่านดังกล่าวเชื่อกันว่ามีขนาดมหึมาโดยมีความสูง 60 ฟุตและกว้าง 35 ฟุต มีคนประเมินว่ามันหนาถึงสี่นิ้วเลยทีเดียว ม่านนี้จึงมีน้ำหนักมากและแรงที่จะฉีกมันขาดได้นั้นก็ต้องมหาศาล

มากๆ เมื่อมันผืนนี้ขาด มันก็ขาดจากบนลงล่างซึ่งแสดงให้เห็นว่าไม่ได้เกิดจากฝีมือมนุษย์ ดังนั้น อีกวิธีเดียวที่เป็นไปได้ก็คือ พระเจ้าทรงเป็นผู้ที่ฉีกมันขาด และพระองค์ก็ทรงทำเช่นนั้นจริงๆ

การที่มันขาดนั้นก็มีความหมายลึกซึ้งมากๆ พระวิหารไม่เพียงใช้การไม่ได้แล้วเท่านั้น ทั้งในทางปฏิบัติและการปรนนิบัติในนั้น แต่บัดนี้ที่บริสุทธิยังถูกเผยให้เห็นแล้วด้วย ซึ่งแสดงให้เห็นว่าพระเจ้าได้ทรงเอาพระพรและพระราชกิจของพระองค์ไปจากพระวิหารแล้ว การสถิตอยู่ด้วยของพระเจ้าบนแผ่นดินโลก คือ สง่าราศีเซคินาห์ จึงไม่อยู่ท่ามกลางมนุษย์อีกต่อไปแม้แต่ในทางทฤษฎีก็ตาม ดังนั้นเครื่องถวายบูชาแห่งพระวิหารทั้งสิ้นจึงไม่มีผลอีกแล้ว

ที่สำคัญยิ่งกว่านั้นก็คือ ตามที่หนังสือฮีบรูได้กล่าวไว้ชัดเจน แผนการและวาระทั้งหมดของพระเจ้าที่ทรงมีสำหรับมนุษย์ชาตินั้น ได้เปลี่ยนแปลงไปแล้ว พระราชบัญญัติได้สำเร็จแล้ว เครื่องถวายบูชาเพื่อล้างบาปได้ถูกถวายเรียบร้อยแล้ว ระบบเครื่องถวายบูชาแห่งพระคัมภีร์เดิมทั้งหมด พร้อมกับระบอบปุโรหิต พระวิหาร และบัญญัติต่างๆ ได้ถูกยกเลิกไปแล้ว ระบอบใหม่ พันธกิจใหม่ คนกลุ่มใหม่และพันธสัญญาใหม่ก็อยู่ใกล้แล้ว ดู ฮีบรู 10:19-20

ช่วงเวลาที่สำคัญดังกล่าว ซึ่งเปลี่ยนจุดเปลี่ยนของประวัติศาสตร์ได้มาพร้อมกับหมายสำคัญต่างๆอันเหมาะสมในธรรมชาติด้วย “แผ่นดินก็ไหว ศิลาที่แตกออกจากกัน” คำที่แปลว่าแตกออกจากกัน (สคิโซ) มีความหมายว่าปรือออก ความหมายที่น่าจะเป็นไปได้ก็คือว่า ชั้นหินตามธรรมชาติได้แยกออกจากกันเพราะแรงของแผ่นดินไหว เมื่อพระเจ้าผู้สร้างทรงสิ้นพระชนม์ สิ่งทรงสร้างก็สั่นสะท้านและหวั่นไหวจริงๆ

มธ 27:52-53 นอกจากนี้อุโมงค์ฝังศพก็เปิดออก ศพของพวกวิสุทธิชนหลายคนที่ยังหลับไปแล้วได้เป็นขึ้นมา 53 ภายหลังจากที่พระองค์ทรงเป็นขึ้นมาแล้ว เขาทั้งหลายก็ออกจากอุโมงค์พากันเข้าไปในนครบริสุทธิปรากฏแก่คนเป็นอันมาก เมื่อแผ่นดินโลกสั่นไหว ไม่เพียงอุโมงค์ฝังศพแตกออกเท่านั้น แต่ยังมีกระดูกสันหลังของวิสุทธิชนหลายคนที่ยังตายไปแล้วด้วย คำที่แปลว่า วิสุทธิชนหลายคน (ฮาเกออส) มีความหมายตรงตัวว่า 'บรรดาผู้บริสุทธิ'

ไม่ต้องสงสัยเลยว่าคนเหล่านี้เป็นคนที่ได้รับการไถ่จากสมัยพระคัมภีร์เดิมซึ่งพระเจ้าทรงนำออกมาอย่างน่าอัศจรรย์หลังการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซู พระเยซูทรงเป็นผู้

แรกที่เป็นขึ้นจากตายจริงๆ เราเห็นชัดเจนว่าวิสุทธิชนสมัยพระคัมภีร์เดิมเหล่านี้ได้ถูกชุบให้เป็นขึ้นมาจากเมืองบรมสุขเกษมและได้รับอนุญาตให้เข้าสู่กรุงเยรูซาเล็ม แต่เราไม่ทราบชัดเจนว่าหลังจากนั้นแล้วเกิดอะไรขึ้นกับคนเหล่านี้

ไม่มีการบ่งบอกในพระคัมภีร์เลยว่าพวกเขาเสียชีวิตอีกทีในเวลาต่อมา และถ้าพวกเขาได้รับร่างกายใหม่ซึ่งได้รับสง่าราศีแล้วจริงๆ พวกเขาที่ตายอีกไม่ได้เลย อาจเป็นไปได้ว่าพวกเขาเข้าไปในสวรรค์พร้อมกับพระเยซูเมื่อพระองค์ทรงเสด็จขึ้นสู่เบื้องสูงตามที่เอเฟซัส 4:8-10 ได้กล่าวไว้ นี่เป็นหนึ่งในข้อลึกลับหลายประการในพระคัมภีร์ใหม่อย่างแท้จริง

ไม่ว่าจะในกรณีใด พวกวิสุทธิชนที่เป็นขึ้นจากตายเหล่านี้ก็ “เข้าไปในนครบริสุทธิปรากฏแก่คนเป็นอันมาก” นี่เป็นอีกครั้งที่พระเจ้าทรงให้ภาพประกอบชัดเจนที่แสดงถึงเหตุการณ์สำคัญที่เพิ่งเกิดขึ้นไป

มธ 27:54 บัดนี้ เมื่อนายร้อยและทหารที่เฝ้าพระเยซูอยู่ด้วยกันได้เห็นแผ่นดินไหว และเหตุการณ์เหล่านั้นซึ่งบังเกิดขึ้น ก็พากันคร่ำครวญยิ่งนัก จึงพูดกันว่า "แท้จริงท่านผู้นี้เป็นพระบุตรของพระเจ้า" เห็นได้ชัดว่า นายร้อยที่ว่าเป็นนายทหารที่มีหน้าที่บังคับบัญชาพวกทหารโรมที่ได้รับมอบหมายให้ตรึงกางเขนนักโทษ ประเพณีเล่าว่าเขามีชื่อว่า เปโตรเนียส เขาเป็นประจักษ์พยานที่ได้เห็นเหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้นที่กลโกธาทั้งก่อนและหลังการตรึงพระเยซูที่กางเขน เขาอาจอยู่ในเหตุการณ์ตอนที่มีการพิจารณาคดีพระเยซูต่อหน้าปีลาตด้วย ดังนั้นเขาเลยได้ยินคำกล่าวยอมรับของพระเยซูที่ว่าทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า

เมื่อพวกเขาได้เห็นแผ่นดินไหว ดวงอาทิตย์ที่มืดมิด และเหตุการณ์ต่างๆที่เกี่ยวข้องเหล่านั้น พวกเขาก็ออกปากยอมรับว่า “แท้จริงท่านผู้นี้เป็นพระบุตรของพระเจ้า” มีคนเชื่อกันว่านายร้อยชาวโรมผู้นี้จึงอาจได้รับความรอดจริงๆ โดยกล่าวยอมรับด้วยปากของตนว่าพระเยซูทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า หากเป็นเช่นนั้นจริง จึงมิได้มีเพียงโจรที่ถูกตรึงบนกางเขนเท่านั้น แต่เขาก็เช่นกันที่ตกอยู่ใต้ฤทธิ์เดชแห่งการพิงใจของกางเขน ฤทธิ์เดชแห่งกางเขนจึงเริ่มทำงานแล้ว

มธ 27:55-56 ขณะที่เหตุการณ์สำคัญเหล่านี้ได้บรรลุถึงขีดสุด พวกผู้หญิงที่เชื่อหลายคนที่ได้ติดตามพระองค์มาจากแคว้นกาลิลีก็มองดูเหตุการณ์เหล่านี้อยู่แต่ไกล ที่นั่นมีหญิงหลาย

คนที่ได้ติดตามพระเยซูจากแคว้นกาลิลีเพื่อปรนนิบัติพระองค์ มองดูอยู่แต่ไกล 56 ในพวกนั้นมี มารีย์ชาวมัคดาลา มารีย์มารดาของยากอบและโยเสส และมารดาของบุตรเสเบดี

เราควรหมายเหตุไว้ว่าพวกสาวกที่เป็นผู้ชายได้ทิ้งพระเยซูและหนีไปแล้ว อย่างไรก็ตาม หญิงที่ดำเนินตามทางของพระเจ้าเหล่านี้ได้อยู่ต่อจนถึงที่สุด ผู้ที่ถูกเอ่ยชื่อในที่นี้ได้แก่ มารีย์ ชาวมัคดาลา มารีย์มารดาของยากอบและโยเสส (นี่น่าจะเป็นมารดาของพระเยซูเพราะว่าน้องชายของพระองค์มีสองคนชื่อว่ายากอบและโยเสส ดู มาระโก 6:3) นอกจากนี้มารดาของบุตรเสเบดี (ยอห์นและยากอบ) ซึ่งมักถูกเรียกว่านางสะโลเมก็อยู่ที่นั่นด้วย ดู มาระโก 15:40 หญิงเหล่านี้ อาจอยู่ต่อเพื่อที่จะยืนเป็นเพื่อนมารดาของพระเยซูและรับใช้ไปกับนางด้วย หญิงกลุ่มเล็กๆที่ สัตย์ชื่อเหล่านี้ได้ยืนดู โศกนาฏกรรมที่กำลังเกิดขึ้นตามคำพยากรณ์ มันคงเป็นภาพที่น่าเศร้าจริงๆที่ได้เห็นพระบุตรของพระเจ้าถูกแขวนในสภาพสิ้นพระชนม์บนกางเขน

มธ 27:57-61 ครั้นถึงเวลาพลบค่ำ มีเศรษฐีคนหนึ่งมาจากบ้านอาริมาเซียชื่อโยเซฟ เป็นสาวกของพระเยซูด้วย 58 เขาได้เข้าไปหาปีลาตขอพระศพพระเยซู ปีลาตจึงสั่งให้มอบพระศพนั้นให้ 59 เมื่อโยเซฟได้รับพระศพมาแล้ว เขาก็เอาผ้าป่านที่สะอาดพันหุ้มพระศพไว้ 60 แล้วเชิญพระศพไปประดิษฐานไว้ที่อุโมงค์ใหม่ของตน ซึ่งเขาได้สกัดไว้ในศิลา เขาก็กลิ้งหินใหญ่ปิดปากอุโมงค์ไว้แล้วก็จากไป 61 ฝ่ายมารีย์ชาวมัคดาลากับมารีย์อีกคนหนึ่งนั้น ก็นั่งอยู่ที่นั่นตรงหน้าอุโมงค์

ในเย็นวันนั้นที่มีการตรึงกางเขน สมาชิกที่ร่ำรวยคนหนึ่งของสภาซานเฮดรินชื่อว่า โยเซฟชาวบ้านอาริมาเซียได้ขออนุญาตในการฝังพระศพของพระเยซูจากปีลาต พระคัมภีร์ทรงนี้บอกว่าเขาเป็นสาวกคนหนึ่งของพระเยซู แต่ตามที่หนังสือยอห์นบอกไว้ เขาก็เป็นสาวกแบบลับๆ เขาพร้อมกับนิโคเดมัสได้ดำเนินการฝังพระศพของพระองค์ตามธรรมเนียมของพวกยิว

ปกติแล้วพวกยิวในสมัยนั้นจะห่อศพในผ้าป่านและเอาเศษผ้ามาพันรอบศพที่ห่อหุ้มด้วยผ้าป่านนั้นในสภาพที่เกือบเหมือนมัมมี่ นี่เป็นเรื่องสำคัญ แม้แต่คนที่แข็งแรงก็ไม่สามารถปลดเปลื้องตัวเองให้พ้นจากพันธนาการนั้นได้ กระนั้นเมื่อพระเยซูทรงเป็นขึ้นจากตาย พระองค์ก็ทรงจากไปในแบบไร้ร่องรอยจนแม้แต่ผ้าห่อศพก็ยังถูกวางไว้ในสภาพเรียบร้อยดูจริงไหม

หินที่ถูกกลิ้งมาปิดปากอุโมงค์นั้นย่อมมีขนาดมหึมา อุโมงค์ฝังศพของพวกยิวถูก ออกแบบให้มีลักษณะที่ว่า หินปิดปากอุโมงค์ทรงกลมจะถูกลูกขว้างไว้ในร่องที่ถูกแกะไว้ซึ่งลาด เอียงสู่ด้านล่าง การที่จะโยกย้ายหินปิดปากอุโมงค์จะต้องใช้วิธีกลิ้งมันขึ้นเนิน ซึ่งเป็นสิ่งที่ทำได้ ยากยิ่งเพื่อป้องกันมิให้ใครมาขุดขยำกับอุโมงค์ฝังศพ

นี่เป็นอีกครั้งที่คนที่นั่งเส้าอุโมงค์ก็คือ หญิงเหล่านี้ที่ดำเนินตามทางของพระเจ้า ข้อเท็จจริงที่สำคัญก็คือว่า พวกนางได้เห็นการเตรียมพระศพของพระเยซูสำหรับการฝัง รวมถึง สถานที่ๆพระองค์ทรงถูกฝังด้วย การฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์จะเป็นเรื่องน่าเชื่อถือก็ต่อเมื่อ พระเยซูทรงสิ้นพระชนม์แล้วจริงๆ หญิงพวกนี้จึงเป็นพยานหลายปากที่ยืนยันเรื่องการ สิ้นพระชนม์และสถานที่ฝังพระศพของพระเยซูได้เป็นอย่างดี ในวันที่ทรงฟื้นคืนพระชนม์ คือ สามวันถัดมา พวกนางก็รู้ด้วยว่าเป็นอุโมงค์ไหนเพราะพวกนางได้เห็นการฝังพระศพของพระ เยชูมาก่อนแล้ว

มธ 27:62 วันต่อมา คือวันถัดจากวันเตรียม พวกปุโรหิตใหญ่และพวกฟาริสีพากันไปหาปีลาต หากเราถือว่าพระเยซูทรงถูกตรึงกางเขนก่อนวันศุกร์ของสัปดาห์นั้น “วันถัดมา” จริงๆแล้วก็น่าจะเป็นวันศุกร์ เห็นได้ชัดว่าวันเตรียมก็คือ การเตรียมสำหรับเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ เห็นได้ชัดว่ามันเริ่มต้นวันศุกร์ของปีนั้น ในวันนั้นเอง พวกสมาชิกสภาซานเฮดรินได้เข้าไปหาปีลาต สิ่งที่หักล้างความเชื่อเรื่องการตรึงกางเขนในวันศุกร์ก็คือว่า พวกผู้นำทางศาสนาเหล่านี้ ซึ่งเคร่งครัดเรื่องการรักษาวันสะบาโตอย่างมาก (โดยเฉพาะพวกฟาริสี) คงไม่ยอมทำสิ่งที่น่าเกลียดอย่างการเข้าไปหาปีลาตซึ่งเป็นผู้นำของคนต่างชาติที่นอกศาสนาในวันสะบาโตเป็นแน่ อย่างไรก็ตาม พวกเขาก็ทำเช่นนี้ได้หากการตรึงกางเขนเกิดขึ้นในวันพฤหัสบดี

มธ 27:63-64 พวกผู้นำของอิสราเอลจึงกล่าวว่า "เจ้าคุณขอรับ ข้าพเจ้าทั้งหลายจำได้ว่าคนล่อลวงผู้นั้น เมื่อเขายังมีชีวิตอยู่ได้พูดว่า 'ล่องไปสามวันแล้วเราจะเป็นขึ้นมาใหม่' 64 เหตุฉะนั้น ขอได้มีบัญชาสั่งเส้าอุโมงค์ให้แข็งแรงจนถึงวันที่สาม เกลือกว่าสาวกของเขาจะมาในตอนกลางคืน และลักเอาศพไป แล้วจะประกาศแก่ประชาชนว่า เขาเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว และการหลอกลวงครั้งนี้จะร้ายแรงยิ่งกว่าครั้งก่อนอีก" น่าแปลกตรงที่ว่าพวกสาวกจำไม่ได้ว่าพระ

เยซูได้ตรัสล่วงหน้าหลายต่อหลายครั้งถึงการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ แต่พวกศัตรูที่ไม่เชื่อของพระองค์กลับจำได้ ในทางกลับกัน พวกสาวกกลับเป็นทุกข์โศกเศร้าและฝันสลายในเรื่องพระเมสสิยาห์ที่จะมาปลดปล่อยพวกเขา พวกศัตรูของพระองค์ยังหวาดกลัวอิทธิพลของพระเยซู แม้ในยามที่ทรงสิ้นพระชนม์แล้ว พวกเขาจึงหาวิธีต่างๆ เพื่อป้องกันมิให้ใคร ไปยุ่งกับอุโมงค์ฝังศพนั้น พวกเขาจึงขอให้โรมช่วยเหลือในการเฝ้าอุโมงค์

มธ 27:65-66 ปีลาตจึงสั่งให้คนไปประทับตราของโรมไว้ที่อุโมงค์ เขาจึงสั่งว่า "พวกท่านจงเอายามไปเถิด จงไปเฝ้าให้แข็งแรงเท่าที่ท่านจะทำได้" 66 เขาจึงไปทำอุโมงค์ให้มั่นคงประทับตราไว้ที่หิน และวางยามประจำอยู่ ตราประทับที่ว่านี้น่าจะเป็นเชือกเส้นหนึ่งที่วางพาดอุโมงค์โดยมีตราประทับจีฟั้งประทับไว้ที่ปลายทั้งสองด้าน

ตราประทับของโรมมีสิทธิอำนาจและแสนยานุภาพของโรม การไปยุ่งย่ามกับมันก็คือเป็นการกระทำผิดขั้นรุนแรง นอกจากนี้ พวกทหารยังถูกให้มาเฝ้ายามเพื่อรักษาความปลอดภัยในสถานที่นั้นด้วย คำที่แปลว่า ยาม (คอสโตเซีย) สื่อถึงการใช้ทหารอย่างน้อยสี่นาย และอาจมากถึงสิบหกนาย เท่าที่เป็นไปได้ก็คือว่า อาจมีทหารเฝ้ายามประจำจะละสี่นาย บัดนี้อำนาจและสิทธิอำนาจของโรม ซึ่งเป็นรัฐบาลที่เปี่ยมแสนยานุภาพมากที่สุดบนพื้นพิภพในขณะนั้น ก็มารักษาความปลอดภัยอุโมงค์ฝังพระศพของพระเยซูแล้ว การที่จะออกมาจากอุโมงค์หรือปล้นข้าวของในอุโมงค์จึงเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้เลยในสายตาของมนุษย์

*****

ภาพรวมของมัทธิว 28 : ข่าวประเสริฐของมัทธิวปิดท้ายอย่างเปี่ยมด้วยสง่าราศีเมื่อพระเยซูคริสต์ทรงฟื้นคืนพระชนม์จากความตาย ถึงแม้พวกศัตรูพยายามหักล้างความน่าเชื่อถือเรื่อง การฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ แต่มันก็ปรากฏชัดเจน สุดท้ายพระเยซูทรงมอบหมายคำสั่ง และพระมหาบัญชาแก่พวกสาวกสำหรับยุคใหม่ที่กำลังใกล้เข้ามา

มธ 28:1 ภายหลังวันสะบาโต เวลาใกล้รุ่งเช้าวันต้นสัปดาห์ มารีย์ชาวมัคดาลากับมารีย์อีกคนหนึ่งมาดูอุโมงค์ บางคนพยายามที่จะบรรยายช่วงเวลานี้ว่าเป็นเย็นวันเสาร์ซึ่งจริงๆ แล้วก็เป็นการสิ้นสุดของวันสะบาโต อย่างไรก็ตามคำพูดที่ว่า “เวลาใกล้รุ่งเช้า” ก็บ่งบอกชัดเจน

ว่าเวลาดังกล่าวเป็นตอนเช้าตรู่ของวันอาทิตย์ มารีย์อีกคนที่ว่านี้น่าจะเป็นคนเดียวกับที่ถูกเอ่ยถึง
ใน 27:56 ซึ่งก็คือ มารีย์มารดาของยากอบและ โยเสส อีกครั้งที่นางน่าจะเป็นมารดาของพระเยซู
ดู คำอธิบายสำหรับ 27:56

มธ 28:2   **ดูเถิด ได้เกิดแผ่นดินไหวใหญ่ยิ่งนัก** ความหมายตรงตัวของคำๆ นี้คือ
'mega seismic' (การเคลื่อนที่ของเปลือกโลกครั้งใหญ่) นี้ไม่ใช่การสั่นสะเทือนชั้นเล็กๆ แผ่นดิน
ไหวครั้งหนึ่งบ่งบอกถึงการตรึงกางเขนองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราอย่างไร “แผ่นดินไหวใหญ่ยิ่ง
นัก” นี้ก็บ่งบอกถึงการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์เช่นกัน ในประวัติศาสตร์ที่ผ่านมา การฟื้น
คืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์เป็นเหตุการณ์ที่ทำให้พิภพสั่นสะเทือนจริงๆ เพราะทูตสวรรค์
ขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้ลงมาจากสวรรค์ กลิ้งก้อนหินนั้นออกจากปากอุโมงค์ แล้วก็นั่งอยู่บน
หินนั้น คงต้องใช้ทหาร โรมทั้งหมดที่มาเฝ้ายามในการกลิ้งหินก้อนใหญ่นี้ออกจากปากอุโมงค์
แต่ทูตสวรรค์แค่คนเดียวก็ทำงานนี้ได้สบายๆ อาจกล่าวได้ว่าทูตสวรรค์ผู้นี้มิได้กลิ้งก้อน
หินออกเพื่อให้พระเยซูเสด็จออกมา แต่เพื่อให้พวกผู้หญิง พวกสาวก และให้คนอื่นๆ ที่เหลือได้
มองเห็นข้างในมากกว่า นี่ทำให้ประจักษ์พยานคนแรกๆ ได้เห็นกับตาว่าอุโมงค์ฝังศพนี้ว่างเปล่า
จริงๆ

ทูตสวรรค์ผู้นี้จึง “นั่งอยู่บนหินนั้น” ทูตสวรรค์ที่นั่งอยู่บนหินนี้สื่อถึงสารที่ชัดเจนแม้
มิได้กล่าวออกมาถึงความทรงสภาพสูงสุดของพระเจ้า เขาได้ทำสิ่งที่พระองค์ทรงใช้ให้ทำแล้ว
นั่งลง ผ่อนคลาย และดูสิ่งที่กำลังเกิดขึ้น นี่สื่อถึงบรรยากาศของชัยชนะรวมถึงการเหยียหยันพวก
ศัตรูของพระคริสต์ผู้ทรงเป็นขึ้นแล้วด้วย

มธ 28:3   พระเจ้าทรงนำเสนอสุนัขนำสารของพระองค์ในเครื่องแบบสวรรค์เต็มรูปแบบ
แบบ ใบหน้าของทูตนั้นเหมือนแสงฟ้าแลบ เสื้อของทูตนั้นก็ขาวเหมือนหิมะ ลอนนิกภาพในช่วง
แสงสลัวๆ ของรุ่งเช้าที่ส่องให้เห็นใบหน้าที่ของทูตสวรรค์ผู้นี้ที่สว่างไสวเจิดจ้าเหมือนฟ้าแลบและ
เสื้อของเขาก็ขาวโพลนเหมือนหิมะที่เพิ่งตก

มธ 28:4   เป็นที่เข้าใจได้ว่าพวกยามชาวโรมนี้ 'กลัวแทบตาย' พวกยามที่เฝ้าอยู่กลัว
ทูตองค์นั้นจนตัวสั่น และเป็นเหมือนคนตาย คำที่แปลว่า พวกยาม (เทระ โอ) ในบริบทนี้มีความ

หมายความว่า 'ยามเฝ้า' และข้อมหมายถึงพวกทหารโรมที่มาเฝ้ายาม ความกลัวที่ทำให้คนตัวสั่นได้นั้น ต้องเป็นอะไรที่มากมายจริงๆ ถึงแม้พวกทหารนอกศาสนาเหล่านี้อาจไม่เข้าใจสิ่งที่ตนเห็น แต่พวกเขาก็ได้ประสบกับตัวถึงความเกรงกลัวองค์พระผู้เป็นเจ้า นอกจากนี้ถึงแม้พวกเขาอาจไม่รู้ ซึ่งถึงสิ่งที่ตนเห็นในตอนนั้น แต่พวกเขาก็ได้เห็นการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์จริงๆ

มธ 28:5-6 เราเห็นทั่วพระคัมภีร์เลยว่าเมื่อใดที่พวกทูตสวรรค์ปรากฏตัวในสภาพน่า ตื่นตาแก่คนที่ดำเนินตามทางของพระเจ้าและคนชอบธรรม พวกเขาจะพูดเหมือนกันทุกครั้งว่า 'อย่ากลัวเลย' ดังนั้นทูตสวรรค์นั้นจึงกล่าวแก่หญิงนั้นว่า "อย่ากลัวเลย พวกทูตสวรรค์เป็น วิญญาณที่ปรนนิบัติประชากรของพระเจ้า ทูตสวรรค์คนนี้มีข่าวยอดเยี่ยมที่สุดตลอดกาลมาแจ้ง ให้ทราบจริงๆ

เพราะเรารู้ว่าท่านทั้งหลายมาหาพระเยซู ซึ่งถูกตรึงที่กางเขน 6 พระองค์หาได้ประทับ อยู่ที่นี้ไม่ เพราะพระองค์ทรงเป็นขึ้นมาแล้วตามที่พระองค์ได้ตรัสไว้ในวัน มาดุกที่ซึ่งองค์พระผู้เป็น เจ้าได้บรรทมอยู่นั้น พระเยซูคริสต์ไม่เพียงทรงเป็นขึ้นจากตายแล้วเท่านั้น แต่ยังทรงเป็นขึ้นตาม ที่พระองค์ได้ตรัสไว้ในวันด้วย เราจำได้ว่าพระองค์ได้ตรัสล่วงหน้าหลายครั้งถึงมิใช่แค่การ สิ้นพระชนม์ของพระองค์เท่านั้น แต่ที่สำคัญกว่าก็คือ การฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ด้วย (ดู มัทธิว 16:21, 17:9, 20:19 ฯลฯ) คำเทศนาสั้นๆตรงนี้ก็ถือว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงกระทำตามที่ ได้ตรัสไว้ว่าจะทำเสมอ

มธ 28:7 คำสั่งแรกที่ทำให้เป็นพยานถึงการฟื้นคืนพระชนม์หลังจากที่มันเกิดขึ้นแล้ว ถูกพบตรงนี้ แล้วจึงรีบไปบอกพวกสาวกของพระองค์เถิดว่า พระองค์ทรงเป็นขึ้นมาจากความ ตายแล้ว และดูเถิด พระองค์เสด็จไปยังแคว้นกาลิลีก่อนท่านทั้งหลาย ท่านทั้งหลายจะเห็น พระองค์ที่นั่น ดูเถิด เราได้บอกท่านแล้ว" หญิงเหล่านี้ได้รับคำสั่งให้ไปบอกพวกสาวกของ พระองค์เรื่องที่พระองค์ทรงเป็นขึ้นแล้ว นอกจากนี้ คำสั่งนี้ยังสื่อด้วยว่าพระเยซูจะเสด็จไปพบ พวกสาวกในแคว้นกาลิลีในไม่ช้าด้วย อันที่จริงแล้วพระเยซูทรงปรากฏพระองค์ให้พวกสาวก เห็นหลายต่อหลายครั้งก่อนการปรากฏสองครั้งนั้นในแคว้นกาลิลี อย่างไรก็ตามพระองค์ก็ทรงมี

นัดหมายชัดเจนสำหรับผู้ใดก็ตามที่อยากจะมาพบพระองค์ในแคว้นกาลิลี ซึ่งเป็นบ้านเกิดของพระองค์

มธ 28:8 หญิงที่ดำเนินตามทางของพระเจ้าซึ่งได้รับสิทธิพิเศษเหล่านี้เป็นพวกเดียวกับที่ได้ยืนอยู่ข้างกางเขนของพระองค์จนถึงที่สุด บัดนี้พวกนางไม่เพียงมีโอกาสเป็นประจักษ์พยานพวกแรกถึงการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์เท่านั้น แต่พวกนางยังเป็นพวกแรกที่ได้ประกาศเรื่องการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ด้วย หญิงเหล่านั้นก็ไปจากอุโมงค์โดยเร็ว ทั้งกลัวทั้งยินดีเป็นอันมาก จึงนำความไปบอกพวกสาวกของพระองค์

ไม่ต้องสงสัยเลยว่าความน่าตื่นเต็นของสิ่งที่พวกนางได้เห็นย่อมทำให้อะเดรนาตินสูบฉีด ซึ่งทำให้เกิดความกลัวและความยินดีเป็นล้นพ้น พวกนางรู้สึกตื่นเต็นและชื่นชมยินดีไปกับสิ่งที่ได้เห็นและได้ยิน กระนั้นผู้นำสารจากสวรรค์ที่อุโมงค์ฝังศพนี้ก็ทำให้พวกนางเกิดความกลัวด้วย พวกนางจึงวิ่งกลับเข้าเมืองไปยังที่ๆพวกสาวกพักอยู่ในตอนนั้น คำที่แปลว่า นำความไปบอก (*อะพังเกิลโล*) มีความหมายในบริบทนี้ว่า 'ประกาศ' หรือ 'แจ้งให้ทราบ' พวกนางก็ทำเช่นนั้นจริงๆ

มธ 28:9 ขณะที่หญิงเหล่านั้นไปบอกสาวกของพระองค์ ดูเถิด พระเยซูได้เสด็จพบเขาและตรัสว่า "จงจำเรณูเถิด" หญิงเหล่านั้นก็มากอดพระบาทของพระองค์ และนมัสการพระองค์ บัดนี้พยานที่สัตย์ซื่อและอุทิศตัวเหล่านี้ซึ่งได้ยืนอยู่ใกล้กางเขนจนถึงที่สุดก็ได้รับสิทธิพิเศษในการเป็นพวกแรกที่ได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าอันเป็นที่รักของพวกนางในสภาพฟื้นคืนพระชนม์แล้ว

คำที่แปลว่า จงจำเรณูเถิด (*ไคโร*) มักถูกแปลเป็น 'จงชื่นชมยินดีเถิด' (มันเป็นสำนวนที่ใช้ทักทายกันในสมัยนั้น) นอกจากนี้ คำๆนี้ยังอยู่ในรูปประโยคคำสั่งด้วย เมื่อพระเยซูเสด็จมาพบพวกผู้รับใช้ที่สัตย์ซื่อและตื่นเต็นของพระองค์ พระองค์ก็ทรงสั่งให้พวกเขาชื่นชมยินดี การสู้รบนั้นจบลงแล้ว พระองค์ทรงได้ชัยชนะมาแล้ว การกอดพระบาทพระองค์ก็สื่อถึงการนมัสการพระองค์ด้วยสิ้นสุดใจ ตอนนั้นพวกนางคงคุกเข่าก้มกราบพระองค์หรือไม่ก็น้อมตัวลงและเอา

หน้าจรดพื้นเลย ตรงนี้สตรีเหล่านี้ได้สัมผัสพระกายของพระคริสต์ผู้ทรงเป็นขึ้นจากตายจริงๆ ซึ่งสื่อให้เห็นชัดเจนว่าพระองค์ทรงเป็นขึ้นจากตายพร้อมพระกายด้วย

มธ 28:10 นี่เป็นอีกครั้งที่สตรีที่ดำเนินตามทางของพระเจ้าเหล่านี้ถูกกำชับว่าอย่ากลัวเลย พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า "อย่ากลัวเลย จงไปบอกพวกพี่น้องของเราให้ไปยังแคว้นกาลิลี และพวกเขาจะได้พบเรานั่น" น่าสนใจตรงที่ว่าพระเยซูทรงเรียกพวกสาวกของพระองค์ในตอนนี้เป็นพี่น้องแล้ว ดู ฮีบรู 2:11 ในบันทึกเกี่ยวกับการปรากฏพระองค์หลังทรงเป็นขึ้นจากตายแล้วให้พวกสาวกของพระองค์เห็น พระองค์ทรงกำชับพวกเขาว่า "อย่ากลัวเลย"

ถึงแม้ทั้งทูตสวรรค์ผู้นั้นและพระเยซูเอง ได้สั่งพวกเขาแล้วว่าพระองค์จะเสด็จไปพบพวกสาวกของพระองค์ในแคว้นกาลิลี แต่ต่อมาในวันนั้นเองพระองค์ก็เสด็จไปพบกับสาวกสองคนหนึ่งที่กำลังเดินทางไปบ้านเอมมาอูส เย็นวันนั้นพระองค์ก็เสด็จไปพบกับทั้งสิบคนนั้นและพบกับสิบเอ็ดคนนั้นในอีกสัปดาห์ต่อมา โดยยังอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มอยู่ อย่างไรก็ตาม พระองค์ก็ได้เสด็จไปพบกับพวกเขาจริงๆ ในแคว้นกาลิลีตามที่มิถก่าวไว้ตรงท้ายบทนี้และยอห์น 21 อาจเป็นไปได้ว่าเมื่อพระองค์ตรัสถึงพวกสาวกของพระองค์ พระองค์น่าจะทรงหมายถึงพวกสาวกทั้งหมดของพระองค์ ไม่ใช่แค่สิบเอ็ดคนนั้นเท่านั้น

สภาพบรรยากาศทางการเมืองในกรุงเยรูซาเล็มขณะนั้นยังเป็นปฏิกิริยาอยู่ บางทีพระเยซูอาจทรงต้องการที่จะพบกับพวกผู้เชื่อแท้หลายร้อยคนของพระองค์ในสภาพการณ์ที่เป็นมิตรกว่านี้ก็ได้ ใน 1 โครินธ์ 15:6 เปาโลเขียนว่าพระเยซูทรงพบกับพี่น้องกว่าห้าร้อยคนในคราวเดียวแน่นอนว่านั่นเกิดขึ้นในแคว้นกาลิลี และมีไซ่ที่กรุงเยรูซาเล็ม

มธ 28:11-15 คราวนี้มีทิวเปลี่ยนไปพูดถึงปฏิริยาของพวกผู้มีอำนาจในท้องถิ่นที่มีต่อการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูบ้าง ขณะที่พวกผู้หญิงกำลังไปอยู่นั้น คุณเถิด มีบางคนในพวกที่เผ่ายามได้เข้าไปในเมือง เล่าเหตุการณ์ทั้งปวงที่บังเกิดขึ้นนั้นให้พวกปุโรหิตใหญ่ฟัง 12 เมื่อพวกปุโรหิตใหญ่ประชุมปรึกษากันกับพวกผู้ใหญ่แล้ว ก็แจกเงินเป็นอันมากให้แก่พวกทหาร

13 ตั้งว่า "พวกเจ้าจงพูดว่า 'พวกสาวกของเขามาลักเอาศพไปในเวลากลางคืนเมื่อเรานอนหลับอยู่' 14 ถ้าความนี้ทราบถึงหูเจ้าเมือง เราจะพูดแก้ไขให้พวกเจ้าพ้นโทษ" 15 พวกทหารจึงยอมรับเงิน และทำตามที่ถูกสอนมา และความนี้ก็เลื่องลือไปในบรรดาพวกยิวจนทุกวันนี้

พวกทหารโรมที่ได้รับมอบหมายให้มาช่วยเหลือสภาซานเฮดรินในการเป็นยามเฝ้าอุโมงค์ได้มารายงานผู้บังคับบัญชาของตนให้ทราบว่าเกิดอะไรขึ้น หลังจากนั้นพวกเขาก็ได้รับสินบนให้ไปเที่ยวบอกต่อว่าพวกสาวกได้มาขโมยศพของพระองค์ไปขณะที่พวกเขาหลับอยู่ตลอดระยะเวลาหลายสิบปีและหลายร้อยปีต่อมา พวกยิวก็กล่าวว่าการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์มิได้เกิดขึ้นจริงโดยอ้างข้อมูลผิดๆ ที่ถูกขึ้นมา

พวกปุโรหิตใหญ่และพวกสมาชิกของสภาซานเฮดรินเป็นพวกแรกๆ ที่ได้รับทราบเรื่องการฟื้นคืนพระชนม์และพวกเขารู้ว่านี่เป็นเรื่องจริง อย่างไรก็ตาม ปัญหาของพวกเขามีใช้การไม่เชื่อ แต่เป็นการจงใจไม่ยอมเชื่อต่างหาก พวกเขาไม่ยอมยอมรับความจริงข้อนี้ถึงแม้จะรู้อยู่เต็มอกก็ตาม พวกเขาเลือกที่จะเมินเฉยต่อสิ่งที่ปรากฏชัดเจน

น่าแปลกตรงที่ว่าเมื่อคูจากความเห็นของพระเยซูแล้ว พวกเขาก็คาดหมายมาก่อนแล้วว่าพระองค์อาจทรงเป็นขึ้นจากตาย พวกเขาจึงพยายามขัดขวางมิให้เรื่องนี้เกิดขึ้น โดยให้ทหารยามชาวโรมไปเฝ้าไว้ กระนั้นเมื่อพวกเขาเผชิญกับความเป็นจริงที่ว่าพระองค์ได้ทรงเป็นขึ้นแล้วจริงๆ พวกเขาก็ไม่ยอมเชื่อ พวกเขามีเหตุที่ไม่ยอมฟังและมีตาที่ไม่ยอมเห็นเกรงว่าพวกเขาจะเชื่อและหันกลับมา ชาวโลกมากมายจนถึงทุกวันนี้ก็ยังตกอยู่ในสภาพเดียวกัน

สิ่งที่ขัดแย้งกันเองของ 'เรื่องโกหกคำโต' นี้ก็คือว่า พวกทหารรู้ได้อย่างไรว่าเกิดอะไรขึ้นหากพวกเขาหลับอยู่ในตอนนั้น พวกเขาไม่รู้ได้ไม่ว่าพวกสาวกมาแอบขโมยศพของพระองค์ไป ทนายฝีมือดีคนไหนก็ได้ในศาลก็สามารถหักล้างคำกล่าวอ้างของพวกเขาได้สบายๆ หากสืบสาวราวเรื่องดีๆ แล้ว

มธ 28:16-17 ตามที่ได้รับคำบัญชา พวกสาวกสิบเอ็ดคนได้ไปพบพระเยซูที่ภูเขาสูงหนึ่งซึ่งมิได้ระบุนามไว้ในแคว้นกาลิลี แล้วสาวกสิบเอ็ดคนนั้นก็ได้ไปยังแคว้นกาลิลี ถึงภูเขากที่พระเยซูได้ทรงกำหนดไว้ 17 และเมื่อเขาเห็นพระองค์จึงกราบลงนมัสการพระองค์ แต่บางคน

ยังสงสัยอยู่ (มีอย่างน้อยสองครั้งที่พระเยซูทรงพบกับพวกสาวกในแคว้นกาลิลี คือ ตรงนี้และอีกครั้งคือที่ชายฝั่งทะเลตามที่มีบันทึกไว้ในยอห์น 21) นี่น่าจะเป็นเหตุการณ์ที่เปาโลกล่าวถึงใน 1 โครินธ์ 15:6 เกี่ยวกับพี่น้องกว่าห้าร้อยคนในคราวเดียว ตามที่บันทึกไว้ตรงนี้ ในตอนแรกมีบางคนในพวกเหล่านี้ที่ยังสงสัยอยู่ แต่ข้อเท็จจริงที่ว่าบางคนยังสงสัยอยู่ในตอนแรกก็ช่วยยืนยันคำพยานของพวกเขาในเวลาต่อมา เช่นเดียวกับโรมัสในห้องชั้นบน พวกเขามีใจสงสัยอยู่ในตอนนั้น แต่พอได้เห็นกับตา พวกเขาก็เชื่อ

ประจักษ์พยานนับร้อยๆคน แม้แต่บางคนที่อยู่ในตอนแรกยังมีใจสงสัยอยู่ ก็ถือว่าเป็นหลักฐานที่ท่วมท้นแล้ว พวกแนวคิดเปิดกว้าง (เสรีนิยม) พยายามที่จะอธิบายเรื่องการฟื้นคืนพระชนม์โดยอ้างว่าพวกสาวกเห็นภาพหลอนเพราะความทุกข์โศกของตัวเอง แต่คนห้าร้อยคนย่อมไม่เห็นภาพหลอนพร้อมๆกันแน่นอน นอกจากนี้ ข้อเท็จจริงที่ว่ามีบางคนสงสัยอยู่ในตอนแรกก็แสดงให้เห็นว่า ไม่ใช่ทุกคนที่คิดเห็นอย่างเดียวกัน ประวัติศาสตร์ที่มีบันทึกไว้เกี่ยวกับประจักษ์พยานเหล่านั้นที่เป็นพยานถึงการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์เป็นสิ่งที่ไม่อาจหวั่นไหวได้จริงๆ มันเป็นรากฐานแห่งความเชื่อของคริสเตียนและเป็นรากฐานอันมั่นคงที่ประตูแห่งนรกไม่อาจสั่นไหวได้เลย

มธ 28:18 มัทธิวจึงบันทึกคำบัญชาของพระเยซูในรูปแบบของเขาเองที่พระองค์ได้ตรัสกับพวกสาวกของพระองค์ไม่นานก่อนที่พระองค์เสด็จกลับขึ้นไปยังสง่าราศี พระเยซูจึงเสด็จเข้ามาใกล้ แล้วตรัสกับเขาว่า "ทุกธาณูภาพทั้งสิ้นในสวรรค์ก็ดี ในแผ่นดินโลกก็ดี ทรงมอบไว้แก่เราแล้ว คำประกาศของพระองค์ก็เป็นการประกาศก้องถึงชัชชนะ

คำที่แปลว่า **ทุกธาณูภาพ** (เอ็กซออุซียา) มีความหมายว่าอำนาจในเชิงของ 'สิทธิอำนาจ' บัดนี้พระองค์ทรงมีสิทธิอำนาจเหนือแม้กระทั่งความตายและหลุมศพ ในการเสด็จมาพบกับพวกสาวกที่สัตย์ซื่อของพระองค์ฯ ทรงเตือนความจำพวกเขาว่า พระองค์ทรงมีสิทธิอำนาจทั้งสิ้นในสวรรค์และในแผ่นดินโลก พวกเขาอยู่ฝ่ายผู้ชนะแล้ว บรรดาประชากรของพระเจ้าจนถึงทุกวันนี้ก็เช่นกัน!

มธ 28:19-20 ก่อนการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระองค์ พระเยซูทรงออกคำสั่งใหม่แก่พวกสาวกที่มารวมตัวกันในตอนนั้น (มากกว่าห้าร้อยคน ซึ่งถือว่าเป็นคริสตจักรในขั้นตัวอ่อน) จะว่าไปแล้วนี่ก็ถือว่าเป็นภารกิจและพันธกิจขั้นพื้นฐานของคริสตจักร นั่นคือ พระมหาบัญชา เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงออกไปสั่งสอนชนทุกชาติ ให้รับบัพติศมาในพระนามแห่งพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ 20 สอนเขาให้ถือรักษาสิ่งสารพัดซึ่งเราได้สั่งพวกท่านไว้ ดุเถิด เราจะอยู่กับท่านทั้งหลายเสมอไป จนกว่าจะสิ้นโลก เอเมน "

เนื่องจากพระองค์ทรงฟื้นคืนพระชนม์แล้วและมีสิทธิอำนาจทั้งสิ้นแล้ว พระเยซูจึงทรงบัญชาพวกเขาว่า “เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงออกไป” โครงสร้างของคำกริยาตรงนี้น่าจะแปลได้ถูกต้องกว่าว่า 'เหตุฉะนั้น ครั้นได้ออกไปแล้ว' บางคนบอกว่ารูปคำสั่งอยู่ตรงคำว่า 'ออกไป' ใดๆก็ตาม รูปคำสั่งกำลังจะตามมาในไม่ช้า

รูปคำสั่งในพระมหาบัญชาปรากฏเพียงครั้งเดียวในวลี “สั่งสอนชนทุกชาติ” ส่วนที่เหลือนั้นเป็นอนุประโยครอง คำที่แปลว่า **สั่งสอน** (*μαθητεύω*) ในข้อ 19 มีความหมายตรงตัวว่า 'สอนให้เป็นสาวก' มันเป็นรูปกาลอดีต ประธานเป็นผู้กระทำ และอยู่ในรูปคำสั่ง คำบัญชาหลักของพระมหาบัญชานี้ก็คือ การสร้างสาวกของพระเยซูคริสต์ นั่นเริ่มต้นโดยการสร้างผู้เชื่อก่อน คำที่แปลว่า **ชาติ**มาจากคำกรีก (*ἔθνος*) ซึ่งเป็นที่มาของคำภาษาอังกฤษ *ethnic* ปกติแล้วคำนี้มักแปลเป็น *คนต่างชาติ* หรือ *ไม่ก็ประชากร* พระเยซูคริสต์ทรงบัญชาให้เราสร้างสาวกจากผู้คนทุกเชื้อชาติโดยไม่สำคัญว่าเขาจะมาจากชาติพันธุ์ไหน

อนุประโยครองสองอันก็ตามมาโดยบรรยายถึงกระบวนการของการสร้างสาวก ประการแรกคือ (1) “ให้เขา**รับบัพติศมา**ในพระนามแห่งพระบิดา และแห่งพระบุตร และแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์” ส่วนหนึ่งที่ชัดเจนของกระบวนการของการสร้างสาวกก็คือ การ**รับบัพติศมา**ของผู้เชื่อ คำที่แปลว่า **ให้เขา**รับบัพติศมา**** (*βαπτίζω*) มีความหมายตรงตัวว่า 'การจุ่มลง' นอกจากนี้ คำสั่งที่ให้**รับบัพติศมา**ก็ ให้ทำเช่นนั้นในพระนามของสมาชิกแต่ละองค์ของตรีเอกานุภาพด้วย นี่ไม่ได้สื่อเรื่องการจุ่มลงในน้ำสามครั้งแต่อย่างใด แต่มันเป็นการยอมรับเรื่องความ

เป็นพระเจ้าของค์เดียวกันของทั้งสามบุคคลขณะที่คนๆนั้นรับบัพติศมาโดยวิธีการจุ่มลงในน้ำ
อย่างเหมาะสม

อนุประโยครองอันที่สองก็คือ (2) “สอนเขาให้ถึรักษาสิ่งสารพัดซึ่งเราได้สั่งพวกท่าน
ไว้” ตรงนี้มีการใช้อีกคำหนึ่งที่มีความหมายว่าสอน (ดิดาสโค) เป็นคำที่ปกติแล้วมีความหมายว่า
'การสั่งสอน' หน้าทีของเราในการสร้างสาวกจึงเปลี่ยนมาที่กระบวนการต่อเนื่องในการสั่งสอน
พระวณะของพระเจ้าแก่บรรดาผู้เชื่อใหม่

ให้เราสังเกตด้วยว่า สิ่งที่เราต้องสอนแก่ผู้เชื่อนั้นก็คือ “ให้ถึรักษาสิ่งสารพัดซึ่งเราได้สั่ง
พวกท่านไว้” ความหมายก็คือ การสอนผู้เชื่อทั้งหลายให้ถึรักษาสิ่งที่พระเยซูได้ทรงสั่งไว้แล้ว
นี่สื่อถึงหลักการเรื่องความเชื่อฟัง การสร้างสาวกไม่ใช่การสั่งสมความรู้เกี่ยวกับพระเยซูคริสต์
เป็นหลัก แต่เป็นการพัฒนาเรื่องความเชื่อฟังที่มีต่อคำสั่งต่างๆของพระองค์ต่างหาก ดังนั้นการ
สร้างสาวกจึงไม่เพียงเกี่ยวข้องกับความรู้ในเรื่องพระวณะของพระเจ้าเท่านั้น แต่เกี่ยวข้องกับ
ความเชื่อฟังที่มีต่อพระวณะนั้นด้วย

องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจึงทรงปิดท้ายพระมหาบัญชาของพระองค์ด้วยพระสัญญาอันมี
ค่าประเสริฐว่า “และคูเถิด เราจะอยู่กับท่านทั้งหลายเสมอไป จนกว่าจะสิ้น โลก เอเมน” คำที่แปล
ว่า กับ (เมะทา) มีความหมายตรงตัวว่า 'เคียงข้าง' ไปกับ' เมื่อพวกสาวกทำให้พระมหาบัญชาส่วน
ที่ว่าออกไปสำเร็จ พระเยซูก็ทรงสัญญาว่าพระองค์จะทรงอยู่เคียงข้างพวกเขา “จนกว่าจะสิ้น
โลก” คำที่แปลว่า โลก คือ ฮาอีโอน มันมีความหมายพื้นๆว่า 'ยุค' ในความหมายชั้นใหญ่กว่า มัน
ก็หมายถึงนิรันดร์กาล พระเยซูจึงตรัสว่า “เราจะไม่ละทิ้งท่าน หรือทอดทิ้งท่านเลย” พระองค์
ตรัสว่า พระองค์จะทรงอยู่กับเราไปจนกว่าจะสิ้นยุค

ข่าวประเสริฐเล่มนี้จบลงด้วยคำว่า เอเมน ซึ่งแปลว่า 'ขอให้เป็นอย่างนั้น' และขอให้เป็นอย่าง
นั้นจริงๆ!